

Giới thiệu Cẩm Dạ Lai Phủ

Truyện Cẩm Dạ Lai Phủ, cô gái che giấu tính cách với vẻ ngoài là một cô gái hiền lành nhưng thật chất là một nữ tử bạo lực, tính cách hay thay đổi, có thù tất báo.

Cô cùng với gia đình di cư lên kinh thành sinh sống, và làm mai cho cô một vị hôn phu có quyền có thể ở chốn kinh thành nhưng hẳn là một tên cận bã của xã hội không đáng mặt đàn ông. Nhưng hôn sự của hai bên đã đầu và đó không thoát khỏi được trách nhiệm.

Rốt cuộc hai người cũng lấy nhau, nhưng luôn đố đầu với nhau mỗi ngày không ai chịu thua ai hết. Từ đó tướng phủ thành chiến trường.

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Dạ Lai Phủ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Sông bạc nhà họ Tô.

Trong không khí tràn đầy sức nóng làm cho người ta sợ hãi, hỗn loạn khiến người ta nhú mảy, hoàn cảnh không tính là rộng rãi, tràn ngập các tiếng kêu gào cùng rống lên. Tùy tiện có thể thấy được những tên đàn ông lôi thôi lếch thếch để trần cánh tay, xúm lại trên bảy tám chiếc chiếu bạc đơn sơ, người người hai mắt đỏ đậm, nhìn chăm chăm ngân lượng trắng bóng chồng chất trên mặt bàn.

“Mau mau đặt cửa, mau mau đặt cửa, các vị đại gia, đúng thời gian liền mở! Mở!” Một thanh niên đầu quấn mảnh vải màu xanh tay cầm chiếc cốc, ra sức lay động bên tai, hẳn cẩn thận nghe sau một lúc lâu, môi giương lên, đột nhiên đổ xuống trên đài.

“Mở!” Nắp hộp bị dời đi, ba viên xúc xắc trong chiếc bát sứ men xanh vẫn chuyển động như cũ.

Dân cờ bạc đỏ mắt, cắn răng theo tần suất xúc xắc chớp lên: “Đại, đại.” “Tiểu, tiểu.” Mỗi người đều khàn cả giọng vung tay hô to, biểu tình dữ tợn, nhìn qua rất giống ác quỷ đầu thai.

Thật lâu sau, tất cả quy về yên lặng, ba cái lục rõ ràng dừng lại trong bát.

Thanh niên mỉm cười: “Báo, nhà cái thông ăn.” Chiếc gậy gỗ dài nhỏ trong tay nhẹ nhàng gạt xuống, đồng bạc liền rầm rầm rơi vào chiếc chậu Thanh Đồng phía dưới.

“Mụ nội nó, hôm nay thật đúng là tà môn.” Trong khoảng thời gian ngắn, tiếng mắng không dứt bên tai, có người không cam lòng, dậm ngực dậm chân, tung tiền túi nóng lòng gỡ vốn; có người uể oải, thua xong toàn bộ gia sản, thất hồn lạc phách chuẩn bị rời đi.

Đương nhiên, càng nhiều người đem ánh mắt nhắm ngay vào nhà cái trong vòng một ngày đã mở ra hơn ba mươi lần thông ăn –

“Các vị đại gia có chỗ nào không hài lòng có thể đến nhà gian phía sau, đại tiểu thư nhà ta đang cùng quản sự bàn bạc.” Thanh niên không nóng không lạnh trả lời, thần thái tự nhiên, trên mặt không phát hiện một chút khó xử.

Vừa nghe đến danh hào Tô gia đại tiểu thư, mấy tên đàn ông mới vừa rồi còn không cam lòng trong khoảng thời gian ngắn đã ngậm miệng lại, biểu tình giống như nuốt phải ruồi, nhảy mất liền yên lặng xuống.

Ai cũng biết, Tô Khởi Vượng thủ phủ thành Dao Châu có một người con gái, mặc dù diện mạo bình thường, nhưng khí chất dịu dàng, ngày thường hay làm việc thiện, được dân chúng trong thành thừa nhận. Nhưng sao một tiểu thư khuê các hiền thực uyển chuyển hàm xúc, lại vào năm tám tuổi thu một nha hoàn hầu cận tâm địa ác độc, làm việc tàn nhẫn, bất cận nhân tình, còn có một thân võ nghệ cao cường mà đàn ông hy vọng, nghe đồn người này cực kỳ hộ chủ, chỉ cần có người bất kính với chủ tử nhà mình, đều lâm vào hoàn cảnh bị đánh một trận.

Phụ nữ cường hãn như vậy, ai dám động? Mặc dù bọn họ có gan đi kêu gào cùng Tô gia tiểu thư, chỉ sợ cũng sẽ bị con cọp mẹ đánh cho răng rơi đầy đất. Vừa nghĩ như thế, mọi người lại mặt xám mày tro, rơi vào đường cùng chỉ có thể khởi động tinh thần tiếp tục đặt cửa, chờ mong ông trời có thể quan tâm đến mình, đòi lại tiền bạc.

Không khí nhanh chóng trở nên nóng bỏng, những thanh âm ồn ào lúc trước nghe được lại lần nữa thăng cao. Khác biệt với sự hỗn loạn bên ngoài, giờ phút này, cách một tầng vải đen rất nặng, trong nhà gian không khí thật bình thản.

Tô Cẩm Dạ ngồi ngay ngắn trên ghế gỗ lim, sổ sách đặt trên đầu gối, một tay đặt trên bàn trà cạnh người lưu loát sử dụng bàn tính, một tay kia đặt lên tay vịn, dáng vẻ tự phụ, không chê vào đâu được.

Bên cạnh có một cô gái đáng trà: “Tiểu thư, trà.”

“Ừm.” Nàng thân nhiên ứng một tiếng, nhưng không đưa tay tiếp nhận ly trà, chỉ có chút dăm chiêu nhìn chăm chăm nha hoàn có khuôn mặt lãnh diễm, một hồi lâu mới khẽ thở dài: “Sơ Tĩnh, em sẽ không gả được.”

Cô gái đứng thẳng dậy, không cho là đúng: “Em không ngại cô độc cả đời.”

Cầm Dạ mỉm cười, tiếp nhận nước trà nàng đưa: “Dân chúng thành Dao Châu đều nói em là một cô nương hư hỏng gian ngoan mất linh, đi theo bên người vị Bồ Tát sống như ta có thể được cảm hóa.”

Sơ Tinh buông đôi mắt: “Tiểu thư rất dễ ý?”

Cầm Dạ bật cười: “Không phải dễ ý, ta chỉ cảm thấy bọn họ rất quá đáng.”

Nghe ra ý mỉa mai trong miệng nàng, Sơ Tinh bĩu môi, xoay người sửa sang lại sổ sách chồng chất trên bàn, “Những thứ này người định xem xong ở sông bạc luôn sao? Hay là sai một tiểu nhị đưa về Tô phủ.”

“Không.” Nàng cự tuyệt rõ ràng, “Ta đã nói với cha không quay về dùng bữa tối, chúng ta ở lại đây, qua giờ Dậu rồi về.”

Nghe vậy Sơ Tinh dừng lại, bất đắc dĩ nói: “Em biết người đang đợi cái gì.”

Cầm Dạ nháy mắt mấy cái, hỏi lại: “Ta đang đợi cái gì?”

Hai người đối diện, ai cũng không mở miệng.

“Đại tiểu thư.” Sau màn che sau bỗng nhiên tiến vào một cái đầu, là một thiếu niên mười bốn mười lăm tuổi, ánh mắt chạm đến Sơ Tinh lạnh lùng lập tức thay về mặt kính sợ, “Chào Sơ Tinh cô nương.”

Sơ Tinh nhíu mày: “Xảy ra chuyện gì?”

Thiếu niên lo lắng: “Có mấy tên huyên khác đến gây sự, hiện nay nợ chúng ta mấy ngàn lượng, còn đã thương vài hộ viện.” Hắn dùng một tay bịt mắt, máu loãng từ khe hở chảy xuống, ‘tích tắc’ rơi trên mặt đất.

Nhìn đến mấy chỗ đồ sẫm kia, Sơ Tinh hoảng thần, lạnh lùng nói: “Đi ra ngoài!” Quyết đoán đem thiếu niên đẩy dúi đi nhả gian, nàng nhanh chóng xé vạt áo dấy lên vết máu.

“Tiểu thư?” Tiếng nói hơi run tiết lộ ra bối rối.

Từ đầu tới đuôi Cầm Dạ không hề nói chuyện, bên tai nàng lọt vào tiếng vang ngày càng ồn ào bên ngoài tấm rèm, cảm xúc phần nộ ngập lòng, hô hấp càng thêm dồn dập, khát vọng nào đó rục rịch, đầu ngón tay đặt trên bàn tính không tự giác bắt đầu dùng sức.....

‘Ba’ — bàn tính không chịu nổi ngoại lực vỡ tan, mấy chục viên mộc châu lăn tới bên chân hai người.

“Ta đi nhìn xem!” Nàng đứng lên, động tác mau kinh người.

Sơ Tinh ngăn ở cửa, sắc mặt khó coi, khẩu khí sắc bén: “Chẳng lẽ người muốn cho dân chúng toàn thành Dao Châu thấy Tô phủ đại tiểu thư đánh nhau với bọn du côn trước mặt mọi người như thế nào, người không lo lắng cho mình, cũng nên lo lắng cho mặt mũi của lão gia!”

“Ta, ta không động thủ, em đi xử lý.” Cầm Dạ nắm chặt lòng bàn tay, cảm xúc phần khởi sôi trào trong máu, để nàng muốn ngừng mà không được, toàn thân nàng đều đang run lên, mất rất nhiều sức lực mới có thể khắc chế chính mình không lao ra ngoài.....

“Không chịu được thì uống nước lạnh, uống đến mức muốn nôn mới thôi.” Vội vàng bỏ lại một câu, Sơ Tinh vén màn lên, rồi đi rất nhanh.

Lúc Tô Khởi Vượng bước vào liền nhìn thấy cảnh tượng như vậy, đứa con gái xưa nay ôn thuần khiêm tốn khí chất uyển chuyển hàm xúc của ông đang lui trong góc, vẻ mặt ảm đạm, bả vai nhỏ nhắn run lên run lên, thoạt nhìn rất là đáng thương.

Thấy thế ông bước nhanh đi lên, bàn tay to có tiết tấu vỗ nhẹ tóc nàng, nhớ tới mỗi lần khi có người gây sự Cầm Dạ đều có dáng vẻ bất lực như vậy, không khỏi âm thầm trách cứ chính mình, tự trách mình lúc trước không thể sinh con trai, mới đem sông bạc — nơi làm ăn long xà hỗn tạp giao cho con gái quản lý.

“Cầm Dạ, không phải sợ, cha ở đây, cha ở đây.” Ông nhỏ giọng an ủi, thân thể trung niên mập mạp ngồi xổm, thoạt nhìn có chút buồn cười.

“Cha, sao người lại tới đây?” Cầm Dạ quay đầu lại, cặp mắt kia sáng trong suốt.

Tô Khởi Vượng bị hoảng sợ, lắp bắp nói: “Cha có một, có một tin tức tốt nói cho con.....”

Cầm Dạ cười hóm hơ: “Là muốn mở sông bạc mới sao? Con có thể mượn thêm vài hộ viện thay cha.”

“Tất nhiên không phải.” Tô Khởi Vượng lắc đầu, sờ sờ mái tóc dài của con gái, ôm nàng đứng dậy, lão lệ tung hoành: “Mẹ con từ bé đã hy vọng con tinh thông thi thư, hiểu biết lễ nghĩa, nay tuy rằng con học cầm kỳ thư họa đều thành đạt, nhưng hai ba ngày lại chạy sang bên này, dù sao cũng thiệt thòi cho con.”

“Có thể phân ưu thay cha, là nữ nhi có phúc.” Nàng vờn cổ, tư thái vô cùng nhu thuận.

“Haiz, những người ở sông bạc cùng ngân hàng tư nhân cũng không phải người đứng đắn, hai ba ngày con lại giao tiếp cùng bọn hắn, ta thật sự càng nghĩ càng cảm thấy có lỗi với người mẹ đã mất của con.” Ông lau lau khóe mắt, giọng điệu bắt đầu ghen ngào.

Không quan hệ, cha, người này với con mà nói, chỉ như một tiên cảnh thoáng qua không thể bắt kịp..... Nàng vừa yên lặng lập lại dưới đáy lòng, vừa cẩn thận lắng nghe động tĩnh bên ngoài, không biết bọn họ đánh nhau như thế nào, có phải có người đứt tay đứt chân chảy máu vỡ đầu hay không.....

Nhìn thấy con gái thất hồn lạc phách, Tô Khởi Vượng lại dùng sức cầm hai vai nàng, kích động nói: “Cầm Dạ! Cha muốn cho con sống thật tốt!”

“Vâng.” Nàng dịu ngoan gật gật đầu, bàn tay dưới ông tay áo rộng thùng thình lặng lẽ gắn cùng một chỗ, đáy lòng ần ần nhen nhóm cảm giác bất an.

Một lát, tiếng sấm không có trong dự kiến vang lên –

“Chúng ta đến kinh thành đi!”

“Cái gì?!” Cầm Dạ lần này là hoảng thật, bất chấp lễ nghi gắt gao túm tay áo phụ thân, “Cha, người nói cái gì? Vì sao chúng ta phải chuyển nhà, chẳng phải thành Dao Châu rất tốt sao, Tô phủ chúng ta có nhiều gia đình như vậy, đất đai phì nhiêu như vậy.....” Nàng nói năng lộn xộn, cảm giác này thật sự khổ sở.

Tô Khởi Vượng chỉ cho rằng con gái quá mức vui sướng, hạ giọng ở bên tai nàng nói: “Cha nhờ người mua một chức quan ở kinh thành, tuy rằng chỉ là một Viên ngoại nhỏ bé, nhưng nói như thế nào, về sau con cũng là tiểu thư nhà quan, không chừng về sau còn có thể có một mối hôn nhân thật tốt, hoàng thân quốc thích cao cao tại thượng.....”

Cầm Dạ đã hoàn toàn không nghe nổi người bên cạnh liên miên căn nhắc, giờ khắc này, trong tai nàng chỉ nghe được duy nhất chính là thanh âm mộng đẹp của mình đang vỡ nát.....

Đau lòng, đau tận đĩnh.

Bạn đang đọc truyện *Cầm Dạ Lai Phủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Giữa trưa, mặt trời chói chang nhô lên cao.

Giữa sườn núi, có một chiếc xe ngựa chậm rãi đi trước, bánh xe thông thả nghiền qua cỏ dại trên đường mòn, nơi này núi non không coi như quá hoang vắng, ngẫu nhiên có một thợ săn hay tiểu phu trải qua, đều quay đầu kinh ngạc liếc mắt xa phu phía sau một cái, ánh mắt kia hơn phân nửa mang theo nghi hoặc cùng..... chế nhạo.

“Tiểu thư, có thể đi nhanh một chút sao? Đều nhìn không thấy bóng dáng chiếc xe phía trước.....” Xa phu rút cục nhìn không được quay đầu oán giận, thân là một người đánh xe, nếu ngay cả người đi đường đều có thể đi nhanh hơn hắn, mặt mũi kia tuyệt đối không còn sót lại chút gì.

Rất nhanh cửa kính khắc hoa đã bị đẩy ra, một thỏi bạc bay ra từ giữa, công bằng rơi xuống trong lòng xa phu, đồng thời truyền đến chỉ thị đơn giản rõ ràng chặn chỗ yếu hiểm: “Chậm”

Xa phu cắn cắn bạc trắng rạng rỡ chói mắt dưới nắng hạ, kéo ngựa mừng như điên gật đầu: “Vâng vâng vâng, tiểu nhân có thể đánh ngựa chậm một chút, bảo đảm mặt trời lặn không đến được kinh thành.”

Trong thùng xe, không khí cổ quái –

Tay Sơ Tĩnh nâng một chiếc khay nhỏ, bên trong phủ đầy bột phấn đen thui, nàng lặng lẽ tựa vào vách xe, ánh mắt không chớp thẳng tắp nhìn chăm chăm Tô Cầm Dạ mặt không chút thay đổi.

“Nếu tâm tình người không tốt, thì nói cho em.” Nàng thờ dãi, khẩu khí đã là bất đắc dĩ.

“Ta không có tâm tình không tốt.” Cầm Dạ cười cười, thuận thực từ hộp đựng bên cạnh lấy ra một quả hạch đào, nhẹ nhàng đặt vào trong tay xoa xoa –

“Tạch”, bột phấn lưu loát tiếp tục rơi vào trong khay nha hoàn nâng trước người, “Sơ Tĩnh, nào, ăn hạch đào.” Nàng mềm nhũn vẩy vẩy tay, thanh âm nói chuyện gần như có thể vắt ra nước.

“Em không ăn.” Ghét bỏ liếc mắt hạch đào một cái, Sơ Tĩnh quay đầu sang một bên.

“Em không ăn, vậy để ta ăn.” Cẩm Dạ tính tình tốt gặt gặt đầu, hai mắt nhìn thẳng phía trước, chuyên chú nhìn chăm chăm bình an kết giết trên cửa xe, một tay quờ về phía bàn, ‘rầm lạp’ nắm một nắm to, không hề có hình tượng ẩn vào trong miệng.

“Tiểu thư!” Sơ Tinh buồn bực quăng khay, “Nếu người thực không muốn đi kinh thành, phải nói cho lão gia, nếu người nói không nên lời, em đi nói cũng được!”

Cẩm Dạ sừng sốt, một hồi lâu mới chậm rì rì nói: “A, khó thấy em tức giận, ngày thường luôn có vẻ sinh ra chó gặm, không thể tưởng được cư nhiên cũng có thể phát hỏa.”

“.....” Sơ Tinh dờ khóc dờ cười, mình ở trong này thật sự chờ nàng trả lời, ai ngờ nàng lại nói chút chuyện rêu rĩa.

Bên ngoài ánh nắng xuyên thấu qua cửa sổ giấy tiến vào, Cẩm Dạ theo bản năng dịch sang bên phải, vị trí âm u thấy không rõ biểu tình khuôn mặt, “Như vậy cũng tốt, em thay ta gánh chịu tiếng xấu lâu như vậy, làm nhiều chuyện như vậy, cũng nên tức giận.”

Sơ Tinh gục đầu xuống, thấp giọng biện giải: “Từ khi sông bạc khai trương tới nay, những người bị dả thương đều là em tự mình động thủ, tại sao lại nói là tiếng xấu.”

Cẩm Dạ bỗng nhiên cười: “Đầu tháng có người bị em đánh gãy tay, còn nhớ rõ?”

“Nhớ rõ, hần từng nói năng lỗ mãng với tiểu thư.” Sơ Tinh hơi nâng cằm, họ Vương cuối phố bị hỏi đầu, cò bạc thành thói quen, sau khi thua tiền vốn cư nhiên còn táng tận lương tâm muốn đem vợ con gán cho sông bạc, bị tiểu thư cự tuyệt sau bắt đầu khẩu không trạch ngôn nhục mạ Tô gia, nàng không nghe nổi muốn giáo huấn hần ta một chút, kết quả đã thời gian dài không gặp hần.

[khẩu không trạch ngôn: nói lời không có sự chuẩn bị, suy xét]

“Nói năng lỗ mãng nên rút đầu lưỡi.” Khi nàng nói lời này vẫn như cũ là biểu tình ôn hòa, thản nhiên, giống như đàm luận về thời tiết, “Gãy xương có thể nối, không có đầu lưỡi cũng không thể tìm”

Sơ Tinh không nói, ý nghĩ có chút hỗn độn, thời điểm này, nàng thậm chí cảm thấy cô gái bên người đã ở chung mười hai năm xa lạ đáng sợ, có lẽ cho tới bây giờ mình cũng chưa từng hiểu rõ nàng.

“Nói trắng ra, kỳ thật em cũng biết được ta xuống tay so với em sẽ ngoan tuyệt hơn, mới trước tiên thay ta xử lý, tâm địa em mềm yếu hơn bất kỳ người nào, cố tình những người đó mù mắt, bốn cọt em không đáng một đồng.” Nàng chậm rãi rút ra khăn tay, lau sạch sẽ bụi bặm.

Sơ Tinh căng thẳng: “Tiểu thư.....”

Cẩm Dạ vỗ vỗ đầu nàng ta, giống như trấn an con vật nhỏ, “Nhưng ta thực thích em như vậy, năm ấy ta tám tuổi thu nhận em, trong lòng em còn ôm một chú mèo hoang nửa chết nửa sống, hiện tại ngẫm lại liền cảm thấy buồn cười, tiểu khát cái chính mình còn không nuôi nổi, cư nhiên lại thiện tâm như thế.” Dừng một chút, nàng lại cười khê: “Cẩn thận nghĩ đến, ta cùng với em quả thực khác nhau một trời một vực.”

Trong mắt Sơ Tinh này lên bi ai: “Tiểu thư, người không rõ, thuở nhỏ em không cha không mẹ, đều dựa vào người có lòng hảo tâm tiếp tế, cho nên, so với những ý tưởng hận đời này, em càng nguyện tin tưởng..... con người bản tính thiện lương.” Nói xong, nàng lại nhỏ giọng bổ sung một câu: “Tiểu thư từ nhỏ đã cầm y ngọc thực, sẽ không hiểu được.”

Cẩm Dạ hơi hơi nhếch khóe miệng, không nói tiếp.

Nàng cảm y ngọc thực? Đúng vậy, đáng tiếc kia chẳng qua cũng là cuộc sống từ sau khi tám tuổi.....

Trước tám tuổi, Tô gia còn chưa phát triển, một nhà ba người ở trong ngôi miếu đồ nát, hưởng hết lòng người âm lạnh. Mẫu thân vốn là thiên kim nội các thủ phủ, đi theo phụ thân bỏ trốn với hai bàn tay trắng, chẳng những vì kẻ sinh nhai mà thức đêm may vá, còn phải cố gắng dạy con gái trở thành tiểu thư khuê các, ngay cả mùa đông rét lạnh cũng quý gối trước cửa trường tư thực khăn cầu tiên sinh thu nhận thêm một đệ tử.....

Cho tới bây giờ, nàng coi như là tiểu thư khuê các trong mắt người bên ngoài, nhưng khắp đầu óc đều là những hình ảnh không chịu nổi, nhớ tới cảnh tượng bị chó dữ đuổi cắn ở đầu đường, còn có trí nhớ được người ta đưa cho cơm thừa canh cặn.

“Tiểu thư, suy nghĩ gì thế?” Sơ Tinh cúi người lại đây, thay nàng vén lên tóc mai rối loạn.

Cẩm Dạ cười càn cò quái, nàng suy nghĩ — tiếc nuôi cở nào, Tô Cẩm Dạ nàng chính là một kẻ tiểu nhân nội tâm xấu xí, có thù tất báo trong số ít những người chưa bị Bồ Tát cảm hóa.

Cho đến khi mặt trăng lên đầu cảnh, Tô Khởi Vương mới thấy chiếc xe ngựa khoan thai đến chậm phía sau, nhìn con gái được nha hoàn đỡ xuống xe về mặt thiếu tinh thần, bao nhiêu trách cứ của ông đều hóa thành đau lòng, “Con gái ngoan, một muốn chết rồi đi, chúng ta tìm một khách sạn ngủ lại trước, sáng mai con theo cha đi chọn một tòa nhà lớn.”

Cẩm Dạ nguyên bản còn mơ mơ màng màng, nhưng một bước đặt chân xuống thổ địa kinh thành sau thi đột nhiên thanh tỉnh rất nhiều, không phải do mặt đất dưới chân hôm nay kỳ diệu bao nhiêu, mà do đám người chung quanh truyền đến tiếng vang ầm ĩ hoàn toàn làm cho nàng không hề buồn ngủ. Phóng mắt nhìn lại, khắp đường cái ngập dòng người, cho dù là nam hay nữ, đều mặc phục sức lộng lẫy, một tay cầm đèn lồng, một tay cầm..... cò xanh?

“Đó là lạc du thảo, khi hội chùa nếu gặp đối tượng trong lòng, thì tặng cho đối phương.”

Tiếng nói xa lạ cho tới bây giờ chưa từng nghe qua, Cẩm Dạ quay đầu, thấy một thanh niên phía sau phụ thân, khuôn mặt nhã nhặn, tư thái khiêm tốn, nài nỉ mắt, bỗng nhiên cảm thấy có chút quen thuộc.

Sơ Tinh đưa lỗ tai lại đây, nói nhỏ: “Là nhà cái mới tới sông bạc.”

[nhà cái: người lắc xúc xắc trong sông bạc]

Nghe vậy, Cẩm Dạ không khỏi có chút ngoài ý muốn, trước khi xuất môn gần như cha đã phân phát tất cả gia đình, nói là nhiều người nhiều miệng, không muốn người kinh thành biết chi tiết về bọn họ, không nghĩ tới giờ phút này lại lộ ra một tiểu nhị lai lịch không rõ.

“Cẩm Dạ, đây là A Sờ, tiểu nhị trong sông bạc, hẳn là con gặp rồi đi? Buổi sáng cha đụng phải một cừu gia, thiếu chút nữa gặp chuyện không may, may mà có A Sờ.....” Tô Khởi Vượng tán thưởng vỗ vỗ bờ vai của hắn, nghiêm nhiên đem hắn trở thành ân nhân cứu mạng.

[cừu gia: kẻ thù, kẻ địch]

“Trùng hợp như vậy.” Cẩm Dạ cười cười, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng như mặt trăng.

A Sờ gập thắt lưng, thân nhiên trả lời: “Đại tiểu thư, là vừa vặn.”

Tô Khởi Vượng vui vẻ: “Có cái gì mà trùng hợp, trước đây các người cũng từng gặp qua rồi —”

Sơ Tinh âm thầm lắc đầu, lão gia, người nói trùng hợp cùng bọn họ nói hoàn toàn là hai chuyện khác nhau

Lúc này, tiếng nhạc vui khua chiêng gõ trống từ xa vờn tới gần, chủ rể cười con ngựa cao to về mặt vui sướng, tiếng hô trong đám người một trận lại cao hơn một trận, dòng người oanh động, bốn người bị tách ra.

Cẩm Dạ cẩn thận tránh đi bàn tay đưa đẩy chung quanh, hô to với Tô Khởi Vượng đã bị đẩy cách xa vài bước: “Cha, người ở đó đừng nhúc nhích, con tới tìm người.”

Tô Khởi Vượng mắt thấy ái nữ càng cách càng xa, không khỏi có chút nóng vội, bất đắc dĩ giờ phút này chỉ có Sơ Tinh bên người, lại tự thân khó bảo toàn, ông lại xương cốt già yếu, mặc dù muốn đẩy những người bên cạnh, cũng là lực bất tòng tâm, chỉ có thể miễn cưỡng đứng ở tại chỗ lo lắng sông.

Hoàn cảnh càng ngày càng hỗn loạn, Cẩm Dạ chỉ cảm thấy trong lòng ngực phiền giang đảo hải, bốn phương tám hướng người người vọt tới nhấn chìm nàng như một con cá nhỏ dưới biển sâu, thậm chí còn có vài bàn tay không có ý tốt nhân cơ hội động đây lung tung phía dưới thắt lưng nàng. Nàng làm sao còn chịu được, cắn chặt răng định hạ quyết tâm, ai ngờ còn chưa ra tay đã bị người khác ngăn chặn giữa không trung, theo phản xạ ngoại đầu nhìn lại, bỗng nhiên phát giác A Sờ vốn không hiểu vì sao biến mất lại đột nhiên xuất hiện bên người mình.

[phiên giang đảo hải: lật sông đổ biển, ý chỉ rất mãnh liệt]

“Đại tiểu thư cần gì phải đã thương người khác?”

Cẩm Dạ lập tức thay bằng khuôn mặt lạnh như băng: “Ta không hiểu người đang nói gì.”

Thấy nàng giả ngu, A Sờ cũng không có ý định vạch trần, chỉ cúi đầu trầm giọng nói: “Thất lễ .” Một tay nắm lấy cổ tay nàng, một tay kia thay nàng ngăn đám người vây đặc.

Động tác kia nhìn như mềm nhẹ, nhưng chưa đến một lúc lâu, phía trước đã trống rỗng một lối đi nhỏ, Cẩm Dạ nhìn mắt choáng váng, thẳng thắn mà nói thì nàng cũng có thể dùng năng lực bản thân đi đến phố đối diện, nhưng quá trình nhất định sẽ không nhẹ nhàng như vậy..... Cho đến khi cha nàng kinh hồn ôm lấy mình, nàng còn chưa phục hồi tinh thần lại từ trong kinh ngạc.

Bốn người tìm một khách sạn gần đó, đợi đến khi ăn no sau, đều tự trở về phòng ngủ. Sơ Tinh gấp gấp, gọi tiểu nhị đun một ấm nước nóng, lại pha một ly trà an thần, thùng thùng chạy tới gõ cửa phòng Cẩm Dạ —

“Tiểu thư, tiểu thư.....”

Cửa phòng mở ra, Tô Cẩm Dạ đã thay một bộ quần áo nguyệt sắc, tinh thần sáng khoái không giống như đi ngủ, ngược lại giống như chuẩn bị ra ngoài đạp thanh.....

“Ta đi ra ngoài một chút.”

Sơ Tinh nhanh chóng buông chén: “Em đi cùng tiểu thư.”

Cẩm Dạ lắc đầu: “Không cần, ta muốn đi một mình.” Cố ý đẩy Sơ Tinh về phòng, nàng bước nhanh đi tới đầu cầu thang, quả nhiên, bóng dáng màu lam nhạt sớm lặn đứng đó.

A Sờ gật gật đầu: “Đại tiểu thư.”

Cầm Dạ nhếch mi, không đơn giản, thật sự là một người thông minh.

Đèn rực rỡ mới lên, màn đêm buông xuống.

Người trên đường đã tan đi một chút, không còn chật chội như vừa rồi, Cầm Dạ cùng A Sở sống vai mà đi, mặc dù mặt mang tươi cười, lại là lòng mang ý xấu.

Có đôi lời muốn hỏi tất nhiên không thể trực tiếp mở miệng, Cầm Dạ biết đạo lý này, A Sở kia, đối với kinh thành quen thuộc như vậy, lại lịch lại không rõ, còn cố tình đứng dịp là tiểu nhị của sông bạc Tô gia, không sớm không muộn cứu mạng cha nàng trước khi bọn họ cử hành lên kinh, tất nhiên có kỳ quái.....

Chẳng qua, địch không động ta không động.

Cầm Dạ nghen, cũng không nhìn hấn, đi thẳng quẹo qua vài đầu phố, đi đến chỗ đường quang vắng vẻ bốn phía hết sức tịch liêu, cũng không thấy người bên cạnh mở miệng. Rốt cục nàng không còn kiên nhẫn, nhún chân quay đầu lại, nào còn bóng dáng A Sở, làm bạn với nàng chỉ có chiếc bóng của chính mình, bị ánh trăng kéo thật dài, bên tai truyền đến tiếng lá cây bị gió thổi, giống như cười nhạo nàng ngu muội.

“A Sở, A Sở!” Hô hai tiếng, lại cảm thấy vô vị. Cầm Dạ xanh mặt, rất không cam lòng, có bao giờ mình bị một người đùa giỡn xoay quanh như vậy, cũng không phải trẻ con chơi trốn tìm, đang yên đang lành lại biến mất không thấy.

Xem xét chung quanh không thấy bóng người, nàng lặng lẽ đề khí, mũi chân nhún một cái, người đã bay lên một thân cây, còn chưa thấy rõ tình huống phía xa trời đã đổ mưa to.

Sao lại không hay ho như thế! Cho dù bình thường nàng già vờ dịu dàng, bây giờ cũng không nhịn được thấp giọng nỉ nỉ, vén theo làn váy vội vàng chạy về phía trước, ông trời cũng không buông tha nàng, mưa càng ngày càng to, đổ ập nện xuống.

Nước bùn bắn lên làm bẩn làn váy, nhấc chân chạy, nàng cũng không biết mình chạy đến chỗ nào, suy nghĩ duy nhất trong lòng là tìm một nơi có mái hiên trốn tạm. Nhưng rẽ vài ba lối đều chỉ thấy tường vây im lặng, không thấy chỗ trú mưa, nàng sờ sờ quần áo trên người, y sam màu trắng đã bị mưa làm ướt nhẹp, không cần nhìn cũng biết mình chật vật thế nào.

Trong lòng vừa thẹn vừa vội, hai tay nàng che ngực dán tường rẽ vào một lối rẽ cuối cùng, rốt cục thấy được ánh rạng đông –

Ngoài cửa lớn son son treo hai xuyên đèn lồng thật dài, bậc thang bạch ngọc rất nổi bật, mái ngói lưu ly phủ kín mái hiên, đứng bốn năm cô gái đáng người thương tha, giờ phút này đang vây quanh một chỗ lưu riu nói chuyện.

Cầm Dạ cũng không nhìn kỹ, chạy tới đứng lên thêm đá trước cửa, trong lòng còn đang do dự có nên làm phiền chủ nhà cho mượn một bộ quần áo sạch sẽ hay không. Mà vài cô gái kia thấy người xa lạ đến đây, không khỏi đều lé mắt nhìn hướng nàng.....

Không thể bỏ qua vài ánh mắt ấy, Cầm Dạ cũng chỉ có thể lễ phép định cười một cái, ai ngờ mới quay đầu liền sững sờ tại chỗ, nàng vốn chỉ nghĩ là cô nương bình thường đến tránh mưa, sao có thể dự đoán được sẽ gặp phải vài tiểu nhị nhân như vậy, mặt mày này, dáng người này, nhìn thế nào cũng là trăm dặm mới tìm được một vị....

Nàng đang kinh diễm, cửa lớn lại được mở ra mà không báo trước.

Hai người đàn ông mặc áo đen bước ra, một cao một lùn, hai người đều có dáng người cường tráng, vừa thấy đã biết có luyện công phu, người cao hơn đếm đếm số người rồi thở dài ra một hơi:“Lần này cuối cùng cũng đủ, đợi đã lâu, Đinh Thượng Thư sắp vội muốn chết.”

Ánh mắt tên còn lại chạm đến Cầm Dạ sau nhướng mày:“Cô là đầu bài của nhà nào?” Tư sắc bình thường như vậy, nói là người đẹp cũng coi như cát nhắc nàng.

Cầm Dạ vốn không phải cô gái nuôi trong khuê phòng, rất nhanh đã nhìn ra vấn đề, sắc mặt trắng nhợt, quay đầu bước đi. Bất đắc dĩ động tác của đối phương nhanh hơn, mũi chân nàng còn chưa bước xuống cầu thang, hai tay đã bị người khác bắt được. Nhất là các đốt ngón tay cứng rắn của hấn còn chặn ở huyệt đạo trên cổ tay nàng, vừa chua xót vừa tê, nửa phần sức lực cũng không vận dụng được.

Những cô gái phía sau vui sướng khi người gặp họa nhìn nàng xấu mặt, thỉnh thoảng còn có tiếng cười bén nhọn truyền đến.

Cầm Dạ cắn răng, hốc mắt hồng hồng, một giọt nước mắt yếu điệu không rơi dính trên lông mi, gần như dùng tư thái mềm yếu cầu xin:“Hai vị đại ca, ta chỉ tới tránh mưa, thả ta đi đi.” Nàng vốn có gương mặt dễ nhìn, nay tóc lại bị mưa làm ướt nhẹp, dán trên gương mặt tái nhợt, càng thêm thêm đậm đáng yêu.

Nghe vậy hai người nhìn nhau liếc mắt một cái, nửa tin nửa ngờ:“Cô thực không phải người chúng ta chờ?”

Lúc này, những người phía sau bắt đầu lưu riu –

“Ta sớm nghe nói hoa khôi của Xuân Lâm Các tự cho là thanh cao, nay xem ra, là thật chứ không giả, cô nói xem mọi người đều đến đây rồi, còn rụt rề ở bên kia làm gì, nhìn khiến cho người khác chán ghét.”

“Tỷ tỷ nói phải, tỷ nhìn mà xem, cô ta vốn tư sắc bình thường, còn dám tự xưng hoa khôi, thật sự là cười đến rụng răng.”

Bên này, lòng Cẩm Dạ thật lạnh thật lạnh.

Nhất định là khó thoát một kiếp.....

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Dạ Lai Phủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Cẩm Dạ cảm thấy vận khí hôm nay của bản thân thật sự đen, chẳng những bị người ta hiểu lầm thành cô nương của câu lan viện, thậm chí còn phải ủy khuất cầu xin quý xuống đối với người xa lạ, cứ việc mười chín năm qua quý gối không ít, nhưng nhục nhã như thế này, lại là lần đầu tiên.

[câu lan viện: chỗ ca kỹ, kỹ viện nói chung]

Mới vừa rồi khi nàng tiến vào trực giác muốn ngừng đầu, ngay sau đó đã bị người khác hung hăng vả một cái từ sau gáy, đầu gối gấp lại quý xuống đập vào nền phòng đất hắc mã não, đau đến nghiêng răng nghiêng lợi.

“Không được nói chuyện, cũng không được làm càn.” Người mặc áo đen dẫn đường lúc trước không chút nào thương hương tiếc ngọc đập đầu nàng trên đất, sau đó túm cổ kéo nàng lên, lặp lại như thế hai lần.

Cẩm Dạ hận gần như muốn cắn rụng răng, phần nộ cùng sỉ nhục ‘xoát’ một tiếng liền bốc cháy.

Nàng Tô Cẩm Dạ cuộc đời này chỉ nguyện bái lạy hai người, một là cha nàng, hai là mẹ nàng, ngay cả ông trời cũng không thể bắt nàng thỏa hiệp, mà hôm nay lại cứ như vậy không minh bạch chịu vô cùng nhục nhã..... Hai tay bị bắt chéo sau lưng, cảm xúc của nàng quá mức kích động, không khống chế được phát run ‘khanh khách’, nếu không phải khước mắt nhắm thấy hộ vệ chính tề xếp hàng chung quanh, nàng thật muốn bẻ gãy tay người phía sau bằng bất cứ giá nào, cho hắn hối hận vì hành động của mình.

Mấy hoa nương đi vào phía sau thấy cảnh tượng như vậy, còn tưởng rằng mấy cô gái nhỏ này chưa từng gặp trường hợp đồ sộ như thế nên bị dọa..... đồng thời cảm nhận được bầu không khí đáng sợ giờ này khắc này, một đám nhanh chóng quý xuống.

“Được rồi được rồi, đừng tổn thì giờ nữa, ngừng hết đầu lên cho ta.” Có người đàn ông kỳ dị mở miệng, thanh âm rất không kiên nhẫn.

Cẩm Dạ hơi hơi gấp khúc thân mình, tóc dài vừa mới che lại vải dệt trong suốt trước ngực, cũng không dám trực tiếp nhìn thẳng vào tiền phượng, thoáng đem đôi mắt đang buông xuống nâng lên nửa phần –

Phạm vi nhỏ hẹp tầm mắt có khả năng chạm đến đều ánh vào mi mắt, một bàn tay, đầu ngón tay trắng nõn sáng bóng, thon dài thanh mỹ, ngón tay cái có một chiếc nhẫn phi thúy, xanh lục rất đẹp, làm cho bàn tay kia trở nên hoàn hảo không tìm thấy một chút tỷ vết.

Có thể là một cô gái..... Cẩm Dạ mân miệng, trong khoảng thời gian ngắn cũng có chút không xác định.

Đang hết sức đoán, bên tai đột nhiên truyền đến tiếng hít không khí bên nhon, tiếp theo là một tiếng than sợ hãi thật dài, cứ như vậy không hề có dấu hiệu phá vỡ yên lặng. Nghe được động tĩnh Cẩm Dạ lặng lẽ nghiêng đầu, trong lòng rất kinh ngạc, không nghĩ tới cô gái quý gối phía bên phải nàng cũng dám to gan như vậy, từ góc độ của nàng, có thể nhìn thấy trên mặt nàng ta đang rất phấn khích –

Ba phần không thể tin, bảy phần..... kinh diễm

Cẩm Dạ còn đang cân nhắc biểu tình đối phương, hộ vệ đứng ở một bên đã túm lấy tóc cô gái kia kéo lên, giống như bắt gà con, lực đạo ngoan tuyệt làm cho nàng âm thầm kinh ngạc, những người này do ai huấn luyện ra, đối mặt đại mỹ nhân như hoa như ngọc cũng có thể ra tay được.....

“Rút đầu lui.” Tiếng nói chuyện nghe được lúc trước lại vang lên một lần nữa, dừng một chút, lại có ngữ điệu nhỉnh nọt: “Nghiêm đại nhân, hạ quan nhất thời sơ sẩy, để cho dân đen này làm càn, ngài đừng để ý, lát nữa ta sẽ đề ba người còn lại làm cho ngài thật vui vẻ.”

Tiếng thét chói tai như bệnh tâm thần rất nhanh đã truyền khắp phòng, mang theo kêu khóc tuyệt vọng cùng giấy dựa tề rống.

Cẩm Dạ nghe thấy tiếng móng tay đối phương xẹt qua mặt sàn mã não thật sâu nổi cả da gà, cảm thấy sống lưng lạnh buốt, không phải đồng tình với nàng kia, chỉ là nghĩ tới nếu chuyện này xảy ra với mình..... Cho dù ngày thường nàng hay tiếp xúc với du côn, cũng chưa bao giờ gặp phải loại hình phạt như thế này, trong khoảng thời gian ngắn thật là có chút sợ hãi.

Ba cô gái bên trái đã sớm bị dọa chết khiếp, vốn định đêm nay kiếm sống, có thể tới phủ quan kiếm chút tiền, làm sao biết được chuyện đi này đúng là bước chân vào quỷ môn quan. Thoáng chốc, lập tức hai người hôn mê, còn sót lại một người quý rạp trên mặt đất, run rẩy giống nàng.

“Cô, ngẩng đầu lên.”

Cầm Dạ lặng im, chậm rãi nâng đầu dậy.

Cùng thời khắc đó, tiểu mỹ nhân còn lại bắt đầu liều mạng đập đầu, trong miệng mơ hồ không rõ: “Đại nhân, xin ngài giơ cao đánh khẽ, van cầu ngài, van cầu ngài……” Đầu đập kêu ‘bang bang’, máu loãng cùng nước mắt hợp cùng một chỗ, mặt sần vốn trơn bóng sạch sẽ trở nên dơ bẩn không chịu nổi.

Có điều tiếng kêu lần này không thể liên tục thật lâu, thị vệ được huấn luyện nghiêm chỉnh đã giải quyết vấn đề nhanh chóng.

Trước mắt thực rõ ràng là một trường hợp bất lợi, nàng chỉ có một mình, đối phương…… mấy mình.

Cầm Dạ nhắm mắt lại, nay nàng thật sự muốn biết mới vừa rồi hai người hôn mê có kết cục ra sao, nếu chỉ bị chút đòn hiểm, nàng sẽ chịu được, chỉ tiếc rèm cửa nặng nề đã ngăn cản tất cả tầm mắt, cho dù trông mắt nàng xoay chuyển thế nào, cũng không thể thấy được một chút tình huống.

“Đinh Thượng Thư, đây là diễn xuất rất hay mà ông an bài cho ta sao?” Ngữ khí thản nhiên, hơi trầm thấp, rõ ràng là một câu hỏi thực tâm thường, nghe vào tai lại mang theo cảm giác áp bách.

Đối phương hoảng hồn, vội vàng giải thích: “Hạ quan chọn ra đầu bài từ năm hoa lâu lớn nhất kinh thành, người người đều là giai nhân tuyệt sắc có thể tính thông cảm kỳ thư họa, ai biết cư nhiên lại tranh cãi âm ỉ như vậy……” Ngừng nửa khắc, như đột nhiên nhìn thấy điều gì, ông ta quát lớn: “Nha đầu kia là ai, vừa rồi ai đem cô ta vào?!”

Người mặc áo đen đứng sau lưng Cầm Dạ do dự một chút rồi bước nhanh tiến lên quỳ xuống: “Bẩm đại nhân, là tiểu nhân mang vào.”

Cầm Dạ cười lạnh lùng, không khỏi có chút vui sướng khi người gặp họa, mình vốn đánh bậy đánh bạ lại đây tránh mưa, nào biết tên thủ vệ này vớ vẩn như thế, tùy tiện liền mang một người không liên quan vào cửa. Từ trong đối thoại của bọn họ chợt nghe ra đều là quan viên có địa vị cao, không khéo nếu nàng là thích khách, kết cục của người mặc áo đen này sợ là chết mười lần cũng không đủ……

Hiển nhiên, Đinh Thượng Thư cũng nghĩ như vậy, rút một phen kiếm chỉ vào hán: “Hoa khôi do bản quan lấy ra từ Xuân Lâm Các sao lại không ở nơi này, thật to gan, người lai lịch không rõ cũng dám mang vào biệt viện của Nghiêm đại nhân!”

Người mặc áo đen sợ hãi: “Tiểu nhân đáng chết, tiểu nhân đáng chết, vốn thấy nha đầu kia mặt mũi như mướp đắng, cũng biết không thể là hoa khôi, nhưng tiểu nhân kỳ thật cũng chưa từng thấy đầu bài của Xuân Lâm Các, cho nên liền……”

Nàng làm sao có khuôn mặt mướp đắng?! Cầm Dạ nắm chặt tay, bất mãn với người này lại tăng thêm một phần.

“Người còn dám tranh luận!”

Giọng quan không được tự nhiên, hương vị cáo mượn oai hùm, vị Đinh Thượng Thư này thật đúng là không dứt, hơn nữa người mặc áo đen lấp bắp biện giải cầu xin tha thứ, nàng càng nghe càng phiền, hận không thể xông lên cho mỗi người một nhát dao, đánh bất tỉnh xong việc.

“Đủ rồi!” Chính chủ cuối cùng cũng lên tiếng, cây đèn từ kim nện thật mạnh trên nền phòng, vỡ thành vài khối, trong đại đường thoáng chốc yên tĩnh không tiếng động…… Thật lâu sau, mới truyền đến thanh âm đầu ngón tay gõ trên mặt bàn, từng tiếng từng tiếng, từ chậm tới nhanh, cuối cùng im bật dừng lại –

“Cô, có biết hát hay không?”

“Không quá thành thạo.” Cầm Dạ nhỏ tiếng đáp, không quen việc đầu mâu sao đột nhiên lại chĩa vào trên người mình……

Như không nghe thấy câu trả lời của nàng, người nọ bá đạo nói: “Chuẩn bị đàn.”

“Vâng”

Rất nhanh, đàn cổ chạm trở cần thận đã được đưa tới trước mặt, trán Cầm Dạ chảy ra mồ hôi lạnh, châm chước một chút, cắn răng nói: “Tiểu nữ da mặt mỏng, không quen bêu xấu trước mặt nhiều người như vậy, mong Nghiêm đại nhân có thể……” Muốn nói lại thôi, nàng dừng vừa đúng.

“Như cô mong muốn, đều cắt hết đi.”

“Nghiêm đại nhân, hạ quan cho rằng như vậy không ổn……”

“Cút!” Mọi người hoảng sợ, tranh nhau đào tẩu.

Cầm Dạ rất ngoài ý muốn, đại nhân vật lai lịch không nhỏ này cư nhiên nghe theo mình, càng làm cho người ta cảm thấy cổ quái là thanh âm của hán nghe vào tai đã không trầm thấp dễ nghe như lúc trước, ngược lại đông cứng như dây đàn đang căng, kéo một cái sẽ đứt.

Đợi đến khi người sau cùng nhẹ nhàng khép cửa lớn lại, cuối cùng nàng không ức chế được tò mò, lặng lẽ ngẩng đầu lên.

Triều phục màu xanh đen còn chưa cởi ra, hán ngồi nhàn tản, vạt áo hơi hỗn độn. Tóc đen thúi lên một nửa, phần lớn trút xuống ghế bành sau lưng, cùng bóng đêm ngoài cửa sô tôn nhau lên, đôi mắt khép hờ, bạc môi hơi nhếch.

Khuôn mặt cực kì trẻ tuổi, dung mạo như xen giữa thiếu niên cùng đàn ông trưởng thành, cứ việc giờ phút này mi tâm nhũn chặt, sắc mặt tái nhợt, nhưng..... vẫn như cũ không tổn hao gì tới nửa phần mỹ mạo.

Cầm Dạ không nhịn được than nhẹ trong lòng, dung mạo khuynh thành như thế, lại không mang một chút son phấn, trời xanh thật sự quá ưu ái hân. Bỗng nhiên hiểu được vừa rồi hoa khôi kia vì sao lại luống cuống khi nhìn thấy hân như vậy, Nghiêm đại nhân này đâu chỉ kinh diễm, chỉ cần túi da này cũng đủ để phụ nữ khắp thiên hạ tự biết xấu hổ đến chết.....

Có lẽ nhận thấy được ánh mắt đối phương quá mức làm càn, Nghiêm Từ Trạm đột nhiên đứng thẳng dậy, lạnh như băng nói:“Nếu cô muốn rơi vào kết cục giống như các nàng, ta có thể lập tức làm cô toại nguyện.” Mắt đẹp thần nhiên liếc nàng một cái, lập tức nhắm lại lần nữa.

Nghe xong lời nói của hân, ngược lại Cầm Dạ trở nên trấn định, nếu hân có ý định giết nàng, vừa rồi sẽ trực tiếp gọi hộ vệ, nếu mở miệng uy hiếp, vậy cho thấy trước mắt tác dụng nàng có thể tạo được ắt không thiếu.

Nhưng, đến tột cùng nàng có thể giúp hân điều gì.....

Cầm Dạ nghi hoặc, tầm mắt lại lần nữa nâng lên, thấy nếp gấp trên mi càng thêm rõ ràng, đầu ngón tay ấn huyết Thái Dương cũng trở nên trắng bệch, không khỏi giật mình nói:“Đại nhân, tiểu nữ từng học được một khúc thanh tâm, hoãn được chứng đau đầu.”

“Đàn.” Hân nói ra một chữ, kiên nhẫn đã bị bức tới cực hạn.

“Nhưng..... Xin cho tiểu nữ nhắc lại một yêu cầu.” Cầm Dạ run cổ họng, tận lực làm cho lời nói ra nghe điềm đạm đáng yêu một chút,“Gia cảnh tiểu nữ bần hàn, kể sinh nhai đều dựa vào cha già mở một quán đậu hũ ở góc đường.....” Còn chưa nói xong, thái dương của nàng đã bị một vật lạ đập trúng, chiếc nhẫn xanh biếc quay tròn lần tại bên chân.

Thái dương Nghiêm Từ Trạm nổi gân xanh, đầu đầu dục liệt, cô gái này còn ngời đó nghĩ biện pháp vơ vét tài sản, nếu không phải bây giờ gọi nhạc công còn mất một chút thời gian, hân sớm sai người chặt tay chân nàng ra cho chó ăn.

Nàng không đòi tiền! Cầm Dạ ôm đầu, một tiếng trống làm tinh thần hân hái nói cho hết:“Thân mình lão phụ không khỏe, khẩn cầu đại nhân lát nữa có thể bỏ qua cho tiểu nữ, kiếp sau tiểu nữ làm trâu làm ngựa, đều nhớ rõ ân tình của đại nhân.” Đại khái là trán lại thêm một cục u hồng, nàng số chết trùng mắt chiếc nhẫn kia phát giận, hai tay tới gần cầm huyền—

Đột nhiên, có người vội vàng chạy vào:“Nghiêm đại nhân, Cửu Vương gia tới chơi.”

Bạn đang đọc truyện *Cầm Dạ Lai Phủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

“Đại, đại nhân, Cửu Vương gia đã chờ ở ngoài phòng!” Thấy Nghiêm Từ Trạm nhắm mắt như trước, thị vệ bất đắc dĩ, kiên trì nói lại một lần.

“Mắc bệnh, không gặp.”

“Nhưng, nhưng mà.....” Thị vệ nơm nớp lo sợ quỳ rạp trên mặt đất, sợ tới mức ngay cả nói cũng không rõ ràng lắm, một bên là Tể tướng quyền khuynh hướng đã, bên kia là Vương gia phụ chính chương quân binh quyền, trước mắt cho dù đắc tội bên nào cũng chỉ còn đường chết.

[quyền khuynh hướng đã: nắm quyền lực cả trong dân chúng lẫn triều đình]

Cư nhiên ngay cả hoàng thân quốc thích cũng có thể cự tuyệt rõ ràng như vậy, Cầm Dạ khó nén kinh ngạc, không dấu vết lại lần nữa liếc mắt một cái đánh giá hân, thấy sắc mặt người này càng lúc càng khó coi, nàng không dám trì hoãn nữa, vội vàng cúi đầu, ai ngờ ngón tay vừa mới tiếp xúc đến cầm huyền đã thấy khí lạnh dâng lên, cảm giác lạnh lẽo thấu xương dọc theo đầu ngón tay chậm rãi chui vào tứ chi bách hải.

[tứ chi bách hải: hai tay hai chân, bách hải – trăm xương]

Hướng Sinh Cầm!

Nàng phản xạ định rút tay lại, biết vậy nên sơn gai ốc, cây cầm này quả thật chế thành từ tơ vàng, gỗ lim cùng hàn băng huyền thiết, cầm huyền sắc bén cứng cỏi, nữ tử tầm thường khó có thể khống chế, mặc dù đeo móng giả cũng bị gây thương tích, khi còn trẻ nàng từng theo phụ thân đi yến hội, chính mắt thấy một nhạc công bị bắt đàn cầm này mà phé đi một đôi tay..... Sau, cảnh tượng thân cầm vậy máu làm cho nàng liên tiếp ác mộng vài ngày, thậm chí còn lo lắng cầm kĩ*.

[*lo lắng việc học đàn]

Trí nhớ không tốt đẹp lại lần nữa hiện lên trong đầu, Cẩm Dạ cắn môi, tay cứng đờ giữa không trung.

Nghiêm Từ Trạm hít sâu một hơi, không còn chút kiên nhẫn, “Tích Kì.”

“Có thuộc hạ.” Thân ảnh cao lớn từ nơi tối đen đi ra, từng bước tới gần. Một bên mặt không trọn vẹn hiện dấu vết bị lửa tổn thương, vết sẹo to lan tràn đến cổ, ánh mắt của người đàn ông tên gọi Tích Kì này lạnh như nước, ngay cả tiếng nói chuyện cũng không mang chút độ ấm.

Người được uy hiếp bất thường, Cẩm Dạ phòng bị, tạm thời xem hấn xử trí nàng thế nào, nếu thực không trốn thoát kiếp họa này, tất nhiên nàng sẽ không chịu ngồi chờ chết.

Tiếng bước chân cực có quy luật, phán đoán theo tiếng hít thở, nàng hiểu được võ nghệ đối phương tuyệt đối hơn mình.

Tiếp theo, Tích Kì ra tay không có kỳ chút nào, Cẩm Dạ phản ứng cực nhanh, nghiêng đầu, một tay chống đỡ, nhìn như chặt vật kì thực lại nhẹ nhàng tránh thoát. Bất đắc dĩ đang muốn đứng lên thì làn váy vướng vào cằm huyền, nàng kinh hô một tiếng, mất trọng tâm –

Trong một thoáng, tiếng vải vóc bị xé rách rõ ràng truyền vào tai ba người ở đây. Váy dài nguyệt sắc từ đùi vờ ra, ngang tới đầu gối, hai chân trơn bóng nhìn một cái không sót gì.

Cẩm Dạ chỉ cảm thấy máu vọt thẳng lên mặt, giờ phút này dù trấn định như nàng cũng mất bình tĩnh, một tay ôm đầu gối ngồi xồm xuống, một tay bối rối muốn giật lấy miếng vải vạt vào nơi nào.

Nghiêm Từ Trạm mị mắt, nhìn nàng nằm ở nơi đó, chặt vật như vậy, trong người chậm rãi nảy sinh khoái ý, ngay cả chứng đau đầu nguyên bản khó có thể chịu được cũng tốt hơn rất nhiều. Cô gái này dung mạo không sâu sắc, không xin khoan dung không chạy trốn, ra vẻ trấn định lại khó nén quật cường, không thể không nói, đã lâu rồi hắn không gặp được con mồi thú vị như vậy.

“Có lẽ, cô đáng giá để ta ngoại lệ.” Hắn hơi hạ thất lưng, một phen kéo lấy tóc nàng, tăng thêm lực đạo trên tay, làm cho nàng không thể không ngửa mặt nhìn thẳng hắn.

Một khắc ấy, Cẩm Dạ rõ ràng nhìn thấy tàn nhẫn trong mắt hắn, ánh mắt đẹp như vậy, dài mâu nùng tiệp, lại ngoài ý muốn thích hợp với vẻ thị huyết.

[dài mâu nùng tiệp: mắt hẹp dài, mi dày]

Đây rốt cuộc là một người đàn ông như thế nào.....

Nàng chịu được đau đớn kịch liệt từ da đầu truyền đến, suy nghĩ hồi lâu, đột nhiên khóc thành tiếng: “Đại nhân, xin tha cho tiểu nữ, tiểu nữ mạng tiện, không đủ để bản tay đại nhân, cầu xin đại nhân tha mạng, cầu xin đại nhân tha mạng.....” Nàng nước mắt tung hoành, gào khóc, yếu đuối.

“Tích Kì, lùi ra ngoài.” Nghiêm Từ Trạm bỗng nhiên không còn hưng trí, ghét bỏ tay ra.

“Vâng”

Cẩm Dạ cúi đầu, hai chân cuộn lại, vẫn không nhúc nhích mặc người bài bố, làn da trắng nõn bị mặt sàn mã não gập ghềnh vạch ra vài miệng vết thương máu tươi trào ra, nhiễm đỏ làn váy tím trong tay nàng.

“Chẳng phải Nghiêm tướng ôm bệnh nằm giường sao? Như thế nào còn có hưng trí tốt như vậy.” Thanh âm nhân từ tự đắc từ phía sau cửa truyền đến.

Nghiêm Từ Trạm kéo dài khóe miệng, lạnh lùng nhìn chằm chằm nam tử áo xanh không mời mà đến.

“Chắc chắn, chẳng phải ngươi thích bằng quan sao? Sao lần này lại tự mình động thủ tra tấn cô gái nhu nhược thế này.....” Trì Nguyệt Hằng xòe quạt giấy che trước mũi, mùi máu tươi khắp phòng ngửi vào làm người ta không thoải mái.

“Cửu Vương gia.” Tích Kì trải qua bên người hắn, gập thất lưng.

“A, trước mắt ngươi đang không tiện, miễn lễ đi.” Trì Nguyệt Hằng tò mò nhìn cô gái áo rách quần manh trước mắt, cả người nàng đều là không khí trầm lạnh, cánh tay bị người khác túm lấy, kéo dài trên mặt đất. Khi đi qua một bình hoa cổ, Tích Kì cũng không biết tránh né, cứ như vậy làm cho chân nàng quệt lên giá gỗ phía dưới, ngay sau đó bình hoa lung lay sắp đổ, một lát đã nện trên người nàng.....

‘Tê’ — nhất định rất đau.

Trì Nguyệt Hằng hít một ngụm khí lạnh, nàng kia lại đột nhiên giật giật, hắn lo đang nhìn vào ánh mắt nàng, chỉ một cái chớp mắt, đã bị sát khí lan rộng trong đó làm cho kinh hãi, cảm xúc mãnh liệt như vậy, ngay cả đôi đồng tử màu đen cũng đỏ đậm, cửu hận rục rịch kêu gào, gần như sẽ phá vỡ mà ra.

Hắn sững sờ sau một lúc lâu, lập tức bước nhanh tới chỗ Nghiêm Từ Trạm, hướng về người phía sau cười cổ quái. Hắn thật sự có dự cảm, nếu hôm nay cô gái này may mắn sống sót, như vậy Nghiêm đại Tề tướng có một ngày sẽ vì nàng mà chịu đủ tàn phá.

Nghiêm Từ Trạm tiếp tục trở lại ghế thái sư, châm chọc nói: “Hình như Cửu Vương gia rất rảnh, suốt ngày không có việc gì lại đến biệt viện của thần.”

“Cũng không phải —” Trì Nguyệt Hằng thu quạt giấy, “Bốn vương đi tới tướng phủ trước, phát giác trong tòa nhà lớn hoa lệ như vậy lại lạnh lùng, thế này

mới đoán người ở trong đây.”

Nghiêm Từ Trạm nhếch mi, ngoài cười nhưng trong không cười nói: “Không biết Cửu Vương gia có gì chỉ giáo?”

“Chỉ giáo thì không dám nhận.” Hần tùy tay kéo lấy một cái ghế dựa, tiêu sái ngồi, “Bỏn vương chỉ đến tâm sự chuyện nhà với Nghiêm tướng mà thôi.”

Nghiêm Từ Trạm nhủ mi tâm, không kiên nhẫn nói: “Cửu Vương gia có chuyện cứ nói thẳng là được.”

Tri Nguyệt Hằng cũng không giận, mỉm cười: “Không biết hôm qua lâm triều những tấu chương Nghiêm đại nhân phụ tá Hoàng Thượng phê đã phê xong chưa? Có ấn tượng với trận lũ lụt Thương Châu hay không?”

Nghiêm Từ Trạm đứng thẳng dậy, tay trái vuốt ve cổ tay áo, chậm rãi nói: “Thần tựa hồ không nhìn thấy tấu chương này.”

“Thật không?” Tri Nguyệt Hằng buông mắt, thanh âm lập tức lạnh vài phần: “Hoàng đế tuổi còn nhỏ, Nghiêm tướng thân kiêm chức Thái Phó, không nên để hần nghịch ngợm, sao có thể lấy quốc gia đại sự làm trò chơi, ngay cả tấu chương cũng đánh mất!”

Nghiêm Từ Trạm cười lạnh một tiếng: “Việc này Cửu Vương gia không cần giao cho những người khác, chân tướng sự tình như thế nào, lòng người lòng ta biết rõ ràng.”

Tri Nguyệt Hằng lắc lắc cây quạt, làm như lăm bầm lăm bầu: “Nghiêm tướng hoài nghi bỏn vương, bỏn vương hoài nghi Nghiêm tướng, người nói xem, nên làm thế nào cho phải……” Dừng một chút, hần vỗ đùi, bưng tỉnh đại ngộ nói: “Hay là, kỳ thật không hai chúng ta làm!”

“Công phu quanh co lòng vòng của người xem ra đã nâng cao một bậc.” Nghiêm Từ Trạm hí mắt đẹp, ngay cả tôn xưng cũng giảm đi, nói thẳng: “Nếu người hoài nghi người nọ, nên đi phủ ông ta gây sự, làm gì lãng phí thời gian ở chỗ ta.”

Tri Nguyệt Hằng khoa trương thở dài một hơi: “Lão hồ ly Tống Chính Khanh Nội các thù phủ rất lợi hại, bỏn vương cũng muốn nghe ý kiến của Nghiêm tướng.”

“Vi sao ta phải giúp người?” Nghiêm Từ Trạm ẩn thái dương, ngay cả nhìn cũng lười nhìn đối phương liếc mắt một cái, tự nhắm mắt lại.

“Lý do rất đơn giản.” Tri Nguyệt Hằng đề sát vào, nghiêm trang nói: “Có câu nói như vậy, kẻ địch của kẻ địch, chính là bằng hữu của ta. Nghiêm tướng cùng bỏn vương, tuyệt đối nên kết thành đồng minh.”

Nghiêm Từ Trạm trầm mặc, thật lâu sau mới khẽ cười nói: “Không sợ bị ta bị cắn ngược một cái sao?”

Tri Nguyệt Hằng mỉm cười: “Tống Chính Thanh mơ ước địa vị của Nghiêm tướng không phải chuyện một sớm một chiều, bên trọng bên khinh, Nghiêm tướng nên phân định rõ ràng.”

“Người sai rồi.” Nghiêm Từ Trạm dương môi thành một độ cong châm chọc: “Ông ta mơ ước không phải vị trí của ta, ông ta mơ ước thiên hạ họ Tri của người.”

“Như vậy Nghiêm tướng thì sao?”

“Ta?”

Hai người đối diện mà cười, ai cũng không nói tiếp.

Khi Cẩm Dạ bị kéo dài tới hậu viện, nơi đó đã đào vài hố sâu, vài hoa khô nhìn thấy lúc trước vụn vụn che mặt, thi thể nằm ngang nằm dọc ở bên trong thật là khủng bố.

Lúc này đã là nửa đêm, mưa to chuyển thành giọt mưa thưa thớt, trong không khí tràn ngập máu tanh cùng hơi thở bùn đất. Tích Kì buông tay ra, thân hình cô gái liền mềm nhũn ngã xuống, hần rút trường kiếm, chỉ vào chớp mũi nàng, thấp giọng nói: “Thật có lỗi.”

Vừa nghe thấy những lời này, Cẩm Dạ tự biết biện pháp nín thở giả chết không thể tiếp tục, cổ nén đau xót trên đùi xoay người ngồi dậy, khóc nói: “Huynh có thể không giết ta sao?” Mu bàn tay ở sau người, nàng gắt gao nắm mảnh vỡ bình hoa mới vừa rồi vụng trộm che giấu.

“Cô sẽ nói ra ngoài.”

Cẩm Dạ liều mạng lắc đầu: “Ta sẽ không, ta sẽ không, tối nay ta cùng cha ta ở góc đường mở quán, trời mưa trở về nhà, căn bản không tới con phố này!”

Tích Kì trầm ngâm sau một lúc lâu, vẫn là một câu kia: “Thật có lỗi.”

Cẩm Dạ lau nước mắt, nhẹ giọng nói: “Ta có thể nhắc lại một yêu cầu sao?”

Có lẽ bởi vì cô gái này đã chết đến nơi vẫn không tâm thần như vài vị kia, Tích Kì khó được có lòng tốt đáp ứng: “Nói đi.”

“Sau khi ta chết, có thể xin huynh gửi một lời nhắn cho cha ta hay không, nói con gái bất hiếu, không thể tiếp tục hầu hạ cha……” Nói không thành lời, nghẹn ngào đứt quãng, đủ để làm người nghe động lòng.

Tích Kì quay đầu đi, thời gian lâu làm cho Cẩm Dạ nghĩ đến hẳn có thể thả nàng về nhà .

“Được, ta đáp ứng cô.” Kiếm của hắn một lần về vị trí.

Tốt như vậy, tử chiến đến cùng.

Cẩm Dạ ngừng thở, ánh mắt cũng không dám nháy, rõ ràng nàng nghe thấy tim mình đập tần suất liên tục tăng lên. Càng như vậy, đầu óc càng trở nên bình tĩnh, thậm chí nàng có thể tỉ mỉ đoán trước vài chiêu thức xuất kiếm của hắn, tay ở phía sau lặng lẽ khoa tay múa chân, lo lắng như thế nào có thể làm cho hắn đánh mất năng lực hành động trong nháy mắt.

“An tâm. ra đi đi.” Tích Kì rút cục ra tay.

Kiếm phong lãnh liệt, nghênh diện mà đến.

Cẩm Dạ chỉ hơi hơi nghiêng đi nửa người, mũi kiếm dị thường sắc bén xẹt qua cánh tay của nàng, tạo thành một vết thương sâu đến tận xương. Nàng đau đến mức gần như sắp ngất, miễn cưỡng chống tay lui về phía sau, biết rõ là vô bổ, vẫn như cũ không chịu buông tha.

Ánh mắt Tích Kì nhìn nàng tràn ngập cảm xúc phức tạp, do dự sau một lúc lâu.

Chỉ một lúc lâu như vậy, đầu tường bỗng nhiên xuất hiện một bóng người. miếng vải đen thật dài cuốn lấy thắt lưng cô gái, lưu loát rời đi.

Tích Kì cất bước đuổi theo hai bước về phía trước, nửa đường lại dần dần thả chậm tốc độ.

Trường kiếm rời tay, chạm rã đâm vào bùn.

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Dạ Lai Phủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5

Nửa đêm, trời u ám đáng sợ, bóng đêm tối đen như mực không thấy một ánh sao, ngay cả ánh trăng cũng không biết đi về phía nào. Người bình thường đã sớm đi ngủ, nhà cửa hai bên một mảnh trầm tĩnh, ngẫu nhiên có nơi lộ ra ánh sáng, lại là nơi tầm hoa vẫn liễu.

Tiếng gió như khóc, thổi trúng quần áo bay phát phới. Hắn quay đầu nhìn sang, đập vào mắt là phía sau nhìn không thấy một bóng người, thế này mới hơi loi lóng chậm lại cước bộ, thấp giọng nói với cô gái trong lòng: “Đại tiểu thư.”

Cẩm Dạ chưa từng trả lời, như trước nhắm mắt, hô hấp nhẹ nhàng mỏng manh.

A Sờ cúi xuống, thấy áo ngoài lam nhạt trên người nàng đã bị máu tươi thấm ướt, mà vết thương trên cánh tay chưa bị che lấp có thể nhìn thấy xương trắng, loại thương thế này mặc dù đối thành đàn ông chỉ sợ cũng khó có thể chịu được, nhưng biểu tình của nàng nhìn qua không hề có gì khác thường, đáng vẻ an tường như đang ngủ. Hắn thở dài, trên mặt hiện lên áy náy, không đành lòng nhìn tiếp, quay đầu đi: “Cô cố gắng chịu đựng, ta mang cô đi y quán.”

Vừa dứt lời, vạt áo trước ngực đã bị kéo lấy, hắn nhanh chóng sững sờ tại chỗ, khó hiểu nói: “Đại tiểu thư?”

“Đưa ta về khách sạn.” Giọng nói của nàng thản nhiên, nhưng không cho phép cự tuyệt.

A Sờ cắn răng: “Không được, nếu không chữa trị cánh tay này sẽ phế đi!”

“Người thật sự là một người kỳ quái.” Cẩm Dạ đột nhiên mở mắt, lạnh lẽo theo dõi hắn: “Mới vừa rồi nếu cố ý bỏ lại ta, trước mắt cần gì phải làm bộ làm tịch, người mẫu thuẫn như vậy rất cuộc vì cái gì? Ta đoán. lấy võ công của người ứng phó với hộ vệ nơi đó hẳn là dư dả, cố tình đợi đến một khắc cuối cùng mới cứu ta, là muốn xem trò hay thêm một lát sao?”

“Đại tiểu thư đang thăm oán ta?” Nói chuyện đồng thời hắn lưu loát xuyên qua mấy ngõ hẹp, phương hướng minh xác, động tác nhanh nhẹn.

[minh xác: rõ ràng, chính xác]

Cẩm Dạ suy yếu mỉm cười: “Không, ta chỉ đang trình bày sự thật mà thôi.” Mất máu quá nhiều làm cho đầu choáng váng càng lúc càng nghiêm trọng, nàng cầu lòng bàn tay, cố gắng để mình bảo trì thanh tỉnh, “A Sờ.”

“Có ta.”

“Thật giống như rất quen thuộc kinh thành?”

Nghe vậy hần sững sờ, sau một lúc lâu mới hàm hồ nói: “Khi còn bé từng ở trong này sống một thời gian, nay trở về, cũng không phát hiện ra thay đổi gì lớn.”

“Thật không?” Cẩm Dạ nghiêng đầu, nhẹ giọng nói: “Biết bên trong phủ đệ kia là đại nhân vật nào ở sao?”

“Ta không biết.” A Sở nhìn lại ánh mắt có chút tan rã của nàng, hơi nhíu mày: “Ta chỉ biết, đại tiểu thư không nên có quan hệ gì cùng loại người như hần mới tốt.”

“Hần là loại người nào?”

“.....”

“Người thực không biết nói dối.” Cẩm Dạ lắc đầu, tay trái dùng sức nắm chặt chiếc nhẫn phỉ thúy giấu ở đai lưng, chậm rãi nói: “Cho dù người không nói, ta cũng có biện pháp điều tra ra.”

A Sở trầm mặc, cười khổ trong lòng, điều tra ra thì như thế nào, cô sao có thể đấu với hần, mà phóng mắt khắp thiên hạ, mấy người có thể đấu với hần.....

Ý thức dần dần mơ hồ, Cẩm Dạ chỉ cảm thấy thân mình mỗi một cực hạn, mông lung nghe được tiếng đập cửa hơi thô lỗ, một lát qua đi lại là tiếng kêu la hùng hùng hổ hổ, chắc bởi vì người của y quán nửa đêm đang yên đang lành bị đánh thức mà tức giận không thôi.

A Sở cũng không dong dài, ra tay là ngân phiếu trị giá lớn, dùng một tay trấn an vỗ vỗ vai Cẩm Dạ: “Trước tiên cô ngủ đi, tất cả có ta.”

“Cần phải gạt..... cha ta.” Nàng chỉ kịp nói một câu này, liền hoàn toàn lâm vào trong bóng tối.

Tỉnh lại đã là chạng vạng ngày thứ hai, Cẩm Dạ vừa mở mắt liền thấy oi bức khó nhin, thời tiết giữa hè, lại có hai chiếc chăn gầy bọc trên người, bắt đầu từ lòng bàn chân, kéo dài đến xương chậu.

Có ba người đứng đưa lưng về phía nàng, dáng người đàn ông ở giữa hơi mập, giờ phút này không ngừng lau mồ hôi, thanh âm nghe rõ ràng lo lắng: “Đã giờ nào rồi, sao đại phu còn chưa đến!”

“Lão gia đừng lo lắng, cũng sắp đến đây.” Nói xong, Sơ Tinh quay đầu hung tợn trừng mắt nhìn A Sở một cái, tối hôm qua ở ngoài cửa đợi một đêm, rạng sáng mới nhìn thấy người này ôm tiểu thư một thân chật vật trở về, hơn nữa hỏi như thế nào cũng không chịu nói thật, thật sự là tức chết nàng.

A Sở làm bộ không phát hiện ánh mắt như dao kia, còn rót một ly trà đưa cho Tô Khởi Vượng, khuyên nhủ: “Lão gia, trước ngồi xuống uống ly trà.”

“Được.....” Tô Khởi Vượng hoang mang lo sợ, đi tới cạnh ghế rầm rầm uống cạn một ly trà lớn, còn chưa kịp ngồi xuống lại đứng lên thúc giục: “A Sở, người lại tới y quán một chuyến, nhìn xem đại phu kia rốt cuộc đang làm gì?”

Đang nói, cửa đã bị đẩy ra.

Ba người đồng thời quay đầu, thấy người tới ước chừng sáu mươi tuổi, đầu đầy tóc bạc, hai tay trống trơn, ngay cả hòm thuốc cũng không thấy.

A Sở mỉm cười, từ cạnh cửa tránh ra một con đường.

Tô Khởi Vượng vuốt râu, nghi hoặc nói: “Sơ Tinh, đây là đại phu chúng ta mời sao?”

Sơ Tinh đánh giá người tới một hồi lâu, do dự nói: “Nô tỳ cũng không rõ ràng..... có lẽ đúng vậy.”

Lão nhân nghe xong cũng không tức giận, chỉ vào cạnh giường nói: “Các người xem, thấy lão phu bệnh nhân cũng tỉnh, các người thật sự vớ vẩn, cứ nhiên còn dám hoài nghi thân phận của lão phu.”

Cẩm Dạ bật cười, bất đắc dĩ yết hầu quá khô, thanh thanh cổ họng mới miễn cưỡng kêu: “Cha.”

“Con gái ngoan của cha —” Tô Khởi Vượng mừng rỡ, tiến lên muốn nâng con gái dậy.

Lão nhân nhanh chóng che ở phía trước, thật lòng nói: “Vạn vạn không thể!”

Sơ Tinh đứng ở nơi đó nhìn mắt choáng váng, ông ta vốn đứng ở vị trí xa nhất, sao chớp mắt một cái đã chuyển tới trước mặt lão gia, chẳng lẽ đại phu cũng biết khinh công sao..... vừa nghĩ một chút, nàng nhin không được lạng lẽ kéo tay áo A Sở, nhỏ giọng nói: “Ông ta là ai vậy?”

A Sở không dấu vết rút tay về, thân nhiên nói: “Đại phu của y quán.”

Sơ Tinh hừ lạnh một tiếng, tự dung mắt mặt.

Mà Tô Khởi Vượng bị ngăn ở nửa đường, số chết vuron dài cổ nhìn thân sắc con gái, càng nhìn càng đau lòng, cộc cằn nói: “Đại phu, ông đây là ý gì, ta

đi qua nhìn con gái của ta cũng không được sao?”

Lão nhân vẻ mặt nghiêm túc: “Không được, lệnh thiên kim nhiệm phong hàn không tầm thường, các người tới gần, sẽ lây bệnh.”

“A?” Tô Khởi Vượng sững sờ, khó hiểu nói: “Nhưng ông còn chưa bắt mạch, sao có thể biết.....”

Lão nhân quay đầu lại ý vị thâm trường liếc Cẩm Dạ một cái, thế này mới nói: “Lão phu xem chân xưa nay là trước quan sát sắc mặt bệnh nhân mới bắt mạch, hơn nữa nhiều năm như vậy đều kiên trì biện pháp này, tất nhiên lệch lạc sẽ không quá lớn.” Nói xong, ông ta ngồi xuống cạnh giường, chậm rãi nói: “Tô tiểu thư, mời vươn tay cho lão phu bắt mạch.”

Trong lòng Cẩm Dạ lộp bộp một chút, nay phía bên phải nàng quay ra phía ngoài, mà cánh tay phải bị thương dù động một chút cũng truyền đến đau đớn tê tâm liệt phế, nếu vươn tay trái thì thật sự quá mức gượng ép, nên làm thế nào cho phải..... Cứ việc trong lòng lo sợ bất an, mặt ngoài nàng vẫn vẫn đạm phong khinh như cũ, hướng về phía đại phu gật đầu: “Phiền ông.”

Chậm rãi ngồi dậy dưới sự trợ giúp của lão nhân, nàng liếc mắt một cái về phía Sơ Tinh đang biểu tình cổ quái, lại nhìn phụ thân đầu đầy mồ hôi, tâm thu lại, chuẩn bị bất cứ giá nào.

“Chậm đã!” Lão nhân đột nhiên ra tiếng ngăn lại động tác của nàng.

Cẩm Dạ mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, tự trấn định: “Làm sao vậy?”

Lão nhân cười quỷ dị: “Lão phu xem chân còn có một điều cổ quái, thích bắt mạch tay trái, theo mạch tượng mà nói, mạch phải là giả, mạch trái mới thật.” Thân thái ông ta nói chuyện dương dương tự đắc, nghe không ra có gì kỳ quái.

.....

Quả thực bậy bạ.

Ba người cùng nghĩ như thế.

Duy có Tô Khởi Vượng ở tại chỗ gấp đến độ giọng chân: “Đại phu, vậy mời ông bắt mạch trái, cần phải cẩn thận một chút.”

Cẩm Dạ buông mắt, bỗng nhiên cảm thấy mình làm cho cha già hơn năm mươi tuổi kích động như vậy, thật sự bất hiểu, nhưng..... nếu thân thể này đầy vết thương bị cha phát hiện, nói vậy sẽ khổ sở rơi nước mắt đi. Trong lòng nàng chua xót, sống mười chín năm, rất ít hối hận làm những chuyện như vậy, nhưng hôm nay lại là lần đầu tiên thật sự ảo não tới qua lỗ mũi.

Lão nhân vươn ngón tay nhẹ nhàng đặt lên cổ tay trái nàng, sau một lúc lâu rung đùi đắc ý kéo dài thanh âm: “Mạch tượng..... hỗn loạn—”

A Sơ vụng trộm thở dài, mỗi lần tìm ông ta giúp đỡ đều như vậy, luôn không chịu theo khuôn phép cũ, thích bày trò.

Theo động tác lắc đầu của lão nhân, trái tim bốn người đều bị ông ta treo cao, đến mức khó chịu. Trải qua một phen như vừa rồi, Cẩm Dạ đã hiểu được người này nhất định đã cùng A Sơ thông đồng tốt, nhưng vốn nên sớm xong việc, ông ta diễn thêm không khỏi cũng quá lâu đi?

Ánh mắt nàng tìm tòi nghiên cứu không tự giác hướng về phía A Sơ, phát hiện hán cũng là vẻ mặt không thể làm gì, nhìn nàng ám chỉ, ý bảo nàng nhẫn nại.

Cẩm Dạ hít sâu một hơi, tính tình tốt nói: “Đại phu, muốn nghỉ một lát lại chẩn hay không?” Kéo dài như vậy, ông ta không phiền sao?

Lão nhân hướng nàng nhếch môi, vẻ mặt tề mi lộng nhân thấy thế nào cũng không phù hợp với tuổi của ông ấy. Một lát sau, đột nhiên ông ta đứng lên đi tới bên người Tô Khởi Vượng, đau kịch liệt nói: “Tô lão gia, bệnh tình của lệnh thiên kim rất là nghiêm trọng.....”

[tề mi lộng nhân: nhưn mây trợn mắt]

Nghe vậy Tô Khởi Vượng trắng mặt, răng run run nói: “Rốt cuộc, rốt cuộc là bệnh gì, chẳng phải nói là phong hàn sao?”

Lão nhân gật gật đầu: “Đúng là phong hàn, nhưng trừ bỏ phong hàn, còn có một loại bệnh đã mọc rễ trên người lệnh thiên kim.”

A Sơ không kiên nhẫn, cố nén xúc động muốn lôi ông ta đi ra ngoài, nói từng chữ: “Rốt cuộc bệnh gì?”

Lão nhân cười hắc hắc: “Bệnh tương tư—”

Lạch cạch, ly trà trong tay Sơ Tinh quăng xuống vỡ tan. A Sơ cũng không tốt hơn tí nào, khuôn mặt nhả nhận tức đến mức đỏ bừng, biểu tình nghiêng răng nghiêng lợi thoạt nhìn rất là dữ tợn.

Đương nhiên, kỳ thật thảm nhất là Cẩm Dạ, bản thân bị trọng thương còn chưa tính, nay bị kích thích như vậy thiếu chút nữa không thở ra hơi.....

“Ông, ông nói cái gì?” Tô Khởi Vượng ngoáy lỗ tai, vẻ mặt không thể tin.

Lão nhân buông tay:“Lệnh thiên kim hẳn là đã đến tuổi lập gia đình, Tô lão gia à, cho dù yêu thương con gái như thế nào đi nữa cũng không nên chậm trễ tiểu thư..... Bây giờ, trước mắt tâm hồn thiếu nữ của Tô tiểu thư đã rung động, sợ là có người trong lòng.”

Sắc mặt Tô Khởi Vượng từ trắng chuyển sang xanh, môi ngáp ngừng:“Này này.....”

“Cái gì mà này với kia!” Lão nhân trịnh trọng túm lấy bả vai Tô Khởi Vượng, “Tuong tư thành tật, so với phong hàn càng đáng sợ, ông cũng nên cẩn thận, lệnh thiên kim từ nay về sau triển miên giường bệnh cũng nói không chừng, lão phu cho rằng.....”

Còn chưa nói xong, A Sở đột nhiên ra tiếng ngắt lời:“Sắc trời đã muộn, ta đưa đại phu ra ngoài trước.”

Lão nhân bất buộc bị mang ra ngoài cửa.

Tô Khởi Vượng như trước sững sờ tại chỗ, thật lâu sau mới bừng tỉnh đại ngộ, đi nhanh đuổi theo ra ngoài, cao giọng kêu to:“Đại phu, như thế nào chữa khỏi bệnh trong tư.....”

Tiếng cười kiêu ngạo từ ngoài cửa truyền đến:“Chẳng phải rất đơn giản sao? Biện pháp nhanh nhất chính là để nàng cùng người trong lòng thành hôn!”

Cửa phòng ‘chi nha’ một tiếng lại lần nữa khép lại.

Sơ Tinh cùng Cẩm Dạ hai mặt nhìn nhau, hai người đều là vẻ mặt ngưng trọng.

Tô Khởi Vượng xoay người, kích động nói:“Cẩm Dạ, rốt cuộc con thích công tử nhà ai? Cha, cha có thể đi cầu hôn giúp con.....”

“Lão gia, tiểu thư là con gái, không nên cầu hôn.” Sơ Tinh ẩn thái dương, cảm thấy đây là chuyện gì thế này? Loạn thành một đống, càng nghĩ càng loạn.

Tô Khởi Vượng lại lần nữa uống ly trà lạnh, hào khí hùng hồn:“Cẩm Dạ, chỉ cần con nói ra, cho dù cha không từ thủ đoạn, cũng sẽ làm theo ý nguyện của con!” Ông buông ly trà thật mạnh, cũng bất chấp lời nói của đại phu, ba bước cũng thành hai bước vọt tới cạnh giường con gái, hai mắt tỏa sáng nhìn nàng chăm chăm.

Cẩm Dạ thiếu chút nữa nghĩ đến ông muốn ôm nàng như trước kia, sợ động vào vết thương, dưới tình thế cấp bách cắn răng xoay người, vừa động một cái, vết rách trên đùi lại lần nữa vỡ ra, nàng đau chảy cả nước mắt.

“Cha..... con.....” Nàng giương miệng yếu ớt giải thích, bên hông lại có thứ gì đó rơi xuống, từ khe hở trong chăn lăn ra ngoài –

Àm, chiếc nhẫn phi thủy xanh lục trong suốt quay vài vòng, tự động lăn đến bên chân Tô Khởi Vượng.

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Dạ Lai Phủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6

Tô Khởi Vượng cảm thấy giờ phút này tâm tình của mình thật sự là phi thường kỳ diệu, kỳ diệu đến mức ngón tay nắm chặt chiếc nhẫn kia cũng run nhẹ .

Nữ nhi trưởng thành, nữ nhi có người trong lòng, nữ nhi không lâu nữa sẽ nhanh chóng xuất giá

Vừa nghĩ đến điều đó, hắn sẽ không tự chủ thờ dài, không dẫu được phiên muộn cùng cảm khái, nha đầu Cẩm Dạ kia tám tuổi đã không có mẹ, bình thường mình cũng quan tâm đến chuyện làm ăn, không thực hiện tốt trách nhiệm làm cha, điều vui sướng duy nhất là nàng thấu hiểu lễ nghĩa dịu dàng hiền lành, tuy rằng không được di truyền mỹ mạo của thê tử, nhưng khí chất tiểu thư khuê các cũng chi hơn chứ không kém.

Cho nên, đợi hắn tra ra chủ nhân chiếc nhẫn này là ai, sau đó tới cửa cầu hôn, hắn tin tưởng vững chắc, đối phương nhất định sẽ bị thuyết phục bởi cá tính dịu dàng triu mến của nữ nhi.

Có điều, hắn không nữ, vốn nữ nhi ngoan chỉ phụ thuộc vào một mình hắn, không lâu nữa sẽ gả vào nhà người khác, haiz, nghĩ tới thật là có chút khổ sở.....

“Vị gia này, rốt cuộc ngài có muốn bán hay không? Không nữ có thể lựa chọn cầm cố, trong ba tháng có thể chuộc lại.” Về mặt tiểu nhị hiệu cầm đồ không kiên nhẫn, bắt đầu từ nửa canh giờ trước, nam tử trung niên vẻ mặt cổ quái này không ngừng thì thào tự nói, thấy hắn mặc cảm y hoa phục, cũng không giống người tới cầm đồ sống qua ngày.....

Chẳng lẽ đến gây sự?

Vừa nghĩ vậy, sắc mặt tiểu nhị đen ngòm, khẩu khí càng thêm ác liệt: “Nếu ngài cứ ở trong này, chúng ta cũng không có cách nào buôn bán, không thì như vậy, ngài đến phố đối diện ngắm lại kỹ đi, suy nghĩ xong lại đến.”

Tô Khởi Vượng cẩn thận đem nhẫn phi thủy ban chỉ phóng đặt lên mặt bàn, nghiêm mặt nói: “Ta quả thật không đến cầm đồ.”

Nghe vậy tiểu nhị lập tức nổi giận, vỗ bàn: “Chẳng lẽ ngài tới tìm ta vui vẻ?”

Chiếc nhẫn bị chán nảy lên, Tô Khởi Vượng không ngừng chop giữ chặt trong lòng bàn tay, dùng tay còn lại từ trong lòng rút ra một tấm ngân phiếu, đưa tới trước mặt thanh niên, nhỏ giọng nói: “Vị tiểu ca này, có thể phiền người tìm cho ta một vị ngọc giám sư của quán các người không, ta có chút vấn đề muốn lãnh giáo.”

[ngọc giám sư: chuyên gia giám định ngọc]

Ánh mắt tiểu nhị tỏa ra ánh sáng, thái độ nhảy mất bị mềm hoá: “Mời ngài chờ.” Thu hồi ngân phiếu, vui vẻ về gian nhà phía sau tìm người.

Tô Khởi Vượng thật cẩn thận vuốt ve mặt sau chiếc nhẫn, bên trong mờ mờ có chỗ gấp ghe, tựa hồ là khắc chữ. Hắn đoán kia có thể là tên chủ nhân, bắt đầu dĩ chữ thật sự quá nhỏ, hắn xem xét hơn nửa ngày cũng không nhận ra, đành phải đến hiệu cầm đồ lớn nhất kinh thành xin giúp đỡ.

“Nghe Tiểu Ngũ nói, người muốn tìm ngọc giám sư?” Tiếng nói dày dặn truyền đến.

Tô Khởi Vượng giương mắt, liền thấy một nam tử áo tím nhân tản ngồi ở sau quầy, mũi thẳng mắt đen, mày kiếm bạc thân, dung mạo cực kì xuất sắc, trong ánh mắt không dấu được quý khí, càng thêm mỉa mai hoặc lòng người.

[bạc thân: môi bạc]

Công tử tuấn tú này ở đâu ra.....

Tô Khởi Vượng kinh ngạc nhìn sau một lúc lâu, mới hồi phục tinh thần, gật đầu nói: “Đúng, ta có món đồ này, ở trên có khắc chữ.”

Công tử áo tím cười cười, tiếp nhận nói: “Người muốn biết chữ khắc trên đó là chữ gì, đúng không?”

Tô Khởi Vượng hào phóng thừa nhận: “Đúng vậy.”

“Như vậy sao —” Công tử áo tím bỗng nhiên đề thấp tiếng nói, về mặt bốn cột thâu lại gần nói: “Người muốn bắt kẻ thông dâm hay là tìm người mất của?”

Tô Khởi Vượng xấu hổ, cuống quýt xua tay làm sáng tỏ: “Cả hai đều không phải, kỳ thật là tiểu nữ..... nàng..... nàng có người trong lòng.” Áp ứng nói xong, hắn thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Công tử áo tím búng tỉnh đại ngộ, vuốt cằm nói: “Cho nên đây là vật đính ước mà con rể tương lai chưa biết mặt đưa cho lệnh thiên kim.” Dừng một chút, hắn lại thay biểu tình giảo hoạt: “Ta đoán người nhất định rất muốn biết tên hắn.”

Tô Khởi Vượng xoa xoa mồ hôi chảy ra trên trán, cười gượng: “Thật không dám dấu diếm, đúng là như thế.”

Quả thực đoán được tám chín phần mười..... Hắn hơi hơi gọi mời, vươn tay về phía đối phương: “Như vậy, ta thay người xem một chút đi.”

Tô Khởi Vượng do dự: “Người là —”

Công tử áo tím nhếch mày: “Ta là chủ quầy của hiệu cầm đồ này, cũng là ngọc giám sư.” Nói xong, hắn thuận tay kéo ra một ngăn kéo nhỏ, lấy ra một lăng kính tinh xảo khéo léo.

Thấy thế Tô Khởi Vượng không hề chần trừ, vươn tay đưa nhẫn ngọc giao vào tay đối phương.

Ánh sáng phi thủy trong suốt dưới sắc ngày hè càng trở nên rõ ràng, cẩn thận nhìn thậm chí có thể phát giác bên trong là dòng chảy vật chất, tùy tiện nghiêng tay đổi một góc độ lại có thể thấy được loại hoa văn khác.

Cảm giác rất quen thuộc.

Hắn chưa vội dùng lăng kính quan sát chữ bên trong, ngược lại không chút hoang mang bỏ vào lòng bàn tay đánh giá, rốt cuộc nhìn thấy ở nơi nào..... Trong đầu nhớ mang máng nó từng có thời khắc rất hoa lệ, không phải tồn tại một mình, mà là đeo tại ngón tay thon dài trắng nõn bóng láng kia —

Đột nhiên, hắn vỗ bàn.

A, hóa ra là người kia.

Hứng thú cùng kinh ngạc đồng thời đan vào trên mặt, hắn lúc có lúc không xoay chuyển lăng kính, gần như quên trước quầy còn đứng một người.

Thấy đối phương hồn nhiên đắm chìm trong phán đoán của mình, Tô Khởi Vượng không khỏi ra tiếng thúc giục: “Chường quây, người thấy thế nào ?”

“Từ từ.” Hắn ‘ba’ một tiếng bỏ lẳng kính vào ngăn kéo, đề thấp tiếng nói: “Ta hỏi người một chuyện, người cần phải thành thật trả lời, thứ này, rốt cuộc người lấy từ đâu?”

Tô Khởi Vượng bị ánh mắt cuồng nhiệt khó hiểu kia nhìn cho sợ hãi, trong lòng ần ần cảm thấy không ổn, suy nghĩ một lát liền phản ứng cực nhanh thu hồi chiếc nhẫn từ trong tay công tử áo tím, xoay người muốn đi, “Quên đi, ta tới nhà khác.”

“Ai ai, chớ đi a!” Hắn một phen đẩy ra cửa gỗ trước quây, nhanh chóng chạy ra, trên khuôn mặt tuần tú là nụ cười lấy lòng: “Là như vậy, mấy ngày trước quan phủ tới gây sự với chúng ta, nói là chúng ta thay một đám thổ phi cướp đường xem xét không ít bảo vật, ta thấy chiếc nhẫn này giá trị xa xỉ, cho nên mới thận trọng chút.”

Tô Khởi Vượng xoay người, thối rầu trừng mắt: “Ta lớn lên giống thổ phi cướp đường chỗ nào!”

“Không nên tức giận, không nên tức giận.” Hắn liên tục chịu tội, chỉ kém không đem trái tim thiệt tình móc ra biểu thị xin lỗi, “Là ta đường đột, vì thể hiện thành ý, ta sẽ giúp người xem xét, hơn nữa không thu phí.”

Tô Khởi Vượng bình tĩnh nhìn hắn, thật lâu sau mới thỏa hiệp nói: “Chiếc nhẫn này là vật bên người của tiểu nữ, ngày thường nàng đều giấu trong quần áo không rời thân, tối hôm qua ngoài ý muốn bị ta phát hiện mới bằng lòng thừa nhận.”

“Thừa nhận cái gì?” Hắn khẩu khí dõn dập, giống như mình là đương sự kia.

Tô Khởi Vượng cô quái liếc hắn một cái: “Thừa nhận chủ nhân chiếc nhẫn là người trong lòng nàng, nhưng nàng lại không chịu nói cho ta biết đó là ai, ta chỉ phải thừa dịp nàng ngủ say vụng trộm lấy ra, sáng sớm đến hiệu cầm đồ xem xét.”

“Thì ra là thế.” Hắn gật gật đầu, cố gắng bình phục trấn định, trong lòng lại trăm câu hỏi không thể giải đáp, không khỏi cũng quá kỳ quái, theo hiểu biết của mình với người nọ, sao hắn có thể đem vật bên người tặng cho người khác, càng chớ nói là một nữ tử bình thường vô danh tiểu tốt.

Mất thấy ánh nắng càng lúc càng chói mắt, Tô Khởi Vượng không còn tâm tình nói chuyện với đối phương, “Ta muốn đi về trước, tiểu nữ tỉnh dậy không thấy chiếc nhẫn phi thúy này tất nhiên sẽ hoài nghi tới ta.”

Hắn mỉm cười, ngăn lại thân mình Tô Khởi Vượng, như trước không có ý thối lui, “Không bằng người để lại chiếc nhẫn này ở đây, một lúc sau lại đến lấy, chữ bên trong quá nhỏ, ta cần phí chút thời gian mới được, người muốn biết đáp án như vậy, cũng nên có chút tính nhẫn nại mới phải.”

“Này.” Tô Khởi Vượng chần chờ, bỗng nhiên nhớ tới về mặt phức tạp của Cẩm Dạ khi nhắc tới người trong lòng, nhất thời hạ quyết tâm: “Được rồi, một lúc sau ta lại đến.”

“Đến lúc đó sẽ cho ngài vừa lòng.” Hắn lại lần nữa tiếp nhận nhẫn ngọc, nhìn theo bóng nam tử trung niên rời đi, toàn thân đi vào phòng trong.

Bên cửa sổ khắc hoa quý một người mặc đồ đen, thấy người vừa vào cửa lập tức cúi đầu cung kính nói: “Vương gia, lão phu nhân triệu ngài về vương phủ.”

“Đã biết.” Hắn giang hai tay ra, để thị nữ thay áo ngoài cho mình, nghiêng đầu cười ý vị thâm trường: “Không vội trở về, bản vương muốn tới tướng phủ một chuyến trước.”

Trong sương phòng lịch sự tao nhã tràn ngập vị thuốc, ngay cả lư hương đặt bên cạnh bàn cũng như mất tác dụng. Dưới ánh nến vàng, sắc mặt Cẩm Dạ vẫn trắng bệch như cũ không nhìn thấy một chút tơ máu, bàn tay trắng nõn bụng bát sứ men xanh, cái miệng nhỏ nhắn chậm rãi nuốt xuống nước thuốc đen nhánh.

“Đắng không?” Sơ Tinh lấy khăn tay trắng thay nàng lau lau khóe miệng.

Cẩm Dạ mím môi, thế này mới tiết lộ ra một chút oán giận: “Đắng, đắng muốn chết.”

“Tối hôm qua nếu người không ra ngoài, chẳng phải sẽ không xảy ra chuyện gì sao.” Sơ Tinh thở dài: “Em đi phân phó phòng bếp hâm bát đường phèn tuyệt lễ, cho người tiêu vị đắng.”

“Không cần.” Quả quyết cự tuyệt, Cẩm Dạ mị mắt hiện lên lệ khí, “Ta sợ ta sẽ không nhớ kỹ, liền vết sẹo sẽ quên mất đau đớn hôm nay.”

Sơ Tinh giặt mình, xoay người yên lặng thu dọn chén thuốc.

Sau một lúc lâu, một bàn tay vươn đến lặng lẽ giữ chặt vạt áo nàng, mềm nhũn lung lay hai cái, ý tứ làm nũng không cần nói cũng biết –

“Người tức giận sao, có phải cảm thấy ta không thể nói lý hay không?”

Nghe vậy gương mặt mẹ kế của Sơ Tinh không thể tiếp tục được nữa, phóng nhẹ lực đạo bỏ tay đối phương ra, nghiêng mặt nhìn thấy trán Cẩm Dạ thấm ra mồ hôi tinh mịn, tóc mai dính trên gương mặt, rất là chật vật.

Nàng đau lòng tức giận: “Tiểu thư người thật là! Cánh tay sắp phế còn không an phận, cứ thích động tay động chân.”

Cầm Dạ thở hồng hộc nằm trở lại chiếc gối kê cao ở đầu giường, lạnh lạnh cười: “Chẳng phải ta sợ người không để ý tới ta sao.....”

“Người là tiểu thư, em là nha hoàn, sao em dám không để ý tới người.” Sơ Tinh tức giận trừng mắt nhìn nàng một cái, cúi đầu thật cẩn thận băng bó vết thương vì động tác mới vừa rồi quá mạnh mà lại vỡ ra, buồn bã nói: “Nếu người đối xử với người khác nhân tâm thì không nói làm gì, nhưngsao cả đối với bản thân cũng ngoan tuyệt như vậy.”

Cầm Dạ không nói, cười đến mức mặt mày rạn rờ.

Sơ Tinh bỗng nhiên trầm nghĩ, nhớ tới mười tuổi năm ấy, mình cùng tiểu thư tới trường tư thực, không biết từ nơi nào nàng lôi ra một con mèo nhỏ, cất giấu bằng mọi cách mang vào học đường. Sau lại vô ý bị tiên sinh dạy học phát hiện, lẽ ra nên nhanh chóng nhận sai, nàng lại chạy tới sau hậu viện mấy ngày tuyết rơi, tự nguyện phạt đứng hai canh giờ, tiên sinh bất đắc dĩ, cuối cùng đành phải chịu thua.

Cho nên nói, người có thể quyết tuyệt với bản thân chính là người thắng. Đi theo Cầm Dạ đã gần mười hai năm, cho đến giờ này ngày này, nàng mới thoáng hiểu được ý nghĩ của những lời này.

Cầm Dạ lẳng lặng xem xét dung nhan xinh đẹp trước mặt, thấy đối phương cau mày, đáng vẻ trăm mối cảm xúc ngổn ngang, tự dưng thấy buồn cười, “Sơ Tinh, cha ta đi ra ngoài đã bao lâu?”

Sơ Tinh hoàn hồn, hướng ngoài cửa sổ liếc mắt một cái: “Ước chừng đã sắp một canh giờ.”

Cầm Dạ buông đôi mắt, có chút bất an, theo đạo lý đã sớm nên trở về đến đây, sao lại lâu như vậy.

Đột nhiên, có giọng nam ôn nhuận truyền vào từ ngoài cửa –

“Đại tiểu thư, ta đã sớm nói, đây không phải chủ ý tốt.”

Cầm Dạ phiết môi: “Cũng vậy, nghe lên người khác nói chuyện cũng không phải ý kiến hay.”

Nam tử áo xanh vén áo mà vào, cũng không giải thích, hướng về phía Sơ Tinh đứng cạnh cửa gật đầu một cái: “Sơ Tinh cô nương, phiền người ra ngoài một chút có được không?”

Sơ Tinh đen mặt, âm thanh lạnh lùng nói: “Dựa vào cái gì?”

“Bùm bùm”, đóm lửa văng khắp nơi, hai người giằng co tại chỗ.

Cầm Dạ từ từ thở dài: “Sơ Tinh, người đi ra ngoài trước đi, đợi thời gian nữa ta sẽ đem tiền căn hậu quả nói cho người nghe.”

[tiền căn hậu quả: nguyên nhân ngày trước dẫn đến kết quả bây giờ]

Cửa gỗ tử đàn một lần nữa được khép chặt, bên trong trở về yên tĩnh.

“Ta nghĩ người đi theo dõi cha ta.” Cầm Dạ cười cười, gương mặt thành độ cong ý vị sâu xa: “Trước mắt xem ra cũng chỉ có chuyện như vậy.”

A Sở thần nhiên nói: “Ta biết chiếc nhẫn kia rơi ra là ngoài ý muốn, nhưng nếu lão gia hiểu lầm, đại tiểu thư lại chưa làm sáng tỏ, mặc dù lúc này ngăn trở lão gia, cũng không có cách nào hoàn toàn chặt đứt ý niệm trong đầu ông ấy, chẳng bằng để ông ấy biết được tên người nọ, từ đó hết hy vọng.”

Cầm Dạ hơi hơi nâng cằm: “Hết hy vọng gì?”

A Sở mỉm cười: “Làm cho lão gia hết hy vọng cầu hôn, làm cho đại tiểu thư hết hy vọng. báo thù.”

Người này thật sự là thông minh đáng sợ.

Cầm Dạ không ngờ như thế, ngữ điệu bằng phẳng: “Nếu sáng sớm người liền nói tên cùng bối cảnh của hắn cho ta, cũng không cần cha ta phải đi một chuyến.” Bây giờ đã sắp tới giữa trưa, cha nàng vẫn không trở về, làm cho nàng hồi hận buổi sáng động tác kia, sớm biết vậy nên trực tiếp bảo Sơ Tinh đi thăm dò chiếc nhẫn ấy mới đúng.

A Sở nói: “Đây là chuyện không nên nói, ta tự nhiên sẽ không làm miệng.”

Cầm Dạ ảo não, mị mắt: “Ta cảm thấy người không hề giống nô bộc.” Giống như một tảng đá vừa cứng vừa thối.

“Là ta quy củ.” A Sở cúi gập thắt lưng, không hề có ý định tranh cãi, “Ta vì đại tiểu thư chỉ định mấy vị dược liệu điều trị thân mình, có tác dụng trợ giúp giãn kinh mạch tiêu sưng giảm đau.” Nói xong, hắn vỗ tay, một hàng người dài cầm hộp gỗ nối đuôi nhau mà vào, mặt hướng tới hai người mở hòm ra.

Cầm Dạ tùy ý ngấm mắt tới một hòm dược liệu phía bên trái, một gốc nhân sâm sum xuê, đã thành hình người, chỉ cần một gốc nhân sâm như vậy sợ là thiên kim khó cầu, càng chớ nói đến những loại thuốc tiên Tây Vực làm người ta ghen hòng nhìn trần trối, chỉ dựa vào tài lực Tô gia, sao có thể mua được những đồ xa xỉ như vậy.

A Sở này thật sự quá mức thần bí, rốt cuộc nàng không kiềm chế được, âm thanh lạnh lùng nói:“Ngươi đến tốt cùng là loại người nào?”

Bạn đang đọc truyện *Cầm Dạ Lai Phủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

“Ngươi đến tốt cùng là loại người nào?”

“Ta chỉ là một tiểu nhị ở sòng bạc Tô gia mà thôi, nếu thực sự có chỗ nào đặc biệt, chẳng qua chỉ là người may mắn có thể ở lại bên cạnh lão gia cùng đại tiểu thư.” Hắn tự thuật không nhanh không chậm, mặc dù câu nói ẩn hàm nịnh hót, tư thái khiêm tốn lại làm cho người nghe phá lệ cảm thấy hương thụ.

Đáng tiếc, lời này vào tai Cầm Dạ, ngược lại như cái gai, đâm nàng cảm thấy bất an. Chẳng qua xưa nay nàng giỏi che dấu cảm xúc chân thật, cứ việc giờ phút này trong lòng đầy rẫy nghi ngờ, cũng chỉ hơi giương môi, lạnh lùng hừ một tiếng:“Tô gia ta từ khi nào thì trở thành nơi ngoạ hổ tàng long, sao ta lại không biết.”

“Cầm tạ đại tiểu thư tán thưởng.” A Sở cười nhẹ, quay người nói với một hàng tỷ nữ:“Để những thứ này lên bàn, các ngươi đi về trước đi.”

Đi về? Từ này thật ra đầy thâm ý. Cầm Dạ nhếch mi, trực tiếp hỏi:“Về đâu?”

Khuôn mặt trắng nõn không thấy một chút khản trương, hắn đứng tại chỗ, vẫn trấn định như cũ:“Đều tự về nhà mình.” Dừng một chút, hắn lại nhẹ nhàng đem vấn đề trả lại cho nàng:“Bằng không đại tiểu thư nghĩ sao?”

Cầm Dạ không nói tiếp, nhìn theo đoàn người kia từng người một rời đi, cước bộ chỉnh tề, vẻ mặt kính cẩn, hiển nhiên là được huấn luyện. Nàng dùng một tay nín gục chân, ánh mắt một lần nữa trở lại trên người A Sở, bỗng nhiên cười hỏi:“Ngươi không sợ sao?”

A Sở sùng sốt:“Sợ cái gì?”

Cầm Dạ nói:“Ngươi che giấu rất nhiều chuyện với ta, lại lai lịch không rõ, còn hại ta vô duyên cớ vô cớ bị trọng thương, không sợ bị đuổi đi sao?”

A Sở long long ồng tay áo, vẻ mặt vẫn đạm phong khinh:“Ta không có ý hại đại tiểu thư, một đêm kia đại tiểu thư lạc đường. đúng là ngoài ý muốn, ta tự nhận tuân thủ bổn phận, sau này cũng nhất định.”

“Nhưng ngươi không chịu nói lời nói thật.” Cầm Dạ lạnh lùng chặn ngang, cầm nhếch về hướng những hộp gỗ trên bàn, “Những thứ khác ta tạm thời không hỏi, những dược liệu trân quý này, ngươi lấy từ đâu tới?” Thần sắc nàng có chút tức giận, bị cùng một người che mắt lặp đi lặp lại thật sự không phải chuyện gì vui vẻ.

A Sở cũng ý thức được đối phương sắp mất kiên nhẫn, do dự sau một lúc lâu, cuối cùng khẽ thờ dài:“Mong rằng đợi mấy ngày nữa, đến lúc đó ta chắc chắn giải đáp tất cả nghi hoặc cho đại tiểu thư, trước mắt. còn chưa đến lúc.” Nói xong, hắn thuận tay cầm lấy hộp nhân sâm, xoay người định đi:“Thứ này, ta để phòng bếp hầm canh trước.”

Thái độ kia biểu lộ sự trốn tránh.

Thấy hắn hơi buông lỏng, Cầm Dạ nghĩ hôm nay tạm thời buông tha hắn. Có điều đợi đến lúc A Sở đi ra ngoài khép cửa, nàng lại như phát hiện cái gì, cao giọng nói:“Chậm đã!”

A Sở quay lại, cười khổ nói:“Đại tiểu thư nhất định phải bức ta sao?”

Cầm Dạ thẳng tắp theo dõi cổ tay hắn, nghiêm mặt nói:“A Sở, ngươi lại đây.” Thấy đối phương chần trừ, nàng lại mềm nhẹ nói:“Ta nằm quá lâu, có chút không thoải mái, ngươi đỡ ta ngồi dậy.”

“Được.” A Sở không hề nghi ngờ, đi tới bên giường Cầm Dạ, vừa gấp thất lưng, ồng tay áo không kịp phòng bị bị người ta vén lên, hắn theo bản năng muốn rút tay về –

Cầm Dạ lớn tiếng:“Ngươi đừng động, tay ta rất đau!”

Nghe vậy hắn giật mình, nhanh chóng đứng im, tùy ý nàng thay mình vén cao cổ tay áo.

Làn da lộ ra trên cánh tay trái rộng miệng vết thương, mới cũ không đồng nhất, nhưng nhìn ra đều là tiên thương, ghê người kéo dài đến nơi bị vải dệt che khuất.

[tiền thương: vết thương do roi quất]

“Nói vậy trên người người cũng phần khích như thế này.” Cẩm Dạ ninh mi, mới vừa rồi còn tưởng rằng mình nhìn xa trông nhằm, không ngờ hẳn thật sự bị thương, hơn nữa so với vết thương trên đùi mình, trình độ nghiêm trọng tuyệt đối hơn chứ không kém.

A Sở trầm mặc, không rên một tiếng kéo tay áo xuống.

Cẩm Dạ dựa vào đầu giường, nhắm mắt lại: “Đợi đến ngày người có thể thẳng thắn, hãy nói lý do bị những vết thương này cho ta.” Dừng một chút, nàng lại tăng thêm giọng điệu: “Đừng để ta chờ quá lâu.”

Cỗ kiệu hoa mỹ chậm rãi dừng lại trước cửa một tòa phủ đệ, thủ vệ đứng lạng canh giữ bên cạnh sư tử đá thấy thế vội vàng tiến lên, ai ngờ người này hình như chờ không kịp, tự mình xốc rèm kiệu đi ra.

Cầm y ngọc bào, cử chỉ tiêu sái không kiềm chế được, không phải Cửu Vương gia Trì Nguyệt Hằng thì là ai.

“Chủ tử các người đâu?” Hắn bước trên thềm đá, ngẩng đầu nhìn bảng hiệu gỗ ở tiền phòng, viên ngọc lưu ly, chính giữa hai chữ “Tướng phủ” như rồng bay phượng múa dưới ngày hè chiếu rọi càng thêm rõ ràng.

Đánh giá một hồi lâu, Trì Nguyệt Hằng bỗng nhiên cảm thấy chưa, bảng hiệu tiên hoàng ngự ban đúng là khác biệt, so sánh với nhau, vương phủ hẳn khó coi không ít, ngày khác phải bảo đương kim Thánh Thượng viết một cái thật đẹp cho mình.

Thị vệ thấy Vương gia không có dấu hiệu dừng bước, còn tưởng rằng trả lời không đúng lúc chộc giận đối phương, cuống quýt quỳ gối nhận sai: “Tiểu nhân đáng chết, tiểu nhân đáng chết, chậm trễ Vương gia, mong Vương gia thứ tội.”

Trì Nguyệt Hằng dờ khóc dờ cười: “Đứng lên đi, bốn vương lại không hi vọng vô thường như chủ tử các người, không cần kinh sợ như vậy.”

“Tạ ơn Vương gia, tạ ơn Vương gia.” Thị vệ lúc này mới nom nóp lo sợ đứng thẳng người, “Đại nhân nhà tiểu nhân giờ này hẳn đang ở hậu hoa viên, để tiểu nhân vì ngài thông báo một tiếng.”

“Không cần, bốn vương tự mình tới đó là được.” Trì Nguyệt Hằng xuyên qua cửa lớn đỏ chói, nhớ tới đêm đó ở biệt viện thiếu chút nữa bị sập cửa vào mặt, hẳn cũng không nguyên để người ta đi thông tri cho Nghiêm Từ Trạm trước.

Tướng phủ rộng rãi, dọc theo đường đi tường hồng ngói xanh, phong cảnh tuyệt đẹp.

Hắn phe phẩy quạt giấy, không chút hoang mang quẹo qua vài hành lang gấp khúc, lại ngoài ý muốn nhìn thấy con đường mòn phía sau thiên thánh phủ kín huyền phượng ngọc, trong lòng âm thầm kinh ngạc, đến tướng phủ mấy mươi lần, nhưng thật ra chưa từng tới hậu viện, làm sao biết được trước mắt cư nhiên có thể nhìn thấy bảo bối như vậy.

Tầng đá màu đen lại ánh lên sắc tím, tính chất trong suốt, lấy ra từ mỏ quặng nơi biên cảnh, cho tới nay, được coi là bảo vật mang đến sự như ý cát tường, thiên kim khó cầu. Mà trước mắt, không biết xuất từ tay vị thợ nào, mỗi một tảng đá bên trong, đều được gắn kết chặt chẽ, ít lưu khe hở. Chưa nói trước mắt nhiều bảo thạch như vậy phải phí bao nhiêu tiền bạc, chỉ nói đến tiền công, sợ cũng mất tiền tiêu vài đời nhà bình thường.

Xa xỉ, rất xa xỉ, bảo mật mũi hoàng gia như hẳn biết để vào đâu. Trì Nguyệt Hằng vừa nhìn vừa vô cùng đau đớn lắc đầu, cho đến khi chân chính tiến vào hậu hoa viên, trong lòng mới thư thả một ít.

Khác biệt với lộng lẫy xa hoa lăng phí ở tiền đình, hậu viện rộng rãi, làm cho người ta có cảm giác quy củ. Chân chính xưng là cảnh đẹp, cũng chỉ có thể nói tới Nghiêm Từ Trạm đang nằm ở ghế trúc trong lương đình.

[lương đình: chòi nghỉ mát]

Trì Nguyệt Hằng chậm rãi đến gần, càng thêm cảm thấy ngoài ý muốn, hôm nay họ Nghiêm rất khác thường, mặc quần áo trắng, mặc phát bích châm, dài mâu tinh mục, nhìn ra mặt hồ nở đầy hoa sen, có chút hương vị trong trẻo nhưng lạnh lùng xuất trần.

[mặc phát bích châm: tóc đen cài châm ngọc bích]

[dài mâu tinh mục: mắt hẹp dài tinh lưỡng]

Có điều. dung mạo kinh diễm như vậy, phó dịch chung quanh lại không có lá gan thường thức, người người không nhúc nhích đứng bên cạnh ao, như cha mẹ chết.

“Vô vị.” Tùy tay bung lên một đĩa hoa quế cao, toàn bộ đổ vào trong ao, Nghiêm Từ Trạm không ngẩng đầu lên, thản nhiên nói: “Người nào tìm ra, miễn phạt.”

Vừa dứt lời, liền truyền đến thanh âm ‘bùm bùm’ rơi xuống nước, một đám người nối đuôi nhau nhảy xuống ao.

Trì Nguyệt Hằng tròn mắt há hốc mồm, một hồi lâu mới phản ứng lại, khẽ cười nói: “Nghiêm tướng cũng không ngại nói ra mất mặt, một đại nam nhân thích ngọt như vậy, xem ra đầu bếp cần phải thay người.”

Nghiêm Từ Trạm nghiêng đầu, mặt không chút thay đổi nhìn hẳn:“Cửu Vương gia, ngài không mời mà đến từ trước đến nay rốt cuộc đã bao nhiêu lần?”

“Sớm không đếm được.” Tri Nguyệt Hằng lơ đãng, tự trong lòng lấy ra một vật, nháy mắt mấy cái nói:“Có điều lần này bốn vương đặc biệt đến Châu về Hợp Phố.” Bàn tay mở ra, lộ ra chút sắc xanh ở giữa.

[Châu về Hợp Phố: Những cái quý giá không thể mất đi được, trước sau cũng quay về với chủ nó.

Thời Hậu hán, có tên thái thú bạo tàn, thường bắt dân đi lấy ngọc châu. Vì thế, châu từ Hợp Phố sang hết quận Giao Chỉ. Mãi sau, Mạnh Thường về thay chức thái thú, bỏ hết lệ luật cũ, ngọc châu lại quay về Hợp Phố]

Nghiêm Từ Trạm liếc mắt một cái, cũng không vươn tay ra nhận, cười như không cười nói:“Cửu Vương gia thật chu đáo, nhật độ của ta, lại cảm tới đền đáp, tại hạ bội phục.”

“Không phải vậy, đây cũng không phải bốn vương nhật được trong tướng phủ.” Tri Nguyệt Hằng mở quạt giấy, cười vẻ mặt thần bí:“Chẳng lẽ Nghiêm tướng không muốn biết nó đến tay bốn vương như thế nào?” Hẳn có ý kéo dài ngữ điệu, như mời.

“Không muốn.” Tiếng nói thanh nhuận hơi lạnh như gáo nước, không lưu tình chút nào dội vào đối phương.

Tri Nguyệt Hằng nháy mắt yên lặng, cộc cằn nói thầm:“Ngươi thật đúng là không thú vị.”

“Không thú vị?” Nghiêm Từ Trạm tao nhã ngồi thẳng người, trong mắt đẹp ản ản mĩa mai:“Cửu Vương gia địa vị cao, hẳn là hiểu được người làm quan có hai loại cảm xúc vạn vạn không thể biểu lộ, một trong số đó chính là lòng quan tâm đủ để hại chết người.”

Tri Nguyệt Hằng nhún vai, tỏ vẻ chấp nhận:“Vây một dạng khác thì sao?”

Nghiêm Từ Trạm không nói, ánh mắt liếc về phía nô bộc trong ao đang cẩn thận cầm một khối vật thể màu trắng, bọn họ run run nâng tay, ánh mắt buồn xuống, hai chữ ‘sợ hãi’ rành mạch viết trên mặt.

Tri Nguyệt Hằng nhìn theo tầm mắt của hẳn, xem những người kia chật vật như thế, không khỏi mềm lòng nói:“Các ngươi lên bờ đi.” Bất đắc dĩ mấy người kia do dự một hồi lâu, vẫn còn sợ hãi rụt rè mờ mịt:“Ta, ta on Vương gia..... nhưng chủ tử chưa phân phó, chúng tiểu nhân sẽ không đi ra.”

Nghiêm Từ Trạm bỗng nhiên đứng lên, gió thổi tới quạt bay áo bào trắng, tóc đen dương lên, rõ ràng là phong thái trích tiên kinh thế tuyệt tục lại bị ý cười ác liệt bên môi phá hỏng:“Vương gia, một dạng khác, bây giờ ngươi nên hiểu được.”

Tri Nguyệt Hằng đứng tại chỗ, một hồi lâu mới bất đắc dĩ nói:“Ý của Nghiêm tướng là không thể có lòng thương hại sao, nếu thật có thể làm được, những năm gần đây bốn vương cũng sẽ không lưu tình khắp nơi với những lão già trong cung.” Hẳn giống như buồn khổ phe phẩy đầu:“Có điều may mắn vẫn còn Nghiêm tướng, từ đời tổ phụ ngươi bắt đầu, Nghiêm gia các ngươi ba đời làm tướng, trung thành tận tâm, thật là vinh hạnh to lớn—”

“Vương gia tán thưởng, có thể trung thành với Hoàng Thượng, là vinh hạnh của thần.” Lời nói Nghiêm Từ Trạm thần nhiên, không tiếng động cười lạnh trong lòng, mũi quan to trên đầu, kế tiếp sẽ là gi, tiên lễ hậu binh sao.

[tiên lễ hậu binh: trước tiên lấy lễ đối đãi, sau đó dùng binh để ngăn chặn, ví dụ như quan to khi quyền lực quá mạnh sẽ bị trừ khử]

Tri Nguyệt Hằng không nói tiếp, vẻ lo lắng trên mặt cũng trôi qua, chưa được một lát đã khôi phục thành dáng vẻ tự nhiên, cười nói sang chuyện khác:“Xin hỏi chiếc nhẫn này phải xử lý như thế nào, Nghiêm tướng không muốn lấy?”

“Đã mất một lần, lưu lại có ý nghĩa gì nữa, nếu Vương gia thích, cầm cũng được.” Lời này của Nghiêm Từ Trạm cực kì bất kính, ý tứ đơn giản là ta không cần, mới để cho ngươi. Có điều, hẳn cũng chỉ muốn nhìn người xưa nay được xưng là Cửu Vương gia nham hiểm đến tột cùng có thể nhận tới trình độ nào.

Đáng tiếc, tất cả đều trong ý liệu.

Tri Nguyệt Hằng tươi cười như trước:“Chiếc nhẫn phi thúy này chắc mất không ít tâm huyết mới mài ra, chắc chắn, nếu Nghiêm tướng hào phóng như vậy, bốn vương liền cung kính không bằng tuân mệnh.” Ngữ khí chưa thay đổi, nhưng tay nắm nhẫn bởi vì dùng sức quá độ mà bắt đầu trở nên trắng.

“Vương gia, trời không còn sớm.” Tùy tùng một bên nhắc nhở.

Tri Nguyệt Hằng gật đầu, xoay người nói:“Bốn vương còn có chuyện quan trọng phải về vương phủ, ngày khác sẽ tâm sự cùng Nghiêm tướng.”

Nghiêm Từ Trạm biết thời biết thế:“Cửu Vương gia đi thông thả.” Nhìn theo đối phương ra cửa, hẳn đột nhiên bước nhanh đi tới thiên đình, vung tay áo gọi:“Tích Kì.”

Nam nhân cao lớn như núi nhanh chóng hiện thân, lặng lẽ đứng tại chỗ, chờ sai phái.

“Chiếc nhẫn kia là chuyện gì xảy ra?” Nghiêm Từ Trạm nhếch môi, đêm đó chứng đầu đầu tái phát, thật sự không thể nhớ nhiều chuyện lắm, chuyện duy nhất có ấn tượng hình như có liên quan đến một nữ tử.....

Tích Kì cúi đầu, trầm giọng trả lời: “Tiểu nhân cũng không biết vì sao lại lưu lạc vào tay Cửu Vương gia.”

Nghiêm Từ Trạh hừ lạnh: “Từ khi nào ngươi học được cách nói chuyện quanh co lòng vòng.”

Tích Kì trầm mặc, một hồi lâu mới mở miệng nói: “Đêm đó đại nhân từng lấy vật ấy ném vào đầu một người.”

Quả nhiên –

Nghiêm Từ Trạh nhếch mày: “Đừng bảo ngươi định nói cho ta chiếc nhẫn này bị người chết cầm đi?” Nếu đã chết, sao có thể lưu lạc ra bên ngoài.

“Tiểu nhân chỉ định nhắc nhở đại nhân, có lẽ là Cửu Vương gia lúc ấy thấy được thuận tay cầm đi cũng không chừng.” Hắn quỳ trên mặt đất, ngữ điệu bằng phẳng, không thấy chút bối rối.

“Chê cười.” Nghiêm Từ Trạh đến gần từng bước: “Hắn mới không đi một vòng lớn chơi đùa cùng ta như vậy, mà nay làm cho ta hoài nghi là, đêm đó từ đầu tới đuôi ngươi đều đứng phía sau ta, sao lại không thể nói ra sự thật.”

Tích Kì đáp: “Lúc ấy có một lần hơi hoảng hốt, không lưu ý đến trường hợp trong phòng, là tiểu nhân sơ sẩy, mong đại nhân trách phạt.”

Nghiêm Từ Trạh lạnh lùng nhìn chằm chằm hộ vệ đã theo hắn hồi lâu, bỗng nhiên tăng thêm giọng điệu: “Nữ nhân kia chết chưa?”

Tích Kì cắn răng: “Đã chết.”

Nghiêm Từ Trạh trở lại ngồi vào trên ghế, ngón tay gõ lên tay vịn, thấp giọng nói: “Tích Kì, ngươi biết ta hận nhất người khác dối gạt ta, nhất là kẻ dè tiện lừa ta còn không chịu thừa nhận.” Tạm dừng một chút, hắn lại cười khê: “Nhưng ngươi từng cứu ta hai lần, luận về trung tâm, bên người ta không có ai sánh được với ngươi, cho nên lần này, tạm thời tin ngươi.”

“Đi ra ngoài đi.”

“Vâng.” Mồ hôi lạnh sớm thấm ướt y phục, Tích Kì yên lặng đứng lên, nâng bước rời đi.

Rất nhanh, trong đại đường duy độc để lại một mình Nghiêm Từ Trạh, sắc mặt lãnh liệt, môi bạc nhếch lên, trầm ngâm hồi lâu đột nhiên kêu: “Người đâu, tới biệt viện cho ta, tìm ra thi thể nữ nhân kia.”

Bạn đang đọc truyện *Cảm Dạ Lai Phủ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Lúc nửa đêm, cửa khách sạn bị người ta chậm rãi đẩy ra, người thanh niên nguyên bản nằm úp sấp trên quầy nghe thấy động tĩnh lập tức ngẩng đầu, đợi thấy rõ người tới sau nhanh chóng tiếp đón: “Khách quan, ngài đã trở lại, có muốn ta pha nước ấm cho ngài tắm rửa hay không?”

Tô Khởi Vượng vốn đã rón ra rón rén tới chân cầu thang, thấy đối phương gọi tình thân phần chần như vậy lập tức giật chân: “Hừ, khê thôi khê thôi, đừng đánh thức người khác.”

Thanh niên mặc dù không hiểu ra sao, cũng ngoan ngoãn ngậm miệng.

Tô Khởi Vượng dừng chân lại, cẩn thận nghe động tĩnh quanh mình, xác định không có người khác sau mới vén áo lên cầu thang gỗ, thang lầu này đã lâu năm, mỗi bước chân đều phát ra tiếng vang kêu kệt kệt kệt. Hắn hết sức khống chế thân thể to béo, chưa đến một lát đầu đã ra đầy mồ hôi.

“Khách quan, ngài đây là.....” Thanh niên rốt cục không kiềm chế được, thiếu chút nữa cười ra tiếng.

Tô Khởi Vượng quay đầu trừng mắt hắn một cái, còn chưa kịp mở miệng trách cứ, đã bị giọng nữ thanh thúy đánh gãy –

“Lão gia, tiểu thư ở trong phòng chờ ngài.” Sơ Tinh đứng ở góc khuất, biểu tình bình thản không gợn sóng, duy có ý cười thân thiện nơi khóe mắt tiết lộ tâm tình vui sướng khi người gặp họa giờ phút này.

“Thật, thật không?” Tô Khởi Vượng cuốn đầu lưỡi, chân lại giống như mọc rễ trên mặt đất, không thể di động nửa bước.

Sơ Tinh bất đắc dĩ lắc đầu: “Ngài vẫn nên vào nhanh một chút, tiểu thư bị thương nếu không sớm nghỉ ngơi thương thế sẽ chuyển biến xấu.”

Nghe vậy Tô Khởi Vượng nhủ mảy, tất nhiên thân thể nữ nhi quan trọng hơn tất cả những thứ khác, lập tức bất chấp tất cả, vội vàng đẩy cửa phòng ra

đi vào.

“Cha.”

Tô Khởi Vượng bước tới gần, cười hắc hắc: “Con gái ngoan, muộn như vậy còn chưa ngủ?”

“Vâng, cha còn chưa về, nữ nhi sao có thể yên tâm ngủ.” Cẩm Dạ tựa vào đầu giường, tóc dài rối tung ở sau người, khiến cho dung nhan càng thêm trắng bệch, nhìn thế nào cũng không dấu được tư thái tiêu tụy.

“Con, con phát hiện đúng không?” Tô Khởi Vượng biết vậy nên áy náy không thôi, nghĩ đến nàng ngày thường luôn sớm đi vào giấc ngủ, hôm nay lại một mình cứ rần chờ muộn như vậy, mà thật là cái nhân chết tiệt còn cố tình bị người ta lừa đi. vừa nghĩ tới, hân cang thêm uể oải, thấp giọng nói: “Cha thực xin lỗi con.”

Cẩm Dạ hơi kinh ngạc, nguyên bản chỉ muốn xác định an nguy của cha, nào biết đâu nhìn ông ấy như bị cái gì đã kích mạnh, vì thế vội vàng mềm giọng an ủi: “Cha, không có việc gì, cũng vì cha suy nghĩ nhiều cho nữ nhi, cho nên. người thật sự không cần để ý.” Huống chi, vốn là nàng cố ý để ông ấy lấy đi chiếc nhẫn, nay càng không có đạo lý để cha nàng tự trách vì điều đó.

“Không phải, hôm nay cha không cần thận đánh mất.” Tô Khởi Vượng cúi đầu, cân nhắc nên kể ra ngọn nguồn sự tình như thế nào, người trong lòng của nữ nhi đưa vật đính ước, đây chính là vật trân quý ngàn vàng cũng không đổi được, bảo hân nên mở miệng như thế nào.

Cẩm Dạ xưa nay là cô gái tâm tư kín đáo, thấy hai tay hân trống trơn, sắc mặt khó coi, trong lòng ước chừng đoán được bảy tám phần, do dự một lát nghiêng đầu nhẹ giọng thờ: “Không thấy nhẫn?”

Tô Khởi Vượng thờ dài, ủ rũ nói: “Buổi sáng tới hiệu cầm đồ lớn nhất kinh thành, nào biết đâu ngọc giám sư bên kia trêu đùa ta, ngoài miệng nói để cho ta sau một lúc tới lấy, nhưng ta đến đúng hẹn lại không thấy bóng dáng hân đâu. Ta hỏi tiểu nhị, tiểu nhị lại nói hân chỉ là người đến hỗ trợ tạm thời, không biết lần sau khi nào lại đến.”

“Quá đáng.” Cẩm Dạ lẳng lặng nghe xong sau một lúc lâu, nhẹ thở ra hai chữ kết luận. Nếu là hiệu cầm đồ lớn nhất, sao có thể thuê ngọc giám sư lai lịch không rõ, càng chớ nói đến chuyện qua mặt khách nhân lấy vật phẩm giá trị lớn như vậy một cách bại lộ.

Tô Khởi Vượng lấy từ trong lòng ra một sấp ngân phiếu, tùy tay đặt ở trên bàn: “Ủm, bọn họ nói bấy nhiêu xem như bồi thường cho ta.” Nói xong, bỗng nhiên hân kinh ngạc nhảy dựng lên: “Sao, lúc ta không ở, có khách đến sao?”

Cẩm Dạ nhận thấy được ánh mắt của hân, thầm kêu không ổn, mới vừa rồi thu dọn lại quên một hộp dược liệu ở góc bàn, cố tình lại là Thiên Sơn tuyết liên sang quý nhất. Dưới tình thế cấp bách nàng không thể tự nhiên tìm lý do, chỉ có thể mơ hồ không rõ lên tiếng: “Ồ, hình như vậy, nữ nhi mê man, không có ấn tượng gì.”

Sắc mặt Tô Khởi Vượng đột nhiên trở nên khó coi, ngữ điệu cất cao: “Ai tới? Bộ đáng ra sao? Hân tới làm gì!” Lời mở đầu không hợp với câu sau, cảm xúc kích động.

Cẩm Dạ sững sốt, ý thức được không thích hợp, “Cha, người nói là ai?”

Tô Khởi Vượng tự biết mình luống cuống, làm nữ nhi sợ, nhanh chóng thay khuôn mặt tươi cười: “Không có việc gì, con. con thật sự không nhớ là người nào?”

Cẩm Dạ mỉm cười: “Có lẽ là tên tiểu quan nào đó muốn nịnh bợ cha, người cần gì phải hỏi triệt để như vậy.”

Tô Khởi Vượng đặt mông ngồi vào ghế, xoa xoa cái trán lạnh toát mồ hôi, miễn cưỡng cười vui: “Chính cha cũng đâu phải quan to, làm gì có người đến nịnh hót a dua.” Dừng một chút, hân lại đứng lên: “Cẩm Dạ, ngày mai chúng ta chuyển đến nhà mới đi, cha đã nhờ người tìm rồi, ngay tại ngoại ô cách đó không xa.”

“Ngoại ô?” Cẩm Dạ khó hiểu, “Chẳng phải cha cần đi làm sao? Qua lại chẳng phải không tiện.”

Tô Khởi Vượng cười gượng: “Ngoại ô thanh tĩnh, không bị người khác quấy rầy, cũng lợi cho con dưỡng thương.” Nói xong, như là sợ đối phương hỏi nhiều, hân như chạy nạn đứng dậy muốn đi: “Cha về phòng trước, có chuyện gì ngày mai nói sau.”

Cẩm Dạ buông đôi mắt, nhu thuận đáp: “Vâng, cha sớm đi nghỉ ngơi.”

Cửa phòng khép lại, nửa khắc, lại mở ra lần nữa.

Sơ Tĩnh nhếch miệng, thần sắc cổ quái, một hồi lâu mới nói: “Tiểu thư, không thấy lão gia rất khả nghi sao?”

Cẩm Dạ híp mắt: “Tất nhiên là khả nghi, ngay cả chuyện mất nhẫn ông ấy cũng quên ra sau đầu, còn vội vàng nói muốn chuyển ra ngoại ô, hiển nhiên không hợp tình lý.” Nàng liếc mắt hộp tuyết liên kia một cái, “Sơ Tĩnh, người nói vấn đề có phải ở trên người nó hay không?”

Sơ Tĩnh nâng lên rồi lại cẩn thận quan sát, vẻ mặt hoang mang: “Em không hiểu lắm, có lẽ. nó làm cho lão gia nghĩ tới người nào?”

Cẩm Dạ gật đầu, đang muốn tiếp lời, dưới lầu bỗng nhiên truyền đến tiếng vang ồn ào, tiện đà là giọng to kinh thiên động địa — “Toàn bộ thức dậy, quan

sai kiểm tra phòng!”

Cùng thời khắc đó, sắc mặt Cẩm Dạ đột nhiên trở nên cực kỳ khó coi, cứ việc trong tiềm thức không ngừng an ủi chính mình, nhưng nàng vẫn như trước không chịu khinh bỉ tới phương diện không tốt, nghĩ tới việc có phải tên Nghiêm đại nhân kia đã phát hiện cấp dưới để nàng chạy thoát hay không, mà giờ phút này quan binh đang muốn tới bắt nàng. Trong lòng lo sợ bất an, suy nghĩ liên quan cũng trở nên lẫn lộn, nàng hít sâu một hơi, thử cố gắng bình phục tâm tình bối rối.

“Tiểu thư, hình như trên hành lang đứng rất nhiều người.” Sơ Tinh mở rộng một cửa, thăm dò tình huống sau lưng khẽ khép lại, quay đầu nói với Cẩm Dạ: “Chúng ta có cần.” Lời còn chưa dứt, nàng liền kinh ngạc tròn mắt: “Người đang làm gì?”

Cẩm Dạ gian nan xuống giường, động tác quá lớn liên lụy đến miệng vết thương, nàng đau mồ hôi lạnh chảy ròng, khẩu khí vẫn kiên quyết như cũ: “Sơ Tinh, mau, trước mang ta rời khỏi nơi này.” Nói xong lại như nhớ ra điều gì, túm lấy tay nha hoàn: “Không, người đi trước tìm cha ta, dẫn ông ấy đi trước, nhớ rõ chăm sóc cha ta an toàn.”

Sơ Tinh chần chờ: “Tiểu thư, em không rõ, đến tột cùng xảy ra chuyện gì?” Chẳng qua là quan phủ tuần tra ban đêm, cần phải thất kinh như vậy sao.

Nghệ tiếng vang bên ngoài càng ngày càng huyên náo, Cẩm Dạ hung hăng, lạnh lùng nói: “Cầm miệng, nếu không đi thì không đi được nữa!” “Đương tay đây Sơ Tinh một phen, khuôn mặt nhỏ xưa nay trấn định khó xuất hiện thần thái kích động.

“Em, em biết rồi.” Sơ Tinh đỏ mặt, biết rõ tình thế ác liệt, nàng cũng không dám tiếp tục lãng phí thời gian, đề khí nhảy ra từ cửa sổ.

Trong phòng nhanh chóng chỉ còn lại một mình Cẩm Dạ, vẫn không nhúc nhích ngồi trên ghế nhỏ, hai mắt dè phòng, về mặt cảnh giác. Phòng bên cạnh truyền đến tiếng đập cửa đinh tai nhức óc, có lẽ là đại nạn rơi vào đầu, ngược lại nàng không còn tâm loạn như ma giống lúc trước, trong đầu nghĩ đến tất cả các cảnh tượng có khả năng phát sinh.

Nàng nên dùng khẩu khí như thế nào, ngữ điệu như thế nào, đi cầu người đàn ông. có lẽ ngay cả máu cũng lạnh lẽo kia.

“Mở cửa mở cửa, nhanh lên!” Tên đàn ông râu quai nón đập cửa ầm ầm, tra xét nhiều phòng như vậy, người cần tìm vẫn chưa tìm được, thậm chí, khách sạn này gần như ngay cả một cô nương cũng không có, khách nhân thuần một giới tính là nam, khiến người ta tức giận.

“Đại ca, xông vào nhé?” Tên thanh niên lùn đứng bên cười nịnh hiến kể.

“Ý kiến hay.” Râu quai nón gật đầu, bất chấp tiểu nhị đứng bên cạnh về mặt cầu xin, hào khí ngàn vạn phát tay: “Ngươi, ngươi, cả ngươi nữa, cùng nhau phá!”

Ba người lĩnh mệnh bước ra khỏi hàng, che đầu hướng về phía trước, ai ngờ vật áo còn chưa dính vào mặt cửa, đã truyền đến tiếng nói thanh nhuận dễ nghe giải thích: “Thật sự xin lỗi, tiểu nữ nhất thời ngủ mê man, mong vài vị quan gia đừng trách.”

Râu quai nón nhìn chăm chú xem xét, nữ tử đứng cạnh cửa mặt mũi dễ nhìn, quần áo màu vàng nhạt, mặc dù diện mạo không tính là mỹ nhân, nhưng đáng về yêu kiều mềm mại làm người ta nhìn sẽ không tự giác giảm con tức.

“Đại ca, rốt cục thấy nữ.” Thanh niên hưng phấn ồn ào, “Thật sự là ‘chúng lý tìm khanh trăm ngàn độ, bỗng nhiên quay đầu, người nọ ngay tại nơi ánh đèn leo lét’.”

“Đó là hình dung tình yêu nam nữ, tên tiểu tử chết tiệt nhà ngươi không biết gì thì đừng dùng loạn!” Râu quai nón hung tợn búng mạnh vào đầu thuộc hạ. Đêm nay sớm nhận được mệnh lệnh của cấp trên nói muốn điều tra gian khách sạn này, đem bức họa tất cả nữ nhân ở đây đưa tới, hẳn tìm cả buổi, còn tưởng có thể tìm được một nữ ma đầu đặc biệt nào đó, ai ngờ lại là một tiểu thư đẳng hoàng đệ dàng khả ái như vậy.

“À, cô nương, trong phòng cô còn ai khác không?” Hắn gãi đầu, sau một lúc lâu lại có chút ngượng ngùng bỏ sung: “Cô đừng hiểu lầm, ta là nói, còn có nữ tử khác không?”

Ánh mắt Cẩm Dạ đang đảo qua đám người hoang mang lo sợ dưới lầu, tìm một hồi lâu cũng tìm không được A Sở, quả nhiên, mỗi lần cần hắn đều đột nhiên mất tích.

“Cô nương?” Râu quai nón thúc giục.

“Bẩm quan gia, không có.” Cẩm Dạ tảo nhả tránh đường, “Mời các vị vào, tiểu nữ một mình một người ở phòng này, tuyệt không nói dối nửa câu.”

“Xin lỗi, chúng ta phụng mệnh làm việc, vẫn nên điều tra một chút.” Râu quai nón tùy ý hô hai người đi vào, tiện đà túm lấy nam tử gầy yếu đứng trong góc: “Thế nào, sư gia, xong chưa?”

Nam tử nhìn giống thư sinh cầm bút vẽ cười khổ: “Thống lĩnh, tại hạ chỉ có một đôi tay.”

Râu quai nón chặc lưỡi: “Chẳng phải ngươi nổi danh là ‘Điều tam thiếu’ sao?”

Trên mặt thư sinh lúc xanh lúc trắng trên, lập tức không thêm nhấc lại, ánh mắt thường thường nhìn chăm chăm Tô Cẩm Dạ, cúi lưng múa bút thành văn.

Viên đá nặng trong lòng Cẩm Dạ rơi xuống, xem tình hình này, hẳn không phải nanh vuốt của tên Nghiêm đại nhân kia phải tới. Có điều trước mắt này

sinh lòng hiếu kỳ, nàng do dự sau một lúc lâu liền mỉm cười nói: “Vị quan gia này, đang nửa đêm, là truy nã đào phạm sao?”

Râu quai nón lắc đầu, nói năng thận trọng: “Không phải, nhưng cũng không khác biệt lắm.”

Thấy hấn cố ý lảng tránh, Cẩm Dạ cũng không hỏi nhiều, nghĩ cha cùng Sơ Tĩnh tạm thời không nguy hiểm, vừa trầm tĩnh lại, miệng vết thương trên cánh tay liền ần ần đau. Nàng cắn môi, liếc họa sĩ một cái, hình dáng quen thuộc trên tấm vải trắng dần dần hiển lộ, trong lòng nàng hơi kinh ngạc, thật sự không rõ lắm những người này đêm hôm khuya khoắt gây chiến chẳng lẽ chỉ để..... vẽ?

“Được rồi, nhận ra là được.” Râu quai nón khoát tay.

“Ta đi ra ngoài trước.” Thư sinh lau mồ hôi một phen, cuộn vải vẽ tranh sơn dầu, vội vã ra bên ngoài. Quẹo qua góc đường, có thể thấy được dưới ánh trăng có một chiếc xe ngựa đứng đó, tám hộ vệ vây quanh, người người vẽ mặt cảnh giác.

Thư sinh không dám chậm trễ, đến gần quỳ trên mặt đất, tay dâng họa cung kính nâng lên: “Vương gia, bên trong chỉ có một nữ tử, hạ quan đã về nàng lên tấm vải này.”

“Lấy vào.” Bên trong truyền đến thanh âm trầm thấp dày dạn.

Người mặc hắc y cách thư sinh gần nhất tiếp nhận cuộn tranh, cúi đầu đưa vào bên trong xe ngựa.

Một trận trầm mặc.

Một lát, tiếng vỗ tay ngoài ý muốn vang lên: “Ai nha, cư nhiên là nàng!”

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Dạ Lai Phủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

Nửa đêm khí lạnh đột nhiên tràn vào, có một bóng dáng áo trắng đứng yên phía trước cửa sổ, gió thổi gọn sóng, loạn tâm hồ.

[tâm hồ: tâm tình trong lòng ví như một mặt hồ, bị gió thổi mà gọn sóng]

Thăng thần mà nói, Cẩm Dạ ít có đêm nào không thể ngủ, chẳng qua, đợi khi tất cả trở về yên tĩnh là lúc hồi tưởng lại đêm nay, nàng mới thật cảm thấy từ đầu tới đuôi đều là một trò khôi hài cổ quái. Đầu tiên là quan binh kiểm tra phòng không một dấu hiệu, sau đó những người này vội vàng mang bức họa đi, chưa từng nói rõ lý do, thậm chí hỏi khách nhân quanh mình, đều không một ai biết được nội tình, đều là không hiểu ra sao.....

Nói ngắn gọn, thấy thế nào cũng kỳ quái. Giờ phút này, mặc dù cảm giác mát lạnh đập vào mặt, Cẩm Dạ vẫn như cũ không thể bình phục tâm tình, nội tâm có cảm giác bồn chồn, khiến cho nàng khó có thể ngồi yên.

“Tiểu thư, nếu không ngủ trời sẽ sáng.....” Cửa phòng bị đẩy ra, vẻ mặt Sơ Tĩnh mệt mỏi, khẩu khí mang theo thân nhiên bất đắc dĩ.

“Không ngủ được.” Cẩm Dạ than nhẹ một tiếng, chậm rãi dời ghế ngồi tới đầu giường, dừng một chút lại thấp giọng hỏi: “Cha đi ngủ chưa? Có truy vấn cái gì hay không?”

Sơ Tĩnh lắc đầu: “Lão gia trước mắt đã đi vào giấc ngủ, mới vừa rồi khi kiểm tra phòng em lừa ông ấy nói là người có cừu oán tìm tới cửa, vốn tưởng rằng phải tốn lời lẽ một phen mới có thể để ông ấy tin tưởng, ai biết lão gia nghe xong những lời này mặt tái đi, vội vàng chạy tới phòng tiểu thư, vừa ồn ào muốn trở về thành Dao Châu vừa không ngừng chung quanh tìm tiểu thư, sau em phải qua loa tắc trách nói A Sở đã mang tiểu thư đi trước, ông ấy mới bằng lòng cùng em tới phố bên cạnh tạm lánh.”

Một trận trầm mặc.

Cẩm Dạ không tiếp nói, một tay đỡ cánh tay bị thương, nghiêng đầu tựa vào thành giường.

Thấy thế Sơ Tĩnh trở nên lo lắng: “Làm sao vậy? Miệng vết thương lại nứt ra rồi? Đại phu đã nói tiểu thư không thể tùy ý xuống giường, nhưng người khen ngược, kéo cái chân bị thương đi loạn xung quanh.” Nàng lắc lắc mặt, nhỏ giọng lải nhải, ngữ điệu không dấu được đau lòng.

“Trên đùi chẳng qua là vết thương ngoài da, không ảnh hưởng tới đi lại; Về phần tay, phỏng chừng cũng không phế được.” Cẩm Dạ thân nhiên cười: “Ta chỉ đang nghĩ, xem phản ứng của cha ta, trong kinh thành này có lẽ thực có cừu gia cũng không chừng.”

[cừu gia: người có thù oán với mình]

Sơ Tĩnh sùng sốt: “Là chỉ Nghiêm đại nhân kia?” Sơ Tĩnh sớm được tiểu thư kể lại những chuyện gặp đêm đó, trong mắt nàng, người đàn ông xinh đẹp

tàn nhẫn kia hẳn là kẻ thù lớn nhất mới đúng.

“Không.” Cẩm Dạ mỉa mai: “Phải là người có mối hận cũ lâu dài cùng Tô gia mới đúng.”

Nghe vậy Sơ Tình khó hiểu: “Sẽ là ai?”

Cẩm Dạ cười mà không đáp, sau một lúc lâu lại nói: “Ta mệt nhọc, ngươi cũng đi nghỉ sớm đi, ngày mai sẽ chuyển tới tòa nhà mới, nên chăm sóc tinh thần mới tốt.” Nói xong, nàng phối hợp ngáp một cái, nhắm mắt dựa đầu vào gối.

“Người cũng không được vụng trộm thức dậy lần nữa.” Thấy đối phương cố ý lảng tránh, mặc dù trong lòng nghi hoặc, Sơ Tình cũng không hỏi nhiều, thay nàng diệm chần rời rời đi.

Ánh nến tắt, ánh trăng nhanh chóng tiến vào trong phòng, bóng cây loang lổ hắt trên khung cửa sổ giấy, thỉnh thoảng lay động theo gió, phát ra tiếng vang ‘tắt tắt tác tác’.

Rất nhanh, có bóng đen lướt qua.

Dường như cùng một thời khắc, Cẩm Dạ nhanh chóng đứng dậy túm lấy áo ngoài, cũng bất chấp chân bị thương, đề khí nhảy ra cửa sổ. Bất đắc dĩ khi đuổi theo ra, bóng dáng người nọ đã sớm biến mất không thấy, nàng cũng không kích động, chậm chạp quay lại khép khiêng đi vào trong phòng.

Khi đi vào cửa, nàng cố ý lao đảo, thân hình không vững, mắt thấy sẽ ngã đầu rơi máu chảy –

Điện quang hỏa thạch, đột nhiên xuất hiện một đôi tay, nhẹ nhàng đỡ lấy thất lưng nàng, mạng nàng thoát ly hiểm cảnh.

[điện quang hỏa thạch: chỉ ánh sáng của tia chớp, lửa của đá lấy lửa. Vốn là từ của Phật gia, được dùng để chỉ hành động nhanh chóng, ra tay trước hạn định]

“Đại tiểu thư đứng vững.” Giọng nam ôn nhuận, nghe ở trong bóng đêm, thật êm tai.

Cẩm Dạ nâng cằm, cười nhợt nhạt: “A Sở, ngươi lại tới kịp.”

“Trùng hợp mà thôi.” Hắn thủ lễ thối lui khoảng cách, không lưu dấu vết đưa tay ra phía sau.

Cẩm Dạ kéo khóe miệng xuống: “Không khéo, ta đúng là đang đợi ngươi.” Ánh mắt dừng lại trên quần áo hắn, trang phục màu đen, khăn che mặt cũng chưa tháo xuống hoàn toàn, ăn mặc kiểu này..... hiển nhiên có quỷ.

A Sở nâng mắt, chống lại con ngươi sáng ngời dị thường của nàng, do dự một lát liền trầm giọng thẳng thắn: “Ta đi xử lý một chuyện.”

Cẩm Dạ nhếch cao mày: “Sau đó thì sao?”

A Sở nghiêng đầu, trên mặt hiện lên thần sắc giãy dụa, rồi sau đó khẽ thở dài một hơi: “Hắn biết cô còn sống, cho nên ta đi biệt viện kia một chuyến, tìm thi thể nữ tù mới vào bãi tha ma, dán mặt nạ da người thay thế cô.” Biết đối phương chắc chắn không biết không buông tha, hắn giải thích rõ ràng một lần.

“Ngươi thật đúng là trung thành và tận tâm, làm cho ta nghe xong cảm động không thôi.” Nàng nói chuyện không nhanh không chậm, như khuôn mặt không chút biểu tình của nàng giờ phút này, làm người ta khó có nhìn thấy cảm xúc trong nội tâm.

A Sở cúi đầu: “Ta là phó mà người là chủ, hẳn nên vậy.”

“Thật không?” Cẩm Dạ lạnh lạnh nói: “Chỉ tiếc ta không bắt được tận tay, thật sự là tiếc nuối.” Không đợi đối phương đáp lại, nàng bỗng nhiên tiến lên một bước, ánh mắt theo dõi vạt áo trước ngực hắn, giống như lơ đãng nói: “A Sở, chẳng lẽ ngươi tiện đường mang theo bánh ngọt điểm tâm trở về?”

“Không có.” Hắn thề thốt phủ nhận, lặng lẽ dịch vị trí ra phía sau.

Cẩm Dạ che miệng, giọng điệu hoang mang: “Nhưng ta thấy hình như trong lòng ngươi ẩn dấu vật gì, chẳng lẽ ta hoa mắt?” Lời còn chưa dứt, nàng hít sâu một hơi, thẳng tay tìm kiếm trên người hắn.

A Sở thoải mái né qua, một chương chặn đứng thế công của nàng, thấp giọng nói: “Đại tiểu thư, chớ náo loạn.”

Vì hành động quá mạnh mẽ động miệng vết thương, Cẩm Dạ đau đến hô hấp cũng không ổn, mặt trắng bệch, miễn cưỡng duy trì mỉm cười: “Khi tất yếu ta có thể cùng ngươi đánh nhau một hồi ở trong này.”

Thấy nàng không giống như đang nói đùa, A Sở rốt cục thỏa hiệp, cắn răng nói: “Là một bức họa.”

Lại là họa?

Cẩm Dạ cau mày: “Bức họa ai?”

A Sở không hé răng, như đầu gỗ đứng tại chỗ.

Cầm Dạ lạnh lùng nói: “Người không nói cũng được, sáng mai ta liền tới cửa biệt viện đó, làm cho thủ vệ xem xét người chết mà sống lại có bộ dáng ra sao.” Tuy rằng không biết hẳn xuất phát từ nguyên nhân gì khắp nơi bảo hộ an nguy cho mình, nhưng nếu nhược điểm bị nàng nắm giữ, như vậy không lấy ra lợi dụng một chút thật sự rất không hợp với mình

Quả nhiên, không đến nửa khắc, cuộn tranh liền hiện ra trước mắt nàng.

Cầm Dạ cảm thấy mỹ mãn tiếp nhận, đầu ngón tay run lên, cuộn tranh cao hơn nửa người toàn bộ mở ra, trong tranh là bóng dáng một nam tử, tư thái thanh nhã cao ngạo, không nhìn thấy khuôn mặt, duy có mái tóc dài như mực trút xuống sau người. Nàng tỉnh tã nhìn một lần, bỗng nhiên kinh hãi, đình viện nơi nam tử đứng cảnh sắc rất quen thuộc, cùng với nơi ác mộng buổi tối ngày hôm trước nàng đi qua giống nhau như thế

Tâm đột nhiên khựng lại, Cầm Dạ ninh mi, lớn tiếng: “A Sở, người lấy bức họa người này làm gì!”

“Không làm gì.” Ba chữ nhẹ nhàng.

Nắm ngón tay Cầm Dạ dần dần khép lại, cười lạnh một tiếng: “Như vậy hủy đi cũng không quan trọng.” Nàng thật muốn nhìn, bức tranh này có phải râu ria đúng như lời trong miệng hắn.

“Cứ theo ý của đại tiểu thư đi.” A Sở không thèm nháy mắt, nhìn cuộn tranh vốn hoa mỹ biến thành một đoàn phế liệu, khuôn mặt xưa nay tao nhã của hắn hiện lên khoái ý khó hiểu, nhưng chỉ trong một chớp mắt, lại rất nhanh bị mỉm cười dấu đi: “Đêm dài khí lạnh, mong đại tiểu thư sớm đi ngủ.” Nói xong chậm rãi rời đi, hắc y nhanh chóng biến mất sau cửa phòng.

Cứ như vậy?

Cầm Dạ ngược lại sùng sốt, trong tay nắm bức họa nhiều nếp nhăn, nhìn cánh cửa đóng chặt kia một hồi lâu, thật lâu sau, mới thoáng tiêu tan, môi khẽ dương lên, độ cong sâu xa y vị.

Sắc trời tờ mờ sáng, gà gáy vừa qua.

Trên đường phố đông đúc, người người nhộn nhịp quần áo đủ màu sắc, những gánh hàng rong vội vàng hoặc chủ quán những tiệm nhỏ ngồi một bên lớn tiếng mời chào khách nhân, ngẫu nhiên có tiếng nói chọc cười, tốp năm tốp ba xúm lại cùng một chỗ.

Trong tiếng huyên náo, có chiếc xe ngựa lảng lảng chạy qua, thùng xe cổ xưa kéo bởi chú ngựa già, đập đá đi qua mấy quầy bán hàng rong rải rác. Nam tử trung niên đánh xe về mặt cẩn thận, nhìn xung quanh lại quay đầu hỏi ý kiến người bên trong, ước chừng là người đó không muốn gây sự chú ý, xe ngựa chạy hai vòng sau không nhanh không chậm đứng ở ngoài quán trà nhỏ cuối phố.

“Tiểu thư, đến rồi.” Xa phu nhìn mấy hồ nước nhỏ lầy lội ngoài cửa xe, suy nghĩ một lát liền khụy đầu gối quỳ rạp trên mặt đất, đồng thời tận hết khả năng đè thấp thân mình, dùng lưng làm bậc đệm cho đôi phu nhân xuống xe.

Mọi người nào ai đã từng gặp tình hình này, đều ngừng tay, ánh mắt đồng loạt nhìn qua.

“Ta nhớ rõ đã nói người nên xử sự cẩn trọng.” Tiếng nói nữ tử hơi tức giận tự bên trong truyền ra, cùng với tiếng vang thanh thúy, la quần hồng nhạt đi ra trước.

Xa phu sợ hãi, liên tục giải thích: “Sợ bản giầy Tổng tiểu thư, cho nên mới ra hạ sách này, mong tiểu thư chớ nên trách tội tiểu nhân.”

“Đừng quỳ, ta không có ý trách người.” Tổng Đình Nguyệt vươn ngón tay vịn vào cạnh cửa xe, giày thêu bách phượng tơ vàng dưới làn váy không chút do dự đập trên mặt đất lầy lội. Mặt như phù dung, thướt tha kiều mỹ, nàng đứng ở nơi đó, đáng người tinh tế tốt đẹp, trên mặt gần như không có biểu tình gì, nhưng cả người lộ ra thanh cao cùng tự phụ lại vừa đúng chỉ ra thân phận không phú cũng quý.

“Khuê nữ nhà ai vậy, như tiên nữ.” Mọi người sợ hãi than, ánh mắt bao hàm tán thưởng.

Người trên phố phần lớn có ánh mắt làm càn, cô nương tính tình nóng nảy một chút có lẽ sẽ tức giận chửi bậy ngay tại chỗ, nhưng Tổng Đình Nguyệt lại mặt diễm tai ngọc, lấy bạc vụn ra từ cổ tay áo, giao cho xa phu, nhẹ giọng phân phó: “Một lúc lâu sau lại đến đón ta.” Thoáng nhanh hơn bước chân, nàng bước vào quán trà đơn sơ trước mặt.

“Cô, cô nương, uống cái gì?” Ánh mắt tiểu nhị trắng tãp, sống vài thập niên gần như chưa từng nhìn thấy tiểu mỹ nhân tuyệt sắc như thế, huống chi, thoạt nhìn mỹ nhân này còn là tiểu thư khuê các ít khi có cơ hội xuất đầu lộ diện.

Tổng Đình Nguyệt nhìn ngoài cửa sổ, thân nhiên nói: “Một ly trà lạnh.”

“Còn cần gì không, chỗ chúng ta còn có trái cây, còn có điểm tâm ngọt tốt nhất.....” Tiểu nhị cười nịnh, mặt dày mày dạn không chịu đi.

“Cái gì cũng không cần.” Giọng điệu nam tử trầm thấp như truyền từ bên ngoài đến, đánh gãy lời giới thiệu thao thao bất tuyệt.

“Vị công tử này, người là.....” Tiểu nhị nhìn thanh niên nhã nhặn cao hơn mình một cái đầu, không rõ sao trong nháy mắt hắn lại xuất hiện ở trước mắt mình.

Tổng Đình Nguyệt cười cười: “Không có việc gì, hấn đi cùng ta.”

Tiểu nhị phần nộ tiêu sái rồi đi, sờ sờ cái mũi nói: “Hai vị chậm rãi tán gẫu, có gì phân phó thì gọi ta.”

“Tiểu thư không nên tự tiện rời phủ, Tổng đại nhân nếu biết chắc chắn sẽ giận dữ.” Nam tử dùng ống tay áo của mình, cẩn thận lau khô mặt bàn.

“Cha tiến cung, trước bữa tối sẽ không trở về.” Tổng Đình Nguyệt bắt tri bắt giác nắm lấy khăn tay, ánh mắt nhìn hấn sáng rỡ: “Sở Luật, bức họa ta sai người tìm đâu, có mang đến không?”

“Xin lỗi tiểu thư.” Nam tử không chút hoang mang tìm ghế ngồi xuống, thần sắc thản nhiên nói: “Vốn mang theo bên người, nhưng nửa đường bỗng nhiên không thấy, chắc là tên trộm nào đó mượn gió bẻ măng lấy đi rồi.”

Nghe vậy khuôn mặt Tổng Đình Nguyệt khó nén mất mát, cẩn thận cân nhắc một phen lời nói của đối phương, bỗng nhiên lại thấy tức giận, ần ần sau một lúc lâu, cuối cùng không còn giận, xoay người lại với nam tử phía sau, lạnh lùng mở miệng: “Người nghĩ ta và người là trẻ con ba tuổi sao, người trên phố đều là hạng tam giáo cửu lưu, làm sao biết thường thức tranh chữ, càng chớ nói đến kẻ trộm, nếu người đánh mất túi tiền ta còn có thể tạm thời tin người.”

[tam giáo cửu lưu: tam giáo chỉ Phật giáo, Khổng giáo, Lão tử, cửu lưu là chín vị thần nông, lâm, ngư...]

Nam tử vẫn trấn định, khẩu khí không nặng không nhẹ: “Mấy năm nay ta vì tiểu thư thu thập bức họa của người nọ ít nhất cũng đã trăm bức, chưa bao giờ để tiểu thư thất vọng, mà lần này..... đúng là ngoài ý muốn.”

“Ngoài ý muốn như thế nào?” Tổng Đình Nguyệt lạnh mặt, không biết không buông tha: “Sở Luật, ta biết người suy nghĩ cái gì, cứ việc trước đây người đều thay ta vụng trộm làm chuyện này, nhưng trong lòng người lại chưa bao giờ tình nguyện.”

Nghe vậy nam tử sừng sốt, cúi đầu không rên một tiếng, bên tai phỉm ra chút quẩn bách.

“Chột dạ?” Tổng Đình Nguyệt liếc hấn một cái, túm lần váy đứng dậy, khi ra cửa hết sức lạnh lẽo để lại một câu: “Người thật sự là con chó trung thành nhất bên cạnh cha ta, ngay cả chút chuyện nhỏ ta phân phó người cũng tận tâm đến mặt mũi hấn, người yên tâm, sau này ta tìm người khác cũng được, sẽ không tiếp tục phiền toái người.”

Vừa dứt lời, bóng dáng màu xanh nháy mắt liền tới gần, động tác cực nhanh, một phen túm lấy cổ tay nàng không buông.

Tổng Đình Nguyệt kinh ngạc: “Thật to gan!”

“Thỉnh tiểu thư thu hồi lời nói vừa rồi.” Hấn gắt gao nhìn chằm chằm gần gương mặt xinh đẹp gần trong gang tấc, khuôn mặt nhả nhẹn khó xuất hiện vẻ lo lắng. “Tiểu thư cũng biết, miệng người khác vị tất đã bền chắc, việc này truyền ra nhất định sẽ tai bay vạ gió, mà lão gia bất hòa với người nọ mọi người đều biết.....”

“Vậy thì Sở Luật, vì thanh danh Tổng gia, chuyện gièm pha không thể ra ngoài ánh sáng bức này vẫn nên để người tới thay ta hoàn thành đi.” Nàng mỉm cười ngắt lời, vung cổ tay một cái: “Buông tay.”

Đáy mắt có bi ai chột lóc qua, lại ngừng đầu hấn đã thay bằng biểu tình ôn hòa như thường: “Ta chưa bao giờ hỏi tiểu thư âm thầm thu thập bức họa của người nọ đến tột cùng có hàm nghĩa gì.”

Tổng Đình Nguyệt ngồi ngay ngắn trên ghế, thuận miệng nói: “Vậy vì sao người không hỏi?”

Hấn cười khỏ, không tiếp lời, lần đầu tiên trong cuộc đời hấn cảm thấy mình thất bại giống một kẻ bất lực.

Không hỏi, có lẽ vì có thể làm bộ như không biết.

Đạo lý đơn giản như vậy, nàng..... cũng không hiểu được.

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Dạ Lai Phũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10

“Thiếu gia, đã canh năm.” Người đàn ông trung niên để râu cúi người ở bên giường, cổ ý đề thấp tiếng nói.

Màn trướng bằng gấm đen buông xuống từ đỉnh giường lớn khắc hoa, hơi hơi hé ra một khe hở hẹp, hấn đợi sau một lúc lâu vẫn như trước không thấy ai đáp lại, do dự, lúc này mới kiên trì thoáng nhìn vào trong.....

Gối ngọc chấn mềm đều còn, duy độc thiếu chủ nhân, đệm chăn san bằng, không có chút dấu vết.

Hắn thở dài, nâng cằm nói với hai tỷ nữ bưng chậu đồng chờ trước cửa: “Thủy Hàn, thay một chậu khác, một người ở lại lấy triều phục của đại nhân, theo ta đi Cảnh Minh Uyển.”

Cảnh Minh Uyển, góc phía tây hẻo lánh nhất trong tường phủ, nói trắng ra kỳ thật đó là thư phòng, bên ngoài có một rừng trúc nhỏ bao bọc, trúc xanh ngói đỏ, thêm vài phần thanh nhã. Lúc này canh giờ còn sớm, ánh sáng le lói qua cửa sổ phá lệ rõ ràng trong đêm tối.

Diêu Thủ Nghĩa đứng im trước cửa phòng đóng chặt, không nói một câu.

Thấy mặt Thủ Nghĩa có chút đăm chiêu, nha hoàn đi theo phía sau không nhịn được nhỏ giọng hỏi: “Điều tổng quản, có phải đêm qua thiếu gia lại không ngủ hay không?”

Diêu Thủ Nghĩa quay đầu lại, không hồn giận nhủ mảy: “Nha đầu không đứng mực này, chuyện của chủ tử sao đến phiên hạ nhân như ngươi lăm miệng, lát nữa đi vào cần phải thông minh một chút, làm đại nhân nổi giận ai cũng không cứu được ngươi.”

“Nô tỳ biết sai, nô tỳ biết sai.” Tiểu nha hoàn cúi thấp đầu, kính sợ.

“Thôi, trước theo ta đi vào.” Nâng cổ tay nhẹ nhàng gõ hai cái trên cửa gỗ, hắn còn chưa kịp mở miệng, bên trong đã truyền ra tiếng nói hơi khàn –

“Vào đi.”

Dạ mình châu to như quả trứng thay thế ánh nến lay động, khảm ở đuôi đèn, khiến cho cả gian phòng trở nên rạng rỡ. Trên án thư đầy cuộn sách, văn phòng tứ bảo xếp đặt hơi lộn xộn, nghiên mực chưa khô, trên giấy Tuyên Thành có thể thấy chữ viết dày đặc, về phần giả bút thiếu một cây, trước mắt đang bị ngón tay thon dài của người nào đó kẹp trong tay thường thức.

[văn phòng tứ bảo:bút, nghiên, giấy, mực]

“Thiếu gia, đã đến giờ rồi.” Diêu Thủ Nghĩa cung kính cúi lưng.

“Ừm.” Nghiêm Từ Trạm thân nhiên nói một tiếng.

Diêu Thủ Nghĩa thật cẩn thận đánh giá hắn, thấy hốc mắt dưới hàng mi dài nhàn nhạt xanh xao, rõ ràng một đêm không ngủ. Vì thế tới gần nhẹ giọng nói: “Thiếu gia, không bằng uống ly trà sâm trước nâng cao tinh thần, rồi dùng đồ ăn sáng?”

Nghiêm Từ Trạm buông bút, xoa mi tâm: “Không cần, đồ ăn sáng cũng không cần chuẩn bị, giúp ta thay quần áo.”

“Vâng.” Nha hoàn đứng chờ một bên lập tức bày ra triều phục xanh đen, cẩn thận đến sau lưng hắn, cho dù trong lòng không ngừng lăm bảm nhắc nhở mình cần cẩn thận, nhưng khi giúp đổi phurong cài khuy áo lại vẫn như cũ thất thần.

Nghiêm Từ Trạm vốn chưa mặc áo ngoài, cổ áo trong hơi rộng mở, màu da trắng nõn, xương quai xanh hơi lộ ra, tôn thêm cho gương mặt lạnh lùng tuyệt sắc, không hiểu sao làm cho nàng nhìn mất choáng váng. Phải biết rằng, lão gia nhà các nàng đều là mấy tên hán tử thô lỗ lưng hùm vai gấu, đã bao giờ thấy được. nam tử đẹp như vậy.

“Khụ khụ.” Diêu Thủ Nghĩa phát giác không ổn, bắt đầu ra hiệu bóng gió.

Tiểu nha đầu hoảng thần, lập tức cúi đầu, ngón tay không chịu khống chế run run, khi thay hắn sửa sang lại cổ tay áo không cẩn thận một cái liền chạm vào làn da mu bàn tay hắn, cảm giác nhần nhụi ấm áp kia nhanh chóng lan tràn toàn bộ đầu ngón tay.

Gần như là cùng lúc đó, một chút chán ghét lướt qua đáy mắt Nghiêm Từ Trạm, thân thể phản xạ lui lại một bước, hắn lạnh lẽo nhìn Diêu Thủ Nghĩa, người này nhanh chóng ngấm hiểu gât đầu.

Ngay sau đó, tiếng tát thanh thúy vang lên.

Diêu Thủ Nghĩa lớn tiếng mắng: “Tiện tì không có mắt, ngay cả một việc nhỏ cũng không làm tốt, nên nhốt ngươi vào phòng chứa củi bỏ đói mấy ngày!” Cứ việc trong lòng có chút thương hại với nha đầu vừa mới tiến phủ chưa được mấy tháng này, nhưng lỡ may mình nương tay chọc giận thiếu gia chỉ sợ nha đầu kia phải chịu khổ gấp đôi, thực đến lúc đó thì phiền toái. Vừa nghĩ tới, Diêu Thủ Nghĩa lại không hề cố kỵ tăng thêm sức lực, làm nhiều việc cùng một lúc, đánh cho khoe nổi năng cũng chảy ra máu.

Đáng thương tiểu nha hoàn vẫn quỳ trên mặt đất kia, muốn khóc lại không dám khóc, hai gò má sưng cao, vẫn phải không nhúc nhích thừa nhận, cô gái bụng nước tới sau nhìn thấy hoảng sợ vạn phần, chỉ có thể lựa chọn vội vàng tránh né, nâng tay đặt chậu đồng lên bàn, run run nói: “Thiếu, thiếu gia, nước.”

Mặt Nghiêm Từ Trạm không chút thay đổi đưa tay thò vào trong nước ấm, tiện thể lấy khăn tỷ nữ truyền đến tẩy rửa, động tác tao nhã chậm chạp chăm chút, không hề bị ảnh hưởng bởi hai người kia.

Mà kia, đến khi Diêu Thủ Nghĩa đánh cho thờ hồng học bàn tay run lên, mới chờ được câu quát bảo ngưng lại không mẫn không nhát –

“Đủ rồi.”

“Thiếu gia muốn xử lý tiện tì này như thế nào?” Diêu Thủ Nghĩa xoa xoa tay, trong lòng bất an không yên.

“Sao ngay cả chuyện quân giáo hạ nhân như thế nào Diêu tổng quản cũng phải dõn cho ta?” Nghiêm Tử Trạ ngoài cười nhưng trong không cười gọi khước miệng, “Xem ra lương của ngươi nên giảm một ít.”

Diêu Thủ Nghĩa khựng lại, sờ sờ cái trán chảy ra mồ hôi lạnh: “Lão nô sẽ xử lý tốt, thiếu gia yên tâm.” Nếu giao cho mình xử lý, ít nhất có thể cam đoan nha đầu kia không bị trục xuất khỏi phủ. Vì thế lại thấy thoáng an ủi một chút, hẳn quay đầu nhìn sắc trời bên ngoài, thấp giọng nói: “Trời đã sáng, có phải thiếu gia cần đi vào triều sớm hay không?”

Nghiêm Tử Trạ mịt mắt, không tiếp lời, sau một lúc lâu mới đột nhiên nói: “Người đàn bà kia đâu?”

Diêu Thủ Nghĩa nhanh chóng hiểu được ý tứ của hắn, đáp: “Lão phu nhân ở từ đường.”

[từ đường: nhà thờ dòng họ]

Nghiêm Tử Trạ cười lạnh một tiếng: “Đề bà ấy ngoan ngoãn uống xong được hôm nay, còn dám vụng trộm đồ đi ta sẽ tìm người thay bà ta rót thuốc.” Xoay người phát tay áo rồi đi.

Từ xưa đến nay, quân vương lâm triều ít không thể thiếu thảo luận chính sự. Thái tổ hoàng đế vương triều Đại Tri ban phát quy củ vào ngày đó, quan văn trên ngũ phẩm mỗi ngày đều diện thánh, mà võ tướng đồng phẩm như thế thì ba ngày một lần, những quan trên cửu phẩm đầu và giữa tháng vào cung, người nào tự tiện không đến sẽ trừ bổng lộc một tháng, ngoài những việc đó thì cười nói ồn ào, đi muộn, ăn không ngồi rồi dưới hành lang, sai phạm lễ nghi đều bị trách phạt tại chỗ.

Trong giáo điều khắc nghiệt như thế này, quần thần tất nhiên không dám làm càn, trong đó những người nhà ở hơi xa, nửa đêm đã mất nhắm mắt mở ngồi kiệu tiến cung, có vài người không kịp dùng đồ ăn sáng, cũng chỉ phải rỗng bụng chờ ngoài điện, chờ đợi ngự sử điểm danh xong, mới được vào điện chầu triều.

Nói ngắn gọn, việc lâm triều cần phải cẩn thận, nếu nói ai có thể ngoại lệ, cũng chỉ có thể là hoàng đế lão tử.....

Hoàng thành, Lưỡng Nghi điện.

Quần thần đứng yên hai bên, quan văn bên trái, quan võ bên phải, mọi người hướng mặt về phía nam, đại bộ phận các khuôn mặt có oán khí ảm đạm, thỉnh thoảng hỗn loạn không kiên nhẫn, vừa thấy đã biết là đáng về bị chờ lâu. Mà cung nữ tay cầm quạt không tước lĩnh chia làm hai bên đứng sau ngự tọa rồng tước, mặt không chút thay đổi.

[quạt không tước lĩnh: quạt to như đuôi công đứng sau ghế rồng]

Trước mắt đang thời tiết giữa hè, nhiệt độ không khí tăng cao, mọi người chờ lâu hơn một canh giờ còn không thấy bóng dáng hoàng đế, cuối cùng không chịu nổi, không khỏi có chút tiếng nói khe khẽ truyền ra.

“Không biết hôm nay Hoàng Thượng có đến hay không.”

“Tính tính đã là lần thứ mười lăm trong tháng này, ta chỉ không rõ, vì cái gì.....”

“Haiz haiz, Chúc Thái úy! Đừng nói lung tung, cẩn thận tai vách mạch rừng.....”

“Đứng đứng, đa tạ Trương đại nhân nhắc nhở, hạ quan xấu hổ.”

Khi nói chuyện, đại thái giám Thường Hi bên người hoàng đế vội vã chạy vào, tiến đến bên tai Khâm Lễ Thị Lang nói thầm vài câu, người nọ gật đầu, đi ra trước mọi người cao giọng tuyên bố –

“Hôm nay long thể của Hoàng Thượng không khỏe, chúng thần nếu có quốc sự tướn nghị thì thượng tấu lên nội các, không có chuyện gì thì bãi triều.”

“Nguyên Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế.” Mọi người phát tay áo quỳ xuống đất, cùng cao giọng kêu gọi, sau khi đứng lên đều bắt đầu đi lác đác, tiện đà nói đuôi nhau rồi đi.

Đại điện trở về yên lặng, còn dư lại vài người, vây quanh Tổng Chính Thanh nội các thủ phụ.

“Thủ phụ đại nhân, mong ngài thay ta đệ tấu trước mặt hoàng thượng, hạ quan sứt đầu mẻ trán vì khô hạn ở Khúc Châu, nay dân chúng khổ không nói nổi, ngân lượng cứu trợ thiên tai lại bị son tặc cướp mất, hạ quan thật sự là lòng có dư mà lực không đủ, không biết rốt cuộc nên làm thế nào.”

Tổng Chính Thanh vuốt chòm râu dài, cười đến bí hiểm: “Hoàng Tri Phủ đây là muốn ta khuyên Hoàng Thượng mở quốc khố, lấy ngân lượng chẩn tai sao?”

Không nghĩ đối phương lại trực tiếp như thế, Hoàng Tri Phủ nhất thời có chút xấu hổ, sau một lúc lâu lại cười mỉa: “Thủ phụ đại nhân là trọng thần triều

đình, chỉ cần ngải mở miệng, Hoàng Thượng sao có thể.....”

Còn chưa nói xong, đã bị Tổng Chính Thanh lớn tiếng ngắt lời:“Làm càn!”

Tự biết nói lỡ, sắc mặt Hoàng Tri Phủ trắng bệch, hai đầu gối mềm nhũn, gần như sắp quỳ xuống.

Tổng Chính Thanh lạnh lùng nhìn hẩn liếc mắt một cái, tiếp tục nói:“Mặc dù Hoàng Thượng tuổi nhỏ, nhưng thân thể tôn quý, thiên tư hơn người, đối với quốc sự sớm có quyết định của chính mình, ta chỉ là bề tôi, sao có thể thao túng ý tưởng của Hoàng Thượng, lời nói mới vừa rồi của Hoàng Tri Phủ thực vớ vẩn.”

[thiên tư: tư chất trời cho]

“Hạ quan biết tội, hạ quan biết tội.” Hoàng Tri Phủ mồ hôi chảy ròng ròng lui xuống, trong lòng sợ hãi như trước, tân đề kể vị năm tám tuổi, cho tới bây giờ cũng mới gần gần hai năm, mười tuổi sao có thể xử lý triều chính..... Ngày thường tấu chương đều giao cho nội các hoặc Nghiêm tướng phê duyệt giúp, đây là chuyện mọi người đều biết, nhưng hôm nay Tổng Chính Thanh lại cố tình phát hỏa với mình, thực làm người ta lo sợ bất an.

Sóng gió nhỏ qua đi rất nhanh, một lát lại có tấu chương trình lên,“Thủ phụ đại nhân.....”

“Chậm đã!” Tổng Chính Thanh bỗng nhiên xoay người, nhìn về phía đại môn, chậm rãi nói:“Hôm nay các người có ai từng nhìn thấy Nghiêm tướng?”

Mọi người sùng sốt, lúc sau mới bước ra một người, thật cẩn thận nói:“Nghiêm tướng hôm nay hẳn là không tới.”

Tổng Chính Thanh nghiêm mặt nói:“Sao lại khẳng định như thế? Có lẽ chúng ta đều sơ sót.”

Người nọ không đáp lại, yên lặng ngậm miệng.

Mọi người nhất trí oán thán, thủ phụ đại nhân, ngài cũng có lúc hồ đồ, đối với loại người như Nghiêm Từ Trạm mà nói, tình trạng đến muộn chưa bị chú ý tới hoặc nhạt nhòa trong đám người là tuyệt đối không có khả năng xảy ra trên người hẩn.....

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Dạ Lai Phủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11

“Thần Tri Nguyệt Hằng khấu kiến Hoàng Thượng, Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế.” Vén cấm bào lên quỳ xuống, giây tiếp theo, hẩn ngừng đầu đối diện với khuôn mặt mập mạp như bánh bao phía trên, nước mắt đầy mặt, hình như còn có chút ai oán.

“Cửu ca, huynh đã đến rồi.” Tiểu hoàng đế Tri Dẫn Thần năm nay vừa mới mười tuổi ‘ba’ một tiếng từ trên tháp nhảy xuống, vẻ mặt ủy khuất nhìn Tri Nguyệt Hằng, thấy người này cau mày như có bất mãn, lại mếu máo nói:“Cửu ca không cần oan uổng ta, ta không đi vào triều sớm là có nguyên nhân.....”

Tri Nguyệt Hằng trầm mặc, khuôn mặt tuấn tú hiện lên hờn giận.

Thấy thế Tri Dẫn Thần nhanh chóng che gương mặt, giả bộ ho nhẹ hai tiếng:“Trẩm nửa đêm bị ác mộng bừng tỉnh, sau lại khó đi vào giấc ngủ, canh bốn càng cảm thấy thân mình không khỏe, truyền Thái y cũng không có chuyển biến tốt.”

“Thật không?” Tri Nguyệt Hằng thần nhiên nói:“Thái y nào vô dụng như vậy, để ở trong cung lãng phí bổng lộc, không bằng lôi ra ngoài chém, người đầu—”

Tri Dẫn Thần cấp gọi:“Cửu ca!”

Tri Nguyệt Hằng trợn mi:“Như thế nào?”

“Cửu ca mỗi lần đều khí thế bức người như vậy, thật sự là không thú vị.” Tri Dẫn Thần phần nộ tránh ra, đặt mông ngồi vào giường ngọc,“Mới vừa rồi Nghiêm tướng đến giáo huấn trẩm một chút, nay huynh như là cùng hẩn thông đồng, hẩn chân trước vừa mới đi, huynh sau lưng đã tới rồi.”

“Nghiêm tướng đã tới?” Đây thì lạ.

“Đúng vậy.” Tri Dẫn Thần mở hai tay ra, khẩu khí thê lương:“Cửu ca huynh xem.”

Trong lòng bàn tay béo mập có vài vết ửng hồng, nhìn ra được lực đạo cũng không lớn, nhưng đủ để cho tiểu hoàng đế từ bé đã nhưng lựa lớn lên đau một trận chết khiếp.

Sắc mặt Trì Nguyệt Hằng hơi biến:“Vì sao hấn đánh người?”

Trì Dẫn Thần nhỏ giọng hừ hừ:“Còn không phải là cái gì mà quân vương vô tổ chức, đất nước vô kết cấu linh tinh”

“Nên đánh!”

Trì Dẫn Thần ảo não, nguyên bản khuôn mặt bánh bao trắng trẻo đều đỏ bừng:“Mẫu hậu nói, trẫm là ngôi cửu ngũ chí tôn, ai thương tổn trẫm đều phải bị cực hình!”

“Cho nên, Hoàng Thượng muốn Nghiêm tướng tri di cửu tộc sao?” Trì Nguyệt Hằng bắt đầu đi thờ dài:“Người là quân hấn là thần, xét theo mặt ngoài, hấn không nên làm càn, nhưng Nghiêm tướng lại kiêm chức Thái Phó, kể từ đó hấn chính là sư phụ của người, lão sư xử phạt đệ tử, cũng không có chỗ nào không ổn.”

Có điều lại nói, Nghiêm Từ Trạng thật ra ít có khi nào cảm thước từng phạt hoàng đế, tên kia rất lười, bình thường là vênh mặt răn dạy hai câu, hướng chỉ con người thâm sâu không lường được này, thật ra mà nói hấn chưa bao giờ yên tâm giao hoàng đế cho Nghiêm Từ Trạng dạy dỗ..... Nghĩ như thế, càng thêm cảm thấy kỳ quái, họ Nghiêm hôm nay đến tột cùng uống nhầm thuốc, riêng vì chuyện lâm triều mà đến chỉ trích hoàng đế.....

“Nghiêm tướng không nói gì thêm?”

Trì Dẫn Thần nghĩ nghĩ, lắc đầu nói:“Không có, nhìn qua sắc mặt Nghiêm tướng rất là không tốt, trẫm vốn đang định tuyên Thái y chẩn trị, ai ngờ hấn ra tay ngoan độc như thế, trẫm tức quá, để mặc hấn tự sinh tự diệt.”

“Người từ chỗ nào học được những lời nói loạn thất bát tao như vậy.” Trì Nguyệt Hằng dờ khóc dờ cười, chẳng qua trong lòng bàn tay trúng mấy gậy, làm sao xứng được với ra tay ngoan độc.

Trì Dẫn Thần lắc lắc đôi chân ngắn, rung đùi đắc ý:“Lần trước trẫm phái Thường Hi tìm gánh hát lớn nhất kinh thành đến đây, diễn ‘Hắc Phong trại bát yêu’, bên trong có một câu như vậy – Được lắm thằng nhãi này, ra tay ngoan độc như thế, một ta thường ngày đối đãi người không tệ, người lại vong ân phụ nghĩa!”

“Phốc.....” Cung nữ chung quanh cố nén ý cười, cuối cùng có người không nhịn được cười ra tiếng, người nọ nhanh chóng ý thức được không thích hợp, lập tức dập đầu:“Nô tài đáng chết, nô tài đáng chết.”

Trì Dẫn Thần chớp mắt:“Nếu Nghiêm tướng ở đây, tất nhiên sẽ đề nghị làm cho trẫm chém đầu nô tài này.”

Nghe vậy cung nữ sợ tới mức ngồi phịch trên đất, ngay cả khóc đều quên.

Trì Dẫn Thần cười ha ha:“Trẫm cũng không phải Nghiêm tướng, người sợ cái gì?”

Lời này Trì Nguyệt Hằng ngược lại nghe thấy méch lòng, khi nào thì hoàng gia uy nghiêm lại không hơn được Nghiêm Từ Trạng, hoàng đế tuổi nhỏ không hiểu chuyện, nhưng hấn lại vụn vụn không thể để cho lời nói nào tổn hại Trì gia lưu lạc bên ngoài, vì thế tâm hung ác:“Người đâu, đem tiện tì này tha ra ngoài cho ta, rút lui.”

Trì Dẫn Thần kinh ngạc:“Cửu ca, kỳ thật không tất yếu, nàng chẳng qua chỉ sai một lỗi nhỏ.....”

Trì Nguyệt Hằng mỉm cười:“Ta trước đó vài ngày từ chỗ Nghiêm tướng học được một chút, Hoàng Thượng cần phải nghe cho tốt, để phòng tránh bỏ qua cho kẻ mang tai hoạ ngầm, thà rằng giết sai một ngàn cũng không thể buông tha một đứa, đã hiểu chưa?”

Trì Dẫn Thần do dự một lát, chậm rãi gật gù đầu.

“Không thể hoang phế triều chính, bắt đầu từ ngày mai, Hoàng Thượng nên đích thân tới lâm triều, nếu không, ta định làm cho Nghiêm tướng mỗi ngày đến đây.” Trì Nguyệt Hằng lạnh lạnh nói, vừa lòng nhìn thấy tiểu hoàng đế dọa trắng sắc mặt, lúc này mới phóng nhẹ tiếng nói:“Lát nữa sai người đưa chút cao Tây Vực đến, trị thương hữu hiệu.”

“Cửu ca trăm ngàn đừng làm cho Nghiêm tướng lại đây nữa.” Trì Dẫn Thần cảm lấy tay áo hấn không buông, tội nghiệp cầu xin.

Trì Nguyệt Hằng nhún mày:“Vì sao Hoàng Thượng sợ hãi Nghiêm tướng như vậy?”

Trì Dẫn Thần nhỏ giọng nói:“Trẫm nghe nói Nghiêm tướng mắc chứng đau đầu, đau đầu tâm tình sẽ không tốt, trẫm cũng chỉ sợ hãi bị lây đến mà thôi..... Tựa như Cửu ca nói, hấn là lão sư của trẫm, trẫm cũng không thể quá mức bất kính với hấn, Cửu ca huynh nói có phải hay không?”

Trì Nguyệt Hằng dừng lại, thật lâu sau mới thốt ra một câu:“Hoàng Thượng nếu rảnh rồi liền phái người tìm nguyên nhân Nghiêm tướng đau đầu đi, thần cáo lui trước.”

Những lời này bốn ý là chọc Trì Dẫn Thần, lại không nghĩ đến người nghe có lòng, từ nay về sau mỗi ngày túm lấy cung nữ thái giám hỏi nguyên nhân đau đầu bệnh trạng.

Hôm đó, sắc trời thật đẹp.

Tiểu hoàng đế dẫn theo một mình thái giám Thường Hi, dạo vô mục đích trong ngự hoa viên, buổi trưa ánh nắng thật chói mắt, hai người đi tới chỗ âm u nơi hành lang gấp khúc liền ngừng lại.

“Thường Hi.”

“Có nô tài.” Thiếu niên vóc dáng thấp cúi đầu, cung kính nói: “Hoàng Thượng có gì phân phó?”

Tri Đuẩn Thần thờ dài: “Hôm qua trẫm không đọc được binh pháp, lại bị Nghiêm tướng nhéo bím tóc, trẫm thấy sắc mặt hắc càng ngày càng trắng bệch, chắc là chịu đủ đau khổ.”

Thường Hi nhỏ giọng phụ họa: “Hoàng Thượng yêu thần như con, quả thật là vận may của đất nước.”

“Trẫm làm sao sinh ra được đứa con lớn như Nghiêm tướng vậy.” Tri Đuẩn Thần tròn mắt xem thường, một lát lại vuron thất lưng: “Một nhọc rồi, vẫn nên sớm về tắm điện đi.”

Đang muốn rời đi, xa xa bỗng nhiên truyền đến tiếng bước chân, cùng với tiếng hai người đàn ông nói chuyện với nhau từ xa tới gần.

“Lão phu thật sự là hay đau đầu, mỗi đêm đều suy nghĩ việc này, càng nghĩ càng thấy đau đầu.”

“Phương Thái y không cần quá quan tâm, lệnh lang tuần tú lịch sự, lại như thế nào……”

[Lệnh lang: con trai của người trong câu chuyện]

Nói đến đây, im bật dừng lại, hai người trừng to mắt thấy góc chỗ kia một chút vàng nhạt, đồng loạt quỳ trên mặt đất: “Lão thần khấu kiến Hoàng Thượng.”

Tri Đuẩn Thần hưng trí: “Phương Thái y, người đau đầu vì chuyện gì, nói trẫm nghe một chút.”

Phương Thái y lau một phen mồ hôi lạnh, thấp giọng nói: “Lão thần không dám, việc vật này sao có thể quấy nhiễu hưng trí Hoàng Thượng dạo chơi.”

Tri Đuẩn Thần không kiên nhẫn, Thường Hi một bên tiếp tục nói: “Hoàng Thượng cho ông nói, ông liền thành thành thật thật trả lời, còn dám có điều giấu diếm, cẩn thận phạt ông tội khi quân.”

“Lão thần đáng chết, lão thần đáng chết.” Phương Thái y sợ hãi, vội vàng mở miệng nói: “Thật không dám dấu diếm, trong nhà lão thần có một đứa con, đã qua tuổi trưởng thành, lại còn chưa cưới vợ, miệng vẫn luôn nói muốn kết hôn với cô gái tuyệt sắc nhất trong thiên hạ, nhưng trên đời này nào có tiểu mỹ nhân, mỗi khi lão thần nghĩ đến chuyện Phương gia từ đó tuyệt hậu, liền thống khổ, tự giác thấy xin lỗi liệt tổ liệt tông.”

Tri Đuẩn Thần nghiêng đầu suy nghĩ một lát lại nói: “Nói vậy người đau đầu vì con người chưa cưới vợ sinh con?”

Phương Thái y sững sốt sau một lúc lâu nói: “Vâng.”

Tri Đuẩn Thần đột nhiên vỗ tay, quay đầu nói: “Thường Hi, Nghiêm tướng có thể thất hay chưa?”

Thường Hi rút đầu, chi tiết nói: “Chưa từng nghe nói……” Dừng một chút lại bổ sung: “Nô tài tiến cung gần tám năm, chưa bao giờ nghe nói Nghiêm tướng có người trong lòng, nhưng lại có nhiều thiên kim tiểu thư, đều ngậm vụng trộm hỏi thăm Nghiêm tướng.”

“Như vậy à……” Tri Đuẩn Thần cười mặt mày loạn loạn, vất tay sau lưng ra về lão thành nhìn phong cảnh ngoài đình, cứ việc giờ phút này mặt trời chói chang oi bức khó nhìn, hẳn lại cảm thấy giống như đặt mình trong đêm thu gió lạnh phát phơ, ngay cả một nhọc trong lòng đều theo tâm tình tốt đẹp trôi đi mất.

Liên tục nửa tháng dùng thuốc bổ như nhung dê tuyết liên hiệu quả rõ rệt, biểu tình của Cẩm Dạ đã từ tiều tụy ban đầu chuyển thành nay cảm thù đến tận xương tủy không chút nào che dấu, nhất là tình huống phòng trong không có người ngoài –

Bàn tay mềm giương lên, bát được kia mắt thấy sẽ tặng cho nhàn lan bên cửa sổ.

“Tiểu thư.” Sơ Tình hợp thời mở miệng.

Bị bắt được, Cẩm Dạ không chút nào ngoài ý muốn, vẫn bảo trì mỉm cười: “Mới vừa rồi thấy em xoay người sửa sang lại đệm chăn, sao lập tức lại xoay người lại.”

“Đi theo tiểu thư bên người lâu như vậy, sao em lại không biết trong lòng tiểu thư nghĩ gì.” Sơ Tình đến gần, không phân trần lấy chén thuốc trong tay nâng đặt trên bàn, “Lát nữa lại uống, chớ lãng phí.”

“Uống không trôi, cũng không muốn uống.” Nói xong, nàng chậm rãi đóng cửa sổ, tùy tay lấy quạt tròn nhẹ nhàng lay động, “Sơ Tình, vết thương của ta đã tốt rồi, em không cần căng thẳng như vậy, lại càng không cần mỗi ngày nhìn ta chăm chăm uống thuốc.” Vốn là người tập võ, chỉ chịu chút vết thương ngoài da, hơn nữa mấy ngày qua được thiện chưa bao giờ gián đoạn, không dám nói khỏi hẳn, nhưng ít ra cũng nên khôi phục bảy tám phần.

Chỉ tiếc Sơ Tình hiển nhiên không nghĩ như vậy, mi tâm nhíu lại, lần nữa thử mở miệng khuyên bảo: “Vạn nhất miệng vết thương lại vỡ ra làm sao bây

giờ.....”

Cầm Dạ nhanh chóng đánh gãy, khẽ cười nói:“Đến lúc đó lại uống thuốc cũng kịp.”

Sơ Tinh lúc đầu, nhìn tươi cười bất hảo không hợp với diện mạo dịu dàng của đối phương, trong lòng biết nhiều lời vô ích, cũng chỉ có thể yên lặng hành động.

Cầm Dạ mềm nhũn nằm úp sấp về giường, thấp giọng nói:“Em không cần vội, lại đây ta có việc hỏi em.”

Sơ Tinh thở dài:“Người không thể an phận nghỉ ngơi hai ngày sao? Cả ngày nghỉ thần nghỉ quỷ, sớm muộn gì ghen ra tâm bệnh.”

“Nghỉ thần nghỉ quỷ?” Cầm Dạ không cho là đúng trọng mĩ, ngày ấy đầu tháng sáng sớm nàng phái Sơ Tinh đi theo dõi A Sở, nào biết đâu rằng tiểu tử này hẹn một tiểu mỹ nhân như tiên gặp mặt trong quán trà. Vốn nàng còn tưởng rằng hắn lén lút đi gặp người trong lòng, nhưng Sơ Tinh lại nói chính mắt thấy nàng kia khí chất không tầm thường, theo thân phận A Sở mà nói là vạn vạn không xứng, càng cổ quái là, nàng kia cuối cùng vào một phủ đệ xa hoa treo tấm biển ‘Tổng phủ’.

Tổng phủ, nàng sớm hỏi thăm, họ Tổng trong kinh thành có được nhà cửa như vậy, trừ bỏ nội các thủ phụ Tổng gia, không còn người thứ hai.

Thực trùng hợp, không phải sao?

Mị mắt, nàng bắt đầu tiếc nuối vì sao ngày ấy không tự mình theo dõi A Sở, nói không chừng còn có thể nhìn thấy mỹ mạo tiên nữ đó, cũng đương trường vạch trần thân phận A Sở..... Chắc chắn, vừa nghĩ đến liền cảm thấy nhiệt huyết sôi trào.

“Tiểu thư, hay là người có tâm sự gì gạt em?” Sơ Tinh bất an, mặt cười trầm vài phần.

Cầm Dạ cười mà không nói.

Cùng thời gian, tiếng đập cửa vang lên, Sơ Tinh vừa vội vàng đi mở cửa, vừa không quên quay đầu nháy mắt, ý bảo đối phương đáp đệm chặn.

Cửa phòng mở ra, Tô Khởi Vượng lộ đầu vào, có ý đề thấp giọng:“Cầm Dạ tỉnh ngủ chưa?”

Sơ Tinh gạt đầu tránh đường, đáp:“Bẩm lão gia, tiểu thư đã sớm dậy.”

Tô Khởi Vượng vui vẻ ra mặt, vội vàng vào nhà, ngồi cạnh giường nói:“Con gái ngoan, tòa nhà mới này con ở có hài lòng không?”

Cầm Dạ tựa vào đầu giường, dịu dàng nói:“Rất tốt.” Nói xong, nàng hơi hơi ngồi thẳng thân mình, bỗng nhiên cảm thấy hôm nay phụ thân thoát nhìn có chút không giống, ông tay áo màu đỏ sậm thêu kim tuyến, cực kì hoa mỹ, hoàn toàn không giống thói quen ăn mặc ngày thường.....

“Cha, người may đồ mới?”

Tô Khởi Vượng có chút ngượng ngùng:“Đúng vậy, hôm qua nhận được yến thiếp, đúng dịp Thái Thú đại nhân mừng thọ, ta cũng đi góp vui.”

Cầm Dạ nghi hoặc:“Sao cha lại nhận thức Thái Thú?”

Tô Khởi Vượng nhỏ giọng nói:“Chẳng phải cha mua quan sao? Lần này còn phải chuẩn bị một phần đại lễ đưa qua, nhân tiện làm bộ đồ mới, tuy rằng trước đây ta chỉ là một bình dân, nhưng không thể quá keo kiệt có phải hay không?”

“Cũng đúng.” Cầm Dạ vuốt cằm, một tay tinh tế thay Tô Khởi Vượng vuốt lên nếp gấp trên vạt áo, nhỏ giọng nói:“Cha mặc bộ quần áo này rất thích hợp, nhìn qua trẻ rất nhiều.”

“Thật không?” Tô Khởi Vượng cười to, “Chi tiếc con còn bệnh, bằng không cũng nên mang con đi, nghe nói Thái Thú đại nhân còn mời gánh hát Kịch Võ khá nổi danh trong kinh thành hát trợ hứng.”

Gánh hát..... Kịch Võ?

Nghe vậy mắt Cầm Dạ sáng lên:“Cha, con gái cũng muốn đi.”

Tô Khởi Vượng khó xử:“Nhưng đại phu nói con phong hàn chưa khỏi, không nên xuất môn.”

“Không có việc gì.” Cầm Dạ nắm tay cha, vẻ mặt thành khẩn:“Con thật sự đã khỏe rồi, lúc cha không có ở đây, con còn thường xuyên xuống giường đi lại, không tin cha hỏi Sơ Tinh!”

Sơ Tinh sững lại, cách đó không xa hai đạo ánh mắt đồng loạt đâm đến, một đạo hỏi, một đạo khác vừa uy hiếp vừa thỉnh cầu nửa nọ nửa kia.

Cuối cùng vẫn khuất phục dưới thâm uy của người nào đó, bất đắc dĩ nói:“Lão gia yên tâm, tiểu thư đã không còn đáng ngại, mỗi ngày buồn bực trong phủ, không bằng ra ngoài giải sầu, cũng có lợi cho bệnh tình.”

Tô Khởi Vượng vẫn đang do dự:“Này.....”

Cầm Dạ thấy đứng thời cơ làm nũng: “Cha, cầu người, con đã lâu không cùng cha ra ngoài đi một chút.”

Chống lại ánh mắt ái nữ tha thiết như thế, Tô Khởi Vượng cũng chỉ phải thỏa hiệp: “Được rồi, cha thay con thuê một chiếc kiệu.”

Bạn đang đọc truyện *Cầm Dạ Lai Phủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12

Dưới la quần nguyệt sắc là giày thêu đỏ sậm mạ vàng, hướng lên trên một chút, tổ vân cẩm tím nhạt buộc vòng quanh eo thon tinh tế, tay ngọc trong tay áo hoa mỹ khéo léo nắm nhẹ, chỉ lộ ra đầu ngón tay ánh màu xanh nhạt ngọc lưu ly nơi vạt áo, càng thêm tự phụ.

Dáng người đẹp như vậy, ý vị đẹp như vậy, có lẽ nên xứng với dung nhan khuynh quốc khuynh thành.

Chỉ tiếc, cứ việc cô gái trước mặt tóc đen như mực, da trắng như tuyết, lại chỉ có ngũ quan bình thường. Khi ánh mắt Lưu Húc Nghĩa đảo qua khuôn mặt bình thần không gọn sóng của đối phương bỗng nhiên trở nên âm đạm, thậm chí không hiểu sao còn có chút tiếc hận.

Cứ việc loại biểu tình này biến hóa giãy lắt lướt qua, nhưng vẫn thu hết vào đáy mắt Cầm Dạ, khoe môi nhẹ dương, nâng lơ đãng cúi thấp thân mình, nhẹ giọng nói: “Cầm Dạ bái kiến Thái Thủ đại nhân.”

Lưu Húc Nghĩa cười cười, khách khí nói: “Không cần đa lễ.” Nói xong quay đầu lại vỗ vỗ người đàn ông trung niên bên cạnh: “Tô viên ngoại thật có phúc, lệnh thiên kim tri thư đạt lễ như vậy, dịu dàng động lòng người, nói vậy bình thường giúp Tô viên ngoại chia sẻ không ít tâm sự đi.”

[tri thư đạt lễ: học rộng và cư xử đúng lễ nghi]

“Nào có nào có, nha đầu kia không có ưu điểm gì, chính là tính tình tốt, giống mẹ nàng.” Tô Khởi Vượng toét miệng, trên mặt ẩn hàm một chút đắc ý cùng vui mừng.

Cầm Dạ long long cô tay áo, ở trong lòng không tiếng động thờ dài, chẳng qua là người khác khách sáo mà thôi, cha còn cố tình coi như thật. Nhìn về mặt Tô Khởi Vượng cười ngây ngô, nàng mím môi, từ trong tay nha hoàn phía sau lấy ra lễ vật, tiện đà nhỏ giọng nhắc nhở: “Cha, chớ chậm trễ nhiều thời gian của đại nhân.”

Tô Khởi Vượng phản ứng lại, vội vàng hai tay dâng: “Đây là tâm ý của hạ quan, cung chúc đại nhân năm mươi đại thọ, thăng quan tiến chức, tiền tài vô bờ.” Ngay sau đó nắp hộp bị xốc lên, bên trong là đồng tử chiêu tài bằng vàng, ước chừng cao một thước, hình thái đầy đặn, trông rất sống động, tay cầm một viên mã não màu đen to như nắm tay trẻ mới sinh, giá trị không cần nói cũng biết.

[đồng tử chiêu tài: đưa trẻ ôm hay cầm thoi vàng, ở đây là mã não]

Lưu Húc Nghĩa nhìn lên, ánh mắt sáng vài phần, đảo qua thái độ không nóng không lạnh lúc trước, cố ý nâng mặt quở trách nô bộc: “Các người là một đám đầu gỗ, còn thất thần làm gì, nhanh chóng mang Tô viên ngoại vào phòng khách.” Quay đầu lại thay khuôn mặt tươi cười: “Tô viên ngoại, mời vào bên trong, đêm nay cần phải chơi thật tận hứng.”

“Nhất định nhất định.” Tô Khởi Vượng chấp tay, lập tức nâng chân bước vào, Cầm Dạ cũng thế, theo sát phía sau phụ thân.

Hai người một trước một sau vào phòng, nhưng thấy bên trong tiếng người sôi trào, ăn uống linh đình, hơn mười bàn bát tiên phân biệt rõ rệt, trên tháp có thể thấy được các loại quan to hiển quý, quần áo hiển quý, vẻ mặt hoặc cao ngạo hoặc khiêm tốn, tốp năm tốp ba tụ lại, cao giọng đàm tiếu.

“Nghe nói Chung Thị Lang thán trước lại cười một nữ thiếp vào cửa, nay ngồi hưởng tề nhân chi phúc, thực làm hạ quan hâm mộ không thôi.”

[tề nhân chi phúc: cuộc sống giàu sang sung sướng, nhiều thê thiếp]

“Lời này sai rồi, bên người ta cũng chỉ hai người, làm sao so được với Phương thống lĩnh ở những nơi phong lưu đều có hồng nhan tri kỷ, nghe nói hoa khôi ngàn vàng khó cầu ở Thiên Hương Lâu cũng cam nguyện đón ông thành nhập mạc chi tân, thật sự làm người ta bội phục.”

[nhập mạc chi tân: bạn tình mới]

Tùy ý có thể nghe mọi việc trắng trợn như thế, Cầm Dạ cau mày, không khỏi có chút phản cảm, nghĩ lại thấy may mắn hôm nay phân phó Sơ Tình cẩn thận chú ý A Sở, cho nên mới để nàng ở nhà. Nếu Sơ Tình ở trước mắt, tất vì lời nói không sạch sẽ trắng trợn như vậy mà cảm giận bất bình, không chừng còn ồn ào xảy ra chuyện gì đó.

Nhớ tới lúc Sơ Tình tức giận quai hàm bạnh ra, Cầm Dạ nhẹ nhàng lắc đầu, ý cười nhợt nhạt ánh vào đáy mắt.

“Hai vị ngồi ở chỗ này đi.” Thanh niên dẫn đường cẩn thận sửa sang chỗ ngồi, xoay người nói: “Nếu không có phân phó gì, tiểu nhân trước hết đi xuống.”

Cầm Dạ không đáp lời, chỉ hơi nghiêng đầu, nhìn Tô Khôi Vượng đang xấu hổ cùng một vị quan viên hàn huyền, xoa xoa tay về mặt câu nệ, hiển nhiên là không thể ứng đối. Nàng tâm niệm vừa động, liền gọi người hầu đang muốn rời đi: “Chờ một chút.”

Thanh niên dừng lại bước chân, cung kính nói: “Tiểu thư còn có gì phân phó?”

Cầm Dạ chia chia vị trí cách đó không xa: “Có thể phiền toái đổi chỗ khác cho chúng ta hay không?”

Thanh niên sùng sốt, tiện đà nói: “Mong tiểu thư thứ lỗi, vị trí kia là chủ nhân nhà ta giữ lại cho khách quý, nếu có thể xác định không đến, chỗ ngồi này đổi cho tiểu thư cũng không sao, có điều ngài ấy nay vẫn chưa đáp lời, cho nên.....”

Cầm Dạ nhăn mặt mày, người nào vô lễ như vậy, cư nhiên ngay cả thọ yến của người ta sắp mở màn còn chưa đáp ứng, cố tình Lưu Thái Thú kia còn phải hạ mình, không dám lung tung thu hồi vị trí thuộc về người nọ, điều này làm cho nàng có chút tò mò –

“Xin thứ cho ta vô lễ, xin hỏi vị khách quý kia là.....”

Thanh niên do dự sau một lúc lâu, bất đắc dĩ nói: “Kỳ thật tiểu nhân cũng không quá rõ ràng, chủ nhân nhà ta vẫn chưa công khai, gã sai vặt đưa thiệp mời cũng không có can đảm mở ra nhìn kỹ, chỉ biết là nhân vật lớn hết sức quan trọng trong triều đình.”

Cầm Dạ gật đầu, thấy đối phương thật không biết, liền mỉm cười nói: “Như vậy chúng ta ngồi ở tại chỗ đi, làm phiền tiểu ca.”

Thanh niên thụ sủng nhược kinh, cho tới bây giờ đều là nô tài chịu mất lạnh chế ngạo, làm sao gặp được tiểu thư khuê các hiền hòa như người trước mắt, không khỏi có chút cảm động nói: “Nếu tiểu thư không ngại, tiểu nhân cũng có thể an bài một bàn khác gần chủ tọa.” Dừng một chút lại bổ sung: “So sánh với chỗ kia mà nói càng im lặng.”

“Đa tạ.” Cầm Dạ vui vẻ, kéo phụ thân, “Cha, con đau đầu.”

Nghe vậy Tô Khôi Vượng vội vàng nói: “Làm sao vậy? Có phải có chỗ nào không thoải mái hay không? Ai ai, cha sớm bảo con ở nhà tĩnh dưỡng, con lại muốn đi theo ra.” Vì lo lắng, giọng điệu hẳn nói chuyện cũng thay đổi, ngay cả lòng bàn tay cũng chảy ra mồ hôi nóng.

“Không có việc gì.” Cầm Dạ cười dịu dàng, tiến đến bên tai Tô Khôi Vượng nhỏ giọng nói: “Chính là cảm thấy có chút choáng, không bằng chúng ta ngồi bên kia đi?” Chỉ ngón tay.

“Được được, đều theo con.” Tô Khôi Vượng cẩn thận nắm tay con gái.

Chỗ ngồi mới kỳ thật cách vị trí trên kia chỉ hai thước khoảng cách, bàn đối diện không người, bên cạnh lại ngồi Cầm Dạ, Tô Khôi Vượng tự nhiên mừng rỡ thanh nhàn, vừa gấp thức ăn cho con gái vừa chỉ vào mấy vị công tử nói: “Con nhìn một cái, vài người này so với người trong lòng con như thế nào?”

Cầm Dạ thiếu chút nữa chết nghẹn, một hồi lâu sau mới thốt ra giọng nói phiến tỉnh: “Cha – con gái không để ý tới người.”

“Con gái lớn không thể giữ trong nhà, con gái lớn không thể giữ trong nhà a.” Tô Khôi Vượng cười ha ha, sau một lúc lâu sắc mặt lại âm trầm, thấp giọng nói: “Cầm Dạ, ngày đó cha đánh mất chiếc nhẫn phi thủy người trong lòng con đưa cho, con.....”

“Mất rồi thì thôi, cũng không vội vàng, lần sau để hấn cho một cái nữa cũng được.” Cầm Dạ cười có chút cương, nhớ tới ý nghĩa chân chính của chiếc nhẫn kia đối với mình đơn giản chỉ là dấu hiệu báo thù, lại nhìn biểu tình của cha bao hàm xin lỗi, không hiểu sao lại cảm thấy áy náy.

“Vậy khi nào con mới nói cho cha tên của hấn?” Tô Khôi Vượng tha thiết hỏi: “Tuy rằng cha rất muốn giữ con lại vài năm, nhưng kỳ thật tuổi con cũng không nhỏ, nam lớn cưới vợ gái lớn gả chồng, việc này..... không thể chậm trễ.”

“Vâng, qua mấy ngày nữa con sẽ nói cùng cha nghe.” Cầm Dạ hàm hồ qua loa tặc trách, kỳ thật ngay cả chính nàng cũng không biết tên của “ý trung nhân”, sao có thể nói cho cha.

Rượu quá ba tuần, Lưu Húc Nghĩa mới chậm rãi đến, một tay cầm chén vàng, một tay kia lấy bình ngọc rót đầy chén, cực hào khí một ngụm uống hết, cao giọng nói: “Các vị đại nhân hôm nay đến đây là vinh hạnh của Lưu phủ, bản quan riêng an bài ca múa cùng hát kịch, đêm nay chư vị nhất định phải không say không về!”

Mọi người đều nâng chén phụ họa: “Không say không về! Không say không về!”

Cầm Dạ nhìn bàn đối diện trống rỗng, lại nhìn mắt mắt thân nhiên trên mặt Lưu Húc Nghĩa, không khỏi đoán vừa rồi hấn chậm chạp không vào có phải là ở ngoài cửa đợi vị khách quý kia hay không..... có điều xem tình trạng trước mắt, hình như hấn mất hứng mà về.

Trường hợp bắt đầu trở nên náo nhiệt, không ngừng có người đi lên kính rượu hàn huyền, thọ tĩnh ai đến cũng không cự tuyệt, thế cùng mọi người uống cho thông khoái.

[thọ tĩnh: người được mừng thọ]

Cầm Dạ đang cầm ly trà, nhẹ nhàng uống một ngụm, lẳng lặng chờ đợi, suy nghĩ duy nhất là mong mọi những lời chúc mừng thao thao bất tuyệt này có

thể nhanh chóng qua sớm một chút, mình chú ý, chẳng qua chỉ có gánh hát Kịch Võ kia mà thôi.

Đang lúc hết sức ẩm ỉ, bên ngoài thỉnh thoảng tiến vào một đội võ sĩ áo đen, huấn luyện có tổ chức, ngay sau đó truyền đến tiếng hô thật dài: “Nghiêm tướng đến –”

Không khí đột nhiên ngưng lại.

Tất cả mọi người không hẹn mà cùng nhìn về phía cửa, nơi đó sớm bị các võ sĩ dọn ra một vị trí rộng mở, mà nam tử đứng yên chính giữa đường như không để ý chút nào đến những ánh mắt dính trên người mình, vẫn như cũ nhàn tản, tươi cười băng lạnh.

Nhìn chung mà nói, thân là nam tử bộ dạng quá mức tinh xảo thật sự không coi là một chuyện tốt, sau lưng luôn bị người ta nói là quá mức son phấn do đó tổn hại khí khái nam nhi. Nhưng Nghiêm Từ Trạm cổ tình chính là ngoại lệ, dáng người hần cao to, nhìn người khác luôn ba phần bề ngoài bảy phần xa cách, mặc dù cười cũng là có lệ, thêm vào mỹ mạo như vậy, luôn làm cho người ta không hiểu sao liền sinh ra lòng sợ hãi không dám tiết độ.

Thật giống như mọi người trước mắt, chỉ thoáng nhìn hần liếc mắt một cái, lại lập tức rời đi tầm mắt, kính sợ để lộ tươi cười. Có điều Lưu Húc Nghĩa lại mừng rỡ, vốn chỉ xét thấy lễ phép mới tặng thiệp mời, chưa bao giờ ôm hy vọng quá lớn, không ngờ Tể tướng đại nhân phá lệ đến đây, nay nói đến thật là làm cho mặt mũi hần tăng nhiều.

“Nghiêm, Nghiêm tướng, hạ quan không tiếp đón từ xa, mong ngài chớ nên trách tội.” Hần hơi gấp thắt lưng, tự mình đem khách quý đón vào ghế trên, mặt mày không dấu được hưng vinh đắc ý.

“Cũng là thọ yến của Lưu Thái Thú, bốn tướng sao có thể không đến.” Nghiêm Từ Trạm thân nhiên nói: “Người đâu, thay ta dâng hạ lễ.”

Ông tay áo vung lên, liền có một đại hán màu da ngăm đen đi nhanh đến, thể trạng cường tráng, thân hình so với thường nhân mà nói cao lớn vài phần, càng làm người ta ngạc nhiên là cánh tay phải hán ngồi một cô gái tuổi thanh xuân, khăn che mặt màu vàng nhạt, mắt đẹp lưu chuyển, quyến rũ ngàn vạn.

“Bảo Hạng nguyện chúc Lưu đại nhân phúc như đông hải, thọ tị nam sơn, tùng bách vĩnh thanh.” Nàng nói chuyện đồng thời nhảy xuống khỏi cánh tay trắng hán, thân hình nhẹ nhàng hạ xuống mặt đất, váy dài nửa trong suốt không che được xuân sắc, da thịt tuyết trắng phần eo lộ ra bên ngoài, một đám đàn ông nhìn thẳng mắt.

Sắc đẹp trước mặt, Lưu Húc Nghĩa cũng không miễn cưỡng, ánh mắt tham lam xẹt qua bóng dáng thướt tha của cô gái, còn không quên nịnh nọt nói: “Nghiêm tướng tâm tư cẩn trọng, hạ quan mới vừa rồi còn đang tự trách đã quên mời các vũ nữ lại đây vì chúng đại nhân nhảy mấy khúc trợ hứng, xem ra trước mắt không cần lại phát sầu”

Nghiêm Từ Trạm hí dài một tiếng, khẽ cười nói: “Sao Lưu Thái Thú lại nghĩ bốn tướng chính là mời nàng đến khiêu vũ?”

Nghe vậy trên mặt cô gái lướt qua thần sắc kinh hoàng, sau một lúc lâu lại kiệt lực dẫu đi.

Nghiêm Từ Trạm tựa vào bàn, ung dung đảo qua mọi người, dừng lại trên người cô gái một chút, cuối cùng chống lại ánh mắt Lưu Húc Nghĩa: “Vị cô nương Bảo Hạng này giỏi ca múa, trăm hoa lộng lẫy một cảnh mẫu đơn, bốn tướng nghe nói Thái Thú tinh thông âm nhạc, giữ nàng tại bên người, nói vậy ngày sau cũng có thể cho người không ít niềm vui.”

Mọi người ồ lên, văn bản luật pháp của Đại Tri rõ ràng cấm kỵ hoang dâm vô độ, tuy nói phu nhân Lưu Húc Nghĩa sớm chết bệnh nhiều năm, nhưng công khai đưa đàn bà như vậy, trừ bỏ người luôn làm theo ý mình như Nghiêm Từ Trạm thật đúng là không vài người có thể làm ra.

Lưu Húc Nghĩa tự nhiên cũng nghĩ như vậy, hần không nên biểu lộ sắc mặt vui mừng vui vẻ nhận, nhưng về phương diện khác lại sợ đắc tội trọng thần triều đình, trong lúc bàng hoàng cư nhiên toát ra một thân mồ hôi lạnh.

“Như thế nào? Lưu Thái Thú không thích?” Nghiêm Từ Trạm lạnh lạnh hỏi.

Lưu Húc Nghĩa trắng mặt, đang muốn trả lời, cô gái kia trước hết quỳ xuống, nũng nịu nói: “Xin cho thiệp trước vì Lưu đại nhân dâng lên một điệu múa chúc thọ, nếu đại nhân không vừa lòng, lại để thiệp đi cũng không muộn.”

Nghiêm Từ Trạm nhíu mày, nghiêng đầu nhìn về phía người đàn ông trung niên bên cạnh, người nọ nhìn chằm chằm Bảo Hạng, lơ đãng lại lộ ra loại ánh mắt khát vọng đốt lòng, liền thanh nói: “Được được, người có mang nhạc công đến không?”

Cô gái giơ tay chỉ một chút: “Hần.”

Mọi người chăm chú nhìn lên, thấy đại hán đi theo phía sau như ảo thuật lấy ra từ sau lưng một nhạc khí tạo hình cổ quái, tiện đà khoanh chân ngồi xuống, ngón tay thô gảy động cầm huyền, âm sắc lại ngoài ý muốn thanh thúy êm tai.

Mỹ nhân khinh vũ, một thoáng khuynh thành.

Tất cả mọi người không chuyển mắt nhìn chằm chằm giữa sân, duy chỉ có một người ngoại lệ.

Cầm Dạ rạp người lên bàn, đầu ép tới cực thấp, chỉ cảm thấy tóc gáy dựng ngược, tim đập như nổi trống, giờ phút này mặc dù đầu ngón tay dùng sức khấp lóng bàn tay cũng không thể đánh tan cảm xúc như đất rung núi lở trong lòng.

Người kia, người gọi là “Nghiêm đại nhân” kia sao lại ở chỗ này!

Cầm Dạ cắn môi dưới, cuộc đời lần đầu tiên chân tay luống cuống. Mới vừa rồi khi hấn tiến vào nàng gần như nghĩ chính mình nhìn nhầm, dung nhan tuyệt đẹp không tỳ vết kia ở trong mắt nàng, không thể nghĩ ngờ là một liều thuốc mạnh, trình độ không thua mãnh thú hồng thủy. Mà nhìn tình hình trước mặt xem ra, hấn chính là khách quý mà Lưu Thái Thú vẫn chờ, thân ở địa vị cao, quyền khuynh hướng đã.

[Mãnh thú hồng thủy: thú dữ, lũ lớn -> ý chỉ những thứ rất nguy hiểm]

[Quyền khuynh hướng đã: nắm quyền cả trong dân chúng lẫn triều đình]

Vừa nghĩ đến, nàng liền cảm thấy uể oải, kể từ đó, cơ hội báo thù chẳng phải càng nhỏ bé sao? Bên cạnh người đàn ông như vậy nhất định cao thủ nhiều như mây, tướng phủ cũng tất nhiên là thủ vệ sâm nghiêm, sợ ngay cả ruồi bọ cũng không thể bay vào..... Bỗng nhiên ý chí mãnh liệt hơn nửa tháng qua vẫn tồn tại liền từ trong cơ thể rút đi, nàng không nhận được thở một hơi thật dài.

Tô Khởi Vượng nghe được động tĩnh, thân thiết sán lại đây: “Có phải cảm thấy không thú vị hay không? Bằng không lát nữa cha mang con rời đi trước.”

“Như vậy có thể sao? Có thể quá thất lễ hay không?” Cầm Dạ đề thấp cổ họng nói, e sợ bị Nghiêm Từ Trạm phát hiện, đành phải tận lực bất động thanh sắc dùng tay áo che nửa bên mặt.

“Ta đi nói với Thái Thú đại nhân một tiếng, thuận tiện cũng cùng Nghiêm tướng.....” Tô Khởi Vượng tạm dừng sau một lúc lâu, thanh âm không chịu không chế run lên: “Nghiêm tướng kia nhìn qua là bộ dáng lạnh như băng bất cận nhân tình, thôi cha cứ thất lễ một lần đi.”

Cầm Dạ gật đầu: “Vậy chúng ta đi trước, cánh cửa gã sai vặt dẫn đường vào ngay tại chỗ rẽ cách đó không xa, chúng ta đi ra ngoài từ nơi đó.”

Làn điệu càng ngày càng vui, cô gái cũng càng múa càng không bị cản trở, sa móng làn váy cũng bị vén đến bắp đùi. Thừa dịp đại bộ phận người khác thần hồn điên đảo, Cầm Dạ vụng trộm kéo kéo tay áo Tô Khởi Vượng: “Cha, đi nhanh đi.”

“Được.” Tô Khởi Vượng nhanh chóng khởi động thân mình.

Vì cái bàn thấp, thân hình hấn lại béo, khi duỗi thẳng chân đứng lên bụng không khéo đỉnh vào góc bàn, hấn lại không hề phát hiện, vẫn như cũ định nhanh chóng đứng thẳng thân mình, dưới động tác mạnh tạo thành hậu quả không thể bù lại –

Bàn bát tiên đồ chông vó, chén bát ‘rầm rầm’ nát bét.

Trong giây lát, tiếng đàn im bật đình chỉ.

Tô Khởi Vượng xấu hổ đứng tại chỗ, cười gượng nói: “Nếu làm chur vị mất hưng trí, thật sự ngưng ngừng, mời tiếp tục, mời tiếp tục.” Thật cẩn thận lướt qua mảnh nhỏ, khuôn mặt hấn bởi vì căng thẳng mà đỏ lên.

Đương nhiên, Cầm Dạ cũng không tốt hơn chỗ nào.

Chân bước ra nửa bước chậm rãi thu hồi, nàng đứng ở nơi đó, lại lần nữa thay tư thái dịu dàng, mặt mày cúi thấp, môi đỏ mọng mân nhẹ. Nhưng ngầm bên trong lại là cảm xúc hoàn toàn bất đồng, tría tìm đập không quy luật kia tiết lộ ra bối rối, nàng chỉ có thể mượn hô hấp dài hơi để điều chỉnh tâm tính, cố gắng báo cho mình không cần nghĩ đến hậu quả bị hấn phát giác.

Thật lâu sau, rốt cục có giọng nam trầm thấp dễ nghe vang lên: “Tiếp tục đi.”

Tất cả khôi phục như lúc ban đầu, nô bộc quỳ rạp trên mặt đất dọn dẹp đồng hồ hỗn độn.

Cầm Dạ nhẹ nhàng thở ra, khi ngẩng đầu lại chống lại ánh mắt nghiền cứu tìm tòi của Nghiêm Từ Trạm, nàng chỉ cảm thấy sau gáy chợt lạnh, nhớ lại đêm đó hấn tàn nhẫn, còn có trong mắt gần đầy máu me giết chóc, không khỏi có chút tuyệt vọng.

Khoảng cách gần như vậy, tầm mắt hoài nghi như vậy, quả thực trời muốn diệt nàng sao?

Bạn đang đọc truyện *Cầm Dạ Lai Phủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13

Nghiêm Từ Trạm suy nghĩ, rốt cuộc mình gặp qua nữ tử trước mắt này lúc nào.

Tư sắc bình thường, ngũ quan thiện cảm, duy nhất coi như ưu điểm là khí chất vượt qua tiểu thư khuê các tầm thường rất nhiều, tao nhã lạnh nhạt, tự phụ trang trọng. Có điều dù vậy, hẳn như trước không tiếp thu mình sẽ nhận rồi đem ánh mắt liếc trên người nàng, giờ phút này bỗng nhiên có hưng trí chẳng qua là vì cảm giác quen thuộc khó hiểu kia.

Hắn từng thấy có người ở trước mặt mình kinh sợ, cũng từng thấy có người run sợ trong lòng, lại chưa từng thấy có người ẩn nhẫn kinh hoàng như vậy, thậm chí sau một lúc lâu qua đi còn toát ra hơi hơi kinh ngạc cùng mừng thầm, cho dù biểu tình nhỏ bất thường này giây lát lướt qua, hẳn cũng chưa từng xem nhẹ.

Ngoắc gọi ân vệ: “Tích Kì, người thấy nàng như thế nào?”

Người đàn ông chỗ âm u gắt gao nhìn chăm chăm cô gái nổi bật khiêu vũ trong yến hội, thấp giọng nói: “Thuộc hạ cho rằng cô ta cũng sắp ra tay, còn mong đại nhân nên cẩn thận.”

Nghiêm Từ Trạh khẽ nhăn mi tâm: “Ta không hỏi cô ta, ta hỏi nàng.” Ánh mắt có chút giống như vô tâm lại lần nữa bay tới cô gái bàn đối diện, thấy nàng khôi phục bộ dáng bình tĩnh không gợn sóng, thậm chí còn thái độ khác thường mỉm cười phẩm rượu, làm sao còn tìm thấy nửa phần vô thố.

Tích Kì theo ánh mắt đối phương vọng qua, đầu tiên là sợ sệt một lát, tiện đà lại trở nên tự nhiên, hẳn nhớ tới thần thái nàng đau khổ cầu xin ở hậu viện, nhưng thần thái đáng thương hèn mọn như vậy khó có thể liên hệ cùng khuôn mặt thần nhiên cười yếu ớt trước mắt.

Khuôn mặt giống nhau như đúc, ý vị hoàn toàn bất đồng.

Hắn đột nhiên ý thức được hình như mình bị lừa gạt –

“Ta cùng cha ta ở góc đường mở quán đậu phụ, ta thề…… ta thề sẽ không nói ra ngoài, van cầu người không cần.”

Góc đường mở quán sao có thể chạy đến nơi đây, nhất thời mềm lòng để thiếu nữ bỏ chạy nhanh chóng biến thành tiểu thư nhà quan cao cao tại thượng.

“Tích Kì?”

Hắn nắm chặt nắm tay, cố gắng ẩn nhẫn lừa gạt nói: “Thuộc hạ không rõ đại nhân yêu cầu ý gì?”

Nghiêm Từ Trạh hí mắt, ngón tay dài chậm rãi thưởng thức ly rượu, thần nhiên nói: “Người đối nữ nhân này có thể có ấn tượng?”

Tích Kì trù trù, hẳn đi theo thiếu niên Tề tướng này bên người hơn mười năm, sớm hiểu được đối phương có rất nhiều cổ quái cùng khuyết điểm không muốn người biết, tỷ như không uống rượu, tỷ như ham mê đồ ngọt, lại tỷ như…… lúc chứng bệnh đau đầu nghiêm trọng là lúc không thể nhớ người gặp mặt lần đầu.

Hắn có thể toàn bộ báo cáo tất cả, khi nhìn đến cách đó không xa cô gái tha thiết gấp thức ăn cho người đàn ông trung niên, suy nghĩ một lát cuối cùng lựa chọn giấu diếm: “Thuộc hạ…… chưa từng gặp nàng.”

Nghiêm Từ Trạh không nói, môi bạc dần dần dương lên độ cong mê hoặc.

Tích Kì sợ nhất thời sợ ý lộ ra dấu vết, vội vàng nói sang chuyện khác: “Đại nhân, cô gái dùng tên giả Bảo Hạnh kia ngài định xử trí như thế nào, chẳng lẽ ngài thật muốn để nàng ở phủ Thái Thú?”

“Vậy có cái gì không được, chúng ta nhìn xem, nàng muốn diễn trò hay như thế nào.” Nghiêm Từ Trạh liếc cô gái thân hình thướt tha một cái, nàng vừa mới dùng bữa, đang mềm vòng eo, bàn tay trắng nõn cầm bình ngọc, bắt đầu thay từng quan viên ở đây châm rượu. Tráng hán kia nhắm mắt theo đuôi đi theo phía sau, hai tay ôm chặt đàn, thần thái câu nệ có chút cổ quái.

“Ta châm rượu cho tiểu thư.” Bảo Hạnh giờ phút này đã đỡ xuống khăn che mặt, khẽ cúi gương mặt tuyệt mỹ, giọng điệu mềm nhẹ gần như có thể vắt ra nước.

“Làm phiền.” Cẩm Dạ mỉm cười, nàng không phải đàn ông, đôi mắt sắc đẹp như thế tự nhiên cũng sẽ không rối loạn tâm thần, vừa nhìn rượu ngon đầy chén, vừa tránh đi ánh mắt hỗn loạn thỉnh thoảng đưa đến.

“Bảo Hạnh trước uống một ly.” Cô gái bung rượu lên, uống xuống.

Rượu ngon rơi vào yết hầu, động tác mỉ hoặc, ngược lại hơn vài phần vội vàng xao động như có lẽ.

Cẩm Dạ kinh ngạc, mặc dù đồng dạng là nữ tử, cô nương Bảo Hạnh kia cũng không cần nóng lòng thoát thân như vậy đi, huống chi mình cũng là khách nhân buổi tiệc rượu này không phải sao?

Nghi hoặc, nàng liền không tự giác bắt đầu đánh giá đối phương, vừa nhìn lên lại thấy kỳ quái.

Thấy cổ tay Bảo Hạnh ẩn ẩn run run, một đôi mắt đẹp bay tới trên người Nghiêm Từ Trạh, Cẩm Dạ vốn tưởng rằng đó là tầm thường ái mộ chờ mong, nhưng khi tĩnh tâm nhìn, lại thấy không thích hợp.

Nào có người sẽ vì ái mộ mà vận vẹo khuôn mặt, nhất là tráng hán phía sau theo sát nàng, nghiêm mặt, vốn ánh mắt chất phác vô thần giống như bị rót vào huyệt ý cùng khát vọng, hai loại cảm xúc cùng một chỗ, càng cảm thấy đáng sợ.

Cầm Dạ là người trí tuệ ra sao, kể từ đó liền nhìn ra vấn đề, đợi đến khi toàn thân Bảo Hạo hết sức căng thẳng nàng bất động thanh sắc tiến đến bên tai phụ thân nhỏ giọng mở miệng: “Cha, con có việc nói cho người.”

Tô Khôi Vượng xoay lại, thân thiết nói: “Chuyện gì?”

Cầm Dạ nhấp nhím môi: “Lát nữa con bảo người đi thì người đi, trăm ngàn không cần lẻ mề.”

Tô Khôi Vượng khó hiểu: “Đi đâu? Mới vừa rồi thất lễ như vậy, Lưu Thái Thú đã rất không vui, chúng ta không cần chọc ông ta một lần nữa đi.”

Cầm Dạ dùng sức túm tay phụ thân, nghiêm túc nói: “Con nói thật, cha cần phải chuẩn bị tốt.”

Tô Khôi Vượng sửng sốt, sau một lúc lâu gật đầu: “Được rồi, theo ý con.”

Rốt cục, cô gái đi về phía Từ Trại, “Nghiêm tướng, thiếp rót cho ngài một ly.”

Thái độ Nghiêm Từ Trại vẫn thanh thản như cũ, mi nhếch lên, ngoài cười nhưng trong không cười nói: “Nhưng đừng run tay làm rượu văng đến.”

Cô gái miễn cưỡng cười: “Nghiêm tướng ngài thích nói đùa.” Nói xong cúi gập thắt lưng, tóc đen từ sau vai lướt qua che lại khuôn mặt, thấy không rõ thân sắc cho lắm.

Nàng cố ý thả chậm động tác, chờ đợi thời cơ.

“Cầu quan! Đến nộp mạng –” Tráng hán không kiềm chế được, từ khe hở trong đàn cổ rút ra đoản đao, mũi chân điểm một chút nhanh chóng tới gần.

Nghiêm Từ Trại cũng không trốn, biểu tình như dự kiến bên trong, vẻ mặt tự nhiên hoàn toàn không giống bị vây trong lúc nguy cấp, ngồi chỗ cũ cười lạnh nhìn đao sắc đánh úp lại.

Trong đại sảnh rối loạn, Lưu Húc Nghĩa gấp đến độ giơ chân, thô cổ họng rống to, luống cuống tay chân chỉ huy gia đình người hầu lao lên. Mà tân khách còn lại, nhất trí xanh mặt, bàng hoàng đứng ở chỗ ngồi, lá gan nhỏ hơn một chút không chịu được, bước cao bước thấp chạy ra ngoài cửa.

“Đánh lên mệnh quan triều đình, thật to gan.” Tích Kỳ rút trường kiếm ra, kịp thời ngăn trở thế công, đồng thời không quên điểm huyết chế trụ Bảo Hạo.

Nghiêm Từ Trại lúc này mới đứng dậy, không chút hoang mang đi qua cô gái, giọng mỉa mai nói: “Đồng lõa của người thật không giống người nín nhịn như vậy.” Nói xong lại đi tới trước người Lưu Húc Nghĩa, cười khê: “Lưu Thái Thú cảm thấy như thế nào, đại lễ này có vừa lòng hay không?”

Lưu Húc Nghĩa cười so với khóc còn khó coi hơn, nom nớp lo sợ nói: “Vừa lòng, vừa lòng.”

Nghiêm Từ Trại trợn mi: “Chuyện người vụng trộm bán quan cần phải cẩn thận một chút, chớ biến thành mọi người đều biết.” Nói xong cũng không chờ đối phương đáp lại, một mình đi ra cửa lớn.

Bên ngoài ánh trăng rải đầy trời, gió đêm thổi trúng màn kiệu khẽ nhúc nhích, cuối ngõ nhỏ cách phủ Thái Thú không xa, Cầm Dạ trù trù trước cửa kiệu, tâm tình phức tạp nói không nên lời.

Xa phu thấp giọng thúc giục: “Tiểu thư, bên ngoài gió lớn, mau lên kiệu đi. Lão gia đã đi trước rồi.”

Cầm Dạ vuốt cằm, quay đầu liếc phủ Thái Thú một cái, đang muốn nâng bước lên, khoe mắt lại miết đến một bóng người màu đen.

Ánh trăng nhẹ nhàng hạ xuống trên người hắn, thiếu lệ khí cùng tàn nhẫn, sừng mặt kia trở nên xuất trần.

Cầm Dạ quay đầu nhìn nửa khắc, đột nhiên buông làn váy, nhẹ giọng nói với kiệu phu: “Ta bỗng nhiên nhớ ra còn có chút việc, muộn chút lại trở về, người thông báo cho cha ta một tiếng, để ông ấy chớ lo lắng.”

Tấm ván gỗ mỏng ghép lại cùng một chỗ, tạo thành mặt tiền cửa hàng đơn sơ, dưới cầu thang tùy ý đặt vài chiếc ghế trúc cùng bàn nhỏ, giờ phút này ngổn ngang, hơi có chút hỗn loạn. Cửa gỗ khép kín, trong khe hở lộ ra bóng tối mỏng manh hơn ám nhá nhem, nhìn ra được chủ nhân bên trong vẫn chưa đi ngủ.

Khi tới nửa đêm, bốn phía một mảnh tĩnh lặng, ngẫu nhiên nghe được tiếng cú kêu, cũng bị cành lá rậm rạp dấu đi hơn phân nửa, vì trong bầu không khí như thế, trước mắt đột nhiên vang lên tiếng đập cửa mới có thể dễ dàng vang dội đột ngột, tự nhiên phá hủy chút yên tĩnh này.

Thật lâu sau, không thấy động tĩnh, có điều nguyên bản chút ánh sáng le lói bỗng dưng tắt ngấm.

“Ta biết có người ở.” Giọng nam thanh nhuận ả ả nghe ra cảm giác áp bách.

Theo đó xuất hiện đầu tiên là tiếng đàn ông mắng một chút, tiện đà một người phụ nữ dáng người mượt mà xuất hiện phía sau tấm ván cửa mỏng manh, nhô đầu ra cẩn thận xem xét, đợi sau khi thấy rõ người tới mới bắt đầu dõ dạc đi thờ dài: “Sao lại là người, rốt cuộc người còn muốn đến bao nhiêu lần.”

Nghiêm Từ Trạm phiết môi, lưu loát đưa qua một xấp ngân phiếu: “Lần này, năm trăm lượng.”

Người phụ nữ lắc đầu, cự tuyệt nói: “Vị công tử này, phu quân nhà ta trước đó vài ngày cũng đã cho người câu trả lời thuyết phục, đây là bí phương tổ truyền, sẽ không giao cho người khác, đừng nói là năm trăm lượng bạc trắng, dù là năm vạn lượng, cũng không bán.”

Nghiêm Từ Trạm thân nhiên sửa đứng: “Là hoàng kim.”

“Cái gì?” Người phụ nữ kinh ngạc, còn tưởng rằng lỗi tai mình có vấn đề.

Ánh mắt Nghiêm Từ Trạm hơi lạnh: “Năm trăm lượng hoàng kim, trong tay ta chỉ là một phần tiền đặt cọc, đợi cho bí phương đưa đến quý phủ, ta sẽ thanh toán tiền còn thiếu.”

Mắt người phụ nữ choáng váng, trời ạ, năm trăm lượng hoàng kim, đó là hy vọng xa vời như thế nào, giấu lại liền cảm thấy không thể tin được. Nàng chưa bao giờ nghĩ tới bí phương nhà chồng sẽ giá trị nhiều tiền như vậy, từ khi nàng gả vào, tính tình trượng phu trở nên táo bạo, mà vị trí cửa hàng lại cực kì hẻo lánh, việc làm ăn cần bản không coi là tốt, cuộc sống cũng chỉ vừa đủ mà thôi.

Nhưng mà –

Nếu nhận hoàng kim..... nếu nhận lấy.....

Lòng tham nổi lên, cho dù thiên quân vạn mã cũng không ngăn được, người phụ nữ run run đưa tay ra, đang muốn nhận, sau lưng lại bị người khác vỗ thật mạnh một cái, nàng run lên, lập tức phản xạ định rút tay về.

Người đàn ông xanh mặt, thô thiển nói: “Người làm cái gì!”

Người phụ nữ hoảng sợ, thần thái kích động, nhanh chóng giải thích: “Tướng công, vị công tử này, hần, hần nói bỏ ra năm trăm lượng hoàng kim mua bí phương kia.”

Người đàn ông hừ lạnh một tiếng, lập tức chỉ vào mũi Nghiêm Từ Trạm nói: “Hôm nay lão tử nói cho tiểu tử thói nhà người, đừng tưởng rằng có mấy đồng tiền dơ bẩn thì giỏi lắm, lão tử không bán, tức là không bán! Cho dù hoàng đế đến cầu lão tử cũng không thương lượng!”

“Thật không? Không có cách nào thương lượng?” Nghiêm Từ Trạm không giận ngược lại cười.

“Phải, đúng vậy, nói lại lần nữa, không có cửa đâu!” Người đàn ông nhìn chằm chằm khuôn mặt mỹ mạo không tỳ vết kia sau một lúc lâu, bỗng nhiên chột dạ dời ánh mắt, thực mụ mụ nó tà mọn, một người đàn ông lớn lên đẹp mặt làm gì, để hần không hiểu sao lòng dạ chạy chồm, thiếu chút nữa phải mềm lòng đáp ứng đối phương.

Nghiêm Từ Trạm cũng không nói, cứ như vậy đứng trên thềm đá, mắt đẹp dần dần trôi lên hàn ý.

Người phụ nữ bên cạnh cảm thấy không thích hợp, công tử mỹ mạo khí độ bất phàm này nhìn là biết lai lịch không nhỏ, bọn họ cự tuyệt ba bốn lần, người bình thường đều nên biết khó mà lui, nhưng hần vẫn như cũ luôn luôn lại đây, ra giá lần trước cao hơn lần sau, có lẽ không đạt được mục đích thì không bỏ qua.

Nếu thực sự chọc giận đối phương, có thể không tốt, bọn họ là dân đen bé nhỏ không có quyền lại không có thế, lấy cái gì đấu với người ta.

Vì thế âm thầm cầu mu bàn tay trượng phu, ý bảo đối phương nói chút gì đó làm hòa.

Nhưng người đàn ông lại không cảm kích, tính bướng bỉnh nhanh chóng nổi lên, miệng vẫn ồn ào không ngừng, đại ý là chết cũng không bán, đối phương đừng si tâm vọng tưởng linh tinh.

Lời nói lái nhai vô lễ chui vào trong tai, Nghiêm Từ Trạm nhếch môi, vết nhăn trên mi tâm có dấu hiệu trở nên sâu sắc, trầm mặc một lát lạnh lùng để lại một câu: “Môi mắt mong chờ.” Xoay người liền rời đi, cảm bảo màu đen nhanh chóng cùng màn đêm hòa thành một thể.

“Phil!” Người đàn ông vuốt vuốt tóc, phiền chán nhỏ một bãi nước bọt, bàn tay to túm lấy cánh cửa, định khép lại một lần nữa. Lúc này bỗng nhiên có một bàn tay ngọc ánh vào tầm mắt, đầu ngón tay nhẹ cong, lễ phép định gõ trên cánh cửa mấy tiếng.

Người đàn ông theo tiếng quay đầu, lại thấy có một cô gái thân hình mảnh khảnh đứng yên dưới mái hiên, tươi cười dịu dàng, khí độ tao nhã.

Hần bất tri bất giác liền mềm giọng: “Cô nương, ngưng ngưng, hôm nay chúng ta đã đóng cửa, ngày mai mời tới sớm.”

Cô gái mỉm cười: “Không phải ta đến mua đồ, thật không dám giấu diếm, mới vừa rồi khi tiểu nữ đi ngang qua nghe đến nơi này truyền ra tranh chấp, nhất thời tò mò lại đây hỏi một chút bí phương kia rốt cuộc dùng để làm gì, nếu có chỗ nào đường đột mong hai vị không lấy làm phiền lòng.”

Chiếc đĩa nhỏ trước mặt có mấy khối điểm tâm, gạo nếp cuốn bọc đậu đỏ bên trong, tản ra khí nóng. Mùi vị đặc hữu nhanh chóng tỏa ra, trong không khí tràn ngập vị ngọt.

“Đây là..... cao đậu đỏ?” Thanh âm Cẩm Dạ không tự giác cất cao.

“Sao có thể là cao đầu đỏ?” Người đàn ông có chút hờn giận, ra vẻ thần bí vươn tay chia chia trên bàn: “Đây chính là cao như ý Bát Bảo độc truyền của nhà ta, tư vị tuyệt vời, bảo đảm cô ăn một khối liền không quên được.”

Cầm Dạ cười khỏ: “Cho nên mới vừa rồi bí phương kia chính là dùng để làm món điểm tâm này?”

Người phụ nữ bên cạnh đóng lồng hấp, cười ha ha nói: “Đúng vậy, cô nương, bằng không cô cho là cái gì?”

Cầm Dạ cứng miệng, nàng từng lường trước qua mấy chục loại khả năng bí phương này là thứ gì, có thể là độc dược, có thể là phương thuốc chữa bách bệnh, nhưng mà..... cho dù như thế nào, cũng không nên là phương pháp làm điểm tâm chứ.

Nhớ lại dáng vẻ Nghiêm đại nhân kia ném ngàn vàng cầu bí phương, nàng càng thêm cảm thấy không thể tin được, chính mình hơn nửa đêm theo dõi hẩn, quẹo qua xuyên qua bao nhiêu ngõ nhỏ, gần như đi vào nơi hẻo lánh nhất kinh thành, thiên tân vạn khổ lại đổi lấy một tình huống không thể tưởng tượng được như vậy?

Không có bí mật động trời nào có thể làm nhục điểm, nay đầu sỏ gây nên cũng đi không thấy bóng người, hy vọng của nàng tại một khắc này ảm ảm sụp đổ. Sớm biết như thế, nàng sẽ không nên cẩn thận đa nghi lần nữa kéo dài, trước đó có thể vụng trộm tìm kiếm cơ hội đánh hẩn, tiện đà tra tấn thật đã một phen, nếu thời gian hạn hẹp không thể đánh toi bồi, ít nhất có thể làm cho hẩn chịu chút da thịt khổ chẳng phải sao.....

Nhưng hôm nay lại là dùng giò trúc mức nước, công dã tràng, không được tích sự gì.

“Cô nương, cô không sao chứ?” Nhìn thấy nàng khó nén biểu tình mất mát, người đàn ông vốn muốn lên lầu đi ngủ lại quay lại, hẩn nghĩ không rõ, vì sao cô gái thoát nhìn nhỏ bé mềm mại nhu nhược trước mắt sau khi tiếp xúc với cao như ý Bát Bảo nhà bọn họ lại uể oải như thế, chẳng lẽ nhìn một cái đã biết tư vị không ngon?!

Người phụ nữ nhận thấy thần sắc trượng phu, liền cẩn thận lấy đĩa nhét vào trong tay Cầm Dạ, nhẹ giọng nói: “Khó được đã muộn thế này còn có thể gặp được cô nương, nghĩ đến cũng coi như một loại duyên phận, không ngại ném thử xem.”

“A, được.” Cầm Dạ tỉnh thần, lễ phép mỉm cười đáp lại.

Điểm tâm mềm mại mùi vị ngon vô cùng, còn mang theo mùi đậu đỏ nồng đậm. Thẳng thắn mà nói, mấy năm nay nàng cũng ném qua không ít đồ ăn ngon đầu bếp nổi danh chế biến, miệng điều hơn trước, mặc dù là điểm tâm, cũng có thể đơn giản bình phẩm vài lời tay nghề của sư phụ.

Mà cao như ý Bát Bảo này, cũng quả thật là thượng phẩm, nếu thực sự có chỗ không được hoàn mỹ, đó là thật sự..... quá mức ngọt. Một khối vào bụng, Cầm Dạ nhìn không được nghĩ muốn uống chút nước, “Thật sự là ngọt ngừng, có thể xin ly trà chỗ ngài hay không?”

“Cô nương không cần khách khí, chờ một lát.” Người phụ nữ tránh ra căn phòng phía sau rót trà.

Người đàn ông trừng mắt, nóng vội nói: “Hương vị như thế nào?”

Cầm Dạ dùng khăn lau miệng, thật sự nói: “Ăn ngon lắm, so với tửu lâu nổi danh kinh thành cũng không kém cỏi chút nào.”

Người đàn ông hưng phấn vỗ tay: “Ta đã nói rồi, mọi người ở đây không có mắt nhìn, không đến chỗ ta, ngược lại chạy tới mấy chỗ đất tiền muốn chết.”

“Việc làm ăn không tốt còn không phải bởi vì tính tình ông.” Người phụ nữ bưng nước trà, tức giận trừng mắt nhìn trượng phu một cái, “Kính nhờ ông thu liễm một chút, luôn vì vài việc nhỏ cãi nhau với khách nhân, chính vì vậy, cả nhà ta sắp ăn không khí.”

“Hừ.” Người đàn ông không cho là đúng nhún vai, hèn mọn nói: “Lời đàn bà.”

Cầm Dạ cười nghe hai vợ chồng này đầu vô mồm, chỉ cảm thấy ảm ảm, nhớ tới từ sau khi mẹ nàng ra đi đã lâu không có cơ hội hưởng thụ loại không khí này, không khỏi có chút thương cảm. Cho đến khi liên tiếp uống xong hai chén nước, nàng mới đột nhiên ý thức được chậm trễ quá nhiều thời gian, nhanh chóng đứng dậy cáo biệt: “Thật có lỗi, mới vừa rồi quấy rầy hai vị đi ngủ. Trong nhà còn có cha già chờ, vậy ta cáo từ trước.”

“Ta tiễn cô nương đến đầu ngõ đi.” Người đàn ông do dự một lát, lại nói: “Không gạt cô, nơi xó xỉnh này vừa vào đêm sẽ rất loạn, nhất là mấy ngày nay, có một đám tặc, chuyên cướp người qua đường.”

“Thật sự?” Cầm Dạ vui sướng, nàng đã lâu không động võ.

Người đàn ông nhân nhìn chăm chăm cặp mắt sáng trong suốt trước mặt, cổ quái nói: “Cô nương không sợ sao?”

Cầm Dạ lắc đầu: “Ta thuê kị phu ngay cách đó không xa, đừng lo.” Nàng nói dối, cô ý không cho đối phương tiến.

“Được rồi, cần phải cẩn thận một chút.”

Ra cửa, Cầm Dạ liền cảm thấy từng trận gió mát, đêm mùa hạ nhiệt độ không khí đột nhiên hạ thấp, gió lại lớn, hôm nay nàng mặc quần áo mỏng manh, hoàn toàn không chắn được hàn ý.

Hai tay ôm cánh tay, nàng chậm rãi tiêu sái đi trong ngõ nhỏ, chờ đợi có thể gặp được thứ gì đó.

Đi ra mấy chục bước sau, thật đúng là thấy được cửa ngõ xúm lại một đám người, người người tay cầm đoản kiếm, thỉnh thoảng có tiếng kêu rầm rĩ truyền ra.

Cầm Dạ vui vẻ trong lòng, đợi đến gần chút, liền có thể thấy rõ diện mạo những người đó, nàng tùy ý liếc mắt một cái, lại phát hiện khuôn mặt ngoài ý liệu, nháy mắt tựa như bị thi triển thuật định thân, nửa bước không thể nhúc nhích.

Hắn cư nhiên còn ở nơi này?!

Bạn đang đọc truyện *Cầm Dạ Lai Phủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14

Chẳng lẽ –

Bước chân tiến đến dừng mảnh như thủy triều, tiện đà tiếng nói to rõ uy nghiêm vang vọng cuối hẻm: “Nghiêm tướng phân phó, dư đảng của thích khách lũ tới nơi này, nếu phát hiện khả nghi thì mang về hình bộ, kẻ chống cự giết không cần hỏi!”

Nghe được động tĩnh, ý cười môi Nghiêm Từ Trạm càng thêm rõ ràng, đó là tự tin khi bày mưu nghĩ kế, thỉnh thoảng lẫn vào chút chế ngạo đối với người khác.

Cầm Dạ trừng to mắt, quả nhiên là cái bẫy, hắn cư nhiên lấy thân làm mồi! Người đàn ông này thật sự quý kế đa đoan đáng sợ. Trước mắt đứng ra đã không kịp, cho dù nàng có phải đồng bọn của Bảo Hạnh hay không, đều bị coi thành dư đảng được hầu hạ bằng đại hình. Dùng sức che miệng tên đàn ông trước người, nàng chỉ hận lúc trước học nghệ không tinh, học được điểm huyết lại chưa học điểm á huyết như thế nào.

Hoảng hốt nhìn sang phía sau, phía sau là tường cao của một hộ gia đình, không tính là quá cao, nàng tin tưởng có thể nhảy lên, nhưng. nếu thêm sức nặng của hắn nữa thì thật sự có chút quá sức. Dưới tình “Ồi cậu âm nha, nhìn một cái mà xem, thân thể tề da nộn thịt, nhìn thôi thật đúng là giống các bà các chị.” Người đàn ông che miếng vải đen ngà ngón huyết một tiếng sáo, trong ánh mắt tràn đầy kinh diễm.

Nghe vậy bọn đàn em vây quanh cười vang, chàng trai vóc dáng hơi lùn tiến đến bên cạnh lão đại cười vui nói: “Chi tiết là thân nam nhi, bằng không đêm nay chúng ta thật có điểm phúc.”

Người đàn ông cười ha ha: “Tiểu tử nhà ngươi, chỉ biết thế!” Nói xong lại quay đầu giờ đao nhỏ trước mặt nam tử mỹ mạo bị nhốt ở bên trong: “Này, ngươi còn thất thần làm gì, thực không muốn đòi mạng? Đao kiếm không có mất, lát nữa đừng trách ông nội đây không nhắc nhở ngươi.”

“Đòi tiền phải không?” Khuôn mặt Nghiêm Từ Trạm lạnh nhạt, bóng dáng thanh mảnh lồi lạc đứng dưới ánh trăng, cả người tự nhiên như trong hậu viện nhà mình, không thấy được nửa phần bối rối. Cởi xuống túi tiền bên hông, hắn tùy tay vớt trên mặt đất, mắt cũng không nâng một chút: “Cầm.”

Bọn cướp sừng sốt, tại đây đoạt của không ít người, người nào không phải là nước mắt tung hoành nom nớp lo sợ hai tay dâng tiền, thật đúng là lần đầu đụng tới loại tình huống này – người bị cướp cư nhiên còn kiêu ngạo hơn bọn hắn.

Nhanh chóng có người thẹn quá thành giận tiến lên túm cổ áo Nghiêm Từ Trạm: “Tiểu tử thói nhà ngươi chán sống, nghĩ mình là hoàng đế lão tử? Có phải còn muốn chúng ta tạ chủ long ân hay không?!” Hắn xúc động vạch một đao ra máu, chất lỏng đỏ sẫm nhanh chóng tích tấp rơi xuống, bình ổn không ít cơn tức.

Người quanh mình đều phụ họa: “Đúng, nên cho thằng nhãi này chịu chút đau khổ.”

Người khôi xướng dường như nịnh nọt liếc mắt đại ca đi đầu một cái, quay đầu lại trộn mi đặc ý nói: “Thế nào, không sợ tới mức đá ra quần chứ? Lão tử cho ngươi kiêu ngạo, cho ngươi kiêu.” Hắn hoảng sợ nhìn ánh mắt đối phương, ngữ điệu càng lúc càng nhẹ, nửa câu sau cuối cùng ngạnh ở miệng không giải quyết được gì.

“Buông tay.” Trong mắt Nghiêm Từ Trạm lệ khí mọc lan tràn, đôi mắt xinh đẹp như vậy, lại mang theo trời sinh quyết tuyệt cùng kiệt ngạo, hàn ý đánh úp lại là cảm giác áp bách nhiếp lòng người, làm cho người ta không rét mà run.

Tiểu lâu la không ngừng run cánh tay, cả đám chạy tới bên người đại ca, nói: “Lão, lão đại, tiểu tử này không đơn giản.”

“Đồ vô dụng!” Người đàn ông nâng tay chính là một cái tát, cả giận nói: “Hắn cũng không biết võ, ngươi sợ cái rắm a!”

Tiểu lâu la ủy khuất phết miệng, sau một lúc lâu lại cảm thấy xấu hổ, làm nghề như bọn họ phải có gan, mặc dù là công phu mèo quào cũng nên giả thành đạo tặc cái thể, có thể làm đối phương kinh hãi mới là tốt nhất, nhưng mới vừa rồi mình cư nhiên vì một ánh mắt đã bị dọa trở lại. uể oải suy sụp bả vai, hắn bùm mặt yên lặng xấu hổ.

Người đàn ông không kiên nhẫn, đi nhanh tới trước mặt Nghiêm Tử Trạ, gằn nhẹ nói: “Người nghe cẩn thận cho ta, nhặt túi tiền lên cho lão tử, ngoan ngoãn dập đầu hai cái thật kêu, nếu không lão tử cho người đêm nay chịu không nổi!”

“Ta thật ra lại rất muốn lưu lại nhìn kết cục của chính mình một cái.” Nghiêm Tử Trạ đột nhiên cười lạnh, sắc mặt vì mất máu mà trở nên có chút tái nhợt, chất lỏng nóng ẩm không ngừng từ vai rơi vào cổ áo, thậm chí hắn còn không thèm nâng tay chà lau, có điều mũi nhai kia trở nên âm trầm, ngay cả tiếng nói cũng lãnh liệt vài phần: “Một lần cuối cùng, chớ chọc ta, cầm tiền, nhanh rút.”

Người đàn ông cuối cùng bị chọc giận: “Khẩu khí thật lớn!” Tiệp đã cắn răng nói với mọi người: “Các người nhìn cho rõ, đại ca ta hôm nay vì tên không biết sống chết này phá lệ một lần.” Nói xong rút trường đao bên hông ra.

“Không được đâu, lão đại.” Một người xông lên, gắt gao ôm thắt lưng người đàn ông, kinh hoảng nói: “Chúng ta chỉ tham tài, chưa từng sát hại tính mệnh, ngày thường quan sai nhận chút lợi lộc có thể mở một con mắt nhắm một con mắt, nhưng nếu gây ra án mạng, đó là tội lớn muốn chém đầu đó!”

Bọn còn lại hoảng sợ vạn phần, sợ đại ca đánh mất lý trí diệt tên công tử nhà giàu vừa nhìn đã biết lai lịch không nhỏ này, không khỏi cùng kêu lên khuyên can: “Lão đại cân nhắc, lão đại cân nhắc……”

Người đàn ông một cước đá văng thủ hạ: “Cút ngay!” Mang theo đại đao đứng ở chỗ cũ, ngực bởi vì thịnh nộ mà vẫn phập phồng không ngừng, làm sao bây giờ, hắn cũng biết giết người phải đền mạng, nhưng mà –

Tầm mắt quay lại, ghé mắt Nghiêm Tử Trạ giờ phút này môi đang dương lên ý cười trào phúng.

Tức giận khó tiêu, tức giận khó tiêu a!

Hung hăng ra quyền đem đôi phương đánh ngã xuống đất, hắn phiết môi: “Yêu đuối, còn chưa đủ để lão tử luyện quyền, các huynh đệ, cùng tiến lên!” Mặc dù không thể giết tiểu tử này, ít nhất cũng muốn làm cho hắn chịu chút da thịt khổ để giải hận.

Nghiêm Tử Trạ lạnh nhạt phui phui vạt áo bị vò nát, đứng thẳng nói: “Các người cần phải nắm chắc một chút, nếu không lát nữa nên đến phiên ta nhìn trò hay.”

“Có ý gì?” Mọi người sùng sốt.

Nghiêm Tử Trạ không đáp, gió đêm thổi phồng áo bào rộng thùng thình, tóc dài như mực che đầy khuôn mặt, hắn cứ như vậy không nói một câu cúi đầu đứng ở đằng kia, nhưng thấy thế nào cũng là hình ảnh cao cao tại thượng.

Thanh niên vóc dáng thấp nướ nước miếng, khăn trương nói: “Lão đại, chớ không phải là tiểu tử này còn có chân sau?”

Người đàn ông sờ sờ cằm, sắc mặt có chút khó coi: “Nếu có chân sau cũng không có khả năng đuối tới trong một lúc, lũ nhóc các người có chí khí một chút, chớ vì hắn nói hai ba câu đã rối loạn đầu trận tuyến, có nghe hay không? Chúng ta là kinh thành lục phách thanh danh vang vọng, há có thể sợ hãi rụt rè!”

“Lão đại, không bằng chúng ta đi thôi.” Tiểu lâu la đứng ở ngoài cùng về mặt cầu xin đến gần nói: “Ta cảm thấy có chút không thích hợp.”

Người đàn ông biến sắc: “Chân sau đến đây?”

“Có chân sau hay không ta không rõ ràng lắm, có điều……” Hắn muốn nói lại thôi.

“Nói đi!” Mọi người lo lắng.

Tay tiểu lâu la chỉ: “Nơi đó có, có quý!” Sợ người khác không tin, hắn vội vàng bổ sung nói: “Ta vẫn nghe được thanh âm lạ từ trên cây truyền đến, hơn nữa là loại tiếng cười làm người ta sồn hết da gà, ta nghĩ tới những chuyện mà mẹ ta từng nói, mỗi đêm trăng tròn, sẽ có nữ quý mặc hồng y ngồi ở đầu cành……”

Người đàn ông hung tợn đánh gãy: “Đi tới!”

“Là thật là thật, không tin các người nghe.” Tiểu lâu la ôm đầu ngồi xổm xuống, biểu tình thành thật lại e ngại.

Không khí nhanh chóng liền an tĩnh, duy có tiếng gió nức nở, thổi trúng lá cây tất tất tác tác, nơi đây hẻo lánh, cũng không có nhiều người ở lại, hơn nữa trước mắt ánh trăng trắng xóa, thực sự có chút quý dị.

Đã có người nhất gan ôm hai tay không ngừng vuốt lên da gà, nhỏ giọng nói: “Lão đại, hôm nay thật là có chút tà môn, bảo các huynh đệ rút đi.”

Người đàn ông không thuận theo, liếc đến khuôn mặt cười như không cười nào đó, chỉ huy nói: “Người, đi qua nhìn xem.”

Nghiêm Tử Trạ mắt lạnh nhìn mọi người, ánh mắt sinh ra hèn mọn, quý? Trên đời nếu thực sự có quý, ở trong mắt hắn, lòng người so với quý còn bí hiểm hơn, đấu với người khác, vui vẻ vô cùng, còn quý, hoàn toàn không sinh ra nửa phần hứng thú, chẳng qua là oan hồn, vậy chính là kẻ bại, kẻ bại thì có tư cách gì mà lẫn vào nhân thế.

Bước đi không nhanh không chậm, hắn đứng lại dưới tàng cây được chỉ định, đang muốn ngẩng đầu, đã có một mảnh vải từ trên trời giáng xuống, bao lại

hơn nửa thân mình. Ngay sau đó sau lưng một trận mềm yếu, hần thử nâng tay, lại thấy thân mình không nghe sai sử, lúc này mới ý thức được bị người điểm trúng huyết đạo.

“Quý, quý a!” Bên ngoài kêu thảm thiết một mảnh, tiếng bước chân thất linh bát loạn vang lên ngay sau đó, chưa cần nửa khắc lại quy về bình tĩnh.

Tầm mắt đen tối một mảnh, mũi thở quanh mùi hoa thảo nhiên, Nghiêm Từ Trầm nhíu mi, bỗng nhiên ý thức được tấm vải này là áo ngoài của nữ tử, nhưng mà..... là loại nữ tử nào lớn gan như vậy, rõ như ban ngày cũng dám cởi áo tháo thắt lưng

Đây là cái gì?

Chính là như sách nói “đạp phá thiết hải vô mịch xử, đắc lai toàn bất phí công phu”(*).

[*: đi mòn gót giày tìm chẳng thấy, đến khi thấy được chẳng tốn công]

Cầm Dạ cảm thấy mỹ mãn cười, đem tóc dài trước mặt vắt tới sau lưng, không trách bọn tặc này sợ tới mức chạy trốn chết, hơn nửa đêm mặc một thân quần áo trong màu trắng, mặc cho ai nhìn thấy cũng bị dọa chết khiếp.

Không chút hoang mang đến phía sau Nghiêm Từ Trầm, nàng một tay túm lấy áo ngoài đang úp trên đầu hần, dùng sức giương lên, lập tức một tay kia nắm cây trâm lợi hại để đến vết thương trên cổ hần, ngón tay ác ý đè, khẽ cười nói: “Nghiêm đại nhân, mùi vị hồ lạc xuống đồng bằng như thế nào?”

Sau một lúc lâu, giọng nam dễ nghe không nóng không lạnh đáp lại một câu: “Hồ lạc xuống đồng bằng thì có ngại gì, chỉ sợ là hồ lạc xuống đồng bằng bị chó bắt nạt, bên tai còn văng vẳng truyền đến tiếng chó sủa làm người phiền.”

Được.

Cầm Dạ hít sâu một hơi, tươi cười đã có chút vặn vẹo, khả năng chọc người khác tức giận của người này thực không phải bình thường, nàng bỗng nhiên có chút lý giải hành vi vừa rồi của vị đại ca kia, phải biết rằng người ta trong lúc lửa cháy lên não bất kể chuyện gì cũng có thể làm được.

“Không hiểu kỳ ta là ai sao?” Nàng một tay chắn ngang bờ vai của hần, đề phòng kèm hai bên kéo hần chậm rãi lui vào chỗ tối, trên đường đi ngón tay không thể tránh khỏi chạm vào da hần, thực rõ ràng phát giác hần cứng ngắc. Cầm Dạ không khỏi có chút nghi hoặc, khi lấy cây trâm dí vào miệng vết thương cũng không thấy hần có phản ứng gì, sao lúc này lại như vậy.

Khẩu khí Nghiêm Từ Trầm khó nén ghét bỏ: “Buông tay, ngươi cách ta xa một chút, ta cùng ngươi đi là được.”

Cầm Dạ dùng bước chân, bỗng nhiên ý thức được điều gì, giật mình nói: “Hóa ra đại nhân không thích người khác chạm vào, chắc chắn, khiết phích nghiêm trọng như vậy nên làm thế nào cho phải đây.” Cùng với lời nói, nàng lại kéo gần khoảng cách giữa hai người, thậm chí môi cũng sắp dính đến vành tai hần. Mặc dù nàng không phải nữ tử khuê phòng truyền thống bảo thủ, nhưng cũng chưa bao giờ thân cận với nam tử như vậy, có điều vì chứng minh suy đoán của mình, tạm thời nhẫn nại đi.....

Quả nhiên, ngữ điệu băng hàn tận xương buông xuống: “Cút ngay!”

“Ta không cút.” Khoái ý không ngừng nảy sinh, mặc dù Cầm Dạ ở phía sau hần không thấy rõ biểu tình của đối phương, nhưng vừa nghĩ đến dung nhan trời sập cũng gặp biến không sợ hãi ngày đó giờ phút này vài phần dữ tợn, liền không khỏi ti bi đùa giỡn chút kỳ xảo, ngón tay thon dài đặt lên nút thông lưng bên hông hần, chậm rãi rút ra bên ngoài.

Nghiêm Từ Trầm lớn tiếng quát: “Ngươi làm cái gì!”

Cầm Dạ gần như sắp cười ra tiếng, thật sự là quá thú vị, nàng khẩn cấp muốn nhìn trộm một chút biểu tình tức giận của hần. Bàn tay trắng nõn quán quít lấy đai lưng, nàng từng vòng một bịt kín ánh mắt hần, nghiêng đầu nói: “Đại nhân không cần căng thẳng, tiểu nữ chẳng qua không muốn cho ngài nhìn thấy diện mạo, đề phòng ngài ngày sau trả thù, chẳng phải sao?”

Nghiêm Từ Trầm trầm mặc, một lát lại hồi phục trạng thái bình tĩnh, trầm giọng nói: “Ngươi không phải đồng bọn của bọn hần.”

Cầm Dạ cười cười, mở ra năm ngón tay lung lay trước mắt hần, xác định không nhìn thấy sau mới đứng trước mặt hần, “Ta vốn không phải bọn đạo chích cướp tài cướp sắc trên giang hồ, ta chỉ là một cô gái, chỉ muốn báo chút thù nhỏ lông gà vô tội thôi.”

Nghiêm Từ Trầm cười lạnh: “Không cần giả ngây giả dại, ngươi biết ta chỉ ai.”

Lần này Cầm Dạ thật sự sùng sốt, đang muốn mở miệng cách đó không xa bỗng nhiên truyền đến tiếng bước chân vững vàng rất nhỏ, thân là người luyện võ, nàng tự nhiên nghe được có người võ nghệ trác tuyệt, nghiêng tai lắng nghe sau một lúc lâu, lại phát giác nhanh chóng nhiều ra bước chân của ba bốn người.

Tiếng nói chuyện với nhau trong đêm tối mặc dù có ý đề thấp, nghe ra cũng phá lệ rõ ràng.

“Ngươi xác định câu quan kia ở chỗ này?”

“Nghe đám người kia hình dung, tám phần chính là Nghiêm Từ Trầm, không sai được.”

“Hừ, thủ hạ chó săn của hắc giết Bảo Hạnh, chúng ta nhất định phải nợ máu trả bằng máu, suu!”

Cước bộ tản ra bốn phía.

Cầm Dạ lắng nghe xong nửa khắc, liền hiểu được ý tứ câu nói vừa rồi của Nghiêm Từ Trạ, tám phần hắc nghĩ mình cũng là đồng bọn của đám người xuất hiện giờ phút này, lại nghĩ đến cái tên được nhắc đến trong miệng đối phương, Bảo Hạnh Bảo Hạnh. chẳng phải là cô gái ám sát hắc trong yến hội sao?

Nàng càng nghĩ lại càng cảm thấy cổ quái, xem ra Tích Kì đã sớm giết Bảo Hạnh cùng người đàn ông đánh đàn, như vậy. vì sao vừa rồi Tích Kì không đến cứu Nghiêm Từ Trạ khi bị bọn cướp quần thân?

Chẳng lẽ –

Bước chân tiến đến dừng hẳn như thủy triều, tiện đà tiếng nói to rõ uy nghiêm vang vọng cuối hẻm “Nghiêm tướng phân phó, dư đảng của thích khách lui tới nơi này, nếu phát hiện khả nghi thì mang về hình bộ, kẻ chống cự giết không cần hỏi!”

Nghe được động tĩnh, ý cười môi Nghiêm Từ Trạ càng thêm rõ ràng, đó là tự tin khi bày mưu nghĩ kế, thỉnh thoảng lẫn vào chút chế nhạo đối với người khác.

Cầm Dạ trừng to mắt, quả nhiên là cái bẫy, hắc cư nhiên lấy thân làm mồi! Người đàn ông này thật sự quỷ kế đa đoan đáng sợ. Trước mắt đứng ra đã không kịp, cho dù nàng có phải đồng bọn của Bảo Hạnh hay không, đều bị coi thành dư đảng được hầu hạ bằng đại hình. Dùng sức che miệng tên đàn ông trước người, nàng chỉ hận lúc trước học nghệ không tinh, học được điểm huyết lại chưa học điểm á huyết như thế nào.

Hoảng hốt nhìn sang phía sau, phía sau là tường cao của một hộ gia đình, không tính là quá cao, nàng tin tưởng có thể nhảy lên, nhưng. nếu thêm sức nặng của hắc nửa thì thật sự có chút quá sức. Dưới tình thế cấp bách nàng rút cuộc bất chấp tất cả, cắn răng rút đai lưng ra, cuốn lấy thân cây trong sân, mũi chân nhấn một chút, mang theo hắc nhảy qua tường tiến vào. thể cấp bách nàng rút cuộc bất chấp tất cả, cắn răng rút đai lưng ra, cuốn lấy thân cây trong sân, mũi chân nhấn một chút, mang theo hắc nhảy qua tường tiến vào.

Bạn đang đọc truyện *Cầm Dạ Lai Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15

Trong bóng đêm vang lên tiếng vật nặng rơi xuống đất, sau đó có hai bóng dáng giao quần hiện lên chỗ góc tường, ánh trăng ái muội lại nhu hòa trút xuống, khiến cho hình ảnh này nhiễm lên thứ ánh sáng kiêu diễm.

Cầm Dạ nằm trên mặt đất, dưới thân là những hòn đá vụn ngổn ngang, đá vụn làm cho vòng eo đau đớn, mà cái trán vừa rồi khi treo tường không cần thận dụng vào thân cây, không cần xem cũng biết nó sưng lên thành cục. Nàng cau mày, nhin xuống xúc động muốn chửi, chỉ cảm thấy giờ phút này choáng váng đầu ù tai khò không nói nổi.

Đương nhiên, cái này vẫn chưa tính là khổ nhất .

Thân mình bất hạnh bị người nào đó đặt ở phía dưới làm đệm thịt, cứ việc thân hình hắc cao to gầy, không coi là quá nặng, vẫn như cũ làm cho hô hấp của nàng trở nên cổ sức. Nay quần áo hai người không có đai lưng, vạt áo Nghiêm Từ Trạ mở rộng, áo trong hỗn độn, cây trâm thúc tóc không biết đã rơi xuống chỗ nào, tóc đen trải dài trên vai cô gái dưới thân.

Tất nhiên Cầm Dạ cũng không tốt hơn bao nhiêu, áo ngoài của nàng sớm được dùng để giả quỷ dọa bọn cướp, vốn chỉ lỏng lẻo khoác trên người, mới vừa rồi động tác lớn bị rơi xuống trên đất, mà đối phương thờ dốc ầm áp tựa hồ ngay tại bên tai, thậm chí ngay cả đầu gối cũng để ở giữa hai chân của nàng.

Vật liệu may mặc mỏng manh, lại dính sát như thế, Cầm Dạ xấu hổ, dưới tình thế cấp bách ngược lại quên dùng nội lực, chỉ đơn thuần lấy tay số chết đây nam tử trên người, nào biết đầu vừa đụng tới hắc đã bị cơ thể chợt giảm nhiệt độ kia dọa hãi.

“Người thực đáng chết.” Nghiêm Từ Trạ cắn chặt hàm răng, lạnh lùng nói ra một lời ngoan ác.

Cầm Dạ mị mắt, khinh thường nói: “Chết là ai còn chưa biết đâu.” Rõ ràng trước mắt hắc mới là kẻ yếu bị bịt mắt lại không có võ công phòng thân, có tình lại bảo trì kiêu ngạo ương ngạnh như vậy, thực làm người ta ghét.

“Giải huyết cho ta, để người được toàn thân.” Hắc áp chế phần nộ cùng không khoẻ, khẩu khí nói chuyện thần nhiên, nhưng nghe vào trong tai Cầm Dạ, đó chính là lừa cháy đồ thêm dầu, trong đầu ‘ba’ một tiếng, nháy mắt nàng nghe được thanh âm lý trí ầm ầm sụp đổ.

Yên lặng quay đầu, nàng cân nhắc lát nữa nên cho hắn một kích trí mệnh như thế nào, sau một lúc lâu mới kháp bờ vai hắn, một tay kia chống ra phía sau chậm rãi nâng thất lưng dậy, khẽ cười nói: “Nghiêm đại nhân thật đúng là mạnh mẽ, ta biết ngày thường ngài uy phong tám hướng mây mưa thất thường như thế nào, nhưng những ngày như vậy sống lâu cũng thấy không thú vị, chẳng bằng. khiến cho ngài hôm nay cũng nếm thử cảm giác bị người khác thao túng trong tay, như thế nào?”

Hai người chỉ lo tranh cãi giương cung bạt kiếm, không chú ý cánh cửa đi thông vào phòng ngủ trong sân lặng lẽ mở ra một khe nhỏ, ánh nến cực kỳ mỏng manh le lói ra, nhanh chóng bị ánh trăng đoạt đi hơn phân nửa ánh sáng, trôi đi trong đêm tối.

Sau đó, cửa càng mở càng rộng, cuối cùng đột nhiên bị người từ bên trong đẩy ra, ‘phanh’ một tiếng đụng vào vách tường.

“Được lắm! Ta còn nói là tên trộm, ai ngờ được lại gặp một đôi cầu nam nữ không biết liêm sỉ như vậy, cư nhiên dám ở trong hậu viện của lão nương làm việc cầu thả!” Người đàn bà thân hình gầy yếu hấp tấp lại đây, động tác mau lẹ không chút nào chậm trễ, giờ cây chổi lớn lên cao đổ ập xuống hướng hai người trên đất.

Cầm Dạ nhanh chóng phản ứng lại, phản thủ dùng một chưởng đẩy Nghiêm Từ Trạm ra, hiểm hiểm tránh thoát công kích của người đàn bà, có điều Nghiêm Từ Trạm bị điểm huyết sẽ không may mắn như vậy, trên lưng trúng vừa vặn, đầu nhanh chóng quay sang một bên, bộ dáng rất là chật vật.

“Hừ, còn dám che mắt.” Người đàn bà tiến lên oán hận đá hắn một cước, “Lão nương cũng không ngủ, ngay tại nơi này đến hừng đông, đợi khi gà gáy sẽ đưa các ngươi tới chỗ quan phủ, đem đôi gian phu dâm phụ các ngươi chiêu cáo công đường.”

Đi công đường?

Cầm Dạ kháp lòng bàn tay một phen, chậm rãi lê bước chân tiến lên, nhỏ giọng nói: “Vị đại tỷ này, sự tình cũng không như tỷ nghĩ.”

Người đàn bà cau mày, thấy cô gái trước mặt cúi đầu, khẩu âm nói chuyện hàm hồ, nghe như là có ẩn tình khác, không khỏi truy vấn: “Vậy ngươi nói xem, các ngươi khuya khoắt ở hậu viện nhà ta làm gì?”

Cầm Dạ cũng không nói, bình tĩnh nhìn nàng một cái, đột nhiên nâng tay lên, tay áo che đầy khuôn mặt. Nàng cứ như vậy lẳng lặng đứng tại chỗ, tóc dài rối loạn, trong màn đêm áo trong che đầy bà vai càng thêm đơn bạc, hương vị diễm đam đáng yêu kia như bông hoa lơ đãng nở rộ trong đêm tối.

Người đàn bà nhìn Nghiêm Từ Trạm đang không thể động dậy, ánh mắt lại lần nữa trở lại trên người Cầm Dạ, hốc mắt bắt đầu phấp phỏng, nước nớc nói: “Ngươi. bị bắt đúng không?”

“Ta bị hấn cưỡng bức tới phủ đã hơn nửa tháng, mỗi ngày đều sống không bằng chết.” Cầm Dạ do dự một lát, kéo cao làn váy, vết sẹo trên hai chân còn chưa hoàn toàn khỏi hẳn, da non mọc lên mạng theo màu hồng nhạt, thoát nhìn cũng có chút ghê người.

Người đàn bà kinh hô: “Đều do hắn làm?”

Bóng người trên đất đột nhiên hừ một tiếng, dị thường chậm chạp.

Cầm Dạ cũng không để ý tới, chậm chạp gạt đầu, kỳ thật nguyên bản nàng đoán trước đối phương sẽ nghĩ nàng bỏ trốn, có điều. thôi thì thôi, vượt qua kiếp nạn này rồi nói sau.

“Muội muội thật là một người đáng thương, để đại tỷ thay muội báo quan đi.” Người đàn bà lau nước mắt, dừng một chút lại nói, “Có điều trước để ta giáo huấn tên háo sắc không biết xấu hổ này một chút!” Nàng vừa đánh còn vừa mắng: “Thằng nhãi này được lắm, sắc tâm thiêu đốt mất phải không, còn dám chạy đến hậu viện nhà người khác, ta rửa ngươi không chết từ tế được, rửa ngươi.”

Tiếng mắng không ngừng lọt vào tai, Cầm Dạ tâm tình vui vẻ chăm chú lắng nghe, tự sướng tự cười mặt mày đắc ý, nàng đã sớm dự đoán người như Nghiêm Từ Trạm mắt cao hơn đỉnh, đối với việc như thế này tự nhiên khinh thường cũng lười giải thích, cho nên, vở diễn trước mắt thật sự làm cho nàng nghiệm.

Đợi đến khi người đàn bà xoay người nàng mới liếm ý cười, khản cầu nói: “Có thể không đi quan phủ được không?”

Người đàn bà khó hiểu: “Vì sao?” Một lát sau như ý thức được điều gì thật cẩn thận nói: “Có phải muội không muốn để người khác biết hay không?”

Cầm Dạ nghiêm mặt nói: “Đúng là như thế, gia phụ tuổi già, sao có thể nào chịu được đả kích này, nhưng thù này không báo, thực khó giải mối hận trong lòng.” Nàng thờ dài, rất là buồn rầu, “Tối nay ta đem hắn lừa tới chỗ xa xôi, kỳ thật là muốn báo thù, không ngờ hắn quý kẻ đa đoan, ngược lại dẫn ta vào hậu viện nhà người khác, may mà ông trời có mắt, khi hắn trèo tường bị gãy chân, nay không thể nhúc nhích, ta.”

“Cái gì cũng không cần nói nữa.” Người đàn bà ngăn lại, trịnh trọng vỗ vỗ bả vai Cầm Dạ: “Giao cho quan phủ nhiều nhất chỉ chịu lao ngục tai ương, muội không ngại thì tự mình động thủ đi.”

“Vớ vẩn!” Có người không chịu nổi.

Giờ phút này người đàn bà tin tưởng Cầm Dạ không thể nghi ngờ, lập tức đập hắn hai cước: “Còn dám xen mồm!”

Cầm Dạ nhin cười nói: “Tối nay có thể gặp gỡ đại tỷ, thật sự là tiểu nữ có phúc, cũng may đại tỷ mới vừa rồi lao tới, cứu ta trong lúc nước sôi lửa bỏng ân tình này ta sẽ nhớ kỹ.”

“Mọi người đều là phụ nữ, không cần khách khí.” Kỳ thật mười mấy năm trước khi trẻ nàng vẫn là một nữ hiệp coi ác như thù, suốt ngày vòng quanh giang hồ, mỗi khi gặp được đàn ông phụ lòng hay hái hoa tặc, gặp một tên giết một tên, đã thành thói quen. Người đàn bà cảm khái đi qua, lại nói: “Mọi định báo thù như thế nào?”

Cầm Dạ mỉm cười: “Ta đã có chủ ý, không dỗi gât tý, hấn ở kinh thành cũng coi như có chút thế lực, ta chỉ sợ bị thù hạ hấn gặp được, cho nên muốn ra khỏi thành mới quyết định.”

Người đàn bà vuốt cằm: “Cũng tốt.” Sau một lúc lâu lại hạ giọng nói: “Ngoại ô kinh thành cách năm dặm có một bãi tha ma, đến lúc đó muội liền..... thân không biết quý không hay.”

Ác như vậy? Cầm Dạ kinh ngạc như rụng cao mày.

Người đàn bà cười cười: “Chỉ sợ không giết trừ sạch sẽ, hấn trở về sẽ tìm muội gây phiền, nhưng mà..... một thiếu nữ như muội có thể làm được không? Không cần ta hỗ trợ sao?”

Cầm Dạ vội vàng xua tay: “Không phiền đại tỷ, bên ngoài ta đã mướn người, rất tiện.”

Lúc này người đàn bà mới yên tâm: “Ta có xe ngựa, đừng để người khác chú ý là được, ừm, còn nữa!” Nàng vỗ trán tiếp tục nói: “Phu quân ta mở tiêu cục, trong nhà còn có một số đồ, ta lấy ra cho muội.” Nói xong xoay người vào buồng trong.

Cầm Dạ vuốt lên vạt áo nhiều nếp nhăn, đi tới bên người Nghiêm Từ Trăm, chậm rãi ngồi xổm xuống nói: “Nghiêm đại nhân, làm sao bây giờ, xem ra ác mộng của ngài sẽ đến.”

Tô phủ.

Bóng đèn nhanh chóng xẹt qua hồ hoa sen, mũi chân điểm ở lá sen nhẹ nhàng, làm chon những hạt sương thuận thế lăn vào mặt nước, gợn sóng tản ra, phá vỡ đầy hồ ánh trăng.

Chỉ một lát, người nọ liền xuất hiện ở hành lang gấp khúc, vừa đi vừa dương tay lột miếng vải đen che mặt, lộ ra khuôn mặt nguyên bản nhả nhặn. Hấn hành tẩu không nhanh không chậm, vừa không nhìn xung quanh cũng không cúi đầu chột dạ, kia vốn là tư thái trấn định không chê vào đâu được, khi tới một góc nào đó liền im bất định chỉ.....

“Ai?” Ngữ điệu cảnh giác.

“Là ta.” Cô gái trốn sau cây cột thoải mái tiêu sái đi ra, khuôn mặt không thấy chút bối rối nào, ngược lại từ trên xuống dưới cẩn thận đánh giá người đàn ông trước mặt một lượt, cánh môi hơi mấp nói: “Người lại đi ra ngoài.”

A Sở cười cười: “Sơ Tinh cô nương, đã trễ thế này còn chưa đi ngủ?”

Sơ Tinh lạnh lẽo nói: “Xưa nay ta ngủ muộn, nhưng còn người, mỗi đêm từ cửa sau lén lút đi ra ngoài, đến tận cùng đi làm gì?” Nàng cẩn thận nhìn chằm chằm người đàn ông trước mặt, trong mắt hoài nghi lộ ra không thể bỏ sót.

“Ta không lén lút, chỉ sợ động tĩnh quá lớn quấy rầy lão gia tiểu thư nghỉ ngơi.”

“Viện có hết lần này đến lần khác!”

Nghe vậy A Sở cũng không giải thích, vẫn đứng tại chỗ, chậm rãi quay đầu nhìn về phía ánh trăng bên ngoài.

Sơ Tinh không kiên nhẫn: “A Sở, người không nên giấu diếm chúng ta quá nhiều chuyện, người là nô bộc Tô gia, thì nên trung thành và tận tâm an phận thủ thường hầu hạ lão gia tiểu thư, nay chuyện chọn lúc nửa đêm ra ngoài, hay là có dã tâm gì đó?”

“Người yên tâm, ta tự nhiên tuân thủ nghiêm ngặt bổn phận, hầu hạ đại tiểu thư thật tốt.” Hấn thẳng lưng, giọng điệu thẳng thắn nói: “Về chuyện tự tiện ra ngoài, thật sự không cần căng thẳng, chẳng qua ta phải đi gặp một người quen mà thôi.”

Sơ Tinh hừ lạnh một tiếng, tiến lên một phen đoạt khăn che mặt trong tay hấn, cao giọng nói: “Gặp người quen còn cần thứ này?”

Thấy đối phương ép sát như thế, A Sở bất đắc dĩ, giận dữ nói: “Sơ Tinh cô nương, người sáng mắt không nói tiếng lòng, nay ta nói cho người, người cũng biết, đại tiểu thư phân phó người chú ý đến ta, nhưng chưa bao giờ muốn người ra mặt can thiệp chuyện của ta, nay đến tận cùng có nguyên nhân ra sao.”

Sơ Tinh mỉm môi, trầm mặc không nói.

A Sở tiếp tục: “Rất đơn giản, chẳng qua là vì trong lòng đại tiểu thư rất rõ ràng, ta đối với nàng hay toàn bộ Tô phủ không có tâm hãm hại, hướng chi, ta sớm nói với đại tiểu thư, đợi đến thời cơ thích hợp, sẽ giải thích cho nàng tất cả nghi hoặc.” Suy nghĩ một lát, hấn lại thở dài: “Kỳ thật người chỉ cần đem hành tung của ta nói cho nàng là được, hành vi tôi nay, căn bản là làm chuyện thừa.”

Sơ Tinh tức giận: “Người!” Nói trắng ra chính nàng cũng có chút chột dạ, nhìn thấy hấn trở lại cư nhiên không hiểu tại sao nhảy ra chất vấn, vừa nghĩ tới việc mình làm chuyện ngu xuẩn này, không khỏi làm nàng có chút xấu hổ.

“Có lẽ là ta nói quá lời, ta mong Sơ Tinh cô nương thứ lỗi.” A Sở khom người, sau đó nhớ tới cái gì, nhẹ giọng hỏi: “Đại tiểu thư còn chưa về?”

Sơ Tinh vẫn như cũ đang nổi nóng, xoay người không để ý tới hắn.

A Sở lắc đầu, vừa vận nhìn đến chiếc kiệu cách đó không xa ngoài cửa lớn, vì thế đề thấp tiếng nói: “Lão gia đã trở lại, ta đi thay quần áo, người nói cho đại tiểu thư một tiếng, ta có chuyện quan trọng tìm nàng.”

Sơ Tinh tức giận hừ hừ: “Được rồi được rồi, mau thay một thân trang phục khó coi này ra.”

A Sở mỉm cười: “Làm phiền.” Nói xong thân hình chợt lóe, nháy mắt mất bóng người.

Tô Khởi Vượng nâng cái bụng tròn vo, không ngừng ở cửa kiệu đi tới đi lui, khuôn mặt phúc hậu mơ hồ có chút lo âu. Chàng trai cạnh bên cũng có bộ dáng hoảng sợ, giương miệng định nói cái gì đó: “Lão gia.....”

“Sao người không đến hỏi ta?” Tô Khởi Vượng khó thấy lạnh sắc mặt, “Đã muộn thế này, còn để một thiếu nữ lưu lạc bên ngoài, người làm kiệu phu như thế nào hả?”

Chẳng lẽ làm kiệu phu còn phải chăm sóc người ngồi kiệu an toàn sao? Trong lòng chàng trai bất mãn, nhỏ giọng giải thích: “Là tiểu thư nói có chuyện quan trọng muốn làm, tiểu nhân chỉ là hạ nhân, cũng không có quyền lợi không cho tiểu thư đi ạ.”

Tô Khởi Vượng cắn răng: “Vậy người cũng nên đi cùng!”

Chàng trai ủy khuất: “Tiểu nhân đi cùng tiểu thư, sẽ không có ai đến báo tin cho lão gia, không chừng lão gia sẽ càng sốt ruột.” Hắn cẩn thận đánh giá sắc mặt đôi phương, tâm sinh không đành lòng nói: “Có lẽ tiểu thư đã trở lại cũng không chừng, vẫn nên hỏi trước đi.”

“Người người..... haiz.....” Tô Khởi Vượng gấp đến độ vẻ mặt đỏ bừng, nghĩ đến con gái bảo bối lẻ loi một mình trong kinh thành long xà hỗn tạp, liền trở nên hoang mang lo sợ, quay đầu lại nhìn thấy cô gái trước cửa, không khỏi lo lắng nói: “Sơ Tinh, có nhìn thấy Cẩm Dạ không?”

Sơ Tinh kinh ngạc nói: “Chẳng phải tiểu thư cùng lão gia đi thọ yến của Lưu Thái Thú sao?”

Tô Khởi Vượng uể oải: “Cẩm Dạ nói là có việc muộn chút mới về, nhưng trước mắt đã sắp nửa đêm, tại kinh thành này nó cũng không có bằng hữu, rốt cuộc đã đi đâu, nếu, nếu không may mắn đụng phải du côn lưu manh.....” Hắn không nói được, suy sụp cúi đầu.

Nghe hắn nói như vậy, Sơ Tinh ngược lại yên lòng, mặc dù võ nghệ của tiểu thư không phải quá tốt, nhưng ứng phó với vài tên cũng dư dả, huống hồ nàng tâm tư kín đáo, lại càng không tùy ý để mình lâm vào nguy hiểm.

Cho nên, việc cấp bách vẫn là an ủi lão gia thì quan trọng hơn.

Sơ Tinh đang muốn mở miệng, lại bị người khác vội vàng đánh gãy –

“Đại tiểu thư đi yến hội của Lưu Thái Thú?”

Tô Khởi Vượng nhìn sắc mặt A Sở nghiêm túc khó coi, mồ hôi gât đầu: “Đúng vậy, có cái gì không đúng sao?”

Thần sắc A Sở ngưng trọng: “Bây giờ còn chưa trở về?”

Sơ Tinh cô quái liếc nhìn hắn một cái: “Tiểu thư nói muốn đi chỗ khác một chuyến.”

“Ta đi tìm nàng!” A Sở nâng bước muốn đi, sau một lúc lâu lại cảm thấy chính mình quá mức đường đột, cung kính nói với Tô Khởi Vượng: “Lão gia.....”

Tô Khởi Vượng vội vàng quơ quơ tay áo: “Không cần nhiều lời, người nhanh đi!”

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Dạ Lai Phủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16

Đây là một tòa miếu thờ bị bỏ hoang, tượng phật phủ kín bụi bặm, nền đỏ nứt vỡ một nửa, trên mặt đất trải mấy đùm cỏ khô, có lẽ là dấu vết người qua đường để lại khi qua đêm. Nhìn quanh bốn phía, góc tường chẳng chịt mạng nhện, cửa sổ giấy rách tung toé, nhìn thế nào cũng thấy là cảnh tượng cũ kỹ

không chịu nổi.

Theo lý thuyết, ở trong hoàn cảnh ác liệt như vậy, tâm tình không nên quá vui.

Nhưng Cẩm Dạ từ khoe môi đến đuôi lông mày đều nhiễm ý cười, nàng nhặt một cây gậy gỗ dài tùy ý gậy gậy đống lửa đang cháy to ở giữa miếu, chỉ cảm thấy nơi đó đốm lửa bùng bùng văng khắp nơi giống như nàng giờ phút này đang mệnh mông cảm xúc, nhiệt tình trào dâng không thể dừng lại được.

Làn váy thật dài lấy dính một chút tro bụi, nàng cũng lười phui đi, lơ đãng ngồi ngay tại chỗ, ánh mắt không rời người đàn ông trước mặt hai tay bị trói sau lưng buộc trên khung cửa sổ gỗ dù chỉ một chút.

“Thật ngượng ngùng. Nghiêm đại nhân chịu khổ, có điều ta đã giải huyết của ngươi, hẳn là sẽ không quá khó chịu.” Cẩm Dạ nghiêng đầu, ánh mắt phá lệ sáng ngời, một lát lại thật sự không nhìn được cười trộm ra tiếng. Làm sao bây giờ, nhìn thấy kẻ thù trở thành tù nhân sinh tử nằm giữ trong tay mình, loại cảm giác này thật sự quá mức tuyệt vời.

“Có phải ngươi muốn giết ta?” Tiếng nói lãnh liệt ngăn lại nụ cười cầu thả của nàng.

Cẩm Dạ nhướn mày: “Sao, ngươi bắt đầu sợ chết? Nếu ngươi cầu xin ta ta sẽ suy nghĩ đến việc cho ngươi một con đường sống.” Nàng lạnh lạnh vỗ vỗ tay, sau đó từ mặt đất đứng lên, chậm rãi đến gần hắn.

Ánh trăng chiếu rọi vào từ khung cửa sổ phía sau Nghiêm Từ Trạm, quyền luyện ở trên sườn mặt tú trí* hạ xuống chút ánh sáng như sương mù. Ánh mắt xuất sắc nhất trong ngũ quan bị bịt kín, ngược lại khiến cho cánh môi mỏng có độ cong xinh đẹp kia càng thêm mê người, vì hai tay bị trói ngược phía sau, dáng người hắn hơi hơi cúi xuống, tóc đen chảy dài theo cổ áo mở rộng, sinh ra một cảm giác xinh đẹp khó hiểu.

[tú trí: thanh tú, trí tuệ]

Cẩm Dạ hip mắt, bỗng nhiên có chút chạnh lòng, mỹ mạo cũng tốt, gia thế cũng tốt, chuyện tốt đều bị một mình hắn chiếm đi, ông trời dữ dội bất công, thậm chí còn cho tên tàn nhẫn thô bạo kia làm xăng làm bậy.

Vừa nghĩ như vậy, nàng càng cảm thấy khó chịu, tiến đến bên tai hắn oán hận cắn răng: “Đề ta cẩn thận suy nghĩ một chút, rốt cuộc nên xử trí ngươi như thế nào.”

Nghiêm Từ Trạm đột nhiên cười khê: “Tiểu nhân vật, nhất gan sợ phiền phức, chẳng làm được việc gì.”

Cẩm Dạ trừng mắt: “Ngươi nói cái gì!”

Nghiêm Từ Trạm phiết phiết môi, không muốn nhiều lời, nghiêng mặt đi.

Cẩm Dạ dùng sức nắm ống tay áo, một lát lại buông ra, chậm rãi nói: “Ta không thể giết ngươi, cũng bởi vì ta nhất gan sợ phiền phức, chẳng qua ta cho rằng, so với chết, còn có càng nhiều phương pháp tra tấn có thể làm cho ngươi ta thông khổ.”

“Có lý.” Hắn chậm rãi đáp lại một câu, lúc sau lại mân môi, ý vị thâm trường cười: “Hy vọng ngươi sẽ không hối hận.” Tươi cười sâu xa, thanh tuyến lại chắc nịch, tựa hồ có thể nghe ra ẩn nhẫn cùng lệ khí.

“Ta nghĩ. trong lòng ngươi chắc là tức điên rồi.” Cẩm Dạ lui ra phía sau một bước đánh giá hắn, “Cầm ngươi banh thật chặt, mi tâm lại có nếp gấp, thanh âm nghe không êm tai như lúc trước, chắc chắn, có phải trước mắt ngươi hận không thể đem ta thiên đao vạn quả hay không?”

[thiên đao vạn quả: chém nghìn vạn nhát đao, chết không toàn thây]

Nghiêm Từ Trạm hừ lạnh một tiếng, từ chối cho ý kiến.

Cẩm Dạ đi trở về cạnh bàn thờ, bắt đầu tìm kiếm chiếc bao đặt phía trên, bàn tay trắng nõn linh hoạt đem vật bên trong lấy ra, sau đó xếp lên mặt bàn.

Kiểm, đoản đao, kim châm. đều là mấy vũ khí nhẹ nhàng.

Động tác trên tay nàng chưa dừng, môi đỏ mọng lái nhai, như là đang lằm bằm lâu lâu: “Kỳ thật ta không thích nhất là đại đao trường kiếm, vừa nặng lại không linh hoạt, đâm vào còn dễ dàng làm người ta thủng bụng, không hề có một chút mỹ cảm.” Đầu ngón tay lướt qua từng kiện binh khí, nàng cười cười, tiếp tục nói: “So sánh với những thứ đó, roi da mới là vũ khí ta yêu thích, tắm nước hạt tiêu, mặc dù chỉ một roi cũng đủ làm người ta sống không bằng chết.”

Ba – tiếng roi thanh thúy trong bầu trời đêm phá lệ thê lương.

Ngón tay dài của Cẩm Dạ quấn quít lấy đuôi roi, ác ý nói: “Nghe nói Nghiêm đại nhân thích ngọt?”

Nghiêm Từ Trạm không đáp, từ đầu tới đuôi đều là dáng vẻ ngoài cười nhưng trong không cười kia, nhân tàn bình tĩnh như thường.

Cẩm Dạ chém ra hai quyền vào chiếc bình gốm sứ, “May mà có cửa hàng chưa đóng cửa, ta mua chút mật tổ yến lại đây cho đại nhân nếm thử.” Tùy tay đem đuôi roi tẩm vào bình, lôi ra sau liền trở nên có chút ướt dính. Nàng nháy mắt mấy cái, khẩu khí vô tội: “Ta là lần đầu tiên nếm thử, không biết có phải so với nước hạt tiêu còn lợi hại hơn một ít hay không.”

Sắc mặt Nghiêm Từ Trạm khê biến, roi dính mặt tổ yến, nghĩ nàng nhất định là điên rồi.

Cầm Dạ dương cao tay: “Hai mươi roi, ân oán giữa ta và ngươi từ nay về sau xóa bỏ.”

Tiếp theo, tiếng roi vung lên mang theo tiếng gió gào thét bên tai, cơ hồ là cùng trong lúc đó, vạt áo trước ngực hần liền nở hoa, trên roi mang theo xước mang rô đâm vào trong thịt, khi rút ra đau đớn khó có thể chịu được, trong khoảnh khắc chỗ da thịt kia phá thành mảnh nhỏ, máu tươi nổi đuôi nhau từ vết thương trào ra.

“Đại tỷ tiêu cực kia thật đúng là cho ta một vũ khí tốt.” Cầm Dạ mắt lạnh nhìn từng vết máu dài, thân nhiên nói: “Còn mười chín roi.”

“Nếu ngươi không đếm được, ta cũng có thể đếm thay.” Nghiêm Từ Trạm dựa vào tường, môi đi mất đi màu máu.

“Sao ta có thể không biết xấu hổ.” Cầm Dạ nhẹ nhàng dịu dàng nói nhỏ, lực đạo vung roi lại càng ngày càng tàn nhẫn.

Đội khi mười roi đi qua, áo ngoài mở rộng của hần đều dính vết máu, tất cả áo trong ở nửa người trên đều tổn hại, ngực bụng áo rách quần manh, có điều cũng không nhìn thấy xuân sắc gì, mặc dù mỹ nhân có khuynh thành đi nữa, nhưng nếu biến thành da tróc thịt bong thì cũng không còn mỹ cảm.

Đương nhiên, Cầm Dạ vốn là vì thương thức đáng về nghèo túng của hần, nhưng thẳng thắn mà nói, đến khi động thủ thật nàng ngược lại không có chờ mong như ban đầu, thậm chí còn cảm thấy không thú vị.

Không có tiếng kêu thảm thiết xin khoan dung như mong muốn, nàng có thể lý giải, nhưng ngay cả kêu rên cùng biểu tình trên mặt cũng không có, làm cho nàng không khỏi cảm giác thất bại sâu sắc.

Cầm Dạ cúi đầu nhìn cây roi nắm trong tay, trên đuôi roi, lay dính máu tươi. Nàng chưa hưởng qua đau đớn khi bị quất, nhưng khi còn trẻ sư phụ dạy võ nghệ cho nàng đã ở trước mặt nàng tự tay giáo huấn một tên hải hoa tặc, dùng là cảnh dương liễu, nhưng lại tra tấn người nọ đến mức lăn lộn đầy đất thống khổ không chịu nổi.

So sánh với — nay nàng dùng là roi thật đó! Sao đối phương lại như không đếm xỉa đến, chẳng lẽ một chút đau đớn cũng không cảm thấy sao? Hay là ông trời làm cho hần trong thời gian ngắn linh hồn thoát xác

Đây, đây đúng là không có đạo lý.

Hồ nghi tràn ngập khuôn mặt, Cầm Dạ không tin vào tà thuật, lại lần nữa ngưng thần, chân khí thúc giục nhập cổ tay, liều mạng luân chuyển.

Một roi này, cuối cùng được đền bù mong muốn, cần cổ trắng nõn của Nghiêm Từ Trạm mơ hồ tràn ra gân xanh. Cầm Dạ còn chưa kịp cười, cánh tay bên phải liền truyền đến đau đớn thấu xương, đau đớn xé rách nóng bỏng, làm cho nàng không nhìn được hít một ngụm khí lạnh. Cánh tay phải bị Tích Kì gây thương tích vốn chưa khỏi hẳn, động tác mạnh tự nhiên liền nứt ra. Nàng bỗng nhiên cảm thấy dờ khóc dờ cười, báo thù không được lại hại mình, sự tình sao có thể diễn biến thành như thế

Thật cẩn thận ôm cánh tay bị thương, Cầm Dạ đổi thành tay trái cầm roi, điều chỉnh hơi thở sau lực đạo rõ ràng không bằng tay phải, nàng chắc lưỡi, càng lúc càng thấy trong lòng không khoái, mà người đàn ông trước mặt cũng nhanh chóng hồi phục thông dong, thậm chí còn có khí lực nói chậm chọc —

“Sao, không còn sức?”

“Chê cười, mặc dù đánh ngươi trăm roi cũng dễ dàng.”

“Xin cứ tự nhiên.”

Cầm Dạ tức giận đến nghiến răng, một bên là tay đau, một bên là lòng giận.

Nàng chưa bao giờ đụng phải người như thế, sinh ra trong cảm y ngọc thực, cố tình lại có lực nhẫn nại quá mức như vậy, đại nạn đồ đầu cũng không biết thu liễm, mặc dù không kiêu ngạo ương ngạnh, thì cũng là tư thái thanh cao ra vẻ người có thể xử ta như thế nào.

Người như thế, không phải quá mức tự đại, vậy thì là có mười phần mười nắm chắc cùng đường lui.

Cầm Dạ tâm tư vừa động, bước nhanh tiến lên tới gần hần, tay ác ý đặt tại chỗ bị vết roi sâu nhất, thấp giọng hỏi: “Nghiêm đại nhân, ngươi lại ẩn dấu âm mưu quỷ kế gì?” Giống như mới vừa rồi ở bóng tối, hần một mình một người đi loang quanh nửa ngày, vì dẫn dụ dư đảng thích khách muốn giết hần, đối phó với người đàn ông này, thời điểm nào cũng không nên khinh thường.

Nghiêm Từ Trạm vẫn chưa mở miệng, khóe môi hiện lên nụ cười nhợt nhạt ý vị sâu xa, vì đau nhức mà trên trán thấm ra mồ hôi tinh mịn, gần như thấm ướt dây đai bịt mắt, mà vạt dệt kia vốn là thiên tâm tí, tính chất mỏng nhẹ, vốn là màu xám, cũng vì mồ hôi không ngừng roi xuống trên thái dương mà dần dần hiện ra xu thế trong suốt.

“Ngươi đang kéo dài thời gian!” Cầm Dạ kinh hãi, lúc lui về phía sau còn dẫm phải vấy của chính mình, nàng chặt vật té ngã, luống cuống tay chân đứng lên, cảm thấy bối rối vô cùng, không hiểu hần đến tột cùng có nhìn thấy đáng về của mình hay không.

Trước mắt đoán mò cũng không có ý nghĩa gì, nàng một tay nhấc lên chiếc chén gốm đựng mặt tổ yến, đổ ụp lên trên đầu hấn, chất lỏng bổ dưỡng mềm mại ngọt nị chảy xuống từ đỉnh đầu Nghiêm Tử Trạm, làm hấn không thể không gắt gao nhắm mắt lại.

“Tiện nghi người.” Không cam lòng dậm chân, Cẩm Dạ xoay người đẩy cửa ra, nhanh chóng rời đi.

Bên ngoài như trước tối đen như nước sơn, cước bộ của nàng hơi hỗn loạn, chỗ bị thương kêu gào đau đớn, nơi này là ngoại ô, xung quanh không có người ở lại, ban đầu khi nàng mang theo Nghiêm Tử Trạm lại đây xe ngựa cũng vì sợ bị phát hiện mà vút ở cửa thành.

Gió ghènh diện mà đến làm cho nàng tỉnh táo lại, nguyên bản chưa từng lo lắng đến những nhân tố bất lợi lần lượt hiện lên, Cẩm Dạ nhanh chóng ý thức được hành động đêm nay hoang đường cỡ nào, có lẽ quan binh sẽ nhanh chóng phát hiện Nghiêm Tử Trạm mất tích, mà bằng cước lực của mình nhất định không thể nhanh chóng trở lại nơi an toàn.

Lắc đầu cười khò, nàng rốt cục biết nghĩ mà sợ.

Đi cả buổi, còn chưa thấy cửa thành, lại thấy bãi tha ma, mộ phần thê lương, ma troi thật nhiều, khi này Cẩm Dạ một lòng báo thù không hề chú ý, nay lẽ loi một mình hành tẩu đột nhiên cảm thấy hấn ý, ma troi tựa như ánh mắt của rất nhiều oan hồn, âm trầm nhìn chằm chằm nàng không buông.

Cẩm Dạ từ từ nhắm hai mắt, chỉ có thể cúi đầu không ngừng bước đi nhanh hơn, khi rẽ vào đường nhỏ bỗng nhiên lao đảo một cái, bả vai bị giữ chặt, nàng sờn hết da gà, gần như muốn hét chói tai ra tiếng.

Một bàn tay vươn đến, bưng kín miệng của nàng –

“Đại tiểu thư, là ta.”

Cẩm Dạ nhanh chóng quay đầu, nhìn thấy một gương mặt quen thuộc, nàng thở một hơi thật dài, chưa bao giờ cảm kích sự tồn tại của A Sở như vậy, gắt gao cầm lấy ống tay áo hấn, nàng tự trấn định: “Đi, chúng ta mau rời đi.”

A Sở không hề rảnh, nhìn chằm chằm vào cô gái sắc mặt trắng bệch quần áo không chỉnh tề trước mắt, do dự sau một lúc lâu, đang muốn mở miệng hỏi, lại bị nàng nóng vội đánh gãy: “Người đừng hỏi ta lúc trước làm gì! Về nhà trước nói sau.”

“Không phải ta muốn hỏi này.” A Sở thở dài, chia chia cổ nàng bất an nói: “Đại tiểu thư, khóa trường mệnh của người đâu?”

Cẩm Dạ phản xạ nâng tay, sờ cần cổ trụi lủi, choáng váng.

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Dạ Lai Phù* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17

Trở lại tô phủ, Cẩm Dạ mắt hờn mắt vĩa thực làm cho Tô Khởi Vượng bị dọa chết khiếp, hấn nhìn con gái tóc dài hỗn loạn quần áo nhiều nếp nhăn bước vào khuê phòng, không khỏi trừng to mắt, đứng ở cửa phòng giường miệng muốn nói lại thôi.

“Lão gia, không phải như người nghĩ.” A Sở nhanh chóng nhìn ra đối phương bất an, dừng một chút lại an ủi nói: “Đại tiểu thư không xảy ra chuyện gì, chẳng qua lúc trước gặp vài tên du côn lưu manh, chấn kinh quá độ mới có thể thất thường như vậy.”

“Du côn lưu manh?” Da đầu Tô Khởi Vượng run lên, khấn trương nói: “Vậy có bị ... bị. có bị hay không.” Hấn càng nói càng nhỏ giọng, ngữ quan sắp nhũ lại một chỗ, một người đàn ông như vậy, vừa nghĩ đến con gái yêu có khả năng bị bắt nạt, gần như sắp đổ hốc mắt.

A Sở lắc đầu: “Tất nhiên không có, lúc ta tìm được đại tiểu thư, nàng vừa mới gặp vài tên du côn kia, sau đó liền thoải mái giải quyết, lão gia yên tâm, đại tiểu thư vẫn chưa bị chút thương tổn nào.”

“Vậy là tốt rồi vậy là tốt rồi.” Tô Khởi Vượng nhẹ nhàng thở ra, trông mong nói: “Ta vào xem nó.” Chân trước nâng bước vào cửa, một lúc lâu, chân sau vẫn chậm chạp chưa theo vào, hấn do dự một hồi lại lùi về, thở dài: “Vẫn là ngày mai lại đến, trước mắt để cho nó nghỉ ngơi mới là quan trọng nhất.”

A Sở mỉm cười: “Lão gia nói đúng.” Nói xong hấn quay đầu nhìn Sơ Tình đang đứng thẳng một bên, từ đầu tới đuôi nàng không nói qua một câu, vẫn dùng ánh mắt hoài nghi cao thấp đánh giá hấn.

“Ta nghĩ lão gia đợi hơn nửa đêm cũng mệt mỏi, không bằng trước khi ngủ uống ly trà sâm, Sơ Tình cô nương, việc này còn phải phiền cô.”

Sơ Tình hưng hăng liếc hấn một cái, tiện đà phúc thân với Tô Khởi Vượng: “Lão gia, ta đỡ ngài về phòng trước.”

“Được.”

Đội khi bóng dáng hai người biến mất ở khúc quanh cuối hành lang, hắn mới nâng tay gõ cửa phòng: “Đại tiểu thư.”

Cầm Dạ ngồi ở cạnh cửa sổ, đầu cũng không nâng: “Chẳng phải cửa đang mở ra sao?”

A Sở vào nhà, xoay người nhẹ nhàng khép cửa, suy nghĩ nửa khắc, thấp giọng nói: “Nếu đại tiểu thư còn chưa buồn ngủ, không ngại cùng ta nói chuyện đã xảy ra đêm nay, vì sao nửa đêm người lại xuất hiện ở ngoài thành?”

Cầm Dạ không hé răng, một tay chống bệ cửa sổ, nghiêng đầu nhìn ánh trăng.

Thấy nàng không có phản ứng, A Sở lại thử: “Đại tiểu thư?”

“Đừng gọi!” Cầm Dạ soát một tiếng đứng lên, khẩu khí khó nén ảo não: “A Sở, người nói trường mệnh khóa của ta sao lại rớt chứ.” Mắt mắt sờ sờ cổ, tâm tình của nàng ảm đạm đến cực điểm.

Trường mệnh khóa vốn được đeo từ khi nàng sinh ra, mẹ nàng cố ý bán đi tất cả trang sức mang từ Tổng phủ, mời thợ thủ công làm ra vật này mang ý nghĩa cát tường, trên khóa vàng còn có đồng châu cùng cánh hoa hải đường bằng ngọc, vốn muốn sau khi cập kê sẽ tháo ra, nhưng nàng cũng chưa bao giờ có ý niệm này trong đầu, muốn nó trở thành đồ cưới mẹ để lại cho mình, vẫn dùng dây hồng xỏ qua đeo ở bên trong quần áo.

Nhưng báo bối này hôm nay nói không thấy là không thấy tăm hơi, thậm chí nàng cũng không biết làm sao mà đánh mất.

Cầm Dạ tâm phiền ý loạn rớt ly trà, tay trái gắt gao cầm chén, nâng lại bỏ, miệng thì thảo tự nói: “Rốt cuộc là mất ở chỗ nào..... sao ta lại không có trí nhớ như vậy.....”

A Sở thờ dãi: “Đại tiểu thư lo âu không đơn giản là chuyện này đi?”

Đương nhiên không phải.

Cầm Dạ không tiếng động trả lời ở trong lòng, cả người nàng giờ phút này không thể nghi ngờ là trạng thái khó ngồi yên. Mất trường mệnh khóa tất nhiên khó chịu, nhưng nếu nó bị tịch vệ của người nào đó họ Nghiêm nhặt được..... nghĩ xa một chút, nếu họ trình cho cấp trên, hậu quả cũng không phải một mình nàng có thể thừa nhận.

Trên đó còn khắc ngày sinh tháng đẻ của nàng!

Vừa nghĩ đến mấy ngày nữa có lẽ sẽ có quan binh đến từng nhà điều tra, dạ dày Cầm Dạ bắt đầu ần ần đau, mình bị bắt thì thôi, nếu liên lụy đến cha cùng Sơ Tĩnh..... Lại lần nữa rầu rĩ nằm úp sấp trên bàn, nàng hiếm khi có thời khắc mờ mịt như vậy, hoàn toàn hoang mang lo sợ, tâm loạn như ma.

A Sở lấy chiếc áo ngoài vắt trên ghế dựa, phù thêm cho Cầm Dạ, nhẹ giọng nói: “Đại tiểu thư vẫn không muốn nói thật cho ta sao?”

Cầm Dạ chớp mắt, nhắm chặt môi không có dấu hiệu mở miệng.

Thấy thế A Sở cũng không truy vấn nữa, xoay người chuẩn bị đi ra ngoài: “Ta sẽ không quấy rầy tiểu thư, mong tiểu thư sớm đi ngủ.”

Nàng bước muốn đi, giọng nữ nhẹ nhàng liền truyền tới –

“A Sở, ta động thủ giáo huấn vị Nghiêm đại nhân kia.”

Cầm Dạ ngồi thẳng thân mình, đỡ cái trán, tiếp tục nói: “Người từng bảo ta chặt đứt ý niệm báo thù này trong đầu, cũng không nghĩ tới ở yến hội của Lưu Thái Thủ trùng hợp gặp hắn, rồi sau đó hắn lẻ loi một mình rời yến hội, ta chỉ nói là ông trời cho ta cơ hội, khó nhẫn nại nữa, tâm niệm vừa động liền đi theo.”

A Sở bỗng nhiên xen mồm: “Hắn nhất định là không có khả năng hồi phủ một mình, như vậy sẽ cho những người muốn giết hắn có cơ hội.”

Cầm Dạ nhấp miệng trà, chua sót nói: “Đúng vậy, trong yến hội có thích khách giả trang thành vũ cơ cùng nhạc công muốn mạng của hắn, kết quả không thành công, sau ta mới biết hắn cố ý một mình rời đi chẳng qua là vì dẫn ra dư đảng của thích khách.”

A Sở gật gật đầu: “Giống phong cách hành sự của hắn.”

Cầm Dạ thờ dãi: “Ta thực không rõ ý tưởng của người này, cứ việc chuyện báo thù hơi lỗ mẫm, lúc ấy không biết hối hận, nhưng trước mắt để lại dấu vết, chỉ sợ không thể vô tư.”

Thấy sắc mặt nàng khó coi, A Sở không khỏi an ủi: “Mặc dù đại tiểu thư vô tình làm rớt trường mệnh khóa rơi vào trong tay hắn, vậy thì có thể như thế nào, chẳng lẽ thật đúng là đêm ngày sinh tháng đẻ để tìm ra đầu sỏ gây nên? Huống chi bắt luận kẻ nào cũng nghĩ kẻ phạm tội sớm bỏ trốn mất dạng, sao có thể hoài nghi còn tại kinh thành?”

Cầm Dạ cau mày: “Ta thật sự chưa bao giờ gặp qua người như vậy, hắn thật sự.....”

“Không giống người thường?” A Sở tiếp lời, thản nhiên nói: “Nghiem gia ba đòi làm tướng, đến Nghiem Tử Trạm, lại là dưới một người trên vạn người, hán tuổi còn trẻ đã là Tể tướng, lại kiêm chức Thái Phó, đại thần trong triều không một ai dám bắt kính với hán. Bằng tài trí hơn người, còn có thủ đoạn tàn nhẫn bất thường, cố tình tâm trí của tân đế chưa thành thực, hán càng thêm như cá gặp nước, trong triều chống đối với hán chẳng qua chỉ có Cửu Vương gia cùng nội các thủ phụ Tổng Chính Thanh.”

Cầm Dạ híп mắt: “Cho nên hán không coi là trung thành và tận tâm, thật không?”

A Sở cười lạnh: “Lòng muông dạ thú.”

Cầm Dạ nghiêng đầu nhìn hán sau một lúc lâu, đột nhiên nói: “Vì sao ngươi lại hiểu biết thế cục trong triều như vậy? Ngươi chẳng qua chỉ là một tên dân thường thôi, nói đến đạo lý triều chính rõ ràng, thậm chí đối với người ở địa vị cao như Tể tướng cũng hiểu biết như thế.” Dừng một chút, nàng ý vị thâm trường cười nói: “Cẩn thận, ngươi giấu đầu lòi đuôi sắp lộ ra đến đây.”

A Sở không chút hoang mang: “Không có cách nào, ta nguyên bản cũng cân nhắc vài ngày nữa sẽ đem tình hình thực tế nói cho đại tiểu thư nghe.”

Cầm Dạ tròn cao mi, chậm rãi đợi câu dưới.

A Sở trầm mặc, đi tới cạnh cửa mới nói: “Ba ngày sau ta sẽ dẫn đại tiểu thư đi gặp chủ nhân nhà ta.”

Ba ngày trời ẩm ướt lại oi bức làm cho người ta sinh ra cảm giác bị đặt mình trong lồng hấp, mặc dù vào lúc tờ mờ sáng sớm, cũng tràn ngập nhiệt độ làm cho người ta sợ hãi.

Trước cổng lớn, tiểu công tử Tổng phủ phe phẩy quạt ngọc, đầu đầy mồ hôi từ trong kiệu chui ra.

Gã sai vật Bát Hi ở cửa không ngừng tiến ra đón, cung kính nói: “Thiếu gia, ngài đã trở lại.”

“Ừm.” Tổng Cảnh Hiền nghiêm mặt, lạnh nhạt nói một tiếng, rõ ràng là mười sáu mười bảy tuổi, lại cố tình mặc một thân cẩm bào xanh lục hơi có vẻ người lớn, giờ phút này ra về trưởng thành, rõ ràng không hợp với ngũ quan còn chưa thoát tính trẻ con.

Bát Hi gắt gao đi theo bên cạnh hán, vừa dương ống tay áo thay đổi phương che đi ngày nắng, vừa không quên lấy lòng: “Thời tiết nóng như vậy, không bằng tiểu nhân phân phó phòng bếp đưa một bát ô mai ướp lạnh đến, trừ hỏa khí cho thiếu gia.”

“Hóa cái gì?” Tổng Cảnh Hiền trừng hán một cái, hờn giận nói: “Sao ngươi biết lòng ta có hỏa.”

Bát Hi cười theo: “Hắc hắc, tiểu nhân còn tưởng rằng Xuân Văn cô nương ở Vũ Lâm các lại để ngài tức giận.” Vừa dứt lời, trên trán liền bị gõ một cái, hán đau nước mắt lưng tròng, ôm đầu nói: “Thiếu gia, ta.....”

“Cầu nô tài nhà ngươi, còn dám nói lung tung!” Tổng Cảnh Hiền tức giận lại đập hán hai cuốc, cẩn thận nhìn nhìn chung quanh mới hạ giọng nói: “Ngươi quân tốt cái miệng tiện của mình cho ta, nếu lời này rơi vào tai cha ta, ta liền đánh gãy chân ngươi rồi cho đến tiểu quan quán, có nghe hay không?”

[tiểu quan quán: kỹ viện nhưng ở trong là tiểu quan, không phải kỹ nữ]

Bát Hi sợ tới mức xanh cả mặt, vội vàng che miệng, gật đầu như đảo tỏi.

“Ngu ngốc.” Tổng Cảnh Hiền hừ hừ, nhìn đáng vẻ đối phương chán kinh không có tiền đồ, thế này sắc mặt mới hơi dịu: “Chuyện tối hôm qua cha ta không biết đúng không?”

Bát Hi ngẩn người, nhỏ giọng nói: “Tiểu nhân ngu muội, tối hôm qua đã xảy ra chuyện gì?”

Tổng Cảnh Hiền cắn răng: “Sao ta lại thu một tên chậm hiểu như người làm gã sai vật bên người.” Hán tức không chịu được, vẫn cố gắng ản nhẫn: “Chẳng phải đêm qua ta không về sao? Cha ta có.....”

“Không dối gạt thiếu gia, kỳ thật tiểu nhân cũng không rõ ràng.” Bát Hi e sợ lại bị đánh, lần này học ngoan, cách ra rất xa.

“Lại đây!” Tổng Cảnh Hiền vươn tay, một phen túm lấy hán.

Bát Hi oa oa kêu to: “Thiếu gia tha mạng, thiếu gia tha mạng.....”

“Câm miệng.” Tổng Cảnh Hiền hung tợn uy hiếp: “Ngươi đi vào trong phòng ta, nếu lão gia phái người lại đây tìm ta, ngươi liền nói ta ốm đau khó dậy hoặc đi nhà xí, từ chối là được, nhớ rõ thông minh một chút.”

Bát Hi sợ hãi hỏi: “Thiếu gia rất sợ nhìn thấy lão gia sao?”

Tổng Cảnh Hiền bất đắc dĩ thở dài: “Ta cũng không muốn sáng sớm đã bị ông ấy giáo huấn.” Dừng một chút, hán lại nói: “Tỷ tỷ đâu?”

“Cái này hỏi tiểu nhân là được rồi.” Bát Hi vui sướng nói: “Tiểu thư lúc này nhất định đang đánh đàn, nha hoàn Thúy Thúy của nàng đối với ta tri vô bất ngôn ngôn vô bất tẩn.....”

[tri vô bất ngôn ngôn vô bất tẫn: biết thì sẽ nói, nói thì sẽ nói hết]

Tổng Cảnh Hiền không kiên nhẫn ngắt lời:“Được rồi được rồi, nhanh đi làm chính sự đi.” Nói xong hấn xoay gót chân, đi vào đường nhỏ.

Trúc xanh thanh u, sân này ở phía sâu trong, tựa như ngăn chặn tất cả ồn ào náo động, trong ống trúc gác trên tầng đá thanh tuyền chảy rờn rờn, rót vào mặt hồ phía dưới, đóa hoa hai sắc trắng hồng ở trong đó lẳng lặng nở rộ.

Trong đình hóng mát không xa, có một cô gái bóng dáng yểu điệu ngồi đánh đàn, tóc đen trút xuống sau lưng, làn váy hoa hải đường trải dài hoa mỹ, hình ảnh xa hoa, cảnh đẹp ý vui. Nếu thật muốn chỉ ra một chút tỳ vết, vậy đó chính là tiếng đàn đứt quãng, không thành khúc, nghe ra được người đánh đàn không yên lòng cỡ nào.

Quả thật, Tổng Đình Nguyệt giờ phút này phiền muộn khó hiểu, không hề có hưng trí đánh đàn, tùy ý vỗ về chơi đùa vài cái lại túm khăn tâm sự.

Thấy thế nha hoàn bên cạnh đang cầm tổ yến ướp lạnh nhẹ giọng nói:“Tiểu thư, đêm qua người chưa từng ngủ ngon, không bằng trước mắt về phòng nghỉ ngơi trong chốc lát.”

Tổng Đình Nguyệt lắc đầu:“Không cần.”

Nha hoàn đang muốn khuyên, bỗng nhiên thấy một bóng dáng bước nhanh đến, vì thế loan hạ thất lưng, tiến đến bên tai Tổng Đình Nguyệt nói:“Tiểu thư, thiếu gia đến đây.”

“A tỷ!” Tổng Cảnh Hiền đã chạy tới, khuôn mặt tươi cười chưng ra, chỉ khi đối mặt với người cùng nhau lớn lên, hấn mới có thể hiện lộ ra tính trẻ con.

Tổng Đình Nguyệt nhìn cũng không nhìn hấn, từ trong tay nha hoàn tiếp nhận bát sứ, sau đó rót vào cái miệng nhỏ nhắn.

Tổng Cảnh Hiền sùng sốt:“A tỷ, làm sao vậy?” Thấy đối phương vẫn không mở miệng, hấn ngồi xỏm xuống dựa vào làm nũng:“A tỷ không cần không để ý tới ta, ta làm sai chỗ nào, a tỷ nói cho ta biết, ta sửa là được.”

Tổng Đình Nguyệt buông bát thật mạnh, quay đầu âm thanh lạnh lùng nói:“Đêm qua ngươi đi đâu?”

Tổng Cảnh Hiền xấu hổ, cúi đầu không hé răng.

“Ta bảo ngươi ít giao thiệp với bạn nhậu, ít đi nhưng nơi không đứng đắn, sao ngươi lại không nghe!” Nàng mân môi, sắc mặt khó coi:“Ngươi là con trai độc nhất của Tổng gia, có thời gian thì đi học chút bản lĩnh thật sự, không phải là đi vui đùa với đám nữ nhân hạ lưu, mất thể thống.”

“Xuân Văn không phải nữ nhân hạ lưu.” Tổng Cảnh Hiền nhỏ giọng nói thảm.

Tổng Đình Nguyệt cười lạnh:“Lời này ngươi dám đến trước mặt cha nói không? Hoặc là, hiện tại chúng ta đi tìm cha, xem ông ấy có đồng ý cho ngươi đón một hoa nương vào cửa hay không.”

Tổng cảnh hiền cúi đầu:“A tỷ, tỷ không cần nói cho cha, ta..... ta cũng chưa nói muốn kết hôn với Xuân Văn, ta chỉ cảm thấy nàng không giống nhưng cô gái khác.”

“Ném thử là được, đừng coi thật.” Nàng xoa mồ hôi trên trán đê đê, thờ dãi:“Công tử danh môn tầm tuổi đệ bình thường đều đã có thê thiếp, đệ cũng nên giảm bớt tính ham chơi.”

Tổng Cảnh Hiền oán giận:“A tỷ chỉ biết nói ta, bản thân tỷ chẳng phải vẫn cự tuyệt những người tới cửa cầu hôn.” Tròng mắt vừa chuyển, hấn lại hi hi ha ha nói:“Có điều ta hiểu được trong lòng a tỷ đã có ý trung nhân.”

Tổng Đình Nguyệt đỏ mặt, cuồng quát nói:“Nói bậy bạ cái gì!”

Tổng Cảnh Hiền phát tay, làm cho nha hoàn lui xuống, lập tức thử nói:“Ta nghe nói Nghiêm đại nhân ba ngày chưa vào triều.”

“Thì sao?” Nàng uống một thìa tổ yến to, cố gắng nuốt xuống.

Tổng Cảnh Hiền cười cười, tiếp tục nói:“Nói là gặp hái hoa tặc chuyên cướp nam sắc, bị tra tấn sống không bằng chết, trước mắt còn nằm ở trên giường hấp hối đó.”

Ba — bát sứ rơi xuống, nát bét.

Tổng Đình Nguyệt bất chấp không chà lau ống tay áo dơ bẩn, cầm lấy tay đệ đệ truy vấn:“Cảnh Hiền, lời này đệ nghe thấy từ đâu?”

“Có phải thực nóng vội hay không?” Hấn rung đùi đắc ý.

“Ta.....” Tổng Đình Nguyệt muốn nói lại thôi, trực tiếp thừa nhận thì không hay, nhưng trong bụng lại như bị trăm ngàn móng vuốt gãi ngứa.

Tổng Cảnh Hiền thấy nàng mâu thuẫn như thế, liền thu hồi tâm tư trên cột, nghiêm mặt nói:“Ồ trên bàn cơm nghe nói, không biết thật hay giả, a tỷ cũng không cần lo lắng, nếu thật muốn biết rõ ràng, phải đi hỏi cha một chút.”

“Hỏi cha làm gì?”

Hắn chặc lưỡi, trợn mi nói: “A tỷ vừa đụng tới người trong lòng sẽ không còn thông minh như trước kia, mỗi ngày cha đều lâm triều, có nhìn thấy Nghiêm tướng hay không chẳng phải rõ ràng sao?”

Tổng Đình Nguyệt do dự nói: “Cha cùng nghiêm tướng xưa nay nước lửa không dung, ta lỡ mắng đi qua hỏi ông ấy như vậy, chắc chắn làm cho ông ấy hoài nghi.”

Tổng Cảnh Hiền mỉm cười, lôi kéo tỷ tỷ đứng lên, hai người đi ra khỏi lương đình, đi được một nửa, lại dừng lại nghiêm túc nói: “A tỷ, ta tin tưởng bằng thông minh tài trí của tỷ, luôn luôn có thể nghĩ ra biện pháp.”

Tổng Đình Nguyệt còn đang trù trù, một hồi lâu mới buồn bã nói: “Được rồi, lát nữa chờ cha lâm triều trở về ta sẽ đi hỏi ông ấy.”

Lúc này nha hoàn đi theo phía sau bỗng nhiên xen mồm: “Tiểu thư, hôm nay lão gia không lâm triều, còn đang ở thư phòng.”

Hai tỷ đệ Tổng gia liếc nhau, âm thầm kinh ngạc, cha bọn họ xưa nay lấy quốc sự làm trọng, bắt đầu có trí nhớ từ khi ra đời, chưa bao giờ nghe thấy một lần nào ông ấy vắng họp, lúc này nghe nói canh giờ đã qua ông ấy còn đang trong nhà, không khỏi nói: “Chẳng lẽ sinh bệnh?”

Nha hoàn nói: “Nói là có khách quý tới chơi, bảo chúng ta cũng không cần đi quấy rầy, phó dịch trong Chủ Uyển đại bộ phận đều bị phái đến hậu viện, nói là qua buổi trưa mới được phép trở về.”

Tổng Đình Nguyệt kinh ngạc: “Người nào lớn mặt như vậy?”

Tổng Cảnh Hiền không nhịn được, kéo ống tay áo nàng: “A tỷ, tỷ đi xem xem, cha có vẻ yêu quý tỷ nhiều hơn, cho dù tỷ xông lăm vào cũng sẽ không trách cứ.”

Tổng Đình Nguyệt suy nghĩ nửa khắc, nhân tiện nói: “Cũng không cần tiến vào thư phòng, chúng ta ở cửa nhìn cũng được.”

“A tỷ anh minh.” Hắn không quên nịnh nọt.

Hai tỷ đệ nhanh chóng đi ra khỏi rừng trúc, dọc theo đường đi quả thực không thấy vài tên phó dịch, tòa nhà lớn trống rỗng im lặng dọa người, cho đến khi xuyên qua khúc quanh hành lang nơi từ đường quẹo vào chủ ốc, mới gặp một người đàn ông áo xanh đi tới từ một phương hướng khác, phía sau hình như còn theo một cô gái.

Tổng Cảnh Hiền nhủ mảy: “Sở Luật, chẳng phải hai ngày này ngươi về quê sao?”

A Sở ngoài ý muốn nhìn thấy hai tỷ đệ, không khỏi cảm thấy căng thẳng, đi lên phía trước vài bước che khuất tầm mắt hai người, bất động thanh sắc nói: “Tiểu nhân xin chào tiểu thư, xin chào thiếu gia, trong nhà tiểu nhân đã không còn chuyện quan trọng, bèn trở về trước thời gian.”

Tổng Đình Nguyệt mị mị mắt đẹp, phát giác đối phương cổ quái, càng như vậy càng khơi dậy lòng hiếu kỳ, nàng bước vài bước về bên phải, rốt cục thấy rõ mặt cô gái kia. Thấy màu da trắng nõn diện mạo dịu dàng, nhưng ánh mắt khi nhìn thấy mình lại sáng lên trong giây lát một cách khó hiểu.

Loại ánh mắt này vừa là địch ý vừa hứng thú, xúng với khoe môi cong lên như có như không, nhìn khiến nàng không hiểu sao sợ hãi trong lòng..... Trầm mặc nửa khắc, Tổng Đình Nguyệt cường chế bất an, nâng cằm nói: “A Sở, nàng là ai?”

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Dạ Lai Phũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18

Cẩm Dạ luôn suy nghĩ bay bổng, giờ phút này ngồi trên chiếc ghế trong thiên thính tràn đầy mùi hương thanh nhã, nàng giống như chui vào ngõ cụt, không ngừng nhớ lại hình ảnh vừa rồi.

Thật lòng mà nói, Tổng gia tiểu thư thật sự làm cho nàng hoàn toàn kinh diễm một phen, thần thái cao quý khuôn mặt tinh xảo, là ý vị thiên kim bồi dưỡng hun đúc từ nhỏ mà thành, tiết tấu nói chuyện ôn tồn không chê vào đâu được. Chỉ tiếc vào lúc thấy khiêu khích trở nên có chút thiếu kiên nhẫn, tóm lấy A Sở truy vấn thân phận mình.

Lại nói, lúc ấy mình có lẽ thật sự dọa nàng đi.....

Cẩm Dạ loan loan khoe miệng, không có biện pháp, nàng vẫn đều đặc biệt chú ý tới người nhà họ Tổng, khó có cơ hội nhìn thấy hòn ngọc quý trên tay tỷ đệ Tổng thị, có thể nào không hứng thú một phen. Thành thói nháp khẩu trà, nàng nghiêng đầu nhìn về phía cửa thư phòng, vươn dài cổ nhìn vào trong, tầm mắt không may mắn bị bình phong tranh thủy mặc che chắn.

Vì thế lác đầu, lại hồi phục tư thái ngồi ngay ngắn, bỗng nhiên có chút không rõ tâm tư người nọ trong thư phòng, nếu là đặc biệt ra oai phù đầu với nàng mới chậm chạp không ra, vậy cần gì phải phái người đón nàng đến tận đây.....

“Đại tiểu thư.”

Cầm Dạ ngoái đầu nhìn lại, đối diện với ánh mắt nghiên cứu tìm tòi của nam tử áo xanh, mỉm cười:“A Sở, nay ngươi còn gọi ta là đại tiểu thư sao?” Nói xong, nàng lại giống như nghĩ đến cái gì, cố ý che miệng nói:“A, ta đã quên, tên thật của ngươi là Sở Luật mới đúng, cái tên A Sở này so với ngươi thật quá bình thường.”

Tiếng nói dịu dàng mang theo một chút mát mẻ, một chữ không sót truyền vào trong tai hắn. Sở Luật tạm dừng một lát, thản nhiên nói:“Chẳng qua là cái xưng hô mà thôi, đại tiểu thư không cần chú ý, ta ở Tô gia thật đã làm tiểu nhị, gọi người một tiếng đại tiểu thư là có tình có lý.”

Cầm Dạ không nói, dựa vào lưng ghế tựa, bắt đầu nhắm mắt dưỡng thần.

Thấy nàng trầm tĩnh xuống sắc mặt ngược lại không lạnh nhạt như phía trước, cũng không biết có phải chờ đợi quá lâu mất tính nhẫn nại, Sở Luật do dự sau một lúc lâu, nhẹ giọng nói:“Ta đã bảo người ta đi vào thông báo, chủ nhân xác thực có chuyện quan trọng, đợi lúc rảnh tất nhiên sẽ ra.”

Cầm Dạ chậm rãi mở mắt, nhẹ nhàng gõ bàn trà, khẽ cười nói:“Chủ nhân nhà ngươi còn phái người ở chỗ ta mai phục lâu như vậy, vậy ta cũng nên biểu đạt thành ý, sao lại không kiểm chế được nửa canh giờ ngắn ngủi này.”

Sở Luật không nói một tiếng, cùng nàng ở chung một thời gian, cũng dần dần hiểu biết tính cách này, khi nàng trào phúng người khác, ngữ điệu vĩnh viễn là nhẹ nhàng ôn nhu, nhưng đáy mắt khinh thường cùng hèn mọn thì nửa khắc cũng không chịu che lấp, hai mâu thuẫn kết hợp cùng một chỗ, đủ để cho người nghe khó xử.

Nắm chặt nắm tay, cuối cùng hắn không nhịn được mở miệng:“Người sớm đã biết.....”

Cầm Dạ mặt không chút thay đổi ngắt lời:“Không, ta cái gì cũng không biết.” Nàng thật sự không muốn biết hắn đối với mình bảo hộ chu toàn chỉ là dụng tâm kín đáo, cũng không muốn biết hắn đối với cha trung thành và tận tâm chỉ là nguy trang mặt ngoài.

Ánh mắt Sở Luật nhanh chóng âm trầm xuống, gương miệng vẫn muốn nói gì đó, cửa thư phòng bỗng nhiên bị người ta đẩy ra, chỉ nghe một giọng nói khàn khàn uy nghiêm vang lên—

“Sở Luật, ngươi đi xuống.”

“Vâng.” Hắn nhanh chóng gấp thắt lưng, sau đó xoay người rời đi.

Cầm Dạ vỗ về chơi đùa làn váy, tao nhã đứng dậy, ý cười trong suốt:“Tiểu nữ bái kiến Tổng đại nhân.” Nàng ngẩng đầu nhìn lướt qua người tới, nhanh chóng cúi đầu, có điều mặc dù thời gian ngắn ngủi, cũng đủ để nàng nhìn rõ đại khái bộ dáng đối phương.....

Vị này đã sắp bốn mươi, thoát nhìn vẫn trẻ tuổi như cũ, một thân trường bào màu xám, thân hình cao lớn, anh khí bức người, ánh mắt lợi hại, không giận mà uy.

Cầm Dạ nhớ tới khi còn trẻ mẫu thân từng miêu tả qua lúc bé cùng đệ đệ gây ra không ít chuyện hoang đường, liên hệ đến người đàn ông trung niên xa lạ trước mắt, lại cảm thấy giữa hai người không có gì đột ngột.

“Tô tiểu thư.” Tổng Chính Thanh vén áo ngồi xuống, bàn tay to chỉ chỉ chỗ ngồi cạnh bên: “Đừng khách khí, mời ngồi.”

Cầm Dạ vuốt cằm, một lần nữa ngồi lại trên ghế, cùng thời khắc đó, ánh mắt đánh giá kia lại bắn đến, nàng cup đôi mắt xuống, trấn định, bàn tay trắng nõn bụng chén tinh tế phẩm trà.

“Tô tiểu thư trước đây đều ở tại Dao Châu sao?” Tổng Chính Thanh thu hồi ánh mắt, nghiêm mặt nói:“Nghe nói lệnh tôn là thủ phủ, mở không ít sông bạc cùng ngân hàng tư nhân, soa lại bỏ gia nghiệp lớn như vậy chạy tới kinh thành?”

Cầm Dạ suy nghĩ nửa khắc, trả lời:“Dao Châu chẳng qua là một địa phương nhỏ, ở lâu không khỏi có chút chán ngấy, thế này mới chuyển nhà tới kinh thành, phồn hoa cũng náo nhiệt hơn chút.”

Lý do gượng ép, sơ hở chông chênh. Chẳng qua một người có ý nói qua quýt, một người bỏ qua chỉ tĩnh lặng nhắm mắt, cuộc nói chuyện cũng có thể coi như duy trì vẻ ngoài bình thường âm áp viên mãn.

“Lệnh tôn trước đây chưa từng ở kinh thành sao?” Bắt đầu nói bóng nói gió.

Bàn tay dưới ống tay áo của Cầm Dạ không tự giác chặt lại, thấp giọng nói:“Ta sinh ra ở Dao Châu, về phần trước đây ở chỗ nào..... thật sự không rõ ràng lắm, cha mẹ cũng chưa từng nhắc tới.”

Tổng Chính Thanh gật gật đầu, cũng không tiếp tục khó xử, thoải mái nói:“Lão phu từ chỗ Sở Luật nghe nói không ít chuyện của ngươi, nhưng hôm nay gặp mặt, Tô tiểu thư cùng người trong miệng hắn có chút khác biệt.”

Lời này là ý gì, thừa nhận mình phái người ả núp bên cạnh người khác, cư nhiên còn dám quang minh chính đại nói ra như thế?! Cẩm Dạ hơi hơi trợn to mắt, nửa khắc lại khẽ cười nói: “Như vậy Tổng đại nhân nay chân chính thấy tiểu nữ, không biết trong lòng nghĩ gì.”

Tổng Chính Thanh sắc mặt không thay đổi nói: “Không biết như thế nào, lão phu nhìn thấy ngươi, luôn nhớ tới bào tỷ mười mấy năm không gặp.”

[bào tỷ: tỷ tỷ ruột cùng cha cùng mẹ]

Cẩm Dạ mị mắt, nói đến nước này, bàn cờ cũng nên chuyển biến, “Tiểu nữ thấy đại nhân cũng có chút quen thuộc, có điều có lẽ vì đại nhân khí độ bất phàm, tiểu nữ liên tưởng tới trước đó vài ngày từng đi qua chùa miếu, thiên tôn chỗ đó cũng có thần vận như thế, làm người khác không tự giác tâm sinh kính ngưỡng.”

Lời hay ai chẳng thích nghe, huống chi là tăng bóc lột tận đỉnh đầu như thế.

Tổng Chính Thanh vỗ tay cười nói: “Tô tiểu thư thật sự là cô gái trí tuệ nhất mà ta từng gặp.” Chẳng những biết chuyển hoá đề tài, còn biết làm người khác vui vẻ.

“Đại nhân quá khen.” Cẩm Dạ chậm rãi đứng lên, nói nhiều ngược lại mắt đi lạc thú, nàng thoảng tự hỏi nửa khắc, bèn đứng dậy cáo từ: “Đại nhân nhật lý vạn ky, tiểu nữ từ không tiện quấy rầy, mà nay đã giữa trưa, gia phụ còn chờ ta trở về dùng cơm.” Nàng hợp thời dừng lại, để thời gian cho đối phương.

[nhật lý vạn ky: một ngày đi được vạn dặm, ý chỉ rất bận rộn]

Tổng Chính Thanh biết thời biết thế: “Như vậy lão phu cũng không có giữ lại, lão phu gọi người đưa Tô tiểu thư trở về.”

Cẩm Dạ mỉm cười: “Tạ đại nhân.” Hành lễ sau liền chuẩn bị rời đi.

Tổng Chính Thanh đột nhiên gọi nàng lại: “Tô tiểu thư, đợi đã.”

Cẩm Dạ quay đầu.

“Đêm trước Trung thu lão phu chuẩn bị một bàn yến hội, không biết Tô tiểu thư có thể cho ta chút hạnh diện hay không?” Ngừ khí hân bình tĩnh, trong mắt lại lướt qua một chút kích động cùng chờ mong.

Ngày hội Trung thu, ngụ ý đoàn viên. Cẩm Dạ không tiếng động cười lạnh trong lòng, nâng mắt lại thay bằng nụ cười điềm đạm: “Đến lúc đó tất nhiên đúng giờ tới hẹn.”

“Được, được!” Tổng Chính Thanh lộ ra ý cười, phát tay gọi nô bộc: “Người đâu, chuẩn bị xe ngựa!”

Cẩm Dạ đi theo gia đình ra ngoài, trước khi ra đại môn lại nhìn bảng hiệu Tổng phủ, độ ẩm trong con ngươi lập tức từng chút từng chút lạnh xuống.

Nghiêm Từ Trạ tựa vào giường lớn tơ lụa màu đen, mắt đẹp khẽ nhắm, tóc đen thúi một nửa, quần áo suy sụp chảy tới bên hông, toàn bộ nửa người trên không một mảnh vải, vốn nên là cảnh xuân sống sắc sinh hương, nhưng vì những miếng vết thương lần lượt phía dưới xương quai xanh tình xảo mà bị chiết khấu lớn.

Diêu Thủ Nghĩa đang cầm bình ngọc hầu hạ một bên: “Thiếu gia, Đĩnh Thượng Thư đưa tới cao Tây Vực, nói là có thể chữa trị vết thương, bôi nửa ngày sẽ có hiệu lực.” Hắn liếc vết roi trên người chủ tử nhà mình một cái, nhỏ giọng nói: “Thiếu gia, không bằng để lão nô bôi cho.”

Nghiêm Từ Trạ lạnh lạnh đánh gãy: “Ngươi truyền lời cho Đĩnh Thượng Thư, để ông ta đi hình bộ chịu mấy roi, sau đó bôi thuốc này lên lại đây, nhìn xem đến tột cùng có hữu hiệu hay không.”

Quả nhiên thiếu gia vẫn là tâm tình không tốt. Diêu Thủ Nghĩa yên lặng thu chai lại, nhớ tới cảnh tượng ba ngày trước đây Nghiêm Từ Trạ bị người ta nâng về phủ, không khỏi có chút kinh hồn táng đảm.

Hắn chưa bao giờ thấy thiếu gia chật vật như vậy, cả người toàn vết thương lớn nhỏ, trên tóc còn dính dấp không ít chất lỏng, đến bây giờ hắn vẫn chưa rõ đó là cái gì. Đương nhiên, kỳ thật càng đáng sợ là sắc mặt thiếu gia, hình tượng người kia xưa nay mắt cao hơn đỉnh khuôn mặt lạnh nhạt trong ánh tượng âm âm sụp đổ, mà biểu tình tức giận nghiêng răng nghiêng lợi cùng vẻ lo lắng không thấy ngày mai làm cho hắn đến nay cũng không quên được.

Thật là rất đáng sợ!

Diêu Thủ Nghĩa bỗng nhiên cảm thấy, dựa theo cá tính thiếu gia xưa nay coi trọng mặt mũi, hình ảnh khó coi như vậy đập vào mắt bị nha dịch quan sai cứu về, không bằng hoàn toàn bóc hơi khỏi nhân gian còn tốt hơn, có điều thiếu gia là Tể tướng, cũng không có cách nào rời đi, chỉ có thể ở lại tướng phủ. tạm lánh một chút.

Hắc hắc, sao hắn có thể phân tích tiền căn hậu quả rõ ràng như vậy nhỉ. Diêu Thủ Nghĩa vui rạo rục nghĩ.

“Lão Diêu.” Có người nổi bão.

Diêu Thủ Nghĩa nghiêng mình qua: “Thiếu gia, làm sao vậy?”

Nghiêm Từ Trạm ghét bỏ nhìn bát thuốc Đông y vừa uống một ngụm, âm thanh lạnh lùng nói: “Ai sắc thuốc?”

Diêu Thủ Nghĩa sừng sốt, sau đó nói: “Là, là nha đầu mới tới phòng bếp thì phải.”

“Quá đáng.” Nghiêm Từ Trạm lạnh lùng nói: “Đuổi nàng ra phủ.”

“Nhưng đã bỏ thêm ba thìa đường rồi.” Diêu Thủ Nghĩa chớp ánh mắt, hẳn biết thiếu gia thích ngọt, còn phân phó riêng cho nhiều đường hơn một chút, sao biết được vẫn có người phải chịu tai ương.

Nghiêm Từ Trạm không nói lời nào, ánh mắt lạnh lẽo như dao ‘suru suru’ bay đến.

Diêu Thủ Nghĩa nhắm chặt miệng, vốn muốn nói thuốc đắng đã tật đành phải nuốt vào trong bụng, lấy ra bằng gạc dính thuốc một lần nữa băng vào thân thể đối phương, hẳn gần gũi quan sát vết sẹo này, không khỏi lại thổn thức một trận, rốt cuộc là người nào nhẫn tâm như vậy, hạ độc thủ như thế.....

“Đem quần áo của ta mang tới.” Nghiêm Từ Trạm đứng dậy.

Diêu Thủ Nghĩa lắp bắp: “Ngài, ngài muốn đi đâu?”

Nghiêm Từ Trạm xuống giường, để tỷ nữ đi giày cho hắn, có chút dăm chiêu nói: “Đi tới hình bộ.”

Diêu Thủ Nghĩa khản trương: “Nhưng mà, nhưng mà vết thương của ngài còn chưa khỏi.....”

“Trước khi bắt được nữ nhân kia, vết thương của ta vĩnh viễn sẽ không khỏi.”

Bạn đang đọc truyện *Cảm Dạ Lai Phủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19

Trong hình phòng ẩm ướt âm lạnh, ánh lửa lúc mờ lúc sáng, góc tường có một bếp lò cao hơn nửa người, bên trong than cháy đỏ bùng nóng rực, trong bể đun không ít đủ loại vũ khí, đều là dụng cụ tàn nhẫn lấy ra tra tấn bức cung. Về phần giữa phòng, không biết lúc nào đã đặt vào một chiếc bàn gỗ dài bóng láng, chạm trổ xa hoa cùng tạo hình cực kỳ tinh tế, không hợp với hoàn cảnh này.

Giám ngục tay cầm bút lông, liếc mắt nhìn tên trên hồ sơ một cái, lại ngẩng đầu nhìn phạm nhân bị treo cao trước mặt, nhíu mày nói: “Chẳng phải ngày ấy tổng cộng bắt được bốn dư đảng sao, sao chỉ có một tên?”

Chàng trai mặc bộ đồ màu xám của quan coi ngục do dự nói: “Còn lại ba tên đều cắn lưỡi tự sát vào ngày đưa về hình bộ, còn lại tên này là đúng lúc đứt thuốc mê làm tê dại đầu lưỡi nên may mắn thoát khỏi.”

“Vô liêm sỉ!” Sắc mặt giám ngục xanh mét, nổi giận nói: “Tù phạm không thể nói bảo chúng ta thăm vấn như thế nào, lát nữa hình bộ Thượng Thư Đình đại nhân muốn tới, để ngươi nói cho ông ấy hay là ta nói?!”

Thanh niên gầy gầy da đầu, nhỏ giọng nói: “Đại nhân, ngài nói đúng, nhưng..... lỡ như tên sống sót còn lại này cũng đi đòi nhà ma, tiểu nhân càng khó khăn hơn, sợ là cần phải xách đầu đi gặp Đình Thượng Thư.”

Cũng đúng, nếu thật sự chọc giận tên béo kia, mũi cánh chuồn của mình phỏng chừng cũng nguy cơ tràn ngập. Vừa nghĩ như vậy, sắc mặt giám ngục mới hơi hoãn một chút, không chút hoang mang đi tới trước mặt tù phạm, chuyển động hai vòng.

Người đàn ông tóc tai rối bù này ngoại trừ trên quần áo có vài vết máu, các bộ phận còn lại rất là nhẹ nhàng khoan khoái, hoàn toàn không giống như một tù nhân, thậm chí ngay cả đôi mắt mở một nửa cũng dị thường sáng tỏ, giờ phút này ánh mắt không chớp nhìn phía trước chăm chăm, coi hai người còn lại trong nhà tù như không khí.

Giám ngục vén lên quần áo hắn, mi tâm nhíu lại, nói với thuộc hạ: “Đây là lần đầu tiên ngươi làm việc sao? Vì sao không dựng hình?”

“Đại nhân nghe ta giải thích.” Chàng trai tiến lên, bắt đầu nói nhỏ ở bên tai.

Sau một lúc lâu, giám ngục nhăn mày trợn mắt kéo dài thanh: “Ừ, thì ra là thế — tiểu tử nhà ngươi, thật là.....”

Hai người nhìn nhau cười.

Không bao lâu, trong hành lang truyền đến tiếng bước chân nhộn nhịp, ngay sau đó cửa sắt bị vỗ vang: “Mở cửa nhanh!”

Chàng trai theo phản xạ lấy ra cây roi dài trên phiến đá, lập tức chuẩn bị tư thế.

Giám ngục gật gật đầu, ý bảo hắn chuẩn bị tốt, lập tức bước nhanh đi đến mở cửa.

Cửa vừa mở ra, ánh vào mi mắt đầu tiên là Đinh Diệu Võ trông như một tên sai vặt, tóc tai thừa thớt, kết hợp với cái miệng rộng môi dày cùng lông mày hình chữ bát, rất là buồn cười. Giám ngục sợ nhìn nhiều sẽ cười ra tiếng, liền nhanh chóng cúi đầu, nghiêm mặt nói: “Hạ quan bái kiến Thượng Thư đại nhân, không tiếp đón từ xa, mong đại nhân thứ tội.”

Đinh Diệu Võ không kiên nhẫn nói: “Thứ tội cái rắm, còn không mau cúi ra, nhường đường cho Nghiêm tướng.”

Nghiêm, Nghiêm tướng?

Hắn chỉ biết hình bộ Thượng Thư muốn tới, sao ngay cả nhân vật lớn bực này như Tể tướng cũng đại giá quang lâm?!

Giám ngục mắt choáng váng, nhìn một đội hộ vệ nối đuôi nhau dừng mảnh dạt vào từ cánh cửa không tính là rộng rãi, còn lại cuối cùng là một người đàn ông mỹ mạo áo trắng tóc đen mặc thường phục.

“Nghiêm tướng, hạ quan, hạ quan.....” Vài lời ‘không tiếp đón từ xa’ đều không nói được.

Nghiêm Từ Trạm cũng không nói gì, ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm chàng trai tay cầm cây roi, người đó giật mình một cái, lập tức vung tay phải, vừa quật phạm nhân vừa cao giọng kêu: “Nói! Đồng bọn của ngươi là ai? Rốt cuộc là ai chán sống sai ngươi tới ám sát Nghiêm tướng?”

Dù sao đó là kẻ sách ra sức biểu hiện trước mặt Đinh Thượng Thư khi này đã thương nghị tốt cùng đại nhân, nay Nghiêm tướng đến đây, chẳng phải càng nên dốc hết toàn lực.

Vừa nghĩ tới, chàng trai càng thêm ra sức vung roi, cây roi dài kia phát ra tiếng rít càng thêm rõ ràng.

Giám ngục còn không quên châm ngòi thổi gió: “Hừ, người như thế nên ăn khổ một lần, cứ nhiên dám động đến Nghiêm tướng.” Xoay người hắn lại không quên biểu hiện một phen: “Nghiêm tướng yên tâm, hạ quan nhất định sẽ tra ra hung phạm phía sau, đến lúc đó phải bình một lưới bắt hết.”

Nghiêm Từ Trạm không nói, nhếch môi, hai mắt bắt đầu dần dần đỏ đậm, con ngươi âm vụ ngập hàn ý, nguyên bản khí chất trong trẻo nhưng lạnh lùng đột nhiên trở nên âm ngoan bất thường.

Giám ngục sùng sốt, chống lại ánh mắt hắn sau chỉ cảm thấy trong vô hình có cảm giác áp bách thật mạnh đánh úp lại, mặc dù trí độn hơn nữa cũng hiểu được lúc này không nên quấy rầy, liền ngoan ngoãn ngậm miệng tròn sang một bên.

“Đù!” Tích Kì hợp thời hiện thân, một phen cầm đuôi roi, sau đó dùng lực xoay tay kéo một cái, tên thanh niên kia ngã chổng vó, luống cuống tay chân bò lên, về mặt hắn sợ hãi, không biết nguyên do nói: “Tiểu nhân.....”

Tích Kì nhanh chóng túm áo hắn, trầm giọng nói: “Im miệng, đi ra ngoài.” Một phen ném ra ngoài cửa, phương thức như vậy, đối với tiểu tử không biết sống chết kia mà nói là tốt nhất.

Ánh mắt Nghiêm Từ Trạm vội hiện sát ý, bình tĩnh nhìn thanh niên kia một hồi lâu mới chuyển tầm mắt, ngón tay dài chỉnh sửa cổ tay áo, hắn ngồi vào phía sau chiếc bàn hoa lê, chậm rãi nói: “Dùng hình chưa, có hỏi được điều gì?”

Giám ngục còn đang sùng sờ, sau một lúc lâu mới phản ứng lại, hoảng sợ nói: “Vi phòng tự sát, cho tên nghịch tặc này dùng chút ma thạch tán, cho nên còn chưa bắt đầu thẩm vấn.....”

“Đồ vô dụng.” Đinh Thượng Thư hung tợn tồn hơi thừa lời, “Ngay cả một tên thích khách nhỏ cũng không làm gì được, triều đình nuôi loại phế vật như các ngươi làm gì!”

Vừa nghe lời này, liền biết manh mối không đúng.

Giám ngục trừng lớn mắt, chỉ kém không lao lên ôm lấy đùi đối phương: “Không cần a, Thượng Thư đại nhân, hạ quan trên có vợ già dưới có con.....” Nếu như bị bãi quan, hắn sống như thế nào đây.

“Người đâu.” Sắc mặt Nghiêm Từ Trạm khó coi đến cực hạn.

“Vâng.” Tích Kì ngậm hiểu, tay để ở sau lưng hai người, đẩy bọn họ ra cửa: “Thỉnh hai vị đợi bên ngoài một lát, Nghiêm tướng muốn đích thân thẩm vấn tù phạm.”

Cửa sắt lại khép lại lần nữa.

“Đại nhân, hay để ta.....” Tích Kì cúi gập thắt lưng, xin chỉ thị của chủ tử.

Nghiêm Từ Trạm cười lạnh một tiếng: “Nhân từ nương tay như ngươi, có thể hỏi ra điều gì.” Nói xong, hắn đứng lên, đi tới cái giá, tùy tay rút ra một cây côn sắt màu hồng, quơ quơ trước mặt tên tù phạm đang mặt không đổi sắc, chậm rãi nói: “Ngươi nghe cho kỹ, hôm nay tâm tình bản tướng thật sự không coi là tốt, cho nên đừng kháo nghiệm tính nhẫn nại của ta.”

Nghe vậy người nọ bỗng nhiên nhếch môi nở nụ cười, sau đó đầu giương lên –

“.....” Hàm hồ mắng một tiếng.

Nghiêm Từ Trạh nghiêng người, né qua ngum nước bọt kia, mặt không chút thay đổi nói: “Trước mắt ngươi nói không ra lời, như vậy chỉ cần gặt đầu hoặc lặc đầu là được, vấn đề rất đơn giản, chỉ có một.” Hắn không nhìn đối phương truyền đến ánh mắt căm hận, vươn tay nhận lấy một vật hình chiếc khóa vàng do thị vệ truyền đến.

“Trường mệnh khóa này có phải rơi ra từ trên người đồng lõa của ngươi hay không?”

Một mảnh yên lặng, người nọ không hề lặc đầu cũng không có ý gặt đầu, từ từ nhắm hai mắt.

Nghiêm Từ Trạh không giận ngược lại cười: “Người không sợ chết thật là hơi khó giải quyết, nhớ tới thật ra cũng lâu rồi ta chưa từng uy hiếp người khác.” Cười cười, hắn lại nhìn côn sắt trong tay, giống như làm bầm lâu bầu: “Thật không thú vị.”

“Không ngại đổi sang một loại khác.” Hắn ác ý loay loay khoe môi, tiếp tục nói: “Đến lúc đó dùng nó đâm vào yết hầu của ngươi, đâm thủng lục phủ ngũ tạng của ngươi, sau đó chui ra từ một chỗ khác trên thân thể, như thế nào? Có điều phỏng chừng trong thời gian ngắn không thể chết được, lần trước khi ta làm như vậy đối phương ước chừng tê tâm liệt phế tru lên một ngày một đêm mới mất mạng.”

Rất nhanh, sắc mặt người nọ trở nên trắng bệch, kinh cụ nhìn chằm chằm chiếc côn sắt càng ngày càng để sát vào, đột nhiên mạnh mẽ lặc đầu, miệng nức nở không ngừng.

“Lặc đầu là ý chưa từng thấy?” Nghiêm Từ Trạh hí mắt đẹp.

Người nọ thập phần thành khẩn gặt đầu.

“Tốt lắm, việc kế tiếp giao cho các ngươi làm, ta không quá thích mùi máu tươi.” Hắn cười cười, cầm dụng cụ trong tay tùy ý đưa cho thị vệ đứng thẳng bên trái, thuận tiện nghiêng đầu thưởng thức vẻ mặt không thể tin cùng tức giận khi bị lừa gạt của tù phạm.

Tích Kì không tiếng động thờ dài, “Đại nhân, miệng vết thương của ngài một canh giờ cần đổi thuốc một lần, vẫn nên sớm hồi phủ đi.”

Nghiêm Từ Trạh thân nhiên nói: “Vậy trở về đi.”

Hai người ngoài cửa tất cung tất kính chờ đợi, thấy chủ tớ hai người đi ra, lập tức tiến lên đón: “Nghiêm tướng.”

Nghiêm Từ Trạh nhìn như không thấy, tiêu sái rời đi.

Tích Kì ôm quyền: “Hai vị đại nhân, chủ tử nhà ta cáo từ trước.”

“Đi thông thả, đi thông thả.” Giám ngục không ngừng vuốt cằm, bỗng nhiên lại nghĩ tới cái gì, dè dặt tiếng nói: “Mới vừa rồi hình như Nghiêm tướng đối với thủ hạ của ta có điều bất mãn?”

Tích Kì sững lại, sau một lúc lâu mới nói: “Chẳng lẽ đại nhân không rõ sao, trong số các binh khí, Nghiêm tướng ghét nhất là roi, cũng ghét nhất thấy người khác dùng tiên hình.”

[tiên hình: hình phạt dùng roi quất]

Giám ngục cùng Đinh Thượng Thư yên lặng trao đổi một ánh mắt, trong lòng buồn bực, sao lúc trước chưa từng nghe nói nhi

Tháng bảy tháng tám thời tiết nóng nực khó nhịn, các loại phương pháp giải nhiệt xuất hiện ùn ùn, trong đó xa xỉ nhất là băng đá.

Dân chúng tầm thường tất nhiên không thể có điều kiện sử dụng, một chiếc quạt hương bồ liên qua loa giải quyết, có điều đối với hoàng tộc mà nói, thân thể được nuông chiều ăn không hết khô, ví dụ như tiểu hoàng đế Trì Nhượng Thần của Đại Trì chúng ta, giờ phút này hắn đang ngồi trên tháp, Bát Hỉ đứng phía sau, ra sức kéo dây thùng chạy trục bánh xe, mồ hôi ướt đầm.

Quạt chuyển động, thổi tan khối băng to trong chậu vàng, gió lạnh đập vào mặt mà đến.

“Thứ đồ chơi cổ quái phiền bang tiến cống thật là một bảo bối.” Trì Nhượng Thần thích ý hừ hừ, hai cái chân ngắn dẩu dưới bàn gỗ trạm trổ rung tới rung lui, quay đầu lại há to mồm ăn hạt sen ướp lạnh cung nữ đút tới, nuốt xuống một ngum, hắn lại nhìn mong chờ: “Ngô ngô, ăn ngon.”

Trì Nguyệt Hằng vươn tay, đẩy ra chiếc thìa ngọc kia, thân nhiên nói: “Hoàng Thượng mời lập lại một lần nữa.”

“Cửu ca, huynh bảo trầm lập lại cái gì?” Trì Nhượng Thần nhìn nỡ thực gần trong gang tấc, ngửa trong lòng.

Trì Nguyệt Hằng suy sụp cúi mặt, thanh âm lại lạnh vài phần: “Trong ngự thư phòng, Hoàng Thượng đừng coi như trò đùa.”

Trì Nhượng Thần nháy đôi mắt tròn vo, không rõ nguyên do, sau một lúc lâu mới không xác định ghen ra hai chữ: “Ấn. ngon?” Nói xong, hắn theo

bản năng liếc sắc mặt đối phương một cái, thấy người này nhếch môi, nhử mi hình như tức giận, không khỏi cảm thấy hoảng hốt.

Xong rồi xong rồi, hình như Cửu ca tức giận, nhưng mà, nhưng mà giận cái gì chứ? Mới vừa rồi hắn luôn luôn ăn, chưa nói được mấy câu nha.

“Trì, Nhựt, Thần!” Gọi cả tên lẫn họ.

Tiểu hoàng đế co rúm lại, vội vàng nhảy xuống khỏi ghế hoa cúc, khuôn mặt béo trắng như bánh bao nh陷 cùng một chỗ: “Cửu ca huynh đừng dọa trẫm, rốt cuộc phát sinh chuyện gì?”

“Mới vừa rồi thần nhắc tới hưng vong của quốc gia, lấy hiền tài làm trọng. Hoàng Thượng có ý kiến gì không?” Trì Nguyệt Hằng cẩn thận nói: “Thần thấy dường như Hoàng Thượng đối với chuyện ăn uống vui vẻ không thôi, gần như hoàn toàn xem nhẹ nội dung bài giảng.”

“Sao có thể, ha ha, trẫm đều đang nghe, đều đang nghe.” Cười pha trò.

‘Sưu’ một cái rút thước ra, Trì Nguyệt Hằng không nói một câu, mị mắt: “Mời Hoàng Thượng trả lời.”

Trì Nhựt Thần ai oán nhìn hắn: “Cửu ca.”

Trì Nguyệt Hằng bắt vi sở động: “Nếu không đáp được sẽ bị trừng phạt một chút, quật lòng bàn tay mười thước!”

“Thế này mà nói là trừng phạt một chút?” Trì Nhựt Thần oa oa kêu to: “Trẫm còn tưởng rằng mấy ngày nay Nghiêm tướng không có mặt, có thể an nhàn một ít, nào biết đầu rồng Cửu ca khẳng khái muốn làm Thái Phó, làm Thái Phó còn chưa tính, còn học loại thủ đoạn âm hiểm này!” Tay mập mập vung lên, chỉ vào chiếc thước dày đặc hàn quang trong mắt hắn.

Trì Nguyệt Hằng bắt lấy cánh tay mềm nhũn của đối phương, hờn giận nói: “Theo như lời Hoàng Thượng nói, phu tử trong trường tư thực đều nên mặc kệ học trò tùy ý làm loạn sao?”

Trì Nhựt Thần không đáp, trầm mặc sau một lúc lâu mới hết tức giận, rầu rĩ không vui mở lòng bàn tay ra: “Trẫm trời sinh tính tình trung hậu thiện lương, Cửu ca miệng lưỡi xảo quyệt, thế nào đi nữa cũng không thể tranh luận thắng, thôi vậy, mặc cho huynh xử trí.”

“Lúc Hoàng Thượng nói xấu người khác còn không quên khen chính mình một chút, chỉ cần khả năng này thôi, đã làm thần tự cảm thấy thẹn.” Cùng với một chữ cuối cùng, thước đồng thời hạ xuống, Trì Nhựt Thần quyết bèn lòng không rút tay lại, mới đánh một cái trong lòng bàn tay đã nổi lên vết hồng rõ ràng.

Trì Nhựt Thần đau hộc mắt phiếm đỏ, đành phải tủi thân mếu máo: “Cửu ca không niệm tình cảm chân tay, Cửu ca so với Nghiêm tướng còn đáng giận hơn, Nghiêm tướng đã gặp báo ứng bị hái hoa tặc bắt nạt, trẫm cảm thấy.”

“Cái gì?” Trì Nguyệt Hằng lên tiếng ngắt lời, trên khuôn mặt tuấn mỹ không chút nào che dấu kinh ngạc.

Trì Nhựt Thần nhân cơ hội rút tay về, thùng thùng chạy đến đầu khác của chiếc bàn, thế này mới yên tâm nói: “Cửu ca không biết sao? Nghiêm tướng hai ngày nay vẫn không vào chầu triều.”

“Nhưng. nghe đại thần trong triều nói là bị phong hàn.” Chẳng lẽ còn có hai phiên bản?

Trì Nhựt Thần nhún vai: “Mấy lão cổ hủ kia làm sao dám nói huyền thuyên, huống chi đối tượng nghị luận là Nghiêm tướng!”

Trì Nguyệt Hằng hoàn toàn sững sốt, việc này không khỏi quá vớ vẩn, chẳng phải hái hoa tặc đều thừa dịp đêm khuya tìm đến khuê phòng nữ tử sao? Chẳng lẽ ngay cả đàn ông cũng xếp vào đối tượng thụ hại? Tuy nói tên kia thật là quá mức nịnh nọt một chút. khoan đã, hắn đột nhiên lại quay đầu nói: “Vì sao việc này ta chưa từng nghe nói?”

“Bởi vì Cửu ca đã nhiều ngày đều ở trong cung mà.” Trì Nhựt Thần trợn mi, không có biện pháp, ở trong chiếc lồng sắt này chính là trỉ độn về mặt tin tức như vậy. Hắn bĩu môi, lại thay đối phương cảm thấy tiếc hận, Cửu ca thật sự quá thâm, bỏ lỡ một sự kiện lớn nghe rộn cả người như vậy.

Trì Nguyệt Hằng cười như không cười nói: “Vậy thần cả gan hỏi một câu, buổi tối Hoàng Thượng ngủ chỗ nào?”

Cửu ca thật âm hiểm!

Trì Nhựt Thần há miệng thật to, sau một lúc lâu cũng không nói ra được một chữ.

“Tự tiện cái trang ra cung, nhiều hơn mười roi, lại đây!” Nói xong, thấy bóng dáng béo tròn kia vẫn như cũ cố chấp không động đậy, hắn gật gật đầu: “Được lắm.” Một tay cầm thước, một tay kia chống cạnh bàn, thân mình hơi nghiêng về phía trước: “Xem ra Hoàng Thượng muốn ép thần qua đó.”

Mất thấy tình huống không đúng, Trì Nhựt Thần nhanh chóng bỏ chạy, xoay người không thận húc ngã cung nữ đang bưng đĩa hoa quả, thoáng chốc đưa và trái cây rơi đầy trên mặt sàn mã não đen, hắn không khéo dẫm nát một miếng, cứ như vậy trượt chân, đổ hướng bên cạnh.

Sự phát đột nhiên, chiếc bàn gỗ kia lại quá rộng, Trì Nguyệt Hằng đuối sang đó đã không kịp, cứ như vậy tro mắt nhìn hắn ngã chổng vó.

“Hoàng Thượng!” Bát Hi vội hô.

“Mau tới đỡ ta.” Tri Nhượng Thần đau mặt mũi nghẹn hồng, ngay cả từ chuyên dụng xưng hô ‘trẫm’ cũng quên nói, vì bảo trì cân bằng vừa rồi tay quờ lung tung, đem tấu chương sổ sách trên bàn đều quét xuống dưới, giờ phút này rất chật vật.

Tri Nguyệt Hằng bỗng nhiên miết đến một vật màu vàng lẫn trong đồng hỗn loạn, lúc trước bị đặt dưới cùng chưa chú ý, nay xem ra, vật kia cực kỳ giống một thứ — Thánh chỉ.

Tay dài chộp tới mở ra miếng vải màu vàng óng ánh, Tri Nguyệt Hằng trừng mắt tiểu hoàng đế đã được thái giám bên người nâng dậy, âm thanh lạnh lùng nói: “Hoàng Thượng lấy thánh chỉ làm cái gì?!”

Tri Nhượng Thần còn chưa tỉnh hồn, như trước đau nhe răng trợn mắt, bất chấp đáng vẽ xoa móng, hần khắp khiêng tiều sái đi qua, sát đến bên người Tri Nguyệt Hằng, nhỏ giọng nói: “Trẫm đang muốn cùng Cửu ca thương nghị việc này, Cửu ca trước nhìn kỹ rồi nói.”

Tri Nguyệt Hằng mở thánh chỉ ra, thô thô liếc mắt một cái, lập tức sững lại.

Tri Nhượng Thần cười hắc hắc: “Trẫm lần đầu tiên muốn viết thánh chỉ, lúc trước cũng chưa mời lễ quan đến dạy, nếu có chỗ nào sai sót, Cửu ca giúp trẫm chỉ ra chỗ sai.”

Tri Nguyệt Hằng dờ khóc dờ cười: “Bảo ta nói cái gì mới tốt, Hoàng Thượng, người chỉ hôn cho Nghiêm tướng làm gì?”

“Trai lớn cưới vợ gái lớn gả chồng, thân thể Nghiêm tướng suy nhược như vậy, một thoáng lại sinh bệnh thoáng sau lại đau đầu, nên tìm một cô gái tới chăm sóc.” Tiểu hoàng đế ra vẻ lão thành.

“Ta không nói cái này!” Tri Nguyệt Hằng cảm thấy vô lực, lại nhìn chăm chú một lần nữa rồi chỉ vào nét mực hỗn loạn nói: “Đây là cái gì?”

Tri Nhượng Thần cười hi hi nháy mắt mấy cái: “Ặc ặc, nơi đó vốn nên điền khuê danh cô gái được chỉ hôn, có điều trẫm trần trọc khó ngủ vài đêm cũng chưa chọn được người, nếu không, Cửu ca hỗ trợ một chút?”

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Dạ Lai Phủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20

“Vương gia, kế tiếp ngài muốn hỏi phủ sao?”

Tri Nguyệt Hằng tức giận trừng mắt nhìn thư đồng đi theo phía sau một cái: “Thập Nguyệt, ta đã nói bao nhiêu lần, bên ngoài phải gọi ta là công tử, người đây là đầu gối phải không, đi theo ta bên người lâu như vậy, sao cũng không thấy ghi vào trí nhớ.”

“Nô tài. tiểu nhân biết sai.” Thiếu niên bị gọi là Thập Nguyệt cúi đầu, nói xong lại ngẩng đầu vụng trộm nhìn sắc mặt chủ tử nhà mình, thấy đáng vẽ hần dương dương tự đắc, không khỏi nhăn mặt nhăn mày.

Tri Nguyệt Hằng dừng lại cước bộ, bất đắc dĩ nói: “Người lại muốn nói gì?”

Thập Nguyệt lắc đầu: “Không có gì.” Quay đầu lại nhìn cửa lớn tướng phủ phía sau, nghẹn hồi lâu cuối cùng không nhịn được nói: “Công tử không tức giận sao? Nghiêm tướng từ đầu tới đuôi đều là thái độ vô lễ như vậy, ngài có lòng tốt đi thăm bệnh, nhưng hần.”

“Ai nói với người là ta đi thăm bệnh?” Tri Nguyệt Hằng trợn mi, sau đó cười càng lúc càng lớn tiếng: “Ta là ấp ủ đã lâu, đi qua chế nhạo hần, có điều nhìn sắc mặt hần là được.”

Nhớ tới mới vừa rồi tư thái Nghiêm Từ Trầm lạnh như băng hần liền cảm thấy dị thường vui mừng khôn xiết, ngày thường khi người này tâm tình tốt luôn một bộ cười như không cười, chỉ có khi chân chính kinh ngạc mới có thể bày ra bộ mặt thối sinh ra chớ gần, có thể thấy được lần này hần tức giận cỡ nào khi mình không mời mà đến.

“Công tử đừng cười.” Thập Nguyệt thở dài, khắp đường cái mọi người đều đang nhìn hai người bọn họ, quá mất mặt.

“Người cũng không nghe được, khi ta luôn mãi lặp lại hai chữ phong hàn mặt hần thối bao nhiêu, hần không thể đuổi ta ra khỏi nhà.” Tri Nguyệt Hằng phe phẩy quạt giấy, trong mắt tràn đầy ý cười: “Nếu không phải từ chỗ Hoàng Thượng nghe được tin tức, ta làm sao biết được hần bị hái hoa tặc theo dõi, không khéo thật đúng là nghĩ hần ốm đau liệt giường.”

Thập Nguyệt chớp mắt, nhẹ giọng nói: “Nhưng ngài xác định như thế nào?”

Tri Nguyệt Hằng phát tay: “Lúc trước hỏi thăm quân gia nhà Nghiêm tướng, nói là thiếu gia nhà bọn họ dùng bữa tối xong liền muốn đi được trị ngoài kinh

thành, được tri kia là nơi tuyệt hảo trị liệu da thịt bị thương, nếu bị phong hàn cũng đâu cần qua bên đó?”

“Vây..... vậy.....” Thập Nguyệt áp ứng, ghen cổ họng nói: “Sau khi gặp hái hoa tặc vì sao phải đi được tri?”

Tri Nguyệt Hằng dừng lại, sau một lúc lâu mới ào ào nói: “Trẻ con chưa mọc lông hỏi nhiều như vậy làm gì, cầm miệng, không được miệng lưỡi nữa.” Dứt lời đi thẳng về phía trước. Cước bộ hần nhẹ nhàng, vạt áo tím hơi hơi tung bay trong sắc ngày hạ cực kì rõ ràng, hơn nữa đây vốn là vẻ ngoài xuất chúng cùng quý khí bẩm sinh, dẫn tới các cô gái chung quanh đều ghé mắt.

Thập Nguyệt cuồng quít theo sau: “Công tử, công tử, chúng ta đây là muốn đi đâu? Tốt xấu thuê cái kiệu chứ, ngài.....”

“Sao trước kia ta không phát hiện người ồn ào như vậy?” Tri Nguyệt Hằng đột nhiên xoay người, nhìn sắc trời nói: “Khó được hôm nay đẹp trời, đừng phụ ngày tốt, ta đi hiệu cầm đồ ngồi một lát.”

Thập Nguyệt ngẩng đầu, chỉ cảm thấy vầng mặt trời độc ác kia gần như muốn chọc mù ánh mắt hắn, một chút hắn cũng không cảm nhận được cái gọi là đẹp trời mà chủ tử nói, có điều mơ hồ vẫn có thể cảm nhận được tâm tình đối phương. Mỗi lần ra cung, chủ tử tựa như thay đổi thành một người khác, mặt nạ âm trầm hoàn toàn dỡ xuống, bộ dáng lười nhác nhã nhặn thoát nhìn không khác gì cậu ấm nhà phú quý.

Đương nhiên, hắn vẫn ra đứng bên cạnh một chủ nhân hay nói vui đùa, nếu cả đời có thể ở trong hiệu cầm đồ thì tốt rồi.....

Chủ tử hai người vừa tản bộ vừa du lãm cảnh phố, nhoáng lên một cái đã là nửa ngày, đợi đến khi tới hiệu cầm đồ, đã qua buổi trưa. Tri Nguyệt Hằng chân trước vừa bước vào cửa lớn, còn chưa đứng vững, đối diện đã có một tiểu nhị vội vàng chạy đến, lo lắng nói: “Công tử, có việc bẩm báo.”

“Chuyện gì?” Hắn không chút hoang mang ngồi vào chiếc ghế phía sau quầy, lập tức nhàn nhã dựa vào lưng ghế.

Bên cạnh Thập Nguyệt sẵn sóc phân phó nô bộc dâng trà lạnh, tiếp đó tiếp nhận cây quạt đứng thổi gió.

“Bắt đầu nói từ đâu nhi.....” Tiểu nhị gãi gãi da đầu, giống như rất phức tạp nói: “Công tử còn nhớ người đàn ông trung niên nửa tháng trước đến tìm ngọc giám sư hay không.....”

Ngọc giám sư? Đàn ông trung niên?

Trong đầu nhanh chóng lướt qua một chút hình ảnh linh tinh –

Cô gái không hẹn mà gặp trong biệt viện, trong ánh mắt hàm chứa hận ý mãnh liệt; Người đàn ông đáng vẻ mập mạp đến muốn xem xét chữ viết bên trong nhẫn ngọc; Nửa đêm lục tìm khách sạn. Rồi sau đó cấp dưới trình lên bức họa.....

Tri Nguyệt Hằng mạnh mẽ ngồi thẳng thân mình, hần cư nhiên đem chuyện hay ho có lợi cho tiêu khiển như vậy ném ra sau đầu, hứng thú nổi lên, khó có thể ức chế, hần gần như cấp tốc không kịp mở miệng: “Như thế nào? Vị khách kia đã tìm tới?”

“Đúng vậy.” Tiểu nhị vẻ mặt cầu xin: “Vị khách kia cách ba năm ngày sẽ đến gây sự một lần, nói là chúng ta cầm vật của hần không trả, khiến cho việc làm ăn gần đây so với lúc trước kém rất nhiều.”

Tri Nguyệt Hằng nghe xong nửa câu đầu xem nhẹ nửa câu sau, truy vấn nói: “Vây hôm nay hần có đến hay không?”

Tiểu nhị sừng sốt, vì sao thoát nhìn vẻ mặt chủ tử nhà mình có vẻ rất chờ mong, không kiếm được tiền chẳng phải hần nên buồn rầu sao..... Thật cẩn thận đánh giá thần sắc đối phương, hần thận trọng mở miệng: “Tiểu nhân không rõ lắm, có lẽ sẽ đến, có lẽ sẽ không đến.”

“Vô nghĩa.” Tri Nguyệt Hằng không kiên nhẫn, suy nghĩ nửa khắc lại nói: “Như vậy đi, nếu lần sau hần đến đây, người liền.....”

“Công tử!” Tiểu nhị bỗng nhiên hô to, ngón tay chỉ ra phía ngoài.

Tri Nguyệt Hằng nhíu mày, nhìn theo phương hướng hần chỉ, thấy có một người nổi giận hùng dũng đi nhanh về phía hần, diện mạo rất quen thuộc. Hắn nhìn chăm chú trong chốc lát, môi mỏng không hiểu sao nhếch lên độ cong nhợt nhạt.

“Người được lắm, lại còn dám xuất hiện!” Tô Khởi Vượng một chương hung tợn đập trên mặt bàn, quát: “Trả lại nhẫn ngọc của con rể tương lai cho ta!”

Tri Nguyệt Hằng nhún vai: “Đã đánh mất.”

“Đã đánh mất?!” Tô Khởi Vượng bị thái độ nhẹ nhàng băng quơ của đối phương chọc giận, bước một bước xa định nhảy vào sau quầy, nhanh chóng bị vài người thân hình cao lớn ngăn lại, hần cố gắng vươn dài cổ, thăm dò giữa khe hở mấy người: “Người chờ đây cho ta, người đánh mất đồ vật của khách nhân, ta xem sau này người còn mở cửa buôn bán như thế nào.”

Tri Nguyệt Hằng mỉm cười: “Vị đại gia này, an tâm một chút chớ giận, tại hạ tuy rằng đánh mất nhẫn ngọc, nhưng có thể nói cho người tên của người đó, ngay từ đầu chẳng phải người vì chuyện này mà đến sao?”

Sắc mặt Tô Khởi Vượng khó coi hừ hừ hai tiếng, tâm không cam lòng không nguyện nói: “Vây ba chữ kia khác cái gì?”

“Nghiêm Từ Trạ.”

Nghiêm Từ Trạm là ai? Tô Khởi Vượng buồn bực xoa xoa tay.

“Ta nghĩ người nhất định không biết, kỳ thật.” Trì Nguyệt Hằng cười tủm tỉm cung cấp một tin tức chấn động: “Người trong lòng lệnh thiên kim chính là Tề tướng đương triều của chúng ta, nhân danh Nghiêm tướng.”

Tô Khởi Vượng ngơ ngác đứng ở nơi đó, không thể nói gì.

Nghiêm tướng? Nghiêm tướng!

Chẳng phải là nhân vật lớn khoan thai đến chậm trong phủ Thái Thú ngày đó sao. Người đàn ông kiêu ngạo cao cao tại thượng duy ngã độc tôn ấy lại là người trong lòng con gái hắn sao? Nhớ lại gương mặt xinh đẹp quá phận cùng ánh mắt không chút nào che dấu tính xâm lược đó, lòng Tô Khởi Vượng không tự chủ được run run một chút.

Này, như thế này bảo hắn đi cầu hôn như thế nào đây?

“Công tử, ta thay ngài rót một ly.” Thập Nguyệt bắt động thanh sắc lấy đi chiếc bát nạm vàng Trì Nguyệt Hằng nắm chặt, theo góc độ của hắn nhìn qua, gương mặt người nào đó họ Trì đang nhin cười mà thoảng có chút vận vẹo thật sự khiến người ta không thể nói gì, hẳn thật đúng là sợ chiếc bát kia sẽ thi cốt vô tồn dưới sức mạnh ẩn nhẫn này.

[thi cốt vô tồn: chết mà tan biến không còn thi thể xương cốt => hóa thành tro bụi]

Trì Nguyệt Hằng thu hồi ý cười đứng dậy, hai tay đặt trên mặt quầy, nhìn chằm chằm Tô Khởi Vượng biểu tình phong phú trước mắt, đề thấp giọng nói: “Người có biết, ta vì thay người hỏi thăm chiếc nhẫn ngọc này mà thiếu chút nữa bỏ mạng.”

Tô Khởi Vượng khẽ nhếch miệng, khăn trương nói: “Chỉ giáo cho?”

Trì Nguyệt Hằng vẫy tay: “Cẩn thận tai vách mạch rừng, chúng ta nhỏ giọng một chút.” Đợi đến khi đối phương đưa lỗ tai lại đây, hắn mới thấp giọng nói: “Thằng thần mà nói, chiếc kính lúp trên tay ngọc giám sư ta đây không coi là tinh vi, cho nên ngày ấy mang theo chiếc nhẫn phi thủy kia tới nhà sư phụ dạy ta vào nghề, muốn người hỗ trợ. Ai ngờ đợi xem xong đang muốn cho người câu trả lời thuyết phục, một đội quan binh đã tới rồi, không phân trần gì bắt ta giam vào trong đại lao.”

“Sau đó thế nào?” Trái tim Tô Khởi Vượng bị treo cao tới cổ họng.

Trì Nguyệt Hằng vô cùng đau đớn, nức nở nói: “Sau đó ta bị hung hăng ăn đòn hiểm một chút, lúc ta còn chưa rõ tình trạng, chỉ thấy Nghiêm tướng, hắn cầm lấy vũ khí làm người ta run sợ nhất trong hình bộ.”

“Ta không muốn nghe điều này đâu!” Tô Khởi Vượng không kiên nhẫn ngắt lời, gấp đến độ túm lấy cổ áo hắn, quát: “Người nói trọng điểm đi chứ!”

Trì Nguyệt Hằng vung khỏi tay hắn, bả vai giật giật, đồng thời cố gắng nghiêng đầu về phía sau.

Lại bắt đầu đóng kịch. Thập Nguyệt hừ mũi xem thường, thấy trên đường đã có người nghi chân quan khán hai kẻ dở hơi hình thái khoa trương này, liền bắt chợt tựa đầu xâm nhập vào giữa hai người: “Đại gia, vào nhà nói chuyện đi, sợ là ngọc giám sư nhà ta không không chế được cảm xúc.”

Vào thời khắc nguy cấp Tô Khởi Vượng hành động dị thường mau lẹ, từ trên quầy nhảy qua, kích động nói: “Sau đó Nghiêm tướng nói gì?”

Trì Nguyệt Hằng nhủ mảy, ai oán nói: “Hắn hoài nghi ta là con gái người.” Hai chữ cuối cùng nhẹ nhàng nói ra bên tai đối phương.

Tô Khởi Vượng hít một ngụm khí lạnh: “Gian phu?” Sau một lúc lâu lại ý thức được mình nói lỡ, che miệng nhỏ giọng nói: “Sao có thể, sao có thể, rất rõ ràng.”

Trì Nguyệt Hằng hí mắt: “Ta đoán chắc hai người bọn họ đã coi nhau như người xa lạ, lệnh thiên kim đối với Nghiêm tướng không còn gì lưu luyến, chỉ sợ Nghiêm tướng vẫn đang buồn bực không vui, tưởng niệm thành tật miên man suy nghĩ, cho rằng cô gái mình yêu nay Tần mai Sở, yêu người khác. Mà chiếc nhẫn này đột nhiên xuất hiện trong tay ta, cũng khó trách hắn sẽ nghĩ như thế.”

“.....” Tô Khởi Vượng buồn bực gất cổ họng, trầm mặc sau một hồi đột nhiên ngẩng đầu nói như chém đinh chặt sắt: “Không có khả năng, Cẩm Dạ nhà ta tất không phải người con gái phụ lòng.”

Nay nghĩ đến, rất nhiều chuyện trở nên rõ ràng, lần đó trong thọ yến, Cẩm Dạ nhìn thấy Nghiêm tướng sau không hề báo trước đã nói muốn rời đi, rồi sau đó lại mất tích hơn nửa đêm, cho đến khi trời sắp sáng mới hỏi phủ, nói vậy hai người đã gặp gỡ ở nơi nào đó.

Trách người cha như hắn không đủ quan tâm con gái, mới có thể không chú ý tới những dấu vết để lại này, làm cho vợ chồng son không công mất đi rất nhiều cơ hội gặp mặt.

“Nếu con gái người không phải người phụ lòng, vì sao Nghiêm tướng phải hoài nghi nàng có. ừm, người mới?” Trì Nguyệt Hằng muốn giúp đỡ, thử nói: “Hay là, gần đây lệnh thiên kim quá thật chọc giận hắn.”

Tô Khởi Vượng mờ mịt: “Này. Cẩm Dạ vẫn luôn cùng ta ở Dao Châu, ngay cả việc hai người bọn họ tình đầu ý hợp khi nào ta cũng không rõ ràng,

ngày thường nàng xuất môn cũng không nhiều, thật sự không nhìn ra được.”

Trì Nguyệt Hằng mỉm cười:“Nói như thế nào đây, chuyện này người ngoài cũng không nên nhúng tay, còn phải làm cho chính bọn họ xử lý, có điều Nghiêm tướng công vụ bận rộn, lệnh thiên kim muốn gặp mặt hẳn một lần cũng không dễ dàng.” Dừng một chút, hần phiến muộn: “Chỉ sợ một đoạn thời gian dài sau này cũng không thể gặp nhau.”

“Vì sao?” Tô Khởi Vượng truy vấn.

“Nghe nói hẳn trọng thương, đêm nay đi được trị chữa trị, sau đó phải ở nhà tĩnh dưỡng.” Trì Nguyệt Hằng giống như buồn rầu kéo dài ngữ điệu:“Lệnh thiên kim cũng không phải vương công quý tộc, phủ Tề tướng thủ vệ sâm nghiêm sợ là không vào được.” Hần bước xuống cạm bẫy, lẳng lặng chờ đợi.

Nửa khắc, lời nói trong dự kiến vang lên –“VẬY được trị kia ở chỗ nào?”

Trì Nguyệt Hằng giả vờ kinh ngạc:“Vạn lần không thể đâu, kia là được trị hoàng gia, không phải hoàng tộc cùng trọng thần triều đình thì không thể, dân chúng tầm thường ngay cả cửa cũng không cho vào.”

Bị người nhìn thấu tâm tư, Tô Khởi Vượng ghen đỏ mặt, buồn bực nói:“Ta, ta cũng chỉ muốn vì Cẩm Dạ.....”

“Ta hiểu được ta hiểu được!” Trì Nguyệt Hằng trịnh trọng gật đầu, thần bí nói:“Cũng đúng, nhìn người sốt ruột vì con gái như vậy, ta liền giúp người một phen, có điều, việc này không phải là việc nhỏ, đừng cao giọng tuyên dương.” Nói xong, hần gọi thư đồng, nháy mắt mấy cái: “Thập Nguyệt, ngọc bài hai ngày trước khách nhân gửi lại ở chỗ chúng ta đâu?”

Thập Nguyệt khó xử:“Công tử, không hay lắm đâu.” Đây chính là vật tượng trưng thân phận Vương gia đó, có thể tùy tiện cho người khác mượn sao được!

“Lấy đến!” Ngữ khí nặng thêm.

“Vâng.” Thập Nguyệt bắt đầu đi, giả vờ giả vịt đi một vòng ở sau nhà, lập tức đi tới bên cạnh Trì Nguyệt Hằng, thừa dịp Tô Khởi Vượng không chú ý từ trong tay chủ tử nhà mình tiếp nhận ngọc bài, lại lui vài bước, cung kính trình lên:“Ồ chỗ này.”

Tô Khởi Vượng nhìn ngọc bội màu đỏ sẫm, phía trên còn ấn hai chữ “Đại Trì” đại biểu huy chương hoàng gia, nửa là kinh ngạc nửa là cảm kích nói:“Vật quý trọng như vậy, có thể tùy tiện mượn sao? Có phiền tới người..... hay không.”

Trì Nguyệt Hằng lơ đãng:“Vị khách kia ra quan ngoại, chắc là một vị tướng quân, bởi vì thua sạch cửa cái mới lấy vật này đến mượn nợ vay tiền, nếu không thì tội lớn mất đầu này ai dám phạm. Người cũng không cần kích động, việc này người biết ta biết, đêm nay dùng xong ngày mai người nhanh chóng đưa cho ta là được.”

“Ta.....” Hai mắt Tô Khởi Vượng nước mắt lưng tròng.

Trì Nguyệt Hằng vỗ vỗ vai hần:“Đại ân không lời nào cảm tạ hết được, lòng ta nhận.” Đem ngọc bài nhét vào trong lòng hần, sau đó nói:“Nhớ kỹ, ra cửa Tây đi dọc theo đại lộ, nhìn thấy một lối rẽ thì rẽ trái, ra năm dặm chính là được trị, Nghiêm tướng ước chừng sẽ tới vào bữa tối.”

Tô Khởi Vượng vuốt cằm:“Xin cho ta gọi người một tiếng ân công, sau này nếu có thể thành chuyện tốt, ắt sẽ mời người uống một ly rượu mừng.”

Trì Nguyệt Hằng cười khê:“Đó là đương nhiên, người không mời ta ta cũng phải tới cửa đòi, sắc trời không còn sớm, người nên nhanh chóng trở về chuẩn bị xe ngựa đi, cần phải đốc thúc lệnh thiên kim xuất môn, chớ để lãng phí thời cơ khó được này.”

“Được.” Tô Khởi Vượng khom người thờ dài, sau đó xoay người rời đi.

Thấy đối phương đi xa, Thập Nguyệt nhìn người nào đó tươi cười đầy mặt, cuối cùng không nhịn được mở miệng nói:“Ngài tốn nhiều thời gian như vậy đi tới bước này, rốt cuộc vì cái gì?”

“Chơi vui a.” Hần nhanh chóng nói tiếp:“Trong cung quá buồn tẻ, duy có bên ngoài mới có thể tìm chút việc vui, người chưa từng thấy Tô Cẩm Dạ kia, mặt ngoài xem ra là một cô gái thanh tú dịu dàng đài hoàng, nhưng vẫn làm cho ta nhìn với cặp mắt khác xưa, gặp đại nạn vẫn bình tĩnh, nói vậy lúc có thể báo thù rửa hận cũng sẽ không ra tay lưu tình.”

Thập Nguyệt giật mình:“Có phải ngày ấy ngài tốn công lực tìm khách là vì nàng? Vậy cô gái trong bức họa chính là Tô Cẩm Dạ trong miệng ngài?” Chính mình từng thấy cuộn tranh kia một lần, người bên trong có dung mạo bình thường, làm cho hần giờ phút này mặc dù nhớ lại cũng không có quá nhiều hứng thú.

Trì Nguyệt Hằng gật gật đầu:“Đúng vậy.”

Thập Nguyệt có chút đâm chiêu cúi đầu, nhỏ giọng nói:“Nhưng tiểu nhân vẫn cảm thấy không ổn, Tô gia tiểu thư cố gắng báo thù, nhưng nếu Nghiêm tướng thực sự nóng giận, chỉ sợ mạng nhỏ khó bảo toàn.”

“Việc này người sẽ không hiểu, ta từng tìm người điều tra Tô Cẩm Dạ, nha đầu kia hiển nhiên biết võ, mà tên Nghiêm Tử Trầm kia bình thường đi được trị cũng chỉ mang một mình Tích Kì, đến lúc đó Tích Kì canh giữ bên ngoài, bên trong thế nào hẳn cũng sẽ không biết.” Trong mắt Trì Nguyệt Hằng tràn đầy hứng thú.

“Vậy lỡ may hai người không gặp thì làm sao bây giờ, nam nữ vốn là phân ra hai được tri.” Thập Nguyệt lại nhai phân tích nói: “Tiểu nhân nghĩ vẫn có cơ sở.”

“Người không thể ngậm miệng lại hay sao.” Tri Nguyệt Hằng đỡ trán, khẩu khí tức giận: “Chỉ cách hai tấm bình phong mà thôi, người không cần tranh luận nữa, tâm tình muốn nhìn trò hay của bốn vương đều bị người phá hủy!”

Thập Nguyệt bữu môi, mắt to đầy ứ khuất.

Tri Nguyệt Hằng cũng không để ý đến hắn, đi tới nội thất gọi: “Người đâu, tìm một cao thủ đêm nay qua bên kia mai phục, bảo vệ Tô gia tiểu thư an toàn, đồng thời sau khi tình huống xảy ra nhanh chóng hồi phủ bẩm báo.”

Bạn đang đọc truyện *Cầm Dạ Lai Phủ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21

“Ta còn chưa rõ, cha để ta tới được tri này có dụng ý gì.” Cầm Dạ nằm trên ghế gỗ, trên người chỉ mặc một tấm áo đơn, vai phải cùng cánh tay lộ ra bên ngoài, dưới bờ vai mượt mà óng ánh bạc là vết thương dữ tợn, nửa mới nửa cũ, phía trên còn bao trùm một lớp vảy già đỏ sẫm.

Sơ Tinh đang cầm bát ngọc, dùng vải bông dính thuốc mỡ màu đen bên trong, cẩn thận bôi lên miệng vết thương thay nạng, nhẹ giọng nói: “Có lẽ là lão gia nhìn thấy tiểu thư bị thương, mới mang người tới thánh địa này.”

“Không có khả năng.” Cầm Dạ lắc đầu nói: “Cha ta xưa nay sơ ý, quyết không có khả năng phát hiện ra điều lạ. Em còn nhớ hay không, mới vừa rồi ở cửa, chủ nhân được tri thái độ kiên quyết, nói là người bình thường không thể vào, sau đó không biết cha ta thần thần bí bí cho hắn xem gì đó, người họ bỗng nhiên thoải mái, thậm chí còn phái hai tiểu tỷ ở bên hầu hạ.”

Nói xong xoay mình, nhìn một cô gái đang vội vàng vung thứ bột phấn gì đó không biết tên vào trong được tri, về phần một vị khác, tác cung kính ôm sa y tuyết trắng, lặng lẽ đứng một bên.

Cầm Dạ thở dài: “Ta nghĩ, nơi này tuyệt đối có lai lịch không nhỏ.” Hoa lệ như vậy, tuy nói là suối nước nóng thiên nhiên, nhưng trước đó khi đi qua khó phòng đã nhìn thấy nơi đó chất đầy dược liệu trân quý, nói vậy đều là phụ liệu dùng để cho vào nước suối. Đương nhiên, kỳ thật những thứ đó vẫn chưa làm nạng kinh hãi, chân chính cổ quái là, phí tổn cao như vậy, cư nhiên không thu khách nhân một xu!

Thật sự là không thể tưởng tượng được.

“Lời nói của tiểu thư rất đúng.” Sơ Tinh gật đầu, bỗng nhiên lại nghĩ tới cái gì, thử nói: “Lát nữa tiểu thư thay đồ bôi thuốc xong, em có phải đi trước hay không?”

Cầm Dạ hơi hơi kinh ngạc: “Sao, em có việc gì thế? Nếu có việc thì đi trước cũng không sao.”

Sơ Tinh cúi đầu nghiêm mặt, muốn nói lại thôi.

Cầm Dạ biết vậy nên hơi ngoài ý muốn, nha đầu kia luôn luôn ở bên người mình, gần như như hình với bóng, ít khi có yêu cầu như thế, còn nữa, tính cách nàng sang sảng, mặc dù bề ngoài lạnh lùng, nhưng là người thẳng tính, có cái gì thì nói cái đó, chưa từng thấy đáng về áp a áp ứng như bây giờ.

“Em có điều gì khó nói sao?” Nàng chậm rãi mở miệng, ngầm có ý thân thiết.

Sơ Tinh buông bát, bình tĩnh nhìn Cầm Dạ, do dự một hồi lâu cuối cùng không nhịn được nói: “Trước khi đi lão gia ngàn dặn vạn dặn, bảo em cần phải rời đi sau khi thay người bôi thuốc, nói là muốn cho người có thời gian im lặng một mình.”

“.....” Lần này đến phiên Cầm Dạ trầm mặc, đây là lần đầu tiên nàng không hiểu suy nghĩ của cha, ngày thường người ấy thành thật như tờ giấy trắng, sao lại bỗng nhiên làm cho nha hoàn bên người của nàng rời đi, theo như ý nghĩ của ông ấy, nên hận không thể phái hai ba người bảo vệ con gái mới đúng.

“Tiểu thư, em lo lắng cho người.” Sơ Tinh chần chừ, nhưng cố tình mình lại đáp ứng lão gia rồi, cũng không nên làm một người thất tín, thật sự là hai bên đều khó.

Cầm Dạ nhìn ra đối phương khó xử, khẽ cười nói: “Cha nói để ta một mình lặng lẽ, vậy em đi ra gian ngoài đi, như vậy cũng không tính là vi phạm hứa hẹn.” Nói xong liền đứng dậy, tỷ nữ bên cạnh nhanh chóng chào đón, thay nạng rút đi áo trong.

Sơ Tinh thả lỏng một hơi: “Vẫn là tiểu thư nghĩ chu đáo.” Nói xong, nàng tiếp nhận sa y trên tay tỷ nữ, nói: “Ta làm là được, các người đều đi ra ngoài đi.”

“Vâng.” Hai người theo phân phó lui ra.

Cầm Dạ sờ sờ vải dệt mỏng như cánh ve kia, hiểu kỳ nói: “Nghe tỷ nữ giới thiệu, vật này dệt từ sợi tơ do con nhện nhả ra ở vùng biên cảnh, con nhện kia là trăm độc chi vương, nhưng sợi tơ này lại có hiệu quả trị liệu chữa khỏi ngoại thương, không biết lời này có phải thật hay không.”

“Thử xem sẽ biết.” Sơ Tinh đi tới phía sau nàng, vừa nâng tay đã bị ngăn lại.

Cầm Dạ khó được đồ mặt, nói quanh co: “Không cần cời yếm ra, dù sao vết thương của ta chỉ có trên cánh tay phải cùng bắp đùi, ngực bụng không tiếp xúc với nước suối cũng không sao cả.”

Sơ Tinh sùng sốt, sau đó cười hi hi trêu ghẹo nói: “Tiểu thư chỉ có lúc này mới giống một khuê nữ bình thường.”

“VẬY em nói xem, thường ngày ta giống cái gì?” Cầm Dạ tức giận gõ trán nàng ta một chút.

Sơ Tinh ôm đầu, nhanh chóng chạy đi, tiếng cười không ngừng tràn ra khóe môi: “Bình thường sao, bình thường hoàn toàn là sói đội lột cừu.” Chạy ra vài bước sau lại quay đầu lại, nhìn đáng vẻ tiểu thư nhà mình giả vờ tức giận, lúc này mới thu hồi ý cười: “Được rồi được rồi, không đùa nữa, tiểu thư mau xuống ao đi, em chờ ngay bên ngoài, có chuyện gì thì gọi em một tiếng.”

Cầm Dạ lên tiếng, khoác sa y bó sát người, đầu tiên là dò xét độ nóng của nước, sau đó mới thả lỏng đem hơn nửa thân mình tắm vào trong nước, cảm giác ấm nóng nhanh chóng lan tràn toàn thân, cùng với hơi nước lượn lờ bay lên và mùi dược liệu, hình như miệng vết thương vốn âm ỉ đau cũng trở nên tốt hơn rất nhiều.

Nàng thoải mái than nhẹ một tiếng, nhu nhu cổ, bắt đầu thưởng thức phong cảnh quanh mình.

Suối trong của ao vốn là nhám thạch lại được thay thế bằng mặt đá trơn nhẵn, cuối ao là một chiếc cầu rồng điêu khắc từ phi thủy, có vòi nước trong phun ra, từ miệng rồng chảy xuôi xuống. Phía cuối bên tay trái vẫn là thạch bích, bên trên có cây đèn bằng ngọc lưu ly, mà tay phải là một tấm bình phong sơn thủy thật lớn, nét bút phiêu dật, ý cảnh duy mỹ.

Xem ra là nguyên bản một cái ao bị chia làm hai nửa.

Nhận thấy được điểm ấy sau, không hiểu sao Cầm Dạ liền trở nên lo lắng, không biết bình phong này có bền chắc hay không, lỡ may đổ một cái thì làm sao bây giờ, nghiêm trọng hơn một chút, nếu bên cạnh vào là đàn ông. Nàng không tự chủ được nhú nhú mày, quả thực làm cho người ta ngẫm lại liền khó có thể chịu được, may mà trước mắt không có khách nhân nào khác, mới có thể tự tại như vậy.

Bất đắc dĩ ông trời không cho nàng như ý, nàng bên này còn đang may mắn, chỉ một lát đã có tiếng bước chân vang lên, sau đó là tiếng nói mềm mại của cô gái: “Đại nhân, nô tỳ thay ngài cởi áo.”

Cầm Dạ đột nhiên trừng to mắt, được gọi đại nhân tất nhiên là đàn ông, trước mắt mình đang áo rách quần manh, mặc dù có bình phong cách xa nhau cũng đủ làm cho nàng bất an lo sợ, vì thế không thể tiếp tục chờ đợi, nàng xoay người đưa lưng về phía bình phong, bắt đầu nhỏ giọng gọi với ra ngoài cửa: “Sơ Tinh, Sơ Tinh, em có ở đó không?” Sau một lúc lâu không đợi được trả lời, nàng lại tăng thêm giọng: “Sơ Tinh, mau chút tiến vào.”

Sau một lúc lâu, ngữ điệu quen thuộc truyền đến: “Tiểu thư, làm sao vậy?”

Cầm Dạ nhẹ giọng nói: “Có chút choáng váng đầu, không muốn ngâm nữa, em giúp ta đem quần áo tắm rửa mang vào đây.”

“Vâng.”

Trong thời gian chờ đợi, Cầm Dạ bỗng nhiên nghe được cách vách lại vang lên tiếng bước chân vội vã, sau đó thật lâu cũng không thấy động tĩnh, bên tai chỉ có tiếng hô hấp của chính mình cùng tiếng nước, không còn gì khác, thời gian giống như dừng lại, không gian này yên tĩnh đáng sợ. Mà cũng không biết Sơ Tinh làm sao vậy, lấy bộ quần áo thôi, lại chậm chạp không đến.

Nàng nhăn nheo tính tình sau một hồi lâu, không nhận được lại gọi: “Sơ Tinh, đã được chưa!”

Không khí quý dật, trả lời nàng chỉ có tiếng vang của chính mình.

Cầm Dạ ần ần có chút bất an, ghé vào bên cạnh ao, vươn dài tay định lấy bộ quần áo ban đầu thay ra, ngón tay còn chưa chạm vào vải dệt, phía sau đã truyền đến tiếng phàn nộ.

Bức bình phong kia bị người ta dùng một cước đá văng, lập tức có tiếng đàn ông trong trẻo nhưng lạnh lùng nhàn nhạt truyền đến –

“Không nghĩ tới nhanh như vậy chúng ta lại thấy mặt.”

Giọng nói của người tới đối với nàng mà nói không coi là xa lạ, thân nhiên mà nói, nếu hôm nay đổi thành người khác, nghe âm điệu triền miên thân nhiên trong trẻo như thế sẽ làm lỡ tai thực hưởng thụ, nhưng giờ phút này Cầm Dạ lại hận không thể ngụp đầu xuống được trị, tốt nhất khi ngẩng đầu lên lần nữa có thể phát hiện đây chỉ là một giấc mộng mà thôi, còn vị huynh đài mà đời này nàng không muốn gặp nhất kia sẽ biến mất không thấy.

Lúc này mới thật sự hiểu được, cái gọi là oan gia ngõ hẹp, ước chừng chính là ý tứ này.

Ông trời thích chọc ghẹo nàng, bắt đắc đi lại nghĩ tới câu oan oan tương báo đến khi nào, nếu bây giờ nàng ngẩng đầu nói ra câu danh ngôn này, kết cục có thể đỡ.....hay không.

Nước trong được trì đường như tăng nhiệt độ trong nháy mắt, hơi nước tràn ngập không xua đi được, Cẩm Dạ trợn to đôi mắt, trong lòng như có sợi dây vô hình, từng chút từng chút một bị kéo căng, cuối cùng áp chế nàng không thể thở nổi. Nàng cố gắng cắn môi áp chế bất an, nửa nằm ở cạnh bờ ao, vẫn muốn làm chút nỗ lực cuối cùng:“Ngươi, ngươi là kẻ háo sắc ở đâu đến đây, vô lễ xâm nhập như vậy, mau rút đi! Nếu không rút ta sẽ gọi người!”

Úp mặt vào hai lòng bàn tay, nàng khóc nửa là thương tâm nửa là tức giận.

Đối phương cũng không thương tiếc, khề cười nói: “Sao vậy, mới ba ngày không gặp đã không nhớ rõ sao?” Lần này là vui đùa, đáng tiếc giọng nói hỗn loạn lãnh liệt mang cảm giác áp bách, nghe vào trong tai Cẩm Dạ càng cảm thấy ảo não.

Xem ra kiếp nạn hôm nay tất nhiên không thể tránh khỏi, nàng thu hồi hư tình giả ý, chậm rãi nói: “Nghiêm đại nhân, đã lâu không gặp, tiểu nữ đối với ngươi thật đúng là nhớ mãi không quên.” Nàng tay đem làn tóc dài buông ở trước ngực vắt đến sau lưng, để chần trượng thái quần bách áo rách quần manh kia, nàng vừa tính toán khoảng cách đến đối phương không khỏi lại oán thầm trong lòng vì đàn bà con gái không tiện, nếu là đàn ông, tất nhiên có thể cứ như vậy chạy ra, dù sao cũng không cần để ý ánh mắt người qua đường.

“Xem ra thù mới hận cũ, lại thêm một món nợ.” Người nào đó cười chế nhạo, lại chậm rãi bổ sung: “Có điều ta nghĩ, thêm món nợ mới này, cô nên mất mạng.”

Cẩm Dạ hô hấp cứng lại, ngón tay bấu vào vách ao bởi vì căng thẳng hơi hơi phát run.

Tiếp theo, nàng không thể nhẫn nại cục diện bị động này được nữa, phân rõ vị trí hần đang đứng một phen, lập tức xoay người một tay che mặt một tay xoay lại, hung hăng đập vào mặt nước, chất lỏng trong được trì đột nhiên hóa thành rồng nước, từ gần tới xa dâng lên hướng về bên kia.

Kêu rên trong dự kiến vang lên.

Trong nháy mắt, Cẩm Dạ cũng không thể kịp nghĩ gì nữa, thừa dịp người ta bị nước ao mãnh liệt kích thích mờ ánh mắt hết sức nhanh chóng đứng dậy, diêm mũi chân trên mặt nước mơn lợc, toát ra lao tới gần hần.

“Tích.....”

“Tích cái đầu ngươi!” Nàng đề thấp tiếng nói, khó được thô lỗ mắng tục, cánh tay trái không hề lưu tình vung qua:“Còn muốn gọi hộ vệ!”

Dạ đây là bộ phận tương đối yếu ớt trong ngũ tạng lục phủ, cảm giác bị ngoại lực gây thương tích nhất định rất khó sờ, huống chi một cùi này của nàng dùng chín phần sức lực, cho nên khi nàng nhìn thấy Nghiêm Từ Trảm trắng bệch nghiêm mặt nhưng không sút mẻ chút nào đứng tại chỗ, không khỏi nhũn mày âm thầm mắng.

Trên đời này vì sao lại có loại quái thai đến gây chuyện làm người ta tức giận như thế này, bị đánh cũng không xin khoan dung không kêu thảm thiết, vẻ mặt kiêu căng khinh thường, rất giống như nàng vợ vẫn buồn cười đến mức nào. Chính loại phản ứng này làm cho nàng đêm đó báo thù ngay cả vùng roi cũng không thấy tận hứng, người đàn ông này xứng đáng bị giáo huấn trăm ngàn lần, đợi đến thời khắc hần thần phục dụ ngoạn, mới có thể hết giận.....

“Có phải Nghiêm đại nhân rất hối hận chưa học võ nghệ hay không, mới bị tiểu nữ cười ở trên đầu?” Rất kỳ quái, thói hư tật xấu của nàng luôn có thể dễ dàng bị người này kích thích, hết thấy lời nói châm chọc ác ý giống như tự có ý thức, luôn có thể phát huy mạnh mẽ khi gặp được hần.

“Chết đến nơi còn không biết thu liễm.” Mối mông phun ra khinh miệt, ánh mắt hần bởi vì bị nước thuốc hất mà không ngừng chảy nước mắt ra bên ngoài, kết hợp với gương mặt kinh diêm kiết ngạo khó thuần kia, hình thành một hình ảnh dị thường đối lập.

Cẩm Dạ chậm rãi rút lui, định lấy quần áo. Còn chưa đi ra nửa bước, cánh tay đã bị người ta bắt được, nàng phản xạ định quay đầu, nhìn đến tươi cười ác ý lạnh lẽo kia, liền thấy không ổn. Bề mặt xung quanh ao lát bằng đá cẩm thạch đen, cực kỳ trơn nhẵn, hơn nữa nước bị vấy lên, không cẩn thận sẽ dễ dàng trượt chân.

“Ngươi làm gì.....” Nàng kinh hãi ngược lại bị mất cân bằng.

Nghiêm Từ Trảm là đàn ông không hơn không kém, bằng vào sức lực tự nhiên mạnh mẽ hơn Cẩm Dạ rất nhiều, vì thế bị lôi kéo như vậy lòng bàn chân nàng trượt, chặt vật ngã vào trong ao. Hần đứng ở bên cạnh ao, cứ việc không thương thức được hình ảnh nàng ướt sũng xấu xí có chút tiếc nuối, nhưng vẫn không quên bỏ đá xuống giếng:“Còn muốn chạy? Có thể nói cô đã tính toán nhầm rồi.”

Cẩm Dạ cắn răng, cố gắng vươn dài cánh tay, cũng thật may nàng là người tập võ, thân thể so với người thường mềm dẻo hơn rất nhiều, trong tình trạng này còn có thể túm ống tay áo người khởi xướng, từng chữ thoát ra từ trong kẽ răng:“Yên tâm, ta chết cũng muốn kéo ngươi làm đệm lưng.”

Bùm—

Bọt nước văng khắp nơi, hai người song song ngã xuống trong ao.

Dược trì này kỳ thật chia làm hai vòng trong ngoài, bên ngoài là chỗ ngâm mình, mà bên trong là chỗ dược tính mạnh nhất, chiều sâu cũng đủ quá đỉnh đầu người. Cẩm Dạ lộ đầu ra, thờ dốc từng ngụm từng ngụm, bỗng nhiên cảm thấy không đúng, lại nâng tay lần nữa phát hiện trên tay là một chiếc áo

bào đen trống rỗng

Người đâu?!

Vì nước thuốc nhức mắt, nàng không dám lặn xuống, đề phòng gặp thất lung sờ soạng. Chính đang nhìn xung quanh, dưới chân lại bị cái gì cọ một chút, may mà lần này phản ứng cực nhanh ổn định thân hình, có điều.....

Trên cổ không hiểu sao nhiều hơn một phen chùy thủ. [chùy thủ: dao nhỏ]

“Chưa học võ thì sao? Cô học võ thì như thế nào chứ?” Hắn đứng ngay ở sau lưng nàng, khẩu khí tràn đầy hèn mọn.

Cầm Dạ trầm mặc, vẫn không nhúc nhích nhìn chăm chăm Nghiêm Từ Trạch chậm rãi chuyển tới trước người nàng.

Giọt nước từ thái dương lướt qua gò má độ cong duyên dáng, cánh môi ẩm ướt như hoa đào tháng ba, trên thân hần không một mảnh vải, làn da trơn bóng mềm nhẵn như ngọc, giờ phút này tóc đen tán loạn nổi trên mặt nước, mắt phượng hẹp dài nhắm chặt xinh đẹp một cách kinh tâm động phách, nếu không phải mi mắt quá mức kiều ngạo, mang đến anh khí bề ngễ thể nhân, sợ là thật sự sẽ làm người khác hiểu lầm giới tính.....

Cầm Dạ không thể không thừa nhận, đàn ông mỹ mạo càng làm người ta chặc lưỡi, cứ việc sớm biết người này cực kì xuất sắc, vẫn không tự giác có nửa khắc hoảng thần. Quơ quơ đầu, nàng rũ sạch thứ cảm xúc không nên có này, ra về thoải mái nói: “Đừng bảo Nghiêm đại nhân sẽ mượn phen chùy thủ nhỏ bé này đến uy hiếp ta chứ?”

Nghiêm Từ Trạch mỉm cười, một tay đặt lên trên gáy nàng: “Cô đang phát run, cuối cùng cũng biết sợ hãi sao.”

Cầm Dạ nhất thời sợ hãi cả người, hõm vai cùng cổ vốn là bộ phận nàng sợ nhất, mà độ ẩm nơi đầu ngón tay đối phương giống như xuyên thấu qua làn da, rót vào trong máu..... Loại cảm giác này rất quái dị, nàng nắm chặt lòng bàn tay, hận nói: “Buông tay người ra.”

“Lời này thật là có chút quen thuộc.” Nghiêm Từ Trạch hơi dùng lực một chút, lưỡi dao sắc bén kia ngay tại cần cổ nàng vẽ ra vết máu, tình tế vuốt ve miệng vết thương kia, hần thân nhiên nói: “Ta nhớ rõ đêm đó là ta bảo cô buông tay, lúc ấy thái độ của cô vô cùng hờn giận.”

Cầm Dạ cười đến miễn cưỡng: “Chẳng phải Nghiêm đại nhân ghét nhất tiếp xúc thân thể với người khác sao? Ta cũng vậy suy nghĩ cho người thôi.....”

Ý cười của Nghiêm Từ Trạch càng lúc càng nhạt: “Vị lát nữa có thể chậm rãi tra tấn cô, ta nghĩ chút thói quen nhỏ bé ấy vẫn có thể chịu đựng một chút, cô nói đúng không?” Lấy dao lướt trái lướt phải khoa tay múa chân, hần tiếp tục nói: “Cô không cần có ý định chạy trốn, ta không biết thương hương tiếc ngọc, nếu nhất thời trượt tay..... thì không tốt đâu.”

Cầm Dạ dùng sức nhắm mắt lại, lòng cũng lạnh.

Đột nhiên, ngoài cửa truyền đến tiếng đánh nhau, tiếng binh khí va chạm vang lên trong không gian yên tĩnh này phá lệ rõ ràng, thỉnh thoảng hỗn loạn tiếng con gái quát to.

Cầm Dạ vui vẻ: “Sơ Tĩnh!”

Nghiêm Từ Trạch cũng không hoảng, thân nhiên nói: “Ta không biết nha hoàn của cô lợi hại cỡ nào, nhưng Tích Kỳ do một tay ta bồi đắp nên, tứ đại cấm vệ của hoàng thành cũng không phải đối thủ, cô đoán xem, trận chiến này ai thua ai thắng?”

Cầm Dạ phẫn nộ ngậm miệng, hần nói đúng, võ nghệ của Tích Kỳ nàng tận mắt chứng kiến, Sơ Tĩnh có lẽ không qua được mười lăm chiêu sẽ thất bại.....

Quả nhiên, lại qua một lúc lâu sau bên ngoài không còn động tĩnh, ngay sau đó chỉ vang lên tiếng bước chân một người.

Nghiêm Từ Trạch ra về tiếc hận lắc đầu: “Thật là đáng tiếc.”

Chỉ mình treo chuông, Cầm Dạ nhìn thấy cửa sổ cách đó không xa, lòng sinh một kế, bỗng nhiên hét lên một tiếng: “Trốn chỗ nào!”

Nghiêm Từ Trạch sững sốt, khi phản ứng lại chùy thủ kia đã bị đoạt đi.

Cầm Dạ dương cao tay, dùng sức ném về phía phương hướng kia, cửa sổ gỗ khắc hoa nhanh chóng mở rộng, nàng vô cùng lo lắng nắm lên áo đen rơi xuống cạnh bên, cũng may nó dính nước có chút sức nặng, liền tùy ý vo vo ném ra ngoài cửa sổ.

Nghiêm Từ Trạch nhếch mi: “Cô.....”

“Đi xuống!” Cầm Dạ đè lại bờ vai của hần, đồng thời nín thở lặn xuống phía dưới.

Nghiêm Từ Trạch tất nhiên không có khả năng ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ, liều mạng gãy dựa, Cầm Dạ cần tiêu tốn tất cả sức lực mới có thể chế trụ hần, ngay cả hai tay hai chân cũng trĩu ở trên người hần, nàng ảo não mới vừa rồi mình cứ nhiên ngốc đến mức như thế, quên điểm huyệt của hần, từ trước đến nay mình thật sự chưa bao giờ vấp vả như vậy, chỉ sợ mặt nước có một chút gợn sóng sẽ bị người ta phát giác ra manh mối.

Một mảnh im lặng, tiếng bước chân kia ở cạnh ao đi một vòng sau lại dừng lại.

Nghiêm Từ Trạh há mồm, định phát ra âm thanh.

Cầm Dạ vốn tựa đầu để ở hõm vai hấn, phát hiện ý đồ này sau kinh hãi, làm sao bây giờ, nàng thật sự không còn tay chân thừa thãi che lại nếu hấn há mồm, nếu hấn gọi người tới, Tích Kì sẽ phát giác vấn đề, mà nàng hoàn toàn không phải đối thủ của Tích Kì.....

So sánh với sự hoảng sợ của Cầm Dạ, Nghiêm Từ Trạh giờ phút này có thể nói là nắm chắc phần thắng, chỉ cần hấn kêu một cái, như vậy cô gái đáng giận này sẽ như chim trong lồng, mọc cánh cũng khó bay, hấn tạm thời thả lỏng trái tim căng thẳng, bắt đầu nghĩ lát nữa nên dùng biện pháp gì đối phó nàng.

Bất đắc dĩ ngày vui ngắn chẳng tày gang, dùng cái, trên môi bỗng nhiên bị vật thể mềm mại che kín, hấn nháy mắt cứng đờ, nàng cứ nhiên dám! Nàng làm sao dám!

Mà Cầm Dạ duy nhất chỉ có một ý tưởng, tên đàn ông thối, lại tiện nghi người.....

Giọng điệu lo lắng của cô gái gọi khẽ ở cách đó không xa:“Tiểu thư, tiểu thư, người đi đâu—”

Vì sao người đến lại là Sơ Tình?!

Cầm Dạ mắt choáng váng, đầu nhanh chóng ngửa ra sau, rồi đi môi hấn, luồng cuống tay chân muốn nổi lên mặt nước. Không may, phần eo bị người ta hung hăng vòng lấy, ngay sau đó, ngay cả môi cũng không thể may mắn thoát khỏi kiếp nạn.

Lần này, có tính là nàng mua dây buộc mình hay không.....

Bạn đang đọc truyện *Cầm Dạ Lai Phủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22

Nước ao cay mắt nồng nặc gần như sẽ chui vào mũi, Cầm Dạ nín thở, đồng thời vội vàng gỡ khỏi sự trói buộc của Nghiêm Từ Trạh, dưới tình thế cấp bách chút không khí vốn ít ỏi trong lồng ngực giờ phút này lại tiêu hao hầu như không còn..... Cầm giác hít thở không thông làm cho nàng đại loạn, hơn nữa trong nước cực kỳ khó thi triển quyền cước, dưới tác động của nước quyền cước nàng nện trên người đối phương hoàn toàn mềm mại vô lực.

Có điều, thực hiển nhiên, năng lực nín thở của người nào đó thật sự là tốt ngoài ý muốn, tốt đến mức có thể đem chiêu gây ông đập lưng ông nhục nhã này toàn bộ trả lại cho nàng. Thậm chí còn có thể vươn ra một bàn tay nhanh chóng túm lấy sau gáy nàng, buộc nàng không thể không ngửa đầu thừa nhận tình trạng đáng giận này..... Bên tai tiếng gọi của Sơ Tình càng lúc càng xa, nàng nghĩ đến việc mình vốn muốn dùng kỹ xảo dẫn dắt Tích Kì rồi đi ngược lại áp dụng lên người Sơ Tình, càng thêm thất bại.

Không khí ngày càng loãng, ngay cả ý thức cũng bắt đầu tan rã, Cầm Dạ đau khổ cố gắng chống đỡ, nàng không nghĩ đến việc người đàn ông này sẽ buông mình ra, nếu nàng là hấn, đại khái cũng sẽ suy nghĩ như vậy — mặc dù không thể mang về chậm rãi tra tấn, nhưng nếu có thể nhân lúc này làm kẻ thù ngạt thở, cũng coi như là một biện pháp giải hận rất tốt.

Trước mắt hai người môi cùng môi không hề kể hở, da thịt trần trụi dính sát, tứ chi giao triền, không cần nghĩ cũng biết là hình ảnh ái muội cỡ nào, nàng chưa bao giờ thân mật cùng đàn ông như vậy, nhưng tại thời điểm liên quan đến tánh mạng này, nàng chưa từng thẹn thùng nhát gan, dục vọng muốn sống vượt qua tất cả cố kỵ. Bỗng nhiên nàng mở miệng, đầu lưỡi thăm dò vươn vào, lực đạo không nặng không nhẹ, dịu dàng như giữa tình nhân vành tai và tóc mai chạm nhau.

Chẳng phải hấn chán ghét nhất người khác thân cận sao? Thực muốn nhìn, có thể chịu được hành vi quá mức vượt quy củ này không.

Quả nhiên, thân hình Nghiêm Từ Trạh cứng đờ, bàn tay vòng trên lưng đối phương phản xạ định buông ra, ần ần có dấu hiệu đẩy ra nàng.

Cầm Dạ mừng rỡ, mặc dù không biết hôn môi đến tột cùng làm như thế nào, nhưng vì cầu thoát thân cũng chỉ có thể lung tung ném thử một phen, không nghĩ tới hiệu quả đúng là tốt ngoài ý muốn. Nàng có thể nhận thấy môi hấn không ép sát như lúc trước, duy có hàm răng cắn chặt, giống như chịu đựng sự phản cảm cùng tức giận mạnh mẽ.

Thành bại chỉ tại giờ phút này.

Một người tiến công, một người lui lại, trận chiến tâm lý này sẽ nhanh chóng có kết quả.

Sau một lúc lâu, Cầm Dạ cuối cùng không nhịn được, phổi thiếu dưỡng khí đau như muốn nổ tung, nàng bắt đầu theo bản năng gãy dựa nổi điên, móng tay dài cào một vết sâu trên cánh tay đang vòng quanh mình, thừa dịp đối phương ăn đau hơi hơi há mồm, quyết đoán tới gần, hít sâu một hơi, tạm hoãn cảm giác hít thở không thông kia, nhưng khi nàng lui ra phía sau đột nhiên có vật lạ nhỏ bé mượt mà từ trong miệng hấn tuôn ra, thẳng tắp trôi vào bụng nàng.

Cầm Dạ nhất thời hoảng hốt, mà động tác này biến thành độ khí đồng thời cũng quấy rầy kế hoạch của Nghiêm Từ Trạ, hấn biết nhất thời nũa khắ cũng không có cách nào lại chiếm thượng phong, liền buông tay.

Lập tức, hai người đồng thời trồi lên mặt ao, bọt nước văng khắp nơi.

“Người út ta ăn cái gì?” Cầm Dạ hít thở, không ngừng ho khan, muốn nôn ra viên thuốc không biết tên kia, thử nửa ngày không thấy hiệu quả lại dùng hai tay mạnh mẽ lau đi chất lỏng trên mặt, cũng may mới vừa rồi nhớ kỹ nhắm mắt, mới không thương tổn đến ánh mắt. Đợi đến lúc mắt tỉnh lại, đã thấy Nghiêm Từ Trạ về mặt xanh mét tựa vào vách ao cách đó không xa, không ngừng dùng vải chà sát miệng, giữa mày không chút nào che dấu chán ghét cùng hèn mọn: “Thật là bẩn.”

Cầm Dạ nắm tay, con tức búng cái nổi lên.

Xin hỏi, rốt cuộc là ai chiếm tiện nghi của ai?

Nàng lớn như vậy cũng chưa từng để đàn ông xa lạ tới gần, chớ nói đến hành vi lớn mật như thế này, nếu không phải hấn trăm phương nghìn kế muốn đẩy nàng vào chỗ chết, chính mình cũng không cần hy sinh như thế.....

Mà hiện tại, hấn cư nhiên còn dám bày ra gương mặt phi nhũ này!

Thù mới hận cũ chồng chất, Cầm Dạ tức giận đến mức bụng quần đau, tay chân cùng sử dụng bò ra khỏi ao, nàng điều hoà hơi thở, bước đi tới phía sau Nghiêm Từ Trạ, ngồi xổm xuống, cánh tay từ sau đầu vòng qua cổ hấn: “Giải được đâu?”

Nghiêm Từ Trạ không hề né tránh, thân nhiên nói: “Cô chờ chết cũng được.”

Đối phó với người như thế tiếp tục uy hiếp cũng vô dụng, Cầm Dạ đã sâu sắc biết được điểm này, nếu là chuyện mà hấn không muốn, chém mười nhát đao, sợ là cũng sẽ không lui bước. Trong lòng không hiểu có chút khủng hoảng, nếu thuốc này là độc được đoạn trường, chẳng lẽ mình thật phải tuyệt mệnh như thế?

“Thực tiếc không nhìn thấy dáng vẻ của cô lúc này.” Nghiêm Từ Trạ mặt không chút thay đổi tiếp tục nói: “Cô nên sợ hãi mới đúng, thuốc này tên là thiếu nguyệt, mỗi nửa đêm sẽ phát tác một lần, đau nhức tận xương, mỗi ngày càng gia tăng mãnh liệt, cuối cùng phần lớn người chết đều do không chịu được tra tấn này mà tự mình kết thúc, ta rất ngạc nhiên, cô sẽ chống đỡ được mấy ngày?”

Cầm Dạ ngã ngồi, nhiệt độ trong lòng từng chút từng chút lạnh xuống. Sợ sệt nửa khắc sau nhanh chóng lấy ra quần áo mặc vào, suy nghĩ duy nhất hiện nay là tìm được Sơ Tinh, thử xem có thể dùng hai người hợp lực bức độc ra hay không, nếu thực không được cứu trợ..... Sắc mặt nàng hoàn toàn trắng bệch như tờ giấy, nàng lắc đầu, tự giễu cười, mình vẫn luôn vô tâm vô phế không ngờ cũng có ngày sợ chết.....

Nghiêm Từ Trạ ở phía sau lạnh lạnh nói: “Vì thế món nợ này, chúng ta đã tính xong rồi.”

Cầm Dạ đi tới cửa sổ, cước bộ dừng lại, bỗng nhiên lại bước quay về, nâng tay hung hăng tát hấn hai cái bạt tai: “Nếu ta chết, nên là lúc ngươi chịu tội, ta ắt sẽ hóa thành quỷ ngày đêm tra tấn ngươi, cho ngươi từ nay về sau khó lòng an nghỉ, nếu ta không chết, như vậy ngươi càng phải cẩn thận rồi.”

Nghiêm Từ Trạ cười lạnh: “Cũng phải nhìn xem cô có khả năng này hay không” Trên khuôn mặt trắng nõn đỏ hai khối, hấn lại không có dấu hiệu đánh trả, có điều mặt mày nồng đậm lệ khí, khóe môi cười cũng mang theo cảm giác lạnh lạnh.....

Cầm Dạ không nói, quay đầu oán hận liếc gương mặt xinh đẹp lại tàn nhẫn kia một cái, sau đó bước nhanh nhảy ra ngoài cửa sổ.

Đêm kéo dài, con đường mòn xa xôi lại yên lặng bị ánh trăng bao phủ, hai bên cây cối có đốm lửa lóe ra, sao chổi chệch, tạo thành cảnh trí mê người.

Ngày tốt cảnh đẹp, Cầm Dạ cũng không có tâm tình thương thức, một tay túm làn váy, dưới chân bước đi dòn dập, mà một tay kia ôm miệng vết thương trên cổ. Chất lỏng ấm áp đỏ sẫm từ khe hở tràn ra chảy xuống, cảm xúc dính dấp chậm rãi lan tràn trong lòng bàn tay. Nàng cau mày, vươn tay áo lung tung lau lau một phen, lại nhanh chóng hồi phục thần thái đề phòng, đề khí nhảy lên một cây đại thụ cao, hy vọng có thể tìm thấy bóng dáng nha hoàn.

Con đường nhỏ này không nhìn thấy cuối, khi đến ngòi trong xe ngựa khá lâu, giờ phút này xem ra gần như đến tận chân trời. Trên đường không có một bóng người, im lặng không thể tin được, duy có gió đêm thổi qua nhánh cây, tiếng vang sần sật kia càng thêm vài phần quỷ dị.

Cầm Dạ không khỏi có chút ngoài ý muốn, nàng vốn tưởng rằng bên ngoài mai phục nhiều người, cứ việc tên kia nói rằng hạ độc coi như thanh toán xong, cũng không thể khẳng định người này chắc chắn để mình rời đi, sớm làm tốt chuẩn bị ứng chiến. Nhưng hôm nay xem ra, Nghiêm Từ Trạ hình như chỉ dẫn theo một thủ vệ là Tích Kì, mà Tích Kì..... lại bại dưới tay Sơ Tinh? Kết quả này không thể không làm người ta mở rộng tầm mắt.

Cầm Dạ đã giao thủ cùng tên đầu gối kia, dùng hai từ ‘cao thủ’ để hình dung hấn là hoàn toàn xứng đáng, trừ bỏ sự phụ cùng tên A Sở bí hiểm, võ nghệ của Tích Kì làm cho nàng kinh ngạc nhất, nhưng người cuối cùng xuất hiện ở được trì rõ ràng là Sơ Tinh, hai người trình độ không cùng cấp bậc cư nhiên người thắng lại là người có phần thắng ít nhất, việc này thật sự quá mức kỳ quái.

Lại nói, rốt cuộc nha đầu kia đi đâu vậy, từ ngoài cửa sổ đến con đường này, chẳng qua chỉ cách mấy chục bước mà thôi, xưa nay nàng ta lo lắng cho mình nhất, quyết không có chuyện rời đi một mình.....

Cầm Dạ nhảy xuống cây, ần ần bất an, quần áo ban đầu khô ráo mặc ở trên người, sớm trở nên ẩm ướt, kẻ sát lân da cực kỳ khó chịu. Nhất là sau lưng,

nổi lên thân nhiên đau đớn, không coi là đặc biệt nghiêm trọng, nhưng cũng nóng cháy, nàng không dám vươn tay ra gỡ, sợ là điềm báo độc phát.

Gió to đột nhiên nổi lên, cây cối bên cạnh bỗng nhiên hiện lên bóng người, giây lát lướt qua.

Cầm Dạ đột nhiên quay đầu:“Ai?” Còn chưa thấy rõ đã bị ôm lấy, nàng phản ứng cực nhanh nâng tay, con dao đang muốn đâm xuống, liền miết đến quần áo màu xanh nhạt, động tác đình chỉ, nàng thở mạnh một hơi, tinh thần lơ lửng xuống.

“Tiểu thư.” Mất Sơ Tinh hồng hồng, cổ nén khóc:“Cuối cùng em cũng tìm được người.” Nói xong, nàng ta hơi hơi lui lại, đánh giá cô gái chặt vật không chịu nổi trước mắt một chút, vừa đau lòng vừa tức:“Sao lại bị thương? Có phải đồng lõa của tên đàn ông cô quái kia làm hay không? Em biết là có chuyện mà..... Là em sai, em không nên đi lấy quần áo thay người, đều là em sai đều là em sai.....” Nói năng lộn xộn, lòng tràn đầy tự trách.

“Em hãy nghe cho kỹ, ta nói ngắn gọn.” Cầm Dạ nâng tay ôm lấy nàng ta, nhẹ giọng ngắt lời: “Không phải lỗi của em, người đàn ông so chiều với em là thị vệ bên người của Nghiêm Từ Trạ, vết thương này của ta là do họ Nghiêm kia ban tặng, không liên quan gì đến em hết.”

Sơ Tinh hấp háp cái mũi, kinh ngạc nói:“Là vị Nghiêm đại nhân lúc trước tiểu thư từng nhắc tới sao?”

Cầm Dạ nhếch cằm, kéo nha hoàn còn đang hoảng hốt đi về phía trước:“E sợ có mai phục, chúng ta vừa đi vừa nói chuyện.”

Sơ Tinh vẫn đang nóng lòng:“Tìm một chỗ thay người bằng bó một chút được không, tiếp tục đổ máu như vậy cũng không phải biện pháp tốt..... Nghiêm Từ Trạ kia quả thực đáng giận, ra tay độc địa như thế, tiểu thư là thiếu nữ, một người đàn ông như hắn lại keo kiệt mang thù như vậy, thực làm người ta khinh thường.”

“Thiếu nữ?” Cầm Dạ bật cười.

Sơ Tinh chợt dạ:“Cho dù như thế nào, em chỉ không muốn nhìn thấy tiểu thư bị thương.” Nàng ta xé một mảnh vạt áo, cẩn thận băng trên cổ Cầm Dạ, giận dữ nói:“Gần đây không có y quán, đành phải về phủ sau đó sẽ tìm đại phu.”

Cầm Dạ chăm chú nhìn cặp mắt trong suốt chân thành tha thiết lại lo lắng kia chăm chăm, lời muốn nói nghẹn trong cổ họng, làm sao cũng khó có thể mở miệng.

Sơ Tinh phát giác manh mối, dừng lại cước bộ, chắc chắn nói:“Người có việc gạt em.”

“Thật không hồ là nha hoàn bên người của ta.” Cầm Dạ cười cười:“Ta trúng độc, ừm..... hình như có chút nghiêm trọng.” Không nói cũng không được, nha đầu kia từ bé đã theo bên người, một ánh mắt có thể nói đến tâm ý, lừa gạt nàng thật sự không dễ dàng.

Sơ Tinh há to mồm, chưa nói ra lời, nước mắt đã bắt đầu rào rào rơi xuống.

Cầm Dạ hoảng thần:“Em khóc cái gì? Ta còn chưa nói đâu.”

Sơ Tinh cứ khóc như thế, thật lâu sau mới nức nở nói:“Em hiểu tiểu thư nhất, vết thương nhỏ người chỉ biết ẩn nhẫn không nói, có thể nói ra miệng chắc là..... Ô ô.....” Nàng ta khóc không hề có hình tượng, đồng thời còn không quên một tay túm cổ tay nàng, một hồi lâu mới dần dần ngừng nước mắt, thút thút nói:“Được, nhưng thật tò mò, mạch tượng của tiểu thư vững vàng, không giống như người trúng độc.”

Cầm Dạ giật mình, nhỏ giọng nói:“Thật không?” Chẳng lẽ độc này ẩn núp ở chỗ sâu trong? Nghĩ lại lại thấy không đúng, họ Nghiêm kia sao có thể có tâm tình vui đùa với nàng, nếu không trúng độc hẳn không có khả năng dễ dàng để nàng rời đi như thế.

“Em cũng không dám xác định.” Sơ Tinh bỗng nhiên lại ưỡn oai nói:“Em không thông y thuật, chỉ biết chút da lông, từng nghe đại phu nói nếu độc nhập da thịt, mạch sẽ mỏng manh, độc nhập tận xương, mạch sẽ mạnh mẽ, độc nhập tim phổi, ắt mạch rối loạn.”

Cầm Dạ có chút đâm chiều, nếu đúng như lời Sơ Tinh, giờ phút này không rõ ràng độc ở đâu, cho dù muốn bức nó ra cũng không được, chỉ sợ độc thiếu nguyệt này là ngoại lệ, ngày thường ẩn giấu dưới biểu tượng bình tĩnh, vừa đến nửa đêm sẽ nhân thời cơ mà động.

“Tiểu thư.” Thấy đôi phương ngẩn người, Sơ Tinh không khỏi kéo tay áo nàng.

Cầm Dạ lấy lại tinh thần, ngẩng đầu nhìn lên vầng trăng tròn kia, hạ quyết định:“Về phủ.” Là họa thì tránh không khỏi, chẳng qua nàng tin tưởng có thể chịu đựng, nếu thực không được, cũng chỉ có thể tính cách khác.....

Hai người cùng nhau rời đi, dưới ánh trăng kéo ra hai chiếc bóng thật dài.

Đi được trăm bước, cảm giác nóng gắt trên lưng Cầm Dạ càng lúc càng rõ ràng, loại cảm giác không khoẻ này làm nàng không tự giác thả chậm cước bộ, cuối cùng không nhịn được lấy tay sờ sờ, đầu ngón tay chạm vào trong chớp mắt lại ngoài ý muốn là cảm giác lạnh lẽo đến xương, hoàn toàn không có độ ẩm cực nóng như mình tưởng.

Vì cái gì lại như vậy?

Nàng trừng to mắt, âm thầm kinh ngạc.

“Tiểu thư, có phải không thoải mái hay không?” Sơ Tinh nghiêng đầu, căng thẳng hoang mang lo sợ: “Mau chút tìm đại phu mới được..... Nhưng cỡ

Kiểu lão gia để lại cho chúng ta cũng không cánh mà bay, không bằng, em công người đi!”

Cầm Dạ miễn cưỡng mỉm cười: “Không cần, ta chỉ đang suy nghĩ, con đường này hơi xa, không biết phải đi tới khi nào mới có thể về nhà.”

Sơ Tinh cẩn mồi dưới, khuôn mặt u sầu, sau một lúc lâu khóe mắt đột nhiên liếc thấy cái gì, vui vẻ nói: “Tiểu thư người nhìn xem!”

Cầm Dạ nhìn theo đầu ngón tay nàng, thấy cuối con đường bỗng dừng xuất hiện một chiếc xe ngựa, ước chừng thấy rõ dáng vẻ cổ xưa, thùng xe thậm chí run rẩy lay động theo tốc độ, không nhanh không chậm chạy về phía các nàng.

Cầm Dạ lại lần nữa giật mình, thật là trùng hợp, nhắc Tào Tháo Tào Tháo đến.

Sơ Tinh chạy ra phía trước, vung hai tay, hô lớn: “Vị đại ca này..... Vị đại ca này..... Mời huynh dừng lại một chút.”

Con ngựa hí to một tiếng, đứng ở giữa đường.

Xa phu đánh xe một thân quần áo đen, khuôn mặt trẻ tuổi, vẻ mặt nghiêm túc, đuôi lông mày mang theo một chút lãnh ý, làm người ta không rét mà run. Hắn kéo dây cương, nhẹ nhàng liếc hai người một cái sau thân nhiên nói: “Muốn nhờ xe?”

Cầm Dạ ngăn lại nha hoàn đang muốn trả lời, cười nói: “Chúng ta muốn đi ngoại ô thành bắc, nếu không tiện đường thì thôi.”

Người mặc áo đen lạnh như băng nói: “Ta đúng là muốn đi thành bắc.”

“Vậy làm phiền.” Sơ Tinh không ngừng nói lời cảm tạ, một bước nhảy lên xe ngựa, vươn tay cho Cầm Dạ: “Tiểu thư, mau lên đây.”

Cầm Dạ bất động, không dấu vết lại nhìn xa phu vài lần, ý vị như vậy, thể trạng như vậy, nhìn thế nào cũng không giống xa phu.

Người mặc áo đen không kiên nhẫn: “Cô nương, là người mù cũng nhìn ra được lúc trước cô gặp nạn, ta xuất phát từ lòng tốt giúp cô một phen, nếu cô hoài nghi thì có thể rời đi, không cần đứng ở chỗ này lãng phí thời gian.”

Lúc này Cầm Dạ mới phúc thân, mặt giãn ra nói: “Đa tạ.”

Xe ngựa một lần nữa bôn chạy, Sơ Tinh cẩn thận đóng cửa xe, an ủi nói: “Tiểu thư, nhịn một chút, rất nhanh sẽ về nhà.”

Cầm Dạ gật gật đầu: “Ta có chút chuyện muốn hỏi em.”

Sơ Tinh thay nàng chỉnh lại góc áo, dịu dàng nói: “Tiểu thư nói đi.”

“Em đánh thắng Tích Kì như thế nào? Võ công của em còn chưa đủ để ứng phó hắn.....” Nói xong, nàng lại nói: “Chẳng lẽ là tên đầu gỗ kia có ý buông tha?” Thật lòng mà nói, đi theo loại người như Nghiêm Tử Trạ, lòng dạ Tích Kì quả thật quá mềm.....

Sơ Tinh vén ống tay áo, trầm ngâm nửa khắc nói: “Lúc ấy em đi ra ngoài thay tiểu thư lấy quần áo liền phát hiện có người đi theo, đợi khi quay đầu thấy rõ người tới, hắn liền nhanh chóng tới gần động thủ với em, chưa quá mười lăm chiêu em đã rơi xuống hạ phong. Có điều không ngờ được..... có lẽ là kẻ thù của người nọ đi, cư nhiên bỗng dừng xuất hiện, bắn một mũi tên sau đã không thấy bóng người.” Nàng cố gắng hồi tưởng cảnh tượng lúc đó: “Hình như là một người đàn ông che mặt, mà tên kia hình như tâm chút mê được, chẳng bao lâu Tích Kì liền bất tỉnh nhân sự.....”

Cầm Dạ nhướn mày, còn có cứu tinh, thực làm người ta ngoài ý muốn.

Sơ Tinh tới gần, cởi ra áo ngoài của mình phủ thêm cho đối phương: “Được rồi được rồi, tiểu thư đừng phí tâm tư nữa, trước mắt giải độc chữa thương mới là chuyện quan trọng, ngủ một giấc cho tốt.”

Về mặt Cầm Dạ cổ quái, đẩy tay nàng ra nói: “Em không thấy rất nóng sao?”

Sơ Tinh buồn bực nói: “Sao có thể nóng chứ, thời tiết ngoài thành vốn hơi lạnh, dáng vẻ này của tiểu thư rất giống như từ trong nước lao lên, bị gió đêm thổi lâu như vậy, còn không phủ thêm quần áo, còn không sợ bị cảm lạnh.”

Cầm Dạ soạn một tiếng ngồi dậy, sau đó túm tay nha hoàn: “Sơ Tinh, em giúp ta nhìn xem được không.” Nàng quay lưng lại, cởi quần áo ra.

“Tiểu thư người.....” Sơ Tinh sửng lại, tới gần nhìn tám lưng đối phương dần dần lỏa lồ, hồ nghi nói: “Làm sao vậy, người muốn cho em xem cái gì?” Trừ bỏ làn da trơn bóng hơn vài miếng vết thương ở ngoài, không còn chỗ đặc biệt nào khác.

Cầm Dạ một tay đem toàn bộ tóc dài vén lên, quay đầu nói: “Em xác định sao? Vì sao ta vẫn cảm thấy nơi đó vừa nóng vừa rát, có thể là dấu hiệu độc phát hay không?” Nàng vươn tay ra sau, không ngờ lại chạm tới miếng vết thương, đau không thở nổi: “Ai, hình như còn đau muốn chết.”

Sơ Tinh tức giận nói: “Tiểu thư, đừng nghi thần nghi quỷ, trên lưng người bị chút thương ngoài da, sao mà không đau cho được.” Nàng không khỏi phân trần thay đối phương mặc quần áo.

Cầm Dạ nghĩ nghĩ, lại nhìn ngón tay vừa tiếp xúc với miếng vết thương, đầu ngón tay ngoại trừ vết máu còn có chút niêm dịch màu nâu, lại nhớ lại nước trong được trị kia, thế này mới cười cười: “Có lẽ là ta lo lắng quá.” Chắc là mới vừa rồi chiến đấu bị đá vụn dưới đáy ao làm bị thương, rồi sau đó được

thủy dính vào, mới có thể dẫn phát ra phán đoán vô căn cứ như vậy.

“Còn có một chuyện nữa.” Sơ Tinh hoài nghi híp mắt: “Sao họ Nghiêm kia lại mang theo độc dược tùy thân?”

Cầm Dạ sững sốt, đối phương hoài nghi không phải không có lý, cũng là đến được tri ngâm mình tắm, tất nhiên không mặc quần áo. Vì thế..... viên thuốc kia dấu ở nơi nào? Tắc ở trong miệng cũng không sợ độc chết chính mình sao?

“Nguy rồi.” Nàng ảo não thở dài, mình lòng như lửa đốt đã bị lừa, quên đi thói hư tật xấu của tên kia, hấn dễ dàng ngầm đồng ý cho mình rời đi như vậy, nhất định là vì không mang nhiều thù vạ cho lắm, cứ việc không thể xác định, nhưng theo suy tính trước mắt, thuốc này tám phần không có độc tính.

Quả thật là thông minh bị thông minh lừa, nàng xưa nay tự xưng mình anh minh, đụng tới người đàn ông giáo hoạt đáng giận kia, lại chỉ như con ruồi mất đầu bị lừa một lần, hai mắt không tự giác nhắm chặt, nàng hồi hận đến mức ruột quặn lại.....

Sơ Tinh chặc lưỡi, lại nói: “Còn nữa, Nghiêm đại nhân kia chẳng phải không biết võ sao? Sao có thể bắt tiểu thư ăn độc dược?”

“.....” Mặt Cầm Dạ lập tức đỏ bừng, tức giận xoay người đi: “Sơ Tinh em thực nhiều chuyện, đừng hỏi nữa, ta muốn nghỉ ngơi một lát.”

Bạn đang đọc truyện *Cầm Dạ Lai Phủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 23

Ánh nắng mặt trời ban ngày bị tấm rèm dày trước cửa sổ che dấu, trong phòng ngoại trừ cây đèn cạnh giường gỗ từ đàn, không còn bất kì vật nào chiếu sáng, cứ việc ánh sáng không coi là đặc biệt sáng ngời, lại vẫn đủ để chiếu ra sắc mặt khác nhau của ba người ở đây.

Một người bình tĩnh, một người sợ hãi, mà người đàn ông còn lại bị hai người kia vây quanh ở trung tâm thì vẻ mặt lo lắng, trên khuôn mặt không dấu được lệ khí như mưa gió tràn đến.

“Thiếu gia, tạm được rồi.” Diêu Thủ Nghĩa cẩn thận lấy cây kéo cắt đi sợi bông dư thừa bám trên mắt Nghiêm Từ Trạ, sau đó quay đầu nói: “Phương thái y, thiếu gia nhà ta đến tột cùng như thế nào?”

Người đàn ông một thân triều phục xanh đen xoay người, nôm nóp lo sợ nói: “Kỳ thật mắt Nghiêm đại nhân cũng không lo ngại, chính là bị chút tổn thương, cho nên mới rơi lệ không ngừng, hạ quan sẽ kê thuốc thoa ngoài da mỗi ngày một lần, đồng thời uống nước thuốc tiêu độc, ước chừng ba ngày sẽ khô phục.” Dừng một chút, lại bổ sung nói: “Trong lúc dùng thuốc, kiêng những thứ cay, ngọt, cá cùng rau củ.”

“Làm phiền Phương thái y.” Diêu Thủ Nghĩa tiếp nhận đơn thuốc nói, nhìn Nghiêm Từ Trạ nửa nằm trên nhuyễn tháp vẻ mặt mây đen dày đặc, cái miệng nhỏ nhắn môi liệt ra, trên hai gò má có dấu vết màu đỏ, không khỏi lại lặng lẽ nhìn một ánh mắt với người đàn ông trung niên.

Phương Dân Thiện ngầm hiểu, cúi đầu múa bút thành văn, sau một lúc lâu lại bỗng nhiên do dự nói: “Trước mặt đơn thuốc hạ quan kê chủ yếu là tiêu sưng, trị mắt Nghiêm tướng sung đỏ, nhưng vết thương trên môi thật là chỗ mất cảm, không bằng dùng chút cao lạnh..... Nghiêm, Nghiêm đại nhân?”

Lập tức, văn chương nghiền mực trên mặt bàn nháy mắt bị quét ngang xuống đất.

“Thiếu gia.” Diêu Thủ Nghĩa kinh hô.

Nghiêm Từ Trạ lặng im không nói, ánh mắt ngập tràn vẻ xơ xác tiêu điều, nguyên bản ngũ quan hơi xa cách lạnh lùng lúc này xem ra càng cảm thấy vô tình lạnh thấu xương. Hấn mân môi mỏng, tay áo dài vung lên, mạnh mẽ xoay mình: “Phương thái y sớm hồi cung đi, lão Diêu, tiễn khách!”

“Nghiêm đại nhân, hạ quan.....” Phương Dân Thiện khúm núm, hoàn toàn hoang mang lo sợ, không biết mình làm sai cái gì.

“Phương thái y, tiểu nhân đưa ông ra cửa.” Diêu Thủ Nghĩa nửa ép nửa đẩy nhẹ nhàng đỡ lưng ông ta, dưới đáy lòng chậm rãi thở dài, nói đến cũng kỳ quái, mặc dù thiếu gia ngày thường hi nộ vô thường, nhưng ít khi có hành động nổi giận lớn như vậy, cẩn thận nghĩ lại hai câu nói lúc trước theo như lời Phương thái y, hình như cũng không có gì vấn đề, chẳng hiểu sao thiếu gia lại tức giận cơ chứ.....

Cùng thời khắc đó, Phương Dân Thiện cũng trăm tư không thể giải, mình giọng điệu khiêm tốn, mỗi một từ đều thật cẩn thận, e sợ đắc tội vị Tể tướng thiếu niên muốn gió được gió muốn mưa được mưa trên triều đình này, cuối cùng vẫn xám xịt bị đuổi ra cửa. Haiz, sớm biết vậy hôm nay không nên xuất môn, xuất môn thì cũng đành, còn cố tình đụng phải Cửu vương gia cãi tranh vi hành, một chỉ lệnh ban xuống, mình mới không thể không kiên trì đến nơi không khác đầm rồng hang hổ này.

[trăm tư không thể giải: suy nghĩ rất nhiều mà cũng không thể giải thích nổi]

“Mời Phụng thái y lên kiệu.” Diêu Thủ Nghĩa làm hết phận sự nhắc nhở, đồng thời không quên thay đổi phụng vén rèm.

Phụng Dân Thiện nâng tay chà xát mồ hôi thấm ra trên trán, rầu rĩ không vui ngồi vào trong kiệu, mới một lát còn chưa ngồi ổn thân mình lại nhô đầu ra từ trong rèm “Diêu tổng quản.”

Diêu Thủ Nghĩa lễ phép mỉm cười: “Có tiểu nhân, Phụng thái y còn gì phân phó?”

Phụng Dân Thiện cẩn thận nhìn bốn phía, sau đó đề thấp tiếng nói: “Nghiêm đại nhân táo bạo như thế, là vì nữ hái hoa tặc kia còn chưa bị bắt sao?”

Diêu Thủ Nghĩa kinh ngạc lặp lại: “Nữ hái hoa tặc?”

“Hóa ra Diêu tổng quản còn chưa nghe nói việc này.” Phụng Dân Thiện ho nhẹ một tiếng: “Thôi thôi, coi như ta chưa nói.” Ông ta khoát tay, nếu nọ bực bên người đương sự cũng không biết, vậy càng không cần mình nói huyền thuyên.

Diêu Thủ Nghĩa tuân thủ bốn phận nghiêm ngặt, cũng chưa từng truy vấn, ánh mắt nhìn theo cỗ kiệu kia đi xa, có chút đăm chiêu.

Vết thương trên môi miệng thiếu gia.....

Tâm tình thiếu gia mấy ngày nay càng sa sút.....

Mấy ngày trước thiếu gia còn đi Hình bộ.....

Ông càng nghĩ càng thấy không thích hợp, khuôn mặt cứng ngắc, tươi cười trên mặt so với khóc còn khó coi hơn, chẳng lẽ đúng như lời Phụng thái y nói, thiếu gia bị hái hoa tặc bắt nạt?

Nhưng, nhưng thiếu gia là đàn ông mà!

Diêu Thủ Nghĩa cảm thấy không thể tin được, đầu năm nay ngay cả phụ nữ cũng cả gan làm loạn như thế, sắc của mệnh quan triều đình cũng dám cướp, quả thật là thói đời ngày sau, thói đời ngày sau a –

Lê bước chân trầm trọng trở về buồng trong, vừa vào cửa đã nhìn thấy có nha hoàn phụ trách quét tước về mặt chần chờ, ôm cái chổi đứng ở bên ngoài, mà Nghiêm Từ Trạng như cũ đứng trong gian phòng bừa bãi, không chút sửa chữa, cánh môi cắn chặt, nếp gấp rõ ràng trên trán, nhìn một cái không sót gì.

Ông nhanh chóng chạy lên: “Thiếu gia, bệnh đau đầu lại tái phát? Lão nô đỡ người ngồi xuống đi.”

Nghiêm Từ Trạng đẩy tay đối phụng ra, thân nhiên nói: “Lão Diêu, mang thiếu nguyệt tới.”

Diêu Thủ Nghĩa ngần ra, nhỏ giọng nói: “Nhưng Phụng thái y nói kiêng ăn đồ ngọt, thiếu gia vẫn nên nhịn một chút, để tránh ánh mắt hồi phục thị lực chậm trễ.”

“Lấy đến, chớ để ta nói lần thứ ba.” Tăng thêm giọng điệu, khẩu khí đã không còn kiên nhẫn.

Diêu Thủ Nghĩa bắt đắc dĩ lắc đầu, đi tới trước ngăn kéo gỗ trong thiên thính, lấy ra một chiếc hộp gấm dùng tơ lụa màu đen bao bọc, bên trong là bốn ngăn kéo nhỏ, mỗi một ngăn đều đặt mười viên thuốc.

Nói đến vị thuốc thiếu nguyệt này, chỉ Nghiêm gia mới có, vì luyện chế thuốc này, chủ nhân đời trước của Nghiêm gia còn đặc biệt xây một gian phòng luyện dược ở bắc uyển, còn thuê dược sư tốt nhất trong kinh thành về nhà.

Mặt khác, nguồn gốc của thứ này cũng có chút ly kỳ..... Mười tám năm trước, Nghiêm Từ Trạng năm ấy năm tuổi bỗng nhiên bệnh nặng một hồi, từ đó thể hàn thân yếu, còn bị di chứng đau đầu. Mà thiếu nguyệt là do trăm loại dược liệu hiếm quý luyện thành, mục đích là khu trừ hàn khí trong cơ thể. Đương nhiên, thuốc đại bổ như thế chỉ người nào thể hàn mới có khả năng ăn, người bình thường ăn nhẹ thì nóng trong, nặng thì máu mũi chảy không ngừng.

Về phần vì sao thiếu nguyệt sẽ biến thành đồ ngọt, vậy chẳng qua là người nào đó sau khi cầm quyền không chịu nổi vị đắng cố ý sai dược sư bỏ nhiều mật đường hơn mà thôi.

Diêu Thủ Nghĩa nhìn Nghiêm Từ Trạng mặt không đổi sắc ngâm hai viên thuốc, nghĩ rằng, thiếu gia mê ngọt thật đúng là nghiêm trọng, lần trước có một tiểu nha đầu mới tới vụng trộm ăn một viên, vừa ngâm vào miệng đã phun ra, la hét nói quá mức chán ngấy.

“Lão Diêu, gọi Tích Kì tới.” Vị ngọt tan ra trong miệng, cuối cùng sắc mặt Nghiêm Từ Trạng dịu lại: “Nếu còn chưa tỉnh, thì.....”

“Đại nhân.” Bóng dáng cao lớn từ ngoài cửa đi nhanh tiến vào, sau đó hai đầu gối gập lại, quỳ xuống: “Thuộc hạ hộ chủ bất lực, mong đại nhân trách phạt.”

“Trước mắt tạm thời cho người một cơ hội lập công, đi làm hai chuyện.” Nghiêm Từ Trạng lạnh lùng nói: “Đi trước tra xem tối hôm qua người nào tập kích người, xem là ai thân thủ tốt như vậy, ngay cả hộ vệ đứng đầu cũng có thể dễ dàng đã bại.” Ngờ kìa không phải không có trào phúng.

Tích Kì cúi đầu, thấp giọng nói: “Đại nhân còn chuyện thứ hai chưa phân phó.”

Sắc mặt Nghiêm Từ Trạm đột nhiên biến lạnh, cắn răng nói: “Mang khóa trường mệnh ta đặt ở cửa ngầm trong thư phòng tới đây, ta mặc kệ ngươi dùng phương pháp gì, thay ta tìm ra cô gái chết tiết kia.”

.....

“Sau khi mình gặp người đàn ông họ Nghiêm kia, sẽ không thấy nổi một ngày an tâm.” Cẩm Dạ ôm cái mũi, lại chui ra từ trong ổ chăn than thở nói: “Ta chi không hiểu, vì sao kinh thành này lớn như vậy, lại luôn có thể ngẫu ngộ.”

“Không chừng Nghiêm đại nhân kia cũng đang oán giận như thế.” Sơ Tinh cười cười, lưu loát lấy khăn tay từ trong chậu đồng, tiến đến bên giường nói: “Nào, bỏ tay ra.”

Cẩm Dạ cau mày, chậm rãi buông tay, phía dưới mũi là hai vết đỏ bầm, ở trên làn da bạch ngọc càng cảm thấy rõ ràng. “Em có biết đã bao lâu ta không chảy máu mũi sao? Thuở nhỏ sau khi bị tiểu nhị sông bạc không cẩn thận vấp ngã, ta đã thề không để cho mình lâm vào hoàn cảnh khó khăn như vậy.”

Sơ Tinh hơi hơi quay đầu, nhỏ giọng nói: “Kỳ thật lúc ấy mọi người cười cũng không phải vì tiểu thư vấp ngã, chủ yếu là đáng về tiểu thư chảy hai dòng máu mũi lại phụng phịu ra vẻ lão thành thật làm người ta vô cùng ấn tượng.”

“Em còn nói!” Cẩm Dạ đánh nằng một chút, giả bộ tức giận: “Không cần nhịn, muốn cười thì cười đi.”

Sơ Tinh thế này mới quay đầu lại, khó nén ý cười: “Em thực hoài nghi viên thuốc Nghiêm Từ Trạm cho người ăn vào là thuốc bỏ, còn là tiên đan thần dược ăn một lần khiến cho người ta nóng cháy mất ngủ.”

“Nha đầu kia, còn dám ở bên cạnh nói mát.” Cẩm Dạ ngửa cao đầu, đề đối phương nhẹ nhàng thay mình lau đi vết máu, trong lòng khó nhịn, tự giễu nói: “Sau khi trở về trắng đêm khó ngủ, nhịn một đêm, cư nhiên còn không thấy ngừng, tiếp tục như vậy, ta nên mọc cánh thẳng tiên mới phải.”

Sơ Tinh nhấp môi, nhưng cười không nói.

Cẩm Dạ lấy tay sờ sờ cổ, sâu kín thở dài: “Theo như lời hần nói, món nợ lúc này đây, coi như đã tính xong.” Khi đó nàng dùng kiếm vạch một đao ở cổ hần, nay hần báo lại một đao, chỉ mong từ nay về sau nước giếng không phạm nước sông, núi xanh nước biếc không bao giờ gặp lại.

“Cẩn thận tính ra, hình như tiểu thư còn nợ hần vài vết roi.” Sơ Tinh bỗng nhiên mở miệng: “Nghiêm đại nhân kia thân ở địa vị cao, tự nhiên chưa bao giờ có người dám làm cản với hần như vậy, nghĩ vậy hần cũng sẽ không buông tha người.”

Cẩm Dạ oán hận đầm xuống giường: “Vốn ta không cần sợ hãi, Tô phủ ở ngoại ô, mà chúng ta lại mới đến, cùng người nơi này cũng không có nhiều ràng buộc, nhưng..... nhưng trường mệnh khóa của ta lại không thấy, nếu rơi vào trong tay hần, hậu quả thiết tưởng không chịu nổi.”

Chiếc khóa kia là vật do trụ trì chùa Tân Sơn cũng khá nổi danh ở Đại Trì khai quang, phía dưới có chuỗi ngọc gắn bốn cánh hoa hồng là hình thái đặc thù xuất từ chùa Tân Sơn, chỉ cần tra sẽ biết. Mà đại sư kia từng nói tướng mạo nàng kỳ lạ, vận mệnh đại phú đại quý lại trải qua con đường dị thường nhấp nhô, loại mệnh cách này, trăm người khó tìm được một.

Nói như thế, trụ trì chùa Tân Sơn tất nhiên sẽ nhớ kỹ nàng, nếu Nghiêm Từ Trạm thông qua khóa trường mệnh tìm được tòa chùa miếu kia.....

“Chẳng lẽ cả đời ta đều phải sống dưới bóng người đàn ông kia sao?” Cẩm Dạ đột nhiên ngồi thẳng thân mình, ảo não nói: “Sớm biết như thế, nên bắt hần điên, nhốt trong hậu viện Tô phủ, kêu trời trời không biết kêu đất đất chẳng hay, để mỗi ngày hần có thể thấy kẻ thù là ta đây, cũng coi như tra tấn hần.”

Sơ Tinh dở khóc dở cười, tiểu thư bị Nghiêm Từ Trạm làm cho mất lý trí, xưa nay tính cách khôn khéo bình tĩnh lúc này xem ra, hoàn toàn chuyển biến thành tính trẻ con cố tình gây sự. Vì thế Sơ Tinh như trấn an thay nàng vuốt sợi tóc dài, nhẹ giọng nói: “Nếu thật sự hoảng loạn, thế thì cùng lão gia nói một tiếng, chúng ta đi nơi khác tránh đầu sóng ngọn gió.”

“Không, trong khoảng thời gian ngắn nhất định ta phải ở nơi này.” Cẩm Dạ kiên định lắc đầu.

Sơ Tinh xoay người nói thầm: “Thật không hiểu tiểu thư cố chấp điều gì, đầu tiên là không nỡ để lại sông bạc cùng ngân hàng tư nhân ở Dao Châu, chết cũng không chịu tới kinh thành, nay đến đây lại không muốn trở về.”

Cẩm Dạ nháy mắt mấy cái: “Là vì ta ở chỗ này gặp được người quen, cho nên lúc này luyến tiếc rồi đi.”

Sơ Tinh khó hiểu: “Người quen nào?”

Cẩm Dạ không nói, hơi hơi nghiêng đầu, ánh mắt vừa vận chuyển lại người thanh niên từ bên ngoài đẩy cửa mà vào: “Ngươi nghe lên lâu như vậy, quả nhiên vẫn thiếu kiên nhẫn, là sợ ta nói ra danh hào chủ nhân nhà ngươi sao?”

Tâm tư bị người khác chọc thủng, trên mặt A Sở cũng không thấy khó xử, nghiêm mặt nói: “Đại tiểu thư, đã bôi thuốc chưa?” Nói xong không đợi đối phương trả lời, lại quay đầu nói: “Sơ Tinh cô nương, có thể tránh đi một chút hay không?”

Sơ Tinh chán nản: “Lại muốn ta đi ra, ta cũng không phải người ngoài!”

Cầm Dạ nhu nhu mi tâm, mỗi lần hai người này gặp mặt đều đối đầu, một kẻ khí thế bức người một kẻ lấy lễ ứng đối, cuối cùng lại phải nhờ mình ra mặt

“Sơ Tinh, làm theo ý A Sở đi.” Nàng gửi đi một ánh mắt thật có lỗi, người kia khi đi qua A Sở, vẫn như cũ là ánh mắt như đao vạn năm không thay đổi, ý tứ cảnh cáo lạnh lẽo rõ ràng.

“Chủ nhân nhà ta đưa thuốc mỡ tới.....”

Cầm Dạ gật gật đầu:“Đã bôi rồi, thay ta cảm ơn Tổng đại nhân, làm khó ông ấy lo cho nước cho dân còn phải quan tâm tới nhân vật nhỏ bé không đáng kể như ta, thực làm ta áy náy không thôi.” Tạm dừng một lát, lại nói:“Đương nhiên, cũng muốn cảm tạ ngài, cảm tạ ngài mỗi lần đều trở về Tổng phủ bẩm báo những khi ta có biến.”

A Sở sững sờ, bất đắc dĩ nói:“Kỳ thực đại tiểu thư không cần chăm chọc khiêu khích như thế, ta cũng không phải tiểu nhân lòng mang quỷ kế.”

Cầm Dạ bỗng nhiên lớn tiếng:“Như vậy theo lời ngài nói, ta nên ăn nói lễ độ với một người từ đầu tới đuôi đều đang giám thị mình sao? Có phải càng nên đốt hai cây nến, đàm thoại thâu đêm mới đúng hay không?” tại chỗ lặng im không nói.

Cầm Dạ liếc hán một cái, tự thấy mới vừa rồi có chút quá phận, hàm hồ nói:“Ta gần đây phiền lòng rất nhiều chuyện, nói chuyện hơi quá, với ai cũng như vậy.”

“Ta hiểu được.” A Sở hạ thấp người:“Mong đại tiểu thư tỉnh dưỡng, hai ngày sau là tiệc Trung thu, làm ơn một mình đến phó ước.”

Cầm Dạ vuốt cằm, thẳng tắp nhìn chăm chăm cửa phòng một lần nữa được khép lại. Ngơ ngác sững sờ một hồi lâu, bỗng cảm thấy ngực buồn khó nhin, lúc này mới xóc chấn lên xuống giường, bàn tay trắng nõn đẩy cửa sổ ra, bên ngoài là hoa viên, có bóng dáng quen thuộc thong thả bước đi trên con đường trải đầy đá cuội.

“Cha.” Nhẹ nhàng gọi một tiếng.

Tô Khởi Vượng đầu đầy mồ hôi chạy tới:“Con gái ngoan, tỉnh sớm như vậy?”

Cầm Dạ nghiêng thân, cổ áo kéo cao, lúc này mới nhô đầu ra cửa sổ dịu dàng nói:“Cha đã có chuyện tìm con gái, vì sao không vào cửa?”

Tô Khởi Vượng cười gượng:“Không có, ta nào có chuyện gì, chẳng qua là đứng dịp từ hoa viên đi qua phòng con thôi.”

Cầm Dạ nhỏ giọng nói:“Thật không? Nhưng con thấy cha đi tới đi lui đã lâu, dáng vẻ như có đầy tâm sự.” Phụ thân vốn như một tờ giấy trắng, sao có khả năng dấu được tâm sự, cảm xúc đã sớm viết trên mặt.

“Kỳ thật cũng không có gì, hắc hắc.” Tô Khởi Vượng gãi gãi da đầu:“Ta về phòng trước, con ngủ tiếp đi, dậy sớm như vậy không tốt cho thân thể đâu.”

Cầm Dạ cũng không ngăn cản, cười yếu ớt. Một tay chống má, gác lên cửa sổ, nhìn ông ấy đi ra phía trước bốn năm bước, sau đó bước chân càng lúc càng chậm, cuối cùng lại thùng thùng chạy trở về:“Con gái ngoan, cha quả thật có chuyện muốn hỏi con.”

“Hỏi đi, con gái nghe.”

Tô Khởi Vượng tròn mắt nhú mày:“Tối hôm qua..... thế nào?”

“Cái gì thế nào?” Cầm Dạ tròn to mắt, trong đầu có chút ý nghĩ dần dần trở nên rõ ràng, chẳng lẽ lần đó oan gia ngõ hẹp là cha nàng bày trò hay sao?

Tô Khởi Vượng không chịu nổi, nói thẳng:“Các con đã giảng hòa chưa?”

Cầm Dạ cố gắng che giấu nội tâm mênh mông cuộn cuộn, thần nhiên nói: “Con không nhớ mình đã cãi nhau với ai.”

“Ai nha, con với cha còn có cái gì mà giấu diếm.” Về mặt Tô Khởi Vượng là biểu tình ‘ta sớm đã biết’, ‘Nghiêm Từ Trạm kia, chẳng phải hẳn bị thương nặng sao, con có nắm chặt thời cơ quan tâm hẳn hay không? Hẳn có cảm động hay không? Các con có.....’

“Cha!” Cầm Dạ không thể tin nói:“Cha từ chỗ nào nghe nói đến Nghiêm Từ Trạm?”

Tô Khởi Vượng nghi hoặc nói:“Vì sao con căng thẳng như vậy? Lúc trước ta tới hiệu cầm đồ kia đánh mất nhẫn ngọc nhưng lại tra ra manh mối, ngọc giám sự nơi đó nói cho ta biết phía trên có khắc tên, vừa vặn còn cho ta biết đêm đó Nghiêm Từ Trạm sẽ đi được trị, ta liền..... Hắc hắc, muốn giúp các con một phen.”

Cầm Dạ giờ phút này đã hoàn toàn lâm vào cảm xúc khiếp sợ cùng không biết nên khóc hay nên cười, suy nghĩ nửa ngày, kết quả là, đều do cha nàng có lòng tốt làm chuyện xấu. Nàng nhìn gương mặt tha thiết kia, cảm thấy vô lực khoát tay:“Cha, con mệt mỏi, con đi nghỉ ngơi.”

Tô Khởi Vượng cầm tay con gái:“Từ từ, con còn chưa nói cho ta biết đây?”

Cầm Dạ suy nghĩ nửa khắc, thật sự nói:“Cha, hẳn có người mới, sẽ không tiếp tục có quan hệ gì với con, con chẳng qua là một cây cỏ dại trong vạn bụi

hoa mà thôi, từ nay về sau, con không muốn nhắc tới kẻ bạc tình này nữa.”

Tóm lại, nhất định phải chặt đứt ý niệm trong đầu của ông ấy!

Tô Khôi Vượng giật mình, ánh mắt nhìn xuống đất, nửa khắc lại ngẩng đầu lên: “Con gái ngoan, con không cần quá đau lòng, có câu châm ngôn nói thế này, chẳng nơi nào là không có cỏ thơm. con yên tâm, sau này cha chắc chắn sẽ tìm cho con một vị hôn phu tốt.”

Cầm Dạ cười cười: “Con không đau lòng, con đã hoàn toàn quên hẳn, mong rằng cha từ nay về sau cũng không cần nhắc tới tên người này.”

“Nhưng ta lại cảm thấy con rất khổ sở.” Tô Khôi Vượng chia chia mũi nang, đau lòng nói: “Con không biết, trước mắt con còn chảy máu mũi.”

Bạn đang đọc truyện *Cầm Dạ Lai Phủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24

Phượng Tê cung, đèn đuốc sáng rực.

Trước mắt đều là tường ngọc, cô gái tay cầm đèn cung đình chia làm hai bên, Mẫn Thái Hậu ngồi ngay ngắn chính giữa ghế dài, quần áo hoa phục, khí độ ung dung, dáng vẻ tự phụ. Dung mạo sớm qua tuổi ba mươi, lại vì bảo dưỡng thỏa đáng, không tìm được nửa phần nếp nhăn hay dấu hiệu già cỗi.

“Nương nương, Cửu Vương gia đến đây.” Thái giám tiến đến thông báo nhỏ giọng nói: “Đang ở sau thiên điện.”

Mẫn Thái Hậu giật giật ngón tay, thản nhiên nói: “Tuyên.”

Sau một lúc lâu, rèm thủy tinh bị vén lên, nam tử áo tím bước nhanh tiến vào, vạt áo vung lên, quỳ một gối xuống đất: “Nhi thần Trì Nguyệt Hằng tham kiến mẫu hậu.”

“Đều là người trong nhà, những lễ nghi phiền phức này cứ giảm đi.” Mẫn Thái Hậu nâng cằm, thái giám bên cạnh nhanh chóng mang vào một chiếc ghế, đặt ở bên cạnh. Bà vươn tay vỗ vỗ tay vịn, thái độ ấm áp: “Ngồi xuống cạnh ai gia.”

“Nhi thần tuân mệnh.” Trì Nguyệt Hằng mỉm cười, lập tức ngồi xuống.

Mẫn Thái Hậu nghiêng đầu sâu kín liếc hắt một cái, sau đó thờ dài.

Trì Nguyệt Hằng biết thời biết thế tiếp lời nói: “Mẫu hậu sao khuya như vậy còn chưa đi ngủ?” Nói xong lại giật mình, bởi vì cặp tay ngọc đeo nhẫn mã não hồng kia lại phá lệ đưa ly trà vàng lại đây, hắt không tiếp nhận, nhẹ giọng thử: “Hay là có chuyện gì phiền lòng, nhi thần nguyện giải ưu cho mẫu hậu.”

Mẫn Thái Hậu cũng không nói tiếp, thật lâu sau mới cười chia chia chiếc chén trong tay hắt: “Đây là lá trà trước đó vài ngày phiên bang tiến cống, người nếm thử.”

Cổ nói đến hắt, hiển nhiên là có quý.

Thẳng thắn mà nói, Trì Nguyệt Hằng đối với người phụ nữ thân phận cao quý trước mắt mặc dù không coi như rất hiểu biết, nhưng cũng nghe thấy không ít sự tích cuộc đời.

Khi tiên hoàng còn tại vị, tuy mẫu thân hắt là một trong tứ phi hai tần, lại là người trời sinh tính tình đậm bạc, cho tới bây giờ cũng không học những thủ đoạn tranh thủ tình cảm, sau khi sinh hạ hắt gần như không nhìn thấy bóng dáng Hoàng Thượng. Nhưng Mẫn Thái Hậu này, vốn là một chiêu nghi nhỏ nhỏ, sau lại không biết ám hại bao nhiêu mạng người, đi từng bước một, cuối cùng cười ngồi lên vị trí ngày hôm nay, từ nay về sau chấp chương phượng ấn hậu cung.

Ở Đại Trì, huyết mạch thế hệ hoàng tộc đời trước vốn ít ỏi, tính thêm mấy vị công chúa chẳng qua cũng chỉ mười lăm người, đến khi hắt mười tuổi, thái tử không hiểu sao bị phế, sau đó chậm chậm chưa lập thái tử, đợi đến khi Mẫn Thái Hậu sinh đứa con tiếp theo mới xác định.

Cho tới bây giờ, những hoàng tử này đều bị ban đất phong, xa ở biên cương, sợ là không bao giờ có thể trở về. Về phần hắt cùng mẫu thân, hai người sở dĩ có thể may mắn ở lại trong cung, có lẽ vì tính cách mẫu thân không tranh với đời, có lẽ vì khi hắt còn trẻ chưa từng khiến cho phụ hoàng chú ý, hành vi như một con ngựa hoang thoát cương, suốt ngày chỉ biết điên loạn làm người ta tức giận.

Càng ngoài ý muốn là, vào cái năm khi hắt còn yếu thế, người phụ nữ này lại để cho hắt phụ chính. Đương nhiên, hắt biết nguyên nhân, hoàng đế tuổi nhỏ, Nghiêm Từ Trảm làm Tể tướng sau dần dần nắm quyền lực, mà hình như Tổng Chính Thanh cũng thu hồi đáng về trung thần không có tiếng tăm gì, đối với bà ta mà nói, giờ này khắc này cực độ cần có một người đứng ở bên cạnh.

Có điều, tuy đối với người phụ nữ này không có hào cảm, nhưng vừa nghĩ đến khuôn mặt bánh bao tròn tròn của Trì Nguyệt Hằng cùng với làn điệu tội nghiệp gọi hân Cừu ca, hân vẫn mềm lòng thay người này bảo trụ giang sơn. Dù sao hân đối với ngôi vị hoàng đế cũng không hứng thú, so với việc chấp tay dâng cho họ khác không bằng để lại cho đệ đệ họ Trì.

“Nguyệt Hằng.” Ngón tay sơn móng đỏ đậm nhẹ nhàng gõ gõ mặt bàn.

Trì Nguyệt Hằng phục hồi tinh thần lại, bụng chén nhấp một ngụm, lễ phép nói: “Thật là trà ngon, mùi hương thoang thoang, đáng giá thưởng thức.”

Mẫu Thái Hậu gật gù đầu, phân phó cung nữ: “Đem số còn lại bao kỹ, đưa đến Cừu vương phủ đi.”

Trì Nguyệt Hằng sùng sốt: “Mẫu hậu, việc này.....”

Mẫu Thái Hậu khoát tay: “Hoàng đế không thích uống trà, ai gia cũng không quen uống nước trà ngoại bang, người đã cảm thấy ngon, vậy mang về cho tỷ tỷ nếm thử, chẳng qua chỉ là chút đồ vật thôi, không cần chối từ.” Nói xong, bà ta bỗng nhiên cảm lấy khăn tay sắc sỡ lau lau khóe mắt, không phải không có phiền muộn nói: “Nghĩ đến cũng đã mấy ngày nay không gặp tỷ tỷ, thân thể tỷ ấy thế nào?”

Trì Nguyệt Hằng cười đáp: “Mẫu phi hết thấy đều mạnh khỏe, đa tạ mẫu hậu quan tâm.”

“Có rảnh thì bảo tỷ ấy vào cung nhiều một chút, ai gia ngay cả một người nói chuyện cũng không có, quá tịch mịch.” Mẫu Thái Hậu mím môi, hiếm khi yếu ớt. Chỉ tiếc ở trong mắt Trì Nguyệt Hằng, cũng là diễn trò, hân dặt khéo môi nhếch cảm đáp ứng: “Tất nhiên, nhi thần trở về nhất định sẽ chuyển cáo mẫu phi, mẫu hậu nhớ bà ấy như thế.”

Cũng nên là thời điểm vào chủ đề chính rồi..... trong lòng hân ả ả có chút không kiên nhẫn, đến lúc này đi cũng được rồi, cô tình người phụ nữ này cực kỳ khách sáo, phải nhìn thấu nội tâm của người mới bằng lòng chậm rãi nói ra nguyên do.

Một hồi lâu sau, truyền đến tiếng nói không mặn không nhạt: “Hôm qua hoàng đế đã tới Phụng Tê cung.”

Trì Nguyệt Hằng sụp mắt, chậm đợi câu dưới.

“Hoàng đế càng ngày càng làm càn, qua loa nghĩ cái thánh chỉ, còn lại đây hỏi ý kiến ai gia.” Mẫu Thái Hậu vỗ về trán, lắc đầu nói: “Vớ vẩn, quả thực vớ vẩn, Nguyệt Hằng người có biết thánh chỉ của hoàng đế dụng ý ra sao?” Bà ta thật tình đánh giá người đàn ông trước mặt, thấy hân vẫn như cũ trầm mặc không nói, không khỏi híp mắt: “Ai gia hiểu, người đã sớm biết, đúng hay không?”

Trì Nguyệt Hằng thờ dãi: “Nhi thần còn cho rằng Hoàng Thượng là tâm tính trẻ con, đùa giỡn thôi, sao có thể biết người thật sự vì Nghiêm tướng thu xếp hôn sự, thật làm người ta không thể tưởng tượng.”

Mẫu Thái Hậu ho nhẹ một tiếng, bưng trà lên nhuần nhuần mồm, chậm rãi nói: “Việc này ai gia muốn nghe ý kiến của người.”

Trì Nguyệt Hằng thấp giọng nói: “Xin thứ cho nhi thần đần độn, không rõ lời nói của mẫu hậu có ý gì.”

“Nếu ai gia nhớ không lầm, Nghiêm tướng đã hai mươi ba.” Bà ta dựa lưng vào ghế, chậm rãi nói: “Nghiêm gia tận trung cương vị công tác cho Đại Trì ta, bày mưu tính kế, giang sơn này cũng có một phần công lao của bọn họ, chỉ hôn cho Nghiêm tướng biểu thị thánh sùng căn bản không có gì đáng trách, nhưng hoàng đế tùy tiện đưa ra chuyện này không khỏi có chút qua loa.”

Trì Nguyệt Hằng trầm giọng phụ họa: “Lời nói của mẫu hậu chí phải, ngày ấy Hoàng Thượng hỏi riêng nhi thần có thể có người nào thích hợp chỉ hôn cho Nghiêm tướng, nhi thần không dám làm chủ.”

Mẫu Thái Hậu ngồi thẳng thân mình, khẽ cười nói: “Không còn cách nào, người nói nghe một chút, có thể có người phù hợp?”

Đây là..... thật muốn chỉ hôn ?

Trì Nguyệt Hằng sùng sốt, gần như có thể tưởng tượng ra bộ dạng gương mặt lãnh liệt của người nào đó vắn vẹo. Suy nghĩ nửa khắc, hân do dự nói: “Nghiêm tướng tuân tú lịch sự lại đầy bụng kinh thư, nhi thần trong một chốc cũng không chọn ra được người có thể xứng đôi Nghiêm tướng.”

Mẫu Thái Hậu đột nhiên bình tĩnh nhìn hân một trận, ý vị thâm trường nói: “Thân là Vương gia phụ chính của Đại Trì, Nguyệt Hằng người cũng không nên chỉ lo lắng những việc như vậy.”

“.....” Trì Nguyệt Hằng mân môi, chỉ hôn cho người khác cũng đành, cố tình lại là tên Nghiêm Từ Trạ tâm cao khí ngạo hành vi bất thường kia, thật đúng là sợ đến lúc đó hân sẽ đương trường làm hoàng đế khó coi. Ý tứ của Mẫu Thái Hậu, không phải hân không rõ, đơn giản là muốn tìm một cô gái nhạy bén nghe lời chế trụ Nghiêm Từ Trạ, nói cho hay là tứ hôn, nói trắng ra chẳng qua là giám thị mà thôi.

Nhưng — Nghiêm Từ Trạ là nhân vật lợi hại ra sao, hân là không có cô gái nào có thể ràng buộc được hân, huống chi về sau muốn làm nữ chủ nhân Nghiêm gia lâu dài ở tại tướng phủ, tất nhiên phải làm tốt chuẩn bị trải qua đủ loại đau khổ, phải có ý chí kiên cường cùng suy nghĩ thông minh tuyệt đỉnh.....

Loại con gái này chạy đi đâu tìm?!

“Mẫu hậu, để nhi thần suy nghĩ thêm vài ngày đi, ngày nào đó có người thích hợp nhi thần chắc chắn sẽ bẩm báo với người trước tiên.”

“Cũng tốt, việc này phải cẩn thận.” Mẫn Thái Hậu vỗ vỗ vai hần, từng chữ từng chữ nói: “Có một điều ngươi phải nhớ kỹ, hoặc là chọn khuê nữ quan nhỏ e lệ khúm núm, hoặc là chọn nhà cùng Nghiêm tướng thế lực ngang nhau, đạo lý chọn người không cần nói cũng biết, về sự lựa chọn sau, câu chuyện trai cò tranh chấp ngư ông đắc lợi ngươi nên hiểu hơn so với ai gia.”

Nếu trong lòng bà đã có chủ ý, tự mình chọn một người chẳng phải tốt lắm sao? Tri Nguyệt Hằng âm thầm cảm tức, người đàn bà này nói bóng nói gió một hồi, kỳ thật trong lòng nên sớm có người thích hợp, mượn miệng Vương gia phụ chính như hần gián tiếp nói cho Hoàng Thượng, tính toán thật đúng là tốt.

Như nhìn ra đối phương không vui, Mẫn Thái Hậu mềm giọng tiếp tục nói: “Kỳ thật hậu cung không nên tham gia triều chính, hôm nay ai gia đã là ngoại lệ, về sau phiên toái Nguyệt Hằng người.”

“Đây là phận sự của nhi thần, không dám nói tới hai chữ phiên toái.” Tri Nguyệt Hằng đứng lên, lại lần nữa quỳ xuống hành lễ: “Sắc trời đã muộn, nhi thần bỗng nhiên nhớ tới mẫu phi lúc trước dặn dò thay bà mang về chút điểm tâm, nhi thần sợ từ lâu đóng cửa, xin cho.....”

Mẫn Thái Hậu nhẹ giọng ngắt lời: “Sớm trở về đi, ai gia phái người đưa ngươi.”

“Đa tạ mẫu hậu.”

Ngồi kiệu đi tới ngoài vương phủ, bóng đêm như mực, gió lạnh thổi tan oi bức. Tri Nguyệt Hằng thích ý thở dài một hơi, quả thực vẫn càng thích ứng không khí bên ngoài hoàng thành. Nàng chân đang muốn bước lên thêm đá, chợt thấy có người mặc áo đen từ mái hiên nhảy xuống, hần đề phòng lui một bước, sau khi thấy đối phương kéo khăn che mặt, hần nói: “Bốn vương chờ ngươi hồi lâu, thế nào, đêm qua rất phấn khích chứ, tiểu nương tử tính tình cổ quái kia có đánh ra hoa lửa hay không?”

Người áo đen ôm quyền: “Hồi bẩm Vương gia, thuộc hạ đánh đuổi hộ vệ Tích Kì của Nghiêm tướng sau e sợ bị người ta phát hiện, chờ ngay tại bên ngoài, không thể biết được nhiều tình huống.”

Tri Nguyệt Hằng vô cùng đau đớn: “Haiz haiz haiz, ngươi nói ngươi làm sao bây giờ, việc vui duy nhất của bốn vương đêm nay đều bị nô tài làm việc bất lợi nhà ngươi phá hủy.”

“Thuộc hạ cam nguyện bị phạt, nhưng mà.....” Người áo đen muốn nói lại thôi.

Tri Nguyệt Hằng nắm cổ áo, túm hần đứng lên: “Có cái gì thì nói cái đó, chỉ cần có thể làm cho bốn vương cảm thấy hứng thú, đều được!”

Người áo đen nghiêm mặt nói: “Lúc sau thuộc hạ nguyện trang thành xa phu, chờ tiểu thư Tô gia quần áo không chỉnh hồi phủ.....”

“Cái gì?! Quần áo không chỉnh?” Tri Nguyệt Hằng trừng to mắt.

Người áo đen bất đắc dĩ: “Vương gia, xin cho thuộc hạ nói xong.”

Tri Nguyệt Hằng gật đầu như đảo toái: “Ngươi nói ngươi nói.”

Người áo đen nghiêm túc nói: “Ở cửa Tô phủ, thuộc hạ gặp được Sớ Luật – thị vệ bên người của nội các thủ phụ Tổng đại nhân, hần cực kỳ cung kính với Tô tiểu thư, mờ mịt là đại tiểu thư, đối với miệng vết thương trên người nàng càng căng thẳng. Thuộc hạ cảm giác nghi hoặc sâu sắc, tự mình quyết định canh giữ ở Tô phủ, rồi sau đó lúc nửa đêm, thấy Sớ Luật từ cửa sau đi ra, thần bí trở về Tổng phủ.”

Tri Nguyệt Hằng kinh ngạc: “Thật sự có chuyện này?”

Người áo đen thành thật nói: “Thuộc hạ không dám bịa đặt sự thật.”

“Một khi đã như vậy..... phải tra xét quan hệ của tiểu thư Tô gia cùng Tổng Chính Thanh đi.”

Bạn đang đọc truyện *Cầm Dạ Lai Phủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25

“Tiểu thư, cái này như thế nào?” Sơ Tình nửa quỳ ở nhuyễn điểm, từ chiếc hòm gỗ son son bên cạnh lấy ra quần áo.

“Hình như..... quá nổi bật.” Cầm Dạ lắc đầu, lại liếc mắt bộ quần áo bằng lụa mỏng màu hồng phấn trong tay Sơ Tình một cái, sáng rỡ xinh đẹp, cổ tay áo thêu chỉ bạc, làn váy có ba tầng, từng tầng tán ra, cực kì khác biệt. Nàng vươn tay vuốt vuốt hoa văn trên quần áo, nhẹ giọng nói: “Cất đi.”

Sơ Tinh than thở: “Chưa từng thấy tiểu thư mặc lại.”

Cầm Dạ bật cười: “Đây cũng không phải yến hội trong Tô phủ, ta sao có thể giọng khách lần át giọng chủ, còn nữa, ta cũng không phải đặc biệt đến đó, trang điểm xinh đẹp như vậy làm gì.”

Lại nói tiếp đến bộ quần áo này, vốn là do cha nàng mua về khi đi nơi khác làm ăn, trình tự nhuộm màu cực kì phức tạp, từ đầu đến cuối nàng cảm thấy quá mức hoa mỹ, chỉ mặc một đêm năm nàng sinh nhật mười tám tuổi, sau đó cất vào đáy hòm, ít khi có thời điểm lấy ra.

“Dù sao xưa nay em không nói lại được tiểu thư.” Sơ Tinh thờ dãi một hơi, tầm mắt dạo quanh một vòng qua năm sáu hòm gỗ trên mặt đất, sau một lúc lâu lại nhin không được oán giận: “Quá rườm rà thì người ngai bừa bãi quá phận, quá mộc mạc người lại cảm thấy tổn hại lễ nghi.”

“Được rồi được rồi.” Cầm Dạ mỉm cười ngắt lời, chỉ chỉ một chiếc áo ngoài nguyệt sắc ở góc giá gỗ, bữu môi nói: “Thôi, sẽ mặc bộ quần áo lần trước đi thọ yến Lưu Thái Thú.” Vì ăn mặc mà lãng phí nhiều thời gian, cô kỵ cái này lại cô kỵ cái kia, thật là lo sợ không đâu. Nàng đẩy ra hộp ngọc cạnh gương đồng trang điểm mạ vàng, lấy ra một cây trâm khắc hoa hải đường.

“Đề em đi.” Sơ Tinh từ trong tay nàng tiếp nhận cây trâm, vòng qua trước người, bàn tay trắng nõn dương lên, tinh tế sắp nó vào búi tóc Cầm Dạ. Sau đó điều chỉnh vị trí cây trâm một phen mới thu tay về, lui hai bước, khẽ cười nói: “Bông hải đường này màu sắc cực kỳ nổi bật làn da tiểu thư, so sánh với quần áo phía dưới lại giản dị chút.”

“Thêm thất lung màu trắng nữa sẽ không quá nhạt.” Cầm Dạ lơ đãng cười cười, hướng ra phía ngoài nhìn nhìn, vừa lúc thấy chàng thanh niên khuôn mặt nhả nhận đi nhanh về hướng các nàng, bỗng nhiên nổi lên tâm tư trêu ghẹo: “Sơ Tinh, oan gia của em đến đây.”

“Tiểu thư!” Sơ Tinh oán hận dậm chân, mặt cười cũng không chịu thua kém thêm hai đóa mây đỏ.

A Sở dừng lại trước cửa, ánh mắt bình thản: “Đại tiểu thư, xe ngựa đã chuẩn bị xong.”

Ngụ ý ước chừng thời gian không còn sớm.

Cầm Dạ gơ hai tay, để nha hoàn thay mình cột chắc đai lưng, gật gật đầu với hân nói: “Đi thôi.”

“Tiểu thư còn chưa nói cho em biết muốn đi đâu.” Sơ Tinh không cam lòng nói: “Trước mắt những bí mật A Sở biết còn nhiều hơn em, rất không công bằng.”

Cầm Dạ chọc mũi của nàng một chút, tức giận nói: “Hóa ra em đề ý như vậy, ta đã che giấu em điều gì chưa, chẳng qua việc này có chút mơ hồ, đợi đến ngày nào đó rõ ràng ta sẽ nói cho em nghe.”

Sơ Tinh vẫn như cũ không hé răng.

A Sở lại thúc giục một tiếng: “Đại tiểu thư.”

“Ngươi gấp cái gì? Vội vàng đi đâu thôi sao?” Có người tức giận.

Cầm Dạ cười khở, vội vàng dời bước đến giữa hai người hoà giải, vỗ bả vai nha hoàn dịu dàng nói: “Được rồi, Sơ Tinh, ta biết đêm Trung thu đoàn viên ta bỏ lại em cùng cha là không đúng, có điều may mà cha dưới sự thuyết phục của em đã đi phủ Vương viên ngoại, nay cũng chỉ có thể làm phiền em một người giữ nhà, em yên tâm, ta sẽ bồi thường cho em.”

“Mang về cho em cao như ý Bát Bảo mà người nhắc tới được chứ? Nghe nói rất xốp rất ngon miệng.” Sơ Tinh híp mắt, giống như suy nghĩ thấy tư vị kia.

Cầm Dạ sững lại, không tự chủ nghĩ đến người đàn ông nào đó yêu ngọt như mật, vị ngọt quá mức chán ngấy này rốt cuộc có cái gì đáng giá mê luyến Nàng cau mày, cứ việc không thể gạt bừa với khẩu vị của đối phương, vẫn như cũ tốt tính nói: “Nếu thời gian còn sớm, sẽ thay em mang một ít trở về.” Nói xong khẽ nâng làn váy bước ra cửa.

“Đi sớm về sớm, cần phải chú ý một chút.” Sơ Tinh lo lắng dặn dò, mấy ngày gần đây quả thực không bớt lo, nhất là đối với tiểu thư mà nói, miệng vết thương trên người luôn lớn nhỏ không ngừng, gần như không có một ngày là hoàn hảo không tổn hao gì, đợi đến ngày nào đó không xuống giường được, nhất định phải vào trong miếu bái thần.

Đêm Trung thu, ngụ ý đoàn viên. Vầng trăng chính giữa bầu trời đêm hình như cũng nhiễm tình người ấm áp, màu vàng nhợt nhạt, hòa lẫn với sao sáng quanh mình.

Trong Tổng phủ hiếm khi thanh tĩnh, xin miễn tất cả những kẻ a dua tặng lễ, chỉ có một nhà già trẻ ngồi vây quanh chiếc bàn tròn lớn gỗ lim. Chính giữa là thủ phụ Tổng Chính Thanh bất cửu ngôn tiểu, hai bên trái phải ngồi chính thất Hà Uyển cùng tiểu thiếp Lãnh Hương Cẩn, bên cạnh nữa là một đôi trai gái của Tổng đại nhân.

Tổng Cảnh Hiền bắt tay vào thưởng thức chiếc đĩa gà voi, tiến đến bên tai tỷ tỷ nhẹ giọng oán giận: “Đã trễ thế này còn chưa ăn cơm, đệ sắp đói thảm.” Hân trọn to mắt nhìn chăm chăm người hầu thỉnh thoảng qua lại bên người, hận không thể cho bọn họ bụng những món ngon tinh xảo tự động đưa đến bên miệng hân, trước mắt thống khổ chỉ có thể nhìn không thể ăn thật quá mức tra tấn.

“An phận một chút.” Tổng Đình Nguyệt từ dưới bàn lặng lẽ vươn tay, véo hán một cái, đồng thời lại nghiêng đầu trừng mắt nhìn, ý tứ cảnh cáo không cần nói cũng biết. Kỳ thật ngay cả chính nàng cũng có chút không kiềm chế được, rõ ràng đồ ăn đều đầy đủ vì sao phụ thân vẫn không hề có ý động đũa, ông ấy không động người khác cũng không thể động, vì thế bữa cơm đoàn viên này chẳng lẽ cứ ngồi sao?

Nhị phụ nhân Lãnh thị thấy đứa con bảo bối của mình nóng lòng như thế, suy nghĩ nửa khắc liền dựa vào bên người trượng phu, nhỏ giọng nói: “Lão gia, đồ ăn cũng sắp nguội.”

“Ngươi có thể hâm nóng.” Tổng Chính Thanh lời ít mà ý nhiều, phất tay bảo thị nữ châm một ly trà, uống trà đồng thời còn không quên ngẩng đầu liếc ra đại môn, dáng vẻ như đang đợi người nào.

Đại phu nhân Hà thị nhìn ra chút manh mối, hỏi: “Lão gia, đêm nay có khách quý muốn tới?”

Tổng Cảnh Hiền xen mồm: “Đại nương, buổi tối hôm nay là mười lăm Trung thu, làm sao có thể tiếp đãi khách nhân, chỉ có người một nhà chúng ta ăn cơm thôi.” Nói xong hán lại chuyển hướng phụ thân, thử nói: “Cha, thời gian bữa tối sắp trôi qua.....”

“Con im miệng cho ta, ngồi im.” Tổng Chính Thanh nhủ mảy: “Còn dám nói nhiều thì trở về thư phòng chép gia pháp.”

“Con biết sai.” Tổng Cảnh Hiền phần nộ nằm úp sấp trên bàn, ánh mắt ủy khuất hướng về Tổng Đình Nguyệt bên cạnh. Người đó trấn an cười cười với hán, ý bảo an tâm một chút chớ loạn.

Một bàn người lại nhanh chóng rơi vào trầm mặc, trong đại sảnh vắng lặng không tiếng động.

Cũng không biết qua bao lâu, mới có giọng nữ dịu dàng ngọt ngào vang lên cạnh cửa: “Tổng đại nhân, thật không phải, ta đến chậm, lúc xuất môn có một số việc chậm trễ, còn mong đại nhân thứ lỗi.”

Khoan thai đến chậm, cũng không phải ý của Cẩm Dạ.

Người ta nói làm việc tốt thường gian nan, đi được nửa đường ngựa kéo xe ngoài ý muốn treo chân, trên đường nhiều người, lại không tiện thi triển khinh công, nàng cùng A Sở chỉ có thể đi bộ mà đến, đợi đến Tổng phủ, sắc trời đã tối muộn, đã sớm qua thời gian ước định.

Nàng biết lấy thân phận của mình, tùy tiện đến gia yến nhà người khác thật là có chút cổ quái, nhưng – phản ứng của những người này có cần phần khích như vậy không.....

Tiểu công tử Tổng gia lần trước cũng đã từng gặp, bộ dạng cùng bối cảnh đều xem như thượng thừa, bắt đắc dĩ người này tự cho mình thanh cao hơi có chút khinh thường người khác, trước mắt một đôi mắt hoa đào dửng trên người nàng, không chút thu liễm đánh giá cao thấp, hành động làm căn này không hiểu sao khiến cho Cẩm Dạ có chút không vui. Về phần tỷ tỷ Tổng Đình Nguyệt, cũng như thế, chẳng qua trong mắt đẹp hơn một chút dịch ý, Cẩm Dạ mỉm cười, nghĩ đến mấy ngày trước ở cửa thư phòng thái độ của mình cũng là như thế, có lẽ đúng là khi đó đã hoàn toàn kích thích đến cô gái đẹp như thiên tiên này, vì thế trước mắt ngược lại có thể thoải mái đáp trả nụ cười.

“Tô tiểu thư, mời ngồi.” Chánh chủ lên tiếng.

Cẩm Dạ rời tầm mắt khỏi đôi tỷ đệ, ngược lại phúc thân với Tổng Chính Thanh: “Tạ ơn Tổng đại nhân.” Nàng đi lại nhanh nhẹn tự nhiên, không chút hoang mang vòng qua mọi người, ngồi xuống chiếc ghế từ đàn trông rộng.

“Cha, nàng là ai?” Tổng Cảnh Hiền không kiềm chế được, đứng lên nói: “Bữa cơm đoàn viên của người nhà họ Tổng chúng ta, bỗng dưng thêm một khách không mời mà đến, còn công khai ngồi giữa chúng ta như vậy, thích hợp sao?”

Có gì mà không thích hợp, nơi này vốn là nhà mẹ đẻ của mẹ nàng.

Cẩm Dạ không tiếng động cười lạnh trong lòng, nhéo nhéo lòng bàn tay, đôi mày thanh tú hơi nheo.

Sắc mặt Tổng Chính Thanh xanh mét, cũng không đáp lời, sau một lúc lâu mới phân phó cho bọn thị nữ phía sau: “Người đã đủ, mang đồ ăn lên đi.”

Không có được câu trả lời thuyết phục như đoán trước, Tổng Cảnh Hiền tất nhiên không chịu bỏ qua, đại nương cùng nhị nương vì khiến cha vui vẻ không dám chất vấn thì có thể lý giải, tỷ tỷ xưa nay tâm tư nội liễm, tròng sập xuống cũng không nháy mắt một cái, nhưng mà, nhưng mà đối với mình mà nói, loại tình huống vớ vẩn này tuyệt đối không có biện pháp dễ dàng tha thứ, hán một tay chỉ vào Cẩm Dạ, há mồm nói: “Cha, con.....”

“Con ngồi xuống cho ta!” Tổng Chính Thanh đột nhiên vỗ bàn.

Không gian nháy mắt rơi vào trầm mặc, mọi người câm như hến.

“Cha, Cảnh Hiền chẳng qua chỉ là đứa trẻ, người đừng nóng giận, nếu Tô tiểu thư là khách của cha, như vậy đang ăn cơm cũng không nên chỉ trích nặng nề.” Tổng Đình Nguyệt đi ra hoà giải, nói xong lại dùng sức lôi kéo tay áo đệ đệ túm hán xuống, căn dặn nhẹ giọng nói: “Ngồi xuống, mau ngồi xuống.....”

Tổng Cảnh Hiền ghen một bụng tức, ngày thường mặc dù cha đối hán cực kì khắc nghiệt, nhưng chưa bao giờ trước mặt mọi người nói lời nói nặng, càng chớ nói đến việc làm khó mình như hôm nay. Hán không phục, cô gái có dung mạo không xinh đẹp này dựa vào gì mà có thể được cha coi trọng tôn sùng đề tâm như thế, còn có thể chẳng biết xấu hổ ngồi vào ghế trên trong bàn ăn như vậy.

Tính bướng bỉnh dâng lên, tám con ngựa cũng không kéo lại được, hần cố chấp đứng tại chỗ, oán hận nói: “Con chỉ muốn biết lai lịch của nàng thôi, là khách quý, chẳng phải cha cũng nên giới thiệu một phen sao?”

“Vô liên si!” Tổng Chính Thanh lớn tiếng: “Ta làm gì còn tùy vào nghiệt tử như ngươi chắt vấn sao, bữa tối nay ngươi không cần tham dự, lập tức trở về phòng cho ta!”

Lãnh thị ngồi không yên, một tay túm cánh tay con, khuyên bảo nói: “Cảnh Hiền, đừng cãi nhau với cha nữa, về phòng trước, ngoan, nghe lời mẹ.”

Tổng Cảnh Hiền liếc mắt Cẩm Dạ ngồi đối diện một cái, thấy người này từ đầu tới đuôi đều lộ vẻ đậm cười xem kịch vui, không khỏi nóng tính: “Về phòng thì về phòng, có người ngoài ở đây, con cũng không muốn ăn bữa gia yến hữu danh vô thực này.” Hần cắn răng rời đi, khi trải qua bên người nàng, cố ý gạt bước chân, ác liệt làm đổ một đĩa đồ ăn.

Thịt bò hầm – món ngon trong truyền thuyết cứ như vậy không hề dấu hiệu đồ xuống áo trắng Cẩm Dạ, chỗ ngực càng đồ sộ, bần một mảng lớn, nước súp nồng đậm từ vạt áo chảy xuống, vô cùng thảm thiết.

Tổng Chính Thanh trừng mắt đưa con vô vô mông đi xa, tức giận đến nói không ra lời.

Bọn nha hoàn luống cuống tay chân, vội vã lấy vải thấm nước.

Cẩm Dạ cố nén xúc động đuổi theo đánh tiểu tử này toi bồi, tựa lưng vào ghế, cúi đầu đảo qua ngực bụng, vốn là món ngon ngửi thấy làm cho người ta rục rịch, nay ngửi thấy lại làm cho nàng không nhìn được muốn quay đầu đi.

“Tô tiểu thư, nghiệt tử còn trẻ không hiểu chuyện, mời cô không lấy làm phiền lòng.” Tổng Chính Thanh mở miệng, đau đầu nhắm mắt lại.

Cẩm Dạ thật vất vả đẩy ra đôi tay đang chà đạp quần áo bản thân, cả giận: “Không còn cách nào, đổi lại là ta không chừng cũng sẽ hành động như vậy.” Nàng lễ phép cười cười với bọn nha hoàn: “Các ngươi không cần vội, tạm thời không thể lau sạch, sau khi về nhà ta gột rửa là được.” Nói thì nói như vậy, nhưng trong lòng nàng biết được, mảng thức ăn lớn như vậy chỉ sợ không thể khôi phục được đáng về ban đầu, thật căm tức.....

Tổng Chính Thanh lại liếc cô gái sắc mặt không đổi trước người một cái, tán thưởng nói: “Tô tiểu thư độ lượng.” Sau đó đột nhiên gọi: “Đĩnh Nguyệt.”

Tổng Đĩnh Nguyệt ngơ ngác: “Con đây.”

Tổng Chính Thanh thân nhiên nói: “Con mang Tô tiểu thư vào phòng thay bộ quần áo khác đi.”

Cẩm Dạ kinh ngạc, chối từ nói: “Tổng đại nhân, không cần phiền toái như thế, kỳ thật ta.....”

“Một chút cũng không phiền toái.” Tổng Chính Thanh ngắt lời nói: “Đừng để quần áo bẩn làm hỏng khẩu vị của Tô tiểu thư, ta thấy tiểu nữ cùng cô thân hình xấp xỉ, ủy khuất cô trước mặt quần áo của nàng.”

Đối phương cũng nói như vậy, mình từ chối nữa thì lại mang tội danh không tán thưởng. Cẩm Dạ chậm rãi đứng lên, mỉm cười nói: “Làm phiền Tổng tiểu thư dẫn đường.”

Tổng Đĩnh Nguyệt gật gật đầu, đi trước đẩy cửa ra.

Đêm Trung thu quả thực mạn diệu vô cùng, trăng sáng đầy trời, nhu hòa ấm áp.

Cẩm Dạ thường thức nửa khắc, thu hồi ánh mắt, nhìn Tổng Đĩnh Nguyệt đi lại tao nhã trên hành lang gấp khúc đằng trước, nàng ta vẫn như cũ là quần áo phấn hồng, tóc dài dùng đoạn dây nhện màu buộc lại, ngọt ngào lại mang theo một chút hơi thở phiêu dật, dưới ánh trăng chiếu rọi bóng dáng càng thướt tha.

Có điều tiểu mỹ nhân này hình như thay đổi độ nàng ta cảm thấy tổn thương bởi bất công, dọc theo đường đi cũng chưa từng nói qua nửa câu nói. Ra nhà ăn, Cẩm Dạ tự nhiên cũng lười xã giao, người khác không hoà nhã, mình cũng không cần bị coi thường sán đến, dù sao người Tổng gia trừ bỏ mẫu thân nàng, đều là một tính tình, nàng cũng không có hứng thú lấy lòng.

“Đến rồi.” Tổng Đĩnh Nguyệt dừng lại, mặt không chút thay đổi nói: “Lát nữa đi vào cô chớ lộn xộn, ta đi lấy quần áo cho cô.”

Một phen nói này cực kỳ thất lễ, mặc dù tiếng nói ra lay động lòng người, nghe vào trong tai Cẩm Dạ, như trước khó có thể chịu được. Ánh mắt nàng lạnh lùng, bước qua cửa không nặng không nhẹ nói: “Tổng tiểu thư không cần cố ý nhắc nhở ta, trong phòng cô cũng không phải đang ẩn dấu cái gì không thể bày ra trước mặt người khác.”

Thân mình Tổng Đĩnh Nguyệt cứng đờ, không quay đầu lại đi vào nội thất.

Cẩm Dạ nhìn quanh bốn phía, cực kỳ giống khuê phòng một cô gái, trừ bỏ so với người bình thường xa hoa một ít, cũng không có chỗ nào đặc biệt. Có điều góc sáng sủa có một chiếc ghế gỗ cao chân cực kỳ cổ quái, theo đạo lý chỉ dùng để đặt bồn hoa, nhưng phía trên lại trống không một vật. Nàng không khỏi dâng lòng hiếu kỳ, đi qua tính tế đánh giá một phen.

“Đứng lại!” Giọng nữ hơi bén nhọn.

Cầm Dạ quay đầu, vừa lúc nhìn thấy Tổng Đình Nguyệt ôm quần áo đi ra, khuôn mặt tú lệ mắt trần định, gần như có thể nói là không có hình tượng hướng mình chạy tới.

“Cô đừng động vào cái đó! Đừng động.....”

Cầm Dạ đầu tiên là kinh ngạc, nửa khắc qua đi kinh hoàng nói:“Tổng tiểu thư, chú ý dưới chân.” Đáng tiếc đã không kịp, Tổng Đình Nguyệt bị vấp, thân mình mất trọng tâm thét chói tai lao về hướng nàng.

Cầm Dạ tránh né không kịp, cứ như vậy bị trở thành đệm thịt. Khi bị gục vì bảo đảm cân bằng nàng theo bản năng túm lấy chiếc ghế gỗ, mới phát hiện chiếc ghế kia cư nhiên bị cố định trên mặt đất, dưới tác dụng của lực bên ngoài, xoay vòng ra một phương hướng khác.

Âm vang long –

Nguyên bản giá sách tinh xảo một phân thành hai, từ giữa tách ra hai bên.

Cầm Dạ trợn mắt há hốc mồm, đã quên đẩy ra cô gái trên người, nghiêng đầu theo khe hở kia vọng vào, chỉ thấy bên trong sáng ngời, trên tường treo đầy bức họa, phía trên đều là một người. Mà bức họa lớn nhất triển khai ngay trước mắt nàng, người đàn ông trong họa áo trắng tóc đen, dài mi tinh mục, một gương mặt không thể quen thuộc hơn.....

Nghiêm Từ Trăm?!

Không thể tưởng tượng được thiên kim thủ phụ đại nhân cư nhiên góp nhặt nhiều bức họa họ Nghiêm như vậy! Cầm Dạ không thể nói gì, thật lâu mới hồi phục tinh thần lại:“Tổng tiểu thư, cô.....”

Tổng Đình Nguyệt đầy mặt xấu hổ, vội vàng đóng cửa lại, rồi sau đó vòng vo chiếc ghế kia, đợi đến khi giá sách trở lại chỗ cũ mới nhẹ giọng nói: “Xin cô không cần nói cho cha ta biết.”

Cầm Dạ gật gật đầu:“Đây là việc riêng của Tổng tiểu thư, ta sẽ không lăm miệng.” Nàng cúi gập thắt lưng, nhặt lên quần áo trên đất nói:“Ta nghĩ Tổng đại nhân đang đợi chúng ta ăn cơm, ta đi trước thay quần áo.”

“Ừm.” Tổng Đình Nguyệt xoắn khăn tay, vẫn đang không yên, bí mật ẩn giấu trong lòng bị phát hiện, có thể nào không sợ hãi.

Nửa khắc trôi qua, hai người mang theo tâm sự khác nhau trở lại bàn cơm, Tổng Chính Thanh hồ nghi nhìn thần sắc con gái không thích hợp, hỏi:“Đình Nguyệt, làm sao vậy?”

Tổng Đình Nguyệt rầu rĩ nói:“Không có gì, chỉ là đói bụng.”

Cầm Dạ loay hoay:“Nghe Tổng tiểu thư nói, ta cũng có chút đói bụng.”

Tổng Chính Thanh thoải mái:“Mau dùng cơm đi, Tô tiểu thư không cần khách sáo, cứ coi như ở nhà mình.” Thái độ ông ta hòa ái thân thiết, còn gấp thức ăn cho Cầm Dạ.

Ép buộc hơn nửa canh giờ, gia yến mới có thể bắt đầu.

“Làm người đứng đầu một nhà, ta trước kính mọi người đang ngồi một ly.” Tổng Chính Thanh tự châm ly rượu cho mình, đang muốn uống vào, bên ngoài bỗng nhiên có người vội vàng báo lại –

“Tổng đại nhân, Thường công công đến đây.”

Bạn đang đọc truyện *Cầm Dạ Lai Phủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26

Bữa cơm này còn chưa tận hưởng đã qua loa chấm dứt, Cầm Dạ nhìn Tổng Chính Thanh vội vàng đi ra, cúi đầu đưa lỗ tai tới gần tiểu thái giám nhỏ gầy cẩn thận lắng nghe, mi tâm nhíu chặt hai tròng mắt từng từng, hiển nhiên là cực kỳ kinh ngạc.

Trái lại là mọi người Tổng gia, cũng không có phản ứng quá lớn, Thường Hi công công bên cạnh hoàng đế xưa nay cùng Tổng gia quan hệ chặt chẽ, đầu tháng tất nhiên đều đến phủ một chuyến, ước chừng là lộ ra một ít tin tức bên trong triều đình. Đương nhiên, Thường Hi cũng sẽ chẳng tay không mà về.

“Thường công công, nơi này không tiện nói chuyện, không bằng đi thư phòng.....”

“Rất tốt.”

Cầm Dạ lắng lắng nghe sau một lúc lâu, ngẩng đầu lên, vừa vận chống lại ánh mắt hàm chứa xin lỗi của Tổng Chính Thanh, nàng thức thò đứng lên nói: “Tổng đại nhân, nếu ngài có chuyện quan trọng, tiểu nữ trước hết cáo từ.”

Tổng Chính Thanh vuốt cằm: “Chiều dài không chu toàn, còn mong thứ lỗi.” Ông ta đưa người hầu tới, phân phó vài câu sau nói với cô gái trước mặt: “Mới vừa rồi ta bảo Sở Luật rồi phủ làm chút chuyện quan trọng, đổi một người khác đưa Tô tiểu thư trở về.”

Cầm Dạ mỉm cười: “Không còn cách nào.”

Tổng Đình Nguyệt rũ làn váy, hơi nghiêng đầu: “Tô tiểu thư đi thông thả.” Là ngữ điệu tiễn khách, nhưng lại không thấy có ý đứng lên, nói cách khác, đây chính là triệt để coi thường.

Cầm Dạ hơi giận, cứ việc như thế, trên mặt vẫn như cũ là tươi cười khéo léo: “Thiếu chút nữa đã quên, ta mượn quần áo Tổng tiểu thư, lần sau nếu có cơ hội đến thăm nhất định.....”

“Không cần, cô ném là được.” Tổng Đình Nguyệt nhỏ giọng tức giận nói: “Ta hẳn là sẽ không mặc nữa.” Nửa câu sau nói cực nhẹ, gần như nghe không rõ ràng lắm.

Cầm Dạ vì luyện võ mà thính lực so với người bình thường tốt hơn rất nhiều, lời nói này một chữ không lọt chui vào lỗ tai, lập tức sắc mặt lạnh vài phần, không còn lời nói xã giao nào nữa, hơi gật gật đầu liền đi ra cửa.

Ra Tổng phủ ngồi lên nhuyễn kiệu, nàng quyết tâm nghĩ lại chợt thấy có chút ngoài ý muốn, Tổng đại nhân thật là có chút khách khí quá phận, từ khi ở sông bạc Tô gia phái A Sở giám thị nàng bắt đầu ông ta liền thể hiện dụng tâm, tuy nói mình cùng Tổng gia thật là có chút sâu sa, nhưng vậy không đáng được coi trọng như thế.

Khẩu khí nói chuyện của ông ấy, hoặc là ánh mắt luôn bao hàm thâm ý đều làm cho nàng cảm thấy kỳ quái, hoài nghi ông ta chỉ có bề ngoài, trong lòng lại có suy nghĩ khác, nhưng mới vừa rồi quan sát một phen, không thể không thừa nhận Tổng Chính Thanh đối nàng là thật xin lỗi.....

Rốt cuộc ông ta đang áy náy điều gì?

Cầm Dạ thò dài một hơi, bàn tay trắng nõn vén mảnh kiệu lên, gió đêm từ từ, hiếm khi thời tiết tháng tám còn có thể râm mát như thế, vì vậy nàng quyết định tạm quên chuyện phiền toái này, nâng má theo cổ kiệu hơi hơi lắc lư bước đi ở trong lòng không tiếng động hừ hừ hát khúc.

Dọc theo đường đi không nhìn thấy nhiều người đi đường cho lắm, có lẽ là ngày hội Trung thu, từng nhà đều tụ tập trong phòng cùng nhau ngắm trăng, Cầm Dạ nhớ tới phụ thân cùng Sơ Tình, không khỏi hỏi: “Vài vị đại ca, có thể nhanh hơn một chút sao?”

Đầu lĩnh kiệu phu có vẻ mặt hàm hậu, nhếch miệng cười nói: “Tiểu thư nhớ nhà?”

Cầm Dạ ngượng ngừng nói: “Ta tại ngày đoàn viên ra ngoài vốn là không đúng, trước mắt có thể sớm về bồi thường thì vô cùng tốt.” Nàng một tay ấn tóc bị gió thổi loạn, vòng vo cần cổ bần rùn, phát giác mấy người đàn ông nâng kiệu mờ mờ như mưa, không khỏi lại thấy xấu hổ, nghĩ nghĩ mới nói: “Hay là..... hay là cứ từ từ mà đi.”

“Không có việc gì! Làm việc như chúng ta vốn cần khí lực!” Kiệu phu giành ra một tay vung lên, hét to nói: “Tiểu thư ngồi vững.”

Cầm Dạ xê dịch thân mình, tốc độ quả nhiên nhanh hơn rất nhiều, nàng mị mắt nhìn phong cảnh ven đường dần dần lui về phía sau, bỗng nhiên nhớ tới điều gì, vỗ trán: “Nguy rồi, dừng kiệu dừng kiệu!”

Đã quên mua cao như ý Bát Bảo cho Sơ Tình.....

Kiệu phu nghi hoặc quay đầu lại: “Tiểu thư làm sao vậy?”

Cầm Dạ mân môi: “Có chuyện trước khi về nhà nhất định phải làm.” Nàng từ túi tiền bên hông lấy ra mấy khối bạc vụn, đưa ra ngoài thương lượng nói: “Các người xem như vậy được không, trước đưa ta tới một ngõ nhỏ ở thành tây, lại đưa ta về Tô phủ, như vậy số bạc này coi như là thù lao cho các người.”

Kiệu phu nhìn thấy bạc ánh mắt sáng lên, ngày thường làm trâu làm ngựa cũng không kiếm được mấy đồng tiền, trước mắt có cơ hội kiếm tiền tốt như vậy, có thể nào không nắm lấy? Vì thế đều gật đầu: “Mặc tiểu thư sai bảo”.

Cửa hàng kia vẫn đơn sơ như mấy ngày trước chứng kiến, trên thềm đá rơi vài đậu đỏ cùng ngũ cốc, bảng hiệu lem luốc dính bẩn, không thấy rõ chữ ở phía trên, chỗ duy nhất biến hóa là ván cửa đêm đó đóng chặt giờ phút này mở rộng, ánh nến chói lóa, làm cho tượng đồng từ chiều tối bên quầy rạng rỡ sinh輝.

Người đàn ông trung niên trên dưới bốn mươi tuổi khép hờ mắt tựa vào cửa quán, một tay cầm lấy vĩ đập ruồi, chán đến chết vùng cao vùng thấp, đáng vẻ không giống đuổi ruồi, càng giống như quạt gió ngủ gà ngủ gật.

Cầm Dạ chậm rãi đến gần, nhẹ giọng nói: “Đại thúc.”

Người đàn ông không phản ứng nhiều lắm, đầu dựa vào tấm ván gỗ, thậm chí truyền ra tiếng ngáy khả nghi.

Cầm Dạ nhẫn nại đợi thật lâu, cuối cùng không nhìn được một phen đoạt vật trong tay ông ta, tiến lên thoáng dùng sức vỗ vỗ vai ông: “Đi lấy nước —”

Người đàn ông lập tức nhảy dựng lên, kinh hoảng: “Đi, đi lấy nước?! Bà nó, bà nó, mau xuống lầu!” Ông ta vừa kêu vừa chạy, không nghĩ tới lại bị vấp chân, ngã chổng vó.

Cầm Dạ nhanh chóng đi lên diu ông, thấy bộ dáng ông ta há miệng về mặt hoảng sợ, không khỏi xi cười ra tiếng.

Người đàn ông kinh hồn chưa định, sau một lúc lâu mới ý thức được bị lừa, tức giận tránh khỏi tay đối phương: “Một cô nương, êm đẹp vì sao phải nói dối gạt người?” Tập trung nhìn vào, lại thấy người tới thật là quen mặt, giật mình nói: “Là cô à.”

Cầm Dạ mân miệng cười: “Đại thúc, ta đến mua một ít điểm tâm về phủ.”

Người đàn ông dặc ý dào dạt nhếch mày: “Ta biết mà, cô hương qua một lần không quên được phải không? Chỗ ta là cửa hàng bánh ngọt ngon nhất tốt nhất toàn bộ kinh thành, đốt đèn lồng cũng khó tìm.” Ông ta thao thao bất tuyệt, ca ngợi cuốn cuộn không dứt.

Cầm Dạ cũng không ngắt lời, ngẫu nhiên nhỏ giọng hòa cùng: “Là ăn rất ngon.” Chẳng qua hơi ngọt, hơi ngấy, đương nhiên, những lời này tạm thời oán thắm.

“Mua bao nhiêu?” Người đàn ông mở giấy dầu ra, tùy tay cầm lấy đĩa gỗ.

Cầm Dạ nghiêng đầu, tầm mắt chuyển qua hộp gỗ bên trong tràn đầy cao như ý Bát Bảo, trù trù nói: “Không bằng lấy năm.”

Người đàn ông vui vẻ ra mặt: “Năm cân?”

Năm cân hai mới đúng.

“.....” Cầm Dạ gian nan gạt đầu.

Người đàn ông xoay người bắt đầu lu loát đóng gói, bán được một vỏ lớn, không khỏi vui vẻ hăm hừ: “Lão phúc gia thích bánh ngọt, hương vị nồng nàn, một ngum cắn xuống ngọt tư tư, yêu vào trong tâm khảm —”

Cầm Dạ bị vui sướng không chút nào che dấu của ông ta cuốn hút, khóe miệng rớt ra độ cong nhọn nhát, có nhiều người đơn giản giống như giấy trắng, mặc dù là chút việc nhỏ người thường coi như lông gà vò tỏi, cũng có thể vui cả buổi sáng. Tại một khắc này, nàng tự đáy lòng hâm mộ cuộc sống như vậy, nếu không tới kinh thành, có lẽ nàng cũng vĩnh viễn trải qua cuộc sống như thế, chỉ tiếc.

“Cô nương, được rồi.” Người đàn ông nháy mắt mấy cái: “Tặng thêm cho cô mấy khối cao hoàng kim.”

Cầm Dạ đang cầm giấy dầu nặng trĩu, mỉm cười: “Đa tạ, lần sau ta sẽ đến nữa.”

Người đàn ông cầm điểm tâm trong tay nhét vào miệng, mồm to ăn: “Ngô ngô, cô nhất định phải đến đây, con gái của ta tháng sau xuất giá, đến lúc đó nhớ đến uống rượu mừng.” Ông ta đi theo phía sau nàng, nhiệt tình nói: “Ta đưa cô ra đầu ngõ.”

“Xa phu của ta ngay tại cuối hẻm, tự ta đi qua là được rồi.” Cầm Dạ lời nói dịu dàng cự tuyệt.

Người đàn ông cười hắc hắc: “Nếu là như thế, ta đây.” Còn chưa nói xong, sắc mặt đột nhiên đại biến, ông ta một phen giữ chặt tay áo cô gái, vô cùng lo lắng đi vào trong điểm.

Cầm Dạ không rõ: “Đại thúc, làm sao vậy?”

Người đàn ông vòng người nàng lại, mặt hướng tới quây, lo lắng nói: “Cô nương, kính nhờ cô một việc.”

Cầm Dạ đang muốn trả lời lại thấy hắn lên vào dưới chiếc bàn thấp góc phòng, kinh ngạc nói: “Đại thúc, ông làm gì?”

“Ta phải lên lầu ta phải lên lầu.” Người đàn ông nhỏ giọng thì thào, ‘xoát’ đứng lên, đầu lại đụng phải chân bàn, ông ta đau kêu ai ai, còn không quên chạy về hướng thang lầu.

Cầm Dạ tròn mắt há hốc mồm, đứng ở tại chỗ đã quên bước tiếp theo nên làm cái gì.

Người đàn ông từ chỗ rẽ thang lầu âm u nhô đầu ra: “Cô nương, nhớ kỹ, cô là cháu gái của ta, ta cùng vợ về quê, bí phương đã mang đi, cửa hàng chuyển giao qua tay cô.” Ông ta một hơi nói xong, nhanh chóng biến mất, lưu lại vài tiếng vọng cuối cùng trong không khí: “Đại ân đại đức, suốt đời khó quên!”

Cầm Dạ là người thông minh ra sao, từ lời nói của ông ta đã đoán ra manh mối. Chẳng qua khi rõ ràng, sau lưng không hiểu tại sao cảm thấy hàn ý, dùng cách nào cũng không thể bình tĩnh trở lại.

Bạn đang đọc truyện *Cầm Dạ Lai Phủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27

“Chủ nhà đâu?” Tiếng nói lạnh nhạt gần trong gang tấc từ một khác chỗ truyền đến.

Cầm Dạ muốn chết, chậm rãi đi ra phía trước hai bước, không chịu quay đầu. Mặc dù hắn không nhận ra nàng, mặc dù giờ này khắc này đi lên có thể nói bọn họ là người xa lạ, nhưng mà, nhưng mà nàng vẫn sợ lùi ra đuôi chuột.....

“Thiếu gia, vị cô nương này có chút kỳ quái.” Người nói chuyện là một người khác, thanh âm hơi già cả.

Cầm Dạ giờ tay lên, hung hăng véo cơ mặt cứng ngắc, bỗng nhiên chậm rãi xoay người bước đến, tươi cười đầy mặt: “Hai vị..... không, các vị muốn mua gì?” Nàng tròn mắt há hốc mồm nhìn trong ngõ nhỏ đứng một đội ngũ dài người mặc áo đen, những người này đi đường không có thanh âm sao, người nào đó cầm gì phải khoa trương như vậy, dẫn theo nhiều hộ vệ đến như thế, định cường thủ hảo đoạt cũng không cần quá lộ liễu.

Điêu Thủ Nghĩa đưa mặt ra phía trước, nhíu mày nói: “Cô nương, cô lặp lại lần nữa, lỗi tai lão hủ không tốt lắm.”

“Ta trời sinh không có cách nào lớn tiếng nói chuyện.” Cầm Dạ cố ý hạ giọng, giọng nói so với tiếng ‘ong ong’ của ong mật không tốt hơn là bao. Ánh mắt lạnh lẽo dao động xung quanh, liếc mắt một cái liền thấy người nào đó họ Nghiêm hơi kiêu ngạo song song đứng cạnh, hôm nay hắn giống như từ từ phía sau, đều là một thân đen sì, nhưng như thế nào cũng khó nén hào quang, ngón tay thon dài cầm cây quạt giấy, lúc có lúc không gõ gõ mặt bàn.

Đáng giận! Nàng vốn định không nhìn hắn.....

Nghiêm Từ Trạm bĩu môi, mắt đẹp lộ ra không kiên nhẫn: “Gọi chủ nhà người ra đây.”

Cầm Dạ ghen, tiếp tục hừ hừ: “Thúc thúc thăm thăm ta đều về quê.”

Điêu Thủ Nghĩa một tay ngoáy lỗ tai, lớn tiếng nói: “Cái gì, cô nương, cô nói cái gì?” Cho dù con gái hắn nên từ tốn nói lời nhỏ nhẹ, nhưng cô nương này không khỏi hơi quá, ông sống hơn nửa cuộc đời, thật đúng là chưa từng gặp qua cô gái nào nói chuyện nhỏ giọng như thế.

Nghiêm Từ Trạm mở quạt giấy ra, ánh mắt sắc lạnh: “Nói chuyện cho rõ.”

Cầm Dạ nhăn nhó, giả bộ giờ tay áo lau mồ hôi: “Ta, ta đang nói chuyện rõ ràng đây.” Vụng trộm cười, xem hôm nay có cho người tức chết hay không.

Điêu Thủ Nghĩa nói: “Thiếu gia, ta thấy như vậy cũng không hỏi ra được gì, không bằng phái một người chờ đợi, đợi ngày nào đó hai vợ chồng ông chủ trở về lại tính cách khác.”

“Ta cũng không làm chuyện ngu xuẩn tay không mà về.” Nghiêm Từ Trạm khẩu khí thản nhiên, liếc mắt cô gái đứng ở sau quầy một cái, hắn bỗng nhiên cảm thấy có vài phần quen thuộc.

“Thúc thúc thăm thăm sẽ không trở lại, cửa hàng đã chuyển giao cho ta.” Cầm Dạ đã sắp cười không nhịn được, tim của nàng đập càng lúc càng nhanh, gần như sẽ nhảy ra từ trong yết hầu, chỉ có thể nhanh chóng khép lòng bàn tay nhắc nhở chính mình.

Nghiêm Từ Trạm nghiêng tai nghe xong sau một lúc lâu, mặt không chút thay đổi nói: “Là con gái gia đình bình thường, sao lại mặc lăng la tư lự?”

“Người nghèo thì không được mặc quần áo đẹp sao?!” Cầm Dạ cực kì hào phóng vỗ bàn, giọng nói cứ như sấm giữa trời quang kinh tâm động phách: “Nói thật cho các người biết, bà cô ta đây tích trữ hai mươi năm, mua một bộ quần áo này, chính vì muốn lấy một cậu ấm có tiền ở kinh thành, có tội sao? Thế nào, báo quan bắt ta đi.....”

“Lớn mật!” Bọn thị vệ đều rút đao.

Điêu Thủ Nghĩa bị tiếng nói lớn giọng tục tĩu này làm cho kinh hãi, không tự chủ run run một chút: “Cô nương lúc trước cô vẫn ăn nói nhỏ nhẹ, giờ phút này đột nhiên.....”

“Không được sao?” Cầm Dạ dựng thẳng mày liễu: “Cho dù ta bởi vì giọng nói như chuông đồng này mà không gả được ở quê, cũng không ảnh hưởng ta ở kinh thành thăng tiến, ta nói cho các người, thúc thúc thăm thăm ta thật vất vả dưới sự khuyên bảo của cha ta mới đem cửa hàng chuyển giao cho ta, các người đừng đến gây sự!” Mỗi một lời của nàng giống như quỷ rống quỷ kêu, phối hợp với biểu tình khoa trương vận vẹo –

Quá thô lỗ..... Mọi người đều nghĩ như thế.

Nghiêm Từ Trạng xoa xoa huyết thái dương, nằng thật sự làm cho hần đau đầu, hơi hơi mờ mắt ra, nói từng chữ một: “Đem bí phương giao ra đây.”

“Bí phương gì?” Cẩm Dạ khoa trương hô to: “Còn có bí phương? Ngày hôm qua lúc bọn họ đi chỉ để lại địa khế cùng một mề điểm tâm cuối cùng, ai nha, vị công tử này, người từ nơi nào nghe nói đến bí phương? Chẳng lẽ thúc thúc thăm thăm ta còn có thể tư tàng, ta từ nhỏ đã được bọn họ thương yêu như con gái, giữa ban ngày ban mặt, người cũng không nên nói lung tung, cẩn thận không bị sét đánh.”

“Cô nương, đừng quá phận!” Diêu Thủ Nghĩa nghe không nổi nữa, cẩn thận liếc mắt thiếu gia đang nhủ chặt mi tâm một cái, thấy sắc mặt hần bắt đầu trở nên trắng, một bộ khó có thể chịu được, nhanh chóng đến gần căng thẳng nói: “Thiếu gia, đầu lại đau? Chúng ta hồi phủ đi.”

Cẩm Dạ thấy chuyển biến tốt, ở trong phòng đi lại chung quanh. Đi được nửa khắc dừng lại bước chân, quay đầu nhìn thấy trên mặt quầy trống không một vật, lập tức há hốc mồm, cao như ý Bát Bảo của nàng đâu?

Đợi đến khi phản ứng lại mới ân hận đầm ngực thở dài, không chú ý một cái đã khiến người mượn gió bẻ măng, Nghiêm Từ Trạng, tên tiểu nhân tì bi này, ta nhất định phải nghiền rủa người, nghiền rủa người ăn đồ ngọt ăn đến chết.

Lưỡng Nghi điện, tiểu hoàng đế Trì Nhượng Thần đang cầm thánh chỉ xem lại, thỉnh thoảng chép miệng, giống như đang cẩn thận lo lắng điều gì.

Thường Hi đợi ở cạnh bên, nhỏ giọng nói: “Hoàng Thượng, có tâm sự sao?”

Trì Nhượng Thần nhảy lên nhuyển điểm phía sau, buông tay nói: “Trẫm chỉ cảm thấy là lạ, thánh chỉ này đã nghĩ xong hai ngày, đầu tiên là cho lễ quan sừa sang lời nói, rồi sau đó lại cho mẫu hậu xem qua, nhưng sau khi đưa cho Cửu ca, huynh ấy nói có một chỗ không ổn.”

Thường Hi cúi thấp lưng, cung kính nói: “Nô tài cả gan hỏi một câu, Cửu Vương gia nói chỗ nào không ổn?”

Trì Nhượng Thần chỉ vào một chỗ trong thánh chỉ: “Trẫm tìm đọc thánh chỉ chỉ hôn của tiên đế, phía trên nhất định nói rõ bối cảnh hai người, ví dụ như vị nhị tiểu thư của phủ nào đó, ngay cả tên cũng viết rõ ràng, nhưng Cửu ca lại không cho trẫm viết như thế, không biết huynh ấy ngầm tính toán điều gì.”

Thường Hi xắn tay áo, nghiêng đầu suy nghĩ sau một lúc lâu, giận dữ nói: “Nô tài ngu muội, không thể biết được tâm tư Cửu Vương gia.” Dừng một chút, lại nói: “Hoàng Thượng, thời gian lâm triều sắp đến, hôm nay cần phải tuyên bố chỉ hôn, chớ muộn.”

Trì Nhượng Thần gật gù đầu, để cung nữ phủ thêm long bào đội kim quan, ánh mắt mơ hồ liếc thấy một bóng dáng cao lớn mặc triều phục, hần mờ to mắt: “Cửu ca, huynh đã đến rồi?”

Trì Nguyệt Hằng ngồi xổm xuống, sửa sang vạt áo cho đối phương, rồi sau đó nghiêm mặt nói: “Hoàng Thượng biết lát nữa tuyên bố với quần thần việc này như thế nào sao?”

Trì Nhượng Thần mếu máo, ai oán nói: “Trẫm hôm qua ở trong Phụng Tề cung của mẫu hậu ngây người cả buổi trưa, chẳng phải để diễn luyện vài câu này sao, Cửu ca cũng quá coi khinh trẫm.” Nói xong, hần cuộn mảnh vải màu vàng lên, giao cho Thường Hi: “Cầm lấy, đây chính là thánh chỉ đầu tiên trẫm viết.”

“Hoàng Thượng, đến lúc rồi, đi lâm triều đi.” Trì Nguyệt Hằng thúc giục.

“Cửu ca, vì sao huynh hưng phấn như vậy?” Tiểu hoàng đế trông mong nói, chính mình hai đêm không chợp mắt, Cửu ca cơ bản đều thức cùng mình, vì sao có thể thần thái sáng láng như vậy. Hần vươn bàn tay béo mập sờ sờ cái trán đối phương: “Không phát sốt chứ.”

Trì Nguyệt Hằng bật cười: “Chỉ là thần vừa nghĩ tới Nghiêm tướng phải thành gia, bèn cảm thấy vui vẻ thay hần.”

Trì Nhượng Thần cười theo: “Tổng đại nhân cũng sẽ vui vẻ, lần này trẫm không hơn không kém làm Nguyệt lão đây, hôm nào đó cũng thay Cửu ca chỉ một cái.”

Nghe vậy Trì Nguyệt Hằng lão đảo, thiếu chút nữa bị vấp cửa, nói lời chính nghĩa để lại bả vai tiểu hoàng đế: “Hoàng Thượng, cũng không phải mỗi người đều khùng bỏ lại khó hầu hạ như Nghiêm tướng, thê tử của thần tự thần sẽ làm chủ, Hoàng Thượng bớt lo đi.”

Trì Nhượng Thần đi theo phía sau hần, cầm lấy góc áo, núp dưới bóng dáng đối phương tránh ánh mặt trời. Bên ngoài rõ ràng là mặt trời nóng cháy, không biết vì sao, ở trong lòng Trì Nhượng Thần, lại cảm thấy hàn ý, ngay cả thánh chỉ màu vàng trên tay Thường Hi cũng làm mất hần đau đớn.

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Dạ Lai Phủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28

Trái ngược với tình trạng cố định của tân đế tuổi nhỏ xưa nay hoang phế triều chính, chuyện Nghiêm tướng liên tiếp năm ngày chưa vào chầu triều càng có thể kích khởi sự quan tâm của quần thần, đây là chuyện lớn cỡ nào, lướt qua Vương gia phụ chính không nói chuyện, bình thường thấy Thủ phụ đại nhân nhất định có thể tìm được bóng dáng Nghiêm tướng, hai người không hợp trong triều đều biết, phàm là chuyện chính sự, lúc nào cũng muốn làm cho đối phương rơi xuống hạ phong. Vì thế mấy ngày nay Tổng Chính Thanh một mình một vương quốc, không có đối thủ một mất một còn đến gây sự, cũng có vẻ quá mức thanh nhàn.

“Đĩnh Thượng thư, không biết hôm nay Nghiêm tướng có lâm triều hay không?” Tân tiền nhiệm Tuần phủ ngũ phẩm xoa xoa tay, vẻ mặt thử hỏi.

Đĩnh Duẫn lạnh lùng hừ một tiếng, cũng không đáp lại, thân hình to béo tròn vo đứng bên cạnh cột trụ, thỉnh thoảng nâng tay lau một chút mồ hôi thấm ra trên trán, người này, càng béo càng dễ cảm thấy oi bức, động một cái là ra mồ hôi, cổ tình còn không ngừng có người hỏi Nghiêm tướng lại đây quấy rầy, làm cho ông ngay cả thời gian thở một hơi nghỉ ngơi cũng không có.

Bất đắc dĩ Tuần phủ kia cũng không biết sát ngôn quan sắc, như trước bất khuất: “Hạ quan nghe nói Đĩnh Thượng thư cùng Nghiêm tướng giao tình thâm hậu, cho nên ...”

“Cho nên cái gì?” Đĩnh Duẫn quái thanh quái khí ngắt lời: “Gần đây thân thể Nghiêm tướng mang bệnh nhẹ, chẳng lẽ ông không nghe nói sao? Huống chi Nghiêm tướng là thân phận gì, sao có thể là đối tượng cho người ta nói tào lao, Trương Tuần phủ chớ học những kẻ tiện nhân lắm miệng, cẩn thận ngày nào đó bị rơi mất mũ cánh chuồn cũng không biết mình phạm tội gì.”

Nghe vậy Trương Tuần phủ đen mặt, vì quan chức của đối phương so với bản thân lại cao hơn mấy cấp, lập tức phát tác cũng không tốt, chỉ có thể nghẹn một bụng tức nhằn nại nói: “Lời nói của Thượng thư đại nhân cực kỳ chính xác, hạ quan thụ giáo.” Vừa nói xong liền chấp tay xoay người rời đi, quay đầu nhìn thấy phía góc vầy quanh một đám nhỏ, ông ta nhún nhún vai, nhanh chóng gia nhập vào một chủ đề thảo luận mới –

Một người ra vẻ cao thâm vuốt râu dài nói: “Tổng đại nhân gần đây có thể nói là quan trường đắc ý, khi Lục các thượng tấu rút cuộc không có ai dám ra tiếng nghi ngờ.”

“Suyt. khề thôi khề thôi, Tổng đại nhân đang đứng ở bên kia kia.”

Trương Tuần phủ mượn cơ hội chen vào nói: “Các ông có nghe được tiếng gió phong phanh không, nghe nói Nghiêm tướng bị người ta cướp sắc, cho nên lâu như vậy cũng không xuất hiện.”

Mọi người kinh ngạc: “Không phải đã bị cướp một lần rồi sao?”

Trương Tuần phủ ngắt ra, nhanh chóng bổ sung: “Nữ hái hoa tặc kia ăn một lần là nghiền, lại tới một lần nữa.”

‘Tê’ – thanh âm hút không khí liên tiếp không ngừng.

Quả thật là mỵ mạo làm trời đổ ky, đàn ông vốn không nên có gương mặt hại nước hại dân, lớn lên xấu một chút ít nhất sẽ không bị cướp sắc. Mọi người nhất trí oán thán.

Thừa dịp Hoàng Thượng còn chưa lâm triều, quần thần hoặc nhiều hoặc ít đều cảm thấy có chút không thú vị, mà giờ phút này tán gẫu chuyện xấu của nhân vật lớn cũng mang đến không ít lạc thú, vì thế nguyên bản quần thể thảo luận không tính lớn mạnh dần dần trở nên rộng ra, cho tới cao hứng, không biết là ai nhất thời đắc ý vênh vào cao giọng cười nói: “Nghiêm tướng cũng thật không hay ho.”

“Ta không hay ho như thế nào?” Tiếng nói lạnh lùng ngoài điện cách đó không xa truyền đến. Hai vị thái giám thủ vệ cung kính cúi đầu, trong tay cầm phát trần vung vào trong, có ý dẫn đường.

Mọi người kinh hãi, chỉ cảm thấy tiếng nói kia thân nhiên giống như băng đâm vào tim, vừa lạnh vừa đau, nói chuyện thị phi sau lưng vốn là không ổn, huống chi đối tượng còn là Nghiêm Thủ Trạm hi vọng vô thường kia. Mới vừa rồi vị nào đó cười ra tiếng lúc này thành ôn dịch, mỗi người e sợ tránh không kịp, vị trí ông ta đứng lúc này tỏa ra một vòng lớn trống không.

“Sao lại không nói?” Nghiêm Từ Trạm dừng lại cước bộ, nhìn người đàn ông hải tới mức hoang mang lo sợ kia.

Tiểu quan kia chân mềm nhũn, vẻ mặt cầu xin nói: “Hạ quan nhất thời nói sai.” Ông ta lo lắng không yên liếc mắt bóng dáng cao to mặc triều phục trước mặt một cái, thấy hốc mắt hơi hơi phồng xanh màu da tái nhợt gần như bệnh trạng, không khỏi sững sờ tại chỗ.

Mới vừa rồi là ông ta bịa chuyện, nhưng sánh với cảnh tượng trước mắt xem ra, hay là Nghiêm tướng thật sự bị người ta chà đạp vài ngày?

Bị người ta làm càn nhìn chăm chăm như thế, Nghiêm Từ Trạm không khỏi nhăn mặt, hàn ý trong mắt càng sâu.

“Hạ quan thất lễ, mong Nghiêm tướng đại nhân chớ để ý đến tiểu nhân.” Tiểu quan cuối cùng ý thức được mình luống cuống, khúm núm lui lại mấy bước, đầu sắp cúi đến ngực.

Nghiêm Từ Trạm xoa mi tâm, cao lạnh bôi mắt buổi sáng vô ý vào mắt, xót lợi hại, chỉ cần hấn nháy mắt vài cái sẽ rơi lệ, quá mất mặt. Sợ bị người ta phát giác mình dị thường, liền không muốn dây dưa thêm nữa, hấn phất tay áo bước đi tới trước điện.

“Tình trạng thân thể Nghiêm tướng có chuyển biến tốt hay không?” Bỗng nhiên vang lên thăm hỏi ân cần không mặn không nhạt.

Nghiêm Từ Trạm nghiêng đầu, không khỏi có chút ngoài ý muốn, Tổng Chính Thanh từ bao giờ thì tốt như vậy quan tâm đến an nguy của hắn. Có lẽ nhếch lên khóe miệng, hắn thản nhiên nói: “Tốt hơn nhiều, không nhọc Tổng đại nhân lo lắng.” Nếu không phải tên họ Trì kia ngàn dặm vạn dặm nói hôm nay tuyên bố chuyện quan trọng có quan hệ đến quốc gia nguy vong, hắn sao có thể mang thần sắc có bệnh này vào triều.

“Cùng là đồng nghiệp, quan tâm tới Nghiêm tướng hắn là chuyện nên làm.” Sắc mặt Tổng Chính Thanh hơi mất tự nhiên, sau một lúc lâu lại nói: “Nghiêm đại nhân có nghe được tin tức gì không?”

“Sao Tổng đại nhân cũng bắt đầu tin những lời vô căn cứ này rồi.” Ngữ điệu của Nghiêm Từ Trạm lại lạnh vài phần.

Tổng Chính Thanh mỉm cười: “Không phải ta nói việc đó, nếu Nghiêm tướng chưa từng nghe qua, vậy coi như ta chưa nói.” Chuyện nữ hái hoa tặc, ông cũng không có hứng thú nói huyền thuyên trước mặt đương sự, ông muốn biết, chẳng qua là cái nhìn của hắn với đám hỏi này. Có lẽ Nghiêm Từ Trạm đã sớm biết, có lẽ..... lại chưa biết.

Cho dù như thế nào, đối với mình mà nói, việc này như trước là lợi lớn hơn hại, bí mật bên trong Tướng phủ, chôn giấu hồi lâu, cũng đến thời điểm phơi ra rồi.

“Sợ là Tổng đại nhân bị thời tiết quá mức oi bức ảnh hưởng, sao lại nói mê sảng như vậy.” Lời nói không hiểu ra sao này, thực tại Nghiêm Từ Trạm không có hứng thú xã giao tiếp, đầu đầu cộng thêm mắt chưa tốt, làm toàn thân hắn đều cảm thấy phiền chán khó nhịn.

Tổng Chính Thanh không nói tiếp, chậm rãi chuyển thân mình.

“Hoàng Thượng giá lâm—” Tiếng hô bén nhọn vang vọng đại điện.

Chúng thần đồng loạt quỳ xuống, cùng hô lên: “Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế.”

Trì Nhượng Thần nâng tay vén lên chuỗi hạt không ngừng lắc lư trước mắt, từng bước dẫm nát ngọc thạch trên điện, sau đó miễn cưỡng kiểm mồi chân, tay chân cùng sử dụng..... trèo lên long y.

“Chúng ái khanh bình thân.” Cái miệng nhỏ thở phi phò.

“Tạ Hoàng Thượng.”

Đôi mắt tròn vo tìm tòi chung quanh, nhanh chóng chống lại cặp mắt đen như mực của Nghiêm Từ Trạm, Trì Nhượng Thần hoảng sợ, hình như Nghiêm tương so với lần cuối gặp mặt trước đây gây không ít, là vì đầu đầu không cưới được thế tử môn đăng hộ đối vào cửa sao?

Vừa nghĩ như thế, hắn lại không nhịn được vùng trộm khích lệ chính mình một chút, ngay cả hôn sự của thần dân cũng có thể chăm lo cẩn thận, hắn tuyệt đối hoàn toàn xứng đáng với hai chữ minh quân, hắc hắc.

“Thường Hi.” Ngón tay béo tròn chỉ.

Thiếu niên cúi mình sát lại đây, nhỏ giọng nói: “Có nô tài.”

Trì Nhượng Thần thanh thanh nói: “Hôm nay trước không nói chuyện quốc sự, trăm có một việc vui muốn tuyên bố.”

Chúng thần nghi hoặc, kiềm chế nói: “Chúc mừng Hoàng Thượng, chúc mừng Hoàng Thượng.”

Trì Nhượng Thần che miệng cười, sau một lúc lâu lại thấy mắt long uy, nhanh chóng bỏ tay xuống, nghiêm mặt nói: “Các người không nên chúc mừng ta, người các người cần chúc mừng là Nghiêm tướng cùng Tổng ái khanh.” Hắn dừng một chút, thấy mọi người không hiểu ra sao, liền bĩu môi với Thường Hi: “Tuyên thánh chỉ đi.”

Thường Hi gật đầu, bước nhanh xuống thềm ngọc, to giọng nói: “Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết, niệm Nghiêm tướng lòng dạ sắt son, lại thấy con gái Thủ phụ Tổng Chính Thanh tài mạo song toàn, quả thật là lương duyên ông trời ban thưởng, do đó chỉ hôn, ra tháng sau tùy ý thành hôn, khâm thờ—”

Đọc xong sau, một mảnh yên tĩnh.

Thường Hi ứa ra mồ hôi lạnh, run rẩy dâng lên thánh chỉ cho hai người.

Trì Nhượng Thần vuốt trán: “Hai vị ái khanh xem đi.”

Tổng Chính Thanh nhanh chóng quỳ xuống nói: “Thần Tổng Chính Thanh tiếp chỉ, tạ Hoàng Thượng ân điển.”

“Nghiêm tướng đâu? Còn đứng làm gì?” Trì Nhượng Thần khó hiểu, biểu tình của Nghiêm Từ Trạm thật sự rất ngoài ý muốn, cau mày nhếch môi, hình như còn có kinh ngạc cùng với tràn ngập..... lửa giận?

Là lửa giận sao? Tính trẻ con xoa xoa ánh mắt, hắn nhìn kỹ, lại phát giác Nghiêm tướng đang chảy nước mắt, ai nha nha, thế này cũng không được, Nghiêm tướng khi nào thì khóc trước mặt hắn, xác định chắc chắn là vì cảm xúc quá kích động!

Nhanh chóng tụt xuống long ý, hấn từ trong tay Thương Hi lấy thánh chỉ, nhét vào trong lòng Nghiêm Từ Trạm: “Ái khanh không cần hưng phấn như thế, một khi đã khẩn cấp như vậy, cuối tháng này thành hôn đi, đến lúc đó trăm sẽ tự mình tới tiệc cưới.” Hấn kiễng chân vỗ vỗ bả vai đối phương, trông mắt vừa chuyển, lại nói: “Trăm rất vui vẻ, sợ bị tâm tình vui sướng này ảnh hưởng, hôm nay tạm thời sẽ không lâm triều, chúng ái khanh đều sớm về nhà nghỉ ngơi đi.” Nói xong bỏ chạy nhanh như chớp, chỉ hôn còn có thể trốn tránh quốc sự, thật hay thật hay, xem ra về sau cần chỉ thêm vài người.

Chúng thần đều xúm lại đây: “Chúc mừng Nghiêm tướng, chúc mừng Tổng đại nhân.”

“Cút!” Sắc mặt Nghiêm Từ Trạm xanh mét, nắm chặt cuộn thánh chỉ kia ra cửa cung, tiết mục chỉ hôn này nhất định là một người gây ra –

Tri – Nguyệt – Hằng!

Năm ngày sau.

Ban ngày trên phố, ngựa xe tấp nập, ngàn người đi đường, quả nhiên là thái bình thịnh thế.

“Tiểu thư, cẩn thận một chút.” Sơ Tinh khẽ gọi.

“Ừm.” Cẩm Dạ nâng làn váy, né ra bên cạnh một chút, hiểm hiểm tránh một người bán hàng rong đối diện đi tới, trên đầu người đó dề nặng mũ rom, một tay khoát lên đòn gánh, một tay kia đang đi vung vẩy.

Hai người sát bên cạnh mà qua.

Bỗng dưng, Cẩm Dạ dừng lại tại chỗ.

“Làm sao vậy?” Sơ Tinh nhũn mày, chỉ vào cách đó không xa nói: “Cửa hàng vải ngay tại cách đó không xa, tiểu thư không muốn đi sao?”

“Em chờ ta một chút.” Nói xong, nàng tốc độ cực nhanh xoay người ra phía sau, âm thầm đề khí đi nhanh, vurun tay chế trụ cổ tay người bán hàng rong kia, sau đó hung hăng túm một cái, đẩy vào chỗ rẽ trong ngõ tối.

Người bán hàng rong dờ ngáy tại chỗ, hàng hóa trên vai rớt xuống, rơi trên mặt đất, hấn cũng không đi nhặt, nhanh chóng lui vào sâu trong ngõ nhỏ: “Vị cô nương này..... cô.....”

Cẩm Dạ cười lạnh: “Người theo dõi ta hai ngày, nay lại giả vờ vô tội.”

Người bán hàng rong cúi đầu, bồi rối nói: “Ta không rõ ý của cô nương.”

Cẩm Dạ cũng không dong dài, lật tay thành chưởng, bước xa một bước chụp vào trên lưng hấn, đối phương gấp thắt lưng né qua, nàng nhếch mày, lại sấn lên triển đấu, chưởng phong càng thêm sắc bén.

Người bán hàng rong chỉ thủ chứ không công, tất nhiên rơi xuống hạ phong, tránh một trận cuối cùng không đánh lại được thế công không lưu tình chút nào của nàng. Mắt thấy con dao sẽ kề vào cổ, hấn cắn răng: “Tô tiểu thư!”

Cẩm Dạ đột nhiên đình chỉ động tác, phiết môi: “Có nói thật ra?”

Người bán hàng rong túm mũ rom, lộ ra khuôn mặt cương nghị.

Cẩm Dạ chăm chú nhìn lên, phát giác là người mặc áo đen ngày ấy ở cửa được tri đánh xe ngựa, lập tức sùng sốt: “Người.....” Ngày ấy nàng còn tưởng rằng gặp người có lòng tốt, hóa ra đều là giả sao, rốt cuộc là ai ở sau lưng âm thầm thao túng tất cả.....

“Tiểu thư, tiểu thư!” Cô gái mặc quần áo xanh nhạt vội vàng chạy tới.

“Sơ Tinh, ta ở đây.” Cẩm Dạ trả lời đồng thời vẫn như cũ cảnh giác nhìn chăm chăm người đàn ông trước mặt, tiến lên ép hỏi: “Người nào phái người theo dõi ta?”

“Nếu Tô tiểu thư không ngại, ta muốn mang cô đến một nơi, chủ nhân nhà ta đang trong Mỹ Thực các ngồi chờ.” Sắc mặt người đàn ông thần nhiên, không có chút giấu diếm, “Đến lúc đó có gì nghi hoặc, chủ nhân nhà ta sẽ đáp lại cho Tô tiểu thư.”

Mỹ Thực các, như sấm bên tai. Đến kinh thành mấy tháng, hoặc nhiều hoặc ít cũng nghe nói đến từ lâu nổi tiếng vì món ăn ngon hiếm lạ này, phần lớn chỉ dùng để chiêu đãi hoàng thân quốc thích, người bình thường vạn lần không dám đi vào, nghe nói một ly trà mất hai lượng bạc, giả này có thể nào không làm người ta cứng lưỡi.

Cẩm Dạ nhếch cằm, cũng tốt, nếu đối phương thẳng thắn thành khẩn như thế, không ngại đi nhìn độc thủ phía sau màn một cái.

“Tô tiểu thư, mời đi bên này.” Người đàn ông đi lại trầm ổn, sớm không còn tư thái yếu đuối như lúc trước.

Ba người đi được trăm bước, đó là khu phố náo nhiệt nhất, bảng hiệu vàng Mỹ Thực các cực kỳ nổi bật, ngay cả tiểu nhị đứng cửa cũng tuân thủ lịch sự, thấy có người muốn vào quán, không khỏi ngăn cản nói: “Ba vị khách quan, thật sự xin lỗi, bốn điểm hôm nay đã bị một khách nhân bao hết, cho nên..... chur vị ngày khác lại đến đi.”

Bao hết toàn bộ Mỹ Thực các?! Ra tay thật mạnh, Cẩm Dạ âm thầm kinh ngạc.

“Ta là hạ nhân của Trì công tử.” Người đàn ông tháo xuống ngọc bài bên hông, đưa tới.

Hai tiểu nhị trao đổi ánh mắt, xác định vật tượng trưng thân phận này là thật sau không hẹn mà cùng tránh đường ra, vờn tay: “Mời —”

“Mời Tô tiểu thư đi trước.” Người đàn ông lễ phép nói.

Cẩm Dạ thản nhiên bước một bước nhỏ, vượt qua cửa.

“Thật có lỗi.” Người đàn ông vờn tay ngăn cản đường đi của Sơ Tinh, quay đầu trầm giọng nói: “Chủ nhân nhà ta chỉ gặp một mình Tô tiểu thư, làm phiền cô chờ ở bên ngoài.”

Sơ Tinh dò xét vào bên trong, bất an nói: “Tiểu thư, phải cẩn thận.”

Cẩm Dạ trấn an cười một cái: “Không có việc gì, nhưng mà em, nếu chờ không thú vị thì đi nơi khác chơi một lúc, cũng coi như không mất công đi chợ”.

Cầu thang gỗ xoay quanh đi lên, từng góc vách tường đều dùng bạch ngọc khắc thành tranh ngọc, xuyên mã não màu tím thành rèm cửa, buông ở lối vào nhà gian.

“Chính là nơi này.” Người đàn ông dừng lại bước chân trên khúc cuối hành lang, một tay vén lên rèm cửa.

Cẩm Dạ do dự nói: “Người không vào sao?”

Người đàn ông lắc đầu, chặt chẽ ngậm miệng, không có dấu hiệu mở mồm nữa.

Cẩm Dạ mím môi, đi vào trong hai bước, thử gõ trên cánh cửa hai gõ. Nhanh chóng có tiếng vang đáp lại: “Tô tiểu thư, không cần câu thúc, tiến vào là được.” Thanh âm nam tử cực kì trẻ tuổi, thậm chí nghe ra khi nói chuyện còn mang theo ý cười nhọt nhọt.

Nàng đẩy cánh cửa ra, giương mắt liền nhìn thấy một người đàn ông áo tím ngồi cạnh bàn, diện mạo tuấn dật, khí độ bất phàm, một tay cầm chén một tay chậm rãi rót đầy nước trà vào trong.

“Tô tiểu thư đối với tại hạ có ấn tượng gì không?” Ánh mắt xinh đẹp kia híp lại, không hiểu sao có chút hàm ý trêu chọc.

Cẩm Dạ tìm vị trí ngồi xuống, thản nhiên nói: “Chúng ta lúc trước từng gặp sao?”

“Gặp chứ, đương nhiên từng gặp!” Trì Nguyệt Hằng ra vẻ đau lòng: “Nói như thế nào tại hạ cũng được xưng là thanh niên tài tuấn, tuy chỉ gặp nhau một lần, nhưng bị Tô tiểu thư bỏ qua như vậy, vẫn như cũ cảm thấy thương tổn tự tin.”

Cẩm Dạ không nói, người trước mặt ánh mắt tràn đầy quý khí, tuy ngữ điệu nghe có lỗi mẫn, nhưng đứng trong đám người dù sao cũng là hạc trong bầy gà, nếu trước đây từng gặp hẳn, không có khả năng nàng hoàn toàn không có ấn tượng.

Trì Nguyệt Hằng nhọt nhọt mân một miếng trà, giận dữ nói: “Xem ra đêm đó cô chỉ chú ý tới Nghiêm tướng, trong mắt không có người thứ hai tồn tại.”

Lời vừa nói ra, Cẩm Dạ đột nhiên lâm vào kinh ngạc, tinh tâm nghĩ đến trí nhớ đêm đó từng chút từng chút ghép lại, khi nàng bị Tích Kì tha ra hình như nghe thấy có người xưng hô đến một cái tên.

“Cửu Vương gia!” Nàng đột nhiên đứng lên.

“Tại hạ cuối cùng ở trong lòng Tô tiểu thư còn chiếm chút nhỏ nhoi.” Trì Nguyệt Hằng cười đến mức sáng lạn: “Có điều bên ngoài cô gọi ta Trì công tử là được, đừng quá mức cao điệu, tránh gặp phải tai họa bất ngờ.”

Cẩm Dạ tròn tròn mắt, như thế nào cũng cảm thấy vớ vẩn, đường đường Vương gia Đại Trì tìm nàng làm gì? Trong lòng nghĩ như thế, ngoài miệng lại thốt ra: “Cửu Vương gia có gì phải làm sao, chẳng lẽ ngàn dặm xa xôi tới tìm ta uống một ly trà?”

Trì Nguyệt Hằng sờ sờ cằm, nhưng cười không nói.

Cẩm Dạ lạnh lạnh nói: “Nếu Vương gia định ngồi như vậy đến khi sắc trời buông tối, tiểu nữ sẽ không phụng bồi.” Đứng dậy muốn đi.

Trì Nguyệt Hằng đột nhiên cười to: “Cô quả nhiên thú vị như ta tưởng tượng, hiếm khi hiếm khi.” Hắn vừa cười vừa lắc đầu, thần thái trong mắt lại càng thêm thanh minh. Cho đến khi cười xong một trận mới ngừng lại, dựa vào lưng ghế nói: “Tô tiểu thư, ta đặc biệt đến đây để cùng cô thương lượng hôn sự.”

Cẩm Dạ kinh hô: “Hôn sự? Hôn sự của ai?”

“Hôn sự của cô cùng Nghiêm Tử Trạm.”

Chương 29

Sau giờ ngo, đúng là thời gian rảnh rồi để nhàn hạ.

Bắc uyển trong Tống phủ, phong cảnh tuyệt đẹp, Tống Đình Nguyệt ngồi trên ghế gỗ, làn váy buông xuống, mắt hạnh khẽ nhắm, khoe môi hơi mẩn. Vốn nên là hình ảnh an nhàn, cẩn thận nhìn vào, lại có vài phần không thích hợp, mày nhíu chặt đột ngột ngoài ý muốn, dấu hiệu khó nén thật nhiều tâm sự.

Sau một lúc lâu, hoàn cảnh yên tĩnh bị tiếng bước chân vội vàng từ xa đến gần phá hỏng, thiếu niên mang theo vui sướng đặc biệt đi tới: “A tỷ, a tỷ!”

Tống Đình Nguyệt tỉnh mắt, ngồi dậy, liếc đệ đệ đầu đầy mồ hôi một cái, nhẹ giọng nói: “Lớn như vậy rồi, sao lúc nào cũng loạn cả lên, trước lau mồ hôi đi.” Nàng đưa khăn qua, nhìn mày nói: “Mới vừa rồi phải người đi qua tìm đệ, mới biết nửa canh giờ trước đệ đã xuất môn, sao lại vui vẻ như thế, lại đi tìm Xuân Văn cô nương?”

Tống Cảnh Hiền bĩu môi: “A tỷ lại oan uổng đệ, đệ không thể vui vẻ vì chuyện khác sao.” Nói xong, hắn lấy ra từ cổ tay áo một hộp gấm nhỏ, giống như hiển vật quý đặt ở lòng bàn tay.

Tống Đình Nguyệt nhếch mày, khó nén ngoài ý muốn: “Đồ của Hoa Bảo trai?”

“Cây trân ngọc này tên gọi Văn Bích, a tỷ, đây chính là vật đệ tốn số tiền lớn mới có thể mua lại từ trong tay tên đại đương gia kia.” Tống Cảnh Hiền cười hi hi mở nắp hộp ra, bên trong lót tơ lụa màu đỏ sậm, cả vật thể cây trân trong suốt phiếm xanh biếc, chạm trổ đóa hoa lưu tô phiền phức, xuyên thấu qua khe hở lá cây dương quang chiếu vào, hiện ra nhiều vết lốm đốm.

Tống Đình Nguyệt sùng sốt, mặc dù sinh ở nhà giàu có, nhưng đồ trang sức xa xỉ lại không mất linh khí như vậy thật đúng là không thấy nhiều, con gái xưa nay yêu thích đồ trang sức, nàng tất nhiên cũng không ngoại lệ. Lập tức mở cò trong bụng, đặt trong lòng bàn tay tinh tế thưởng thức, còn không quên khen ngợi tiêu từ đặc ý kia: “Cảnh Hiền, coi như đệ có vài phần tâm tư.”

Tống Cảnh Hiền cười cười, bỗng nhiên từ trong tay nàng rút về Văn Bích: “A tỷ, đệ cài giúp tỷ.” Hắn đi đến phía sau nàng, nóng lòng muốn thử: “Đệ còn chưa bao giờ cài trân cho con gái.”

Là đệ đệ của mình, cũng không có gì tệ hại. Tống Đình Nguyệt mặc kệ hắn, chẳng qua đợi một lúc lâu cũng không thấy động tĩnh, không khỏi quay đầu nói: “Làm sao vậy?”

Tống Cảnh Hiền một lần nữa đặt cây trân vào trong hộp, nhét vào lòng nàng, cười hề hề: “Bỗng nhiên cảm thấy chuyện này nên giao cho tỷ phụ làm mới được.”

“Tỷ phụ cái gì, lại nói linh tinh.” Nàng trừng hắn một cái, biểu tình có chút mất tự nhiên.

Tống Cảnh Hiền kéo dài ngữ điệu: “A tỷ, thánh chỉ đã đưa đến quý phủ chúng ta, chẳng lẽ tỷ còn chưa chuẩn bị sẵn sàng?” Hắn nhếch mày liếc mắt: “Ông trời tất nhiên cũng thấy được a tỷ một mảnh tình si với Nghiêm tướng, cái gọi là ông trời ban thưởng lương duyên Kim Đồng Ngọc Nữ, chẳng phải là hai người các người sao?”

Hai má Tống Đình Nguyệt thán nhiên đỏ ửng, mắt như hồ nước mùa thu, cô gái hoà xuân, tâm ý khó lòng kìm nén. Mặc dù là người thân sớm chiều bầu bạn, bị nói trúng tâm tư, vẫn như cũ ngượng ngùng không thôi: “Ta..... ta thật không nghĩ tới sẽ có một ngày như vậy.”

Ngày ấy sau khi cha lâm triều trở về, đã có nô bộc nhắc tới chuyện chỉ hôn, nàng nghe thấy tin tức này sau, thật lâu đều đắm chìm trong vui mừng như điên. Đêm không thể ngủ, chỉ nhớ tới thiếu niên một thân ngông nghênh lại tác phong nhanh nhẹn kia sẽ nhanh chóng trở thành vị hôn phu của nàng, không dám tin, cha và hắn oán hận chất chứa thâm hậu, nếu không phải một đạo thánh chỉ bất ngờ của hoàng đế ban xuống, sợ là cuộc đời này không thể ở cạnh nhau, may mà..... Chẳng qua, sau vui mừng sung sướng, vẫn có một khúc mắc, làm nàng ần ần có chút bất an.

“A tỷ, sao lại ngờ ngác thế?” Tống Cảnh Hiền vươn ngón tay dài khẽ đẩy tỷ tỷ.

Tống Đình Nguyệt do dự một lát, rầu rĩ nói: “Không biết vì sao, cha còn chưa nhắc tới chuyện này với ta.”

“Còn chưa nhắc? Thánh chỉ nói cuối tháng này phải thành hôn mà, tính toán cũng chỉ còn lại mười ngày, chuẩn bị đồ cưới, còn có áo tân nương, cũng tốn mất rất nhiều thời gian, vì sao cha.....” Vừa nói xong, hắn nhìn cô gái lo sợ bất an trước mắt, đột nhiên kéo tay nàng: “Đi, a tỷ.”

Tống Đình Nguyệt kinh ngạc: “Đi đâu?”

“Đi tìm cha hỏi một câu.” Tổng Cảnh Hiền kéo nàng bước đi, khẩu khí hờn giận nói: “Đệ không hiểu, mỗi ngày ông ấy đều bận quốc sự, có thể chưa từng chân chính quan tâm đến tỷ đệ chúng ta, trước mắt ngay cả đại sự cả đời của tỷ nữa chứ cũng không đề cập tới.....”

“Cảnh Hiền!” Sắc mặt Tống Đình Nguyệt trầm xuống.

Tổng Cảnh Hiền bắt đầu nói: “Tỷ còn nói giúp ông ấy.” Dừng một chút, lại thở dài nói: “Quên đi, nếu tỷ không muốn đến hỏi đệ hỏi thay tỷ là được.”

Tống Đình Nguyệt vỗ vỗ vai hắn, trấn an nói: “Được rồi, ta biết đệ suy nghĩ thay ta, không bằng..... ta đến thư phòng cha một chút đi.” Vì hạnh phúc ngày sau, còn chưa đủ sao?

“Đệ đi cùng tỷ.” Về mặt hắn cố chấp.

“Không, trước đó vài ngày đệ mới bị phạt, chờ cha hết giận lại xuất hiện đi, những ngày này đệ an phận một chút.” Tống Đình Nguyệt tức giận lấy đầu ngón tay dỉ trán đối phương.

Tổng Cảnh Hiền cười giỡn, khoát tay áo: “A tỷ, đệ ở chỗ này chờ tỷ, có tin tức thì trở lại.”

Tống Đình Nguyệt nhợt nhạt cười, xoay người rời đi.

Cầm Dạ ngồi trên ghế khắc hoa lê, tay ôm ly trà, dung nhan dịu dàng có chút mơ hồ sau lượn lờ hơi nước, cặp mắt kia tối đen như mực, có chút đắm chiêu nhìn chăm chăm người đàn ông cao lớn đưa lưng về phía nàng.

“Tô tiểu thư, cô nghĩ thế nào?” Tống Chính Thanh xoay người, trong mắt như có suy nghĩ.

Cầm Dạ mỉm cười, quả nhiên bị tên Cửu Vương gia cả lợ phát phờ kia đoán trước, chỉ mới qua nửa ngày, chủ nhân Tống gia đã tìm mình. Trước mắt nàng ước chừng đã biết tiền căn hậu quả, nói đến cũng thật buồn cười, một người muốn nàng làm mật thám âm thầm bán đứng tin tức của Nghiêm Từ Trạm, mà một người khác thì, sợ là lo lắng con gái bảo bối của mình gả đi qua chịu khổ, cho nên muốn nàng nhận tổ quy tông sao?

“Tô tiểu thư.” Thấy nàng không trả lời, Tống Chính Thanh lại thúc giục nói: “Có chỗ nào khó xử hay không?”

Khó xử? Thình lình nói muốn nàng lập gia đình, chẳng phải ép buộc thì là gì.....

Cầm Dạ hơi cúi thấp, che lại độ cong mĩa mai trên khóe miệng, thần nhiên nói: “Nhưng nếu thật muốn thành hôn, vậy cũng nên là thiên kim của Tống đại nhân chứ? Mọi người khắp kinh thành đều biết con gái ngài là vị nào, lâm thời bị đánh tráo cũng không quá tốt.”

Tống Chính Thanh cả giận: “Việc này cô không cần lo lắng, ta đều có biện pháp.” Thánh chỉ chỉ nói là thiên kim Tống phủ, vẫn chưa chỉ tên nói họ, chỉ cần để Tô Cầm Dạ sửa thành họ Tống, như vậy đại tiểu thư Tống phủ gả cho Nghiêm Từ Trạm, cũng không có gì đáng trách.

Có điều..... có chút xin lỗi tỷ tỷ thôi.

Nhớ tới gương mặt tú lệ lại dịu dàng trong trí nhớ, thần sắc ông buồn bã, lại đột nhiên áp chế cảm giác áy náy, trầm giọng nói: “Nếu cô gả đi, ta sẽ chăm sóc cha cô thật tốt.”

Cầm Dạ đột nhiên nắm chặt tay vịn ghế dựa, khẩu khí căng thẳng: “Lời này của Tống đại nhân có ý gì?”

Tống Chính Thanh chậm rãi nói: “Tô tiểu thư là người thông minh, sao lại không rõ.”

Lòng Cầm Dạ lạnh nửa phần, lấy người thân nhất của nàng ra uy hiếp, thật là phương pháp hữu hiệu trực tiếp nhất. Chẳng qua lúc trước nàng khinh thường, vạn vạn không dự đoán trình độ ngoan ác của ông ta lại quyết tuyệt như vậy, luôn luôn đánh bạc cảm tình cùng áy náy của ông ta giành cho mẫu thân, nhưng nay nghĩ đến, thật là nàng quá mức tình cảm.

Nói cho cùng, nàng không có lợi thế gì nói chuyện với ông ta, ngược lại bị ông ta uy hiếp chặt chẽ, chưa đấu mà bại, đã không thể lui.

Chậm rãi buông tay, Cầm Dạ đứng dậy, nhẹ giọng nói: “Cứ theo ý ngài đi.”

Tống Chính Thanh gật gật đầu: “Được rồi, còn một chuyện nữa, ta hy vọng sau này trên đời chỉ có đại tiểu thư Tống gia Tống Cầm Dạ, không còn một thân phận nào khác.”

Cầm Dạ trầm mặc không nói, bàn tay giấu dưới ống tay áo rộng thùng thình nắm chặt lại buông ra.

“Kỳ thật cô không cần cảm thấy mất tự nhiên.” Tống Chính Thanh hơi trầm ngâm, quyết định nói ra đoạn chuyện cũ phủ đầy bụi kia: “Cô trở về Tống phủ cũng không có gì đáng trách, kỳ thật mẹ cô là.....”

“Cậu, câu chuyện này ta đã nghe rất nhiều lần.” Cầm Dạ ra tiếng ngắt lời, nàng gọi từ câu ngữ điệu khổng chế cực kỳ tuyệt vời, lộ ra cảm xúc thâm oán cùng chua xót đồng thời còn hỗn loạn chút thất vọng cùng ủy khuất, đủ để kích khởi áy náy của đối phương.

Quả nhiên, giọng điệu trầm ổn của Tống Chính Thanh bắt đầu run run: “Cô gọi ta là gì?”

“Cậu.” Cẩm Dạ nhỏ giọng nói: “Ta nghe mẹ kể rất nhiều chuyện của cậu, nhưng đã trôi qua lâu rồi, có chút chi tiết ta không nhớ rõ, nhưng trước đây khi chưa gặp cậu, ta đã có thể ước chừng miêu tả được đáng vẽ, trong ấn tượng cậu giống như trước mắt, là một người đàn ông sang sang oai hùng, lần đầu tiên khi gặp cậu ta đã thấy rất may mắn có một người cùng chung huyết thống với mẹ như vậy.”

Ngụ ý, ấn tượng hôm nay đã giảm đi nhiều.

Nghe xong lời của nàng, lúc này cảm xúc của Tổng Chính Thanh phảng phất không chừng, vui là tỷ tỷ chưa bao giờ hận ông, thậm chí còn thường thường ở trước mặt con gái nhắc tới mình, buồn là người thân gặp mặt, lại gây bất lợi cho đối phương. Ông trăm mối cảm xúc ngổn ngang, vừa tự trách vừa mâu thuẫn, nhất thời nói không ra lời.

Cẩm Dạ hơi hơi quay đầu, sửa về xưng hô vốn có: “Tổng đại nhân, ta đi về trước.” Nay dùng một chiêu khổ tình kế này, cho dù không thể từ hôn, tốt xấu cũng làm cho ông ta áy náy càng sâu sắc, sau này nếu mình có yêu cầu gì cũng có thể dễ dàng chấp nhận hơn.

Tổng Chính Thanh nhìn chằm chằm bóng dáng của nàng, thấy nàng đang muốn vươn tay đẩy cửa, vội vàng kêu: “Từ từ.”

Cẩm Dạ nghỉ chân, chậm đợi câu sau.

Vốn định giữ nàng lại dùng bữa tối, cân nhắc thật lâu vẫn không mở miệng được, Tổng Chính Thanh lắc đầu, thấp giọng nói: “Cô yên tâm, đồ cưới cùng đội ngũ rước rầu, ta sẽ thay cô làm thật hoành tráng, tuyệt không làm cô chịu thiệt, chẳng qua.” Ông muốn nói lại thôi, nghĩ nghĩ mới nói ra miệng: “Cha cô đến lúc đó không thể ngồi trên cao đường, nếu ông ấy nguyện ý, ta có thể an bài chỗ ngồi. Đình Nguyệt?”

Cửa bỗng nhiên bị dùng sức đẩy ra, khuôn mặt diễm như hoa đào kia giờ phút này chứa đựng ủy khuất, trong mắt đẹp tràn đầy nước mắt, không thể tin cùng tuyệt vọng đồng thời xuất hiện trên mặt Tổng Đình Nguyệt.

“Cha, phải gả cho Nghiêm Từ Trạm không phải con sao? Con mới là tiểu thư Tổng gia mà!” Cả người nàng phát run, hô to với phụ thân.

Tổng Chính Thanh thần sắc lạnh lùng: “Trở về phòng đi, chớ mất phong độ.”

“Phong độ cái gì, lễ nghi cái gì, con như thế thì có lợi ích gì!” Tổng Đình Nguyệt chặt vật nâng tay lau đi nước mắt, chỉ vào Cẩm Dạ nói: “Sao cha có thể để nàng thay thế con, rõ ràng đối tượng thánh chỉ muốn từ hôn là con, cha, cha đây là kháng chỉ.”

Ba – tiếng vang thanh thúy vang lên.

Cẩm Dạ lui sang một bên, nếu đã như vậy, nàng đành lưu lại thưởng thức màn diễn này, dù sao coi như bồi thường cho nàng.

Tổng Chính Thanh lớn tiếng: “Đừng ở chỗ này mất mặt xấu hổ, người lập tức về phòng cho ta!”

“Cha không giải thích rõ ràng cho con con sẽ không trở về.” Tổng Đình Nguyệt cắn răng, trên làn da trắng nõn là vết hồng ghê người, nàng bặm mặt đứng ở tại chỗ.

Tổng Chính Thanh phiền chán thông thả đi vài bước, thoáng nhìn Cẩm Dạ, lại nói với con gái: “Nàng là tỷ tỷ của con, là con gái của bác con.”

“Vậy thì có liên quan gì đến con!” Tổng Đình Nguyệt mất lý trí, không còn hình tượng: “Người phải gả cho Nghiêm Từ Trạm là con, tiểu thư Tổng gia chỉ có một mình con, một đứa con hoang tùy tiện cũng mưu toan đoạt vị trí của con.”

“Câm mồm!” Tổng Chính Thanh rút cuộc nghe không nổi, quát: “Người nghĩ ta không biết người ở trong phòng làm chuyện tốt gì sao, mấy năm nay người thu thập bức họa của người họ ta đều mở một con mắt nhắm một con mắt, thực gả người đi qua có mà điên.”

Tổng Đình Nguyệt nhanh chóng nghe ra ý khác trong lời của phụ thân, lòng quýnh lên quỳ xuống, túm tay áo ông đau khổ cầu xin: “Cha, con là con gái của người, con gả qua đó, trái tim cũng hướng về Tổng gia, chuyện cha lo lắng tuyệt đối sẽ không phát sinh.”

Cẩm Dạ nhếch mày, hóa ra là lo lắng khuỷu tay chìa ra bên ngoài, tâm tư của Tổng Chính Thanh thật đúng là vô cùng kín đáo.

[khuỷu tay chìa ra bên ngoài: người một nhà nhưng lại không giúp nhau mà đi giúp người ngoài]

“Người đâu, dẫn tiểu thư đi, không có lệnh của ta không cho nàng ra khỏi phòng nửa bước.” Ông xoa mi tâm, đợi nửa khắc không thấy người hầu, mới nhớ tới lúc trước vì sợ để lộ tiếng gió đã cố ý đuổi đi xa, đang hết sức tâm phiền ý loạn lại nghe thấy một lời nói quật cường –

“Cha, nếu cha không đáp ứng con sẽ quỳ không đứng lên nữa.”

Tổng Chính Thanh phát tay áo: “Vô liêm sỉ, người muốn quỳ thì mặc kệ người. Tô tiểu thư, ta tiễn cô ra cửa.”

Cẩm Dạ lễ phép gật đầu, quay đầu chống lại ánh mắt cực kỳ oán hận của Tổng Đình Nguyệt, âm thầm thờ dài, Thủ phụ đại nhân rõ ràng đã biến nàng trở thành tình địch của người khác.

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Dạ Lai Phù* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30

Trời tháng tám, thời tiết oi bức ngày hè giống như đã tan thành mây khói, cảm giác mát lan tỏa, khắp thành an nhàn. Trái ngược với khí hậu này, gần đây bầu không khí kinh thành lại vô cùng nóng bỏng, lắng giềng chung quanh lưu truyền hai câu chuyện –

Một là danh gia vọng tộc Tổng gia tìm về được đại tiểu thư lưu lạc bên ngoài, mấy ngày trước đã nhận tổ quy tông làm lễ tế điền mọi người đều biết, nghe đồn mặc dù dung mạo nàng này không sâu sắc nhưng ý vị tao nhã, rất có phong thái của lão phu nhân năm đó, nhưng đến tột cùng diện mạo ra sao thì mọi người không ai biết.

Hai là Tể tướng thiếu niên Nghiêm Từ Trăm hi vọng vô thường muốn kết hôn, đây có thể nói là việc vui ngoài ý muốn, Nghiêm tướng trời sinh tính tình lãnh ngạo người thường khó có thể thân cận, toàn bộ Đại Tri đều biết những sự tích hoa lệ của hắn. Ví dụ như hắn từng tâm huyết dâng trào hất nước trà nóng bỏng lên Thượng thư khi tuần tra Hộ bộ, lại như làm khó hoàng đế trước mặt mọi người trong triều đình.

Nói tóm lại, người này quả thật là chủ nhân khó hầu hạ nhất bốn quốc, lại trưởng thành một khuôn mặt hại nước hại dân, những cô gái tầm thường gặp lần đầu tiên ắt sẽ ái mộ, đợi đến ở chung nửa khắc sau chỉ sợ không đánh mà chạy.

“Hắn thực sự dọa người như vậy?” Thanh niên làn da ngăm đen mặt mang hoài nghi, quay đầu hỏi đồng bạn: “Theo như lời của Triệu huynh, chẳng phải hắn là mãnh thú hồng thủy sao?”

Người đàn ông đứng cạnh nhún vai: “Ta lại chưa từng thấy, sao biết, nhưng nếu nhiều người lưu truyền như thế, nói vậy cũng đúng tám chín phần mười.” Hắn hí hóp đôi mắt nhỏ, bỗng nhiên đề thấp giọng nói: “Lương đệ mới đến, có điều không biết, hai chuyện lớn ta mới nói cho người kỳ thật có liên hệ.”

Thanh niên bị hắn ra vẻ thần bí dọa đến, vội vàng gần sát: “Tiểu đệ nguyện nghe cho rõ ràng.”

Người đàn ông ho nhẹ một tiếng, đang muốn mở miệng, bỗng nhiên có một vị thiếu niên vóc dáng nhỏ bé chui vào giữa hai người, chỉ mặt mũi hắn hùng hồ nói: “Này! Ta nói hai vị khách nhân, các người rốt cục còn muốn đề dả bao lâu, nếu muốn cầm đồ, phiền toái nhanh một chút, nếu không muốn, vậy thì không cần đứng trước cửa hàng cản trở việc buôn bán của chúng ta.”

“Thập Nguyệt, sao lại không lễ phép như thế, còn không mau giải thích.” Tầm rèm sau quầy bị vén ra, một công tử áo tím ý cười trong suốt cảm quát mà đứng, vẻ mặt lười nhác, phong thái nhã nhặn.

Thiếu niên không cam lòng nếu mào: “Thập Nguyệt đường đột, mong hai vị thứ lỗi.”

Thanh niên sờ sờ đầu, ngược ngược nói: “Lương mỗ thật là muốn cầm đồ, nhưng nhất thời vị Triệu huynh này nói chuyện quá vui, quên mất ý định đến quán.” Nói xong lấy từ gói to bên hông một vật, đặt trên mặt quầy.

Tri Nguyệt Hằng nhìn lướt qua ngọc bội tính chất đục ngầu kia, quát gỗ một tiếng: “Hai mươi hai.”

“Hai mươi hai!” Thanh niên kinh hô, hắn thật ra hoàn toàn không nghĩ ngọc bội này giá trị như vậy, lập tức vui vẻ ra mặt, nắm tay đồng bạn chân thành nói: “Cám ơn Triệu huynh, huynh thật sự đã mang tiểu đệ đến một hiệu cầm đồ tốt.”

Thập Nguyệt than thở: “Còn không bằng nên cảm tạ công tử nhà ta.” Mỗi khi có khách nhân lăm miệng đến, chủ tử luôn đổ bọn họ vui vẻ trước, cũng không biết đến tột cùng có ý đồ gì, thật làm người ta khó hiểu. . .

Tri Nguyệt Hằng nhếch mày: “Người còn thất thần làm gì, nhanh đi phía sau lấy chút bạc lại đây.” Hắn một tay chống mặt quầy, quát ngọc như có như không nhẹ nhàng lay động, mỉm cười nói: “Hai vị không ngại tiếp tục nói chuyện.”

Người đàn ông sững sốt: “Nói cái gì?”

Tri Nguyệt Hằng cười cười: “Cũng không miễn cưỡng, chẳng qua ngọc bội này nếu đổi thành bạc. ta thấy chỉ được chút tiền đồng thôi.”

Thanh niên nóng vội: “Mới vừa rồi còn hai mươi hai, sao bây giờ chỉ được chút tiền đồng chứ!”

“Lương đệ an tâm chớ loạn.” Người đàn ông phản ứng lại trước tiên, thành thật nói: “Lúc trước bị tiểu nhị kia ngắt lời, không biết nói đến chỗ nào nữa, cũng không phải là cố ý giữ bí mật, mong chương quầy chớ để ý.”

Thanh niên nhắc nhở: “Có phải liên quan đến hai chuyện Triệu huynh vừa nói?”

Mặt người đàn ông xấu hổ, nhìn cậu ấm tuổi này ra tay mạnh bạo, chỉ sợ cũng là con nối dòng nhà có uy tín danh dự trong kinh thành, cái gọi là quyền thế tài phú thì thân ba phần, sợ là có chút quan hệ với hoàng thân quốc thích, mình ở sau lưng nói chút tin đồn lỡ may có nhược điểm thì nguy rồi, vốn định giả ngu cho qua, ai ngờ.

Hắn cười khổ một chút: “Lương đệ đúng là trí nhớ tốt, ta quả nhiên già đi, đã không bằng lúc trước.”

Vài câu đối thoại vừa qua, đại khái Tri Nguyệt Hằng đã thăm dò được tâm tư hai người trước mặt, lập tức trưng ra tươi cười vô hại nóng bỏng mở miệng: “Ta hiểu được hai vị khách nhân cô kỳ điều gì, ngươì yên tâm, ta chẳng qua chỉ là nhân đến vô sự muốn nghe chút lời đồn mà thôi.”

Người đàn ông do dự nửa khắc, kiên trì nói: “Ha ha, ta nghe được tin tức vị đại tiểu thư Tổng gia bỗng dưng xuất hiện muốn thế thân con gái của Thủ phụ đại nhân gả cho Tể tướng.”

“Như vậy cũng được sao?” Thanh niên xen mồm: “Chẳng phải Triệu huynh nói là hoàng đế lão tử chỉ hôn sao? Lâm thời thay đổi người cũng được?”

Tri Nguyệt Hằng nghiêng đầu, xòe quạt giấy, cười đến mức ý vị thâm trường: “Không đối gạt các ngươì, ta có một vị bà con xa trong Tướng phủ làm sai vật, hẳn nói cho ta một ít ân tình, vốn nói ra sẽ nguy hiểm đến tính mạng, nhưng ta bỗng nhiên cảm thấy cùng hai vị rất có duyên.....”

“Công tử.” Thập Nguyệt nhanh chóng chạy lại đây, từ xa đã ngắt lời chủ từ nói chuyện, vội vã đem bạc nhét vào trong tay thanh niên, nhanh chóng nói: “Hoan nghênh hai vị lần sau lại đến.” Ý tiễn khách rất rõ ràng.

Tri Nguyệt Hằng cũng không để ý tới gã sai vật, một phen ôm bà vai thanh niên cùng người đàn ông, ba người sóng vai đi ra ngoài.

“Chương quây muốn nói gì?”

“Nghiêm tướng cùng tiểu thư Tổng phủ mới tới kia vốn là tình chàng ý thiếp tư định cả đời, riêng cầu Cửu vương gia anh minh thần võ trong triều giúp đỡ, mới có thánh chỉ tứ hôn, mà Thủ phụ đại nhân cùng hoàng đế cũng rất cảm kích, cho nên không tồn tại ý tưởng vớ vẩn thế thân xuất giá như đồn đãi.”

“Ồ — thì ra là thế, vẫn là tin tức của chương quây đáng tin cậy, rốt cục đã thông.”

“Đúng vậy đúng vậy.”

Bóng dáng hai người dần dần đi xa, Tri Nguyệt Hằng quay đầu lại, ý cười đầy mặt, rất tốt, chỉ tốn hai mươi hai, có thể làm cho kinh thành một lần nữa thay lời đồn đãi mới, đồng thời lại khen ngợi chính mình một phen, một hòn đá ném hai con chim

“Công tử, ngài lại bịa đặt.” Thập Nguyệt tức giận.

“Thật to gan, cư nhiên dám nói xấu bản vương.” Tri Nguyệt Hằng nghiêm mặt, sau một lúc lâu lại cười ra tiếng: “Mỗi lần ta có cảm giác ngực buồn khó nhin lại làm ra chút chuyện vui, cũng làm cho kinh thành này thêm chút đời mới.”

Thập Nguyệt lắc đầu: “Mỗi lần công tử đều lung tung bịa chuyện cho Nghiêm tướng.”

Tri Nguyệt Hằng lơ đãng: “Dù sao tên lạnh như băng kia cũng không để ý.”

“Vương gia.” Thị vệ áo xanh đột nhiên tới.

Tri Nguyệt Hằng nhú mày: “Chẳng phải đã sớm nói một tháng này thả tin tức bản vương đang ở quan ngoại sao, ban ngày ban mặt ngươì đến tìm bản vương, là muốn hại bản vương bị vạch trần sao.” Hắn hơi tức giận, trừng mắt cấp dưới đang biểu tình chờ đợi, từng chữ từng chữ nói: “Còn không mau tiến vào.”

Thị vệ nhanh chóng đi qua quây, từ trong lòng lấy ra một phong thư: “Nghiêm tướng phái ngươì đưa tới.”

Tri Nguyệt Hằng giật mình, đi vào nội thất mở ra tờ giấy mỏng manh kia, phía trên chỉ có một số chữ ít ỏi, bút tích tuy quen thuộc, nhưng khi chấm dứt mỗi chữ đều vì dùng sức quá độ mà hơi ngoáy, có thể thấy được ngay tâm tình ngươì viết thư lúc đó.

“Công tử, bút.” Thập Nguyệt dâng bút lông lên, ở bên cạnh mài mực.

Tri Nguyệt Hằng hơi trầm ngâm, liền hạ vài nét bút, sau đó bỏ lại trong ống trúc giao thư cho thị vệ: “Đưa đi tướng phủ.”

Thập Nguyệt hiểu kỳ nói: “Công tử không lo lắng sao?”

“Lo lắng cái gì?” Tri Nguyệt Hằng cười to: “Không, ta hoàn toàn không lo lắng Nghiêm tướng sẽ hối hôn, kháng chỉ trả giá quá lớn, theo như tính cách của hắn, nhất định sẽ không vì con gái của đối thủ một mất một còn mà tự hủy tương lai.” Xoay người nhìn đường cái rộn ràng nhộn nhạo, hắn lâm vào một chút cảm xúc tiếc nuối, haiz, không biết từ nay trở đi tiệc cưới sẽ kinh động như thế nào.....

Liên tục mấy ngày mưa to, đợi đến ngày Cẩm Dạ xuất giá, bỗng nhiên sắc trời tinh lại, mấy ngày liền đều tốt. Đội ngũ đưa dâu thật dài kéo tới cuối phố, liếc mắt một cái nhìn không thấy đầu, những ngươì mặc áo đỏ chịu trách nhiệm khuôn vác hòm xiềng tinh xảo, rực rỡ lóa mắt, to thì có bàn trang điểm nạm vàng gắn tượng ngọc, nhỏ thì có lồng chim khắc hoa, đầy đủ mọi thứ, vật phẩm xa xỉ làm cho khắp phố dân chúng xem náo nhiệt chặc chặc lấy làm kỳ, âm thầm hâm mộ một đoạn nhân duyên tuyệt thế.

Cẩm Dạ ngồi trong kiệu, lưng thẳng thắn, nửa khắc cũng chưa từng thả lỏng, từ khi lên kiệu bắt đầu, đó là chiến trường, không có khả năng quay đầu lại, nghe bên tai truyền đến tiếng huyền ảo, nàng có thể tưởng tượng bên ngoài quang cảnh ra sao.

Mười dặm trang sức đỏ thắm, kiệu lớn tám ngươì khiêng, trăm vị nhạc sĩ giỏi nhất trong kinh thành đến thổi kèn đón dâu, nghĩ như thế, Tổng Chính

Thanh quả nhiên không làm nàng chịu thiệt.

Trước mặt đều là màu đỏ, Cẩm Dạ cúi đầu, nhìn son móng tay màu đỏ hôm qua mới bôi, nhan sắc kia tiên diễm loá mắt, chói lọi, đau đớn mắt nàng. Khăn voan đỏ buông xuống theo kiểu xóc nảy cộ hai gò má, nàng nhẩn nại, nhìn lại nhìn cuối cùng không chịu nổi, nâng tay xóc lên một nửa.

Thiếu đi vật trở ngại tầm mắt, trước mặt rộng mở sáng ngời.

Nàng đảo qua gả y giá trị xa xỉ trên người, tầng tầng lớp lớp bốn chiếc, hai chiếc bên trong mỏng như cánh ve, ở giữa là sam áo màu đỏ không biết dệt bằng gì, sờ lên còn trơn bóng hơn tơ lụa. Về phần chiếc áo bên ngoài, thắt lưng nhỏ tay áo rộng, là hình thức cực kỳ hoa mỹ, làn váy hơi dài, khi đi lại hoa văn sẽ trùng trùng tỏa ra.

Chuỗi ngọc nhiều màu thay thế vị trí ban đầu của khóa trường mệnh, nàng lấy tay sờ sờ, tự giễu cười, vốn hoài nghi chiếc khóa kia ở trong tay hắn, lúc trước luôn buồn rầu làm thế nào để vào trường phù, trước mặt khen ngược, nàng cứ nhiên có thể quang minh chính đại ở đó.

Nghĩ đến cũng thật là vớ vẩn, phải gả cho một người đàn ông chỉ gặp mặt bốn lần, mình xưa nay chán ghét hôn nhân do cha mẹ sắp đặt, cũng may mà cha cực kì yêu mình, cho tới bây giờ nàng luôn tin tưởng vững chắc mình có thể tìm được ý trung nhân, không ngờ người tính không bằng trời tính, đến nay cần phải ngoan ngoãn khuất phục.

Nghiêm Từ Trạ, nàng thầm gọi tên hắn trong lòng, sau đó lại phát hiện mình có thể dễ dàng nhớ lại dung mạo ôn tồn âm trầm của người nọ, thậm chí ngay cả thái độ ngạo mạn chọc người nổi bão khi hắn nói chuyện cũng rõ ràng trước mắt.

Đây cũng không phải là một dấu hiệu tốt.

Đương nhiên, kỳ thật để cho nàng phiền lòng không chỉ như vậy.

Nàng từng đánh hắn vài roi, từng đem mật tổ yến đỏ lên đầu hắn, từng giả trang cháu gái bà con xa của ông chủ quán điểm tâm làm hắn tức giận đau đầu, từng cùng hắn. tại được tri kia đây đưa không rõ. Mặt đột nhiên trở nên nóng bỏng, nàng tức giận đánh mình một chút, lúc máu chốt này còn có thể nghĩ đến những thứ vớ vẩn đó.

Tốc độ cổ kiệu dần dần chậm lại, tiếng đốt pháo chui vào trong tai, Cẩm Dạ không biết bởi vì Tể tướng đón dâu mà càng khoa trương hơn nữa, pháo vang đến khi người ta hết sạch kiên nhẫn mới dừng lại, ngay sau đó là tiếng người săn sóc dâu thét lên thật to –

“Tân nương ra kiệu.”

Cẩm Dạ cuống quýt buông khăn che mặt, gấp thắt lưng chui ra ngoài, bởi vì tầm mắt bị vải đỏ che lấp, động tác của nàng cực kỳ thông thả. Sơ Tinh làm nha hoàn hồi môn của nàng đứng cạnh bên, đang muốn tiến lên nâng lại bị người săn sóc dâu ngăn lại: “Từ từ, để cho tân nương đá kiệu trước, ba cái là được.”

Làn váy quá dài, trước mặt mọi người nàng vén váy cũng không có khả năng, càng đau đầu là trang sức trên châu trên giày mắc vào vải dệt, nàng chỉ có thể thăm dò sờ soạng đến cạnh cổ kiệu, cảm lấy dây vải đỏ buông xuống bảo trì cân bằng, miễn cưỡng đá ba cái.

“Nào nào, chú rể cầm hồng trừ cát tường, nắm tay tân nương đi.”

Lòng Cẩm Dạ căng thẳng, hắn ở đây? Ngay sau đó lại thăm mắng chính mình ngu dốt, hắn cũng là một trong hai người thành thân, sao có thể không ở. Tơ lụa bị nhét vào trong lòng bàn tay, nàng vừa mới bắt lấy, đối phương đã không bình tĩnh kéo một cái, nàng kinh hô một tiếng, dưới chân bất hạnh vấp phải cán kiệu, toàn thân ngã xuống đất.

Khăn hồng bay đi, chu sai rơi xuống.

Mọi người ba chân bốn cẳng tiến lên nâng, Cẩm Dạ lộ ra từ trong đám người, liếc mắt một cái thấy được Nghiêm Từ Trạ một thân hi phục, trong mắt đẹp cát chứa hàn ý, chính về mặt âm vụ nhìn chăm chăm mình.

Người săn sóc dâu nhanh chóng nhặt khăn voan lên biểu tình cổ quái đội lên đầu tân nương, liền mồm hoà giải: “Ngã một cái xua đi đen đui, năm sau sẽ trăm tử ngàn tôn.”

Diêu Thủ Nghĩa về mặt kinh ngạc: “Thiếu gia, đây chẳng phải cô nương to giọng trong cửa hàng bánh ngọt sao?”

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Dạ Lai Phủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31

Bầu không khí trong tiệc vui lần này thực có chút kỳ quái, tuy là khách quý chật nhà, đèn đuốc huy hoàng, nhưng chú rể từ đầu đến cuối đều nghiêm mặt,

hỉ phục đồ thẩm vốn ý cát tường, nhưng mặc trên người Nghiêm Từ Trạm, cộng thêm bầu không khí không có nửa phần vui mừng, ngược lại làm cho khuôn mặt xuất sắc kia càng thêm lãnh liệt.

Đang ngồi phần lớn là người có danh dự uy tín trên quan trường, giờ phút này đến Tướng phủ, cũng không dám lơ đãng, tư thái ngồi nghiêm chỉnh, buồn đầu ngồi ăn cơm, ngẫu nhiên giương mắt liếc chữ hỉ đồ thẩm trên tường giữa đại sảnh một cái, sau đó nhẹ giọng than thở vài câu với đồng nghiệp bên mình.

Điêu Thủ Nghĩa đi theo phía sau thiếu gia, tay cầm một bình ngọc, thay người đang ngồi rót rượu, còn không quên cúi đầu khom lưng: “Xin lỗi xin lỗi, thiếu gia nhà ta không thể uống rượu, lão nô cả gan, thay thiếu gia uống lên ba chén, mong các vị đại nhân tận hứng, đêm nay không say không về.” Nói xong bụng ly rượu lên, kính trước.

Gần như tất cả mọi người đều biết, Tể tướng thiếu niên này có hai cổ quái, không uống rượu, không ngọt không vui. Vì thế cân nhắc, không có ai dám buộc hắn uống rượu, liền mồm nói: “Không sao không sao, chúc mừng Nghiêm tướng ôm mỹ nhân về, từ nay vợ chồng hoà thuận vui vẻ, trăm năm hạnh phúc.”

Điêu Thủ Nghĩa lộp bộp trong lòng, quay đầu vừa thấy, quả nhiên sắc mặt Nghiêm Từ Trạm lại đen vài phần.

Yến tiệc thành thân của Đại Tri có một tập tục như vậy, chủ rể kính rượu, nhất định khách nhân có thân phận cao quý nhất sẽ xếp hạng cuối cùng, mà theo cấp bậc lễ nghĩa, chủ rể phải cùng vị khách quý cuối cùng uống hết nửa bình rượu, còn lại mang vào động phòng, cùng uống với tân nương.

Thế này, người nào đó vốn thiếu kiên nhẫn đã bắt đầu oán giận – “Sao Nghiêm tướng còn chưa tới chỗ trầm?” Tiểu hoàng đế say khướt ghé vào trên bàn, khuôn mặt bánh bao đỏ hồng, tay béo mập cầm lấy bầu rượu trống không dùng sức lay động: “Mau mang rượu tới, rượu của trầm đâu!”

Thường Hi ở bên cạnh nhanh chóng tiến lên nhẹ giọng khuyên bảo: “Hoàng Thượng, ngài không thể uống nữa.”

“Cầm miệng, trầm có thể uống hay không đến lượt nô tài như ngươi quyết định sao!” Tri Nhục Thần rống to, một phen vứt bỏ bầu rượu, có chút buồn cười trào lên trên bàn, chỉ vào quần thần phía dưới nói: “Các ngươi mỗi ngày ở trước mặt trầm nói Hoàng Thượng, vạn vạn không thể..... Hoàng Thượng, việc này cần phải suy nghĩ, rốt cuộc các ngươi có đem trầm để vào mắt hay không?”

Mọi người há hốc mồm, đều gián ngôn: “Hoàng Thượng, bảo trọng long thể, bảo trọng long thể.”

Hô xong thì đồng loạt quỳ xuống một mảng lớn, vì động tác vội vàng mà một ít bát đĩa trên bàn bị rơi xuống đất, nhất thời thanh âm vỡ vụn không dứt bên tai.

Duy có Nghiêm Từ Trạm cùng Tổng Chính Thanh hai người còn đứng tại chỗ, người trước nhíu chặt mi tâm, người sau nhanh chóng đi lên cạnh bàn, không nhẹ không nặng nói: “Hoàng Thượng, hôm nay là ngày vui của Nghiêm tướng, người xem.....”

“Cũng đúng, trầm nể mặt Thái phó, Thái phó là lão sư của trầm, trầm không thể để lão sư khó xử.” Tri Nhục Thần nắc rượu một cái, mềm nhũn ngồi xếp bằng trên bàn, ngoắc về một phương hướng: “Nghiêm Thái phó, đến đây.”

Nghiêm Từ Trạm mím môi, bước vài bước về phía trước, thần nhiên nói: “Có thần.”

Tri Nhục Thần chớp mắt: “Trầm đã ở chỗ này uống thống khoái một trận, sao còn chưa thấy Nghiêm tướng uống một ngụm.” Nói xong hắn cố sức vươn chân ngắn, muốn nhảy xuống.

“Hoàng Thượng!” Thường Hi ra một thân mồ hôi lạnh, vội vàng mở hai tay đem thân hình tròn vo kia ôm lấy, cẩn thận đặt xuống đất.

“Thần xưa nay không thích uống rượu, mong Hoàng Thượng thứ lỗi.” Nghiêm Từ Trạm không dấu vết phát phát tay sau người, nhanh chóng có thị nữ ngậm khăn, yên lặng lấy đi bầu rượu còn sót lại.

Vốn tưởng rằng bất tri bất giác, ai ngờ chẳng nhai Tri Nhục Thần này say rượu lại cứ tỉnh đòi mạng, mông huyếch một cái, đẩy ra thái giám bên người, xoay mình như hổ đói vỗ dè: “Không được lấy rượu của ta!” Gấp đến độ ngay cả tôn xưng cũng quên.

Thị nữ sợ tới mức hoa dung thất sắc, liên tục kêu sợ hãi.

Nghiêm Từ Trạm chỉ cảm thấy gân xanh trên thái dương giật giật, cảm giác đau đầu lại lần nữa tập kích, ngữ điệu ảo não: “Là ai để Hoàng Thượng uống rượu?”

“Hoàng Thượng muốn uống chúng ta cũng không thể ngăn cản.” Tổng Chính Thanh cười khê: “Nhưng còn Nghiêm tướng, xác thực không hề thỏa đáng khách nhân kính rượu người, người lại đều giao cho quần gia, về tình về lý đều không nên.”

Nghiêm Từ Trạm đã bao giờ bị người ta giáo huấn, vốn là tâm cao ngất trời, nay từ địch trên triều chính lại ở trước mặt mọi người quở trách mình, tất nhiên không có cách nào nén giận, đang muốn bày sắc mặt, lại có người xen mồm –

“Tổng ái khanh sao còn gọi Thái phó là Nghiêm tướng?” Tiểu hoàng đế vui rạo rực ôm bình rượu, hướng về phía hai người nhếch miệng cười: “Nên đổi xưng hô mới phải.”

Mọi người nín thở, đại tiểu thư Tổng gia gả vào Tướng phủ, từ nay quan hệ giữa Nghiêm Từ Trạm cùng từ địch Tổng Chính Thanh lại thêm một mối, tính

theo bối phận, người sau thậm chí còn cao hơn, cái này có chút ý vị sâu xa

Tổng Chính Thanh hơi hơi nâng đầu, cười nói: “Lời nói của Hoàng Thượng chỉ phải, lão thần thiếu chút nữa đã quên, còn chưa nghe Nghiêm tướng gọi một tiếng cậu, nay nghĩ đến, thật là tiếc nuối.”

Giờ phút này Tri Nhượng Thần men say nồng nặc, làm sao hiểu được gợn sóng giữa hai người, còn ở chỗ kia ồn ào: “Bây giờ gọi cũng không muộn.”

Nghiêm Từ Trạh híh mắt, nhếch môi mông, không có dấu hiệu mở miệng.

Tổng Chính Thanh mặt không đổi sắc nhìn về nơi khác, đầu ngón tay nhẹ gõ mặt bàn.

Thật lâu sau, mới có một chữ từ khóh hàm chui ra: “Cậu.”

Tổng Chính Thanh quay đầu, tràn đầy đắc ý: “Hiền chất không cần đa lễ, về sau là người một nhà, nhớ thường mang Cẩm Dạ về Tổng phủ, ta rất yêu thương cô cháu gái mất mà tìm lại được này.”

Nghiêm Từ Trạh ngoài cười nhưng trong không cười: “Nhất định.”

Tri Nhượng Thần bỗng nhiên nhảy vào giữa hai người, oán giận nói: “Nghiêm tướng còn chưa kính rượu trầm đầu, chớ hàn huyền nữa.” Hắn ôm lấy cánh tay Nghiêm Từ Trạh, ngẩng mặt tròn, ra vẻ lão thành: “Cấp bậc lễ nghĩa không thể phớt, Nghiêm tướng phải uống hết nửa bình rượu mới được, các người nói đúng không?”

Không ai trả lời.

Tri Nhượng Thần oán hận vỗ bàn: “Vô liêm sỉ! Trẫm đang hỏi các người đó!”

Quần thần sợ hãi: “Hoàng Thượng anh minh, lời nói chỉ phải.”

Nhất loạt ánh mắt đều dừng lại trên người Nghiêm Từ Trạh, mọi người phần lớn là ôm thái độ xem kịch vui, tính ra bọn họ cũng bị ức hiếp không ít thời gian, hiếm khi có cơ hội thấy Tể tướng đại nhân oai phong một cõi này bị chèn ép, chẳng phải quá hay, huống chi lúc trước luôn nghe nói người này không uống rượu, bây giờ thử nhìn một cái, liệu hắn có nuốt xuống rồi lập tức nhổ ra hay không.

“Một ly.” Thần sắc Nghiêm Từ Trạh chưa biến, trấn định nói: “Chỉ một ly, khăn cầu Hoàng Thượng thông cảm.”

Tri Nhượng Thần lắc đầu, vô cùng hào khí: “Trẫm vất vả cả mọi người ở đây cùng Nghiêm tướng uống nửa bình, về phần Nghiêm tướng người, uống một bình đi.” Hắn chia chia bầu rượu trên bàn, cổ gồng trừng to mắt: “Vua không nói chơi!”

Mọi người kinh hãi, rượu ở đây đều là Bách Hoa tửu vận chuyển đến từ trong cung, tuy là cực phẩm, nhưng tác dụng vô cùng chậm, chớ nói nửa bình, nửa chén cũng đủ để người ta say mềm, chẳng qua bọn họ muốn xem náo nhiệt thôi, ai ngờ Hoàng Thượng lại bắt uống toàn bộ..... Vừa nghĩ như thế, người người lắc lắc đầu, khổ không nói nổi.

Nghiêm Từ Trạh thờ dãi: “Mang rượu lên.”

Từng vò rượu được xếp ra, nút hồng bị rút đi, không khí trong nháy mắt tràn ngập hương rượu, các quần thần mặt mũi xanh xao, mỗi người ôm một vò, chờ hoàng đế mở miệng.

Tri Nhượng Thần say khướt tựa vào bên người Thường Hi, vỗ tay hô to: “Các người còn thất thần làm gì, mau uống!”

Nghiêm Từ Trạh do dự một trận, cuối cùng bùng rượu lên, đưa tới bên môi.

Diêu Thủ Nghĩa nhiu mày nói: “Thiếu gia, ngài xác định muốn uống?” Không phải thiếu gia không thể uống rượu, nhưng hắn uống rượu sau sẽ..... haiz....

Nghiêm Từ Trạh nhếch cằm, sau đó không chớp mắt uống cạn ba chén, ngay sau đó chấp tay với hoàng đế: “Hoàng Thượng, xin cho thần cáo từ.” Hắn đi lại vội vàng, mới đi một bước đã bị người ngăn lại.

Không biết đại thần nào uống say không rõ thần chí, chỉ tay cười không ngừng: “Sao Nghiêm tướng lại nóng vội như thế, có phải lo lắng tân nương chờ không kịp hay không, ha ha ha.....”

Mọi người cười vang, sáu rượu ngập nảo, cũng không có kỵ quá nhiều, một đám nghiêng đông đổ tây, cười càng ngày càng ái muội: “Nghiêm tướng không cần xấu hổ, mọi người đều là đàn ông, chúng ta biết.”

Tri Nhượng Thần nhảy đến trước mặt quần thần, nghiêng đầu nói: “Nghiêm tướng không thể đi trước, trẫm còn muốn nháo động phòng của người.”

Mọi người vui đùa ầm ĩ: “Hoàng Thượng, Nghiêm tướng còn đang vội vã ôm mỹ thiếu nữ xinh đẹp.”

Tri Nhượng Thần quay đầu hỏi Thường Hi: “Nghiêm tướng thật sự rất nóng vội sao?”

Thường Hi đỏ mặt: “Nô tài cũng không quá rõ ràng.” Hần là thái giám, làm sao hắn biết.

Nghiêm Từ Trạh không nhin được: “Hoàng Thượng, thần.”

Nửa câu sau bị ngắt lời, có người sán lại đây, khoác tay lên bờ vai hắn, “Nghiêm tướng, không bằng ngài nói ra suy nghĩ trong lòng, chúng ta sẽ cầu tình với Hoàng thượng, không nháo động phòng của ngài nữa, như thế nào?”

Nghiêm Từ Trạh né qua cái tay kia, chống lên ghế dựa, bắt đầu cảm thấy có chút choáng váng đầu, rượu vừa uống giống như hóa thành nhiệt khí xông thẳng lên trán, trong lòng hắn biết không ổn, xem xét bốn phía, phát hiện ba tầng trong ba tầng ngoài đều có người vây quanh.

Thanh âm ồn ào hỗn loạn: “Nghiêm tướng, nói đi, ngài sợ cái gì chứ.”

Nghiêm Từ Trạh cắn răng: “Một khắc xuân tiêu đáng giá ngàn vàng.” Sau đó, ly rượu trong tay đập nát.

Điêu Thủ Nghĩa lắc đầu, thiếu gia đêm nay sợ là thật tức chết.

“Nghiêm tướng đủ ngay thẳng, nếu là như thế, chúng ta cũng không tiện khó xử.” Có người nhếch mày liếc mắt, đề nghị nói: “Hiếm khi hôm nay vui vẻ như thế, sẽ đưa Nghiêm tướng vào động phòng, biểu hiện thành ý, ý của Hoàng Thượng như thế nào?”

Tri Nhược Thần lúc này hoàn toàn bị cảm giác say không chế, gật đầu: “Đi, đưa, đưa đến cửa.”

Nền đỏ long phượng to như cánh tay thiêu đốt sáng quắc, màn giường màu đỏ buông một nửa, giường gỗ khắc hoa cùng đệm chăn đồng sắc, gối bạch ngọc đặt ở giữa. Cẩm Dạ im lặng ngồi cạnh giường, trong lòng lo lắng bất an.

Mặc dù đã sớm đoán trước kết quả, nhưng bị hắn thấy trước diện mạo vẫn có chút không hay, từ đó mình sẽ bị động rất nhiều. Còn phải giải thích lúc trước vì sao nâng giả trang chầu gái ông chủ quán điểm tâm, thậm chí còn phải ghen giọng nói chuyện.

Nàng càng nghĩ càng thấy phiền chán, không nhin được đứng lên, một tay nhấc khăn voan: “Ta muốn uống chén nước.”

“Không nên không nên, nhanh bỏ tay xuống.” Người săn sóc dẫu vội vàng túm tay nàng, thành thật nói: “Phải để chủ rử nhấc lên, bằng không sẽ không may mắn, lát nữa phu nhân chỉ được uống một thứ là rượu giao bôi, trước lúc đó đừng uống nước.”

Phu nhân? Phu nhân.

Cẩm Dạ yên lặng quay đầu, rất không quen với xưng hô này.

Người săn sóc dẫu đỡ nàng ngồi lại, cười nói: “Phu nhân cũng đừng cấp, ta biết tân nương bình thường đều không kiên nhẫn, người yên tâm, chủ rử lập tức đến đây.”

Cẩm Dạ kháp kháp lòng bàn tay, nàng nào có nóng vội, nàng hận không thể cho tên kia vĩnh viễn không đến tân phòng này.

Một lát, bên ngoài truyền đến tiếng bước chân, hỗn loạn với thanh âm tranh cãi ầm ĩ, từ xa tới gần.

“Ôi, đến rồi!” Người săn sóc dẫu hưng phấn nói: “Phu nhân, người mau ngồi xuống.”

Cửa phòng đột nhiên bị người ta đẩy ra, có bóng người màu đỏ bị đẩy tiến vào, bước chân hỗn động, xiêu xiêu vẹo vẹo vài bước sau đó miễn cưỡng tựa vào cột trụ vừa thở vừa nghỉ ngơi.

Ngoài cửa một đồng hán tử say.

“Nghiêm tướng cần phải hầu hạ phu nhân cho tốt.”

“Lời nói của Trương đại nhân chí phải, chúng ta nên nhanh chóng đi thôi, đừng quấy nhiễu đôi uyên ương này.”

Người săn sóc dẫu sững sốt, nhìn một đám người nhanh chóng rời đi, lại quay đầu nhìn hai người trong phòng, thức thời nói: “Mời uống rượu giao bôi trước, sau đó lại nghỉ ngơi.” Nói xong cúi người lui ra phía ngoài, nhân tiện đóng cửa lại.

Lòng Cẩm Dạ trong phút chốc nảy lên cổ họng, mẩn mòi, hoảng loạn.

Một trận trầm mặc, kẻ tiếp không ai mở miệng.

Bên tai chỉ nghe được tiếng hít thở hơi loạn của hắn, Cẩm Dạ túm ống tay áo, cố gắng trấn định cảm xúc phập phồng, mím môi thử mở miệng: “Người còn đợi cái gì?”

Khăn voan một phen bị người ta xốc lên, tầm mắt thiếu niên trước mặt không lạnh thấu xương như bình thường, dường như bởi vì uống quá nhiều rượu mà mặt đỏ ửng hơi hơi ướt át, khiến cho đôi lông mi dài kia càng thêm nồng đậm.

Áo đỏ tóc đen, kinh vì thiên nhân.

Cầm Dạ gần như đã quên trong nháy mắt, nhìn thẳng hần nửa khắc mới tìm về thần trí, nghiêm mặt nói: “Ta biết kế tiếp người muốn hỏi cái gì, ta có thể nói toàn bộ cho người, cho nên người không cần ngắt lời ta, ta.....”

Lời còn chưa dứt, hần đã nghênh diện ngã xuống, nàng rất là bất hạnh bị đặt ở dưới thân.

Bạn đang đọc truyện *Cầm Dạ Lai Phủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32

Vì sao mỗi một lần gặp mặt đều như vậy..... đây dựa không rõ?

Cảm giác say thân nhiên theo hô hấp pháp phòng của hần tràn ngập chớp mũi, toàn thân là nhiệt độ cơ thể hơi lạnh do hần truyền đến, Cầm Dạ quay đầu đi, tầm mắt chạm đến làn tóc đen rồi tung trên chân đồ uyên ương, giờ phút này sớm phân không rõ, tán loạn cùng nơi, quần quýt không rời.

Đêm động phòng hoa chúc, kết tóc hệ một lòng.

Bỗng nhiên nghĩ đến những lời này, nàng sợ run nửa khắc, lập tức quyết đoán nâng tay đẩy hần ra, ai ngờ người nọ lại đột nhiên nhắc thân mình, mắt đẹp mê muội ánh sáng, nửa là ướt át nửa là mị hoặc, không hề chớp mắt nhìn chăm chăm nàng.

Cầm Dạ cứng lại, cười đến miễn cưỡng, khoe miệng khẽ nhếch tiết lộ một chút bất an, nếu hần thực bị cảm giác say mê hoặc thần trí, đêm nay nàng có thể bình an vô sự vượt qua, nhưng lỡ như hần không say thì sao? Nàng ước chừng khá hiểu hần, giả sử bị hần tóm được một chút dấu vết để lại, vậy những ngày sau chỉ sợ sẽ không thể an bình.

Nghẹn cổ họng, hoặc là từ nay về sau ở trước mặt hần che dấu chuyện có vô công, nhưng chuyện này cũng không phải vấn đề, chỉ sợ hần vẫn còn chút ấn tượng với khuôn mặt mình, dù sao lần đó ở được trì nàng cũng không quá nắm chắc.....

Giờ phút này, bốn mắt nhìn nhau.

Nghiêm Từ Trạm hơi cúi xuống, kéo gần khoảng cách hai người, nhìn nàng sau một lúc lâu mới hàm hồ nói: “Cô là ai.....” Khi hần nói chuyện cách nàng quá gần, khẩu khí mềm mại, vô cùng thân thiết giống như tình nhân nỉ non.

Quả nhiên là say sao?

Cầm Dạ thờ ra một hơi, thử nói: “Chúng ta còn chưa uống ly rượu giao bôi.”

“Rượu.....” Hần chôn ở bên gáy nàng, vô ý thức lặp lại: “Ta không uống rượu, ta không uống.....”

Việc này cũng không phải do người.

Cầm Dạ ác ý cười cười, xoay người đẩy hần ra, bàn tay trắng nõn nhắc lên ly rượu phượng hoàng trên bàn, đổ đầy tới miệng, sau đó gập thất lưng, vỗ vỗ mỹ nam say nằm trên giường.

“Nào, cùng uống rượu giao bôi.”

Nói là giao bôi, kỳ thật chẳng qua là nàng cố ép người nào đó thần chí không rõ mà thôi, uống xong một ly, lại thêm một ly khác. Cầm Dạ nghiêng đầu, thấy hần bị nòng lên cổ ra sức ho khan, hai tròng mắt nhắm chặt, vẻ mặt không chịu nổi lại không thể phản kháng, không khỏi mừng thầm.

Chắc chắn, thật đúng là không thể tưởng được từ lượng người này kém như thế.

“Thật có lỗi, đêm nay không thể cho người tỉnh.” Cho dù như thế nào nàng tuyệt đối sẽ không để mình rơi vào tình cảnh đáng buồn ngày đầu tiên thành thân đã bị trời gở nghiêm hình ép hỏi.

Một bầu rượu nhanh chóng vui hơn phân nửa, Cầm Dạ vẫn thật cẩn thận bảo trì khoảng cách giữa hai người, sau đó tay thật sự mời. Mặc kệ hần tựa vào vai mình, một tay kia nâng lấy cằm hần, khiến cho hần há to miệng.

Nghiêm Từ Trạm nhú chặt mí, rượu ngon thuần mỹ tràn ra theo khoe môi hé mở, cánh môi kia hồng như hoa đào tháng ba, mỏng manh ánh nước, bên tai đỏ bừng một mảnh, thật là vô cùng sinh động.

Cầm Dạ bữu môi, nàng là đàn bà, hần là đàn ông, tự nhiên không có lòng thương hương tiếc ngọc, xóc nút bầu rượu lên, đổ thẳng vào miệng hần, còn

không quên nhỏ giọng oán giận: “Sao còn chưa ngủ, không ngủ ta đánh bất tỉnh người.” Còn chưa nói xong, người nọ lại đột nhiên mở mắt, nằng bị hấn nhìn giật nảy mình, không được tự nhiên đứng lên, theo bản năng dùng tay che mắt hấn lại.

Một trận trầm mặc.

Cầm Dạ sửng sốt nơi nào, cũng không biết làm sao cho phải, hấn vẫn tỉnh, trong nháy mắt lông mi phát quàng bàn tay nằng. Nằng chưa từng thấy Nghiêm Từ Trạ có dáng vẻ như thế, ngày thường là một nhân vật phong vân cường đại bề nghệ thiên hạ, trước mắt lại im lặng nghe lời gần như biến thành một người khác..... Chênh lệch quá lớn, làm nằng rất khó liên tưởng khuôn mặt trước mắt với người đàn ông tâm ngoan thủ lạt tuyệt tình lúc trước.

Ngơ ngác ngồi nửa khắc, tiếng đập cửa vang lên, đầu tiên là hai tiếng nhẹ nhàng, rồi sau đó chuyển thành tiếng gõ liên tiếp.

Là ai mà lại đường đột như thế, tùy tiện đến quấy rầy trong đêm động phòng hoa chúc.....

Cầm Dạ phản xạ định đứng lên, chần chờ một lát, lấy ra chủy thủ từ dưới gối đầu, không dấu vết nhét vào trong cổ tay áo. Ánh nến sáng tỏ, xuyên thấu qua cửa gỗ có thể thấy được bóng người mờ lung.

“Ai?”

“Thiếu, thiếu phu nhân.” Bên ngoài truyền đến trả lời ấp úng, chắc là có chút xấu hổ.

Cầm Dạ lui một bước, nghĩ nghĩ lại trở về đỡ Nghiêm Từ Trạ lên giường, thuận tay buông màn, xác định không còn gì sơ hở, lúc này mới chậm rãi mở cửa: “Chuyện gì?”

Nét mặt già nua của Diêu Thủ Nghĩa đỏ bừng, cúi đầu xuống: “Lão nô sợ hãi, thật sự là tình thế bất buộc, mong thiếu phu nhân thứ tội.”

“Điều quân gia không cần khách khí, cứ việc nói thẳng.” Nằng vẫn khách sáo như trước.

Diêu Thủ Nghĩa sững sốt: “Thiếu phu nhân, thanh âm của người làm sao vậy?”

Cầm Dạ trầm kêu một tiếng, ho nhẹ hai phát sau lại nói: “Bị chút phong hàn.” Nằng sao có thể nhớ rõ đêm đó ngẫu hứng phát huy to giọng, nếu sau này mỗi ngày đều như quý rỗng quý kêu, còn không bằng một đao giết nằng cho thống khoái.

“Mong thiếu phu nhân bảo trọng thân thể.” Diêu Thủ Nghĩa nhanh chóng tiếp lời, chuyện của chủ nhân không phải một hạ nhân như ông có thể nghi ngờ, mặc dù thân phận cô gái trước mắt làm cho ông khó hiểu, chẳng qua..... Tướng phủ xưa nay khắc nghiệt với nô bộc, ông vẫn nên quản tốt miệng mình, thận trọng từ lời nói đến việc làm mới tốt.

“Điều quân gia, còn có việc sao?” Mắt thấy đối phương sững sờ, Cầm Dạ không khỏi lên tiếng nhắc nhở.

“À, vâng vâng.” Diêu Thủ Nghĩa liên tục gật đầu, cân nhắc một hồi lâu mới do dự nói: “Thiếu gia..... uống rượu hay không?”

Cầm Dạ mỉm cười: “Dường như có chút men say, Điều quân gia không cần lo lắng, ta sẽ chăm sóc chàng thật tốt.” Nói xong nằng âm thầm kinh ngạc trong lòng, tên Nghiêm Từ Trạ kia không khỏi cũng quá tốt số, sinh ra tính tình hi nộ vô thường như vậy, lại có một nô bộc săn sóc chủ tử như thế, ngay cả uống chút rượu cũng tới riêng đây hỏi han ân cần.

Nhưng nghĩ lại lại thấy kỳ quái, hôm nay là ngày gì chứ, cho dù muốn nịnh hót cũng phải chọn lựa thời cơ mới đúng, lúc trước nằng đã từng gặp Diêu Thủ Nghĩa, nói chuyện xử sự đều khiêm tốn có lễ, theo đạo lý mà nói nhất định sẽ không đường đột như vậy.

“Kỳ thật là lão nô đưa thuốc giải rượu tới cho thiếu gia.” Diêu Thủ Nghĩa chỉ ra ý đồ đến đây, từ trong lòng lấy ra một bình sứ nhỏ, đưa qua nói: “Tứ lượng của thiếu gia không tốt, cho tới bây giờ cũng chưa uống rượu được vài lần, lão nô sợ mới vừa rồi ngài ấy bị tân khách náo loạn, thân mình sẽ không khoẻ, cho nên.....”

“Chàng uống bao nhiêu?” Cầm Dạ nghi hoặc.

Diêu Thủ Nghĩa cười gượng: “Không nhiều lắm, nửa bình.”

Nửa bình đã say? Cầm Dạ sững sốt, sau một lúc lâu mới nói: “Được rồi, lát nữa ta sẽ cho chàng uống.”

Diêu Thủ Nghĩa lau mồ hôi: “Vậy lão nô sẽ không quấy rầy thiếu gia cùng thiếu phu nhân.” Hấn cung kính lui ra, đi được hai bước lại lo lắng quay đầu: “Thiếu phu nhân.”

Cầm Dạ dừng lại động tác đóng cửa, không kiên nhẫn, ló đầu hỏi: “Làm sao vậy?”

Diêu Thủ Nghĩa chỉ cái chai trong tay nằng, thật lòng nói: “Làm ơn nhất định phải cho thiếu gia uống xong bình giải rượu này.”

“Được.”

Xoay người đóng cửa lại, nằng dương tay mở nắp bình, tiến đến mũi ngửi ngửi, vị ngọt nồng nặc không giống thuốc ngược lại cực kỳ giống mật tổ yến

nàng đổ lên đầu hấn đêm đó.

Cư nhiên ngay cả thuốc tỉnh rượu cũng ngọt

Cầm Dạ cảm thấy không thể tin được, nhủ nhủ mày, giờ tay lên, lư loát ném nó ra ngoài cửa sổ. Đối với nàng mà nói, bình sứ này không hề có nửa phần tác dụng, nếu hấn thật sự tỉnh lại thì nàng thảm.

Vén lên màn giường màu đỏ, Nghiêm Từ Trạ tựa vào đầu giường, biểu tình yên tĩnh, thuần lương vô hại.

“Nghiêm đại nhân, ta sẽ không tặng giường cho ngươi.” Cầm Dạ bĩu môi, trèo lên giường, đang muốn một cước đá hấn xuống, còn chưa ra chiêu đã ý thức được không thích hợp, nàng cứng ngắc quay đầu, phát giác mỹ nam vốn đang hỗn loạn kia bỗng nhiên ngồi thẳng người, hai mắt tỉnh táo, ngay cả biểu tình cũng lạnh như băng vạn năm không thay đổi, làm sao còn thấy chút dấu hiệu say rượu nào.

Cầm Dạ bỗng nhiên lấp bắp: “Ngươi, ngươi tỉnh.” Nàng vụng trộm vươn tay, đem chủy thủ trong tay áo nhét xuống dưới gối đầu, tạm thời nàng còn chưa muốn bị mang tội danh mưu sát chồng.

Nghiêm Từ Trạ vẫn không nhúc nhích, không có dấu hiệu mở miệng.

Cầm Dạ chột dạ tránh đi cặp mắt kia, tầm mắt tự giác lướt xuống..... vạt áo hấn khê buông lỏng, làn da lỏa lồ bên ngoài không trắng nõn như bình thường, nhìn kỹ mới phát hiện phía trên nổi rất nhiều hồng ngân, hình dạng lớn nhỏ như móng tay cái, đồng một vết tây một vết, chỗ cổ càng rõ ràng hơn.

Chẳng lẽ hấn uống rượu thân thể sẽ không khoẻ?

Nàng thờ dãi: “Ta biết trước mắt ngươi muốn hỏi cái gì, kỳ thật ta không phải cháu gái của chủ quán bánh ngọt kia, ta.....” Dừng một chút, nhất thời cũng không rõ muốn nói gì, Cầm Dạ thu vạt áo, đề thấp tiếng nói: “Ta thay ngươi nhét thuốc về đi.” Coi như làm việc thiện, sẽ được báo đáp, có thể hấn sẽ day dứt lương tâm mà buông tha mình.

Nàng dán mép giường lê ra phía ngoài, ước chừng vừa đặt chân xuống đất, tay đã bị người ta giữ chặt, nàng không kịp đề phòng, bị ôm đầy cõi lòng. Cánh tay Nghiêm Từ Trạ trải ở bên eo nàng, ngay cả tay nàng cũng bị giam cầm vào trong ngực, sức lực kia không giống bình thường, dù chỉ một khe hở nàng cũng không giãy ra được.

“Ngươi điên rồi phải không?” Cầm Dạ không dám dùng tiếng nói gầm rú vốn có, ngay cả cách bày tỏ cảm xúc phẫn nộ cũng nhẹ nhàng ôn nhu, chính mình nghe xong cũng oán khí đầy bụng.

Bất đắc dĩ đối phương lại hoàn toàn không nhìn nàng, càng ôm càng chặt, cảm nhanh chóng đặt lên vai nàng, áp nàng đau đớn.

Vì cánh tay bị buộc chặt mà mất đi năng lực hoạt động tự do, giờ phút này ngay cả điểm huyết chế trụ hấn cũng trở thành hy vọng xa vời. Cầm Dạ liêu mạng giây dựa, nhớ tới vẻ mặt cổ quái của Điều Thủ Nghĩa ngăn chặn vạn dặm trước khi rời đi, lại liên hệ với hành động khó hiểu của người nào đó giờ phút này, bỗng nhiên hiểu ra điều gì đó.

Thất thố sau khi say rượu, không coi là gì, nhưng tình trạng sầm sỡ người khác lung tung như Nghiêm Từ Trạ, vậy thì thật đúng là lần đầu tiên nghe nói, cũng là lần đầu tiên..... gặp được.

Dâm tặc.

Nàng tức giận mắng trong lòng, lập tức không còn khách khí nữa, đầu gối liều mạng đỉnh vào bụng hấn, nào biết vẫn không chút sứt mẻ, tay chân vẫn như cũ cuộn chặt lấy nàng.

“Buông tay, buông tay!” Cầm Dạ ghen đỏ mặt, dùng sức quá độ, ngay cả hô hấp cũng trở nên không thuận.

Nghiêm Từ Trạ vô ý thức than nhẹ, cũng không nghe rõ rốt cuộc đang nói cái gì, có điều hơi thở ấm áp phun trên cần cổ nàng, hành vi này ái muội lại thân mật, làm nàng xấu hổ và giận dữ đến mức sắp mất đi lý trí, cúi đầu cắn một ngụm vào bờ vai hấn.

Một miếng này vừa ngoan vừa chuẩn, cả hàm răng đâm thủng da hấn, Cầm Dạ nhanh chóng nếm được mùi máu tươi trong khoang miệng mình, lúc nhả ra liếc vết thương nàng cắn một cái, mới nhận thấy..... nhìn ghê người như vậy.

Chẳng qua cũng chẳng thấy áy náy là bao.

Mất vũ khí cùng cơ hội thi triển quyền cước, nàng không có gì ngoài một bộ răng nhọn, cũng chỉ có thể oán hận lấy đầu đâm hấn, không qua ba lượt đã mềm nhũn nằm úp sấp buông tha, hai người sát cực gần, Cầm Dạ không thấy rõ mặt hấn, chỉ có thể trừng mắt tằm màn đỏ tươi cho hết giận, đồng thời, dự cảm không tốt dần dần dâng lên trong lòng –

Nàng cứ như vậy qua cả đêm sao? Không phải chứ..... nàng chưa bao giờ tin vào quỷ thần, nhưng bây giờ chỉ có thể thành khẩn cầu cứu Phật tổ, mong đường Phật từ bi mong Bồ Tát hạ phẩm độ thế, tóm lại, ai đến cứu nàng trong tình cảnh nước sôi lửa bỏng này?!

.....

.....

Sáng sớm ngày hôm sau, sắc trời tờ mờ, gà gáy sang sáng.

Tân phòng Tướng phủ, không khí căng thẳng.

“Cách ta xa một chút.” Người nào đó họ Nghiêm khải khí lạnh thấu xương.

Cầm Dạ không cần soi gương cũng biết dáng vẻ mình thế thâm thể nào, hóa trang của nàng toàn bộ bị lem, son bột nước cọ khắp vai hấn, trâm cài tóc cùng vật trang sức đã sớm rơi xuống, nguyên bản hỉ phục hoa mỹ bị chà đạp chẳng ra bộ dáng gì.

Không xong nhất là, tay chân nàng đều bủn rủn chết lạng, không hề còn tí xú cảm giác, nàng mở to đôi mắt trắng đêm chưa ngủ, dờ khóc dờ cười nhìn người đàn ông biểu tình ghét bỏ lại tinh thần phấn chấn kia rút tay ra như chạm phải khoai lang nóng.

Vì thế thân thể mất cân bằng.

Sau đó.... bất hạnh ngã xuống.

Nàng chặt vật ngã xuống, quỳ rạp trên mặt đất, không còn sức lực đứng lên, chỉ phải ngẩng đầu cắn răng nói: “Phu quân đại nhân, thiếp thân có lỗi.” Dập đầu năm lần đại lễ, mong ngài có thể vừa lòng.

Bạn đang đọc truyện *Cầm Dạ Lai Phủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33

Cầm Dạ ngày thường luôn dùng một đôi mắt liếc biểu đạt phần nộ, đôi mắt của nàng hơi tròn, cũng không có nhiều tính xâm lược, hiển nhiên không thể so với ánh mắt có thể làm cho người ta trí tử của Nghiêm Từ Trạm như trong truyền thuyết.

Vì thế sáng sớm trừng mắt với nhau, cuối cùng nàng bại trận.

Cầm Dạ không đứng dậy nổi, chỉ có thể oán hận nhìn Nghiêm Từ Trạm phui phui y bào, rồi sau đó về mặt kiêu căng xuống giường, chân dài bước đến, mắt thấy sẽ đập lên người nàng.....

“Phu quân đại nhân, chàng như vậy sẽ đập vào ta.” Không nhẹ không nặng nhắc nhở.

Nghiêm Từ Trạm nhìn không chớp mắt, coi lời nói của đối phương là gió thoảng bên tai, một cước bước lên lán vấy hoa mỹ trùng điệp kia, sau đó ngồi xuống cạnh bàn, trên bàn vẫn hỗn độn, dưa và trái cây điểm tâm loạn lạc, duy độc bầu rượu là ngoại lệ, đoan đoan chính chính đứng bên cạnh cây nến.

Hắn cầm lấy lức một cái, mắt đẹp nhú lại: “Nàng uống?”

Cầm Dạ nhìn một góc hỉ phục của mình, tức giận đến trợn mắt há hốc mồm, quay đầu đi chỗ khác không hề rặng.

Nghiêm Từ Trạm hừ lạnh: “Ta thật không biết đã nha đầu quán bánh ngọt có tư lượng tốt như vậy.” Giờ phút này thái dương hấn lại bắt đầu đau, không kéo tới rạo rạt như bình thường, ngược lại có chút bệnh trạng như say rượu trong miệng người khác, lập tức lòng có hoài nghi, bắt đầu đi trí nhớ mơ hồ, chỉ nhớ rõ đêm qua bị một đám ma men đẩy vào tân phòng, chuyện sau đó nghĩ như thế nào cũng không có ấn tượng.

Cầm Dạ đột nhiên quay sang: “Chàng.....”

“Giọng nói to tiếng của nàng đâu?” Nghiêm Từ Trạm đứng lên, hơi cúi đầu xuống, từ trên cao nhìn chăm chăm tiểu thể từ mới vào cửa một ngày, nàng tóc dài hỗn độn, hóa trang vô cùng thâm, phần vàng trên mi mắt cùng son môi đỏ mọng ban đầu đều lem ra nơi khác, kết hợp với biểu tình ra vẻ trấn định, càng thêm buồn cười.

Cầm Dạ cúi đầu xuống, tránh đi mắt hắn, buồn bực nói: “Ta có thể giải thích.”

Nghiêm Từ Trạm không nói, không biết là duyên cớ nào, hấn luôn có thể ở trên người nàng tìm được một loại cảm giác quen thuộc khó hiểu, cố tình lại không nhớ nổi từng ở nơi nào gặp qua khuôn mặt này, nhưng tư thái nàng cố ý cụp mắt cúi đầu lại khả nghi đòi mạng.

Cầm Dạ hít vào một hơi dài: “Kỳ thật ta.....”

“Không cần tốn vô mồm.” Nghiêm Từ Trạm không kiên nhẫn ngắt lời, nói từng chữ một: “Nàng yên tâm, tất cả tin tức có liên quan đến nàng ta sẽ lập tức phái người đi thăm dò, đến lúc đó lại tính nợ với nàng.”

“Nhưng mà chúng ta đã thành thân.” Cẩm Dạ ra vẻ ủy khuất, ngụ ý là hấn quá mức keo kiệt, tính toán chỉ li có thù tất báo.

Nghiêm Từ Trạm kéo kéo khoe miệng: “Thì tính sao, nàng là người nhà họ Tống.”

Cẩm Dạ cười mà không nói, thật lâu sau mới nói: “Ta không thích Tống gia.” Cũng không phải người nhà họ Tống, nàng họ Tô, cuộc đời này cũng không thay đổi.

Nghiêm Từ Trạm nhếch mày, khẩu khí khó nén hèn mọn: “Sao nào, Tống Chính Thanh đưa nàng vào tướng phủ, nhưng nàng thật ra thông minh, nhanh như vậy đã biểu lộ lập trường.”

“Chàng cũng thật khó hầu hạ.” Cẩm Dạ nhỏ giọng nói thảm một câu, lúc đó cánh tay đã khôi phục tri giác, nàng đầm đầm chân, thử đứng lên, một tay chống mép giường, lòng bàn chân còn chưa đứng vững, một trận tê dại khó nhịn, trước khi ngã sấp xuống nàng còn tội nghiệp nhìn người nào đó liếc mắt một cái, bất đắc dĩ lòng này cứng rắn hơn sắt thép, thấy nàng gặp rủi ro ngay cả mắt cũng không nháy một cái, càng chớ luận đến việc giang tay giúp đỡ.

“Thiếu gia, thiếu phu nhân.” Ngoài cửa bỗng nhiên truyền đến tiếng tỷ nữ gọi khê.

Nghiêm Từ Trạm trầm giọng: “Vào đi.”

“Từ từ!” Cẩm Dạ vội vàng lên tiếng ngăn cản, lập tức không thể tin được quay đầu: “Chàng xác định muốn cho bọn họ tiến vào?” Dấu vết màu đỏ trên cổ hấn còn chưa biến mất, áo mở rộng, bả vai là kiệt tác nàng lưu lại, mà trước mắt mình cũng không hơn được chỗ nào, trường hợp như thế, sao có thể để người ngoài nhìn thấy.

Nghiêm Từ Trạm cười lạnh: “Trời lạnh, nàng chỉ cần ngồi tại chỗ, bọn họ không dám châm chọc.”

“.....” Cẩm Dạ yên lặng quay đầu, đây là người tự tìm, đừng trách ta không cảnh tỉnh người.

Sau một lúc lâu, cửa phòng bị nhẹ nhàng đẩy ra, đoàn người nối đuôi nhau mà vào, đầu tiên là Diêu Thủ Nghĩa, phía sau là hai tỷ nữ tay cầm dụng cụ rửa mặt.

Cẩm Dạ hơi hơi nhấc chân, đơn giản tựa vào mép giường.

“Thiếu phu nhân, sao người lại ngồi dưới đất.....” Diêu Thủ Nghĩa sừng sốt, vươn tay định nâng nàng dậy.

“Lão Diêu.” Nghiêm Từ Trạm lạnh lạnh nói: “Nàng nói nàng thích cách bài trí trong phòng này, nhất là mặt sàn lát bằng đá hồng sẫm, mặc kệ nàng cũng được.”

Cẩm Dạ cười đến cổ quái: “Ừm, nằm ở bên trên càng thoải mái.”

Diêu Thủ Nghĩa như rụng mảy, thiếu phu nhân vừa qua khỏi cửa này sao lại có ham mê đó, trời đã chuyển lạnh, sẽ sinh bệnh. Nghĩ nghĩ, ông vẫn không dám ngỗ nghịch ý của chủ tử, đi tới bên người Nghiêm Từ Trạm: “Thiếu gia, lão nô thay người.....” Ba chữ thay quần áo vì kinh ngạc mà nghẹn trong cổ họng.

Nghiêm Từ Trạm ấn huyệt thái dương, dựa vào lưng ghế bành, khẩu khí hờn giận: “Ông ngồi ở đó làm gì?”

Nét mặt già nua của Diêu Thủ Nghĩa đỏ bừng, nhớ tới câu nói lúc trước của thiếu phu nhân, lại nhìn trên người thiếu gia nhà mình lưu lại căn cứ chính xác, nghẹn nửa ngày bỗng nhiên toát ra một câu: “Thiếu gia vất vả.”

“Điều quân gia, ta cũng rất vất vả.” Cẩm Dạ rõ ràng xé da mặt, người ta nói là đấu với trời, thắng bại sớm phân, mà đấu với chồng, có thể nói là vui vô cùng.

“Vâng vâng, đều vất vả, đều vất vả.” Diêu Thủ Nghĩa mấy lần muốn đập cửa mà chạy, chính mình một phen tuổi tác, thực không dám nghĩ tới những thứ gì đó sâu xa, vốn tưởng rằng thiếu gia chán ghét người khác đụng chạm, làm sao biết được đêm qua hấn cùng thiếu phu nhân lại dừng cảm như thế, thế nhưng còn trên đất.....

“Lão Diêu, ông đó mặt làm gì.” Nghiêm Từ Trạm gõ mặt bàn, nghiêng đầu thô thô đảo mắt qua hai nha hoàn phía sau, hai người đều là vẻ mặt ngượng ngùng bộ dáng quần bách, trong đó một người gio chậu đồng, thậm chí mặt sấp đầu đến đằng sau cái chậu kia.

Diêu Thủ Nghĩa nâng tay áo lên lau mồ hôi, chần chờ sau một trận mới thử nói: “Lát nữa ta thay thiếu gia bôi thuốc đi?”

Mặt Nghiêm Từ Trạm đột nhiên lạnh xuống: “Nếu ông có việc gì thì nói thẳng, chớ ấp a ập úng.”

Diêu Thủ Nghĩa sừng một trận, chia chia chỗ vai hấn nói: “Thiếu gia bị thương, chỗ này..... hình như bị người ta cắn một ngụm.” Ông càng nói càng nhẹ, hấn không thể lấy cái hổ chôn mình xuống.

Nghiêm Từ Trạm theo bản năng lấy tay sờ soạng lên vai trái, đầu ngón tay đụng tới trong một chớp mắt mới cảm thấy đau đớn, hấn nâng mắt chống lại cặp mắt vui sướng khi người gặp họa kia, lập tức hiểu được bảy tám phần, tối hôm qua hai người bọn họ ở chung một phòng, không phải nàng thì là ai!?

Ý cười bên môi Cẩm Dạ dần dần sâu sắc, cũng không để ý tới hắn, vươn tay gọi tỷ nữ: “Đờ ta đứng lên.” Sau khi ngồi vào trên giường, nàng chậm rãi vuốt vuốt tóc dài, chậm rãi mở miệng: “Phu quân, hôm nay không vào triều sao? Chớ không phải là quá mệt mỏi, nếu không.”

Nghiêm Từ Trạm lớn tiếng: “Câm mồm!”

Cẩm Dạ lơ đãng cười cười, ngược lại chuyển ánh mắt về hướng Diêu Thủ Nghĩa, mặt người này từ này đến giờ vẫn lúc xanh lúc trắng, chắc là hiểu lầm.

Quả nhiên, Diêu Thủ Nghĩa chần chờ nói: “Thiếu gia, lâm triều còn không đi sao?” Tân hôn yến, nếu người lưu lại cùng thê tử, cũng không có gì đáng trách.

“.....” Nghiêm Từ Trạm không nói gì.

Cẩm Dạ thử động động tay chân, phát giác không lo ngại mới đứng lên, chậm rãi dịch bước tới bên người hắn, vừa mới để sát vào một chút, đôi phương đã chán ghét quay đi. Nàng nhất thời lửa giận dấy lên trong lòng, một phen véo tay hắn, kiễng mũi chân nhanh chóng tiến đến bên tai hắn: “Trên người của ngươi cũng không chỉ có một dấu răng này.”

Nghiêm Từ Trạm buông mắt, nghe phương thức nói chuyện không chút che dấu ác ý của nàng, càng lúc càng cảm thấy cực kỳ giống cô gái nào đó trước sau giao phong ba lượt, nàng ta trong ấn tượng cũng to gan lớn mật không biết sống chết như vậy, lập đi lập lại nhiều lần xúc phạm điểm mấu chốt của hắn.

“Đưa khăn cho ta.” Tay dài duỗi ra.

“Vâng.” Nha hoàn ngoan ngoãn nhúng khăn, đưa tới trong tay chủ tử.

Cẩm Dạ lui bước, hồ nghi nhìn hắn, không biết trong hồ lô hắn bán thuốc gì, tiếp theo, người nọ đã đem khăn áp lên mặt mình, lau lung tung, động tác thô lỗ, hoàn toàn không biết thương hương tiếc ngọc. Nàng đau nước mắt sắp chảy ra, bắt đắ đi có nhiều người ngoài, động võ cũng không hay lắm, chỉ có thể âm thầm túm lấy thắt lưng hắn, dùng sức véo lại.

[trong hồ lô bán thuốc gì: một câu thành ngữ của TQ ý chỉ không biết trong lòng người đó đang nghĩ gì, đang ẩn giấu cái gì]

Bức tranh này trong mắt mọi người xung quanh, lại là một đôi vợ chồng son lưu luyến ân ái, người đàn ông rửa mặt cho vợ, người phụ nữ thuận theo tựa vào trong lòng trượng phu.

Diêu Thủ Nghĩa thôn thức không thôi, đêm qua sợ thiếu gia sau khi uống rượu tạt xấu sảm sỡ người khác lung tung lại phát tác lần nữa, sợ ngày thứ hai tỉnh lại hắn giận dữ, còn đưa thuốc giải rượu lại đây, nay nghĩ đến thật là mình làm điều thừa hai người này, chỉ một đêm, cảm tình đã tốt như vậy, quả nhiên là ông trời tác hợp.

“Đủ chưa?” Cẩm Dạ tránh ra, làn da trên mặt đều bị hắn sát nóng rùng rục.

Nghiêm Từ Trạm bỏ ra chiếc khăn đã bị nhuộm đủ loại màu sắc, con người đen tinh tế đánh giá nàng một trận, môi mỏng hiện lên nụ cười ý vị sâu xa: “Hình như ta từng gặp nàng ở nơi nào.”

Cẩm Dạ cố gắng giả vờ trấn định: “Có sao? Ta rất ít xuất môn, tất nhiên phu quân nhận sai người.”

Lúc này, ngoài phòng lại có một cô gái vội vàng chạy vào, vừa chạy vừa gọi: “Tiểu thư, tiểu thư.” Sau khi tiếp xúc đến ánh mắt của Diêu Thủ Nghĩa, mới tâm không cam lòng không nguyện sửa lại miệng: “Thiếu phu nhân.”

Lòng Cẩm Dạ chợt lạnh, theo bản năng lui về phía sau vài bước.

Nghiêm Từ Trạm lôi kéo ống tay áo nàng, dùng sức đem nàng ôm lại đây, tươi cười lạnh bạc: “Làm sao bây giờ, cho dù thanh âm của nàng cố ý bị che dấu, nhưng ta vẫn còn nhớ rõ tiếng nói của nha hoàn.” Như là thực vừa lòng với bộ dáng chịu đả kích lớn của nàng, hắn phá lệ vỗ vỗ đầu nàng: “Lần thứ năm gặp mặt, ta sẽ nhớ kỹ.”

Chân Cẩm Dạ mềm nhũn, suy sụp ngã xuống đất.

“Tiểu thư!” Sơ Tinh vội vàng chạy lên, mới vừa rồi khi nàng vào cửa vì bên ngoài đứng ba bốn bóng dáng, vẫn chưa nhìn thấy Nghiêm Từ Trạm, mới có thể nhất thời sơ sẩy, nay tự biết phạm phải sai lầm lớn, lập tức trắng mặt, một tay che miệng một tay ảo não cầm vạt áo.

Nghiêm Từ Trạm tâm tình tốt, mỉm cười với mọi người: “Người đâu, cời áo.”

Diêu Thủ Nghĩa vươn dài cổ, vừa thay quần áo cho hắn vừa hỏi: “Thiếu gia, đi lâm triều?”

Nghiêm Từ Trạm mỉm cười với cô gái còn đang ngồi yên một bên, ý chỉ: “Đi, tất nhiên phải đi, ta muốn cảm tạ Hoàng Thượng cùng Cửu Vương gia cho tốt, thay ta tìm được một thê tử hiền lương thực đức như vậy, thật sự là đốt đèn lồng cũng khó tìm.”

Cẩm Dạ đấm ngực, tức giận đến gần như cắn gãy một cái răng.

Nghiêm Từ Trạm cười càng trở nên đắc ý, nghênh ngang mà đi.

Đợi đến khi người đi nhà trống, trong phòng chỉ còn ba người, Cẩm Dạ mới tìm về chút thần trí, quay đầu vỗ tay cô gái bên người: “Đừng hoảng hốt.”

“Em sợ hấn gây bất lợi cho tiểu thư.” Sơ Tinh đỏ mặt: “Đều tại em.”

Diêu Thủ Nghĩa nhúc nhủ, xen mồm nói: “Lão nô cả gan hỏi một câu, vì sao đáng về thiếu phu nhân cùng Sơ Tinh cô nương đều giống như có thật nhiều tâm sự?”

Cẩm Dạ hữu khí vô lực phát tay: “Không đề cập tới cũng thế.” Lòng của nàng, không còn một chút ánh sáng, tuy nói ngày này sớm muộn gì cũng phải đến, nhưng ông trời không khỏi quá mức hà khắc, còn chưa qua được mấy ngày bình an đã khiến cho nàng vào địa ngục, thời gian sau này tất phải đấu đến mức cá chết lưới rách

Cũng thế, là hoàng đế chỉ hôn, hấn cũng không dám quá mức quang minh chính đại động tới nàng, hoặc là, Tổng Chính Thanh miễn cưỡng coi như một chỗ dựa, ai chết còn chưa nhất định, tướng phủ như chiến trường. Vừa nghĩ tới đó, ánh mắt Cẩm Dạ lại trở nên sáng ngời: “Điều quân gia, trong tướng phủ có gia quy gì không, ta mới đến, không quen thuộc cho lắm, còn phải làm phiền ông.”

Diêu Thủ Nghĩa nhếch cằm: “Gia quy đều trình trên từ đường tổ tông, chẳng qua ban ngày lão phu nhân niệm kinh ở đó, cho nên không tiện quấy rầy, đợi đến chạng vạng ta sẽ mang thiếu phu nhân đi qua.”

Cẩm Dạ giật mình, lão phu nhân, Nghiêm gia này còn có lão phu nhân? Nàng châm chọc một lát, lại nói: “Là..... là mẫu thân của phu quân ta sao?”

Diêu Thủ Nghĩa cười nói: “Tất nhiên.”

“Nhưng ngày hôm qua khi tiểu thư bái đường thành thân ghé trên cao đường không thấy có bóng dáng ai mà.” Sơ Tinh xen mồm: “Chẳng lẽ ngay cả ngày vui của con mình bà ấy cũng không nguyên ý lộ diện sao?”

“Một lời khó nói hết.....” Diêu Thủ Nghĩa xấu hổ, ấp úng nói không nên lời một nguyên cớ, thật lâu sau mới thở dài: “Nói tóm lại, có một điều ta muốn nhắc nhở thiếu phu nhân, từ đường kia, ngày thường vẫn ít đi thì hơn, lão phu nhân từ nhỏ thích yên tĩnh, cực chán ghét bị người khác quấy rầy.”

Cẩm Dạ gật đầu, nhẹ giọng nói: “Nhưng theo đạo nghĩa, chẳng phải buổi sáng hôm nay ta vẫn nên đến chỗ bà ấy kính trà sao? Ta thân là con dâu, nếu ngay cả việc nhỏ ấy cũng không làm được chỉ sợ sẽ trở thành đề tài bàn tán cho người khác.

“Thiếu phu nhân lo lắng không phải không có lý, nhưng mà..... lão nô thật sự không dám mạo muội đi quấy rầy, ngay cả thiếu gia một năm cũng sẽ không đến từ đường vài lần.” Diêu Thủ Nghĩa khó xử sờ sờ cái trán, “Nếu không ta phái người đi thông báo một tiếng trước, nếu bà ấy không đồng ý chúng ta đi vào, việc này sẽ từ bỏ, thiếu phu nhân cũng không tất đặt ở trong lòng, như vậy được không?”

“Làm theo ý của Điều quân gia đi.” Cẩm Dạ mím môi, sau đó nói: “Như vậy trước hết phiền ông dẫn đường.”

Cởi áo hi ra, thay quần áo màu tím nhạt, Cẩm Dạ không bôi son phấn tóc mây búi một nửa, thân nhiên đi theo phía sau Diêu Thủ Nghĩa, người này cước bộ chần chờ, đi hai bước lại muốn dừng một hồi lâu, thỉnh thoảng còn lắc đầu thở dài, đáng về muốn nói lại thôi.

“Điều quân gia, ông rất khó xử?” Nàng thực tại có chút hoang mang, lão phu nhân tướng phủ thực sự đáng sợ như vậy sao, huống chi, người muốn phụng trà là nàng, cho dù lo lắng cũng không nên đến phiền ông ấy mới phải.

“Thiếu phu nhân, người không biết.” Diêu Thủ Nghĩa ở chỗ góc hành lang gấp khúc dặm chân, thật lòng nói: “Lão nô từng đi qua Vân Tâm cư mấy mươi lần, nhìn thấy mặt lão phu nhân duy chỉ có mấy lần ít ỏi, phần lớn thời điểm đều bị nha hoàn bên người của bà ngăn cản bên ngoài, hơn nữa..... lão phu nhân làm người nghiêm cẩn thích tĩnh, phàm là có hạ nhân làm bất cứ thứ gì bên trong, đều phải chịu một chút đòn hiểm.”

Cẩm Dạ táp lưỡi: “Chẳng phải Nghiêm Tử Trạm cũng vậy sao?”

Diêu Thủ Nghĩa kỳ quái liếc nhìn nàng một cái.

Cẩm Dạ cười cười, lúc này mới sửa lại xưng hô: “Ta nói, điểm này của phu quân cũng tương tự như mẹ chàng, chẳng qua ta tò mò hi yến đêm qua sao lại chưa từng có ai nhắc tới lão phu nhân.”

Diêu Thủ Nghĩa nhủ mảy: “Từ khi lão gia mất, phu nhân gần như chưa từng bước ra khỏi cửa, duy có hàng năm ba lần đi lên núi tĩnh dưỡng ba tháng, những ngày ở lại trong phủ cũng chỉ ngán ngủ như vậy.”

Cẩm Dạ buông mắt, xem ra tướng phủ này thật sự ần ần không ít chuyện xưa, một chủ nhân trẻ tuổi hi nộ vô thường, cộng thêm một lão bà yêu sạch sẽ thành bệnh, hơn nữa theo như nàng suy đoán, lão phu nhân này hình như cũng không thích Nghiêm Tử Trạm cho lắm, thử hỏi các bậc cha mẹ trong thiên hạ, có ai vắng mặt trong ngày vui của con đẻ.....

“Thiếu phu nhân, Diêu cô đến đây.” Diêu Thủ Nghĩa bỗng nhiên né nhanh vào mé.

Diêu cô? Cẩm Dạ nhướng mày, quay đầu liền nhìn thấy bên kia có một bóng áo trắng bước nhanh mà đến, đợi khi đến gần một chút mới nhìn rõ dung mạo, chẳng qua vừa nhìn lên, Cẩm Dạ lại đui mù.

Nàng chưa bao giờ gặp được một cô gái..... đặc biệt như thế.

Thằng thần mà nói, bản thân Cẩm Dạ là một người cao gầy, nhưng Diệu cô này lại so với nàng cao hơn hẳn một nửa, trên dưới ba mươi tuổi, cái trán tròn bóng, tóc dài sau đầu búi thành một cục, màu da hơi tối, mắt sắc môi mỏng, là một diện mạo không có thiện cảm cho lắm, làm cho lòng người sinh ra e ngại.

Nửa khắc, ba người gặp nhau.

“Điều quân gia.” Cô gái phúc thân, thanh âm có chút khàn khàn.

Diêu Thủ Nghĩa hơi cười, thân thiện tiếp đón: “Diệu cô.” Nói xong, ông lại quay hướng Cẩm Dạ, giới thiệu với cô ta: “Đây là thiếu phu nhân, hôm qua mới vào cửa, đang vội tới dâng trà thỉnh an cho lão phu nhân.”

“Cô thành thân với thiếu gia?” Cô gái đột nhiên nhìn về phía người đối diện.

Cẩm Dạ mỉm cười: “Đúng vậy, buổi sáng hôm nay nên thỉnh an mẫu thân mới phải, Diệu cô có thể thay ta thông báo một tiếng hay không?”

“Không cần.” Rõ ràng lưu loát cự tuyệt, không thấy giải thích.

Cẩm Dạ kinh ngạc, được lắm một hạ nhân vô lễ.

Diêu Thủ Nghĩa cười lạnh: “Diệu cô, cô xem, nghĩ đến một mảnh lòng thành của thiếu phu nhân, làm phiền cô thông truyền một tiếng, nếu phu nhân không chịu, chúng ta sẽ không ở lâu.”

Cô ta bĩu môi: “Phu nhân không gặp người ngoài.”

Cẩm Dạ khẽ nhếch miệng, cảm thấy vớ vẩn, Diêu quân gia đã nói tới thân thế của nàng, Diệu cô còn quyết tuyệt xưng hô nàng là người ngoài như vậy, hóa ra trong mắt vị lão phu nhân này, con dâu cũng là người ngoài.

Thế thì thôi, cũng không cần phải dày mặt khẩn cầu, nàng tới nơi này, chẳng qua là vì đạo nghĩa, không muốn để người khác gièm pha, bắt đắc dĩ đối phương không cần, vậy thì nàng cũng bớt lo, coi như trong tương phủ này không có bà bà là được.

“Điều quân gia, đi thôi.” Nàng thu hồi cánh tay đang đặt trên lan can, lạnh lùng quay đầu nói: “Quấy rầy, về sau sẽ không đến nữa.”

Diêu Thủ Nghĩa lắc đầu, sớm biết như thế, sẽ không mang thiếu phu nhân đến đây, hại nàng vô duyên vô cớ bị xấu hổ.

Cẩm Dạ tiêu sái xoay người, tay áo lam rộng thùng thình theo gió bay lên, không nhẹ không nặng đảo qua trên mặt Diệu cô, người đó cước bộ nhẹ nhàng, nhanh chóng tránh đi.

Biết võ?

Cẩm Dạ nhíu đôi mi thanh tú, chống lại ánh mắt cô gái, mới vừa rồi mình chỉ muốn hạ uy một chút, âm thầm tạo ra chút chương phong, theo đạo lý nếu là một cô gái bình thường phải sớm ngã xuống mới đúng, không ngờ lại phản ứng nhanh như vậy.

“Thiếu phu nhân, lão nô mang người đi hậu thất nơi đặt gia phả.” Diêu Thủ Nghĩa khom người, có chút áy náy.

“Từ từ đã.” Diệu cô mân môi, thật lâu sau lại mở miệng: “Thiếu phu nhân chờ, để ta đi xin chỉ thị của phu nhân một chút.”

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Dạ Lai Phủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 34

Khi Trì Nguyệt Hằng đi vào Nguyệt Tầm điện, Trì Nhượng Thần còn đang trong giấc mộng, tay nhỏ bé mập gầy gao túm một góc màn, áo ngủ tư thế nằm bất nhả mà lật đến ngực, lộ ra cái bụng phình to, tiểu thái giám hầu cận cúi đầu quý gối bên cạnh, nhẹ nhàng lay quạt.

“Hoàng Thượng, thần có việc cầu kiến.” Giọng nam trầm thấp có chút dễ nghe.

Sau một lúc lâu, không truyền đến tiếng đáp lại, tiểu hoàng đế lật mình, miệng than thở hai câu, ngủ say sưa như trước.

Trì Nguyệt Hằng nhăn mi lại, đang suy nghĩ có nên kéo đối phương một phen hay không.

“Vương gia.” Thường Hi hơi ngại ngùng đầu, không dám nhìn thẳng hẳn, chỉ phải cúi hạ người: “Hoàng Thượng hôm qua đi tiệc vui của Nghiêm tướng, chơi đến giờ tỵ mới hồi cung.”

Trì Nguyệt Hằng híp mắt, mặt không chút thay đổi nói: “Cho nên người đây là đang báo cho bốn vương gia không nên tìm đến Hoàng Thượng?”

“Nô tài không dám.” Thường Hi nhanh chóng tiếp lời: “Là nô tài lảm miệng, Vương gia chớ trách.”

Trì Nguyệt Hằng hừ lạnh một tiếng: “Người đi ra ngoài đi.”

Thường Hi ngăn ra: “Nhưng Hoàng Thượng lát nữa thức dậy không có nô tài.....”

“Đi ra ngoài!” Trì Nguyệt Hằng không nề mặt, câu nô tài này thực to gan, tiền cung cũng được một thời gian rồi, trước đây đều là bộ dáng nhu thuận khiêm tốn, nhưng vài năm nay ý vào sự sùng ái của hoàng đế càng trở nên kiêu ngạo, thường thường ra cung một mình, nghe nói còn có quan hệ với Tổng Chính Thanh.

Tai họa ngầm như vậy, xem ra nên trừ bỏ.

Thường Hi vụng trộm liếc mắt người đàn ông trước mặt một cái, thấy người này mặt mũi âm trầm có vẻ giận, lập tức cũng không dám tiếp tục ngỗ nghịch đối phương, nhanh chóng cúi thân mình gấp thắt lưng lui ra ngoài: “Nô tài ở ngoài điện, Vương gia có gì phân phó thì gọi nô tài.”

“Rượu ngon, rượu ngon.....” Trên giường truyền đến tiếng ni non mơ hồ không rõ, quả cầu thịt kia lẩn lẩn hai vòng, sau đó tự đẩy mình vào hiểm cảnh, non nửa thân mình đều treo ở giữa không trung.

Trì Nguyệt Hằng mỉm cười, vẫn chưa có ý tính lại đối phương.

Một lát sau, thanh âm vật nặng rơi xuống đất vang lên.

Trì Nhượng Thần còn buồn ngủ bò người dậy, một tay ôm cái hông, thất kinh: “Sao hông trĩu lại đau như vậy, Thường Hi, Thường Hi.....” Bỗng nhiên dừng lại, hần nhìn chăm chăm vào người nào đó vẻ mặt thanh khí sáng, lập tức quay đầu nhìn long sàng trống rỗng, tức giận nói: “Cửu ca thật đáng giận, thấy trĩu ngã xuống cũng không đến đỡ một phen.”

“Hoàng Thượng, thần vừa mới tiến vào.” Trì Nguyệt Hằng không nóng không lạnh nói.

“Cửu ca nói dối cũng không đỏ mặt, thôi vậy, trĩu không so đo với huynh.” Trì Nhượng Thần khoát tay, kéo bộ đồ ngủ áo rách quần manh, vừa ngáp vừa nói: “Chẳng phải còn chưa đến thời gian lâm triều sao, trĩu cũng không muộn, sáng sớm Cửu ca tới đây quấy nhiễu giấc ngủ của người khác, đến tột cùng ý muốn như thế nào.”

Trì Nguyệt Hằng cúi gấp thắt lưng, ôm tiểu hoàng đế tròn vo kia lên ghế quý phi, cười đến cổ quái: “Hoàng Thượng, đêm hôm qua có tận hứng hay không?”

Trì Nhượng Thần mềm nhũn nằm úp sấp dựa vào lưng ghế, thở dài: “Cũng không phải trĩu nạp phi, có gì mà tận hứng.” Vừa dứt lời đã bị người ta tặng cho một cái búng trán, hần ôm đầu giả bộ giận dữ: “Trì Nguyệt Hằng, trĩu là ngôi cửu ngũ chí tôn, huynh lập đi lập lại nhiều lần tra tấn trĩu, cần thận trĩu.....”

“Hoàng Thượng định như thế nào?” Trì Nguyệt Hằng néo khuôn mặt bánh bao kia một phen, cười to: “Nếu muốn tru di cửu tộc, xin đừng tính cả mình vào đó.”

Trì Nhượng Thần vuron cổ, nghi hoặc: “Sao Cửu ca lại vui vẻ như thế, không quá giống bình thường.” Ngày thường ở trong cung vĩnh viễn đều là tư thái nghiêm cần, cần thận tỉ mỉ, cũng đáng về bất cần đời trước mặt một trời một vực.

“Ta đang vui vẻ thay Nghiêm tướng, cưới được thê tử môn đăng hộ đối.” Trì Nguyệt Hằng dựa ở cạnh bàn, ra vẻ chân thành nói: “Đây ít nhiều cũng nhờ Hoàng Thượng.”

Trì Nhượng Thần sờ sờ đầu, có chút tự đắc nói: “Vậy thì có là gì, nếu huynh thích trĩu cũng chỉ cho huynh một cô, chẳng phải Tổng phủ còn một thiên kim nữa sao?” Cửu ca so với Nghiêm tướng còn lớn hơn hai tuổi, cũng đã đến thời điểm lập gia đình.

Nghe vậy Trì Nguyệt Hằng kinh hãi: “Không nhọc Hoàng Thượng lo lắng, thần sớm đã có người trong lòng.”

“Ai?”

“.....” Lừa gạt người.

Trì Nhượng Thần nhảy khỏi ghế quý phi, kéo tay áo hần ngựa đầu nói: “Cửu ca, mẫu hậu nói đợi đến ngày đại hôn của trĩu, tất có thể nhìn thấy đàn bà của huynh đây khắp cả sảnh đường.”

Quả là một khó khăn lớn.

Trì Nguyệt Hằng yên lặng lau mồ hôi lạnh một phen, ngay sau đó lại thay khuôn mặt tươi cười: “Nào, nói với ta, trong tiệc vui có xảy ra chuyện gì thú vị hay không?” Tỷ như Nghiêm tướng nổi giận lật bàn, hoặc là trong lúc động phòng cô dâu ra tay quá nặng, tùy tiện cái gì cũng được.

“Trẫm. trẫm không nhớ rõ.” Tiểu hoàng đế chỉ nhìn trời.

Tri Nguyệt Hằng nhủ mảy may truy vấn: “Sao có thể không nhớ rõ? Chẳng phải Hoàng Thượng đích thân tới tiệc cưới của Nghiêm tướng sao?”

Tri Nhượng Thần sững sốt, thật lâu sau mới nghen ra một câu: “Hình như trẫm uống rượu, chỉ nhớ rõ trước khi ngủ bị cung nữ đút không ít thuốc tỉnh rượu, những chuyện lúc trước không có nửa phần ấn tượng.” Nói xong, hắn cọ cọ lui hai bước, sau khi phát giác tươi cười của đối phương dần dần trở nên lạnh bạc, lại thấp giọng nói: “Cửu ca đừng nóng giận, chuyện trẫm uống rượu huynh đừng nói cho mẫu hậu.”

Khóe miệng Tri Nguyệt Hằng run rẩy: “Ta không giận vì việc này.”

Tri Nhượng Thần tròn to mắt: “Đó là.” Bả vai bị đè lại, hắn chống lại ánh mắt vô cùng đau đớn của người nào đó, không khỏi sùng sốt: “Làm sao vậy?”

“Ta giận người bỏ qua khoảnh khắc đẹp nhất trong cuộc đời Nghiêm tướng.” Ngữ điệu phẫn nộ.

“Cửu ca đang tiếc nuối mình không đi sao?” Tri Nhượng Thần nghiêng đầu, thật cẩn thận mở miệng: “Lại nói, trẫm thấy huynh ba ngày hai lần chạy tới Tướng phủ, còn tưởng rằng Cửu ca và Nghiêm tướng cảm tình sâu đậm, sao biết được ngay cả ngày vui của hắn huynh cũng vắng mặt.”

Tri Nguyệt Hằng thốt ra: “Ta cũng rất muốn đi chứ!” Nếu không phải sợ bị tên kia ám toán, hắn đã sớm chuẩn bị hậu lễ tới cửa.

Lúc này, Thường Hi bỗng nhiên nhắc nhở ở ngoài điện: “Hoàng Thượng, nên dùng đồ ăn sáng, lập tức lâm triều.”

“Truyền đi.” Tri Nhượng Thần bĩu môi, xoay người nói: “Cửu ca, hôm nay Nghiêm tướng sẽ xuất hiện, huynh đã không đi, như vậy về tình hình cụ thể huynh tự mình hỏi hắn cũng được.”

Tri Nguyệt Hằng cương một chút, thẳng gối quỳ cáo từ: “Thần đột nhiên nhớ ra còn có việc cần xử lý, về vương phủ trước, Hoàng Thượng không cần nhắc tới tin tức thần hồi kinh với Nghiêm tướng, thần sẽ tự mình dâng môn bài phòng.” Vừa dứt lời, hắn vội vàng đứng dậy rời đi.

Còn lại Tri Nhượng Thần một mình ngơ ngác nhìn bóng dáng này phiến muộn: “Cửu ca đối với Nghiêm tướng thật đúng là vừa kính sợ vừa quan tâm.”

Giọng nữ ngâm tụng kinh phạt quanh quẩn trong từ đường cách đó không xa, phối hợp với tiết tấu gõ mõ, cảm giác đoan trang túc mục thân nhiên sinh ra.

Cẩm Dạ ở ngoài phòng, đối mặt với cánh cửa đóng chặt kia đã nửa canh giờ, lâu đến mức bắp đùi của nàng tê dại, tay cầm ly trà bắt đầu run run, gần như sắp rơi xuống cạnh cửa.

“Thiếu phu nhân, ở lâu vô ích.” Diêu Thủ Nghĩa thử nói: “Diệu cô đi vào lâu như vậy cũng không đi ra, lão nô đoán là phu nhân không chịu gặp chúng ta, không bằng vẫn nên đi thôi.”

Khớp hàm Cẩm Dạ cắn thật chặt, nữ chủ nhân Nghiêm gia thật là có giá, coi như nàng được chứng kiến, cũng vậy thôi, lần này đến thỉnh an vốn xuất phát từ đạo lý, là đối phương cứng rắn quyết tâm sập cửa vào mặt nàng, vậy không trách nàng được.

Nhét làn tóc rối ra sau tai, nàng thân nhiên mở miệng: “Điều quân gia, vậy theo ý ông đi.”

Hai người đang muốn rời đi, trùng hợp là cánh cửa kia lại mở, Diệu cô nhô đầu ra trầm giọng nói: “Phu nhân xong rồi, thiếu phu nhân vào đi.”

Cẩm Dạ mân môi không nói một câu.

Diêu Thủ Nghĩa thúc giục: “Thiếu phu nhân, mau đi đi, lão nô ở bên ngoài chờ ngài.”

Sao có thể trùng hợp như vậy, thật đúng là coi nàng như khi dễ đùa giỡn sao? Cẩm Dạ là người thông minh, lập tức hồi thần, đối phương sớm rõ ý đồ của nàng, cố ý dễ dàng chờ, xem có thể kiên nhẫn bao lâu, nói vậy lúc trước cạnh cửa từ đầu tới đuôi có lẽ đều đang giám thị nàng.

“Thiếu phu nhân.” Diệu cô hờn giận: “Nếu ngài chưa tỉnh ngủ, vậy thì trở về ngủ thêm đi.”

Cẩm Dạ nắm chặt bàn tay, nghen lửa giận đang dấy lên, lễ phép cười nói: “Sao có thể, chỉ là hơi kích động thôi, đêm qua không thấy được diện mạo của lão phu nhân, hôm nay có phúc, cho nên không khỏi ngây ngốc, thỉnh thứ lỗi.”

Diệu cô nhếch cằm, dẫn đường.

Trong từ đường thờ phụng bài vị tổ tông Nghiêm gia, hương khói trắng lượn lờ, từ đường trống trải không có quá nhiều bài trí, một loạt nền đỏ thấp sáng, Nghiêm gia lão phu nhân Tiền Khả Tâm ngồi trên bồ đoàn, tóc dài búi thành viên kế sau đầu, không thấy vật trang sức gì cả, mặc váy áo giản dị màu xanh thẫm, tay phải đeo vòng tay ngọc bích, tay trái cầm một chuỗi Phật châu, gần như cả người cùng bầu không khí yên tĩnh quanh mình hòa thành một thể.

Cẩm Dạ chỉ liếc mắt một cái liền kinh diễm, khuynh quốc khuynh thành không gì hơn cái này, nô bộc từ trên xuống dưới trong Nghiêm phủ gọi bà một tiếng lão phu nhân sợ là hoàn toàn làm cho bà già đi. Người phụ nữ này, nếu nhìn theo vẻ bề ngoài, chẳng qua chỉ trên dưới ba mươi tuổi, mà ngũ quan của Nghiêm Từ Trầm lại hoàn toàn di truyền từ bà, khác nhau ở chỗ giữa mi người sau hơn chút oai hùng khí khái.

Đánh giá một lát, nàng không hề làm càn nữa, đi tới trước mặt, an phận quỳ xuống, bưng ly trà nói: “Mẹ, con dâu tới thỉnh an người.”

Mắt Tiền Khả Tâm không nâng nửa phần, lạnh lùng nói: “Cô không cần đến từ đường.”

Cầm Dạ cười miễn cưỡng: “Hôm qua con dâu mới vào cửa, sao có thể lỗ mãng, mời mẹ uống xong ly trà này, hơi lạnh một chút, mong mẹ không lấy làm phiền lòng.”

Tiền Khả Tâm vẫn không vươn tay ra nhận, nhưng Diệu cô lại nhận lấy đặt trên chiếc bàn thấp bên cạnh, xoay người tiến đến bên tai chủ tử nhà mình nhẹ giọng nói: “Phu nhân, người nhìn ánh mắt nha đầu kia mà xem, có phải cực kỳ giống người đó hay không?”

Cầm Dạ mím môi, không rõ.

Tiền Khả Tâm hơi ngắc đầu, sau đó, đột nhiên đứng thẳng thân mình, kinh hãi: “Cô.....”

Cầm Dạ kinh ngạc: “Mẹ, con dâu có làm sai chỗ nào hay không?”

Tiền Khả Tâm hít một hơi thật sâu: “Tổng Uyển Như là gì của cô?”

Cầm Dạ nhếch mày, sau một lúc lâu đáp: “Là mẹ con.”

“Tổng Uyển Như là mẹ cô?” Tiền Khả Tâm đột nhiên cười to, dương tay gạt phát ly trà trên bàn, hung tợn nói: “Con gái của tiện nhân, cũng xứng bước vào cửa lớn Nghiêm gia ta.”

Nước trà hắt cả người Cầm Dạ, mặc dù không đến mức bỏng, vẫn cảm thấy khó chịu vô cùng. Nhưng giờ phút này làm nàng phần nộ chính là hai chữ “tiện nhân” trong miệng đối phương, mẹ nàng là người con gái thông minh như vậy, sao có thể bị người ta nhục mạ bằng hai chữ này..... Rốt cuộc không nhịn được tức giận, nàng vỗ một chương lên bàn, năm ngón tay ghim sâu ở giữa, cắn răng nói từng chữ một: “Không được vũ nhục mẹ ta.”

“Mẹ cô quyền rũ chính em trai ruột của mình, sau đó còn bỏ trốn cùng đứa ỏ, cô thử nói xem, bà ta có xứng đáng với chữ tiện này hay không?” Giờ phút này khuôn mặt Tiền Khả Tâm dữ tợn, không thể tìm thấy dù chỉ là nửa phần xinh đẹp.

Gió to sóng lớn ập tới, ngược lại Cầm Dạ quên mở miệng phản bác, trong đầu quanh quẩn đều là lời nói của Tiền Khả Tâm, quyền rũ đệ đệ của mình? Tổng Chính Thanh? Mẹ và Tổng Chính Thanh, không thể nào, không thể nào.....

Tiền Khả Tâm từng bước ép sát: “Năm đó chuyện gièm pha này truyền khắp phố lớn ngõ nhỏ, nếu cô không tin, có thể đi hỏi cậu cô.”

“Nói vậy?” Cầm Dạ vươn tay đẩy một cái, bất đắc dĩ bị Diệu cô ngăn lại, nàng lui một bước, cố gắng bình tĩnh: “Mẹ ta là người như thế nào, ta rõ hơn ai hết, hôm nay ta kính bà là trưởng bối, bỏ qua đi, nếu để cho ta nghe được lời nói như thế một lần nữa, chớ trách ta ra tay vô tình.” Một cước dẫm nát mảnh nhỏ trên đất, nàng đập cửa mà đi.

Bên ngoài là Diêu Thủ Nghĩa đang lẳng lặng chờ đợi, thấy nàng đi ra, liền tiến lên nói: “Thiếu phu nhân, sao rồi?”

Khuôn mặt Cầm Dạ xanh mét, đi thẳng về phía trước: “Ta muốn ra ngoài một chuyến.”

Diêu Thủ Nghĩa đi theo phía sau nàng, ước chừng cũng ý thức được cuộc nói chuyện không khoái trá cho lắm, nghĩ nghĩ lại nói: “Nếu tâm tình thiếu phu nhân không tốt, vậy lão nô đi chuẩn bị xe ngựa, có điều kỳ thật hôm nay là ngày lại mặt, ngài không đợi thiếu gia cùng đi Tổng phủ sao?”

Tổng phủ? Đi Tổng phủ, Tô gia mới là nhà mẹ đẻ của nàng.

Vừa lúc, thừa dịp người nào đó không có ở đây, nàng có thể về nhà phát giận, thuận đường..... cũng hỏi thăm những lời gièm pha trong miệng người phụ nữ kia rốt cuộc ra sao.

Vừa nghĩ tới, Cầm Dạ dừng bước chân: “Chỉ sợ phu quân bận chính sự, không có thời gian theo giúp ta, như vậy đi, làm phiền Diêu quản gia chuẩn bị một chút, mình ta trở về là được.”

Diêu Thủ Nghĩa gật đầu, nhanh chóng gọi người ta chuẩn bị xe ngựa.

Cầm Dạ đang túm lần vẩy bước lên xe, lại nghe thấy Sơ Tinh thở dài: “Tiểu thư, sợ là người không đi được.” Nhìn về phía sau, một chiếc xe ngựa màu đen xa hoa chậm rãi đứng ở trước mặt.

Cửa xe mở ra, Nghiêm Từ Trạm vén vạt áo tiêu sái bước xuống, khoe môi hàm chứa nụ cười yếu ớt đủ để cho nhật nguyệt thất sắc, trong mắt đẹp lại tràn đầy chế nhạo: “Muốn chạy?”

Cầm Dạ sững sốt, miễn cưỡng nói: “Phu quân nói đùa, chẳng qua thiếp thân muốn về nhà mẹ đẻ một chuyến mà thôi.”

Diêu Thủ Nghĩa vỗ tay: “Thiếu gia, vừa lúc ngài đã tới, hôm nay là ngày lại mặt của thiếu phu nhân, muốn cùng phu quân về nhà mẹ đẻ, người xem.....”

Nghiêm Từ Trạm cười ác ý: “Là vậy sao, ta sẽ cùng nàng.”

“Cái gì?!” Cẩm Dạ kinh hoàng, thiếu chút nữa dẫm lên váy mình, vì sao hôm nay những chuyện đáng giận đều tụ tập cùng một chỗ

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Dạ Lai Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35

Bắt đầu từ thời khắc Cẩm Dạ ngồi lên xe ngựa, trái tim nàng chưa bao giờ bình tĩnh, dù rằng mặt nàng mỉm cười, bề ngoài xem vẫn bất động thanh sắc như trước, nhưng đôi tay nắm chặt chiếc khăn lại vô tình lộ ra chân tướng bên trong.

Kế hoạch bị quấy rầy, bảo nàng sao có thể không ảo não, ngay cả Sơ Tĩnh cũng bị hấn cổ ý lưu tại tướng phủ, cứ như vậy, bên người không còn ai giúp đỡ, mà lộ tuyến ban đầu chuẩn bị đi Tô phủ cũng chỉ phải bỏ dở nửa đường.

Càng không xong là, trước khi xuất giá nàng đã thương lượng với Tổng Chính Thanh ngày thứ hai sẽ không trở về, vấn đề bây giờ là không biết lão hồ li kia có ở Tổng phủ hay không, vạn nhất gặp phải Tổng Đình Nguyệt cuồng đại không thay đổi, còn có tên Tổng Cảnh Hiền e sợ cho thiên hạ không loạn nữa.....

Cẩm Dạ cắn môi, chỉ cảm thấy đau đầu không thôi, lặng lẽ liếc mắt người đàn ông ngồi bên cạnh một cái, thấy người này mặt mày lạnh nhạt vẻ mặt trong sáng, liền càng cảm thấy khó chịu.

Vì sao nàng lại đẩy mình vào hoàn cảnh như thế? Ngồi cùng xe ngựa với oan gia có cùng khúc mắc, còn phải đi đối mặt với một đám người khó ở chung ở Tổng gia.....

Ngược lại mà nói, tình trạng phu quân nàng xem ra có vẻ tốt hơn nàng rất nhiều.

Mới vừa rồi trước khi xuất môn Nghiêm Từ Trạm vội vàng cời triều phục ra, để nha hoàn tùy ý lấy một bộ quần áo hàng ngày, trước mắt chiếc áo ngoài nguyệt sắc này xác thực bình thường, phía trên cũng không có một chút hoa văn, mà hấn cũng như đang cố ý khiêm tốn, dùng để cài tóc cũng chỉ là một cây trâm gỗ, bắt mắt đi ở trong mắt Cẩm Dạ, còn có chút hương vị giấu đầu hở đuôi.

Nếu muốn mặc không để người ta chú ý, vậy che mặt đi chẳng phải tốt lắm sao? Nàng cảm giận nghĩ, không biết bất tri bất giác mình dĩ nhiên bắt đầu ghen tị với một người đàn ông.

Tay Nghiêm Từ Trạm cầm quyền sách, tư thái băng sơn vạn năm không thay đổi, kiêu căng thanh cao khó có thể tới gần. Cẩm Dạ ngồi bên cạnh hấn, gần như có thể cảm thấy hàn ý cuộn cuộn trên người đối phương không ngừng ngấm vào xương cốt mình, không gian trong xe ngựa không coi là rộng rãi, hai người cách xa nhau cũng chỉ trong gang tấc.

Mỗi khi gặp phải mặt đường xóc nảy, Cẩm Dạ thường thường không tự giác lệch thân mình, có khi không cẩn thận đụng tới quần áo người nào đó họ Nghiêm, hấn sẽ cau mày, bắn trả một ánh mắt sắc lạnh như dao.

Vì thế, sau khi chẳng hiểu sao bị trừng mắt mấy lần, cuối cùng nàng không nhịn được, dứt khoát xoay người tức giận nói: “Thứ lỗi cho ta nói thẳng, nếu chàng không muốn theo giúp ta lại mặt, nói thẳng là được, làm gì phải cố ép chính mình?”

Nghiêm Từ Trạm cũng chẳng thèm nhìn nàng một cái, hoàn toàn coi như gió thổi bên tai, vươn ngón tay dài nhỏ lật sách loạt xoạt.

Cẩm Dạ hít sâu một hơi, một phen rút đi quyền sách trong tay hấn, cười đến miễn cưỡng: “Phu quân, thiếp đang nói chuyện với chàng, sao chàng không trả lời?”

Nghiêm Từ Trạm cũng chẳng giải thích với nàng, cánh tay dài chộp tới, định đoạt lại vật sở hữu của mình.

Cẩm Dạ thay bằng biểu tình bất hảo, ôm chặt cuốn sách vào trong ngực: “Ta chán quá, phu quân không chịu nói chuyện, vậy ta chỉ có thể mượn sách của phu quân đọc tạm một lát.” Từ khi quen biết tới nay, nàng thật sự hiếm khi có thời điểm chiếm thượng phong, giờ phút này tận dụng thời cơ, mặc dù bị người ta nói ngay thơ, cũng không quan tâm được nhiều như vậy.

Mặt Nghiêm Từ Trạm có vẻ giận, nhưng lập tức lại không thể phát tác, nàng biết võ, sức lực lại lớn hơn phụ nữ tầm thường rất nhiều, tất nhiên là không thể động thủ, đương nhiên, hấn cũng không định động thủ.

Đối phương vừa không châm chọc cũng không chủ động ra tay, ngược lại làm cho Cẩm Dạ thấy kỳ quái, nhẫn nhục chịu đựng như thế thực không giống Tề tướng đại nhân hô mưa gọi gió kia, nàng ngấm ngấm người bên cạnh, thấy má phải hấn hơi hơi gò lên, không khỏi lại nhìn thêm vài lần.

Bỗng nhiên hoài nghi: “Chàng đang ăn cái gì?”

Nghiêm Từ Trạm dừng một chút, chậm rãi quay đầu đi.

Cầm Dạ cảm thấy vớ vẩn: “Đường?”

“Bậy bạ.” Nghiêm Từ Trạm mơ hồ không rõ bác bỏ, sau đó nhanh chóng nuốt xuống vật ngậm trong miệng, hờn giận nói: “Nàng muốn đọc sách, vậy thì im lặng ngồi mà đọc, chớ làm phiền ta.” Nói xong, khỏe môi lại nổi lên ý cười khinh miệt: “Lại nói, nàng đọc không hiểu sao?”

Cầm Dạ cúi đầu, nhìn nhìn tên sách, kinh ngạc nói: “Chàng đọc binh pháp? Chẳng phải chàng là quan văn sao.....”

Nghiêm Từ Trạm không kiên nhẫn: “Ai quy định quan văn thì không thể đọc binh pháp, người xưa nói đàn bà tóc dài kiến thức ngắn, nàng chẳng qua cũng chỉ như thế.”

Thật là độc miệng.

Cầm Dạ tức giận đến mức mày liễu dựng thẳng: “Chàng!”

Nghiêm Từ Trạm bĩu bĩu môi, mở lòng bàn tay: “Đưa ta.”

Cầm Dạ dùng sức ấn sách vào lòng bàn tay hấn, sau đó tiến đến gần cười lạnh nói: “Phu quân đại nhân đừng quên, thiếp thân cũng có một vật tùy thân ở chỗ chàng, không biết khi nào có thể lấy lại.”

[vật tùy thân: vật lúc nào cũng mang theo bên mình]

Vật tùy thân? Nghiêm Từ Trạm giật mình, sau một lúc lâu lại không dấu vết rút ra khoảng cách giữa hai người, xì một tiếng: “Bịa đặt.”

“Khóa trường mệnh của ta đâu.” Cầm Dạ cắn răng: “Chớ không phải là quý nhân chàng hay quên, mau chóng đưa ta.” Bộ mặt thật của nàng đã sớm bị hấn biết được, tất nhiên không cần tiếp tục giả vờ làm cô gái nhỏ dịu dàng khả ái nữa, mau mau đoạt lại quyền chủ động mới là chính đạo.

Nghiêm Từ Trạm lạnh lạnh đáp lại một câu: “Vậy nhẫn ngọc của ta lại ở nơi nào?”

“Nhẫn ngọc của chàng ở.....” Ba chữ “Cửu Vương gia” kia như thế nào cũng không thể nói ra miệng, Cầm Dạ cứng người, có vẻ hấn không biết tin mình bị Trì Nguyệt Hằng lợi dụng, như vậy lúc này nhắc tới Cửu Vương gia, sẽ làm hấn hoài nghi, nghĩ nghĩ chỉ đành từ bỏ, ngược lại phần nộ nói: “Ta đánh mất rồi.”

Nghe vậy Nghiêm Từ Trạm không giận phản cười: “Ta cũng biết đã mất, đợi đến khi nàng tìm được nhẫn ngọc, vậy khóa trường mệnh kia cũng sẽ lại thấy ánh mặt trời.”

Vô sỉ, đường đường là Tể tướng cư nhiên vô lại như vậy.

Cầm Dạ khó thở, kéo tay áo hấn cao giọng: “Chàng có biết nó có ý nghĩa thế nào với ta không, sao có thể nói ra lời nói không có trách nhiệm như thế!”

“Ta không biết, ta cũng không muốn biết.” Nghiêm Từ Trạm thu hồi ý cười: “Ta chỉ biết, cô gái quất ta mười hai roi, đánh ta một bạt tai, lại cộng thêm ba chỗ kiếm thương, ta nhất định sẽ không dễ dàng buông tha.”

Cầm Dạ cứng lại hô hấp: “Chàng muốn thế nào?”

Nghiêm Từ Trạm híp mắt, hất tay nàng ra: “Ta muốn như thế nào, về sau nàng sẽ chậm rãi hiểu biết.”

Cầm Dạ cười còn khó coi hơn khóc: “Nhưng mà..... nhưng mà cô gái kia giờ đã là người bên gối của chàng, không bằng.....” Nàng đang muốn yếu thế, xe ngựa đột nhiên chấn động mạnh, lập tức phương hướng đại biến, kịch liệt xóc nảy.

Hai người đồng thời bị hung hăng đẩy tới góc thùng xe, không khéo là tư thế cực kỳ ái muội, nam dưới nữ trên, quần áo giao triền, tóc đen hỗn loạn, cảnh tượng giống như đã từng quen biết.

Bên ngoài nhanh chóng truyền đến tiếng tranh chấp, xa phu gầm nhẹ, hình như còn có tiếng đàn bà mắng nhiếc, cùng với tiếng ngựa hí bén nhọn, một trận hỗn loạn.

Mà trong xe ngựa, Nghiêm Từ Trạm gần như nửa nằm trên nuyễn tháp, Cầm Dạ không biết như thế nào vừa vịn nửa quỳ trên sàn, nửa người trên không hiểu sao nằm giữa hai chân hấn, điểm chết người là mặt lại vừa lúc đối diện với vị trí xấu hổ nào đó, bên tai nàng nóng bỏng, xấu hổ đến mức đầu óc trống rỗng, theo bản năng định đứng lên.

Ai ngờ vừa động, da đầu lại đau đốn vô cùng.

“Đai lưng của chàng mắc vào tóc ta.” Nàng hoảng hốt hô to: “Mau giúp ta cởi bỏ.”

“Ta xuất môn cũng không mang cây kéo.” Nghiêm Từ Trạm phản xạ định túm lấy bả vai nàng đẩy ra phía ngoài, động tác triệt để tàn nhẫn, không chút

do dự phân vân.

“Đừng nhúc nhích, chàng đừng động!” Cẩm Dạ đánh giá số tóc mắc trên đai lưng lưu vân bên hông hần ít nhất có một nắm, nếu không sao lại đau đớn như thế, nước mắt nàng sắp rơi xuống, nhanh chóng túm lấy tay hắn: “Chàng không thể có lòng tốt cời bỏ giúp ta hay sao?”

Nghiêm Từ Trạm nhếch môi, lưu loát cự tuyệt: “Không thể.”

“Nếu chàng làm ta đau, nhất định ta phải đánh cho chàng răng rơi đầy đất!” Cẩm Dạ rút cục bọc lộ bộ mặt hung ác, dương tay vỗ nát cây đèn lưu ly cạnh thùng xe.

Thật lâu sau, người phía trên vẫn không có động tĩnh.

Cẩm Dạ cúi đầu, cổ sắp cương cứng, ông trời không phụ người có lòng, Tề tướng đại nhân vừa không được tự nhiên vừa tàn nhẫn cuối cùng thỏa hiệp, nàng cố kìm lệ nóng, dù cho động tác của hắn hơi thô lỗ đầu ngón tay quá mức lạnh lẽo, nhưng..... chỉ cần có thể giải quyết là tốt rồi.

Nghĩ như thế, gả cho một tướng công không võ thật đúng là may mắn, may mà hôm nay Tích Kì không đi theo người này, thật lòng mà nói, muốn làm gì thì làm cũng không có ai ngăn cản.

Nàng cong môi cười, nếu bạo lực có thể làm cho hắn phục tùng, như vậy nàng tình nguyện làm thử.

Thanh âm huyền ảo bên ngoài xe ngựa dần dần bình ổn, ngay sau đó, màn xe bị người ta vén lên, có tiếng nói thanh thúy của con gái rơi vào trong tai –

“Để bốn tiểu thư mở to mắt nhìn, chủ tử nuôi được một xa phu làm càn như vậy rốt cuộc có bộ dáng ra sao.”

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Dạ Lai Phủ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36

“Vị cô nương này, xin dừng tay.....” Cẩm Dạ lên tiếng ngăn cản.

“Người có ba đầu sáu tay hay sao? Không giải thích rõ ràng cho bốn tiểu thư thì đừng mơ ta bỏ qua như vậy.” Người bên ngoài vẫn bức ép như cũ.

Mắt thấy màn xe kia sắp bị người ta vén lên hơn nửa, nếu không làm gì chỉ sợ sẽ để mình rơi vào cục diện không thể văn hồi, Cẩm Dạ cắn răng, hơi hơi nghiêng đầu nằm trên đầu gối Nghiêm Từ Trạm, cúi phải thuận thế đá ra, trực tiếp trúng vào bàn tay kia.

“A!” Tiếng kinh hô vang lên, bàn tay ngọc nhỏ bé ấy đột nhiên rút về.

Dù cho Cẩm Dạ đã không chế lực đạo, nhưng dưới tình thế cấp bách tất nhiên cũng sẽ không quá thu liễm, huống chi đối phương là một cô gái, chỉ sợ một cước này sẽ làm cô ta đau mất mấy ngày.

“Thật to gan, có biết bốn tiểu thư là ai?” Bên ngoài truyền đến tiếng kêu khê.

Cẩm Dạ cúi đầu vừa vội vàng tháo tóc, vừa thần nhiên nói: “Thật xin lỗi, mong cô nương có thể cách xe ngựa xa một ít, nếu không ta sợ không điều khiển được tay chân mình.”

“.....” Bỗng nhiên cô gái nói chuyện ban đầu không có động tĩnh, chỉ còn lại ồn ào quanh mình.

Cẩm Dạ xả ra một hơi, ý thức được vừa rồi có lẽ mình có chút quá phận, đang muốn nói gì đó, có vài bước chân tự lại mà đến, trong lòng nàng căng thẳng, sau đó còn dâng lên điềm xấu.

“Thương Vãn, Thương Vĩ!”

“Có thuộc hạ.”

“Thay ta hủy chiếc xe ngựa này đi, ta thật muốn nhìn, bên trong là mặt hàng hiếm lạ gì, dám khinh người như thế.”

Xong rồi, giờ thì nguy rồi.

Cả người Cẩm Dạ căng thẳng, làm sao nàng có thể dự đoán được đối phương còn mang theo mấy tên thủ hạ, trước mắt tình thế nghĩ lại, khí điểm nói chuyện kiêu ngạo này, thái độ không buông tha người khác. Chỉ là một nha đầu, thái độ xử thế như vậy, nói vậy thì xuất thân không phú cũng quý.

Nàng thờ dãi, chỉ cảm thấy sự tình bắt đầu khó giải quyết, thoáng ngẩng đầu, lại phát hiện người nào đó họ Nghiêm xưa nay Thái Sơn có sập mặt cũng

không đổi sắc kia vẫn lạnh nhạt như trước, không hề có nửa phần giác ngộ phải cộng đồng gánh vác tình trạng nguy nan, đột nhiên lửa giận bốc lên từ trong lòng: “Chẳng phải chàng là Tề tướng sao, mau nghĩ biện pháp đi.”

Nghiêm Từ Trạh nhếch mày: “Chẳng phải nàng rất biết đánh nhau sao?”

Cầm Dạ xê dịch đầu gối, đổi thành tư thế nằm úp sấp trên đùi hấn, đột nhiên cười đến sáng lạn: “Cũng chẳng còn cách nào, để cho bọn họ nhìn một cái, lại nói, Tề tướng đại nhân ngày thường xa tại triều đường, ngẫu nhiên cũng nên hy sinh chính mình một chút, chế tạo chút lời đồn trà dư tửu hậu cho dân chúng mới phải.”

Nghiêm Từ Trạh hừ lạnh: “Lời kéo nàng mất mặt cùng, cũng xem như một loại bồi thường.”

Cầm Dạ sừng sốt, đỡ vách xe đá nghiêng một cái, hung hăng đánh lui một người đàn ông đang có ý đồ tới gần bọn họ, còn chưa tới thở ra một hơi, bên ngoài xe ngựa lại là một đợt tiến công mới. Nàng miễn cưỡng ứng phó vài lần, nhưng bởi vì nửa người trên bị hạn chế, nhanh chóng trở nên lực bất tòng tâm.....

“Thân thù thật tốt.” Nghiêm Từ Trạh mỉm cười: “Nhưng mà..... nàng không định đứng lên sao?”

Cầm Dạ oán hận trừng mắt nhìn hấn một cái, rốt cục bị lũ tóc đen mắc trên đai lưng làm cho kiên nhẫn biến mất gần như không còn, một tay cầm chân tóc, sau khi nàng chần chừ nửa khắc đột nhiên nghĩ ra ý tưởng, nhanh chóng lao vào trong lòng hấn.

Nghiêm Từ Trạh tức giận: “Làm cái gì?”

“Cởi ra là được.” Cầm Dạ cũng không ngần đầu lên, hai tay bận rộn cởi đai lưng hấn. Không thể tưởng được mình thông minh cả đời, lúc trước lại không nghĩ ra phương pháp ngăn gọn dứt khoát như trước mắt, quả thực ở bên cạnh người này, liền dễ dàng bị luống cuống chân tay.

Nghiêm Từ Trạh cau chặt mày, nàng cách hấn quá gần, một nửa tóc dài tăn ra trên áo trắng của hấn, thậm chí chớp mũi có thể ngửi được hương khí lịch sự tao nhã trên người nàng truyền đến. Thẳng thắn mà nói, thật ra không khó ngửi, nhưng vẫn như trước khó có thể chịu được, hấn xác thực xác thực rất không thích người ta tới gần, cố tình cô gái này luôn lặp đi lặp lại nhiều lần vượt qua điểm giới hạn.....

“Được rồi!” Cầm Dạ vui sướng ngẩng đầu, vì sức nặng của đai lưng kia, bụi tóc trở nên hỗn loạn, cây trâm hồ điệp trên đầu cũng sai lệch hơn phân nửa.

Cùng thời khắc đó, tiếng vãi vốc bị xé rách vang lên hết sức rõ ràng, màn xe kia bỗng hóa thành mảnh nhỏ, ánh mặt trời chói mắt tiến vào, chiếu sáng cả xe..... hỗn loạn.

Chân Cầm Dạ trượt một cái, cứ như vậy thuận thế ngồi trên đùi người nào đó, đương nhiên, Nghiêm Từ Trạh cũng không kịp có phản ứng gì, không hiểu sao quanh mình xuất hiện rất nhiều người xem náo nhiệt số lượng rất đồ sộ, làm cho hấn hoảng thần trong chốc lát.

“Ta nói sao xa phu kia cứ lao thẳng về phía trước, hóa ra là thượng bất chính hạ tắc loạn đây.” Cô gái nói chuyện mặt mày thanh tú, không mặc la quần giống tiểu thư khuê các bình thường, ngược lại là thất khổ thêm một đôi giày đen, tóc dài gọn gàng buộc ở sau đầu, lộ ra vầng trán nhỏ nhắn, thật là một tiểu mỹ nhân.

[thượng bất chính hạ tắc loạn: bậc trên ăn ở không chính trực, nghiêm túc thì chẳng thể làm gương và dạy bảo được ai, do đó bậc dưới hư đốn bất trị là lẽ đương nhiên]

Mà bên ngoài, người đi đường bán hàng rong, tốp năm tốp ba tụ cùng một chỗ, thỉnh thoảng châu đầu ghé tai, chỉ trò hai người bọn họ –

“Cậu ám nhà ai nhỉ, kinh thế hãi tục như vậy, rõ như ban ngày ban mặt mà cùng một cô gái ở trong xe ngựa làm việc cầu thả này.”

“Cũng không phải, nhưng mà thật là tuần tú, bà nhìn mà xem, làn da kia nét mặt kia.....”

“Vương đại thẩm, bà đang nhìn gì chứ?”

“.....”

Bên tai là tiếng huýt sáo cuộn cuộn không dứt, Cầm Dạ cảm thấy giờ khắc này giống như đặt mình trong mười tám tầng địa ngục, bị nhiều tầm mắt nhìn chăm chú như vậy, so với vạn tiền xuyên tâm, càng cảm thấy khó chịu hơn. Chẳng qua kỳ quái là, nàng ngửa tìm ngửa phôi đồng thời lại có một tia vui sướng khi người gặp họa, chỉ vì xưa nay Nghiêm Từ Trạh Thái Sơn sập xuống cũng có thể mặt không đổi sắc thế nhưng..... tái rồi.

[vạn tiền xuyên tâm: vạn mũi tên đâm vào tim]

Cái này thật là phản kích.

Màu da hấn vốn mang theo chút bệnh trạng tái nhợt, trước mắt xem ra, càng không thấy nửa phần huyết sắc, trong con ngươi đen ảo não cùng băng lạnh mỗi thứ một nửa, lệ khí giữa mày cực nồng.

“Sao nào, nàng còn không chịu đứng lên sao?” Nghiêm Từ Trạh gần sát mặt của nàng, rít từng chữ qua kẽ răng.

“Vừa rồi ta dùng sức quá nhiều, chân đã bị tê.....” Cầm Dạ bỗng nhiên phát hiện da mặt mình cũng đầy rất nhiều, so với việc bị người toàn kinh thành

ché giễu, thì việc nhìn phu quân mặt lạnh của nàng nổi trận lôi đình thú vị hơn nhiều, huống chi nàng đưa lưng về phía mọi người, hẳn mới là cái đích cho mọi người chỉ trích.

Nghiêm Từ Trạm dùng sức nhắm mắt lại, lần đầu tiên trong cuộc đời cảm thấy thất bại.

Cô gái này, đánh thì không đánh được, dọa cũng không dọa nổi, nhìn như thuần lương kì thực nhanh mồm nhanh miệng, cách làm việc cũng khó có thể nắm bắt.

Khó giải quyết, thật sự là khó giải quyết.

“Hai người các ngươi, mới vừa rồi là ai đá ta?” Cô gái hơi hơi dương cằm, mắt sắc lợi hại: “Ta lớn như vậy, còn chưa có ai dám đánh ta, hừ.”

Cầm Dạ chậm chạp đứng dậy, dịch hai bước, muốn nói lại thôi nhìn thoáng qua Nghiêm Từ Trạ, sau đó chậm rãi cúi đầu, nhẹ giọng nói: “Coi như ta đá đi.”

Nghiêm Từ Trạ mân môi, chống lại tầm mắt của nàng, cô lại định diễn trò gì đây.

Cầm Dạ cười không tiếng động, phu quân đại nhân, chàng lập tức sẽ biết.

Cô gái nhìn quét một lần giữa hai người, do dự, người đàn ông trẻ tuổi bên trong vừa nhìn đã biết là một thư sinh văn nhược, hẳn sẽ không biết võ, nhưng cô nương nói chuyện nhỏ này đáng vẻ yếu đuối nhút nhát như thế, giống như là bị người ta hiếp bức.

“Thương Vô, giáo huấn tiểu tử thói này một trận cho ta!”

“Vâng.” Hai người đàn ông cao lớn có vẻ rất nổi bật.

Cầm Dạ nghiêng đầu, nhìn cười rất là vất vả, ai ai, tuy nói có chút băn khoăn, nhưng bảo vệ thể tử cũng là trách nhiệm nên có của trượng phu, hẳn sẽ không trách nàng đi.

Nếu bị đánh quá thảm, nàng sẽ ra tay một cách thích hợp, nếu thật sự không chịu nổi, như vậy lúc về cần thận giúp hắn bôi thuốc một lần đi.

Cứ quyết định như vậy.

Nàng yên lặng tránh đường, còn chưa đi ra hai bước, bàn tay đã bị người ta dùng sức túm lại.

“Nhanh như vậy đã phải sạch quan hệ?” Nghiêm Từ Trạ sửa thái độ lạnh như băng, vô cùng thân thiết cời đai lưng xuống từ trên đầu nàng, mặt không đỏ tím không đập đeo vào trước mặt quần chúng.

Mọi người thất lười, kinh diễm trước mắt, cậu ấm quần áo không chỉnh này có khí chất trác tuyệt, tư thái mờ vạt áo cũng tao nhã trong trẻo nhưng lạnh lùng, nhất là độ cong của khoe môi giống như đang muốn mạng người khác, quả thực là.....

“Tai họa a.” Vương đại thẩm thở dài một hơi.

Cô gái bĩu môi, dương tay vỗ vỗ bả vai thuộc hạ: “Thương Vô, tốc chiến tốc thắng, chúng ta còn vội vàng đi tính nợ đó.” Quay đầu lại nói với Nghiêm Từ Trạ: “Cho dù ngươi đẹp trai, ta vẫn phải báo thù, ngươi yên tâm, ta sẽ bảo Thương Vô nhường ngươi ba chiêu.”

Cầm Dạ tránh tay ra, nhưng vẫn không thể tránh thoát, hắn túm tay nàng thật chặt, ý cười ở đáy mắt kết băng, nếu ánh mắt có thể giết người, sợ là nàng đã chết trăm ngàn lần.

“Chàng cầu ta, ta sẽ giúp chàng.” Nàng dùng khẩu hình không tiếng động yêu cầu.

Nghiêm Từ Trạ cười lạnh: “Vậy thôi, tóm lại nàng vẫn phải về tướng phủ, đến lúc đó.....” Hắn hợp thời dừng lại, để không gian tưởng tượng cho nàng.

Cầm Dạ nắm chặt tay, chiều này cũng thật hiếm.

“Vị cô nương này, nếu cô không nở nhìn người trong lòng bị đánh, có thể lựa chọn không nhìn.” Cô gái nhún mày, cây quạt nhỏ trong tay lay động: “Trước mắt có thể nhường một chút hay không?”

Cầm Dạ đứng tại chỗ, nội tâm rối rắm đến cực điểm.

“Thiếu, thiếu phu nhân, không thể để thiếu gia xảy ra chuyện gì được.” Phía góc có một âm thanh như la lên như quý rống quý kêu, mọi người quay đầu, nhìn thấy xa phu bị đánh bật ra xa lúc trước tỉnh lại, còn khăn cả giọng bảo vệ chủ, thực làm người ta rung động.

Xa phu cố sức thở một hơi, lại ồn ào trên mặt đất: “Mấy người các ngươi, trong mắt có vương pháp hay không, bên đường..... bên đường vũ nhục mệnh quan triều đình. Ngươi có biết thiếu gia nhà ta là ai không, người chính là Tể tướng đương triều, các ngươi còn không mau quỳ xuống đền tội.” Nói xong, hắn lại thấy an lòng một ít, công việc này tuy hơi khác nghiệt, nhưng ít ra tiền lương hậu hĩnh, cần phải nắm chặt cơ hội lấy lòng thiếu gia, miễn cho bị đuổi ra khỏi phủ.

Tề tướng? Tề tướng!

Mọi người sợ hãi, lại nghĩ tới những lời đồn trong tửu lâu, nghe nói Nghiêm đại nhân bắt cầu ngôn tiểu dung mạo so với thần tiên, đầy bụng kinh luân cao ngạo như trăng phía chân trời, nửa câu sau không thể nghiệm chứng, nhưng nửa câu đầu thật là có hơn phân nửa chỗ tương tự với người đàn ông trước mặt.

[bắt cầu ngôn tiểu: tính cách nghiêm túc, không nói cười linh tinh]

“Đi mau, đi mau.” Nhanh chóng vậy ông tay áo, mọi người như chim tung đàn.

Đường phố to như vậy nhanh chóng giải tán sạch sẽ, chỉ còn lại mười người, Cẩm Dạ trợn mắt há hốc mồm, sớm biết báo ra danh hào của hán hữu hiệu như vậy, mới vừa rồi ở bên trong xe ngựa nên làm thế.

“Người thật là Tề tướng? Chớ không phải là hù dọa ta.” Cô gái hoài nghi nheo mắt lại, quay đầu nhìn một loạt người hầu phía sau mình, lại nói: “Bên người Tề tướng sao chỉ có vài tên nô tài như thế, tất nhiên là nói dối, Thương Vô!”

Người đàn ông bị điểm danh về mặt khó xử: “Tiểu thư, nếu thật sự là trọng thần triều đình, chúng ta không thể trêu vào.”

Cô gái lấy quạt gỗ trán cấp dưới một cái, khinh thường nói: “Người sợ cái gì, Biện gia ta cửa hàng trải rộng kinh thành, lũng đoạn toàn bộ ngành vải vóc, bài bạc, ngay cả hoàng đế cũng nể mặt cha ta, nếu thật sự phải lên công đường cũng không thể rơi xuống thế hạ phong, lại nói, là hán vô lễ trước, chẳng trách ta được.”

Biện gia? Cẩm Dạ có chút đăm chiêu, hình như đã từng nghe qua Tổng Chính Thanh đề cập tới vài lần, thật là nhà giàu số một số hai trong kinh thành, cấu kết với quan lớn cũng không phải chuyện không có khả năng.

Chẳng qua cho dù nói như thế nào, tên Nghiêm Từ Trạm kia tại triều đường hô mưa gọi gió, chỉ là một tiểu thương tất nhiên hán sẽ không đặt ở trong mắt, tiểu thư Biện gia này không khỏi cũng quá tự tin. Đối với hoàng tộc mà nói, một kẻ là thần tử phụ chính quyền khuynh hướng đã, mà một kẻ khác là hoàng thương tổn chút thời gian có thể bồi dưỡng ra, bên trọng bên khinh liếc mắt một cái đã biết.

“Cô nương, không bằng thôi đi.” Cẩm Dạ thở dài: “Tiếp tục dây dưa như thế cũng không phải biện pháp tốt, mới vừa rồi..... Ách, phu quân ta xuống tay hơi nặng, như vậy đi, ngày khác nhất định ta sẽ tự mình dâng môn đến thăm.”

Nghiêm Từ Trạm dùng sức ấn thái dương: “Thật sự ta không nghe nổi nữa.”

“Thiếu gia, sắc mặt người thật khó coi.” Xa phu thật cẩn thận liếc mắt chủ tử, lại nói: “Có phải người lo lắng thiếu phu nhân bị nha đầu hùng hổ kia bắt nạt hay không?”

Còn có ai bắt nạt nàng! Nàng không đi bắt nạt người khác đã là Phật tử phù hộ.

Nghiêm Từ Trạm mím môi: “Tích Kì.”

Bóng đen vụt qua.

Xa phu há hốc mồm, Tích hộ vệ đi ra khi nào, vì sao mình vẫn không phát hiện, quả nhiên, quả nhiên là cao thủ.....

Nghiêm Từ Trạm thần nhiên nói: “Giải quyết toàn bộ, bịt miệng bọn họ lại, trước khi mặt trời lặn ta phải hồi cung một chuyến, không cần lãng phí thời gian nữa.” Dừng một chút, hán lại nói: “Từ từ, trước thay ta điểm huyết nàng lại.”

Cẩm Dạ đột nhiên sợ hãi trong lòng, ‘nàng’ này sẽ không là mình đi?

Tích Kì nhanh chóng đi đến, hơi hơi cúi gập thắt lưng: “Thiếu phu nhân, đắc tội.”

Cẩm Dạ nhắm mắt lại, động lực phản kháng cũng không có, hán và nàng hai người võ công chênh lệch quá xa, không cần phải lãng phí sức lực, lo lắng trước mắt, chẳng qua sợ tên Nghiêm Từ Trạm kia lại nghĩ ra chủ ý chết tiết nào.....

“Chàng điểm huyết của ta làm gì? Chẳng phải theo giúp ta lại mặt sao?”

“Bỗng nhiên ta muốn đến một nơi.” Nghiêm Từ Trạm cười đến cổ quái, đi tới bên người Cẩm Dạ, chần chờ một hồi lâu, mới nâng tay ôm nàng lên xe ngựa, đầu gối còn chưa dính vào nhuyễn thấp, hán đã buông rãnh tay, tùy ý nàng hoa hoa lệ lệ ở bên trên lăn hai vòng.

“Chàng đúng là kẻ vô liêm sỉ không biết thương hương tiếc ngọc.” Cẩm Dạ tức giận đến mức chửi ầm lên.

“Cứ việc nằng.” Nghiêm Từ Trạm cười cười, đứng dậy ngồi vào vị trí của xa phu: “Để nàng cảm kích việc ta săn sóc như vậy, ngày thứ hai sau khi thành hôn đã riêng mang nàng đi ngao du chốn cũ, giá —”

Xe ngựa cuốn bụi mà đi.

Chương 37

“Lão gia.”

“.....”

“Lão gia, ngài không có việc gì chứ?”

“Ta đang nghĩ, vì sao Cẩm Dạ không đến cùng ngươi.” Về mặt Tô Khởi Vượng ai oán ngồi trên sạp trúc sau hậu viện, sắc mặt bị ánh mặt trời phơi nắng đỏ bừng, ông cũng không tránh đi, cứ như vậy ngửa đầu tùy ý ánh nắng chói chang tàn sát bờ bãi.

Sơ Tinh thờ dãi: “Người vào phòng đi, vào rồi nói sau.”

“Ta không muốn đi vào, đã nhiều ngày ta luôn cảm thấy lạnh, nhìn thấy khuê phòng trước khi Cẩm Dạ xuất giá vẫn giống như trước đây, ta liền..... không thể nói rõ cảm giác đó là gì.” Tô Khởi Vượng cau mày, khó nén mắt mắt.

Sơ Tinh buồn mắt, nhẹ giọng nói: “Có phải người đã lạnh lòng với tiểu thư hay không? Người không cần quá khổ sở, cũng không cần giận tiểu thư, nàng có nỗi khổ.”

Tô Khởi Vượng lắc đầu: “Cẩm Dạ là đứa con gái duy nhất của ta, xưa nay nhu thuận nghe lời, sao ta có thể trách cứ nó được. Có điều ta nghĩ, ngày ấy nó mạo muội nhắc tới chuyện phải gả cho Nghiêm tướng, sau đó mới chỉ ba ngày đã lên kiệu hoa, thời gian thật sự quá ngắn ngủi, rất kỳ quái, huống chi, nó còn đưa ra thỉnh cầu vớ vẩn như vậy.....”

Nói tới đây bỗng nhiên nghẹn ngào, ông nhớ lại ngày ấy con gái hai mắt đầm lệ quỳ gối trước mặt mình, vừa hoảng sợ vừa mắc cỡ giải thích tất cả, nói là nàng may mắn quen biết thân thích của một quan lớn danh môn vọng tộc, có thể may mắn giành được cửa hôn sự này với Nghiêm Tử Trạm.

Vốn là chuyện vô cùng tốt, nhưng vị chủ hôn trên cao đường cũng không thể ngồi lên, ông sợ đến lúc đó đi hi yển sẽ khó có thể không chế cảm xúc, vì hạnh phúc của nàng cũng đành cứng rắn buộc mình ở lại nhà.

Trước mắt nghĩ lại ngay cả ngày vui của con gái mình cũng không thể tham dự, hốc mắt Tô Khởi Vượng không khỏi đỏ lên, gần như sắp rơi lệ: “Sơ Tinh, ngươi nói Cẩm Dạ có ghét bỏ người cha này hay không, ta chỉ biết việc buôn bán, hơi tiền đầy người, ở kinh thành lại không có nửa phần thế lực, ngay cả chuyện lớn cả đời của nó cũng không thể giúp đỡ.”

“Không phải, Nghiêm Tử Trạm thân là Tể tướng, tất nhiên không có khả năng cưới một cô gái bình dân, tiểu thư quen biết thân thích nâng lên giá trị con người, mới có thể thuận lợi gả vào tướng phủ, lão gia ngài chớ suy nghĩ miên man.” Sơ Tinh quay đầu, có chút giãy dụa muốn đem tình hình thực tế nói thẳng ra, lão gia tâm tâm niệm niệm đều là tiểu thư, nhưng tiểu thư đã dặn dò tất cả, bảo nàng chớ để lộ hết, nhất là chuyện trở về Tổng phủ. Nàng thật sự không hiểu, tiểu thư và Nghiêm Tử Trạm kết thù sâu như thế, vì sao còn có ý gả cho hắn, thậm chí không tiếc liên thủ với Tổng Chính Thanh mà nàng chán ghét từ tận đáy lòng.

Rốt cuộc là có ẩn tình gì.....

“Ta nghe nói, thân thích mà Cẩm Dạ quen biết tại triều đường rất có uy vọng, họ gì nhỉ—” Tô Khởi Vượng gãi gãi đầu, suy nghĩ sau một lúc lâu vẫn chưa nghĩ ra đáp án.

Sơ Tinh kinh ra một thân mồ hôi lạnh, vội vàng cười nói: “Không nhớ nổi thì đừng cố suy nghĩ, nào, ta đỡ ngài đứng lên, chúng ta vào phòng chậm tán gẫu.” Thật lòng mà nói, giờ phút này áy náy ngất trời sắp bao phủ lấy nàng, nói theo một ý nghĩa nào đó, nàng là đồng lõa, điểm ấy không thể nghi ngờ.

“Ta không đi đâu hết.” Tô Khởi Vượng xoa xoa mồ hôi trên trán chảy xuống, bỗng nhiên thấp giọng nói: “Nói thật, ta có chút không hiểu nổi nó, nó thực thích Nghiêm Tử Trạm ta cũng sẽ thay nó nghĩ cách, cần gì phải loạn nhận thức thân thích chứ..... Như vậy, đợi trăm năm sau sao có mặt mũi gặp liệt tổ liệt tông Tô gia ta.”

Sơ Tinh cúi đầu, đứng ở bên cạnh không hé răng.

“Không, không đúng.” Tô Khởi Vượng ủ rũ ngồi ở đó, hoảng thần thì thào: “Cẩm Dạ của ta, từ nhỏ đến lớn đều nghe lời ta nhất, sao có thể làm ra hành vi ích kỷ vớ vẩn lần này..... rốt cuộc nó giấu diếm ta cái gì?” Nói xong, đột nhiên ông đứng lên, nhìn Sơ Tinh chăm chăm.

Người đó vẫn cúi đầu như trước, cố chấp lắc đầu: “Ta cũng không biết.” Nàng chột dạ lui về phía sau vài bước, ai ngờ gót chân dẫm phải nhánh cây, nghiêng ngã lao đảo một cái, vật trong lòng vô tình rơi ra.

Tô Khởi Vượng xoay người nhặt lên, là một lệnh bài gỗ, sau khi thấy rõ phía trên khắc hai chữ Tổng phủ, đột nhiên ông thay đổi sắc mặt, lúc nói chuyện

ngay cả tay cũng run lên: “Người, thật to gan, nhà mẹ đẻ trên danh nghĩa của Cẩm Dạ rốt cuộc là chỗ nào?”

Tịch dương chiếu xuống, khi tới chạng vạng, trên con đường nhỏ uốn lượn hiểm người qua lại cuối cùng xuất hiện một chiếc xe ngựa, gổ cây từ đàn tốt nhất được khắc thành thân xe, ngay cả đường cong bánh xe cũng phá lệ xinh đẹp. Nhưng chiếc xe ngựa đẹp đẽ to lớn như vậy, cổ tình lại không có rèm xe chắn gió, có thể rõ ràng nhìn thấy cô gái ngồi trong xe dùng tư thế quý dị ghé vào bên trong.

Kỳ quái nhất là, xa phu bên ngoài có dung mạo có thể so với thần tiên, quần áo màu trắng đơn giản, không nhiễm bụi trần, khóe miệng thăm ra ý cười lộ vài phần đắc ý, cứ việc tay nghề đánh xe tạm được, nhưng vẫn không tốn hao gì tới phong thái nửa phần.

Tình cảnh này thực rất quý dị..... chớ không phải là gần đây ngay cả xa phu cũng đề cao yêu cầu, không phải tuyệt sắc thì không cần?

Xe đi tới ngã ba lớn, bỗng nhiên có một tòa lâu ba tầng cực kỳ thanh nhã xuất hiện trước mắt, nhiễm ánh sáng cùng cây cối xanh um tươi tốt quanh mình, giống như tiên cảnh.

“Nghiêm đại nhân.” Thiếu niên đứng bên ngoài khó nén kinh ngạc, Nghiêm Từ Trạm tính tình cổ quái này mỗi đầu tháng đều phải đến được trì một lần, tuy lịch trình không ghi lại, nhưng..... hình như mấy ngày trước quá Trung thu vừa đến mà. Đối phương còn tự mình đánh xe ngựa, bên trong hình như có một, có một cô nương?

Thật sự là, gặp quý.

Nghiêm Từ Trạm vén áo, hơi thô lỗ ôm lấy Cẩm Dạ, sau khi chống lại ánh mắt bao hàm oán hận của nàng, ý cười lại thâm sâu vài phần: “Thu hồi khuôn mặt oán phụ của nàng đi, đừng làm cho bữa tối của ta không còn khẩu vị.”

Cẩm Dạ nuốt xuống lời nói phản bác, miễn cưỡng cười vui: “Vậy không bằng hiện tại chúng ta đi dùng bữa trước?”

“Được.” Nghiêm Từ Trạm gật gật đầu.

Cẩm Dạ mừng rỡ: “Vây.....”

“Đi vào bên trong được trì dùng là được.” Người nào đó họ Nghiêm cười lạnh: “Sao nào, quay về chốn cũ có làm nàng vui mừng mị mị đầu óc hay không.”

Cẩm Dạ cắn răng: “Có giỏi thì giải huyết cho ta.”

Nghiêm Từ Trạm hiếm khi bày ra tư thái vô tội: “Ta không biết võ, chẳng phải nàng cũng biết sao?”

Thiếu niên yên lặng đứng ở phía sau hai người một lúc lâu, bị bỏ qua không nhìn cuối cùng không nhịn được kêu: “Nghiêm đại nhân, thật có lỗi, hôm nay chủ nhân không có ở đây, được liệu ngài ngâm có mấy vị đang cần, tiểu nhân.....”

“Cũng chẳng còn cách nào.” Nghiêm Từ Trạm lạnh lạnh ngắt lời: “Người đi thay nàng chuẩn bị một được trì.”

Cẩm Dạ tức giận: “Ta không cần!”

Cư nhiên, cư nhiên rít gào với Nghiêm tướng?! Thiếu niên sững sốt, sau một lúc lâu mới phản ứng lại, cười nói: “Tiểu nhân nghe nói Nghiêm đại nhân tâm ôn, vị cô nương thiên tư quốc sắc này tất nhiên là Nghiêm phu nhân, vậy tiểu nhân xin phép đi an bài được trì rộng rãi nhất.”

Nghiêm Từ Trạm bồi môi: “Rộng rãi nhất thì không cần, còn nữa, ánh mắt nào của người thấy nàng thiên tư quốc sắc.”

Cẩm Dạ tức đỏ mặt, thối hù tạt xấu của người đàn ông này hoàn toàn bại lộ, tư thái trong trẻo nhưng lạnh lùng đậm đặc của hắn trước đây đi đâu rồi, sao lại trở nên giả hoạt độc miệng như vậy, cả bụng đầy ý nghĩ xấu, thật giận!

Thiếu niên rút cổ, có chút không quen phương thức ở chung của cặp vợ chồng son trước mắt. Xoay người bắt đầu dẫn đường ở phía trước, hắn vừa đi vừa nghe hai người phía sau người một lời ta một lời cãi nhau, trong lòng mờ mờ hơi rơi như mưa, sao Nghiêm tướng lại ngây thơ như thế, hoàn toàn không giống Tề tướng đại nhân bất cầu ngôn tiểu thường ngày.

Hắn không dấu vết quay đầu liếc mắt cô gái bị ôm trong ngực một cái, còn đang nghĩ từ khi xuống xe ngựa Nghiêm tướng chưa từng buông bàn tay ôm nàng ra, không khỏi thăm than, nói trắng ra là cảm tình của hai người chắc phải tốt lắm, nếu không sao ngay cả một đoạn đường ngắn như vậy cũng không nỡ để phu nhân tự đi.

“Hai vị, đến rồi, để ta dẫn thị nữ lại đây.” Thiếu niên khom người.

Nghiêm Từ Trạm thân nhiên nói: “Gọi một người kín mồm kín miệng nhanh chóng lại đây.”

Thiếu niên cười đến ái muội: “Tiểu nhân hiểu được.”

Dòng nước chảy róc rách, nước trong được trì không giống lần đó, mà phiếm màu hồng nhạt, trông rất đẹp mắt, mặt nước trải đầy đóa hoa hải đường, khắp phòng ngập hương thơm.

Lòng Cẩm Dạ tràn đầy bất an: “Chàng dẫn ta tới đây ý muốn như thế nào?”

Nghiêm Từ Trạng đi tới cạnh ao, không có ý tốt cười cười: “Nhấn nại một chút, lập tức nàng sẽ biết.”

“Món nợ giữa chúng ta đến tột cùng còn muốn tính đến năm nào tháng nào.” Cẩm Dạ bị bắt gục ở trong lòng hắn, mũi tràn đầy mùi ngọt trên người đối phương, muốn tức giận lại muốn bật cười, rốt cuộc dọc theo đường đi hắn ăn bao nhiêu đường.

“Tính đến ngày nào được cho là hết thì mới thôi.” Nghiêm Từ Trạng hí hóp mắt, bỗng nhiên buông tay.

Cẩm Dạ thét chói tai, thân mình rơi vào trong ao, bọt nước văng khắp nơi, rất chật vật.

Nghiêm Từ Trạng hơi hơi cúi gập thắt lưng, túm tay nàng, làm cho nàng ghé vào bên cạnh ao, khẽ cười nói: “Nước trong được trị này là thánh phẩm dưỡng nhan, đãi ngộ chỉ hoàng hậu mới có, nàng nên hưởng thụ cho tốt mới phải.”

Cẩm Dạ uống vài miếng nước, thân mình không thể nhúc nhích, chỉ có thể ho khan không ngừng.

“Dáng vẻ ướt sũng có vẻ thích hợp với nàng.” Nghiêm Từ Trạng tựa tiểu phi tiểu nhìn chăm chăm cô gái trước mắt, thấy nàng tóc dài ướt sũng tán ở sau người, trên đỉnh đầu còn dính cánh hoa, môi đỏ mọng tiên diễm, màu da trắng nõn, bộ dáng như hoa sen mới nở này so với bình thường càng thêm động lòng người một chút.

“Đại nhân.” Tiểu nha đầu nhút nhát xuất hiện ở cửa.

Nghiêm Từ Trạng bước nhanh đi qua, thấp giọng ở bên tai nàng ta phân phó vài câu.

Tiểu nha đầu biểu tình hoảng sợ, gật đầu giống như bỏ củi: “Nô tỳ lập tức đi làm”.

Nhà kho trong được trị, phòng vệ sâm nghiêm, mười hai cái hộ vệ trong coi cửa kho đều là cao thủ dùng số tiền lớn mời đến, mà đi về sâu trong lại rất đơn giản, mấy cây thang gỗ nhỏ, còn có mấy trăm dây thừng gỗ làm người ta hoa cả mắt, ngăn kéo rậm rạp, bên ngoài dán tên từng loại được liệu.

Mới vừa rồi thiếu niên nói chuyện với Nghiêm Từ Trạng đang đứng giữa một cây thang gỗ trong đó, trừng mắt thị nữ hoài nghi nói: “Người nói cái gì, lặp lại lần nữa.”

Tiểu nha đầu nom nớp lo sợ: “Bẩm quân sự, Nghiêm đại nhân muốn lấy dẫn hồn thảo.”

“Bậy bạ.” Thiếu niên nhún mày, mặc dù dẫn hồn thảo không đến mức là độc dược, nhưng tác dụng so với vài loại độc dược mà nói, còn hữu dụng nhiều, sau khi ngâm nó có thể thông qua làn da mà làm tê dại tâm trí con người, làm cho đối phương lâm vào ác mộng, nhục cảm trí mạng nhất dưới đáy lòng hoặc là bí mật kinh thiên gì đó đều có thể thông qua phương thức nói mê mà nói ra toàn bộ.

Nói ngắn gọn, là phương pháp tốt nhất để giải quyết kẻ địch hoặc thao túng lòng người.

“..... Nghiêm đại nhân quả thật đã nói như vậy, nô tỳ không dám lừa gạt.” Tiểu nha đầu thúc giục: “Quân sự, phiền toái ngài lấy một ít dẫn hồn thảo.”

Thiếu niên chậm rãi từ cây thang leo lên trên vài bậc, thứ tự sắp xếp được liệu lần lượt theo tên, cho nên mỗi loại nhãn đều có vẻ gần giống nhau. Hắn tới tới lui lui quét mấy lần trên vài ngăn kéo kia đột nhiên quay đầu cười ha ha: “Nha đầu chết tiệt, tất nhiên là người nghe lầm, Nghiêm tướng cùng phu nhân cảm tình tốt như vậy, sao có thể dùng dẫn hồn thảo, nên là mất hồn thảo mới đúng.”

“Là, là như vậy sao?” Thấy đối phương chắc chắn như thế, tiểu nha xoắn tay vào nhau, bắt đầu hoài nghi có phải mình thật sự nghe lầm hay không.

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Dạ Lai Phủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38

Quay về chốn cũ, tâm tình lại khác biệt lớn.

Cẩm Dạ lẳng lặng ghé vào cạnh ao, sông chết trùng mắt bóng dáng màu trắng phía trước, khoảng cách không tính là xa, theo góc độ của nàng nhìn lại, ánh vào mi mắt là sườn mặt không che vào đầu được.

Dạ minh châu khám thành phượng hoàng rạng rỡ phát sáng, Nghiêm Từ Trạng ngồi ở trên tháp, như trước là tiêu diễm, phong tư thiên thành, nhìn thế nào cũng là hình ảnh cảnh đẹp ý vui, điều kiện tiên quyết là..... bỏ đi nụ cười ác ý không phù hợp bên miệng hắn.

“Chàng rất đặc ý?” Cẩm Dạ cắn răng, phong thủy thay nhau luân chuyển, mới lúc trước rõ ràng vẫn là nàng chiếm thượng phong, bắt đắc dĩ người tính không bằng trời tính, mới qua chưa đến mấy ngày đã bị báo đáp.

Nàng không cam lòng, nàng thật sự không cam lòng.

Nghiêm Từ Trạm kéo khóe miệng, không đáp hồi lại: “Sao nào, nàng rất sợ hãi? Có điều nàng chớ cầu xin ta tha thứ.”

Nói xong, đầu kia liền truyền đến tiếng kêu khẽ: “Chàng nằm mơ đi, có chết ta cũng sẽ không mở miệng yếu thế.”

“Tốt lắm, bởi vì ta cũng không định buông tha nàng” Nghiêm Từ Trạm lạnh lạnh mở miệng, vừa nói vừa đi tới cạnh ao, hơi hơi cúi xuống: “Thừa dịp trước mắt nàng thần trí rõ ràng, không ngại nhìn một chút.”

Cầm Dạ đột nhiên tròn tròn mắt: “Lời này của chàng có ý gì?” Chẳng qua nàng chỉ bị điểm huyết mà thôi, sao có thể mất đi thần trí, chẳng lẽ là..... chẳng lẽ là được liệu mà tiêu nha đầu vừa rồi đổ mặt đi mà quay về rắc vào có độc?

Vừa nghĩ như thế, trong lòng nàng liền sợ hãi, ngay cả hô hấp cũng không thuận, làn da bị nước ao ngâm nhanh chóng có biểu hiện không khoẻ.

Nghiêm Từ Trạm cười không nói, môi mỏng gọi lên độ cong nhợt nhạt.

Cầm Dạ có chút hoảng hốt: “Chàng bỏ gì đó trong ao đúng không? Chàng ti bi.....”

“Ti bi?” Hắn đột nhiên lạnh sắc mặt: “Nàng thay thế con gái Tổng gia gả vào tướng phủ, nàng và lão tặc Tổng Chính Thanh kia có ý đồ gì, ta biết rõ ràng, luận về sự ti bi, hoàn toàn không sánh kịp nàng.”

Trong lòng Cầm Dạ cứng lại, sau một lúc lâu mới nói: “Mẹ ta vốn là đại tiểu thư Tổng gia, ta gả cho chàng sai ở chỗ nào.” Nàng trả lời đúng lý hợp tình, âm thầm điều hoà hơi thở, thử dùng nội lực phá tan huyết đạo.

Nghiêm Từ Trạm hừ lạnh: “Trùng hợp như vậy, trước khi hạ thánh chỉ hai ngày nàng liền nhận tổ quy tông.”

Cầm Dạ châm chọc: “Đó chính là nhân duyên trời định, trốn không thoát. Còn nữa, đối với chàng |mà nói, cưới cô gái nào cũng chỉ giống nhau, dù sao chàng chán ghét người khác đụng chạm, làm thê tử của chàng nhiều nhất chỉ làm ra vẻ đi qua đi lại trong nhà mà thôi.” Nàng hừ hừ, bỏ qua thái độ khinh thường, ai ngờ ngay sau đó đã bị người ta dùng sức nắm chặt cằm dưới, nàng đau nhủu mày: “Chàng làm gì thế!”

Nghiêm Từ Trạm chống lại ánh mắt của nàng, nói từng chữ một: “Ta cưới nàng, không ít chỗ hại, nhưng nói ngắn gọn, vẫn không thể vượt qua chỗ lợi có thể chậm rãi tra tấn nàng.”

“Tiểu nhân, có thù tất báo, tính toán chi li.” Cầm Dạ dùng sức mắng lại.

Người nào đó bĩu bĩu môi: “Có vẻ ta thích nghe câu vô độc bất trượng phu hơn.” Hắn buông tay ra, liếc nhìn mặt nước biến thành màu hồng nhạt sau khi bỏ được liệu, sau đó bắt ngờ vỗ vỗ đầu nàng: “Cố mà hưởng thụ đi.”

[vô độc bất trượng phu: trong câu “tiểu lượng phi quân tử, vô độc bất trượng phu”, có nghĩa là tiểu tiết thì không thành người quân tử, mà không độc thì không thành kẻ trượng phu]

Cầm Dạ cắn môi, buồn không hé răng. Lỗi tai của nàng nghe không rõ thanh âm bên ngoài cho lắm, tim bắt đầu chậm rãi đập nhanh hơn, trong cơ thể có một cỗ khí nóng dần dần dâng lên, tứ chi bách hải bị nước ao ngâm tê dại đòi mạng.

Đây là độc dược? Đây thật sự là độc dược? Vì sao lại có loại cảm giác phiêu phiêu dục tiên..... Nước gội đánh sóng liên tục cọ rửa da thịt, rung động cùng khát vọng nào đó không biết tên rục rịch. Nhất là giờ phút này nhìn chăm chăm miệng Nghiêm Từ Trạm lúc há lúc ngậm, cánh môi sáng như hoa đào, còn có giữa vạt áo nửa kín nửa hở lộ ra xương quai xanh tinh xảo, thật muốn lao lên cắn một miếng.

Cắn, cắn một miếng?!

Nàng bị chính phản ứng của mình dọa đến, chỉ cảm thấy xấu hổ khó nhịn, bên tai đỏ bừng một mảnh.

Nghiêm Từ Trạm nhủu mày, dẫn hồn thảo hắn đã từng dùng vài lần, cùng loại với ma thạch tán, sau khi ngấm vào làn da sẽ cảm thấy lạnh lẽo cả người, tinh thần hoảng hốt, sau đó lâm vào chuyện cũ sợ hãi nhất trong quá khứ, cho đến khi có người không ngừng gọi tên mới có thể khôi phục bình thường, nhưng từ đó về sau mỗi đêm đều lặp lại cơn ác mộng này.

Ban đầu hắn chỉ muốn nắm giữ nhược điểm của nàng, từ đó sẽ có nhiều lợi thế hơn, nhưng trước mắt tình thế quan sát phản ứng của nàng, hai gò má hồng nhuận, mắt đựng nước xuân, hô hấp dồn dập, thậm chí còn có thanh âm hàm hồ nức nở phát ra.

..... Chẳng có nhẽ dẫn hồn thảo còn có tác dụng động dục?

“Có phải cảm thấy rất lạnh hay không?” Hắn ngồi xổm xuống, không xác định cho lắm đặt câu hỏi, nếu là thực trùng dẫn hồn thảo, nói là đặt mình trong hầm băng cũng không đủ.

Cầm Dạ cắn chặt môi dưới, cảm giác khô nóng ào đến như phô thiên cái địa, còn tiếp tục như vậy chắc chắn nàng sẽ không chịu được, lúc này suy nghĩ duy nhất trong đầu nàng là tìm một suối băng thả người nhảy vào, giảm thiểu giảm thiểu nhiệt độ khó hiểu này. Vì thế cố gắng điều hoà hơi thở, thử dùng nguồn nhiệt tán loạn trong cơ thể để phá tan huyết đạo.

[phô thiên cái địa: trải khắp trời che kín đất, ý muốn nói khí thế lớn mạnh, thế tới rào rào, trút xuống mọi nơi]

“Ta đang hỏi nàng.” Nghiêm Từ Trạm không kiên nhẫn, túm cánh tay nàng, âm thanh lạnh lùng nói: “Nói cho ta biết, hiện tại nàng có cảm giác ra sao?”

Cầm Dạ há mồm hô hấp: “Nóng quá, tay chàng. thật lạnh.” Nửa câu sau là vô ý thức nỉ non.

Nghiêm Từ Trạm sùng sốt, lòng bàn tay truyền đến độ nóng kinh người, khôn khéo như hân, dĩ nhiên ý thức được không thích hợp. Lập tức làm ra quyết định, hân cúi gập thắt lưng chuẩn bị ôm nàng ra khỏi mặt nước. Ngay sau đó, tay áo bị túm lấy thật chặt, hân giương mắt, chống lại một đôi con ngươi sưng mù mê mang, không khỏi giật mình: “Nàng.”

Lời còn chưa dứt, chỉ thấy nàng bò lên, vòng lấy thắt lưng hân không buông.

Nghiêm Từ Trạm kinh hãi, thủ pháp điểm huyết của Tích Kì xưa nay tinh chuẩn, mặc dù là cao thủ cũng khó có thể phá tan, nhưng nàng cư nhiên bất tri bất giác đã lấy được tự do, điều này sao có thể không làm hân cảm thấy ngoài ý muốn.

“Nóng quá, chàng giúp ta.” Cầm Dạ hoàn toàn không biết trước mắt mình đang làm gì, trong máu là dục vọng sôi trào, kiêu ngạo ăn mòn tất cả lý trí, chỉ duy nhất việc ôm hân có khả năng thoát giảm bớt cỗ xao động này.

Bất đắc dĩ sau một lúc lâu qua đi, nàng vẫn không thể thỏa mãn, như muối bỏ biển, theo bản năng vươn tay chui vào vạt áo hân, đầu ngón tay chạy trên làn da có xúc cảm vô cùng tốt kia.

Nghiêm Từ Trạm sợ run một lát, nhanh chóng bắt lấy bàn tay không an phận, lớn tiếng: “Nàng thu liễm một chút cho ta, không muốn sống nữa có phải hay không!”

Đương nhiên, những lời này không có tác dụng gì. Bởi vì rất nhanh, nàng đã vươn tay mạnh mẽ nhảy ra khỏi ao, mỗi chân điểm một cái, liền đứng ở đối diện hân.

Tình huống đột nhiên xảy ra nghịch chuyển.

Nghiêm Từ Trạm đưa lưng về phía được trị, Cầm Dạ ép sát từng bước, một lui một tiến, không khí quỷ dị.

“.....Tốt nhất hiện tại nàng hãy thu tay, có lẽ ta sẽ suy nghĩ việc sau này không tra tấn nàng.” Người nào đó hạ miệng, đáy lòng ảm ảm có cảm giác thất bại, vốn muốn cho nàng nhìn uy phong của hân một chút, sao lâm thời lại xảy ra biến cố, thật sự hân chưa bao giờ có thời điểm húc búa như vậy, cư nhiên bắt đầu muốn trốn một cô gái, cô gái này còn là phu nhân hân vừa mới cưới vào cửa.

Vớ vẩn, rất vớ vẩn.

Có điều đại trượng phu có được dẫn được, nàng thần chí không rõ, bề ngoài xem ra hình như trúng. xuân được, lúc này không né còn đợi đến khi nào. Vừa nghĩ như vậy, Nghiêm Từ Trạm lại thấy mặt mũi thoáng vọt vát được chút, vì thế khoe mắt liếc ra chỗ cửa hông, thoáng đi chuyển cước bộ.

“Mau giúp ta.” Thanh âm mềm mại nghe có vẻ diễm đạm đáng yêu.

Nghiêm Từ Trạm không chớp mắt nhanh chóng nhìn qua nàng: “Nàng tự cầu nhiều phúc đi, sau nửa canh giờ ta sẽ phái người tới đón nàng.” Hân thật cẩn thận ổn định bước chân, sợ không để ý một cái sẽ bị trượt vào trong ao, đến lúc đó tự thân khó bảo toàn.

Không may, còn chưa quá nửa khắc, thật đúng là hân bị rơi vào ao kia.

Xác thực mà nói, là bị người ta gục vào trong ao mới đúng.

Dưới chân lão đảo một cái, hân chặt vật ngồi trong được trị, lúc trước dưới tình thế cấp bách còn uống vào vài ngụm nước, cảm giác nóng rất từ yết hầu một đường lan tràn vào bụng.

Nếu thật sự là xuân được, nếu thật sự là xuân được mà nói –

Uống so với ngâm có nghiêm trọng hơn không?

Nghiêm Từ Trạm xanh mặt, cũng bất chấp mọi thứ, xoay người bò lên trên, nhưng người đàn bà vừa hung vừa ác kia sao có thể buông tha hân, một chiêu hô đối vô dề, đã áp chế hân ở vách đá cạnh ao.

Môi đỏ mọng dán lên, làm càn xâm lược, cùng với việc nói là hôn, thủ thực phải nói là cắn. Nàng quán chặt lấy hân, ngồi chồm hổm ở thắt lưng hân, hai tay nắm sau gáy hân, buộc hân cúi đầu đáp lại.

Nghiêm Từ Trạm giãy dụa không có kết quả, được hiệu của mắt hôn thảo khi nãy uống vào cũng bắt đầu phát tác. Nhuyễn ngọc ôn hương trong ngực, giai nhân lại chủ động như thế, hân không phải Liễu Hạ Huệ, mặc dù thường ngày hơi lạnh lùng, nhưng dù sao cũng là đàn ông, lập tức có phản ứng bình thường.

Cũng may mà định lực của hân vô cùng tốt, dưới trạng thái như thế còn có thể bảo vệ lý trí, dùng sức rút ra bàn tay châm ngòi thổi gió kia, khẩu khí hân

ác liệt: “Nếu nàng không dừng tay, tình lại nhất định phải hồi hận.”

Cầm Dạ bất mãn tránh thoát, lại sấn vào dán chặt hẳn, thậm chí còn trầm trọng thêm, cúi đầu cắn cắn xương quai xanh của hắn. Nàng rất nóng vội, vừa lung tung cời quần áo của mình, vừa ôm hắn cọt cọt.

Cái yếm màu xanh nhạt da trắng như tuyết mịn như ngọc, nhìn một cái không sót gì, xuân sắc ẩn ẩn bị khóa lại bên trong, kiều diễm vạn phần.

Nghiêm Từ Trạm thờ sâu, hắn không muốn ăn nàng, trước mắt nàng thân phận không rõ, lại là thê tử do hoàng đế ép lấy, còn có quan hệ với lão hồ li Tổng Chính Thanh, dưới loại tình huống này nếu hai người thực xảy ra điều gì, nhất định từ nay sẽ dây dưa không rõ. Hắn đã quen một mình, thực tại không muốn nhìn thấy cục diện này.

Nhưng, lại nói.....

Tình trạng trước mắt đối với đàn ông, thật đúng là một khổ hình vô cùng mềm mại.

Bạn đang đọc truyện *Cầm Dạ Lai Phủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 39

Ý thức của Cầm Dạ luôn trong trạng thái tự do, không có cách nào tự hỏi nhiều, mỗi khi tỉnh lại trong thoáng chốc luôn bị khuôn mặt người đàn ông trước mắt câu hút hồn phách, Nghiêm Từ Trạm xưa nay trong trẻo nhưng lạnh lùng, có điều khuôn mặt trước mắt đuôi lông mày nhiễm một chút xuân ý so với thường ngày kinh diễm hơn nhiều.

Nhất là khi hắn tựa vào cạnh ao thờ phỉ phò không bố trí tư thái phòng vệ, tóc đen tản ra trong nước, áo bào trắng chảy xuống thắt lưng, ngực bụng lồ lộ đường cong tuyệt đẹp, trắng nõn như ngọc. Nàng chỉ cần thoáng liếc mắt một cái, trong đầu đã lập tức ‘oanh’ một tiếng, lửa cháy lan ra đồng cỏ nháy mắt thiêu đốt tất cả lý trí.

Khô nóng cùng khát vọng tấn công tường thành bảo vệ, nàng liếm liếm môi, yết hầu bắt đầu có dấu hiệu vô cùng khát nước, nhu cầu cấp bách muốn giải tỏa thân thể gần như đẩy nàng vào tuyệt cảnh.

Đương nhiên, tình trạng của Nghiêm Từ Trạm cũng không tốt hơn là bao.

Bộ phận da thịt chạm nhau giống như lông chim nhẹ phẩy, cảm giác tê dại từng đợt. Giương mắt chính là dung nhan khác với nàng ngày xưa, rất ngoài ý muốn, khuôn mặt miễn cưỡng được cho là dung mạo thanh tú ấy lại có thể mất hồn thực cốt như vậy, mắt hạnh híp lại, môi đỏ mọng khép nửa, trong diễm đam đáng yêu lộ ra mị hoặc, vốn là hai vẻ mặt mâu thuẫn kết hợp cùng một chỗ, càng thêm bảo người ta khó nhịn.

Bỗng nhiên hắn khó có thể khống chế động tác của mình, lòng bàn tay chậm rãi xoa tẩm lưng nàng trần trụi, nghe tiếng nàng nhỏ giọng nức nở mềm mại bên tai, không hiểu sao có loại xúc động muốn hung hăng bắt nạt nàng.

Cố tình Cầm Dạ lại không tự giác, chân dài chia làm đôi ngồi bên hông hắn, ngực trước mềm mại dính sát vào trước người hắn, làn môi ấm nóng làm cảm lướt qua mặt mày hắn, sau đó lưu luyến chỗ yết hầu, thậm chí càng lúc càng đi xuống.....

“Chớ bức ta.” Dùng lực hơi hơi đẩy nàng ra, lại chế trụ cặp tay không an phận kia, Nghiêm Từ Trạm áp lực thờ phỉ phò, trong lòng nửa là ảo não nửa là kinh ngạc.

Hắn là người ít động tình, nhưng không phải đến mức thanh tâm quả dục, chẳng qua suốt ngày vui đầu cho triều đình, tính kế tất cả những kẻ ngu muội vọng tưởng làm suy yếu thể lực của hắn. Hơn nữa trời sanh tính khiết phích, cho nên việc gió trăng giữa nam nữ hắn gần như chưa từng tự thể nghiệm, ngẫu nhiên có một lần bị tên Cửu Vương gia kéo đi thanh lâu, bắt đắ dĩ chưa đợi đến nửa khắc đã bị hoa khôi dị thường chủ động kia làm mất toàn bộ khẩu vị.

Đối lập với cục diện xấu hổ hôm nay, hắn thật không hề cam tâm, được thủy trong ao có vấn đề, mấy kỹ xảo thấp kém dùng xuân dược như vậy ở trong mắt hắn vẫn đều dùng để mê hoặc những kẻ tâm trí không kiên định, nhưng mà –

Sao gặp phải nàng, lúc này liền rối loạn?

Khả năng tự chủ một khi bị nứt ra một khe rãnh, sẽ không thể nào thu lại được nữa. Thân thể buộc chặt đến cực điểm, mặc dù ý nghĩ rõ ràng đi nữa, thần trí rõ ràng đi nữa, hắn cũng là một người đàn ông, nếu thật có thể làm được đến mức trái tim không hề cảm giác, vậy so với thái giám trong cung có gì khác biệt.

“Nóng.....” Cô gái trong lòng còn đang dây dưa không ngớt, cái yếm dây đai hồng do hành động quá mạnh mà loi lóng buông xuống, cánh xuân lộ ra một mảng lớn, đập hết vào mặt.

Nghiêm Từ Trạng cắn răng, hơi hơi quay mặt qua chỗ khác, sau một lúc lâu, đã bị thô bạo bắt quay lại đây, hấn nhủu mảy, đang muốn nói gì đó, môi đã bị dùng sức ngăn chặn.

Khuôn mặt gằn trong gang tấc, ái muội đến tận đỉnh.

Tất cả đều theo bản năng.

Gắn bó giao triền, hô hấp ướt át dày đặc..... Hấn nhìn nàng ngồi ngay ngắn, trong con ngươi tràn đầy nóng lòng cùng mờ mịt, hết lần này đến lần khác cúi đầu cúi lấy nụ hôn, công thành đoạt đất không hề có kinh nghiệm, cũng không có nửa phần kỹ xảo.

Lúc trước Nghiêm Từ Trạng còn có thể cố chấp chống cự, nhưng về sau, được tính kia tác dụng càng ngày càng mạnh, bộ phận cực nóng nào đó thật sự không thể xem nhẹ, cô dục vọng xa lạ có nhu cầu cấp bách cần phải giải tỏa.

“Đáng chết.” Rốt cục không thể nhẫn nại, hấn đảo khách thành chủ, ôm sát thắt lưng của nàng, một tay ấn gáy nàng, mở miệng ra, không hề cố kỵ làm sâu sắc nụ hôn này.

Được tính của mắt hôn thảo cực mạnh, so với xuân dược tầm thường còn mạnh hơn rất nhiều, nếu mới vừa rồi hai người đều trúng dược, vậy không tránh được chuyện ân ái. Huống chi Nghiêm Từ Trạng và Cẩm Dạ đều là xử nam xử nữ, bỏ qua không nói đến được tính, lần đầu tiên luôn đặc biệt miễn cưỡng tò mò, kết quả là, cái gọi là hôn ngăn, dấu răng, vết móng tay trở thành những ấn ký thâm thiết, chưa đến nửa khắc làn da của nhau đã bị để lại những dấu vết đỏ sẫm.

Cẩm Dạ vào ao trước, tất nhiên không không chế được hơn, nàng không biết mình cần cái gì, việc duy nhất có thể làm là ôm chặt hấn, nhưng chút nước xa ấy hiển nhiên không cứu được lửa gần, nhanh chóng bị đốt mất, khí lực của nàng dần dần nhỏ đi, cuối cùng mềm nhũn dựa vào bả vai hấn, chỉ xin giúp đỡ bằng trực giác: “Giúp ta.....”

Nghiêm Từ Trạng cúi đầu bàn tay, trên trán dày đặc mồ hôi rơi như mưa, từ lông mi, có vài giọt rơi vào ánh mắt, mang đến đau đớn chua xót. Đột nhiên hấn tỉnh táo lại, một phen đẩy nàng ra, cố sức nói: “Dừng ở đây.”

Cẩm Dạ sao có thể nghe lọt tai, sấn đi lên bám lấy hấn hôn môi, bàn tay rảnh việc cũng không nhàn hạ, chạy chung quanh, vài lần hiềm hiềm lướt qua giữa hai chân hấn, dừng lại ở bên cạnh nơi đòi mạng.

Nghiêm Từ Trạng chết vật, trò chơi người tiến ta lui chơi xong một trận, hấn vươn đầu ngón tay do dự sau một hồi cuối cùng khoát lên làn váy ướt sũng của đối phương, hơi dùng chút lực kéo xuống dưới. Mà nàng cũng không chịu an phận, còn đang quấy rối, như có như không xoay thắt lưng, muốn làm đàn ông bức điên mới thôi.

“Nàng tự tìm.” Hấn hít một hơi thật sâu, điều chỉnh vị trí của nàng, giờ này khắc này tâm tình là thất bại cùng tức giận.

“Ừm.” Như ý thức được điều gì, Cẩm Dạ bỗng nhiên mở mắt.

Nghiêm Từ Trạng chống lại ánh mắt của nàng, tiếng nói khàn khàn: “Muốn đổi ý thì thừa dịp hiện tại.” Kỳ thật ngay cả chính hấn cũng không xác định, nếu nàng thực sự nói không cần, giờ này khắc này hấn còn có thể thu tay lại hay không.....

“Thật sự.” Khi nàng nói chuyện huyết sắc trên mặt nhanh chóng thối lui, biểu tình hơi tan rã.

“Không còn kịp rồi.” Tên đã trên dây không thể không bán, Nghiêm Từ Trạng xoay người đặt nàng trên vách đá, đè bả vai của nàng rồi đi vào. Dò xét bên trong một chút, cảm giác chặt chẽ chưa bao giờ từng có, thậm chí hấn sắp không không chế được chính mình, hận không thể lập tức được giải tỏa.....

Nhưng nàng cũng thất vọng quá mức, có lẽ bởi vì luyện võ, hoặc là do tư thế nửa đứng nửa ngồi này, hấn rất khó tiến vào hoàn toàn, chỉ phải nói nhỏ: “Nàng thả lỏng một chút, đừng co chặt như vậy.”

Mặt Cẩm Dạ trắng bệch, ngay sau đó, hôn mê ngay tại trong lòng hấn.

Đáng giận, hôn mê rất không phải lúc chứ?!

Nghiêm Từ Trạng cương ở nơi nào, lần đầu tiên trong cuộc đời có loại xúc động muốn hủy diệt mình.....

“Quản, quản sự.” Tiếng gọi sợ hãi khê khê vang lên.

Nghe vậy thiếu niên cọt cọt đi xuống thang gỗ, nhủu mảy nói với thân ảnh nhỏ nhoi kia: “Không muốn cũng phải canh cửa, chạy về đây làm gì?”

Tiểu nha đầu mặc cỡ đồ mặt, áp ứng không hề rảnh.

Thiếu niên cổ quái nhìn nàng sau một lúc lâu, một hồi mới bừng tỉnh đại ngộ, có lẽ là nhìn thấy chuyện gì không nên thấy. Nha đầu kia còn chưa đầy mười một tuổi, xưa nay lại hướng nội, hấn thân là quản sự vốn nên dịu dàng an ủi vài câu, có điều đáng về nàng giờ phút này thực làm cho người khác muốn đùa, vì thế hấn dùng tác phong thường ngày hé miệng, thấp giọng nói: “Ngươi rời khỏi cương vị công tác, tháng này lương bổng sẽ trừ đi một nửa.”

Tiểu nha đầu lập tức mộng, khi phản ứng lại nước mắt không tự chủ chảy xuống: “Nô tỳ biết sai, nô tỳ biết sai.” Hình phạt này thật là đáng sợ, nàng nhớ

tới cha mẹ cùng đệ đệ ở quê nghèo nơi tha hương, không khỏi gấp đầu gối, mắt thấy cũng sắp quỵ xuống.

“Ai ai, ta đùa thôi mà, sao lại khóc nề chứ.” Thiếu niên bắt đắc dĩ, vội vàng tiến lên đỡ lấy nàng.

Tiểu nha đầu còn đang thút tha thút thít đáp: “Là lỗi của nô tỳ, mong quân sự đại nhân trách phạt.”

Thiếu niên thay bằng vẻ mặt cột nhà: “Vậy phạt người tiếp tục đến chỗ đó canh giữ đi, chưa đến buổi sáng ngày mai thì chưa được trở về.”

Mặt tiểu nha đầu đỏ lên: “Nô tỳ, nô tỳ không nghĩ..... Nghiêm đại nhân, Nghiêm phu nhân, bọn họ, bọn họ đang làm.” Nàng nói hàm hồ, ánh mắt nhìn mặt đất chằm chằm.

Thiếu niên không nhịn được cười ra tiếng, vỗ bả vai của nàng: “Được rồi được rồi, vậy một lúc lâu sau người qua đó đi, nói vậy cũng sắp xong rồi.”

“Muốn một canh giờ, lâu như vậy?” Nàng chớp mắt, nói xong lại thấy nói lỡ, nhanh chóng che miệng lại.

Thiếu niên nhếch mày: “Ta chỉ cho người thả một nửa liều lượng, tất nhiên sẽ không lâu lắm, được thì ba phần độc, mất hồn thảo này nhiều công dụng cũng không tốt, nếu là người tập võ bất hạnh dính phải còn dễ dàng bị nghịch chân khí.”

Tiểu nha đầu nhỏ giọng nói: “Nghịch chân khí sẽ thế nào?”

“Nhẹ thì mất đi trí giác, nặng thì hoàn toàn biến mất võ công.” Thiếu niên đi tới một bên, lách cách gõ bàn tính: “Được rồi, người ngoan ngoãn ngồi chỗ này đi, lát nữa qua đó, ta kết toán sổ sách đã.”

“Vâng.” Nàng ngoan ngoãn lên tiếng, nửa khắc sau lại vò tay áo đứng ngồi không yên.

Thiếu niên chú ý tới điểm ấy, bắt đắc dĩ nói: “Lại sao vậy?”

“Bỗng nhiên nghĩ đến một chuyện.” Nàng gãi loạn mái tóc, giống như làm bầm lâu lâu: “Vốn nô tỳ vẫn canh giữ ở bên ngoài, sau lại không có can đảm tiếp tục nghe nữa mới bỏ chạy, lúc gần đi vụng trộm nhìn thoáng qua, Nghiêm phu nhân nàng..... hình như ngất xỉu.”

“Cái gì?!” Thiếu niên đột nhiên đứng lên, kinh hoàng nói: “Lời này là thật?”

Tiểu nha đầu nói rõ ràng từng chữ: “Chính là tình hình thực tế.”

“Chúng ta nhanh trốn đi.” Hắn nhanh chóng kéo tay nàng, trong lòng nghĩ mà sợ, nguyên tưởng rằng thê tử của Nghiêm tướng dịu dàng dạt dạt, chưa từng nghĩ tới lại biết võ. Giờ thì chết chắc rồi, ai ai, kỳ thật hắn không chỉ bỏ mất hồn thảo, còn bỏ cả mồn nguyệt tán.....

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Dạ Lai Phủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40

Cẩm Dạ đã ngủ một ngày một đêm, không, xác thực mà nói, nàng chỉ bảo trì tư thái nằm úp sấp mà thôi, vẫn chưa ngủ. Chẳng qua trong mười hai canh giờ này thậm chí ngay cả động tác xoay người nàng cũng ra mồ hôi, tình trạng âm trầm đáng buồn.

Không cho tỳ nữ đến gần, cũng không cho người khác quấy rầy, cảm xúc kháng cự của nàng không ngừng phát sinh, tình lại kiểm tra thật kỹ toàn thân một lần, hôn ngân linh tinh còn chưa tỉnh, đợi đến khi nhìn thấy vết máu chỗ bắp đùi, thật sự là nàng muốn tự tử.....

“Thiếu phu nhân.” Ngoài cửa là tỳ nữ gọi khẽ.

Cẩm Dạ giật giật ngón tay, hữu khí vô lực đáp: “Ta không muốn ăn bữa tối, chớ đến đây nữa.”

Thật lâu sau, không có động tĩnh.

Cẩm Dạ thở dài, nghiêng đầu hung hăng cọ vào gối, nàng thật muốn cứ như vậy làm mình ngạt chết luôn đi, thứ cảm giác ảo não cùng xấu hổ và giận dữ nhồi đầy nội tâm, làm nàng không thể an bình dù trong chốc lát.

Vì sao những chuyện xảy ra sau khi gặp gỡ Nghiêm Tử Trầm luôn không thể tưởng tượng được như vậy, cuộc đời của nàng thật lâu rồi chưa từng thay đổi nhanh chóng như thế này, tình thế trước mắt phát triển càng ngày càng vô vẩn, cư nhiên ngay cả thân thể cũng dần bù vào.....

Ông trời, giết nàng đi.

Bên này Cẩm Dạ còn đang khó chịu, tiếng đập cửa lại vang lên.

Rốt cục nàng không còn tốt nét nữa: “Tất cả cắt hết đi cho ta!”

“Tiểu thư, là em.”

Cầm Dạ xoay chiếc cổ cứng ngắc, liếc mắt xà nhà một cái, thật sự không muốn đứng dậy, đành đổi một phương thức đề nghị nói: “Cửa sổ.”

Vừa dứt lời, trong phòng đã hơn một bóng người.

“Em ngồi xuống nói chuyện đi, đừng tới đây.” Cầm Dạ bao bọc chính mình kín mít, chột dạ nằm nghiêng vào trong.

Sơ Tinh nhú mày, hoài nghi nói: “Xảy ra chuyện gì?”

Cầm Dạ ho nhẹ: “Nhiệm phong hàn, sợ truyền cho em, cách ta xa một ít là được.” Nàng kéo cao chăn đệm, che khuất hôn ngân trên cổ, tay kia thì bắt an ôm chần, giờ này khắc này thật đúng là sợ bị đối phương nhìn ra chút kỳ quái.

“Trời nắng to sao lại nhiệm phong hàn?” Sơ Tinh tựa vào cạnh bàn, tầm mắt không rời cô gái trên giường dù chỉ một lát, theo như nàng thấy, đối phương thực sự hơi cổ quái, ngày thường tiểu thư trấn định tự nhiên hào phóng hoàn toàn thay đổi thành người khác.

Đổi lại là ai cũng sẽ không tin khi nàng cố ý che dấu như vậy? Nhất định có quỷ.

Tất nhiên Cầm Dạ cũng biết nha đầu kia đang hoài nghi cái gì, vì thế cười gượng rồi đi đề tài: “Cha ta khỏe không?”

“Không khỏe.” Hai chữ như chém đinh chặt sắt.

Cầm Dạ ôm chần lẫn lồng lốc ngồi dậy, gấp giọng truy vấn: “Em nói cho rõ ràng, cha ta sao lại không khỏe?”

Sơ Tinh chưa mở miệng, kinh ngạc nhìn nàng chằm chằm. Ngay sau đó bước lên trước, dương tay chuẩn bị lột chần đối phương ra.

Ai ngờ Cầm Dạ sớm có đề phòng, túm chặt không buông tay, còn liều mạng lui vào trong: “Đừng đừng, ta sợ lạnh.”

“Lộ ra rồi.” Sơ Tinh đổi sắc mặt.

Cầm Dạ phản xạ nâng tay xoa cổ, mặt đầy rặng mây đỏ: “Em nhìn thấy?” Chần lơ lửng buông xuống, bên trong chiếc áo đơn là dáng người tinh tế, làn da chưa bị quần áo che đậy có thể rõ ràng nhìn thấy hồng ngân ái muội.

“Hiện tại mới nhìn thấy.” Sơ Tinh há hốc mồm, nàng đoán nhiều loại tình huống như vậy, nhưng dù thế nào cũng không nên là tình huống như trước mắt, không khỏi quá không thể tin được chứ? Nàng ngu dốt vỗ vỗ trán, chậm rãi nói: “Tiểu thư, người viên phòng cùng cô gia? Chớ không phải là em đang nằm mơ đi.”

Cầm Dạ vớt chần, hờn giận nói: “Em gọi hần là cô gia làm gì!”

“Hai người đã thân mật như vậy, em gọi hần một tiếng cô gia cũng là điều nên làm.” Sơ Tinh còn chưa phục hồi tinh thần lại từ trong khiếp sợ, há miệng thì thào: “Em không hiểu, tiểu thư và cô. Ách, Nghiêm tướng xưa nay nước lửa khó dung, nhưng mà, nhưng mà.” Nàng lắp bắp, nói không xong một câu hoàn chỉnh.

Cũng khó trách Sơ Tinh, khuê nữ hoa cúc chưa lấy chồng tóm lại đối với việc nam nữ cảm thấy khó có thể mở miệng.

“Bị hạ được.” Cầm Dạ phiền chán đi qua đi lại, thân mình nhẹ nhàng, thật giống như đang dầm trên bông, bất giác nàng không thấy xương sống thất lưng đau, ngược lại là chỗ yết hầu có chút vị ngọt, còn có chút bệnh trạng đầu óc choáng váng trong ngẩn ngui.

Sơ Tinh cái hiểu cái không gật gù đầu, sau một lúc lâu lại không được tự nhiên nhỏ giọng nói: “Là, là xuân được?”

Cầm Dạ bất đắc dĩ: “Em không nên hỏi cẩn thận như vậy chứ.”

Sơ Tinh gạt mình, sau chốc lát mới cúi đầu nói: “Tiểu thư, người có thấy người đi đường không xong, bước chân phù phiếm?” Người tập võ sao có thể xuất hiện bệnh trạng như vậy, nếu chỉ trúng thuốc thúc giục tình, vạn lần cũng không có khả năng tán đi công lực của một người.

“.....” Cầm Dạ trắng mặt, thật đúng là nàng chưa từng chú ý tới chi tiết này, cả đầu óc đều là từng chút vỡ vụn đêm qua miễn cưỡng nhớ lại, lau không sạch cũng không quên được, bị hình ảnh kia vô duyên vô cớ dây dưa một buổi tối. Nhưng giờ phút này bị Sơ Tinh nhắc nhở, không hiểu sao nàng cảm thấy rung cả mình, dùng một chút, vươn tay phang vào trụ giường.

Trụ giường không chút sứt mẻ, tay nàng lại sưng đỏ một mảng lớn.

Cầm Dạ tròn tròn mắt, ngẩng đầu nhìn xà ngang, mũi chân điểm một cái giống như trước kia, đáng tiếc chẳng qua chỉ cách mặt đất vài bước đã hạ xuống, nàng trầm mặc một lúc, xoay người cười đến miễn cưỡng: “Nội lực của ta tan hết rồi.”

Sơ Tinh ở bên cạnh an ủi: “Có lẽ chỉ là nhất thời.”

“Cho tới bây giờ chưa từng xảy ra tình huống như vậy.” Cẩm Dạ bất an cắn môi, suy sụp ngồi trên ghế gỗ, không có võ công sao có thể tự bảo vệ mình, không có năng không hề có cảm giác an toàn, ngay cả ưu thế duy nhất để kiềm chế Nghiêm Tử Trạm cũng không còn

Sơ Tinh thờ dài, gập thắt lưng ôm tiểu thư nhà mình.

Cẩm Dạ gục ở trong lòng nàng, những túi thân cùng vô lực mấy ngày nay tất cả đều tập trung lại, nàng rầu rĩ nói: “Ta không muốn như vậy.”

Sơ Tinh vỗ vỗ bả vai cô gái trong lòng, dịu dàng nói: “Cho dù tiểu thư mất hết võ công, cũng có em ở bên cạnh bảo hộ người.”

“Ý ta không phải như thế.....” Cẩm Dạ lắc đầu, nàng để ý là ái ân mơ hồ tối hôm qua, nàng để ý là vì sao mình lại gục tên Nghiêm Tử Trạm đáng đánh đòn kia mà không bị cản trở, chẳng phải hai người đều trúng xuân dược sao?! Nàng để ý nhất là chuyện tối nay nàng lại có loại cảm giác thất bại muốn làm rùa đen rút đầu vĩnh viễn không ra khỏi cửa ấy!

Ý thức được đối phương đang nói điều gì, về mặt Sơ Tinh không được tự nhiên, hơi hơi quay mặt qua chỗ khác, do dự nói: “Em nghĩ, có một trọng điểm tiểu thư nên đặt ở trong lòng, Nghiêm tướng là phu quân của người.”

Cẩm Dạ nhếch mày: “Cho nên sao?”

“Cho dù là người không tình nguyện, thất thân cho hán, cũng hợp tình hợp lý.” Sơ Tinh châm chọc câu chữ: “Nói như vậy người có cảm thấy dễ chịu hơn hay không?”

“Không!” Cẩm Dạ bĩu môi: “Hoàn toàn không.”

Sơ Tinh khó xử: “Vậy..... vậy người coi như chưa từng xảy ra là được, dù sao quý phủ cũng không có ai khác biết việc này, có lẽ Nghiêm tướng cũng ước gì quên đi, về phần dấu vết trên cổ người, khụ khụ.” Nàng lúng túng nói: “Lát nữa em sẽ tìm một bộ quần áo cao cổ cho người thay.”

Cẩm Dạ uể oải rũ vai: “Cũng chỉ có thể như thế.” Nói xong, nàng chậm chạp đứng dậy, khi nàng bước bàn chân lại bị vấp một cái, lòng bàn tay hiểm hiểm đỡ lấy lưng ghế dựa, khí lực lại nhanh chóng mất hết, không thể khởi động thân mình.

Cũng may Sơ Tinh tay mát lạnh lẽ, đỡ lấy nàng một phen.

Đầu Cẩm Dạ đầy mồ hôi, giống như đã làm ra một quyết định: “Thay ta lấy giấy bút đến đây.”

Sơ Tinh khó hiểu: “Người đây là muốn.....” Nàng thấy đối phương lấy ra chiếc hòm ở tủ đầu giường, sau đó thật cẩn thận lấy ra một đóa hoa khô héo, hoa kia sớm không thể nhận ra là màu gì, rễ cây cũng teo thành nhiều nếp nhăn, duy độc cánh hoa vẫn còn rõ ràng.

Cẩm Dạ tháo xuống một cánh hoa, mỉm cười nói: “Mỗi cánh hoa là một yêu cầu, sự phụ tất nhiên sẽ thay ta khôi phục công lực.”

Sơ Tinh sửng sốt, nhớ tới một gương mặt xinh đẹp rêu rao khắp nơi, còn có cái miệng ác độc tiện đến tận xương, nàng không tự chủ co rúm người lại: “Tiểu thư, bốn năm trước khi mỗi người đi một ngã hán đã nói đời này sẽ không bao giờ muốn gặp lại cô gái rắn rết như người, huống chi, cho tới bây giờ hán chưa từng thừa nhận hán là sự phụ của người mà.”

“Chẳng còn cách nào, một lời nói đáng giá ngàn vàng, đóa hoa này là hán tặng cho ta, lúc trước đã nói rồi, không lý do nào có thể đổi ý.” Cẩm Dạ hí nháy, thân nhiên nói: “Bốn năm trước hán lợi dụng ta, bây giờ trả nợ cũng không muộn.”

Sơ Tinh vẫn mang khuôn mặt gập nọ: “Em lại cảm thấy không ổn, trước đây lạc thú của hán chính là luyện độc, mấy năm nay chắc là vui đến quên cả trời đất, sớm ném y thuật ra sau đầu, ai biết còn có thể hồi phục nội lực của người hay không.....”

Cẩm Dạ nhún vai: “Mặc dù không khôi phục được, vậy để hán cho mấy vị độc được phòng thân, tốt hơn nhiều so với tên mặt thám A Sở đó.”

Sơ Tinh giương miệng, vẫn muốn tiếp tục khuyên bảo.

Đột nhiên lại có khách không mời mà đến.

Diêu Thủ Nghĩa gõ cửa, trầm giọng nói: “Thiếu phu nhân, thiếu gia bảo lão nô tiến đến thông báo một tiếng, nói là dặn ngài đi tiên thính dùng bữa.”

Tìm Cẩm Dạ đập trật ba nhịp, nàng cư nhiên tính sai, nàng nghĩ đối phương cũng giống như mình hận không thể từ đó thiên nhai hai bên không gặp, ai biết được ngày hôm sau đã vô cùng lo lắng tìm tới cửa như vậy.

Người bên ngoài còn đang tiếp tục: “Thiếu phu nhân, thiếu gia còn nói, những đồ vật của người trong chủ phòng này..... sẽ tìm nha hoàn giúp người chuyển đến Tây Uyển, người đừng nóng giận, xưa nay thiếu gia ngủ không sâu lại dễ dàng bừng tỉnh, sợ ảnh hưởng đến giấc ngủ của người.” Một câu cuối cùng là chính ông thêm vào.

Cẩm Dạ tức giận đến phát run, được lắm, tên cầm thú này có thể vô sỉ hơn một chút nữa không! Đêm qua còn vạn phần triền miên, tối nay đã vô mộng không tiếp nhận người khác.

Chương 41

Điều Thủ Nghĩa ở tướng phủ làm nô tài hơn ba mươi năm, gặp được rất nhiều trường hợp lớn nhỏ, chưa bao giờ từng có tâm tính yếu đuối đào thoát khi lâm trận, nhưng bầu không khí trước mắt, thật đúng làm cho ông nổi lên ý muốn chạy trốn.

Nghiêm Từ Trạ và Tô Cẩm Dạ phân biệt ngồi hai bên sườn bàn gỗ lim từ đầu tới đuôi không nói một câu, người trước thần sắc lạnh nhạt chậm rãi ăn canh, người sau thì dưng sống lưng ngồi thẳng tắp, ánh mắt..... thực âm u.

Đây là tình huống gì?

Điều Thủ Nghĩa cảm nhận được áp lực phần nộ trên người Cẩm Dạ, không khỏi có chút kinh hồn táng đảm, răng nanh thiếu phu nhân cắn thật chặt, tươi cười kia nhìn thế nào cũng cảm thấy miễn cưỡng, cổ tinh còn dương khỏe miệng như vậy. Mà thiếu gia, thiếu gia người thật đúng là có thể làm như không thấy, khi ngẫu nhiên ngẩng đầu tầm mắt kia cũng trực tiếp lướt qua thiếu phu nhân, hoàn toàn không đặt đối phương vào trong mắt.

Hai người này thật sự là vợ chồng mới cưới sao?

Ngay sau đó, Điều đại quân gia lại yên lặng khinh bỉ chính mình một phen ở trong lòng, đó chẳng phải vô nghĩa sao, bằng không đầy hồng ngân trên cổ bọn họ là chuyện gì xảy ra, còn vết cào trên xương quai xanh, còn vết thương nhỏ trên cánh môi.....

Càng nghĩ lại càng xấu hổ, Điều Thủ Nghĩa nhớ lại dáng vẻ khi sáng sớm hôm nay hai người này trở về, từ đầu tới đuôi đều ướt sũng, thiếu phu nhân nặng nề mê man, thiếu gia thì ôm nàng về mặt xanh mét, trên áo trắng còn dính không ít vết máu.

Ông là người từng trải, tất nhiên hiểu được điều đó có ý nghĩa gì, nhưng máu này..... nếu nói là tượng trưng của xử nữ, không khỏi quá nhiều.

Haiz haiz, sao mình càng nghĩ càng thái quá.

Nét mặt già nua của Điều Thủ Nghĩa đỏ lên, không dấu vết lui ra sau vài bước, mấy nha hoàn ban đầu bụng đồ ăn lên xếp đặt xong đều nhanh chóng lui ra trốn sau cây cột, mình là đại quân gia không thể chạy trốn, chỉ phải kiên trì ở bên hầu hạ.

“Lão Điều.”

“A, có lão nô.”

Nghiêm Từ Trạ nghiêng đầu, giọng điệu thần nhiên: “Phân phó phòng bếp làm canh hoa sen chưa?”

Điều Thủ Nghĩa gật đầu: “Thời gian cũng vừa vặn, có lẽ đã làm xong, ta cho người đi bưng đến cho ngài.” Nói xong, ông gọi đến một tiểu tỳ nữ sợ hãi rút rề, ghé vào lỗ tai dặn dò vài câu.

Cẩm Dạ nhú mi, không nói được một lời, nàng đã trừng mắt nhìn người nào đó hồi lâu, lâu đến mức ngay cả hốc mắt đã bắt đầu chua xót, nhưng hấn lại lạnh nhạt như trước, rất giống như nàng không tồn tại. Cẩm giác bị hoàn toàn xem nhẹ thực khó chịu, vì thế nàng lấy tay gõ gõ mặt bàn: “Ta đói bụng.”

Điều Thủ Nghĩa sợ run một lát, nhanh chóng cúi đầu: “Thiếu phu nhân, có phải đồ ăn không hợp khẩu vị của người hay không?”

Cẩm Dạ không nói gì, bữa cơm này ăn xong, rốt cục nàng phát hiện thằng nhãi Nghiêm Từ Trạ này rõ ràng rõ ràng là một tên quái nhân, chẳng những ít ăn thức ăn mặn lại còn mê đồ ngọt, thức ăn trên bàn này chạy đến mức làm người ta hoài nghi không biết có phải được làm ra từ tay đầu bếp tướng phủ hay không, thịt cá thì không thấy, chỉ thấy một bàn rau dưa xanh mướt.

Người xuất gia còn ăn ngon hơn hấn, nàng oán thầm, ngoại trừ việc hấn ra tay ngoan độc giết người không chớp mắt, cuộc sống thật đúng là giống như hòa thượng.

“Về sau thực đơn để ta nghĩ được không?” Cẩm Dạ nghiêng đầu, mỉm cười nói: “Phu quân ăn đơn giản như thế, chỉ sợ sẽ không có lợi cho thân thể.”

Điều Thủ Nghĩa muốn nói lại thôi: “Thiếu phu nhân, kỳ thật.....”

“Lão Điều.” Nghiêm Từ Trạ lên tiếng ngắt lời, sau đó khẽ liếc cô gái đối diện một cái: “Nàng thử nói xem, nàng muốn ăn gì?”

Cẩm Dạ sững sốt, sau một lúc lâu mới nghẹn ra hai chữ: “Ăn thịt.” Nói xong, lại thấy đáp án này quá thô thiển, vì thế lại bổ sung nói: “Mặn nhạt phối hợp có vẻ được.”

Nghiêm Tử Trạm bữu môi, sau đó buông bát, đứng dậy nói: “Đem canh hoa sen bung tới thư phòng, còn nữa.” Hắn dừng một chút, ác ý nói: “Ta ăn chay, cả năm không đổi, nếu nàng không chịu được thì tự hành giải quyết đi.”

Cầm Dạ cắn môi, ngẩng đầu chống lại cặp mắt cực xinh đẹp kia, ánh mắt đùa cợt ấy nháy mắt đã khơi dậy tức giận trong nàng. Đúng lúc nha hoàn bung bát tô vào, không biết xuất phát từ tâm tình gì, nàng vươn dài tay một phen nhắc lên nắp đậy, sau đó ừm ừc ừm ừc ngửa đầu uống xuống.

“Quá ngọt.” Nàng chặc lưỡi, vẫn quá ngọt như trước, có điều uống quá nhanh, cũng không thể cảm nhận được tư vị cụ thể.

Diêu Thủ Nghĩa tròn mắt há hốc mồm: “Thiếu phu nhân, ngài.” Xong rồi xong rồi, hoa sen này là mấy năm trước phiên bang tiến cống hoàng tộc, sau đó lại được ban cho Nghiêm gia, chỉ có một gốc cây, lại cực kì trân quý, mỗi ngày chạng vạng mới nở hoa, sau này một vị đại thần biết thiếu gia thích ngọt, tìm đầu bếp thử nấu thành canh ngọt đến nịnh hót thiếu gia.

Từ đó, món canh này mỗi ngày khi mặt trời mọc lại hiện lên bàn cơm Nghiêm gia, tuy rằng Nghiêm Tử Trạm chưa bao giờ tỏ vẻ nó ăn ngon thế nào, nhưng theo mọi người xung quanh nhất trí phản ánh, một ngày mười hai canh giờ chỉ có khi uống canh ngọt, tâm tình thiếu gia mới là tốt nhất. Vì thế, điều này không khó phát hiện, canh hoa sen ở trong lòng người này chiếm trọng lượng không nhỏ.

Đương nhiên, Cầm Dạ sẽ không biết điều ấy, nàng vốn không thích đồ ngọt, trước mắt uống bát canh kia, chẳng qua cũng là nhất thời giận dỗi thôi, hành vi này mặc dù ngây thơ, nhưng là phương thức duy nhất có thể làm cho nàng tạm thời an ủi lúc này.

Đoạt thứ tốt của người khác, vui vẻ vô cùng.

“Phu quân sẽ không để ý chứ?” Nàng nháy mắt mấy cái, ngữ điệu vô tội: “Ta thật sự đói chết.”

Ánh mắt Nghiêm Tử Trạm hơi lạnh: “Còn đói không?”

Cầm Dạ cười khê: “Có lẽ giờ này ngày mai còn có thể đói.”

“Một chén canh ngọt nho nhỏ sao có thể đầy bụng nàng.” Nghiêm Tử Trạm cắn răng hừ lạnh: “Lão Diêu, bảo người ta làm vài món ăn phu nhân thích mang lên.”

Diêu Thủ Nghĩa khó xử: “Nhưng trong phòng bếp không có thịt.”

“Vậy cắt đi mua!” Hiên nhiên tâm tình người nào đó rất không tốt.

“Vâng vâng.” Diêu Thủ Nghĩa đầu đầy mồ hôi, vội vàng chạy nhanh ra phòng, bọn nha hoàn còn lại cũng đều lui ra ngoài hiên.

Hai người mắt to trừng đôi mắt nhỏ.

Cầm Dạ cúi người: “Phu quân khách khí như thế, thiếp thân cảm thấy thật an ủi.”

Nghiêm Tử Trạm cũng không để ý nàng, bước chân vốn muốn tiến đến thư phòng dừng lại, ngược trở về ngồi vào vị trí cũ, ánh mắt quét một vòng trên người nàng.

“Nhìn cái gì?” Cầm Dạ có chút không được tự nhiên, đem làn tóc phía sau vén tới trước ngực, phụ nữ đã kết hôn theo lý mà nói nên vén tóc lên đỉnh đầu, nhưng hôm nay nàng cố ý buông một đầu tóc đen, mục đích đơn giản là che giấu dấu vết ái muội trên cổ.

Nàng thì lén lút, nhưng Nghiêm Tử Trạm lại không thèm che lấp nửa phần, hắn vốn là người da trắng, những vết hôn ngân màu đỏ này càng trở nên bất mắt, điểm chết người là hôm nay hắn còn mặc một bộ quần áo đỏ sậm phô trương, làm cho người ta không tự giác đem ánh mắt chú ý vào mình.

Cầm Dạ mím môi, chỉ cảm thấy trên mặt nóng bỏng, cuối cùng không nhịn được oán giận: “Sao chàng không che.”

“Vi sao lại phải che?” Nghiêm Tử Trạm hỏi lại, khuôn mặt lạnh nhạt, không thấy xấu hổ.

Cầm Dạ trầm mặc, sau một lúc lâu nhỏ giọng nói: “Đêm qua, chúng ta.”

Nghiêm Tử Trạm quay mặt qua chỗ khác: “Ta không muốn nói đến chuyện này.” Ngực hắn còn đang hờn dỗi, tư vị phải nhả ra lúc khẩn yếu quan đầu đời này hắn không muốn nếm thử lần thứ hai, không phải hắn chưa từng có ý tưởng đợi nàng hôn mê rồi bá vương ngạnh thượng cung, nhưng lúc nàng nói mê lại ới ra cả người hắn, hai tay cũng giãy giụa không ngừng, khí lực lớn đến kinh người, phản ứng bất lương của xuân dược này quá mức vô văn, đồng thời cũng làm cho hắn không thể không bỏ qua ý niệm trong đầu.

[khẩn yếu quan đầu: lúc nguy cấp]

[bá vương ngạnh thượng cung: cường gian]

Ngày thứ hai tỉnh táo lại thấy may mắn, cũng tốt, nếu thực ăn nàng, sợ là quan hệ sẽ càng phức tạp.

Cầm Dạ nhìn thấy ý đồ lảng tránh của hắn, lập tức hét ra lửa: “Chúng ta là vợ chồng, chàng làm gì mà ghét bỏ như thế, còn nữa, chịu thiệt là ta, bồng dung mất trong sạch cũng là ta, làm gì đến phiên chàng bày sắc mặt cho ta xem.” Lời nói này hơi nặng, nàng nhất thời nhanh mồm nhanh miệng bất kể

hậu quả nói ra, nhưng chưa đến nửa khắc đã hối hận, hình như trong trí nhớ là nàng lao lên quyền rũ đối phương trước, tư thái triển miên trong hình ảnh này cũng là nàng có vẻ chủ động.

Ai ngờ Nghiêm Từ Trạm nghe xong không giận ngược lại cười: “Nàng mắt trong sạch?”

Ngon lửa trong mắt Cẩm Dạ lại bùng cháy, mừng rỡ nói: “Chàng nói, chúng ta không. Khụ khụ, chàng biết rồi đấy.”

Thái độ kia quá mức vui sướng, Nghiêm Từ Trạm bỗng nhiên không thích: “Ta không hiểu nàng đang nói gì.”

Cẩm Dạ tiến lên giữ chặt ống tay áo hắn, bị hắn bỏ ra, nàng không nghe theo, tiếp tục túm hắn, truy vấn: “Rốt cuộc có hay không?”

Nghiêm Từ Trạm đứng dậy, bóp cằm nàng, chậm rãi ghé sát vào.

Cẩm Dạ sững sốt, bỗng nhiên nhớ lại vô số lần triển miên hôn nồng nhiệt đêm đó, còn mùi vị dịu ngọt dễ ngủ trên người hắn, cùng tư thái xinh đẹp đòi mạng khi hơi hơi thờ dốt, giờ phút này trí nhớ không nên có chậm rãi tập trung trong đầu, tìm đập không hiểu sao trở nên kinh hoàng.

Hắn muốn hôn nàng?

“Chàng.” Đừng dựa vào ta gần như vậy.

Nghiêm Từ Trạm hí mắt đẹp: “Thật muốn biết kết quả đêm qua?”

Cẩm Dạ nhìn cánh môi mỏng duyên dáng hé ra ngậm lại trước mắt, lòng nhảy loạn. Sao lại thế này! Nàng oán hận mắng chính mình, ban đầu không phải như thế mà, nàng đối với sắc đẹp của hắn hoàn toàn vô cảm, vì sao mới qua một đêm, toàn bộ đã biến dạng.

“Muốn không?” Hắn phóng nhẹ tiếng nói.

Cẩm Dạ mê muội gật đầu: “Muốn, ta muốn nghe sự thật.”

“Sự thật là – nàng đã mắt trong sạch.” Nghiêm Từ Trạm thu tay, vừa lòng nhìn dáng vẻ nàng thất hồn lạc phách.

Nghe vậy Cẩm Dạ gục đầu xuống, thẳng thắn mà nói nàng cũng không khổ sở như dự tính, lúc trước sau khi tỉnh lại đã chuẩn bị tâm lý cho mình, hiểu được ước chừng đã mất trinh, giờ phút này chứng thực chẳng qua để khẳng định mà thôi. Nay lòng nàng tràn đầy hoảng sợ cùng lo âu, kỳ thật là đang hoài nghi mình.

Sao nàng có thể ái ân với hắn, dường như cũng không khó chấp nhận như vậy.

Sao nàng có thể nhìn mặt hắn, đã liên tưởng đến những tình tiết mặt đỏ tim đập.

Sao nàng có thể, sao có thể!

Quá vô sỉ.

Cẩm Dạ cắn môi, cố gắng bình phục tâm tình, người khôi xương còn đang cười về mặt đắc ý, biểu tình ước chừng đang nói – sao nào, chiếm thân mình nàng chính là ta, hối hận cũng không kịp nữa rồi.

Nàng do dự một lát, vẫn quyết định làm đào binh: “Ta về phòng.”

Nghiêm Từ Trạm túm tay nàng lại: “Nàng còn chưa ăn cơm.”

“.....” Khi nào thì hắn quan tâm đến nàng như vậy? Cẩm Dạ tránh tránh, không thể rút ra, chỉ phải nói: “Ta đột nhiên no rồi, đa tạ phu quân quan tâm như thế.”

Nghiêm Từ Trạm nhếch nhếch khóe miệng: “Ta chỉ không muốn lãng phí mà thôi.”

Cẩm Dạ không hiểu ra sao, quay đầu đã nhìn thấy Diêu Thủ Nghĩa cầm theo cái làn to đứng ở cửa, sau đó vội vàng mang vào: “Thiếu gia, thiếu phu nhân, Trương thị lợn cuối phố đã sớm đóng quán, lão nô không còn cách nào, bèn đến Thao Thiết lâu mua chút đồ ăn lại đây.”

“Cũng được.”

Thức ăn tinh xảo từng đĩa một được bày ra bàn, mí mắt trái của Cẩm Dạ bắt đầu kinh hoàng, phóng mắt nhìn lại, một biển thịt, lợn con quay giòn, thịt đông pha, thịt xào rau.

Nghiêm Từ Trạm mỉm cười nhét đĩa vào trong tay nàng, “Chẳng phải nàng thích ăn thịt nhất sao? Nhanh ăn đi.” Nói xong, lại nói với Diêu Thủ Nghĩa: “Lấy tấu chương cùng công văn đến đây, ta muốn nhìn nàng ăn xong.”

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Dạ Lai Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 42

“Sơ Tinh cô nương, cô nên đứng bên ngoài đi.” Diêu Thủ Nghĩa đứng ở cửa, nhìn cô gái vẻ mặt u sầu, nghiêm khắc nói: “Thiếu gia đang phê duyệt tấu chương, không thích người khác quấy rầy.”

“Nhưng đây là nơi dùng cơm.” Lời nói nghi ngờ truyền đến, mang theo chút nghi hoặc.

Diêu Thủ Nghĩa mỉm cười: “Thiếu gia nói muốn nhìn thiếu phu nhân dùng bữa, cảm tình thật tốt, chẳng phải sao?” Thật đúng là ông chưa bao giờ thấy thiếu gia có lúc nào khác thường như vậy, thói quen dùng bữa xong đến thư phòng xưa nay đều kiên trì, nhưng sao hôm nay lâm thời lại thay đổi chỗ làm công. Nghĩ như thế, thiếu phu nhân quả nhiên lợi hại, ở Nghiêm gia trước khi tân nương vào cửa, ông chưa bao giờ nghĩ tới có một ngày người tâm cao khí ngạo như thiếu gia có thể để bụng tới một cô gái như thế.

Bên này Diêu Thủ Nghĩa còn cảm thấy vui mừng, bên kia khuôn mặt tươi cười của Sơ Tinh lập tức cứng đờ, Nghiêm Từ Trạm dùng bữa cùng tiểu thư, đây là việc không thể tin được đến mức nào, phía sau tất nhiên có gì đó, đôi khi bình thường cũng không cần đặc biệt lo lắng, nhưng hôm nay tiểu thư không có vẻ nghệ phòng thân, sao có thể đầu lại hẳn.

Nghĩ đến đây, nguyên bản tâm tình bất an không yên càng nôn nóng khó nhịn, không nhịn được liền mở miệng: “Nơi này không có hạ nhân hầu hạ không tốt lắm đâu? Điều tổng quản, không bằng.”

“Vạn vạn không thể.” Diêu Thủ Nghĩa lắc đầu: “Là chủ tử muốn ở cạnh nhau, chúng ta làm hạ nhân sao có thể mạo muội quấy rầy, ta biết cô và thiếu phu nhân tình như tỷ muội, một khắc không rời, có điều tiểu thư nhà cô đã gả làm vợ người khác, Sơ Tinh cô nương, thân quá cũng không tốt, chớ buộc quá chặt.”

Sơ Tinh mỉm môi, cười khổ, không tiếp lời.

Diêu Thủ Nghĩa nhướn mày, ra vẻ thoải mái nói: “Huống chi, thiếu gia cũng không phải mãnh thú hồng thủy, biểu tình khổ đại cừu thâm của cô từ đâu mà ra?”

Đâu chỉ là mãnh thú hồng thủy, so với yêu ma quỷ quái còn thêm một bậc.

Sơ Tinh thở dài, lặng lẽ tìm tòi lá thư giấu trong cổ tay áo, sau một lúc lâu hạ quyết định: “Tổng quản, thiếu phu nhân đã hẹn ta ra ngoài mua chút son bột nước, nhưng xem ra trong chốc lát không thể ra ngoài, vậy ta xin chỉ thị của ông, có thể cho ta ra phủ một chuyến hay không?”

Diêu Thủ Nghĩa khách khí nói: “Tất nhiên có thể, có cần chuẩn bị xe ngựa hay không?”

Sơ Tinh cúi người: “Không phiền tổng quản lo lắng, Lâm Lang các cuối phố cách tướng phủ cùng lắm trăm bước, ta đi bộ là được.” Nói xong, nàng lại lo lắng quay đầu nhìn cánh cửa đang đóng chặt, thấy không nghe ra chút động tĩnh mới lo sợ bất an rời đi.

Diêu Thủ Nghĩa nhìn bóng dáng nàng, có chút đăm chiêu. Thiếu phu nhân cùng nha hoàn hồi môn này, thật đúng là bát không rời đĩa đĩa không rời bát, nhưng người này hiển nhiên cần đề phòng một ít, mỗi lần thiếu gia xuất hiện, hình như cô ta luôn che trước mặt thiếu phu nhân, không biết là nguyên nhân gì.

Chẳng lẽ –

Trong lòng ông lộp bộp một chút, mồ hôi lạnh ứa ra, chớ không phải là nha đầu kia cũng coi trọng thiếu gia nhà bọn họ?

Cầm Dạ cho tới bây giờ chưa từng ăn cơm trong bầu không khí quý dị như vậy, trước đây ở Tô phủ, mỗi khi đến thời gian dùng bữa, cha luôn ngồi ở đối diện nàng không ngừng nói những chuyện kỳ lạ, khi vui vẻ cả gian phòng đều nghe thấy tiếng cười.

Đối lập với tình cảnh hiện tại.

Đối diện nàng cũng ngồi một người, từ đầu tới đuôi chưa từng ngẩng đầu nhìn nàng một cái, cúi đầu cắm mặt vào loạt tấu chương kia viết lời chú giải phê bình.

Không nhớ là ai từng nói, đáng về chuyện chú mới động lòng người nhất.

Lời này đối với Nghiêm Từ Trạm mà nói, không thể nghi ngờ là hình dung đó, áo trắng tóc đen, dung mạo vô song, ngón tay cầm sổ cực kỳ xinh đẹp, thon dài khớp xương lại rõ ràng, chiếc nhẫn ngọc phía trên.

Từ từ, nhẫn ngọc!

Cầm Dạ ‘ba’ một tiếng buông đĩa, đứng lên nói: “Chàng tìm được nhẫn ngọc?”

Nghiêm Từ Trạm vẫn không tiếp lời, chỉ nghiêng đầu thần nhiên liếc nàng một cái, sau đó cuộn cuộn vén tay áo, chấm bút vào trong nghiền mực.

Cầm Dạ tới trước mặt hắn, định vươn tay đoạt bút, lại bị bắt lấy cổ tay, dùng sức rút ra nhưng không thể rút khỏi. Nàng không dám cậy mạnh, sợ bị phát giác mình mất võ công, chỉ có thể chống tay lên bàn ra vẻ trấn định: “Ta nhớ rõ chàng nói với ta, đợi đến khi tìm được vật ấy, sẽ đưa cho ta khóa trường mệnh.”

“Nàng nhớ lắm.” Người nào đó nhấn mặt, đột nhiên thả lỏng tay, dương khoe miệng: “Lúc ấy ta nói trừ phi nàng tự tay đưa nhẫn ngọc cho ta, nếu không vật tùy thân của nàng cũng đừng muốn trở về, mà nhẫn ngọc này rõ ràng là ta tìm được, cho nên không liên quan gì đến nàng hết.”

Cầm Dạ á khẩu không trả lời được, tinh tế nghĩ lại lời hắn nói là thật, nhưng tâm cao khí ngạo như nàng, tất nhiên sẽ không chịu thiệt, vì thế nàng nhanh chóng đi lên, túm tay áo hắn, oán hận nói: “Ta mặc kệ, đưa ta!”

“Sao nào, hôm nay không cần uy hiếp bằng vũ lực, ngược lại giờ trò.” Nghiêm Từ Trạm cười lạnh: “Lần trước nàng đánh vỡ cây đèn ngọc lưu ly, lần này lại muốn đổi thành vật quý gì?”

Cầm Dạ bất động thanh sắc, chậm rãi rút tay về, thuận tiện lấy ra cây bút trong ống đựng, nhẹ nhàng gõ cán bút xuống mặt bàn: “Đổi thành bản thân chàng thì sao?” Nàng vụn vụn không thể để hắn nhìn ra manh mối, cho nên..... phô trương thanh thế vẫn là điều tất yếu.

Nghiêm Từ Trạm bình tĩnh nhìn nàng sau một lúc lâu, đột nhiên cười ý tứ hàm xúc không rõ, trong mắt đẹp lộ ra mĩa mai: “Nàng thực cho rằng ta không biết?”

“Cái gì?” Cầm Dạ sùng sốt, ngay sau đó, thân mình bỗng nhiên bị hắn áp chế trên bàn, ngực nàng vừa vụn đập lên cạnh bàn, ép đau, trong đau đớn nàng quay đầu quát: “Buông tay!”

Nghiêm Từ Trạm chậm rãi cúi đầu, ở bên tai nàng cười lạnh: “Thẳng thắn mà nói, ta thực sự chưa quen với tư thái nhu nhược của nàng đâu.”

Cầm Dạ cứng lại hô hấp, quả nhiên hắn biết!

Cầm nhận được nàng run run, Nghiêm Từ Trạm tâm tình tốt, hậm hực mấy ngày liền đảo cái mà trời quang mây tạnh, càng thêm ác liệt bỏ đá xuống giếng: “Không có thân thủ điều luyện kia, nàng có cảm giác bất lực mặc người xâm phạm hay không?”

Cầm Dạ buồn không hé răng, vẻ mặt trắng xanh.

“Nàng cũng chỉ như thế mà thôi.” Nghiêm Từ Trạm hừ lạnh một tiếng, chậm rãi thả lỏng tay, không chút hoang mang ngồi vào vị trí cũ, mặt không chút thay đổi nói: “Lại đây thay ta mài mực.”

Cầm Dạ đứng thẳng dậy, nghiêng cổ, dịu ngoan gật đầu: “Được.”

Nghiêm Từ Trạm cong môi: “Tay trái mài mực, tay phải ăn cơm đi, nàng mới ăn được vài miếng thịt, sao đã dừng lại rồi, đó là ta dặn riêng người đi mua, chẳng lẽ không ngon.”

“Ngon, – ăn – rất – ngon.” Cầm Dạ thốt từng chữ qua kẽ răng.

Nghiêm Từ Trạm nhướn mày: “Ăn nhiều một chút, không ăn xong thì đêm nay nàng ngủ lại chỗ này, đương nhiên, ta sẽ sai nha hoàn thay nàng chuẩn bị đệm chăn.” Nói xong, hắn lại ngẩng đầu, muốn nhìn rõ ràng thần sắc của nàng, ai ngờ tóc dài bên tai buông xuống, khiến cho khuôn mặt nàng bị vây trong bóng tối, hoàn toàn mơ hồ không rõ.

Cầm Dạ gấp một miếng thịt, chậm rãi đưa lên miệng, khi sắp tới miệng rồi, đột nhiên cổ tay run lên, miếng thịt vừa vụn rơi vào đồng tấu chuông, nàng nháy mắt mấy cái: “A, thật có lỗi, ta nhất thời sơ sẩy.”

Nghiêm Từ Trạm cắn răng: “Chớ không phải là muốn ta tự mình nuốt nàng!”

Cầm Dạ vô tội nói: “Phu quân không nên tức giận, không phải ta cố ý.” Nàng bước bước nhỏ gần sát hắn, mềm giọng làm nũng: “Sao chàng lại mắng ta như vậy, rõ ràng tối hôm qua coi người ta như bảo vật trong lòng bàn tay, buổi sáng dậy đã trở mặt.....”

Nghiêm Từ Trạm khó hiểu nhếch mày, cũng không nói, đề phòng nhìn nàng chằm chằm.

Cầm Dạ tiếp tục tới gần, tội nghiệp oán giận: “Mới vừa rồi người ta còn bị chàng làm đau.” Nàng thôi thôi cổ tay, cố ý quơ quơ trước mặt hắn.

“Nàng lại định diễn trò gì?” Nghiêm Từ Trạm không kiên nhẫn.

Ngay sau đó, thân thể đột nhiên tê dại, một trận mềm mại vô lực, hắn chặt vật dựa vào cạnh bàn, gần như sắp té ngã trên đất.

Cầm Dạ quay đầu lại, mặt mày tràn đầy đắc ý: “Đã quên nói cho chàng, ta chỉ mất nội lực mà thôi, võ công còn phương pháp điểm huyệt, ta vẫn như cũ biết rõ ràng.” Nàng cười khanh khách, bàn tay mềm chỉ chỉ đủ loại món ăn mặn trên bàn: “Phu quân đại nhân, chàng thường ăn chay cũng không tốt.”

Nghiêm Từ Trạm đột nhiên thay đổi sắc mặt: “Nàng đừng xằng bậy.”

Cầm Dạ cười to: “Nào nào, đừng lãng phí bàn món ngon này, để thiếp thân tự tay dứt chàng đi.”

Bữa tối này ước chừng ăn mất nửa canh giờ, lâu đến mức Diêu Thủ Nghĩa ở bên ngoài không nhận được suy nghĩ miên man, ngay thời điểm trong đầu ông mơ màng ngàn vạn, cửa “cách” một tiếng mở ra.

“Thiếu phu nhân, thiếu gia.....”

“Vừa rồi chàng lại quậy, trước mắt mệt nhọc.” Cầm Dạ cố sức ôm eo Nghiêm Từ Trạm, cả người hấn đều dựa vào trên người nàng, bởi vì tức giận mà thân thể căng thẳng banh chặt.

Cả một bàn thịt như vậy dứt vào, phóng chừng bụng hấn cũng sắp tới cực hạn.

Hắc hắc hắc, thật đáng thương.

Nàng vụng trộm vui vẻ trong lòng, điểm á huyết của hấn, còn có ma huyết, phóng chừng hấn tức chết đi được.

Nét mặt già nua của Diêu Thủ Nghĩa đỏ lên: “Mới vừa rồi thiếu gia lại quậy, khụ khụ.....” Quậy, một từ ái muội cỡ nào, thiếu gia cũng thật là, vừa thành thân đã ngày ngày xằng bậy, ngay cả phòng dùng cơm cũng..... cũng không chú ý, thật là.

Cầm Dạ cười tùm tùm mở miệng: “Ta thấy nên đưa chàng về phòng, ngủ một giấc nghỉ ngơi một phen, ta chăm sóc chàng là được.”

“Vâng vâng.” Diêu Thủ Nghĩa liên tục gật đầu, nửa khắc lại do dự nói: “Nhưng thiếu gia bảo người chuyển ra khỏi phòng chính, lão nô nghĩ, có phải có chút không tiện hay không?”

Cầm Dạ nháy mắt mấy cái: “Ông xem đáng về chàng giống như muốn phân phòng với ta sao? Chạng vạng lúc ấy chúng ta chỉ giận dỗi, hiện tại đã tốt rồi, Diêu quân gia không cần lo lắng.”

Diêu Thủ Nghĩa suy nghĩ một lát, gật đầu: “Vậy thì vừa lúc, lão nô thay người đỡ thiếu gia trở về phòng đi.”

Lát sau, ba người về tới phòng chính, Diêu Thủ Nghĩa đặt chủ tử nhà mình lên giường lớn, cẩn thận đắp đệm chặn mới đứng dậy lui ra, Cầm Dạ đuổi kịp, cẩn thận đóng cửa.

Gần như phóng như điện tới cạnh giường, lần này đổi thành nàng vỗ vỗ đầu người nào đó: “Ta biết chàng không ngủ, đêm dài từ từ, không bằng chúng ta tìm chút việc vui đi, phu quân đại nhân, chàng nói có được không?”

Bạn đang đọc truyện *Cầm Dạ Lai Phủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43

Dạ mình châu trang trí trong phòng ngủ tỏa sáng như trước, cùng hòa vào với ánh trăng rọi ngoài cửa sổ, ánh sáng u lãnh, đủ để thanh lòng. Cầm Dạ ngồi trước giường, có chút đắm chiêu bắt tay cầm chiếc chén nhỏ, cẩn thận suy nghĩ, tình cảnh hôm nay thật có chút cảm giác đâm lao thì phải theo lao.....

“Này.” Nàng nhìn người nào đó ngồi trên chiếc giường lạnh lẽo, bỗng nhiên vươn chân cọ cọ y bào hấn.

Nghiêm Từ Trạm khép hờ mắt, khuôn mặt cúi xuống không nhìn ra cảm xúc gì, có điều Cầm Dạ vẫn có thể phát giác ra chút manh mối — khóe môi hấn mím thật chặt, sắc mặt quá mức trong trẻo nhưng lạnh lùng, về phần gió lốc vô hình quanh quần quanh thân hấn tán mà không đi..... Được rồi, điều cuối cùng có lẽ là nàng nghĩ nhiều.

Rõ ràng giải á huyết cho hấn đã hơn một canh giờ, nhưng từ đầu tới đuôi hấn cũng chưa từng mở miệng, ngẫu nhiên giương mắt cũng chỉ để bắn cho nàng vài ánh mắt lạnh lẽo như dao.

Cầm Dạ liếm liếm môi, sau đó buông ly trà. Nghiên mực cạnh tay vẫn chưa khô, bút lông sồi vì dùng sức mà đầu sợi lông có chút rối loạn, rõ ràng nàng nhớ lúc trước khi mình kéo tay áo người nào đó, trên mặt nhan người người oán trách kia là tư thái tiêu sái tùy ý múa bút.....

Cái gọi là vật cực tất phản, chớ không phải là lần này nàng làm hơi quá?

[vật cực tất phản: mọi vật phát triển đến cùng cực thì tất sẽ quay đầu lại, ý bảo NTT đã đến mức giới hạn rồi nên giờ đang phản lại]

Cầm Dạ hít vào một hơi, cúi gập thất lưng, do dự sau một lúc lâu mới nâng cầm hấn lên, trong chớp mắt đầu ngón tay chạm vào làn da hấn bỗng nhiên

run rẩy.

Sao lại lạnh như vậy?!

Cầm Dạ kinh hãi, to gan chọc chọc hai má hần, nguyên bản sự mềm mại trong tưởng tượng bị căng cứng thay thế, nàng có thể cảm giác được, giờ phút này hần hoàn toàn toàn căn chặt quai hàm, hơi thở rối loạn, nhiệt độ cơ thể lạnh lẽo.

“Làm sao vậy?” Nàng ngồi xổm xuống, tầm mắt tự động lướt qua khuôn mặt chật vật của hần, hốc mắt đen sâu hoắm bôi đầy nét mực, cái trán viết hai chữ “Tôn tử” rồng bay phượng múa, tay nghề vẽ rồng cực kì xuất sắc. Cầm Dạ ghen nừa khắc vẫn không nhìn được, nguyên bản muốn biểu lộ lời nói quan tâm cũng biến thành cười khê không kịp thu lại.

Ai ai, xem ra quả nhiên là hơi quá phận.

Hiếm khi nàng nảy lên cảm xúc áy náy, sáu đĩa thịt cộng thêm bị viết chữ như gà bới, còn bị ép không thể nhúc nhích mặc người xâm lược, điều này đối với Tề tướng đại nhân luôn luôn quen với việc nắm giữ toàn cục trong tay mà nói, thật là khổ hình.

“Giải huyết.” giọng nói thảm lạnh nghe ra lại cảm thấy dễ nghe ngoài ý muốn.

“Xem ra chàng còn có thể nói chuyện, ta đây tạm thời không giải huyết cho thân thể chàng.” Cầm Dạ nhướn cao mày: “Vì thể đêm nay ủy khuất phu quân chàng ngủ trên mặt đất một đêm, canh giờ không còn sớm, chúng ta sớm đi ngủ đi.”

Chơi cũng chơi đủ rồi, nàng thừa nhận mình hơi vớ vẩn, loại hành vi về loạn viết loạn này chỉ khi còn nhỏ mới có, nay đã gả làm vợ người, lại vẫn đưa tay trên cột hần. Kỳ thật ngay cả chính nàng cũng không hiểu mình, vì sao mỗi khi gặp gỡ Nghiêm Từ Trạ, tiềm chất ác liệt không muốn người khác biết lại bị kích phát, hơn nữa lần sau càng kỳ quái hơn lần trước, cũng càng ngày càng ngày thơ.....

Thối tất ánh nến, nhân tiện lấy miếng vải đen bịt kín dạ mình châu. Ánh sáng trong phòng nhanh chóng âm đạm đi xuống, Cầm Dạ ôm chần, lung tung trải ra mặt sàn, sau đó lòi Nghiêm Từ Trạ đẩy lên trên, vỗ vỗ hai tay, lúc này mới ngồi trở lại đầu giường nằm xuống.

Trong bóng tối, hai người không nói nữa.

Cầm Dạ có chút tức giận, thẳng nhai Nghiêm Từ Trạ này thật đúng là nhẫn nhịn, nàng cùng hần giao phong chính diện cũng đã năm sáu lần, nhưng mỗi khi hần bị rơi xuống hạ phong, lại cố tình bày ra tư thái thanh cao khinh thường. Nàng từng không chỉ một lần miêu tả trong đầu cảnh tượng ấy, chung quy sẽ có một ngày hần nhìn trông mong xin nàng khoan dung tha thứ, từ đó nhẫn nhục chịu đựng trở thành con nai vô hại.

Chỉ tiếc, hy vọng này trong khoảng thời gian ngắn sợ là sẽ không thực hiện được.....

Bên tai truyền đến là tiếng hần cúi đầu thở dốc, sau đó càng lúc càng dồn dập, mơ hồ nghe ra áp lực thống khổ. Nàng lăn qua lộn lại một lúc lâu, nhớ tới phản ứng không khỏe vừa rồi của hần, không khỏi trở nên hoài nghi, nhiều lần lo lắng cuối cùng ngồi dậy, thấp sáng ngọn nến.

Nghiêm Từ Trạ vẫn duy trì tư thế lúc trước, vẫn không nhúc nhích, tóc đen che đi hơn nửa khuôn mặt, mu bàn tay khoát lên chần ứa gân xanh.

Cầm Dạ giật mình, cuối cùng ý thức được không thích hợp, cúi xuống nâng hần dậy, ai ngờ lực đạo không đủ, hai người lại đồng loạt ngã sấp xuống. Cũng may mà dưới trải đệm chần dày, không đau cho lắm, nhưng khi nàng lấy lại tinh thần lại một lần nữa bị ông trời vui đùa làm kinh hãi.

Người xem, thật là không khéo, đầu của hần chôn ở chỗ..... ngực của nàng.

“Vô si.” Nàng biết không nên giận chó đánh mèo, nhưng trong cơn nóng vội cũng không suy nghĩ được nhiều như vậy, nhấc chân đạp một phát, không phân tốt xấu đá người ra xa. Mà người nào đó bất hạnh gặp nạn nằm ở nơi nào cổ sức ho khan, thỉnh thoảng hỗn loạn tiếng hít không khí, nghe như trạng thái không thể thở được.

“Họ Nghiêm, chàng chó giả vờ đáng thương với ta.” Cầm Dạ sửa lại vật áo, cau mày, hai gò má còn mang theo đồ ửng chưa rút. Một lát sau, không ai đáp lại, nàng cảm giận cắn răng, phân không rõ là bắn khoăn hay là không đành lòng, lại lần nữa tới gần bên người hần, một tay đẩy ra làn tóc che ở bên sườn.

Cùng lúc đó, Nghiêm Từ Trạ mở mắt, ánh mắt màu đỏ tươi, thái dương mồ hôi chảy đầy, ngay cả môi cũng mất sắc máu.

Cầm Dạ cứng lại hô hấp, hút không khí nói: “Sao lại thế này, chàng lại tái phát chứng đau đầu? Ta, ta thay chàng lấy thiếu nguyệt đi.” Nàng vô cùng lo lắng đứng lên, bắt đầu lục tung khắp phòng.

[thiếu nguyệt là viên thuốc NTT hay uống mà lần trước mớm cho CD trong được trị ấy]

Bất đắc dĩ phòng quá lớn, bài trí quá nhiều, trong chốc lát nàng cũng không nghĩ ra nổi viên thuốc ngọt nị chết tiết kia rốt cuộc để ở chỗ nào, chỉ có thể như còn ruồi mất đầu bay loạn. Vừa lục tung mọi thứ, vừa quay đầu: “Chàng nhanh nói cho ta biết, thiếu nguyệt ở đâu?”

“.....” Nghiêm Từ Trạ suy yếu đáp lại, ngữ điệu rất nhẹ, thật là nghe không rõ ràng lắm.

Cầm Dạ không kiên nhẫn, bước trở về, đỡ lấy thất lưng hần, để cho hần tựa vào vai mình, thuận đường đưa lỗ tai qua: “Lớn tiếng một chút, ta không nghe thấy.”

Nghiêm Từ Trạm gần như là hơi thở mong manh: “Giải huyết, giải. huyết.”

Cầm Dạ nổi giận: “Đã đến lúc nào rồi, còn suy nghĩ chuyện này, chàng phân rõ chủ yếu và thứ yếu được không?” Nàng oán hận véo hấn một phen, lập tức nâng tay giải huyết, hấp tấp nói: “Coi như ta sợ chàng, giải huyết rồi, có thể nói cho ta biết chưa, thiếu nguyệt.” Lời còn chưa dứt, mắt của nàng càng mở càng lớn, nửa câu nói sau bỏ mình trong cổ họng rồi cuộc nói không ra.

Chẳng qua trong nháy mắt, người nào đó đang hấp hối đã có thể gọi lên giọng cười mỉa mai, biểu hiện giả dối bệnh tình nguy kịch thống khổ giống như phù dung sớm nở tối tàn, nháy mắt đã không thấy tăm hơi.

“Thật dễ lừa.” Hấn bĩu môi, đúng lúc chế trụ sự phản kháng của nàng, mỉm cười nói: “Còn muốn giờ trò cũ sao? Nàng yên tâm, ta sẽ không ngốc đến mức để nàng điểm huyết lần thứ hai.”

Cầm Dạ khóc không ra nước mắt, sao nàng có thể tin tưởng hấn, người này xưa nay âm hiểm狡 hoạt, quỷ kế đa đoan, đầu óc nàng thật đúng là bị gì đó làm cho hồ đồ, phạm phải sai lầm trí mạng như thế. Hai tay bị bắt chéo sau lưng, trước mắt là bàn gỗ, nàng bị đặt ở mặt bàn, cẳng chân bị dùng sức chế trụ, tư thế quá mức thân thiết, làm người ta suy nghĩ sâu xa.

Vì thế càng thêm xấu hổ và giận dữ khó nhịn: “Chàng buông, vô liêm sỉ, ti bỉ.”

Nghiêm Từ Trạm cười đến mức không đến nơi đến chốn: “Cứ việc mắng, ta không ngại.” Tay dài duỗi ra, linh hoạt cời đai lưng của nàng.

Cầm Dạ chỉ cảm thấy vật áo tản ra, kinh hãi nói: “Chàng định làm gì?”

Nghiêm Từ Trạm hừ lạnh một tiếng, cũng không giải thích, tự theo mục đích bản thân lấy đai lưng kia trói lại hai tay của nàng, sau đó ác ý ở bên tai nàng cười lạnh: “Chẳng phải nàng nói ngại đêm dài trôi chậm sao, vậy để ta tới thay nàng tìm chút việc vui.” Nhặt lên bút lông rơi xuống lúc trước, hấn một tay đè nặng nàng, không chút hoang mang mài mực.

Cầm Dạ bất an không yên, liều mạng giãy dụa nhưng không có kết quả, người đàn ông này đến thời điểm máu chó khí lực thật đúng là không thể khinh thường. Nàng cắn chặt môi dưới, cười đến miễn cưỡng: “Phu quân, mới vừa rồi thiếp thân nói đùa với chàng thôi, nếu chàng không thích, cùng lắm thì viết ở trên mặt thiếp thân vài chữ tôn từ.”

“Viết ở trên mặt thật không có ý nghĩa.” Nghiêm Từ Trạm tiếp lời, cười lạnh: “Nàng thích đùa, ta đùa với nàng là được.”

Cầm Dạ nghe ra kỳ quái, cả giận nói: “Chàng đừng xằng bậy, chàng là Tề tướng, chớ để mất thân phận.”

“Có ai quy định Tề tướng không thể cùng thê tử tân hôn bồi dưỡng cảm tình?” Hấn trả lời đương nhiên, ngữ điệu cũng là nghiêng răng nghiêng lợi không tương xứng: “Huống chi, thê tử của ta tặng đại lễ cho ta, nếu ta không báo đáp, vậy thì thật không thể nào nói nổi.”

Cầm Dạ từ từ nhắm chặt hai mắt, quần áo dần dần bị cởi ra, khi áo trong từ đầu vai tuột xuống, nàng chỉ có thể không ngừng an ủi mình, không có việc gì không có việc gì, đã có quan hệ vợ chồng, vậy trước mắt dù cho bị nhìn hết cũng không quan trọng, đừng lo đừng lo đừng lo.

Thật sự không lo sao?

Phi!

Nàng có thể cảm nhận được làn da mình tiếp xúc đến không khí lạnh lẽo nên run rẩy, còn có từng đợt run run thân thể không chịu nổi, nàng để ý, nàng thật sự để ý, ít nhất trước mắt mà nói, nàng không có cách nào trấn định tự nhiên lộ ra thân thể ở trước mặt hấn.

“Chàng không buông tha ta, về sau sẽ hối hận.” Chỉ có thể nói ngoan độc.

“Ta lại không làm chuyện gì hối hận, hiện tại không, tương lai cũng sẽ không.” Nghiêm Từ Trạm chấp bút, tại da thịt bóng loáng như lụa kia hạ nét bút đầu tiên, mùi mực thân nhiên hỗn hợp với hương thơm trên người nàng truyền đến, là mùi vị dị thường dễ ngủ.

Hấn bắt đầu không khống chế được tay của mình, không biết bắt đầu từ khi nào, ngón tay thay thế bút, chấm mực, chạy khắp mọi góc trên lưng nàng.

Giờ phút này Cầm Dạ hận không thể tìm cái lỗ chui xuống, lúc này đang ở tình trạng thanh tỉnh mà ái muội như vậy, nàng thực khó có thể chấp nhận, huống chi, làn da trên lưng vô cùng mẫn cảm, mà đầu ngón tay hấn hơi lạnh, lúc hai người tiếp xúc là lúc truyền đến cảm giác xa lạ không ngừng đánh sâu vào suy nghĩ, làm nàng xấu hổ khó nhịn: “Dừng tay, chàng làm đủ chưa?”

Nghiêm Từ Trạm chậm rãi rút tay về, bỗng nhiên lại nói: “Ách, đã quên kí tên.” Hấn mở ngăn kéo, lấy ra con dấu đỏ thẫm, nhắm vào phía dưới mấy bút tích kia ấn xuống.

“Chàng điên rồi.” Cầm Dạ dậm chân, biểu hiện bất mãn.

Nghiêm Từ Trạm vẫn không để ý tới, làm xong toàn bộ động tác, đợi đến khi hoàn thành lui về phía sau hai bước, vừa lòng nhìn kiệt tác của mình, tươi cười càng lúc càng sáng lạn: “Soi gương cho kỹ, không được tẩy.”

Cầm Dạ đứng dậy hung hăng trừng mắt liếc hấn một cái, cổ điển mới nghe hấn.

Nghiêm Từ Trạng thân nhiên bổ sung: “Nếu chưa có sự đồng ý của ta mà tẩy sạch, vậy an nguy của tiểu nha hoàn kia ta cũng không dám cam đoan.” Hắn ngoài cười nhưng trong không cười uy hiếp, nhấc chân rời đi.

Trong phòng nhanh chóng hồi phục thanh tĩnh, Cẩm Dạ nhặt lên quần áo tan tác, lấy chiếc áo ngoài ôm ở trước ngực. Sau đó đi tới trước gương trang điểm, chậm rãi xoay người, chữ viết sau lưng rất xinh đẹp, nằng thô thô liếc mắt một cái, còn chưa thấy rõ viết cái gì, đã bị bóng người chiếu ra trong gương dọa đến.

Nàng vội vàng xoay người, quả nhiên, cửa sổ đột nhiên xuất hiện một bóng dáng quen thuộc, như trong trí nhớ, hồng y kiều ngạo làm người ta nhìn qua khó quên, nốt ruồi nơi khóe mắt xinh đẹp như trước, ngay cả thanh âm cũng mang theo ba phần tùy ý: “Ta nói này tiểu đồ đệ, không thể tưởng được người còn có loại ham mê này.”

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Dạ Lai Phủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 44

Có vài người, từ nhỏ tính cách hay bộ dạng đã cực kỳ nổi trội, chỉ liếc mắt một cái đã có ấn tượng sâu, mặc dù biệt ly như vậy, mặc dù trời nam đất bắc, gặp lại cũng sẽ không có nửa phần mới lạ.....

Thí dụ như Bùi Diệc Hàn, là người như thế.

Cẩm Dạ nhớ rõ cảnh tượng lần đầu tiên thấy hắn, đầy người là máu, chất lỏng đỏ sẫm gần như làm sũng ướt cả chiếc áo ngoài, rõ ràng là trạng thái suy yếu đến sắp ngất, lại lộ ra nụ cười không chút để ý, một tay cầm trường kiếm, mà một tay kia bị đâm một lỗ thủng..... không hề động đậy buông cạnh bên người.

Khi đó chẳng qua nàng mới mười tuổi, nhìn thấy thiếu niên xa lạ không hiểu sao nửa đêm xuất hiện trong khuê phòng, lại là tư thái chật vật máu me như thế, tất nhiên bị kinh hãi đến mức không thể động đậy. Nhưng hắn không chút nào thương hương tiếc ngọc, từ đầu tới đuôi lấy mũi kiếm kề vai nàng, cố tình lại dùng ngữ điệu vô cùng dịu dàng mềm mại, thỉnh cầu nàng có thể cho hắn ở trong này một đêm.

Có trời chứng giám, lúc ấy thân thể của nàng còn chưa nảy nở, vừa đến eo Bùi Diệc Hàn, người kia thật đúng là ngoan ác, sử dụng tất cả cường bức lợi dụng. Cuối cùng còn bắt nàng thay hắn băng bó miệng vết thương, không ngừng nói giỡn, vừa cười vừa chảy nước mắt, đương nhiên, ở trong tai nàng, chuyện đùa kia hoàn toàn tê ngắt, càng chớ nói đến chuyện có thể làm cho người ta cười ra nước mắt.

Sau này dùng chút..... ách, thủ đoạn nhỏ làm cho hắn dạy nàng võ nghệ, hắn luôn qua lại như gió, nhanh thì mười ngày một tháng nửa năm, chậm thì ba năm, quang minh chính đại vào lúc đêm dài nhân tĩnh treo tường tiến vào chỉ dạy nàng. Những ngày tháng như vậy giằng co thật lâu, cho đến bốn năm trước ngày nào đó khi tỉnh lại phát giác đầu giường có một phong thư, mới biết hắn đã đi không từ biệt.

“Người thực không phải một sư phụ xứng chức.” Kết quả là, oán hận mấy năm qua cũng chỉ hóa thành một câu nói.

“Cũng thế thôi, năm đó người không nên quần quít lấy ta mới phải.” Bùi Diệc Hàn gọi mời, trong mắt phượng chứa ý cười nhàn nhạt, ánh mắt hắn ngày thường vốn vô cùng đẹp, mắt dài mi dày, giờ phút này nhiễm ánh trăng, càng thêm mê ly. Ngay cả ánh trăng cũng cực kì quan tâm đến hắn, ánh sáng trong trẻo nhưng lạnh lùng đổ xuống phía sau, thật là phong thái tú nhả, xuân hoa ánh nguyệt.

“Người có thể đừng rêu rao như vậy hay không?” Cẩm Dạ thờ dãi, yên lặng quay đầu đi, bàn tay trắng nõn sờ cổ áo, lưu loát buộc một nút thắt cuối cùng.

Bùi Diệc Hàn cũng nhảy xuống từ cửa sổ, một tay đỡ trán, lười biếng dựa vào trên tường: “Rêu rao như thế nào?”

“Sao lại không rêu rao?” Cẩm Dạ liếc mắt bộ áo hồng kinh tâm động phách kia một cái, tức giận lác đác: “Cũng là đêm đen, tối xấu nên đổi bộ quần áo, ta cũng không muốn để người khác lấy cớ, đến lúc đó bị phát hiện trong phòng vô duyên vô cớ có một người đàn ông, nói thế nào cũng không hay.”

Bùi Diệc Hàn ngáp một cái: “Vi sư cũng thực buồn rầu chứ, nửa đêm như vậy không ôm nhuyễn ngọc ôn hương, lại vào trong phòng đồ nhi Vô Nhan nhà người chịu đựng đến đêm dài.” Hắn ra vẻ ghét bỏ cau mày, giọng điệu lại lộ ra nồng đậm ý trêu chọc.

Sớm thành thói quen lời nói ác độc của hắn, Cẩm Dạ tự động bỏ bớt đi nửa câu sau, hơi hơi tròn to mắt: “Sao nào, người đi tìm sư nương cho ta?”

Bùi Diệc Hàn nghiêng đầu: “Người nói sư nương nào? Lại nói tiếp, vi sư ở Mây Mưa các tìm cho người một sư nương tư sắc hàng đầu, ngày khác mang người đi gặp mặt.”

“.....” Không cần đoán cũng biết Mây Mưa các là chỗ nào rồi, Cẩm Dạ mím môi, đang muốn mở miệng bên ngoài lại truyền đến vài tiếng bước chân, nàng vội vàng tiến lên, túm tay hắn thấp giọng nói: “E sợ tai vách mạch rừng, nơi này không nên nói chuyện với nhau, chúng ta.....” Còn chưa nói xong, chỉ thấy hắn nhảy mất nhảy ra cửa sổ.

Nhánh cây nhỏ như ngón út trẻ con, Bùi Diệc Hàn lại vững vàng đáp xuống, vung tay áo đón gió, hồng y phiêu dật, cười khê với cô gái ghé vào phía trước cửa sổ: “Ngươi ngạc làm gì, lại đây.”

Cầm Dạ ngẩng đầu, nhìn chằm chằm cây cỏ thụ che trời kia chừng nửa khắc, sau đó chậm rãi túm làn váy, thật cẩn thận trèo lên cửa sổ, nàng thực cố gắng muốn bảo trì tao nhã, nói thế nào cũng là cố nhân cửu biệt gặp lại, nhưng sau khi đánh mất nội lực hành động cũng trở nên đần độn vô cùng.....

Cổ tay áo bị đá vụn ở bệ cửa sổ móc lấy.

Giấy thêu khi rơi xuống đất bay ra một chiếc.

Bàn tay khi chống đỡ bảo trì cân bằng bị cọ xước da.

Mọi việc xảy ra bất tận như thế, rốt cục Cầm Dạ hiểu được có khinh công tốt cỡ nào, thân nhẹ như chim yến lúc này nghĩ đến thật là hy vọng xa vời, nàng chỉ có thể yên lặng không nói gì ngưỡng cao cổ, nắm ngón tay không cam lòng gài vô cây, oán hận nói: “Su phụ, làm phiền người xuống dưới một chuyến.”

Bùi Diệc Hàn cười ngửa tới ngửa lui, không chút nào keo kiệt khoe khoang hàm răng trắng: “Người đang đùa cho vi sư vui vẻ đúng không? Rất tốt rất tốt, giả vờ còn rất giống.”

“Nội lực của ta đã hoàn toàn biến mất.” Cầm Dạ xoay người phui phui tro bụi trên một chiếc giày thêu.

Bùi Diệc Hàn mỉa hỉ mắt: “Tiếp tục.”

Cầm Dạ chưa tiếp tục mở miệng, lảng lảng theo dõi hắn, trong mắt bịt kín một chút không cam lòng, thật lâu sau mới thốt ra: “Là thật.” Nói xong, có một bàn tay bò lên thắt lưng, lập tức thân mình nhẹ bẫng, lại trợn mắt lần nữa đã ngồi trên cạnh, nàng quay đầu, chống lại ánh mắt nửa tin nửa ngờ của hắn, không khỏi bật cười: “Thế nào, không tin?”

Bùi Diệc Hàn đột nhiên cúi người qua, vây nàng giữa cánh tay cùng đại thụ, vô cùng mềm nhẹ nói: “Người xem, Tô Vô Nhan, người có thể gạt được ta trên đời này cũng không nhiều, nhưng người ngấm lại, từ khi người mười tuổi năm ấy đã thành công lừa gạt sự đồng cảm cùng chút lương tâm ít ỏi của ta, người đã chính thức đăng quang thành yêu nữ giang hồ đứng đầu bảng trong lòng ta.”

“Su phụ, tên đồ nhi không phải Tô Vô Nhan.” Cầm Dạ cắn răng: “Bông hoa kia có tất cả năm cánh hoa, người từng nói mỗi một cánh hoa đều có thể yêu cầu người làm một chuyện, đến khi đó sẽ chặt đứt danh phận thầy trò, nếu tông cộng chỉ có năm cơ hội, ta sao có thể tùy ý lãng phí, chẳng lẽ lại tìm người tới đây nói dối bày trò cười sao?”

“Cũng đúng.” Bùi Diệc Hàn nhún vai, bỗng nhiên lại cong môi, lộ ra lúm đồng tiền nhọt nhọt bên má phải: “Có điều nói không chừng bởi vì người quá tưởng niệm vi sư mới ra hạ sách này.”

Cầm Dạ nhìn mỹ nhan kia gần trong gang tấc, nhẹ giọng gọi: “Su phụ.”

Bùi Diệc Hàn cười sáng lạn: “Muốn thổ lộ sao?”

Cầm Dạ một chương vỗ lên đầu vai hắn, còn thật sự nói: “Chúng ta là thầy trò.”

“Không biết như vậy rất kích thích sao?” Bùi Diệc Hàn chặc lưỡi, nhìn trăng tròn phía chân trời, phát ra một tiếng thở dài: “Vi sư bỗng nhiên lại nghĩ đến tiểu thiếp của Trương viên ngoại đựng phải hôm đầu tháng ở chợ, cái loại tư vị cảm kỳ này..... Ai ai, nghịch đồ!” Hắn túm ra đôi bàn tay đang số chết véo hai má mình, nghiêm mặt nói: “Không được làm càn, lát nữa vi sư giới thiệu cho cha người vài quả phụ trẻ.”

“Cha ta không ở nơi này.”

“Cái gì?”

Cầm Dạ nhỏ giọng nói: “Nơi này cũng không phải Tô phủ, người không thấy người đàn ông mới vừa rồi ở trong phòng ta sao.....” Vừa dứt lời, cổ tay nàng đã bị dùng sức giữ chặt, đau đến mức nàng hít một ngụm khí lạnh: “Su phụ, người lại làm sao vậy?”

Trong nháy mắt, nút thắt trước ngực nàng đã hoàn toàn bị cởi bỏ, những dấu vết ái muội trên xương quai xanh vẫn rõ ràng như cũ, ý cười của hắn đột nhiên biến mất không thấy, có chỉ còn lại tràn đầy kinh ngạc, sau một lúc lâu mới quay đầu đi chỗ khác: “Xem ra kinh hi lúc này thực quá lớn.”

Cầm Dạ luống cuống tay chân che lại, cứ việc đã sớm biết được hắn xưa nay hành động hi nộ vô thường, nhưng dù sao vẫn có chút tức giận: “Bùi Diệc Hàn! Sao người có thể vô lễ như vậy, ta cũng không phải đàn ông.....”

“Người thành thân?” Hắn ở trước mặt nàng vung tay một cái, lên tiếng ngắt lời.

Cầm Dạ chần chờ sau một lúc lâu, chậm rãi gật gật đầu, sau đó vron tay dài nói: “Việc này tạm thời không đề cập tới, trước mắt người giúp ta lấy lại nội lực, coi là một trong năm thỉnh cầu kia đi.”

Bùi Diệc Hàn thay nàng bắt mạch, thần nhiên nói: “Ta chỉ cảm thấy kỳ quái, cha người xưa nay không thích phô trương, sao có thể ở trong tòa nhà son

vàng nạm ngọc như thế, lúc trước khi ta từ sau viện nhảy vào, còn thấy rất nhiều hắc y nhân, nghĩ đến cũng là người gả cho nhà giàu, phủ đệ thủ vệ sâm nghiêm như vậy, cũng không thường thấy.”

Cầm Dạ cúi đầu, thường thường ừm một tiếng, nàng cũng không biết nên giải thích như thế nào cho phải, Tô gia Tổng gia, trước mắt còn đáng đáng đến Nghiêm Từ Trám.

“Mạch tượng vững vàng, không có chút dấu hiệu nào hết.” Bùi Diệc Hàn thu tay, chậm rãi nói: “Người nên nói thật với ta, phạm là người bị mất nội lực, hoặc là bị phế võ công, hoặc là tẩu hỏa nhập ma, còn nữa, uống thuốc lung tung cũng có khả năng.”

Cầm Dạ kết luận: “Vây, cho nên?”

Bùi Diệc Hàn lạnh mặt: “Nghịch đồ! Không có sự đồng ý của vi sư tự tiện gả cho kẻ khác, còn hào phóng ăn nhiều xuân dược như vậy, đến tốt cùng người định như thế nào?”

Cầm Dạ chột dạ thì thảo: “Ta đã biết dược trì kia có vấn đề mà.” Nàng vén lên làn tóc bị gió thổi loạn, lơ đãng lại nhìn thấy cảm xúc quá mức phức tạp trong mắt hắn, lướt qua trong giây lát. Nàng hiếm khi thấy dáng vẻ thâm trầm của hắn khi rút đi cọt nhà, không khỏi treu chọc: “Có phải không nở gả ta ra ngoài hay không?”

Bùi Diệc Hàn nhếch mày: “Cũng chẳng còn cách nào, người lấy chồng hay không lấy chồng, với ta mà nói cũng không khác biệt lắm.” Hắn nâng tay, thuận tiện điểm vài huyệt vị trên người nàng, tiếp tục nói: “Vi sư có chút tò mò, tất nhiên tướng công người là kẻ đại phú đại quý, cư nhiên có thể buông tha mỹ nữ ngược lại cưới cô gái bình thường như người, chắc chắn.”

“Người cho rằng đàn ông khắp thiên hạ đều nồng nặc như người sao?” Cầm Dạ hừ lạnh, không cam lòng bắt đầu thao thao bất tuyệt phản kích: “Tướng công ta đầy bụng học vấn lại tuân thủ lịch sự, nói rằng ta tú ngoại tuệ trung quả thật là vợ hiền dâu thảo, là sự lựa chọn tốt nhất, không cần nạp thiếp, sẽ cùng ta nắm tay vui vẻ cả đời.”

[tú ngoại tuệ trung: được cả nét đẹp trong ngoài, bề ngoài thì xinh đẹp bên trong thì thông minh, trí tuệ]

“Chúc mừng.” Bùi Diệc Hàn ngừng hành động trong tay, cười nhạt: “Nếu hắn coi người như bảo bối, người còn cần võ công làm gì, ngoan ngoãn trong chiếc lồng son hoa lệ này là được, tuyệt đối không ai có thể tới gần người”

Cầm Dạ sùng sốt: “Ta.....” Nàng có chút vô lực, mỗi lần gặp mặt luôn bị hắn bắt lại một cách mỉa mai, phần lớn đều âm ỷ nửa canh giờ tranh đến lúc thắng lợi mới bằng lòng cam tâm, nhưng hôm nay có việc cầu hắn, cũng không thể làm thẳng nhai này mất mặt quá nhiều. Vừa nghĩ như vậy, nàng lại mềm giọng: “Sư phụ, đồ nhi biết sai, kỳ thật người đồ nhi gả cho là một ác bá trong kinh thành, vì cướp lấy trong sạch của đồ nhi mà hắn không tiếc kẻ đơn hủy trình tiết của ta, đồ nhi thể sống chết không chịu, nhất thời sơ ý bị mất nội lực, mới đến tìm người cứu giúp.”

“Nói dối hết bài này đến bài khác.” Ngay cả hứng thú chọc thủng sự việc bại lộ này Bùi Diệc Hàn cũng không có.

Cầm Dạ cả giận nói: “Rốt cục người có chịu giúp ta hay không, chớ lãng phí thời gian.”

“Cũng vậy, so ra, ta càng tình nguyện tin tưởng lời người.” Hắn nghiêng đầu, ngón tay dài sờ lên ngọc trâm cài tóc, nhẹ nhàng rút ra giao vào tay nàng: “Đinh cây trâm phong kịch độc, người biết.”

Cầm Dạ kinh ngạc: “Đây là.....”

“Vi sư muốn người nhớ kỹ, không được dễ dàng ủy thân cho người mà người không yêu, ừm, những thứ này người cầm lấy đi.” Bùi Diệc Hàn buông làn tóc đen dài, bận rộn lấy ra từ cổ tay áo vài đồ vật lớn nhỏ: “Thất bước diệt hồn, nhuyễn cốt tán, mê dược, đêm xuân khôn cùng nhường..... A, cái này không cần.” Hắn nhanh chóng thu hồi chiếc bình nhỏ màu sắc quá mức sắc sảo kia, đối diện với khuôn mặt đầy hèn mọn, lại chính nghĩa nói: “Vi sư là đàn ông, là đàn ông tất sẽ có ý niệm xấu xa trong đầu, đây là tránh không được, huống chi vi sư tung hoành tình trường nhiều năm như vậy, rất nhiều nữ tử giang hồ tự nguyện hiến thân, chuẩn bị một ít thuốc hay, đề phòng bất cứ tình huống nào thôi.”

“Nhiều độc dược phong hầu như vậy, ngày đêm mang theo trên người, cũng khó cho người.” Cầm Dạ cau mày: “Chớ không phải là còn đang làm thợ săn tiền thưởng?”

Bùi Diệc Hàn sùng sốt một chút, cười nói: “Không, vi sư đã hơn một năm chưa từng giết người.”

“Vây miệng vết thương trên người từ đâu mà đến?” Cầm Dạ bĩu môi, mới vừa rồi khi hắn tìm này nọ cổ tay áo lộ ra làn da có vài vết sẹo, vừa kết vảy, có lẽ là vết thương mới.

“Bị vài kẻ thù đuôi giết thôi.” Hắn nhẹ nhàng bâng quơ nói qua, một tay vận khí, đem nội lực rót vào cổ tay nàng, “Trước truyền cho người một phần công lực, sau đó người luyện tập theo tâm pháp trước đây chấm chỉ một chút, hắn là có thể khôi phục.”

Cầm Dạ gật đầu, bỗng nhiên nhớ tới cái gì, lại nói: “Thư của ta lúc chàng vạng mới truyền đi, sao người lại tới đúng lúc như thế, người đang ở kinh thành?”

“Có một việc cần làm.” Sắc mặt Bùi Diệc Hàn khế biến, trong mắt lộ ra ý lạnh thâm nhiên.

Cầm Dạ thức thời không hỏi tiếp, thử điều hoà nội tức, cảm giác nội lực chạy khắp tứ chi bách hải, sau một lúc lâu bật một hơi dài, cảm kích nói: “Sư

phụ, vậy.....”

“Không cần nói lời cảm tạ, cũng không tất nói lời tái kiến, vì sự hận nhất người khác nói lời từ biệt.” Bùi Diệc Hàn đứng lên, hồng y nhanh chóng xẹt qua bóng đêm.

Cầm Dạ chỉ có thể trợn mắt há hốc mồm nhìn bóng dáng người đàn ông cổ quái đến vô ảnh đi vô tung này, phục hồi tinh thần lại chuẩn bị trèo xuống, không lưu ý chạc cây bị gãy, nàng còn chưa kịp đề khí đã ngã xuống dưới thật mạnh.

Cũng may phía dưới là mặt cỏ dày, mới không bị hao tổn lục phủ ngũ tạng, có điều khi mở mắt lại ngoài ý muốn thấy được người nào đó vốn nên ở thư phòng, dung nhan tây đi mực nước như trước không có một chút tỳ vết, chẳng qua tiếng nói nghe có chút hôn giận –

“Mới vừa rồi nàng nói chuyện cùng ai?”

Bạn đang đọc truyện *Cầm Dạ Lai Phủ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45

Không ngờ lại có cảm giác chột dạ.....

Cầm Dạ mím môi, cũng không hiểu mình làm gì mà phải hết hồn, nói trắng ra chẳng qua vừa rồi thoáng thân mật một chút với người đàn ông mang thân phận sư phụ, sau đó sư phụ chân trước vừa mới đi, người nào đó họ Nghiêm đã tới rồi.

Sau đó thì sao?

Sau đó chính là tâm lý vợ vẫn như bị bắt gian tại giường này!

Kỳ quái, rõ ràng người này chẳng qua là trượng phu trên danh nghĩa, được rồi, có lẽ về thân thể cũng miễn cưỡng xem như trượng phu, nhưng nàng thực không tất yếu phải để ý đến mặt mũi hân như vậy chứ, đến tột cùng mình bị cái quái gì vậy.....

“Ta đang hỏi nàng.” Thanh âm không kiên nhẫn tựa như nước lạnh, từ trên đỉnh đầu trút xuống.

Cầm Dạ không lên tiếng trả lời, chỉ yên lặng đứng dậy, trước tiên đầm đầm bấp chân sau cú rơi không nhẹ, rồi sau đó vỗ vỗ làn váy, chậm rãi đứng thẳng, lúc này mới chống lại cặp mắt đẹp hàm chứa hôn giận kia: “Thiếp thân bị phu quân bắt nạt thảm, không có tâm tình đi ngủ, lòng tràn đầy oán khí không có chỗ phát tiết, đành trèo lên cây làm bầm lều bầu, không được sao?”

“Thú vị, ăn cướp rồi la làng sao?” Nghiêm Từ Trạ ngoài cười nhưng trong không cười nói: “Lý do bịa không tồi, nhưng ta nhìn thấy có bóng người mặc áo hồng lướt qua, còn nghe được giọng nói đàn ông.” Khi hắn tới phòng nàng tìm người mới phát giác trong phòng trống tuếch, sau đó đi vào sân lại nghe thấy thanh âm nói chuyện với nhau, cố ý phóng nhẹ bước chân, ai ngờ vẫn bị đối phương cảnh giác bỏ trốn mất dạng.

Cầm Dạ khẩu khí thần nhiên: “Chàng nhìn lầm rồi, cũng nghe lầm rồi, đã là đàn ông sao lại mặc áo hồng, quá mâu thuẫn.”

Nghiêm Từ Trạ cười lạnh: “Ta không muốn nhắc lại quá nhiều, nhưng.....”

“Chàng rất đề ý?” Không biết là nguyên nhân gì, Cầm Dạ bị ma xui quỷ khiến thốt ra một câu này, đợi đến sau khi lên tiếng, lại thiếu chút nữa hối hận thối ruột, đây là vấn đề vớ vẩn gì, thật là mất tự nhiên.

Nghiêm Từ Trạ sừng sốt, hơi hơi nhướn cao mày: “Ta có đề ý hay không thì liên quan gì đến nàng.”

Sắc mặt Cầm Dạ ửng đỏ, cũng may đêm tối là sự nguy trang tốt nhất, nàng lại đưa lưng về phía ánh trăng, thế này mới thoáng an lòng một ít, bình tĩnh rồi bắt đầu không nhanh không chậm vòng vào: “Tất nhiên có liên quan, chàng là phu quân ta, chuyện ta đề ý hy vọng chàng cũng đề ý, mà ta không thêm đề ý thì chàng cứ nhắm một con mắt mờ một con mắt, quên đi là được.”

“Cho nên chuyện này, nàng bảo ta đừng đề ý, kỳ thật là vì trong lòng nàng có quý.” Người nào đó đi tới cạnh cây đại thụ, nhất chăm kiến huyết hạ kết luận.

[nhất chăm kiến huyết: gãi đúng chỗ ngứa, nói đúng điểm mấu chốt của vấn đề]

Cầm Dạ không thể nề hà thờ dài: “Chẳng qua ta chỉ hỏi chàng có đề ý hay không thôi.”

“Ta không thêm đề ý.”

“Vậy chàng cũng đừng hỏi.”

“.....” Nghiêm Từ Trạm dùng sức nhắm mắt lại, kiên nhẫn rút hết không còn mấy, gần như là nghiêng rặng nghiêng lợi sửa lại mong muốn ban đầu: “Ta đây để ý.”

Cầm Dạ tràn ra tươi cười, ác liệt bổ sung: “Đề ý cũng không thể hỏi.” Nàng nhìn về mặt đối phương âm u như gió thổi mưa giông trước cơn bão, bỗng nhiên tâm tình tốt lắm, thử thúc dục tất cả chân khí tới lòng bàn tay, lập tức lưu loát xoay người, chém gãy thân cây tầm tám gang kia.

Nghiêm Từ Trạm không thể tin lui vài bước, lệ khí giữa trán tan thành mây khói, biểu tình cứng ngắt.

“Sao nào, phu quân đại nhân còn muốn hỏi không?” Cầm Dạ quy củ đưa tay nắm cùng một chỗ, nháy mắt đã trở về tư thái phục tùng dịu dàng, chậm rãi nói: “Nếu còn muốn hỏi, ta không ngại gọi hết người hầu trong tướng phủ ra, dù sao thời gian còn sớm, nhân rồi cũng vô sự, để bọn họ nhìn xem kết quả luận bàn võ nghệ của chúng ta cũng tốt.” Hắc hắc hắc, tư vị uy hiếp thật sự là quá thích.

Một trận trầm mặc.

Cuối cùng là chút giấy dựa nhỏ nhoi hàm xúc nghẹn khuất đầy hỗn loạn: “Chùng nào thì nàng khôi phục võ công?”

Cầm Dạ nháy mắt mấy cái: “Vừa vặn là trước khi chàng đến.”

“Trùng hợp như vậy.”

“Đúng thế.”

Nghiêm Từ Trạm hơi hơi quay đầu đi, tình huống trước mắt đã không chỉ xảy ra một lần, trong sinh mệnh hai mươi ba năm của hắn bị cùng một cô gái lặp đi lặp lại uy hiếp nhiều lần, tuyệt đối là vô cùng nhục nhã. Rốt cuộc hắn đã cưới phải một thể tử như thế nào, rốt cuộc là rước thêm một phiền toái vào cửa

Kế hoạch vốn là sau khi thành thân sẽ bỏ mặc cái người gọi là Nghiêm gia thiếu phu nhân sang một bên chẳng thèm để ý quan tâm, cho tới hôm nay nghĩ lại, dĩ nhiên vẫn chưa làm được .

Người này gọi là Tống..... Tống cái gì đó, quả thật là rất khó giải quyết.

Nghĩ thế, Nghiêm Từ Trạm dừng lại, đột nhiên phát hiện mình còn chưa biết tên của nàng, trong thánh chỉ cũng không viết rõ ràng, tuy rằng lúc trước nghe Tống Chính Thanh gọi qua một lần vào ngày thành thân, nhưng không nhớ kỹ. Giờ phút này trong lòng thì nghĩ có biết tên nha đầu kia hay không cũng chẳng sao cả, ngoài miệng lại vẫn hỏi ra: “Tên đầy đủ của nàng là gì?”

“Răng rắc” — là thanh âm nhánh cây bị dẫm gãy.

Mặt Cầm Dạ tái rồi, được, được lắm! Thành thân đã ba ngày, hắn cư nhiên còn chưa biết tên của mình, tên đàn ông chém ngàn đao này, nàng hận không thể treo hắn lên quất một trận, làm cho hắn vừa cầu xin tha thứ vừa kêu tên của nàng một ngàn lần, đáng giận!

Nghiêm Từ Trạm lui vài bước, nhanh chóng nói: “Thôi vậy, đột nhiên lại không muốn biết nữa.”

Cầm Dạ từng bước ép sát, tươi cười đầy mặt, thanh âm âm hàn: “Hôm nay nhất định phải nói cho chàng, nếu không sợ sau này phải ngày ngày lấy nước mắt rửa mặt. Khuê danh của thiếp thân là Cầm Dạ, làm phiên phu quân đại nhân nhớ kỹ.”

Biểu tình Nghiêm Từ Trạm lạnh nhạt: “Ừm.”

Cầm Dạ cảm thấy đoạn đối thoại này còn tiếp tục thì mình không thể không bị tức chết, vì thế tạm thời muốn trở về phòng nghỉ ngơi, nàng nhanh chóng cúi người, muốn xoay người rồi đi.

“Từ từ.”

Nàng làm bộ như không nghe thấy, cố ý bước đi nhanh hơn.

“Cầm Dạ.” Ngữ điệu tâm không cam lòng không nguyện.

Tim của nàng bỗng nhiên đập loạn, ngày thường giọng nói hắn nghe lạnh liệt, khi nói chuyện cũng mang theo ba phần khinh thường, nhưng khi gọi tên nàng nghe vào tai lại phá lệ dễ nghe. Vì thế vừa thỏa mãn chính mình, vừa chậm rãi xoay người sang chỗ khác: “Phu quân còn có gì phân phó?”

“Đêm mai là dạ yến trong cung, quan viên trên ngũ phẩm đều phải tham dự cùng gia quyến, nàng.....” Ánh mắt Nghiêm Từ Trạm đảo qua áo ngoài trắng thuần của nàng, nhũ mày nói: “Sáng mai ta bảo lão Diêu đưa nàng đi Nghê Thường các.”

Cầm Dạ sững sờ, không biết tại sao lại nghĩ đến câu nói vui đùa của Bùi Diệc Hàn trước khi rời đi — tướng công người cư nhiên buông tha mỹ nữ ngược lại cưới một cô gái bình thường như người..... Cầm xúc khó chịu thoáng dâng lên, nàng còn chưa từng oán thán về bề ngoài của mình, mặc dù không coi là mỹ nhân, nhưng tốt xấu khi còn bé cũng được láng giềng tán tụng là thanh tú dịu dàng, hắn dựa vào cái gì mà ghét bỏ nàng!

“Thật có lỗi, làm cho chàng mất mặt.” Nàng nghiêm mặt, lạnh lùng nói.

“Tự mình hiểu lấy là tốt, có điều.....” Nghiêm Từ Trạm chỉ chỉ quần áo của nàng, mặt không chút thay đổi nói: “Ta thấy quần áo của nàng quá đơn giản, không thích hợp với cung yến, đi Nghê Thường các chọn là được, chớ để người ta nói Nghiêm gia ta bạc đãi nàng.”

Nghe vậy khoe miệng Cẩm Dạ hơi hơi dương lên: “Không sợ ta xài hết bổng lộc của chàng sao?”

Nghiêm Từ Trạm cười nhạt: “Nếu chỉ tốn vài bộ quần áo có thể làm cho nàng quốc sắc thiên hương, có sao lại không làm.” Nói xong rồi rời đi.

Miệng cũng thật độc..... Cẩm Dạ căm giận đi theo phía sau hắn, không ngừng dùng ngôn ngữ rửa thù. Vì thế đêm nay, người hầu ở gần khúc quanh hành lang không thể ngủ yên, bên tai đều là thanh âm đầu võ mồm của thiếu gia cùng thiếu phu nhân nhà mình –

“Chàng chê ta có phải hay không!”

“Ghét bỏ nàng thì thế nào?”

“Ta thật sự sẽ không nhịn được mà động võ.....”

“..... Ta vào thư phòng.”

“Đứng lại!”

.

.

Một đêm ngủ yên, khi tỉnh lại tinh thần sảng khoái, Cẩm Dạ đoán có lẽ do tối hôm qua thắng Nghiêm Từ Trạ, sáng sớm tâm tình mới có thể tốt như vậy. Đi lại nhẹ nhàng, nàng không chờ nha hoàn tới hầu hạ đã rửa mặt xong, tùy ý khoác một chiếc áo ngoài, ghé vào cửa sổ ngắm phong cảnh.

Sơ Tinh đẩy cửa mà vào: “Thiếu phu nhân, dậy sớm như vậy?”

Cẩm Dạ quay đầu, khẽ cười nói: “Hôm nay em cùng ta ra ngoài đi.”

“Đi đâu?” Sơ Tinh tò mò.

Cẩm Dạ nháy mắt mấy cái: “Hiếm khi Nghiêm Từ Trạ cho ta tiền mua quần áo, lại còn là Nghê Thường các vang danh kinh thành, hừ, em cũng không cần khách khí, hưng hăng mua vài bộ cho ta.”

Khi nói chuyện, Sơ Tinh thay tiểu thư nhà mình sửa sang lại dung nhan, thật cẩn thận thay nàng cài chiếc trâm cuối cùng, bên ngoài Diêu Thủ Nghĩa thúc dục: “Thiếu phu nhân, thiếu gia phân phó, trước buổi trưa người phải trở về phủ, cho nên chúng ta phải nhanh chóng xuất phát thôi.”

“Xong ngay đây.” Cẩm Dạ đi ra khỏi cửa, quay đầu bữu môi, ý bảo Sơ Tinh đuổi kịp.

Ba người ra tướng phủ, Diêu Thủ Nghĩa đánh xe ngựa, Cẩm Dạ cùng Sơ Tinh ngồi trong xe. Đứng phiên chợ, người bán hàng rong trải rộng đầu đường, hơn nửa người đi đường qua lại nhộn nhạo, mặt đường có vẻ hơi chật chội. Thật vất vả mới đi vào đường chính, đã có thể thấy được tám biển của Nghê Thường các, nhưng xe ngựa cũng không thể đi về phía trước một bước.

Cẩm Dạ nhảy xuống xe, nói với Diêu Thủ Nghĩa: “Điều quân gia, ông đi an trí xe ngựa, ta đi vào trước, lát nữa ông theo vào sau.”

“Được.” Diêu Thủ Nghĩa lau mồ hôi trên trán, sau đó phất đầu đi lên trong đám người như nước chảy.

Cẩm Dạ nhắc lần váy, cùng Sơ Tinh đi vào nơi kỳ diệu đủ để làm con gái khắp kinh thành điên cuồng, mới vào cửa chợt nghe thấy giọng nữ không tính là xa lạ –

“Còn có mẫu mới nào không, mang ra đây cho ta.”

Cẩm Dạ dừng cước bộ một chút, rồi tự nhiên hào phóng tiêu sái đi tới trước mặt cô gái đang đưa lưng về phía nàng, mỉm cười nói: “Tổng tiểu thư, à không đúng, nên gọi cô là đường muội mới phải..... Đã lâu không gặp, gần đây có khỏe không?”

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Dạ Lai Phủ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 46

“Tổng tiểu thư, đây là mẫu mà chúng ta mới ra.” Quần sự thật cẩn thận cầm lên bộ quần áo đang đặt trong khay ngọc, sau đó nói với vài nha hoàn đang cầm khay đứng phía sau: “Các người đều đi lên, làm cho khách nhân chọn thật kỹ.”

“Không cần.” Giọng nữ vang lên, dường như còn mang theo chút tức giận.

Quần sự sững sốt, hơi lúng túng nói: “Có phải Tổng tiểu thư không hài lòng những kiểu này hay không.”

“Ý ta là, không cần phiền phức như vậy.” Tổng Đinh Nguyệt lạnh lùng ngắt lời: “Nàng chọn bộ nào, ta cũng chọn một bộ như thế.” Nói xong, khẽ nhếch cằm liếc mắt cô gái tinh tế đang cùng chương quỳ bắt chuyện, bắt đầu từ thời khắc đối phương vào cửa chưa từng nửa con mắt nhìn mình, ngoại trừ một câu “Gần đây có khỏe không?” không đến nơi đến chốn, rồi sau đó cũng tự mình tránh ra, thật quá ngạo mạn.

Nàng đường đường là Tổng gia đại tiểu thư, từ khi nào thì đến lượt đưa con hoang không biết từ đâu chui ra tới đây kiêu ngạo! Ti tiện nhất là, thay thế vị trí của nàng, gả cho người mà nàng tâm tâm niệm niệm.

Vừa nghĩ đến điều này, Tổng Đinh Nguyệt tức giận đến mức gần như bóp nát chiếc khăn trong lòng bàn tay, giương tay lên nàng nói: “Người còn thất thân làm gì, nhanh đưa nàng chọn.”

“Này. Này. Được rồi.” Mặc dù khó xử, quần sự vẫn gật đầu như cũ, Tổng tiểu thư này là con gái của trọng thần triều đình, lại là khách quen của Nghê Thường các, ngày thường vung tiền như rác ra tay phóng khoáng, vạn vạn không thể đắc tội đâu. Vì thế ông dừng lại một chút, bước đi tới cạnh quỳ, nhẹ giọng nói: “Vị tiểu thư này, có vừa ý bộ nào hay không?”

Cầm Dạ quay đầu lại, mỉm cười nói: “Ta đã gả cho người khác.” Nàng cố ý nhắc nhỏ, thành công làm cho mặt cười của Tổng Đinh Nguyệt tức giận trắng bệch.

Nghe vậy quần sự vội vàng sửa miệng: “Thật có lỗi, là tiểu nhân sơ sẩy, phu nhân có vừa ý kiểu nào hay không?”

Cầm Dạ tùy ý xem xét, những quần áo này tuy may vá khéo léo phiền phức, nhưng không có cảm giác kinh diễm, thẳng thắn mà nói còn không bằng vài bộ mình mang tới từ nhà mẹ đẻ. Có điều theo tình trạng trước mắt mà nói, Tổng Đinh Nguyệt tất nhiên sẽ không dễ dàng thu tay lại. Nói trắng ra nha đầu kia cũng chỉ muốn ăn theo hiệu quả mặc quần áo giống nhau tạo ra sự đối lập để nhục nhã mình, suy nghĩ ác độc như vậy, cũng thực không làm thất vọng khuôn mặt nhỏ nhắn như hoa như ngọc của nàng ta.

“Ta nghĩ, không bằng.” Khóe miệng chậm rãi cong lên như có chút thâm ý, Cầm Dạ thản nhiên nói: “Đều thử một loạt đi.”

Tỳ nữ nhanh chóng tiến lên: “Mời qua bên này.”

Cầu thang gỗ của Nghê Thường các xoay tròn đi lên, ước chừng có bốn tầng, mà các tầng lại bố trí phong cách cổ xưa khác biệt, tinh tế mà nói, thiếu vài phần xa hoa, ngược lại khiến người ta có ấn tượng sâu sắc về cảm giác tươi mát thoát tục. Đối diện là bức họa cao tầm hai người, phía trên miêu tả mười hai cung nữ thân mặc sa y, tung khăn mà múa, cảnh lá dương liễu màu xanh cúi gục sau người, cấu thành cảnh trí xinh đẹp tuyệt trần.

Giữa căn phòng rộng mở dùng bình phong ngăn cách, Cầm Dạ cùng Tổng gia tiểu thư phân chia hai bên, giữa hai người chỉ có một chướng ngại vật mỏng manh này.

“Tiểu thư, người quốc sắc thiên hương, vì sao phải mặc quần áo giống nàng ấy?”

“Đúng vậy đúng vậy, tiểu thư không ngại bôi nhọ thân phận của mình sao?”

“Các người thì biết gì, hoa tươi cần lá cây tô điểm, tiểu thư đây là hành động một cách thông minh.”

Thanh âm chế nhạo truyền đến từ nơi khác, Cầm Dạ không đáp lại, nhưng thật ra Sơ Tình không chịu nổi giận dữ: “Thiếu phu nhân!”

Cầm Dạ mỉm cười: “Ta biết em không quen, lại đang bên ngoài, gọi tiểu thư cũng được.”

“Tiểu thư, em bỗng nhiên ngứa tay.” Sơ Tình nắm chặt nắm đấm, không chút hoang mang lấy ra nhẫn kiếm từ trong lòng, thân kiếm mềm mại lóe ánh sáng bạc, phát quang ba thước.

“.....” Cầm Dạ lắc đầu, sau đó dùng sức đè lại tay nha hoàn, thấp giọng nói: “Tin tưởng ta, còn nhiều biện pháp để đối phó các nàng.” Đánh rắn phải đánh giáp đầu, đạo lý này ai cũng biết, nhược điểm của Tổng Đinh Nguyệt. A, không nói cũng thế.

“Hầu hạ ta cởi áo đi.” Dùng ánh mắt trấn an tiểu nha đầu về mặt tức giận kia, Cầm Dạ hơi hơi nâng tay lên, để đối phương thay mình cởi ra áo ngoài, đại lung, như vậy, cuối cùng là áo trong.

Khi phiến da trắng muốt như ngọc sau lưng lộ ra, Sơ Tình phản xạ rút tay về: “Tiểu thư, đây là.....”

“Suyt.” Cầm Dạ nháy mắt mấy cái, ra vẻ thẹn thùng nói: “Đừng để lộ ra, nói ra ngoài ta sẽ làm nhục môn phong Nghiêm gia.” Kỳ thật ngay cả chính nàng cũng không biết sau lưng kia vẽ cái gì, không phải sợ Nghiêm Từ Trăm uy hiếp mới cố ý không tẩy, chẳng qua đêm qua kinh hi quá lớn, đầu tiên là

sự phụ không mời mà đến, rồi sau đó lại bị người nào đó đầu võ mồm khiến cho thể xác và tinh thần suy sút, trở về phòng gục đầu liền ngủ, cũng chưa kịp thăm dò trên lưng.

Có điều, trước mắt nghĩ đến, thứ này ngược lại có thể sử dụng để đả kích đả kích Tống Đình Nguyệt tâm cao khí ngạo, rất tốt rất tốt.

“Cô gia cũng quá khoa trương, này, này thật sự là..... Ai nha, không nói.” Sơ Tinh phối hợp chà chà chân, tư thái xấu hổ diễn vô cùng xuất sắc.

Bên kia bỗng nhiên trở nên yên tĩnh, thanh âm vui cười đùa giỡn ban đầu cũng không còn.

Cầm Dạ nhe cười, nha đầu kia đi theo bên người mình nhiều năm như vậy, những thứ nên học thật ra học không thiếu. Nhẹ nhàng khụ khụ, nàng mềm nhũn mở miệng: “Ta đã bảo chàng không cần như vậy, chàng càng muốn, ta càng không thể gặp người.” Nàng nắm lấy tay Sơ Tinh, ở trong lòng bàn tay viết vài chữ –

Viết cái gì?

Sơ Tinh mỉm cười, do dự sau một lúc lâu mới che miệng đưa lỗ tai đi qua: “Khóc lóc om sòm vô lại, mười phần ác phụ.”

Nghiêm – Từ – Trầm!

Cầm Dạ dùng sức nhắm chặt mắt, lúc này đến phiên nàng ngứa tay, nàng thề, đợi đến khi hồi phủ sẽ vạch trên khuôn mặt kia vài vạch, nếu không khó tiêu tức giận trong lòng.

Sơ Tinh giương mắt nhìn biểu tình tiểu thư nhà mình, dở khóc dở cười, ở trong mắt nàng, Nghiêm tướng cùng tiểu thư thật đúng là một đôi trời đất tạo nên, vốn tưởng rằng sau khi gả vào tướng phủ hai người sẽ quay lưng vào nhau, không thèm liếc mắt, nhìn nhau thấy phiền..... Tuy rằng tình trạng hôm nay cũng coi như không thể hòa hợp, nhưng mà hai người kia ngày thơ đến mức không thể tin được, loại hành vi giấu diếm cẩn thận vui đùa đối phương thật sự rất..... ra ngoài dự đoán.

Có lẽ tương lai không xa, bọn họ sẽ thừa nhận mình mới là một nửa phù hợp nhất với đối phương cũng nói không chừng.

“Cô gia cũng thật là, tiểu thư mấy ngày nay cũng chưa được ngủ ngon, ngài ấy còn giờ lăm chiêu trò, trên lưng tiểu thư cũng.....” Hợp thời dừng miệng, bởi vì người nào đó đã không kiềm chế được chậm chậm đi ra từ bên kia bình phong.

“A.” Cầm Dạ giả vờ kinh hô, lập tức nhanh chóng xoay người, vừa đứng đem vài chữ trên lưng lộ ra một chút, lại cam đoan không cho thấy rõ ràng. Bàn tay mềm vén y bào nhanh chóng phủ thêm, nàng một tay vuốt tóc, khẽ cười nói: “Đường muội, thế này thật đúng là không lễ phép.”

Một cái chớp mắt vừa rồi Tống Đình Nguyệt đã thấy chữ viết trên lưng đối phương, lòng lạnh lẽo, trống rỗng buồn thương đau đớn từ trái tim lan tràn, không thể nào bình tĩnh như trước. Hóa ra, những ngày này nàng đều đang lừa mình dối người, chàng đã cùng nàng ta thân mật như vậy, hóa ra, mình thật sự thua hoàn toàn.....

Nhưng mà, tiện nhân kia sao có thể xứng, sao có thể xứng!

Sao có thể xứng gối cánh tay chàng tới bình minh, sao có thể xứng hưởng thụ nụ cười độc nhất vô nhị của chàng, sao có thể xứng cướp đi tất cả thuộc về chính mình ban đầu!

“Đường muội, muội làm sao vậy?” Cầm Dạ cười đến dị thường thoải mái, thuận tay vén tóc dài tới phía sau, hồng ngân nơi cổ không có nửa phần che lấp, giờ phút này nàng ném đi tất cả trời buộc, chỉ nghĩ muốn chiến thì phải chiến thắng hoàn toàn.

Cả người Tống Đình Nguyệt giống như bị suy sụp trong nháy mắt, mắt đẹp mất đi thần thái, miệng ngập ngừng thì thào: “Cô không xứng.” Thát hồn lạc phách bỏ lại một câu này, liền nghiêng ngả lao đảo rồi đi.

Sơ Tinh lấy khuỷu tay trạc trạc tiểu thư nhà mình, cười hi hi nói: “Tiểu thư thật sự là quá phận.”

“Thực quá phận sao?”

“Hoàn hảo.”

Hai người nhìn nhau cười.

Bước xuống cầu thang, vừa vặn gặp phải Diêu Thủ Nghĩa chờ ở đại đường, đầu đầy mồ hôi, ngay cả quần áo cũng dán trên người, chắc là người trong chợ đã biến ông thành bộ dáng này.

Vừa thấy Cầm Dạ chậm rãi xuống lầu, vội vàng tiến lên nghênh đón: “Thiếu phu nhân, lão nô đến chậm.”

Cầm Dạ đưa khăn tay qua: “Diêu quản gia, ông lau mồ hôi trước đi.”

Diêu Thủ Nghĩa chau chừ một lát, cảm thấy hơi ngượng ngùng, cuối cùng cố mà tiếp nhận, dùng sức lau mặt, thở hắt ra nói: “Thiếu phu nhân, ngài chọn như thế nào?”

Cầm Dạ lắc đầu: “Hình như không có kiểu ta thích, thôi vậy, hồi phủ đi.”

Diêu Thủ Nghĩa vươn dài cổ, nhìn các loại quần áo trưng bày bên ngoài, không khỏi nhíu mày kêu: “Chường quây, ra đây.”

Tiểu Hồ Từ đang tính toán phía sau quầy vội vàng ngẩng đầu lên, khéo đưa đẩy cười: “Vị gia này, mấy bộ quần áo nữ tốt nhất của bốn điểm đều tại đây, nếu vẫn bất mãn, có thể miêu tả kiểu dáng ngài muốn, chúng ta làm theo yêu cầu, có điều tiền đặt cọc sẽ gấp đôi.”

Diêu Thủ Nghĩa hừ hừ: “Người xác định là kiểu dáng đẹp nhất?”

Tiểu Hồ Từ rung đùi đắc ý: “Đúng vậy.”

“Huyền nữ sa một năm làm một lần của các người đâu? Chẳng lẽ năm nay không có?” Diêu Thủ Nghĩa trừng mắt: “Chớ qua loa tắc trách chúng ta.”

Tiểu Hồ Từ sững sốt, có chút kinh ngạc, huyền nữ sa bình thường đều chế thành mỹ y tiến cống trong cung, năm nay bởi vì số lượng không nhiều lắm, không bảo đảm được mấy vị công chúa kia, liền đổi thành vật khác. Có điều đây là tin tức cực kỳ bí mật, lão nhân này sao mà biết được?

“Mau lấy ra.” Diêu Thủ Nghĩa thúc giục.

Tiểu Hồ Từ cười theo: “Khách quan quả nhiên là người trong nghề, nhưng mà, nhưng mà vải này thiên kim khó cầu, năm nay số lượng lại đặc biệt thiếu, bèn lấy làm bảo vật trấn điểm, thứ lỗi không thể bán.”

“Không bán sao? Người có biết đại nhân nhà ta.....”

“Ta không cần biết đại nhân nhà người là ai, dù là Thiên Vương lão tử đến mua ta cũng cho hắn sập cửa vào mặt!” Tấm màn phòng thu chi bị vén lên, cô gái đi giày hồng mày liễu dựng thẳng: “Bỏ cô nương hận nhất người khác uy hiếp!”

Cầm Dạ chăm chú nhìn lên, lúc này mới phát hiện là Biện gia đại tiểu thư tranh cãi vụ xe ngựa, quả thực có tiền, trong nhà chẳng những mở sông bạc, còn mở Nghê Thường các lớn như vậy.

“A, là cô!” Biện Lam bĩu môi, giọng mỉa mai nói: “Đúng là oan gia ngõ hẹp, thù vạ của tướng công cô lần trước đã thương mười hai huynh đệ của ta, món nợ này tính như thế nào?”

Cầm Dạ hí mắt: “Món nợ này cô nên đi tìm tướng công ta tính sổ, hôm nay ta chẳng qua tới mua quần áo, có điều nếu huyền nữ sa quý giá như vậy, không bán ra ngoài, Diêu quân gia, chúng ta đi.”

Biện Lam bước một bước to tiến lên, ngăn nàng lại: “Muốn huyền nữ sa? Cũng không phải chuyện không có khả năng.” Nàng vuốt tóc, lưu loát rút roi dài từ bên hông: “Rất công bằng, chúng ta đều là phụ nữ, cô đánh thắng ta, ta sẽ đem chiếc váy dùng huyền nữ sa năm nay chế thành tặng cho cô.”

Bạn đang đọc truyện *Cầm Dạ Lai Phủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 47

Hôm nay là ngày tốt cảnh đẹp, ban ngày ban mặt Nghê Thường các lại không mở cửa kinh doanh. Hai cánh cửa lớn màu son đóng chặt, chỉ hé ra khe cửa nhỏ như muỗi mắt, ngẫu nhiên có khách nhân tiến lên hỏi, đều bị quân sự đứng sau cánh cửa lấy cớ ông chủ có hi qua loa tắc trách.

Ông chủ có hi? Có gì hi? Chẳng qua là bên trong có đánh nhau thôi.....

Chường quây Tiểu Hồ Từ sớm thấy nhưng không thể trách, tiểu thư nhà mình chính là như vậy, lúc hưng trí chuyện gì cũng làm ra được, đáng sợ nhất là yêu vô thành si, vừa gặp phải người biết võ là những nhẽo quyết tâm đòi luận bàn. Đánh thắng thì không nói, nếu đánh thua, toàn bộ cửa hàng này sẽ vì thất bại của nàng mà ra đi một nửa.

Sao Biện gia lại có một cô gái dã man như vậy chứ.

Tiểu Hồ Từ lắc đầu, cảm giác bất hạnh sâu sắc, trong lúc chờ đợi nhân hạ, một tay ông cầm bàn tính chán đến chết gầy bừa, một tay kia khoác lên bả vai Diêu Thủ Nghĩa, muốn nói mấy câu. Người này lại quay đầu theo bản năng, vừa mở miệng giọng điệu đã vô cùng lo lắng: “Chường quây, ông phải nghĩ biện pháp đi chứ!”

Tiểu Hồ Từ cảm giác vô cùng tiếc nuối thở dài: “Các người không may rồi, chộc ai không chộc, cổ tình gặp phải con gái Biện gia kinh thành.” Dùng một chút, dường như ông ta rất thỏa mãn cảm giác có thể ở sau lưng người khác bàn luận chuyện thị phi như thế, thấp giọng thao thao bất tuyệt: “Ta thấy chủ tử nhà ông thân kiều thị quý, sợ là không chịu nổi vài cú, chắc chắn, thật sự là oan gia ngõ hẹp oan gia ngõ hẹp mà.”

“Quá làm càn, rõ như ban ngày mà động thủ đã thương người, nếu thiếu phu nhân xảy ra chuyện gì, đại nhân nhà ta sẽ không bỏ qua cho các người!”

Diêu Thủ Nghĩa gằm nhẹ, nói xong lại nhìn vài hộ vệ áo đen bên người, co rúm lại, thật giận. Mới vừa rồi gần như bị người ta xách ra, còn chưa kịp báo ra danh hào tướng phủ, trước mắt không biết thiếu phu nhân sẽ bị nha đầu điều ngoa kia bắt nạt thành bộ dáng gì nữa.

Càng nghĩ lại càng nóng lòng, bất chấp mọi thứ, ông một phen túm áo người trước mặt: “Ông có biết hay không, giờ phút này tiểu thư nhà ông đang đắc tội với ai?”

“Ai ai ai, hộ vệ!” Tiểu Hồ Từ la to, rồi sau đó dưới sự trợ giúp của người khác thoát khỏi Diêu Thủ Nghĩa bỗng nhiên thần lực vô cùng, lòng còn sợ hãi thờ đốc một lúc lâu mới tức giận nói: “Mượn một câu của tiểu thư nhà ta, ta không thích nhất bị người khác uy hiếp, thế lực của Biện gia ở kinh thành mọi người đều biết, chỉ sợ danh hào ông báo ra chẳng ra cái trò gì, không cần ở chỗ này mất mặt xấu hổ..”

“Ông đúng là đồ không biết tốt xấu!” Diêu Thủ Nghĩa tức giận đấm ngực dậm chân, lửa bốc quá mạnh, trong lúc nhất thời không thể phân bác được điều gì. Trên thực tế lấy danh hào của Nghiêm Từ Trạm, đừng nói là Biện gia, ngay cả hoàng đế lão tử cũng phải bán thế diện cho hắn, chỉ tiếc Tiểu Hồ Từ này là ech ngồi đáy giếng, chỉ biết tự cho là đúng, không nghe lọt tai lời nói của người khác.

“Hừ, lão gia này, ông mới không biết tốt xấu, học hỏi nha hoàn bên cạnh ông nhiều một chút, ông xem người ta bình tĩnh cỡ nào, ông động bất động đã phát giận, cẩn thận giảm thọ đấy.” Tiểu Hồ Từ châm biếm, đáng vẻ cổ rụt chân ngắn thật là kiêu ngạo được ngay.

Nghe vậy Diêu Thủ Nghĩa nghiêng đầu, vừa lúc chống lại ánh mắt Sơ Tĩnh, thần sắc bình tĩnh không gợn sóng, thậm chí còn có chút thả lỏng. Hắn nhìn mi lại, không tự chủ kê sát vào nói: “Cô không lo lắng sao?”

Sơ Tĩnh phản ứng lại, nghiêm mặt nói: “Tất nhiên là lo lắng, nhưng ta chỉ là một cô gái, cũng không thể xông vào, chỉ biết ở bên cạnh chờ đợi.”

“Thật không?” Diêu Thủ Nghĩa có chút khó hiểu, như ông thấy, đôi chủ tớ này tình như tỷ muội, nhưng khi thiếu phu nhân bị nhốt trong Nghê Thường các, Sơ Tĩnh ngay cả lời nói phản kháng cũng chưa từng nói ra một câu, nhắc chân cái là ra cửa. Cho dù như thế nào, việc này hoàn toàn toàn không giống nha hoàn hồi môn ngày thường che trước che sau trung thành và tận tâm hộ chủ.

“Điều quan gia thả lỏng đi, một lúc nữa phỏng chừng cũng sắp đi ra.” Sơ Tĩnh cười cười, nhớ lại tư thế cảm roi của Biện Lam, lại thấy châm chọc – vũ khí tiểu thư am hiểu nhất là roi, còn vừa mới khôi phục nội lực, hừ, ai giáo huấn ai còn chưa nhất định đâu.

Đang nghĩ thế, cánh cửa nhỏ kia “chi nha” một tiếng mở ra.

“Thời gian không còn sớm, chúng ta nên trở về phủ.” Cẩm Dạ chân thành đi ra khỏi, vạt áo sạch sẽ, sắc mặt điềm đạm, không nhìn thấy chút dấu vết bị thương, bị hung hăng bắt nạt.

Biện Lam ở phía sau vội vàng đuổi theo, tóc tai rơi rụng, có chút chật vật, không ngừng túm lấy tay áo người phía trước, không cam lòng nói: “Chớ đi mà, lại lần nữa!”

Cẩm Dạ chậm rãi rút tay về, thần nhiên nói: “Bắp thịt cô không chắc, vung roi cũng không đủ linh hoạt, luyện một thời gian nữa rồi đấu đi.”

“Cô dám xem thường ta?” Biện Lam dậm chân, mặt cười tức giận đỏ ửng.

Cẩm Dạ thở dài: “Nếu ta xem thường cô, sao có thể ở lại Nghê Thường các cùng cô luận bàn lâu như vậy, cùng là người tập võ, làm gì khó xử đối phương.”

“.....” Biện Lam bỗng nhiên đánh xuống, nhắc chân đạp Tiểu Hồ Từ biểu tình phong phú: “Đem hộp gấm cất vấy mang tới.” Nói xong, lại không được tự nhiên nói: “Không biết khi nào cô rảnh, lần sau, lần sau lại chỉ điểm chỉ điểm ta, được không?”

Cẩm Dạ cười cười, chưa trả lời.

Thiếu phu nhân biết vỡ? Diêu Thủ Nghĩa đồng dạng rất ngạc nhiên, có điều như trước tuân thủ bản phận không dám truy vấn. Ngẩng đầu nhìn sắc trời, lại tiến lên làm hết phận sự nhắc nhở: “Thiếu phu nhân, nếu không nắm chặt thời gian chỉ sợ sẽ không tới kịp yến hội.”

Cẩm Dạ gật đầu, thấy Tiểu Hồ Từ bùng hờn ra, liền làm cho Sơ Tĩnh tiếp nhận, sau đó phúc thân cáo từ: “Biện tiểu thư, hôm nay nhất thời có chút đường đột mong cô chớ trách.”

“Vậy cô còn đến nữa không? Mỗi đầu tháng ta đều ở tầng cao nhất trong Nghê Thường các chờ cô, quyết định như vậy.” Biện Lam vội vã nói xong dường như sợ đối phương đổi ý, đột nhiên lại nghĩ tới cái gì, chân thành nói: “Cô muốn tham gia yến hội thật không? Ta đem trang sức của ta cho cô mượn, đảm bảo cô xinh đẹp vô song.” Vừa dứt lời, lại hấp tấp chạy tới cạnh thềm đá, ngửa đầu gọi: “Bách Lý Nguyệt, Bách Lý Nguyệt, còn không mau lần xuống dưới cho ta!”

Không lâu, cửa sổ trong tiểu lâu đối diện chậm rãi bị người ta đẩy ra, một thanh âm từ từ lên tiếng, bóng dáng chậm rãi biến mất tại cửa sổ.

Cẩm Dạ đợi một lúc lâu, cổ vươn dài, còn chưa thấy người nọ từ bên kia đi ra, nghĩ nơi hắn ở cũng không phải quá cao, xuống cầu thang chẳng qua cũng chỉ trong nháy mắt, sao lại lè nhè như thế.

“Cô chờ một chút, tiểu tử kia là như vậy, chậm như con rùa.” Biện Lam tập mãi thành thói quen, nhún vai, nhướn mày nói: “Ta đi đưa hắn lại đây.”

Bàn tay Cẩm Dạ giờ lên dừng giữa không trung, vốn định nhắc nhở đối phương mình không cần trang sức này, nhưng Biện gia tiểu thư quay đi như gió,

tính cách cố chấp tự quyết định thật đúng là làm cho người ta đau đầu.

“Thiếu phu nhân, sợ là không kịp rồi.” Diêu Thủ Nghĩa gấp đến độ chảy mồ hôi.

Sơ Tinh mím môi: “Nếu muốn vào cung, kiểu tóc cùng trang dung đều phải tiêu tốn hồi lâu, thời gian thật là hơi gấp.”

Cầm Dạ nhìn chằm chằm chiếc hòm kia nửa khắc, hạ quyết định: “Một khi đã như vậy, vậy chuẩn bị ở Nghê Thường các đi, quần áo đầy đủ, trang sức cũng có, lát nữa hồi phủ trực tiếp lên xe ngựa tiến cung là được rồi.”

“Cũng chỉ có thể như vậy.” Hai người còn lại không hẹn mà cùng gật đầu.

Người đàn ông gọi Bách Lý Nguyệt này thực ra ngoài dự đoán, thanh âm nói chuyện âm nhu gần như có thể vắt ra nước, làm việc quá chậm, thân hình cao gầy hơi cồng lưng, còn đôi tay dị thường mảnh khảnh.

Thẳng thắn mà nói, thoạt nhìn hắn càng giống một thư sinh.

“Vì sao phải bảo bọn họ ra ngoài?” Cầm Dạ híp mắt, mặc hắc thoa mân côi lộ lên mặt mình.

Bách Lý Nguyệt cười nhả nhận: “Ồ trong mắt ta, hoá trang giống như vẽ tranh, họa sĩ không muốn bị người khác quấy rầy, ta cũng thế.” Khi nói chuyện, hắn lại tinh tế họa mi cho nàng: “Tiểu thư là vật liệu sống tốt nhất, khi chưa son phấn giống như giấy trắng, đợi đến hóa trang xong sợ là kinh diễm mọi người.”

Cầm Dạ nháy mắt mấy cái: “Nịnh hót ta?”

“Chính cô xem thì biết.” Bách Lý Nguyệt thối lui, dịch gương đồng ra phía trước.

Cầm Dạ thoáng liếc mắt một cái, cũng nhanh chóng quay đầu đi.

“Như thế nào, khó coi?” Hắn lấy một cây ngọc trâm hải đường, cắm nghiêng vào búi tóc, thấp giọng nói: “Có phải bị dọa hay không, ta thay rất nhiều cô gái hóa trang, nhưng phản ứng của các nàng cũng không giống cô, phần lớn là mừng như điên vui không tự kìm hãm được.”

Cầm Dạ bật cười: “Ừm, có lẽ là bị dọa, thoạt nhìn như biến thành mặt người khác.”

“Tướng công cô nhìn thấy cô thế này nhất định sẽ càng yêu thương cô hơn.” Bách Lý Nguyệt mỉm cười, nhẹ nhõm vỗ bả vai nàng: “Được rồi, tiểu mỹ nhân, nên đi thịnh yến của cô rồi.”

Ngửi khí hơi lỗ mũi, lại không chán ghét, có lẽ có liên quan với diện mạo vô hại của hắn. Cầm Dạ tạm thời buông đề phòng, đứng dậy cúi người: “Tạ Bách Lý Nguyệt sư phó.”

“Ta đi ra ngoài trước, cô mặc váy vào đi.” Hắn cẩn thận đóng cửa lại.

Khi Cầm Dạ thay xong quần áo, Sơ Tinh cùng Diêu Thủ Nghĩa đã chờ không kịp, có điều, trong nháy mắt khi nhìn thấy nàng, lại cảm thấy tất cả chờ đợi đều đáng giá.

Sơ Tinh kinh ngạc nói không ra lời, còn suy nghĩ trong đầu Diêu Thủ Nghĩa là — nhanh, nhanh đi cho thiếu gia nhìn xem!.

Thư phòng tướng phủ, sắc mặt Nghiêm Từ Trạm rõ ràng viết bốn chữ “sinh ra chó gàn”, nha hoàn bên cạnh đang cầm mực bút tay chân run run, chiếc nghiên mực cùng bàn ngọc tiếp xúc thanh âm lạch cạch càng thêm rõ ràng.

Hắn đứng bật lên, mặt sắc lãnh liệt: “Cút đi.”

“Vâng vâng, thiếu gia.” Nha hoàn chỉ kém không khóc ra, nhanh chóng chạy đi, mũi chân còn chưa dính vào cửa lại bị gọi trở về, nàng không dám thờ ơ, cúi đầu không nhúc nhích.

Nghiêm Từ Trạm không kiên nhẫn gõ bàn: “Thiếu phu nhân về chưa?”

Nha hoàn đáp: “Bẩm thiếu gia, còn chưa về.” Nàng ta cẩn thận ngẩng đầu liếc mắt chủ tử một cái, phát giác hình như càng thêm tức giận, chỉ phải to gan nói: “Hắn là cũng sắp về.”

Nghiêm Từ Trạm xoa mi tâm, đi nhanh ra thư phòng.

Thật giận, nha đầu kia thật đúng là không quên lúc nào cũng khắc khắc gây phiền toái cho hắn, rõ ràng dặn thời gian quá hạn, còn lỗ mũi lưu luyến bên ngoài không về, hôm nay thái hậu cũng tham dự, người đàn bà này khó hầu hạ, nếu bỏ lỡ thời gian dự tiệc, lại bị bà ta bắt lấy nhược điểm, nếu thật sự như vậy, có thể phiền toái.

“Thiếu gia, thiếu phu nhân đã trở lại!” Bên ngoài có người cao giọng kêu.

Nghiêm Từ Trạm nhanh chóng đi vào phòng, khi xuyên qua cửa đường nhỏ trái đầy hắc huyền thạch, hắn gấp thoáng qua một cô gái áo hồng, bởi vì

nóng vội, hắn cũng không chú ý nhiều như vậy, có điều cảm thấy mùi trên người có chút quen thuộc. Đợi đến khi đi được vài bước xa, lại cảm thấy có chút không ổn, thế này mới kinh ngạc quay đầu lại: “Nàng.....”

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Dạ Lai Phủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48

Đối với Nghiêm Từ Trạ mà nói, tiểu thê từ mới vào cửa này đại biểu cho phiền toái, không thể trừng phạt không thể đánh, cả đầu toàn ý nghĩ xấu nhưng lại mọc một gương mặt ôn hòa khiêm tốn, còn là quân cờ Tổng Chính Thanh đưa vào. Một cô gái như vậy, hắn vốn định vứt sang bên chẳng quan tâm

Đương nhiên, nếu Cẩm Dạ là một cô nương trong gia đình bình thường, trên cơ bản Nghiêm Từ Trạ cũng sẽ không đặt quá nhiều lực chú ý trên người nàng, hắn xưa nay là nam tử duy ngã độc tôn, không muốn bỏ ra quá nhiều tâm tư vào đàn bà. Bất đắc dĩ Cẩm Dạ lại hết lần này đến lần khác khiêu chiến điểm mấu chốt của đối phương, làm cho người nào đó rất là tức giận, quyền hạn bị khiêu chiến, cái gọi là tôn nghiêm của đàn ông bị đập dưới chân.....

Hắn không chịu nổi, đương nhiên, cũng không muốn chịu.

Tâm cao ngất như nghiêm đại Tể tướng, nhiều lần bị nhục cũng chỉ có thể lựa chọn làm ngơ, mỗi khi nhìn thấy nụ cười churong mắt của ai đó, cùng lắm thì châm chọc khiêu khích hai câu, sau đó ngẩng cao đầu không chớp mắt đi qua người nàng.

Cho nên, nói một cách khác, hắn chưa bao giờ có ý đánh giá Cẩm Dạ.

Giờ phút này một giây kinh hồng thoáng nhìn, cô gái buong váy đứng yên, tư thái cao nhã, quần áo thêu hoa hải đường mới nỏ. Mới nhìn cũng không thấy gì đặc biệt, nhưng cẩn thận nhìn lại, làn váy kia cũng đủ văn vẻ, đóa hoa thêu bên trên từ dày đến mỏng tầng tầng tán ra, vài dệt lại vô cùng mềm nhẹ, khi đi đường thật xứng đôi với bốn chữ “Bộ bộ sinh liên”.

Giống như có ý tránh đi tầm mắt đối phương, nàng đi về phía trước hai bước, sau một lúc lâu mới dừng lại, lui tới gốc cây, tay áo dài tự cổ tay tràn ra, nàng hơi dương tay, dường như muốn chắn đi ánh nắng, chiếc khăn mả nảo hồng lấp lánh rạng rỡ.

Giữa hai người cách mười bước xa, cách cây cổ thụ kia, ai cũng không mở miệng trước.

Cẩm Dạ hơi mân môi, căng thẳng một cách khó hiểu, nàng nghiêng sườn mặt về phía hắn, khoe mắt thoáng nhìn, có thể nhận thấy ánh mắt hắn khác biệt với bình thường, ánh mắt kia quá mức nóng rực cùng tìm tòi nghiên cứu, làm ngay cả dũng khí xoay người đối mặt với hắn nàng cũng mất hơn phân nửa.

Sao lại thế này..... dường như càng ngày càng trở nên không giống chính mình.

Tự trấn định đề ý tóc tai, nàng nhanh chóng điều chỉnh tốt tâm tình, cần gì để ý đến việc đáng về mình ra sao trong mắt hắn? Dù sao từ lúc còn nhỏ nàng đã nhận mệnh, dung mạo xấu xí cũng được, bình thường cũng thể, chưa bao giờ quấy nhiễu đến tâm tình của nàng, vậy giờ khắc này, thử cảm xúc vì hắn mà xuất hiện có cũng được mà không có cũng chẳng sao.

Vừa nghĩ như vậy, Cẩm Dạ cười cười, bước chân nhẹ nhàng, đi ra khỏi bóng râm dưới tàng cây. Gần như là cùng một khắc, tầm mắt trên người nàng đột nhiên biến mất, nàng nhìn hắn, phát hiện hắn đã sớm quay mặt đi, đáng về tiêu sái tự tại.

“Nghiêm..... Phu quân.” Cân nhắc một chút, chung quanh còn có không ít nô bộc, vẫn nên cho hắn chút mặt mũi.

Mặt Nghiêm Từ Trạ không chút thay đổi đi qua bên người nàng, lạnh lạnh lưu lại một câu: “Xe ngựa chờ ở cửa.” Vung ống tay áo, hắn cũng không quay đầu lại rồi đi, cước bộ vội vàng, khiến cho ngọc bội bên hông triều phục theo bước chân lắc la lắc lư.

Cứ như vậy xong rồi?

Cẩm Dạ sửng sốt.

Sơ Tĩnh tiến lên từ phía sau, nhỏ giọng nói: “Thật sự là không thể tin được, cô gia không trách tiểu thư đến muộn.” Dừng một chút, nàng ta quay đầu nhìn bóng dáng Nghiêm Từ Trạ, lại nói: “Đi lại dồn dập, hơi kỳ quái.”

“Chớ không phải là trốn ta?” Cẩm Dạ nháy mắt mấy cái, ngược lại trêu chọc nói: “Có lẽ trang dung này dọa hắn, quả thật quá xấu.” Khi nói chuyện, nàng luôn giữ nụ cười thân nhiên, đuôi mắt hơi cong, mắt mị như tơ, môi như hoa đào, làm cho Sơ Tĩnh kinh ngạc nhìn mắt choáng váng.

“Đi thôi.” Cẩm Dạ dí trán nha hoàn, thấy vậy nên buồn cười lắc đầu.

Hoàng thành to lớn, tường cao ngăn cách hết thảy. Cẩm vệ quân thủ vệ sâm nghiêm chặt chẽ gác mỗi cửa ra vào, xe ngựa hay cung nhân qua lại đều bị kiểm tra, mặc dù Tể tướng dưới một người trên vạn người cũng không thể miễn.

Khi Cẩm Dạ ló đầu ra từ trong xe, ngoài ý muốn thấy được một đôi bàn tay quý giá, nàng kinh ngạc nhếch cao mày, dọc theo đường đi hẩn yên lặng không nói gì, vài lần nàng khoi mào tranh chấp đều bị ánh mắt lạnh lùng của người nào đó bắn lại, chỉ có thể yên phận ở bên trong ngủ nửa khắc, vốn tưởng hẩn sẽ giữ bản mặt người chết ấy cho đến khi yên hội chấm dứt, ai ngờ giờ phút này..... lại đỡ nàng xuống xe?

“Tính nhân nại của ta không được tốt lắm” Nghiêm Từ Trạh híh mắt, đề thấp giọng nói.

Cẩm Dạ ngẫm bĩu môi, sau đó chậm rãi vươn tay, đầu ngón tay nhẹ nhàng cảm lấy mu bàn tay hơi lạnh của hẩn, không nhanh không chậm xuống xe.

“Nghiêm đại nhân, Nghiêm phu nhân.” Thống lĩnh cẩm vệ quân quý một gói xuống hành lễ, đây là phương thức tiếp kiến tôn quý nhất hoàng thành, dùng với Nghiêm Từ Trạh, chứng tỏ địa vị người này vô cùng cao giá.

Nghiêm Từ Trạh thân nhiên ừ một tiếng, đồng thời không dấu vết thu tay lại, bắt đắ dĩ Cẩm Dạ âm thâm dùng lực, bề ngoài là mềm mại không xương khoát lên mu bàn tay hẩn, kì thực nắm lấy rất chặt. Hẩn chỉ có thể vừa làm bộ không có gì hàn huyền với thống lĩnh, vừa quay sang thừa dịp trừng mắt nàng.

Cẩm Dạ tao nhã, da thịt trắng nõn, mặt mày mỉm cười, trong mắt mấy người cẩm vệ quân kia, nhìn thế nào cũng là tiêu thê tử về mặt hạnh phúc lúc tân hôn.

“Nghiêm đại nhân thật có phúc, có kiều thê làm bạn, phu còn cầu gì.”

“Ha ha, chúng ta hâm mộ không thôi, như thế xem ra, Nghiêm tướng cùng phu nhân thật sự là một đôi trời đất tạo nên, trai tài gái sắc môn đăng hộ đối.”

Mỗi câu chui vào trong tai, tươi cười vương trên khóe miệng Nghiêm Từ Trạh càng lúc càng miễn cưỡng, đến sau có lẽ đối phương cũng nhận ra hơi kỳ quái, vội vàng tùy ý liếc qua thùng xe, sau đó phát tay cho đi.

Thời khắc màn xe buông xuống, không khí thấm lạnh mang theo hờn giận lạnh lung quét đến: “Có thể buông tay chưa?”

Cẩm Dạ chậm rãi rút tay về, mỉm cười: “Chẳng phải phu quân đại nhân thích mặt mũi nhất sao, tất nhiên thiếp thân muốn thay chàng lo lắng chu toàn, cũng vì tốt cho phu quân, chàng cần gì phải tức giận chứ.” Vừa dứt lời, đã thấy hẩn vươn người tới gần, trong nháy mắt, cảm đã bị người ta niết đau.

“Ta dung túng nàng, chẳng qua vì khinh thường đấu với đàn bà, không đồng nghĩa với việc nàng có thể làm càn.” Khẩu khí Nghiêm Từ Trạh thân nhiên, trong mắt lại có chút suy nghĩ: “Nàng chớ ba phen bốn lần khiêu chiến giới hạn của ta.....” Nửa câu sau còn chưa kịp nói ra miệng, mảnh xe ngựa đột nhiên bị vén lên cao –

“Vợ chồng Nghiêm tướng quả thật là tình chàng ý thiếp, chắc chắn, thực làm cho bốn vương đỏ mặt.”

Mắt Cẩm Dạ trừng to, ngoài kia gương mặt tuần lãg thiếu vài phần cà lơ phất phơ, giờ này khắc này nhìn qua, hiển lộ uy nghiêm hoàng gia, nếu không phải ý cười nơi khóe môi vẫn lười biếng như trước, nàng thật đúng là hoài nghi có phải Cửu Vương gia đối tính hay không.

Nghiêm Từ Trạh sửa sang y bào, xoay người xuống xe ngựa, hơi hơi cúi mình xuống: “Thần tham kiến Cửu Vương gia.”

Tri Nguyệt Hằng không trả lời, lực chú ý của hẩn đều bị cô gái phía sau hấp dẫn, thẳng thắn mà nói, hẩn chỉ gặp nàng một lần, dáng người đẹp, có điều đáng về cùng lắm chỉ thanh tú mà thôi. Nhưng trước mắt Cẩm Dạ ăn vận trang phục, ngạo nghễ nở rộ như mai hồng trong tuyết, xinh đẹp mà không tự biết, nhất là đáng về nàng dựa vào thùng xe, túm theo làn váy nhẵn mịn mi bước xuống, đủ để làm cho bất kỳ người đàn ông nào khom lưng.

“Nghiêm tướng không đủ quan tâm rồi, để cho phu nhân chờ đợi, một khi đã như vậy, liền để bốn vương thay thế đi.” Tri Nguyệt Hằng mỉm cười, vươn tay ra, chẳng qua sau một lúc lại rút về.

Nghiêm Từ Trạh thoắt mặt bẻ thê tử của mình xuống: “Theo sát ta.”

Cẩm Dạ cúi đầu, bên tai hơi nóng lên, nhắm mắt theo đuôi đi sau người nào đó. Từ sau lưng nhìn lại, Tri Nguyệt Hằng cùng Nghiêm Từ Trạh đều mặc triều phục, phong tư nhanh nhẹn, chẳng qua người trước nhân tản người sau trong trẻo nhưng lạnh lùng. Gặp các tân khách đến dự yên hội, thiên kim tiểu thư từ các cổ kiệu hoa mỹ đi ra đều không nhìn được ghé mắt nhìn hai người, những kẻ có lá gan hơi lớn một chút, liền tụ tập một chỗ dùng quạt che dung nhan cười duyên.

Hóa ra người nào đó lạnh lùng khó thuần, cũng có nhân duyên đồ sộ như vậy, xem ra thân là nam tử, có gương mặt tuần tú xuất trần, cũng có thể chiếm không ít ưu thế.

Nàng thờ dãi, theo hai người đến trước cửa Bát Phương điện, tiểu thái giám đợi ở cửa về mặt tươi cười: “Cửu Vương gia, Nghiêm đại nhân, hoàng thượng muốn hai vị ngồi vào hai bên trái phải long ý, xin để nô tài đưa ngài vào.”

Bát Phương điện là điện phủ hoàng gia chuyên dùng đãi khách, diện tích rộng lớn, mở trăm bàn tiệc cũng không có vấn đề gì. Có điều nay là yến tiệc hoàng gia, tất nhiên sẽ không giống dân chúng tầm thường xúm xụi quay quanh bàn tròn. Hai bên bày đặt bàn ghế, rượu ngon món ngon, không thiếu thứ gì.

Những thần tử tới trước ngời ngay ngắn sau bàn, nữ quyền hiếm khi có thể tham dự thịnh yến như hôm nay, phần lớn đều trang điểm tỉ mỉ, như chim nhỏ nép vào người ngồi cạnh phu quân nhà mình, mà các cung nữ hầu hạ thì tay ôm rượu ngon, lặng lẽ đợi ở cạnh bên.

Về phần chủ nhân yến hội, lưng lay hai cái chân ngắn, miếng này tiếp miếng khác ăn nhỏ do thái giám bên người vật xuống, nhàn nhã tự đắc như đã quên tân khách ở đây.

Mẫu thái hậu xinh đẹp tuyệt trần nhũm mày: “Hoàng thượng.”

Tri Nhượng Thần chặc lưỡi: “Mẫu hậu không ăn sao? Nho này vừa ngọt vừa to, thực làm trẫm không dừng được miệng.”

“Nghiêm tướng cùng Tiểu Cửu đến đây.” Mẫu thái hậu lên tiếng nhắc nhở, phát tay làm cho Thường Hi bê hoa quả đi.

Tri Nhượng Thần trông mong nhìn chằm chằm, cho đến khi không nhìn thấy nữa mới thôi, miễn miễn chuyển ánh mắt về hướng hai người vừa vào cửa: “Nghiêm ái khanh, Cửu Vương gia mau chóng ngồi xuống, trẫm đói quá. A.” Tay nhỏ béo trắng bị véo một cái, hân uy khuất liếc mắt Mẫu thái hậu sắc mặt không tốt, sau đó sửa miệng: “Trẫm niệm chư vị ái khanh vất vả, đặc biệt tổ chức yến hội trung thu, mong chúng ái khanh tới nay tận hưởng, không say không về.”

“Tạ hoàng thượng ban ân, Ngô hoàng vạn tuế vạn vạn tuế.” Chúng thần nhất trí trả lời.

Tri Nhượng Thần tiếp nhận chén ngọc Mẫu thái hậu đưa tới, nhỏ giọng nói: “Mẫu hậu, đây là rượu tiến cống của Thổ Phiên quốc, rất mạnh, trẫm sợ đến lúc đó uống rượu sẽ không đẹp mặt.” Hân vẫn như cũ nhớ rõ cảm giác đau đầu kịch liệt ngày hôm sau sau khi nháo động phòng Nghiêm tướng, loại ác mộng này, trăm ngàn đừng đến lần thứ hai.

Mẫu thái hậu vỗ mu bàn tay hân: “Một ly là được, hoàng đế kính cho những người trung thành và tận tâm với Đại Tri ta, đây là việc phải làm.”

“Này.” Tri Nhượng Thần do dự, sau đó kiên trì gắp ly rượu lên: “Kính cho Đại Tri ta, ngàn năm thịnh vượng!”

Quần thần đều ngửa đầu, uống hết một lượt, ngoại trừ –

“Nghiêm Tử Trạ, chàng làm cái gì!” Cẩm Dạ đề thấp cổ họng, không thể tin nhìn người nào đó thừa dịp người khác uống rượu trấn định tự nhiên nâng cốc đổ vào chén mình.

“Nàng biết ta không uống rượu, nếu ta uống rượu, vậy thì không xong.” Nghiêm Tử Trạ cười xấu xa, hiếm khi vui vẻ: “Chẳng phải từ lượng của nàng tốt lắm à, thay vì phu uống một ly thì có làm sao?”

.....

Buổi thịnh yến này, quả thực rất có phong phạm hoàng gia. Phóng mắt nhìn lại, đĩa vàng chén ngọc, còn có thức ăn quý hiếm bùng lên như nước sông cuộn cuộn chảy mãi không ngừng, xa hoa vô song.

Tiểu hoàng đế tuổi nhỏ, mặc dù có long uy, nhưng không hiểu làm cao, nói trắng ra là tạm thời không có giác ngộ làm vua của một nước. Giờ phút này hân ngồi trên long ỷ, mở to đôi mắt tròn vo, nhỏ giọng nói với đại thái giám bên cạnh: “Tổ yến, tổ yến của trẫm, nhanh đi thúc giục thúc giục.”

“Hoàng thượng.” Mẫu thái hậu thờ dài, quay đầu chống lại gương mặt bánh bao vô tội kia, lại cảm thấy không đành lòng trách móc nặng nề, cũng thế, dù sao hân mới mười một tuổi, tính tình trẻ con, đợi hai nữa tới luyện sẽ dần dần trưởng thành.

Đương nhiên, cảnh tượng này ở trong mắt quần thần, ngược lại thành hình ảnh ủng hộ lòng người, nếu hoàng đế dẫn đầu làm gương mẫu, vậy làm thần tử cũng không cần quá câu nệ, cùng nhau vui vẻ mới là vương đạo. Vì thế mọi người ở đây đều nâng chén, thỉnh thoảng nói chuyện phiếm, ngay cả nữ quyền cũng buông xuống vài phần rụt rè, mãn miệng vui vẻ ra mặt.

Rượu quá bán tuần, đến lượt tiết mục trợ hứng, lần này nội vụ tổng quản dạy ca múa có vài phần dụng tâm, nghe nói hai tháng trước đã huấn luyện mười vị vũ cơ, chẳng những giỏi ca múa, lại xinh đẹp hơn người, đều xứng với mấy chữ khuynh thành tuyệt sắc.

Ngại vì thê thất đang ngồi, chúng thần cũng không dám quá mức làm càn, chẳng qua khi những người đó xuất hiện trong quảng điện, cả đám lại nhìn mắt choáng váng.

Các thiếu nữ tuổi thanh xuân thân mặc sa mỏng màu vàng nhạt, bên trong là yếm trắng, lộ ra vòng eo mảnh khảnh, chân buộc chuông bạc, mắt đẹp như sao, cười động lòng người, bộ dáng câu hồn này, ngay cả nữ quyền đều sinh lòng ghen tỵ. Người có tính cách bur hân, hung tợn thì trừng mắt trừng phụ, về phần những người khúm núm, chỉ có thể ai oán cúi đầu, âm thầm mắng những vũ cơ này không biết liêm sỉ, ăn mặc hào phóng như vậy ý muốn như thế nào.

Muốn nhìn, lại không thể biểu hiện quá rõ ràng, sợ mang tiếng ham mê nữ sắc; không nhìn, lại ngứa trong lòng, tiểu mỹ nhân thiên tư quốc sắc không phải mỗi ngày đều gặp. Quần thần nhất trí oán thầm, thật đúng là xấu xa, biết rõ thê thiếp đều ở bên người, còn làm cho nhiều tiểu yêu tinh đến khiêu vũ như thế, phủ nội vụ thật đúng là muốn mệnh của bọn họ.

Chẳng qua cũng có người ngoại lệ, Nghiêm Tử Trạ chính là kẻ đó, từ đầu tới đuôi ánh mắt hân chưa từng lưu luyến trên người các nàng dù chỉ nửa giây.

Cầm Dạ nghiêng đầu nhìn hắn, phát giác hắn thay đổi tư thái lạnh lùng cao ngạo, một tay hơi lười biếng đỡ trán, một tay kia cầm đôi đũa ngọc, chán đến chết gõ miệng ly rượu, như đang ám chỉ điều gì.

Lại nữa rồi.....

Nàng nhướng mày, lại nhìn lên, quả nhiên, tên Đinh thượng thư đáng ghét bàn đối diện lại đây kính rượu. Kính rượu cũng được thôi, căn bản không liên quan đến nàng, nhưng thẳng nhai Nghiêm Tử Trạm này đêm nay quả thực đáng giận, nếu không muốn uống, thì cự tuyệt ông ta đi, với thân phận địa vị của hắn, lấy trà thay rượu cũng sẽ không có ai nói gì, nhưng hắn lại cố tình –

“Đinh thượng thư, thân thể bốn tướng không khoẻ, đành để phu nhân thay ta uống một ly.” Tiếng nói lạnh lạnh rất tự nhiên thốt ra một câu này.

“Ha ha, cũng giống nhau thôi, vậy hạ quan liền kính Nghiêm phu nhân một ly, ta kính trước.” Đinh thượng thư rung đùi đắc ý, hiển nhiên uống đến cao hứng, ly rượu sạch không, vẫn còn chưa nở buống, cười nói: “Thiếu chút nữa đã quên, uống rượu thay sẽ lấy ba đổi một, Nghiêm phu nhân, hạ quan sớm nhìn ra ngài có tửu lượng tốt, chỉ là ba chén, có lẽ ngài không cho vào mắt phải không?”

Tửu lượng tốt, tửu lượng tốt cái đầu nguoi!

Cầm Dạ tức giận đến mức gần như muốn lật bàn, yến hội bắt đầu đến bây giờ, trước sau nàng đã uống không dưới hai mươi chén, Nghiêm Tử Trạm nâng cốc đưa tới bên miệng nàng, thậm chí còn ở trước mặt những người kính rượu khen nàng tửu lượng tốt..... Đây là có ý gì? Hắn cố ý muốn nhìn nàng uống rượu bẽ mặt sao?

Không muốn phát tác đương trường, nói thế nào nàng cũng là nữ chủ nhân tướng phủ, trước mặt hoàng thất nàng không muốn xấu mặt. Nhưng nếu nhẫn nhịn nữa, sẽ vượt qua giới hạn của nàng.....

“Phu quân.” Mềm giọng gọi một tiếng, Cầm Dạ bỗng nhiên tiến sát vào lòng Nghiêm Tử Trạm, úy khuất trong nháy mắt: “Thiếp thân không uống được, yết hầu hơi đau.”

Người nào đó bất vi sở động, mỉm cười vỗ vỗ tóc nàng, nhẹ giọng nói: “Sao lại đau, nàng yêu rượu như mạng, hiếm khi có cơ hội nếm thử rượu ngon trong cung, bỏ qua thì tiếc quá.”

[bất vi sở động: không có động tĩnh gì, không bị thuyết phục]

Yêu rượu như mạng? Nàng yêu rượu như mạng lúc nào, xin đừng nói nàng giống như tửu quỷ được không!

[tửu quỷ: kẻ nghiện rượu]

Cầm Dạ đưa tay vòng ra sau lưng hắn, vụng trộm véo một phen, càng thêm mềm giọng làm nũng: “Nhưng người ta thật sự không uống được mà, người ta mặc kệ, người ta không muốn uống.....” Nói xong, nàng cảm thấy dạ dày không thoải mái, làm nũng thật đúng là vất vả.

Nhuễn ngọc ôn hương ngay tại trong lòng, Nghiêm Tử Trạm không quen nhú mày lại, theo bản năng định tránh ra phía sau, ai ngờ nàng ôm lấy quá chặt, đầu ngón tay véo bên hông hắn, tư thái uy hiếp. Hắn bĩu môi, nhận định nàng không dám nổi bão trước mặt mọi người, đưa lỗi tai qua nói nhỏ: “Nàng muốn ta khó xử trước mặt Đinh thượng thư sao?”

Cầm Dạ không cam lòng yếu thế trừng mắt lại: “Nói cho rõ, chỉ có chàng để cho người khác khó xử thôi.”

“Nếu Nghiêm phu nhân đau yết hầu, vậy thôi đi.” Thấy vợ chồng hai người hơi căng co, Đinh thượng thư lại không muốn làm khó, vì thế quơ quơ bình rượu nói: “Nếu lần sau có cơ hội, nhất định dâng món bái phóng, cùng vợ chồng Nghiêm tướng uống một ly.” Nói xong, gạt đầu với hai người, sau đó bước chân khệnh khạng trở về chỗ ngồi.

Nghiêm Tử Trạm cúi đầu, kéo lấy cổ tay nàng, cố gắng lôi ra, sau đó lại ác ý kéo kéo tóc nàng: “Cầm Dạ, nàng rất không nghe lời.” Hắn ngồi thẳng thân mình, cô gái trong lòng thuận thế rồi đi, hắn sửa sang lại vạt áo, khước mắt hình như lại nhìn thấy người nào đó e sợ cho thiên hạ không loạn ở bàn đối diện đi về hướng hắn. Vì thế vội vàng ôm chăm lấy thể tử, giọng điệu dòn dập nói: “Gia vò say đi.”

Cầm Dạ không hiểu ra sao, từ trong lòng hắn ngẩng đầu lên: “Cái gì?”

Nghiêm Tử Trạm cắn răng: “Làm theo lời ta!”

“Chắc chắn, vợ chồng Nghiêm tướng phu thê tình thâm, trên yến hội còn tình chàng ý thiếp như vậy, thực làm bốn vương nhìn đỏ mắt.” Tri Nguyệt Hằng đứng lại, lập tức tự nhiên hào phóng ngồi xuống, tay trái cầm bầu rượu, tự rót tự uống: “Bốn vương đến kính rượu, không biết Nghiêm tướng có cho chút thể diện hay không?”

“Thần không dám.” Nghiêm Tử Trạm tiếp lời, sau đó quay đầu, về mặt khó xử chỉ chỉ Cầm Dạ: “Nhưng mà, hình như phu nhân say rượu, xem ra thần phải cáo lui trước, rượu phẩm của nàng thật sự là kém đến cực hạn.....” Nói đến đây, một cái móng vuốt nào đó lại ở sau lưng hắn hung hăng cào một cái, hắn giật một chút, tiếp tục nói: “Đề tránh lát nữa nàng gây sự long trời lở đất làm mặt rồng tức giận, xin cho thần đi trước.”

Tri Nguyệt Hằng nhếch mày: “Say thật?”

“Đứng thế.” Nghiêm Từ Trạm làm bộ muốn ôm nàng đứng dậy.

Tri Nguyệt Hằng vỗ vỗ tay, thái giám bung lên ba bầu rượu, hấn nhún nhún vai, cười nói: “Rời đi dạ yến trước, việc này cũng không hợp quy củ đâu.” Nói xong không chờ Nghiêm Từ Trạm trả lời, hấn đã quay đầu, chạy bước nhỏ tới trước mặt Tri Nhực Thần, nhỏ giọng nói thầm hai câu.

Tiểu hoàng đế cười đến mức hai mắt híp lại, tay béo vung lên: “Nghiêm tướng, uống xong ba bầu rượu rồi đi cũng không muộn đâu.”

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Dạ Lai Phũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 49

Một câu của Tri Nhực Thần, thành công làm cho mọi người trong điện yên tĩnh xuống, không khí náo nhiệt phi phạm ban đầu tạm thời nhường chỗ, vũ cơ xinh đẹp lui tới góc, quần thần cảm chén yên lặng buông, đồng loạt quay đầu nhìn về phía vợ chồng Nghiêm tướng.

Biểu tình của quần chúng ước chừng đều mang theo chút vui sướng khi người gặp họa, Tể tướng đại nhân trên triều đình oai phong một cõi hôm nay cư nhiên cũng bị chuốc rượu, nghĩ đến tư thái luôn trong treo nhưng lạnh lùng xuất chúng bề ngoài khinh miệt thường ngày của Nghiêm Từ Trạm, lại liên tưởng đến những lần chính bọn họ từng ở nơi này đâm phải đinh, không khỏi âm thầm cười trộm.

“Nghiêm tướng, hoàng thượng đặc biệt ban thưởng ngài ba bầu rượu ngon, đó chính là thiên đại vinh sùng, ngài chớ có cô phụ.” Tri Nguyệt Hằng không quên bỏ đá xuống giếng, sau đó lại quay đầu hướng về phía tiểu hoàng đế nhếch miệng cười.

Cảnh này ở trong mắt Nghiêm Từ Trạm, chính là “cầu kết với nhau làm việc xấu”, tuy nói một vị là ngôi cửu ngũ, mà một vị khác là Vương gia phụ chính, nhưng cẩn thận ngẫm lại, hai người kia cùng lắm chỉ có thể xưng là trẻ ranh chưa dứt sữa, phụ thêm cái tên nữa là những kẻ e sợ cho thiên hạ không loạn.

Vì thế, khi hai kẻ này tụ lại cùng nhau, mà cố tình là lúc kẻ làm hoàng đế kia còn không biết hạn chế tâm tính ham chơi, hậu quả cực kì đáng sợ. Mẫn thái hậu cũng nghĩ như thế, hoàng đế ham chơi cũng được, nhưng nếu không đúng mực sẽ không hay lắm, quần thần đều ở đây, mặt mũi hoàng gia không thể mất. Bà giương mắt nhìn người nào đó mặt không biểu tình ngồi trên nhuyễn tháp, hợp thời mở miệng: “Hôm nay thật vui, cũng là hiếm khi, bản cung có nghe nói Nghiêm tướng không uống rượu, ba bầu rượu này cũng hơi khó xử, không bằng.....”

“Ai ai, mẩu hậu.” Tri Nguyệt Hằng xen mồm, trên tuần nhan tràn đầy trêu tức: “Nghiêm tướng không phải người của phật môn, kiêng rượu làm gì, nhi thần bỗng nhiên nhớ tới một chuyện, đêm tân hôn của Nghiêm tướng không có may mắn được nháo động phòng, trước mặt tất nhiên nên kính rượu bù lại mới phải.” Hấn tùy tay lấy một bầu rượu từ tay thị nữ đang cầm khay vàng, tiếp tục nói: “Như vậy đi, một mình Nghiêm tướng uống không khỏi quá mức mất hứng, Nghiêm phu nhân cũng uống cùng phu quân đi, hoàng thượng cảm thấy đề nghị này như thế nào?”

“Được! Trăm chuẩn tâu!” Tiểu hoàng đế đi đầu vỗ tay, mọi người thấy thế, cũng gật đầu phụ họa.

Mẫn Thái Hậu thấy vậy, bắt đầu đi lác đầu, thôi thì, chỉ cần đừng gây ra chuyện vớ vẩn gì là được, kệ bọn họ đi.

Đối lập với vẻ mặt thích ý xem kịch vui của người khác, tâm tình Cẩm Dạ không được tốt như vậy, nói theo một ý nghĩa nào đó, giờ này khắc này nàng còn khó xử hơn Nghiêm Từ Trạm. Nàng biết tittle lượng của tên kia, nghe Điều Thủ Nghĩa nói chỉ cần một ly đã có thể đập đổ hấn, nếu say bất tỉnh nhân sự cũng được, cố tình khi say khướt còn lung tung sấm sỡ người khác.....

Nên làm gì bây giờ mới tốt.

Hoặc là đợi lúc hấn uống rượu, mình nhanh chóng thoát ly phạm vi nguy hiểm?

Tất nhiên không được, nàng cũng không thể lấy thân phận thê tử nhìn trượng phu cùng một tên đàn ông nào đó ôm nhau, cho dù nàng có thể mất lạnh mà nhìn, chỉ sợ ngày hôm sau chuyện cười chê này sẽ truyền khắp kinh thành, mọi người đều biết, đến lúc đó không thể nào giấu diếm.

Vậy chỉ còn một cách.....

Cẩm Dạ hít sâu một hơi, đang muốn mở miệng, cổ tay áo đã bị người ta nhẹ nhàng kéo kéo, nàng hơi nghiêng đầu, nhẹ giọng nói: “Sao vậy?”

Nghiêm Từ Trạm không nhìn nàng cũng không mở miệng trả lời, hấn chỉ bình tĩnh đứng dậy, tay dài cầm ly rượu, thông thả bước tới trước mặt Tri Nhực Thần, xoay người hành lễ: “Được hoàng thượng ưu ái, ly rượu này, tất nhiên thần sẽ không từ chối.” Dừng một chút, hấn lại thần nhiên nói: “Có điều phu nhân một ngày trước khi xuất môn đã nhiễm phong hàn, thân mình không khỏe, sợ là không thể uống quá nhiều rượu, thần cả gan thỉnh cầu, để thần uống tất cả rượu đi.”

“Thật sao? Ba bình đối với Nghiêm tướng mà nói, cũng không phải số lượng nhỏ đâu.” Tri Nhực Thần chớp mắt, thật ra trong lòng vạn phần chờ mong nếu người cẩn thận tí mĩ như Nghiêm thái phó uống rượu, không biết sẽ là cảnh tượng gì nhĩ..... Lần trước ở trướng phủ còn chưa đợi người này uống rượu, mình đã gục trước, hôm nay màn diễn này, vạn vạn không thể bỏ lỡ.

Mẫu thái hậu vươn tay vỗ vỗ mu bàn tay con trai: “Hoàng thượng, Nghiêm tướng yêu vợ sốt ruột, liền theo ý hần đi.”

Tri Nhượng Thần gật đầu: “Lời nói của mẫu hậu chỉ phải.” Nói xong lại nói: “Nếu thân thể Nghiêm phu nhân không khỏe, trẫm sẽ cho hai người các người trở về sớm, có điều..... phải đợi uống xong ba bầu rượu.” Hần phải mất rất nhiều sức lực mới có thể khống chế cho khóe miệng không cong lên, làm hoàng đế tự cao tự đại thật sự rất vất vả.

Cung nữ tiến đến, mang lên chén ngọc hơi lớn một chút, Tri Nguyệt Hằng tự mình rót rượu, ánh mắt chạm phải Cẩm Dạ vẫn yên lặng không nói gì, không nhìn được dừng lại trên người nàng. Nha đầu kia thật có sức quyến rũ, thế nhưng có thể làm cho Nghiêm Từ Trảm từ trước đến giờ đối với đàn bà vốn làm như không thấy có thể buông cái giá thay nàng uống rượu, quan trọng hơn là, người nào đó uống say đức hạnh ra sao chính mình rõ ràng, trước mắt lại làm ra sự hy sinh như vậy.....

Chớ không phải là thực thích cô vợ mà người ta ép buộc nhét vào tay hần?

Vừa nghĩ như vậy, Tri Nguyệt Hằng hơi hơi nhướn cao mày, thế thì thật có ý tứ, Tô Cẩm Dạ cũng xem như quân cờ mà hần an bài, tuy nói trước mắt chưa thể cung cấp tình báo gì, nhưng nếu Nghiêm Từ Trảm thực sự trao trái tim cho nàng, vậy sau này chẳng phải mình sẽ thêm một mặt thám có thể tùy thời tùy chỗ giám thị tướng phủ.....

Bước cờ này quả nhiên đi đúng hướng.

Hần nhếch môi, nhìn cô gái buông mi rũ mắt sau một lúc lâu, hiển nhiên tâm tình vô cùng tốt, còn chưa kịp trêu chọc hai câu, tầm mắt đã bị một bóng dáng ngăn trở.

Ngay sau đó là ngữ điệu lạnh lùng: “Thần kính trước.”

Quần thần vươn dài cổ, nhìn chén vàng kia sắp chạm đến cánh môi mỏng có độ cong duyên dáng, sau đó... không có câu sau. Những người liên quan chỉ hận không thể vỗ đùi nhảy dựng lên, sao lại thế này sao lại thế này, sắp được thưởng thức cảnh tượng Nghiêm Từ Trảm không uống rượu trong truyền thuyết, vì sao người này không tiếp tục hả!

“Hoàng thượng, nhiều người đều sợ chết nhìn thần chằm chằm như vậy.....” Nghiêm Từ Trảm nhú nhú mày, trong mắt đẹp đầy hàn ý, đồng loạt đảo qua những gương mặt chờ mong kia.

Mọi người co rúm lại, ho nhẹ một tiếng rồi làm bộ bận rộn cúi đầu nói chuyện với nhau.

“Ừm, có đạo lý, nếu đổi thành một đồng thái giám cung nữ nhìn trằm dùng bữa chằm chằm, trằm cũng mất khẩu vị.” Tri Nhượng Thần hé miệng, sau đó cao giọng gọi: “Các ái khanh đều tự dùng bữa đi, không cần chú ý đến Nghiêm tướng, nhạc sĩ vũ cơ, tiếp tục đi.”

Cổ nhạc cung đình lại lần nữa quanh quẩn toàn bộ điện phủ, mỹ nữ nhanh nhẹn múa máy, dáng người lung linh tư thái thướt tha, tận hết sức lực lắc lư eo nhỏ, nhanh chóng đoạt đi hơn nửa lực chú ý.

“Nghiêm tướng thật am hiểu đạo lý dương đông kích tây.” Tri Nguyệt Hằng cười khê: “Chẳng qua có bốn vương ở đây, vẫn không nên vọng tưởng có thể thoát mái qua cửa.”

“Thần chưa bao giờ nghĩ ngại xa vời, nơi có Cửu Vương gia xuất hiện tất nhiên chưa bao giờ yên ổn, điểm này thần đã có giác ngộ từ rất sớm.” Nghiêm Từ Trảm mím môi nhếch khóe miệng, sau đó chậm rãi quơ quơ ly rượu trong tay, có điều khi tiến đến khóe môi lại hết sức chậm chạp không ngừng đầu uống xuống, hình như có ý lẻ mề.

Lát sau, có một bàn tay ngọc trắng mềm kiên định mò tới, túm lấy ống tay áo triều phục màu tím kia, gần như không mất chút sức lực nào đã có thể thành công làm cho rượu ngon trong chén đổ xuống đất.

Tri Nguyệt Hằng mị mắt: “Nghiêm phu nhân muốn gì?”

Cẩm Dạ không nói một câu, lấy bầu rượu đổ vào chiếc chén không trên bàn, cả bầu rượu không nhiều không ít vừa vắn đầy một chén lớn, tràn đầy tới miệng chén. Hương rượu nồng đậm nhanh chóng tỏa khắp, vừa ngửi đã biết là rượu mạnh tác dụng chậm.

Nàng mắt không nháy tim không đập, uống rượu như uống nước, rầm rầm uống cả chén to, lập tức nhanh chóng rót tiếp, lập lại động tác vừa rồi.

Chỉ trong chốc lát, ba bầu rượu, một giọt không thừa.

“Nghiêm phu nhân quả thật là nữ trung hào kiệt, tửu lượng bậc này, ngay cả tướng sĩ trong quân cũng cam bái hạ phong.” Tri Nguyệt Hằng chắc chắn lấy làm kỳ, rượu phiên bang tiến cống mạnh thế nào, hần rõ ràng nhất, chớ nói ba bình, nửa bình cũng có thể làm cho một cô gái đoan trang ở trước mặt mọi người khốc lóc om sòm.

Trái lại với Cẩm Dạ, không thấy men say, màu da còn trắng bệch hơn lúc ban đầu, vẫy ống tay áo trầm giọng nói: “Mong Vương gia chớ nên trách tội thiếp thân thay phu quân uống rượu.”

Tri Nguyệt Hằng cười khê: “Tiếp tục làm khó dễ các người bốn vương cũng khó mở lời với mẫu hậu, ngoài cửa cung đều có xe ngựa, hai vị theo cung nữ ra đi.” Nhìn theo hai người ra cửa, hần lắc đầu, thật đúng là tiếc nuối không thể nhìn thấy nha đầu kia say khướt trên yến hội.

“Cửu ca..... Cửu Vương gia..... nghe thấy không? Tất cả các người dừng lại cho trẫm, không được hát!” Giọng trẻ con mềm mại đột nhiên vang lên.

Cả đại điện yên lặng.

Tri Nhượng Thần nhìn khuôn mặt bánh bao: “Trẫm đang nói chuyện, các người còn hát không dứt, một đám phé vật!”

“Hoàng thượng.” Mẫn thái hậu hờn giận nhú mày, phất tay làm cho Tri Nguyệt Hằng lại đây, “Tiểu Cửu, ngồi bên cạnh hoàng thượng đi.” Bà thờ dãi một hơi, không muốn làm mất hưng trí của mọi người trong yến hội mỗi năm mới có một lần, bắn cho nhạc sĩ một ánh mắt. Vì thế vũ cơ lui ra, đổi thành làn điệu trữ tình dễ nghe ngày thu, vô cùng tốt trấn an mọi người ở đây đang bị cả kinh do đó hoảng loạn.

Tri Nguyệt Hằng vén y bào, xếp bằng ngồi xuống: “Hoàng thượng có gì phân phó?”

Tri Nhượng Thần tò mò nhìn chung quanh: “Sao hôm nay người này không tới nhỉ.”

“Nếu hoàng thượng chỉ Tổng thủ phụ mà nói, buổi trưa ông ta còn sai người tới phủ nội vụ đưa thư, nói là mấy ngày nay triều miên giường bệnh, không thể tham dự.” Tri Nguyệt Hằng nhún vai, lão hồ li kia không biết uống nhầm thuốc gì, bình thường chỉ cần Nghiêm Tử Trạm xuất hiện ông ta sẽ không chịu bỏ qua cơ hội ganh đua gay gắt, sao có thể vắng mặt buổi thịnh yến này.

“Trạng nguyên khoa cử năm nay đồng thời trúng cử hai khoa văn võ Bồi..... Bồi khanh gia đâu?” Nhất thời không nhớ nổi cái tên, Tri Nhượng Thần gãi da đầu.

Tri Nguyệt Hằng mỉm cười: “Hình như bị an bài trong góc, nhưng mới vừa rồi thần tuần tra một lần, vẫn chưa nhìn thấy bóng dáng, hoàng thượng quan tâm đến chính sự, thần cảm thấy thật vui mừng.”

Tri Nhượng Thần nuốt ngụm nước miếng, thực xin lỗi Cửu ca, kỳ thật lần trước khi tiến cung thi đình, Bồi trạng nguyên nói sẽ làm cho hần một con điều.....

Ban đêm, hai bóng dáng một trước một sau.

Đầu ngón tay Cẩm Dạ luôn luôn nhỏ nước, mặc dù dùng nội lực bức ra, bước chân của nàng cũng hơi lão đảo, yết hầu thiêu nóng khó chịu, ngay cả ý thức cũng hơi mơ hồ.

“Nàng.....” Nhìn nàng cố sức đi tới bên cạnh đại thụ dựa vào nghỉ ngơi, Nghiêm Tử Trạm rốt cục không nhịn được mở miệng: “Nếu không chống đỡ được, ta sẽ gọi xe ngựa vào cửa cung đón nàng.”

Cẩm Dạ không mở miệng, thân mình chậm rãi trượt xuống, cuối cùng đặt mông ngồi sát thân cây.

Nghiêm Tử Trạm chần chờ nửa khắc, cuối cùng vẫn tiến lên xem xét, còn chưa hoàn toàn đến gần, cô gái say rượu hỗn loạn kia liền ôm cổ chân hần, hần giằng giằng một trận không có kết quả, bất đắc dĩ ngồi xổm xuống: “Buông tay, không định hỏi phủ?”

“Chàng cố ý.” Nắc một cái, tiếng nói cô gái nghe vào tai đã thấm men say.

“Cái gì?” Nghiêm Tử Trạm nhíu mày, bị động tác ngẩng đầu bất thành linh của đối phương làm cho hoảng sợ, hai gò má của nàng đỏ hồng, ngay cả cổ cũng phồng màu hồng nhạt, giờ phút này ôm đầu gối nghiêng đầu, động tác ngây thơ, ánh mắt cũng phá lệ sáng rỡ.

“Chàng cố ý.” Lại lặp lại một lần.

Nghiêm Tử Trạm không kiên nhẫn, túm cổ tay nàng định kéo lên: “Có chuyện gì về nhà nói sau.”

“Ta không quay về, chàng cố ý chàng cố ý, tên thối tha này!” Cẩm Dạ đột nhiên đứng lên, thiếu chút nữa bị làn váy mình làm cho vấp ngã, sau đó lại men say mông lung bĩu môi nói nhỏ: “Chàng cố ý nói với hoàng thượng sẽ uống rượu thay ta..... chàng cố ý..... khụ khụ, chàng chậm chạp không uống, chàng muốn diễn trò để cho ta..... cảm thấy cảm động, ta thật ngốc, biết rõ mưu đồ của chàng còn giúp chàng uống mấy bình rượu cay muốn chết kia.....” Nửa câu sau không nói nữa, bỗng nhiên nàng mất khí lực, mềm dựa vào trên người hần, hình như ngủ luôn.

Nghiêm Tử Trạm không vươn tay ôm nàng, chỉ tùy ý để nàng dựa vào, mãi đến khi cung nữ dẫn đường thúc giục hần mới không dấu vết than nhẹ một câu: “Nếu là như vậy, nàng cần gì phải bắt buộc chính mình.”

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Dạ Lai Phủ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50

Sơ với cảnh tượng huyền ảo trong điện, trên con đường nhỏ dài dòng lại yên tĩnh ngoài điện Trùng Dương quả thực lạnh lùng đáng sợ, lối rẽ trên đường chính là đường mòn bên cửa hông đi thông hoàng thành, mà nơi này trừ bỏ cấm vệ quân ngẫu nhiên tuần tra cùng đèn lồng cung đình, không còn gì dư thừa khác làm nên.

Chẳng qua, cảnh tượng lãnh lẽo này không duy trì được nửa khắc, đã bị tiếng hát truyền ra cuối con đường ăn mòn hết bình tĩnh, làn điệu đứt quãng, âm thanh phá giọng, thậm chí không đành lòng nghe. Nhưng hiển nhiên cô gái đang hát lại cực có hưng trí, bị nắc rượu làm đứt đoạn sau còn cười khanh khách không ngừng.

“Chớ hát nữa!” Huyết thái dương của Nghiêm Từ Trạm bắt đầu đau, một tay không chế móng vuốt không an phận của nàng, một tay kia cố sức che niêng nàng. Không nghĩ tới lòng bàn tay vừa mới tiếp xúc đến cánh môi nàng, đã bị hung hăng cắn một ngụm, hấn theo phản xạ rút tay về, trừng mắt cô gái say rượu lan man trước mặt, âm thanh lạnh lùng nói: “Nàng muốn thế nào?”

Cầm Dạ không để ý tới hấn, còn phát tay áo, nghiêng ngả lao đảo đi về phía trước, có điều mưa gió là việc của trời, không thể nào đoán trước, nửa đường nàng vấp phải làn váy, lạch cạch một tiếng ngã lăn ra đất.

“.....” Nghiêm Từ Trạm dùng sức nhắm chặt mắt, bắt đầu may mắn vừa rồi mình quyết định vấy lui cung nữ dẫn đường, ai có thể đoán được nha đầu kia say khướt có thể kinh tâm động phách như vậy. Ban đầu hấn còn cố mà làm nửa ôm nửa túm nàng đi đường, nếu vẫn an phận thì chẳng nói làm gì, nhưng chưa được nửa đường nàng đã tỉnh, rồi sau đó sôi nổi, huyền ảo như một con vịt.

Đây thật sự là ca khúc khó lọt tai nhất trong thời gian hấn sống hai mươi ba năm qua, hấn xoa xoa bàn tay bị cắn sưng đỏ một mảng, quay đầu nhìn bóng dáng hồng nhạt từ sau khi bị té vẫn chưa đứng dậy, giọng điệu thần nhiên: “Nếu giả chết, vậy nàng cứ nằm chỗ này đi.”

“Ta không đứng dậy.....” Cầm Dạ mềm nhũn nằm úp sấp lẫn hai vòng, như trước không có ý đứng dậy, bộ váy xa xỉ giá trị ngàn vàng trên người phải chịu khổ theo, dính vào không ít tro bụi.

“Đứng lên!” Đường như Nghiêm Từ Trạm nghe thấy một dây thần kinh nào đó trong đầu đứt gãy, phát ra tiếng vang “ba ba” thanh thúy. Hấn dùng lực túm cánh tay của nàng, khẩu khí ác liệt: “Ta không ngại bỏ lại nàng, nàng cứ việc thử xem.”

“Hung ác quá.” Nàng nháy hàng mi dài, giọng điệu mềm mại, còn mang theo chút tủi thân.

Nghiêm Từ Trạm trầm mặc, cứ việc không muốn thừa nhận, nhưng lần này thật nhất thiết cảm nhận được sự thất bại bất đắc dĩ, sớm biết như thế, sẽ không cần nàng uống ba bầu rượu kia. Tình nguyện đắc tội tên Cửu Vương gia ấy, dù sao, đắc tội tên kia cũng không chỉ một lần hai lần Nhấp mím môi, hấn thực không cam lòng phóng nhẹ ngữ điệu, vươn tay về phía nàng: “Theo ta trở về.”

“Huynh là ai?” Cầm Dạ nghiêng đầu, trong mắt đẹp men say mông lung, nói vậy đã không hề có nửa phần lý trí.

“Tùy nàng.” Người nào đó không hiểu sao nổi giận, xoay người bước đi, hấn nhếch môi, tâm phiền ý loạn. Vì cô gái này, hấn càng lúc càng không giống mình trước đây, cái gọi là mềm lòng cái gọi là thỏa hiệp vốn không nên xuất hiện trong sinh mệnh của hấn.

Vừa nghĩ như vậy, hấn bắt đầu chán ghét cảm xúc bị người khác kiểm chế, lập tức bước chân nhanh hơn, rồi đi không quay đầu lại. Phía sau mơ hồ truyền đến tiếng khóc, hấn mất điếc tai ngơ, cứ vậy đi, nàng thích như thế nào thì như thế ấy, chẳng qua chỉ là mật thám người khác phả vào, sau này vẫn nên bảo trì khoảng cách.

.

.

Ngoài tường góc phía tây bên trong hoàng thành, có một mảnh rừng rậm, xanh um tươi tốt sức sống bùng bùng, giữa hè có thể ngăn chặn nhiều ánh mặt trời, mùa đông giá rét cũng có thể chắn gió che mưa. Có điều tại thời tiết đầu thu hơi lạnh này, tác dụng kia cũng chỉ có một, thoáng thản mà nói, thật đúng là công dụng không sáng rọi là bao.

Có cung nữ thái giám tư thông, hoặc là phi tần tướng quân trong cung, nói ngắn gọn, tiểu tình nhân hẹn hò ngẫu nhiên sẽ mượn nơi này, ngồi bên nhau kể lể tâm sự xã giao ngầm, phần lớn là chuyện dơ bẩn không thể ra ánh sáng. Nơi này bóng cây rậm rạp, nhất là ban đêm, dư dả ngăn trở bóng dáng hai người, hơn nữa thủ vệ binh lính ít đến góc này tuần tra, cũng thuận tiện cho mấy đôi đã yên ương.

Giờ này khắc này, trong cảnh âm u không nhận ra người này, lại đồng thời đứng một nam hai nữ.

Nam tử mặc triều phục, mặt mày xinh đẹp, tư thái nhàn tản, niễn cường dựa vào thân cây, trên tay cầm theo nửa bầu rượu, cả lợ phát phơ lác đầu. Về phần hai cô gái, đều ăn mặc cực kì long trọng, có điều biểu tình nhìn qua có chút quý dị, cùng hung tợn trừng mắt đối phương, giống như có thâm cừ đại hận vậy.

Cô gái áo vàng tiên phát chế nhạo: “Cô tới nơi này làm gì?”

[tiên phát chế nhạo: ra tay trước để chiếm ưu thế]

Cô gái áo tím oán hận nói: “Vậy cô tới đây làm gì?”

“Bùi trạng nguyên ước hẹn với ta.”

“Cô đừng nói bậy, rõ ràng Bùi trạng nguyên ước hẹn với ta!”

“Cô cũng thật không biết xấu hổ, đường đường là thiên kim Thị Lang miệng lại đầy lời dối trá, buồn cười!”

“Phi, cô còn có mặt mũi nói ta, bám riết không tha sẽ bị người ta ghét đó, sớm trở về phủ viên ngoại nhà cô đi thôi!”

Cứ như vậy, cô một lời tôi một câu, rồi sau đó một mòi, mòi đồng thời quay về hướng mũi nam về mặt “chuyện không liên quan đến mình” kia, nũng nịu oán giận: “Bùi trạng nguyên, chàng phân xử đi thôi.”

Bùi Diệc Hàn ngẩng đầu, rượu ngon từ miệng bình tràn ra, hần không chút hoang mang nhấp một ngụm, sau đó khẽ cười nói: “Nếu đều đến đây rồi, vậy thì cùng theo ta đi, tiêu mỹ nhân trọn mắt cái nhau, cũng không phải hình ảnh cảnh đẹp ý vui đâu.” Đầu ngón tay ngà ngón xoa khuôn mặt cô gái áo tím, sau khi hần nghe thấy một thanh âm bất mãn khác lại ôm lấy thất lưng cô gái áo vàng, thích ý mị mị mắt: “Vậy được không?”

Hai người không thuận theo, vẫn tiếp tục ồn ào: “Không được, chàng bảo cô ta đi.”

“Thật đúng là hao tâm tổn trí mà.” Bùi Diệc Hàn khoa trương vỗ trán, cười nói: “Hai vị tiêu mỹ nhân đều là quốc sắc thiên hương, chẳng phân biệt được, sần sần như nhau, bảo Bùi mỗ lựa chọn như thế nào mới tốt.” Hần lắc lắc vỏ bầu rượu, tùy ý ném sang một bên, xếp bằng ngồi xuống.

Hai thiếu nữ tiến lên dựa vào, dính bên người hần, còn đang khắc khẩu không ngớt.

“Đừng náo loạn nữa.” Ngừ điệu Bùi Diệc Hàn hơi lạnh, hần đi ra ngoài tìm việc vui, chứ không phải tới nghe những lời vô nghĩa, trấn an sờ sờ tóc các nàng, hần tạm thời chậm rãi nói: “Các nàng xem, ngày tốt cảnh đẹp như thế, chớ bỏ qua chứ, ba người chúng ta cùng nhau, có gì không thỏa đáng?”

“Nhưng mà. người ta không muốn nhìn thấy tiêu tiện nhân kia áp áp ôm ôm một chỗ với chàng thôi.”

“Cô nói cái gì, nha đầu chết tiệt kia!”

Bùi Diệc Hàn rót cục buồng tha, xoát một tiếng đứng lên, tươi cười đã trở nên lấy lệ: “A, thật có lỗi, bỗng nhiên Bùi mỗ nhớ ra nửa đường rồi chỗ sẽ bị hoàng thượng trách phạt, vì con đường làm quan, Bùi mỗ đành phải nhịn đau tạm xa hai vị một thời gian trước.”

Hai thiếu nữ há hốc mồm: “Chàng.”

Bùi Diệc Hàn lưu loát xoay người phát tay: “Ngoan ngoãn chờ ta trở lại đi.”

Bước nhanh ra rừng cây, hần thậm chí giống như chạy nạn dùng tới khinh công, chỉ vì phía sau truyền đến tiếng huyền não quá mức bén nhọn, hần bắt đầu đi nhún nhún vai, đàn bà trong hoàng cung thực không đáng yêu, so sánh với, Tây Thi đậu phụ phổ bắc còn hơn. Chắc chắn.

Vừa nghĩ như vậy, hần quyết định nên sớm quay về yến hội chào từ biệt, đến lúc đó ra cung du lịch một phen. Con người xinh đẹp cười cong cong, Bùi Diệc Hàn chỉnh sửa triều phục hơi loạn, giấu ý cười thay bằng vẻ mặt nghiêm túc.

Vừa đi đến cuối con đường nhỏ ngoài điện Trùng Dương, lại có tiếng khóc phụ nữ chui vào trong tai, hần vốn muốn đi đường vòng, nhưng nghĩ vậy lại thấy phiền toái, cùng lắm thì coi như không thấy là được. Vì thế hần khẽ nâng cao cằm, chuẩn bị nhìn không chớp mắt lướt qua.

Khoảng cách với bóng dáng hồng nhật giữa đường càng lúc càng gần, tiếng nói kia cũng càng ngày càng quen thuộc, đến sau, hần gần như tự giác dừng lại cước bộ.

Cô gái ngồi dưới đất vừa vịn nâng mắt, khóc lóc sụt sùi, sau khi thấy hần cũng không có phản ứng nhiều lắm, chỉ như trẻ con lau nước mắt.

Bùi Diệc Hàn kinh hãi: “Cầm Dạ?”

Nàng không để ý đến hần, tự khóc rất thương tâm, trang dung trên mặt cũng loạn, nhìn qua rất là chật vật.

Bùi Diệc Hàn sững sốt, hần chưa bao giờ thấy nha đầu kia khóc, trước mặt người khác luôn là đáng vẻ quật cường khôn khéo, mặc dù roi lệ cũng là nửa đêm vụng trộm ôm chần, lúc này sao lại không để ý hình tượng lên tiếng khóc?

Lại gần một chút, đã ngửi thấy mùi rượu nồng nặc, hần nhếch cao mày, một phen kéo nàng đứng lên: “Người uống rượu, sao lại thế này? Còn nữa, sao người lại tiến cung tham gia yến hội? Người lấy thân phận gì vào?”

Vấn đề liên tiếp, theo nhau mà đến.

Đáng tiếc trước mắt Cầm Dạ không có tâm tư trả lời, trong đầu hỗn loạn như trước, nghĩ đến bóng dáng quyết tuyệt rồi đi vừa rồi, càng nghĩ càng đau lòng, đau lòng ngay cả tên người kia là gì cũng không nhớ. Cái mũi đau xót, tránh thoát khỏi tay Bùi Diệc Hàn, lại ngồi lên đất.

Hần thấy vậy càng không thể tưởng tượng nổi, luận về tửu lượng, nàng là nhất đẳng, lần này rốt cuộc đã uống bao nhiêu. Có điều lại nói, sau khi uống rượu biểu hiện của nàng thật đúng là mất mặt, khóc to xấu lắm, rất giống một đứa trẻ. Bùi Diệc Hàn ngồi xổm xuống vỗ vỗ đầu nàng: “Được rồi, đứng lên, sự phụ ở đây rồi.”

Cầm Dạ khịt khịt, chậm rãi giang hai tay: “Ôm”

Bùi Diệc Hàn cười ác ý: “Ôm nào có ý nghĩa gì, không bằng hôn nhẹ một cái, thân phận thầy trò, tương đối kích thích.” Vừa dứt lời, liền nhìn thấy nàng mờ mịt gật đầu: “Được, hôn cái.”

Hắn nhìn chằm chằm khuôn mặt gầy trong gang tấc, dờ khóc dờ cười: “Cầm Dạ, vì sư không nhận được muốn nói, trang dung trước mắt của ngươi nhìn qua thật đúng là mắt mặt rồi tinh rồi mù a, vì sư cũng không hôn nổi nữa.”

Nàng nháy mắt, biểu tình rất vô tội.

Bùi Diệc Hàn cười khê: “Ngươi đã phải cầu như thế, vậy ta cố mà thử xem” Cẩn thận ôm nàng vào trong lòng, hắn hơi cúi đầu, đang muốn nhẹ hôn trên đôi môi đỏ mọng một cái, bỗng nhiên dừng lại, bên tai truyền đến tiếng bước chân từ xa đến gần, làm hắn đề phòng quay đầu nhìn về phía cuối đường.

Thân ảnh cao to quần áo xanh đen đứng ở nơi đó, khí tràng cả người quý dị nói không nên lời, cùng với đó là ngữ điệu lạnh đến tận xương: “Ngươi dám hôn xuống thử xem”

Bạn đang đọc truyện *Cầm Dạ Lai Phủ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 51

Gió đêm đột nhiên nổi lên, ánh nến trong đèn cung đình cạnh đường đều đang lay động, giống như tâm tình Bùi Diệc Hàn lúc này, hắn quần quanh trong sự khiếp sợ cùng cực kỳ phần nộ, khuôn mặt người đàn ông đột nhiên xuất hiện này quen thuộc đến thế, cực kỳ giống tên Nghiêm Mặc Du mà hắn vẫn nghiêng răng nghiêng lợi ghi tạc trong lòng.

Mười hai năm qua, diện mạo đáng ghét trong trí nhớ kia vẫn rõ ràng như trước, mỗi đêm dài, hắn lại dùng lưỡi dao vạch một vết máu trong lòng bàn tay để nhắc nhở mình không được quên.

Thù này hận này, không chết không từ bỏ.

Khớp hàm cắn chặt, trong ánh mắt lạnh lùng của Bùi Diệc Hàn tràn đầy tơ máu, hắn phải dùng thật nhiều sức lực để khắc chế mình không lao lên chính tay đâm kẻ thù, mặc dù hắn ta trẻ tuổi hơn nhiều so với Nghiêm Mặc Du, có lẽ không phải cùng một người. Nhưng, vậy thì tính sao, khuôn mặt giống nhau như thế, tất là cha con, nợ cha con trả, thiên kinh địa nghĩa.

Có lẽ cảm xúc quá mức kích động, vô ý một cái đã quên khống chế lực tay, cô gái trong lòng lại bắt đầu trở nên không an phận, vò loạn quần áo hắn thì không nói làm gì, thậm chí còn nghén mũi chân lấy đầu húc đầu hắn.

Bùi Diệc Hàn lui bước né qua, khi đứng vững Cầm Dạ đã chạy về hướng đối phương, cước bộ nghiêng ngã lao đảo, bất cứ lúc nào cũng có thể té ngã. Hắn nhủ này, không rõ vì sao tiểu đồ đệ lại có hành động này.

Hay là.....

“Huynh là ai?” Cầm Dạ túm làn váy, loạng choạng thân mình, sau đó vươn đầu ngón tay, muốn đụng vào gương mặt như núi băng đông chết người không đến mạng.

Nghiêm Từ Trạ bắt lấy tay nàng, không trả lời, sau đó cảnh cáo liếc Bùi Diệc Hàn một cái, trong hai mắt người đó bao hàm địch ý. Hắn không hiểu địch ý này từ đâu mà đến, nếu là vì Cầm Dạ, vậy quả thật tất yếu cần cho thấy lập trường Những gì của hắn, không cho phép người khác mơ ước, cho dù có một ngày hắn từ bỏ, vậy cũng vĩnh không có khả năng tặng cho người khác.

“Nửa tháng trước nàng mới gả cho ta, quên nhanh như vậy.” Biết rõ khoe khoang thực ngây thơ, biết rõ nàng trong trạng thái hỗn độn không thể nghe được những lời này, Nghiêm Từ Trạ vẫn cúi đầu, rõ ràng rành mạch nói những lời này.

Sắc mặt Bùi Diệc Hàn biến đổi, mặc dù vừa rồi sau khi xác nhận thân phận đối phương, hắn đã bắt đầu cực lực khống chế cảm xúc, nhưng giờ phút này nghe được lời nói có lực sát thương như thế, vẫn như cũ khó có thể trấn định tự nhiên.

Đồ đệ của hắn cư nhiên gả cho con cháu Nghiêm gia? Vớ vẩn, quả thực vớ vẩn!

Có điều hiển nhiên Cầm Dạ không nhận thấy được sự oán giận của sư phụ nàng, cố chấp quán quyết lấy người nào đó, trong cơn mắt say mộng lung của nàng giờ phút này, Nghiêm Từ Trạ mỹ mạo kinh người quả thực rất tuyệt, nàng rất muốn véo khuôn mặt kia một cái.

“An phận một chút.” Nghiêm Từ Trạ chế trụ hai tay nàng, trên người nàng đầy tro bụi, cọ hắn liên tục ho khan, rất chật vật.

Cầm Dạ ngây ngô cười: “Rốt cục huynh là ai?”

Nghiêm Từ Trạm không kiên nhẫn: “Ta là phu quân của nàng, nghe rõ chưa, phu quân, tướng công, trượng phu, quan nhân, nàng thích dùng cái nào thì dùng cái đó!”

“Hóa ra..... ưc.....” Lại lần nữa nắc một cái, Cẩm Dạ thoát khỏi tay hắn, dựa người vào, hai tay quăn lấy gáy hắn, cười hi hi nói: “Hóa ra chàng là tên đàn ông vô lương tâm kia.” Nói xong, đầu cúi xuống, cứ như vậy dựa vào vai hắn mà ngủ.

Nghiêm Từ Trạm mím môi, nếu không phải chính mắt hắn nhìn thấy nàng uống xong ba bầu rượu ấy, vậy câu chỉ trích “vô lương tâm” kia trong miệng nàng thật đúng như cô ý mượn rượu để nói chuyện của mình.

“Nghiêm tướng, xem ra phu nhân say không nhẹ.”

Nghiêm Từ Trạm châm chọc: “Xem ra người đã biết ta là ai, nếu ta là người, vừa rồi nên nắm lấy cơ hội chạy trốn.”

“Vi sao phải trốn?” Bùi Diệc Hàn thử làm cho gương mặt cứng ngắc của mình dịu đi một chút, nghe danh Tể tướng thiếu niên Đại Trì hiểu rõ lòng người, mình nên trấn định mới phải, chớ rút dây động rừng, có điều vừa nghĩ đến ngày ấy hắn nấp trong đám người nhìn cảnh tượng chưa xót cả nhà bị giải lên pháp trường, máu trong người lại cuộn cuộn.

Hận, hận thật hận. Khi không nhìn được muốn báo thù, lại biết được lão tặc kia đã buông tay nhân thế, bao nhiêu lần nửa đêm rút kiếm khổ luyện, bao nhiêu lần bị ác mộng bừng tỉnh..... Cũng thế, thù này, tóm lại cần phải báo, khiến cho con ông ta nợ máu trả bằng máu.

Khi ngẩng đầu, cuối cùng thành công thay bằng thần thái thoải mái, hơi mắt tự nhiên, nhưng so với vừa rồi đã tốt hơn rất nhiều: “Hạ quan kính đại danh Nghiêm tướng đã lâu, hôm nay có cơ hội gặp mặt, sao có thể vội vàng quay đi.”

“Cho nên mới đùa giỡn nương tử của ta?” Nghiêm Từ Trạm nhếch môi, lệ khí giữa hai mắt càng sâu: “Ta đoán ước chừng người chán sống..”

Bùi Diệc Hàn thở dài: “Hạ quan oan uổng, chẳng qua hạ quan là một người đàn ông bình thường, nhìn thấy một cô gái mỹ lệ chủ động yêu thương như vậy, tất nhiên là không ngăn cản được.” Dừng một chút, hắn lại nói: “Có lẽ đại nhân không muốn nghe giải thích..... Nhưng mà lúc trước quả thật ta không biết nàng là thê tử của ngài.” Vô liêm sỉ, đúng là đồ đệ ngoan hắn dạy dỗ, cứ nhiên kết thành vợ chồng với kẻ thù, không còn thiên lý nữa!

Nghiêm Từ Trạm lạnh lùng ngắt lời: “Người nói đúng, quả thật ta không thích nghe giải thích, ta chỉ tin tưởng những gì mắt ta nhìn thấy, mạng của người, tạm thời nợ ta.”

“.....” Bùi Diệc Hàn không mở miệng, những lời này coi như chiến thư, hắn chấp nhận, về phần mạng của hắn, vĩnh viễn cũng sẽ không bị thao túng trong tay người khác, họ Nghiêm vẫn nên lo lắng cho mình trước đi.

“Đầu đầu quá.” Giọng nữ yếu ớt vang lên.

Nghiêm Từ Trạm thở dài, thật đúng là không dứt, nha đầu kia uống say thực đáng sợ, bị hành hạ nhiều lần, mỗi lần ngủ chưa đến nửa khắc đã thanh tỉnh, rồi sau đó lại gây sự, làm cho người ta không thể yên tĩnh. Lúc trước hắn bị tức không nhẹ, quả thực muốn đi rồi, sau đó mới ý thức được hành vi này quá vớ vẩn, trước không nói đến vấn đề an nguy của nàng, nếu bị lão thần tử miệng lưỡi nào đó tóm được chút dấu vết còn sót lại, sáng mai sợ là sẽ truyền khắp kinh thành.

Cho nên, hắn đi mà quay lại, thật sự chỉ vì mặt mũi mà thôi, đúng, vì mặt mũi, chính là như vậy. Người nào đó nhanh chóng kết luận cho mình, Cẩm Dạ còn đang vụng về trong lòng hắn, đến mức về mặt đồ bưng, sau đó đám hai cái sau lưng hắn, rốt cuộc không nhìn được oa một tiếng phun ra.

Nháy mắt Nghiêm Từ Trạm trở nên cứng ngắc, vạt áo trước ngực hỗn độn một đống, điều này đối với kẻ kiêu phách thành tính như hắn mà nói, đủ để đạt đến mức chịu mười đại khổ hình.

“Nàng cần thuốc giải rượu, uống nhiều quá, dễ dàng hại thân thể.” Bùi Diệc Hàn cười cười, không nhìn ánh mắt giết người đối phương truyền đến, tiếp tục nói: “Thái y quán ngay gần đây, không ngại.....” Ngồi điệu nhẹ nhàng, nửa câu sau dừng trong miệng, chỉ vì tên Nghiêm Từ Trạm mặt mũi xanh mét kia đã ôm lấy Cẩm Dạ, đi nhanh ra phía ngoài, chỉ để lại một bóng dáng.

.

.

Khi Diêu Thủ Nghĩa đứng ở cửa tướng phủ nghênh đón xe ngựa, dù thế nào cũng không nghĩ đến sẽ là cảnh tượng như thế, thiếu phu nhân say quên trời đất cuộn mình trên nhuyễn tháp trong thùng xe, mà thiếu gia thì một thân mùi lạ, triều phục bị hành hạ vô cùng thâm trọng, ngay cả biểu tình..... cũng nhìn thấy ghê người.

“Thiếu, thiếu gia.” Nhất định tức điên rồi đi, thiếu gia là người thích sạch sẽ như vậy.

“Lão Diêu, chuẩn bị nước ấm, chúng ta cần lau.” Nghiêm Từ Trạm ôm tiểu thê tử, dùng sức vỗ vỗ hai má của nàng: “Nàng tỉnh lại cho ta, tắm rửa sạch sẽ rồi ngủ tiếp!” Muốn làm bẩn phòng ngủ của hắn à, không có cửa đâu.

Cẩm Dạ lẩm bẩm hai câu, che miệng, lại là một trận nôn nghiêng trời lệch đất.

Diêu Thủ Nghĩa không đành lòng nhìn tiếp, không kịp suy nghĩ, lạnh mồm lạnh miệng nói: “Thiếu gia và thiếu phu nhân cùng nhau sao?”

Nghiêm Từ Trạm nhướn mày: “Cái gì?”

Diêu Thủ Nghĩa lắp bắp: “Cái kia. tắm. ta là nói là tắm.”

“Lão Diêu.”

“Dạ?”

“Đến tột cùng mỗi ngày ông suy nghĩ cái gì?”

“..... Lão nô biết sai.”

.

Hơi nước lượn lờ phía trên thùng gỗ, sau bình phong mơ hồ thấy bóng dáng một cô gái, dường như là trạng thái mơ hồ, lại cực kỳ cố chấp tránh thoát đôi tay giúp nàng mặc quần áo của tỷ nữ.

Nghiêm Từ Trạm ngồi trên ghế gỗ ở phía khác của bình phong, một đầu tóc đen buông xõa, dáng vẻ tập trung tinh thần đọc sách, giống như hoàn toàn không chịu ảnh hưởng của người bên trong.

“Tiểu thư, không mặc quần áo sẽ bị cảm lạnh, tiểu thư, tiểu thư!”

Ầm vang — bình phong ngã xuống đất, cảnh này giống như đã từng quen biết.

Lúc này cuối cùng Nghiêm Từ Trạm cũng có phản ứng, chậm rãi rời tầm mắt từ quyển sách, tùy ý liếc mắt cô gái hiện lộ cảnh xuân trước mắt một cái, tà áo mỏng manh kia gần như không có tác dụng che đậy, ướt sũng dán vào trên người, buộc vòng quanh đường cong thân thể. Có lẽ thời gian quá mức gấp rút, nàng thậm chí còn chưa mặc quần, đôi chân dài mảnh khảnh nhìn một cái không sót gì, mà vạt áo kia lại đòi mạng dán trên mông, vô cùng miễn cưỡng che khuất độ cong tròn trịa.

“Tiểu thư!” Sơ Tĩnh đang muốn phủ thêm áo ngoài cho nàng, người nào đó đã lên tiếng: “Người đi ra ngoài.”

Sơ Tĩnh do dự: “Này. Cô gia.”

Nghiêm Từ Trạm một lần nữa nhướn mày, thần nhiên nói: “Đừng quên, ta mới là chủ tử, còn nữa, tiểu thư nhà người đã thành người của Nghiêm gia.”

“Vâng.” Sơ Tĩnh tâm không cam lòng không nguyện rời đi, cửa phòng nhẹ nhàng khép lại.

Nghiêm Từ Trạm đứng lên, chậm rãi đến gần cô gái về mặt mờ mịt kia, lúc đó nàng đang bận rộn với tấm áo mỏng trên người, ngón tay chuyển động không ngừng, như là nóng lòng muốn thoát khỏi quần áo.

“Nóng, nóng quá.” Miệng không ngừng thì thào, rốt cục nàng cởi áo trong ra, làn da trần trụi hiện màu hồng nhạt, là ánh sáng cực kì dụ hoặc.

Ánh mắt Nghiêm Từ Trạm ám vài phần, không biết vì sao, mới vừa rời khi ngồi xe ngựa đã bắt đầu cảm thấy không thích hợp, nàng vẫn biểu hiện thái độ vô cùng vội vàng xao động, mà mình cũng thế, tứ chi bách hải giống như có một đóm lửa thông thả cháy, dần dần lan ra, làm cho hắn có loại dự cảm không nên có.

Loại tà niệm này hiển nhiên không ở trong kế hoạch của hắn, nhưng trong đêm thu nhiệt độ không khí hơi lạnh này sau khi tắm nước lạnh ba bốn lần, hắn mà xui quýt khiến đến phòng nàng.

Có điều thực hiển nhiên, tình trạng của nàng so với hắn còn nghiêm trọng hơn.

Hô hấp trở nên dồn dập, không hiểu sao Nghiêm Từ Trạm có loại xúc động muốn chạy trốn chết, bắt đắ dĩ chân lại cực không phối hợp, giống như mọc rễ trên mặt đất, nửa bước cũng khó dời đi. Trơ mắt nhìn nàng sát lại, vô ý thức cọ xát mình, ánh mắt vô tội đầy sưng mù kia quả thực khiến hắn không khác chế được bản thân.

Môi đỏ mọng dán vào tai hắn, từng chút từng chút rơi xuống, hắn hít sâu một hơi, khe khẽ đẩy nàng: “Nàng cần phải hiểu rõ, lần này ta sẽ không bỏ dở nửa chừng như lần trước.”

Đáng tiếc Cẩm Dạ có thể nào suy nghĩ được gì tại thời điểm mấu chốt này, chỉ có thể bất mãn rên rỉ, phối hợp hai gò má ửng hồng, xuân ý khôn cùng.

Nghiêm Từ Trạm ôm lấy thất lưng nàng, ghé vào môi nàng nói nhỏ: “Hy vọng sáng mai thức dậy chúng ta sẽ không hối hận.”

Chương 52

Sắc trời mờ sáng, nắng sớm xuyên thấu qua cửa sổ khắc hoa chiếu vào trong phòng, hơn phân nửa bị màn giường màu tím ngăn lại, duy độc để chút ánh sáng mỏng manh, có điều dù vậy, cũng đủ để Cẩm Dạ thấy rõ tất cả quanh mình, nam tử sườn mặt hoàn mỹ nằm bên cạnh nàng, tóc đen tán ra trên gối ngọc, lông mi dài che lại đôi mắt đen trong, rút đi sự đề phòng cùng lệ khí giữa hai hàng chân mày, giờ phút này đáng vẻ hắn không bỏ trí phòng vệ lại tạo nên cảnh trí kinh diễm nhất.

Trước mắt..... phải làm gì bây giờ.

Cẩm Dạ cứng ngắc quay mình, giống như trốn tránh nhắm mắt lại, bất đắc dĩ vừa chợp mắt, hình ảnh lửa nóng tối hôm qua lại sống động tái diễn, vách tường, mặt bàn, đầu giường, hô hấp khó nhọc, nụ hôn triều miên, còn có tiếng tim đập kịch liệt.....

Càng tự nói cho mình không nên suy nghĩ bậy bạ, lại càng không như mong muốn. Sau khi tư tưởng kịch liệt đấu tranh, cuối cùng nàng lựa chọn buông tha, tùy ý những ký ức hương diễm chiếm cứ đầu óc. Ngón tay dài nhỏ túm chặt góc chăn kéo lên trên, nàng chỉ cảm thấy bên tai nóng bỏng, không cần soi gương cũng biết đáng vẻ mình giờ phút này quần bách thế nào.

Phía sau truyền đến tiếng nỉ non vô ý thức, lập tức có một cánh tay dài khoát lên lưng nàng, Cẩm Dạ vùng trộm kéo chăn xuống, ngón tay ánh vào mi mắt trắng nõn thon dài. Nàng nghĩ nghĩ, động tác nhẹ nhàng từ trong ổ chăn vươn tay, cẩn thận nhắc lên cổ tay người nào đó, sau đó dời cánh tay ra nơi khác.

Không phải nàng không cho ôm, có điều..... tình huống trước mắt đã đủ rối loạn, không tất yếu vào khi tỉnh lại còn phải cố ý giả bộ vô cùng thân thiết khăng khít như vậy, bọn họ cũng không phải vợ chồng bình thường, cho dù nàng nguyện ý, chỉ sợ hành động hân ôm nàng ngủ giờ phút này chỉ là vô tâm, đến lúc đó tự mình đa tình lại không tốt.

Đáy lòng nghĩ như vậy, Cẩm Dạ lại càng rút lui thân mình vào trong, tận lực rút ra khoảng cách giữa hai người, ai ngờ chưa đến nửa khắc cái tay kia lại giờ trò cũ, lần này lực đạo càng lớn hơn, nàng bị cánh tay kia kéo theo dựa vào trong lòng người nào đó.

“Chàng tỉnh?” Nhỏ giọng hỏi một câu.

“Đầu có.”

Cẩm Dạ sững sốt, dùng dằng nửa khắc, nàng ôm chần ngồi dậy, nàng thăm nghĩ mình hiện tại không mặc gì cả, cần có đệm chăn bọc người, nhưng kỳ thật Nghiêm Từ Trạ cũng chẳng mặc cái quái gì, vì thế dưới hành động cường ngạnh dùng lực túm chăn của nàng — xuân sắc từng chút từng chút một hiện ra.

Thực phần khích, cũng thực mất hồn.....

Ước chừng Cẩm Dạ nhìn sau một lúc lâu mới ý thức được mình đường đột, nháy mắt đã bị xấu hổ xâm nhập, kêu sợ hãi một tiếng rồi quay đầu đi chỗ khác.

“Kêu cái gì.” Nghiêm Từ Trạ bĩu bĩu môi.

“Kêu cái quỷ!” Cẩm Dạ tức giận, một tay lấy gối ném vào trên mặt hắn, hắn không phòng bị, vừa vịn bị đập trúng, hắn đem cái gối mềm nhũn trả lại cho nàng, cũng không tức giận, còn ngáp một cái.

Người nào đó giờ phút này đúng là đáng vẻ vừa tỉnh ngủ, mắt đẹp phiếm sương mù, tóc đen tán ở trên người, hơi hỗn độn lại không tổn hao gì tới sự tu nhã thanh tao. Trong khi giãy giụa, mảng lớn da thịt bị lộ bên ngoài, đường cong thắt lưng thực hoàn mỹ, ngay cả bụng cũng có sự săn chắc ngoài dự đoán của mọi người.

Cẩm Dạ nhìn thẳng mắt, không nhìn được lấy tay trạc trạc: “Thực không nhìn ra được, chàng còn.....”

“Rút tay về trước đi.” Tiếng nói thản nhiên, không nghe ra cảm xúc.

Cẩm Dạ muốn tự tử, nàng làm sao vậy, bị Tống Đình Nguyệt ám vào người chẳng? Chẳng phải chỉ là một tên đàn ông bộ dạng hơi đẹp mặt một chút cùng mình có quan hệ xác thịt thôi sao.....

Ngại bị mất mặt, nàng cố chấp lựa chọn phản kích, nhếch môi, lộ ra một loạt răng trắng nói: “Còn nói ta, phu quân chàng cũng tự xem lại mình đi, rõ ràng là chàng đặt tay lên lưng ta trước, nay lại giả vờ đứng đắn.”

“Miệng chi biết nói bậy.” Nghiêm Từ Trạ liếc nàng một cái, trấn định kéo ra ngăn kéo nhỏ ở đầu giường, lấy một viên thuốc sau đó đặt bên miệng.

Cẩm Dạ hận nghiến răng: “Phu quân mới sáng sớm ăn đường cũng không ngại ngấy.”

Lần này ngay cả đáp lời Nghiêm Từ Trạm cũng lười, môi mỏng hé ra đang định nuốt vào, bất đắc dĩ nửa đường bị cướp, móng vuốt người nào đó nắm chặt lấy cổ tay hắn không chịu buông ra, hắn chậm rãi quay đầu, nhếch mày nói: “Nàng cũng muốn ăn?”

Cầm Dạ cười rất là miễn cưỡng: “Giữa vợ chồng vốn nên học cách chia sẻ cho nhau mới phải.”

“Năm mơ.” Nghiêm Từ Trạm nhanh chóng cúi đầu nuốt vào, quai hàm phình ra, khoe miệng khê nhếch, tiết lộ vài phần ý cười.

Nhưng nụ cười này trong mắt Cầm Dạ, không thể nghi ngờ là đắc ý cùng châm chọc, suy nghĩ duy nhất trong đầu nàng đó là, lão nương hầu hạ người cả đêm, nay vừa mở mắt đã chịu người chế ngạo, dựa vào cái gì!

Vươn nửa thân mình xuống dưới giường mò quần áo, nàng lóng lánh khoác vào, sau đó nhanh chóng đến gần người nào đó, dùng sức đẩy ngã hắn, chân dài đạp ra ngồi bên hông hắn.

Nghiêm Từ Trạm khó nén kinh ngạc: “Làm gì vậy?”

Cầm Dạ nhe răng cười: “Đột nhiên ta cũng muốn ăn đường.”

“..... Cho nên?”

Không có trả lời, nàng trực tiếp dán vào môi hắn, đầu lưỡi linh hoạt lướt qua khớp hàm, kiên nhẫn gây xích mích.

Nghiêm Từ Trạm bất vì sờ động, một tay không dấu vết đặt trên lưng nàng, ánh mắt trở nên nóng rực, sau một lúc lâu mới lẩn lóng lốc nuốt vào viên đường kia, hóa bị động thành chủ động, cho nàng một nụ hôn nồng nhiệt đủ để hít thở không thông.

Đợi đến khi tách ra, hai người đều thở hồng hộc.

Không cướp được đường, Cầm Dạ then quá thành giận, bỗng ý là đoạt hết vật sở hữu của hắn, ai ngờ lại bị chiếm tiện nghi. Ý thức được điểm ấy, nàng tròn tròn đôi mắt hạnh: “Chàng ti bi!”

“Không bằng ai đó.” Nghiêm Từ Trạm ác ý cong khoe miệng.

Lúc này, tiếng đập cửa đánh gãy tranh chấp của đôi vợ chồng nhỏ, thanh âm khiêm tốn lại ôn hòa của Diêu Thủ Nghĩa từ ngoài cửa truyền đến: “Thiếu gia, canh năm rồi, nên thức dậy.”

Nghiêm Từ Trạm thần thanh khí爽 xuống giường, mặc tiết khổ, quay đầu nói: “Vào đi.”

Cầm Dạ không cam lòng, giải hận ở trên lưng hắn cào một vuốt, ai ngờ khi rút về lại bị hắn túm lấy cổ tay, nàng hận giờ phút này xương sống thắt lưng đau như nhức vô lực, không có cách nào thoát khỏi, ngại có lão Diêu ở đây, chỉ có thể không ngừng lườm nguýt, mưu toan có thể làm cho hắn buông tay.

“Giương nạnh múa vuốt như vậy, có phải giận đêm qua ta không cho nàng ăn no.” Một câu nói không chút để ý, dán tại bên tai nàng nhẹ nhàng thốt ra.

Cầm Dạ hoàn toàn không nói gì, thẳng nhai này càng lúc càng vô lại, chẳng lẽ đây mới là bộ mặt thật sao..... Nàng cắn chặt cho hả giận, sau một lúc lâu không thể bình ổn, xoay người nằm úp sấp ở đầu giường trùm chăn kín đầu không nói chuyện nữa.

“Thiếu phu nhân không có việc gì chứ?” Diêu Thủ Nghĩa nâng khăn mặt, lập tức lấy ra triều phục, mặc vào cho thiếu gia nhà mình.

Nghiêm Từ Trạm quay đầu liếc mắt một cái, hừ nói: “Giận đối chút thôi, tùy nàng đi.”

Ngay sau đó, vang lên tiếng gõ ván giường kinh thiên động địa, dùng để tỏ vẻ kháng nghị.

Diêu Thủ Nghĩa hoảng sợ: “Thiếu gia.....”

“Không cần để ý đến nàng, ta không cần ăn sáng, trực tiếp vào hoàng cung.” Nói xong, vén vạt áo rời đi.

Diêu Thủ Nghĩa ngây ra một lúc, nhanh chóng đuổi kịp cước bộ.

Đợi đến khi hai người đi xa, Cầm Dạ mới nhô đầu ra, mặc quần áo, mũi chân còn chưa đặt xuống đất, trong lúc vô ý nhìn thấy bình sứ nhỏ trên mặt bàn nhiễm chút màu đỏ sẫm, nàng tò mò tiêu sái đi qua, khi đến gần mới phát giác trên mặt bàn còn có một bãi máu nho nhỏ.

Một ngày trước đau đớn khó nhịn, cùng với trí nhớ trải qua trên chiếc bàn này nháy mắt ủa về, nàng sợ run một hồi lâu, nếu máu này là căn cứ xác minh sự trong sạch của nàng, vậy lần ở được thì sao? Chẳng lẽ cho tới bây giờ bọn họ vốn chưa từng.....

Khí huyết bốc lên, nàng đột nhiên vọt tới cửa: “Nghiêm Từ Trạm, tên khốn kiếp kia! Quay lại cho ta!”

Xa xa –

“Hình như thiếu phu nhân đang kêu to.”

“Ước chừng là ván giường nát, ông đi mua một cái mới là được.”

.

.

Cả buổi sáng này, nàng trải qua trong hỗn loạn cùng buồn ngủ, cho đến buổi trưa, Cẩm Dạ mới buộc mình đứng lên trong tiếng đập cửa dồn dập.

Cước bộ lê dài, giữa hai chân bần rùn khó nhin, nàng cảm thấy xấu hổ vì loại cảm giác khó chịu ở chỗ tư mật, nhất là mới vừa rồi nửa ngủ nửa tỉnh, khắp đầu óc đều là từng cái nhăn mày từng nụ cười của người nọ, nay nghĩ đến, quả thực khôn quần.

Thật sự là chê cười, mới qua một đêm đã để bụng đến tên Nghiêm Từ Trạm kia sao?

Dùng sức lắc đầu, cố gắng lướt qua những suy nghĩ linh tinh, khi ngang qua chiếc bàn vuông trong phòng, Cẩm Dạ lại ngắm thấy lạc hồng đầu đêm, vội vàng tìm miếng vải tối màu che đây, thế này mới lê bước chân đi mở cửa.

Ngoài phòng là cô gái với khuôn mặt lo lắng, nhẵn mày liễu mân môi anh đào, có điều vẫn thanh lệ như trước, giờ phút này thấy cánh cửa mở ra, không ngừng tiến lên trong miệng còn liên tục ồm ồm: “Tiểu thư, không hay rồi.”

Trong miệng vừa nói không hay, thật đúng là đã xảy ra chuyện không hay ho, dưới chân vấp một cái, đã bị cửa chặn vừa vặn.

Cẩm Dạ âm thầm kêu khổ, vì tốc độ vào cửa của đối phương thật sự quá mãnh, nàng không kịp tránh né, bị đụng phải, ngay thường mình mang thân võ, dù va chạm mạnh hơn nữa cũng có thể dùng nội lực hóa giải, bất đắc dĩ sáng nay lại yếu ớt như nhành cỏ trong gió. Nàng chỉ có thể vươn tay ôm lấy thân thể kiều nhỏ kia, lập tức chặt vật ngã về phía sau.

Cũng may Sơ Tinh phản ứng nhanh nhẹn, dùng lại bước chân lao đảo sau vươn tay dài chụp tới, lúc này mới tránh cho thảm kịch phát sinh. Cẩn thận đỡ chủ tử nhà mình, mặt nàng mang nghi hoặc cao thấp thăm tra đối phương, thấy người này mặt mũi tái nhợt, khi đứng thẳng cũng phải đỡ góc bàn, không khỏi nghi hoặc nói: “Tiểu thư, thân mình người không khỏe?”

Cẩm Dạ cười gượng: “Có lẽ là đêm qua nhiễm phong hàn.”

Sơ Tinh sững sốt, hôm qua tiểu thư còn đang ồm ồm tiến cung mặc bộ váy dài kín mít không thích hợp với thời tiết oi bức đầu thu, như thế nào vừa về đã cảm lạnh. Nhìn dáng vẻ Cẩm Dạ không được tự nhiên, nàng thờ dãi, tạm thời tin vậy, nghĩ lại mục đích tới đây, vì thế buông việc vặt, hấp tấp nói: “Tiểu thư, lão gia đến đây.”

Lão gia? Cẩm Dạ tạm dừng sau một lúc lâu, bỗng nhiên kêu sợ hãi: “Em nói cha ta?”

Sơ Tinh trịnh trọng gật đầu: “Lão gia ở ngoài cửa lớn, bị thị vệ ngăn cản, trước mắt đang.” Chưa kịp nói xong, đối phương đã sửa trạng thái suy yếu, cho dù tư thế đi đường quý dĩnh, lại vẫn vội vàng chạy đi trước.

Cửa chính Tướng phủ –

Thủ vệ áo đen vẻ mặt không kiên nhẫn: “Đã bảo với ông rồi, đây là phủ Tể tướng, người không liên quan miễn vào.”

“Ta đi dạo ở chỗ này không được sao?” Tô Khởi Vượng lau mồ hôi tích tụ trên trán một phen, bất mãn nói thầm: “Huống chi, ta cũng không phải người không liên quan.”

Ông là cha của nữ chủ nhân tướng phủ, cho dù chưa từng được hưởng thụ lễ ngộ, cho dù không được ngồi trên vị trí chủ hôn trong tân hôn đại điển của con gái. Hồi hận nghĩ đến đây, mũi lại bắt đầu chua xót, đã vài mặt trời lặn ông không nhìn thấy Cẩm Dạ rồi, nhớ lại lần trước Sơ Tinh vội vàng đến, chỉ đại khái giải thích cho ông, ông thật muốn biết tình hình gần đây của con gái như thế nào, đồng thời sự nghi hoặc kia cũng cấp bách cần người giải đáp.

Phức tạp ở chỗ người thủ vệ này cực kỳ khó chơi, làm thế nào cũng không cho ông vào, ông suy nghĩ nhiều cách lấy cớ tìm nhiều lý do như vậy, đều bị bác bỏ, rơi vào đường cùng chỉ có thể thông thả đi tới đi lui ở phụ cận.

“Nếu muốn đi dạo, phố thành đông càng náo nhiệt, đi đi đi, đừng chúm mắt.” Người mặc áo đen giận tái mặt, rút kiếm uy hiếp: “Nếu ông không đi, đừng trách đao kiếm không có mắt!”

“Ta. kỳ thật tới tìm chủ tử của các người.” Tô Khởi Vượng bắt an nhìn mũi kiếm chói lọi, sau đó lui vài bước.

Người áo đen khinh thường xuy một tiếng: “Chê cười, chủ tử nhà ta sao có thể quen biết ông?” Người có thể ra vào tướng phủ, chỉ có quan to quý nhân, nhìn người này mập mạp ăn mặc bình thường, có lẽ cũng chỉ là hạng bình dân mà thôi. Nhưng sao hắn có thể ngờ được, Tô Khởi Vượng từng làm thủ phủ Dao Châu mười mấy năm, hơn nửa thời gian luôn ăn mặc quý khí hơn người, hôm nay đặc biệt không cần gây chú ý mới đổi một bộ quần áo cũ.

Tô Khởi Vượng chưa từ bỏ ý định, cố chấp nói: “Ta thật sự quen biết chủ tử nhà người, có lẽ nam thì không quá quen, nhưng nữ chủ tử thì ta.”

“Cầm miệng! Lão già này, ta nghe ông nói linh tinh đã nửa ngày, cho dù ông có mục đích gì, trừ phi có sự cho phép của đại nhân nhà ta, nếu không lập tức rút!” Rốt cục không thể nhẫn nại, người áo đen bước ra phía trước vài bước, thân kiểm run lên, đứng ở trước mặt Tô Khởi Vượng, cách chớp mắt ông chỉ trong gang tấc.

Ông bị dọa mất mấy tấc mắt, lão đảo vài bước, thiếu chút nữa lăn xuống từ thềm đá, thật vất vả mới đứng vững thân mình, ngáp ngừng sau một lúc lâu cuối cùng vẫn không thể nói ra điều gì nữa, quay đầu nhìn chằm chằm bằng hiệu tướng phủ, chuẩn bị rời đi.

Mới vừa đi ra vài bước, phía sau liền truyền đến giọng nữ quen thuộc: “Thật là to gan, đây là khách quý ta mời đến, ai cho phép ngươi làm càn?!”

Tô Khởi Vượng quay đầu, liền nhìn thấy con gái bảo bối dừng động tác cực đoan không phối hợp đập thủ về một cước, sau đó nghe răng trợn mắt chạy về hướng mình, ông không ngừng mở rộng hai tay, lão lệ tung hoành: “Cầm Dạ.....” Nửa khắc sau lại thấy không ổn, thu liễm động tác co quắp đứng ở một bên.

Hốc mắt Cầm Dạ đỏ lên, nàng hiểu Sơ Tinh đã nói cho cha điều gì đó, tất nhiên cha cho rằng mình không muốn làm người trong tướng phủ biết thân phận của ông, cho nên cố ý giữ khoảng cách.

Trời đất chứng giám, nàng thật sự đáng chết, làm cho cha già khó xử như vậy.

“Chúng ta đi vào rồi nói.” Hấp hấp cái mũi, nàng kiên định giữ chặt tay phụ thân, đi vào phía trong, khi bước qua cửa còn không quên hung tợn tức giận nắn thị vệ: “Mắt chó thấy người lùn, lần sau còn như vậy, hãy thu dọn hành lý về nhà đi.”

Hai người một trước một sau, tiến vào tướng phủ.

Tô Khởi Vượng trầm mặc đi theo phía sau con gái, khi đi qua hoa viên, ông làm thế nào cũng không thể áp lực nghi hoặc cùng buồn khổ trong lòng, tất cả tuôn ra: “Cầm Dạ, cha biết con cùng Nghiêm Tử Trạm sớm tư định chung thân, hẳn chính là người trong lòng đã tặng con chiếc nhẫn ngọc làm tín vật đính ước đúng hay không? Nhưng cha không hiểu sao con lại hồ đồ như vậy, vì gả cho hán, con lại quy phục Tống gia, con quả thực là nhận giặc làm cha..... ta.....” Đại khái là ý thức được mình nói lỡ, ông thất bại gục đầu xuống, sau đó đặt mông ngồi trên ghế đá cạnh đường mòn.

Cầm Dạ ngồi xuống cạnh phụ thân, nhẹ nhàng vỗ vai ông, nhẹ giọng nói: “Cha, người nghĩ quá phức tạp, con vẫn chưa quy phục Tống gia, chẳng qua là Tống Chính Thanh đơn phương tuyên bố con nhận tổ quy tông thôi, về phần có thể mượn thân phận đại tiểu thư Tống gia gả cho Nghiêm lang, đó thật sự là chuyện vui, con không phủ nhận về điều này con đã quá ích kỷ, không thương lượng trước với người.”

Không giải thích quá nhiều, Cừu Vương gia uy hiếp cũng được, Tống Chính Thanh lợi dụng cũng thế, bao gồm ân tình năm đó nợ mẫu thân chính nàng muốn Tống gia hoàn lại, những điều này nàng không định nói cho ông, chỉ vì trận phân tranh này liên lụy quá nhiều, nàng không muốn làm cho người cha già đơn thuần cuốn vào trong đó, nếu ông có thể suy nghĩ đơn giản một chút, đó là điều không thể tốt hơn.

“Con muốn gả vào tướng phủ như vậy, cha cũng có thể nghĩ ra biện pháp mà.” Tô Khởi Vượng vẻ mặt đau khổ, dừng một chút lại giận dữ nói: “Mà thôi, Nghiêm tướng là hậu nhân của danh môn, tất nhiên cần môn đăng hộ đối, Tống gia lại chủ động đưa lên cửa, hơn nữa con cũng không rõ ràng chuyện cũ trước kia..... Quên đi, chuyện này không trách con.”

Thực xin lỗi, cha.

Rốt cuộc không thể nhẫn nại nước mắt, tại một khắc này, nàng cảm thấy đầy trời đều là áy náy, Cầm Dạ nhào vào trong lòng phụ thân, khóc khóc có thể kìm nén, rốt cục hiểu được sau này cho dù bị người khắp thiên hạ vứt bỏ, đều sẽ có người luôn đứng phía sau nàng toàn tâm toàn ý yêu nàng.

“Cha, nói cho người một tin tức tốt.” Trần trừ sau một trận, Cầm Dạ kiên trì, muốn dỗ cha già vui vẻ: “Kỳ thật, con..... cùng phu quân nhắc tới cha, cũng giải thích cho chàng hết thấy tiền căn hậu quả, đương nhiên, chàng cũng rõ người mới là nhạc phụ của chàng, còn nói qua mấy ngày nữa sẽ đi bái phỏng người.”

Tô Khởi Vượng mừng rỡ: “Thật sự?”

Thật sự, có điều mới ở trong dự tính mà thôi..... Cầm Dạ cười: “Vâng.”

“Vốn ta còn nghĩ tháng này sẽ từ quan về Dao Châu, xem ra trước mắt ta lại luyến tiếc, vẫn nên ở lại kinh thành chờ ôm tôn tử mới được.” Tô Khởi Vượng thỏa mãn cười meo mắt, tốt quá, mình cũng có thể chờ mong cuộc sống đùa cháu ngâm kẹo lúc tuổi già.

“Sao cha lại có suy nghĩ này chứ! Đừng, trăm ngàn đừng rời khỏi nữ nhi.” Cầm Dạ kinh hô, may mắn vừa rồi mình nói dối, nếu không có mấy lời an ủi này, không chừng thân nhân suy nhất sẽ nản lòng thoái chí về nhà.

Tô Khởi Vượng khoát tay: “Ai nha, chẳng phải chỉ là xúc động nhất thời thôi sao, về sau không đi nữa.”

Cầm Dạ tỉnh tề hưởng thụ sự an nhàn giờ khắc này, tính toán người nào đó nửa canh giờ nữa mới hạ triều, liền mỉm cười kéo tay phụ thân: “Cha, con đưa người đi dạo chung quanh.”

“Được.” Tô Khởi Vượng đứng lên, theo bước chân con gái chậm rãi đi vào trong, thỉnh thoảng nhìn xung quanh, cảm thán phủ đệ này xa hoa khác biệt. Đi tới khúc quanh hành lang thông vào nội đình, bỗng nhiên ông trông thấy bóng dáng xanh đen ở xa xa, không khỏi vui vẻ: “Con gái ngoan, con xem, hán đã trở lại!”

Cầm Dạ theo tay ông nhìn qua, đợi đến khi phát hiện bóng người quen thuộc kia, nháy mắt giật mình, xong rồi, sao lại trở về trước thời gian chứ.

Tô Khởi Vượng hoàn toàn không biết tâm tư con gái, thậm chí còn về mặt thân thiện đi nhanh tiến lên: “Con về đi.”

Cầm Dạ yên lặng quay đầu đi, không nói gì nhìn trời xanh.

Bạn đang đọc truyện *Cầm Dạ Lai Phủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 53

Một tiếng con về hiện này kêu lên cực kỳ triền miên, thanh âm du dương, bao hàm kích động cùng nhiệt tình, nghe vào trong tai Cầm Dạ, đều thấy sồn hét da lông, càng chờ nói đến kẻ trời sanh tính tình lạnh nhạt như Nghiêm Từ Trầm.

Tránh đi bàn tay muốn bá lấy vai mình của đối phương, hấn nhanh chóng lui vài bước, sau đó quay đầu, lạnh lạnh nhìn bóng dáng màu trắng phía sau đang nhìn lên phía chân trời: “Ai đến giải thích cho ta, đây là thế nào?”

Cầm Dạ chậm rãi quay đầu, đợi đến khi ánh mắt hai người chạm nhau, lại bắt đầu cười cười: “Đây là cha ta, hôm nay ông cố ý đến đây thăm ta.” Nói xong, nàng đi lên phía trước giữ chặt ống tay áo phụ thân, sợ ông không cẩn thận không khống chế được tay, người nào đó có tiếng khiết phích, đến lúc đó liền khó hầu hạ.

Nghiêm Từ Trầm không mở miệng, thần sắc lạnh nhạt, nhìn không ra cảm xúc gì, híp đôi mắt đẹp, nhìn lướt qua trên người Tô Khởi Vượng lại lần nữa liếc về phía Cầm Dạ: “Cha nàng?” Sao hấn không biết, nàng còn có người cha nữa, đúng là đã không sai người tra rõ lai lịch của nàng, chỉ nghe nói là huyết thống lưu lạc bên ngoài của Tổng gia, sau nhận thức Tổng Chính Thanh bị chính thức nhét vào gia phả, ai ngờ được giờ phút này bỗng nhiên mình lại nhiều thêm một nhạc phụ.

“Con về đi, con chờ hoài nghi thân phận của ta, tuy rằng ngày ấy ta không tới hi yển của các con, nhưng chuyện này là có ẩn tình khác.” Tô Khởi Vượng ngừa cô, bề bộn giải thích xong, cẩn thận quan sát sắc mặt đối phương, lại thấy hơi cô quái, tuy rằng người nam tử dung mạo so với trich tiên này tươi cười thân thiện, lại làm cho người ta có cảm giác áp bách mãnh liệt, nhất là đáng về hấn nhìn Cầm Dạ chăm chăm giờ phút này, ánh mắt lợi hại, hình như còn mang theo chút hờn giận cùng dò xét.

Quay đầu nhìn con gái nhà mình một cái, cúi đầu vô cùng nhẫn nhục chịu đựng đáng về tiểu tức phụ, bỗng nhiên ông trở nên hoài nghi, hay là con gái ở trong tướng phủ cũng không sung sướng như về ngoài? Cầm Dạ xưa nay dịu dàng thiện lương, sợ là ăn khổ cũng không chịu nói, nhất là gặp được một phu quân khí thế bức người như vậy.

Nghĩ tới đây, lòng Tô Khởi Vượng có thất lại, nhanh chóng kéo tay con gái, cũng không có kỳ Nghiêm Từ Trầm ở đây, trực tiếp thay đổi chủ đề: “Con gái ngoan, con ở trong này sống có tốt không?”

Cầm Dạ nguyên bản còn đang buồn rầu muốn giải thích như thế nào cho người nào đó về nhạc phụ từ trên trời rơi xuống, bỗng nhiên bị điểm danh, lập tức không kịp phản ứng, mở miệng ngẩn đầu: “Dạ?”

Nghiêm Từ Trầm tựa tiểu phi tiểu nhếch mày, chen vào nói: “Ngự ý của cha nàng, ước chừng đang muốn hỏi nàng sau khi gả cho ta có phải chịu ủy khuất hay không.”

“Họ Nghiêm, người nói, có phải người bắt nạt con gái của ta hay không?” Cũng không biết Tô Khởi Vượng mượn gan từ chỗ nào, phùng mặt, hùng hổ truy vấn: “Cho dù Nghiêm gia là danh môn vọng tộc trong kinh thành, cũng không thể ngược đãi con gái của ta, người xem xem, khuôn mặt nó tái nhợt thân hình gầy yếu, ta nói cho người.”

“Cha!” Cầm Dạ nhanh chóng hô to ngăn lại. Nàng không dự đoán được, chỉ trong nháy mắt, suy nghĩ của cha nàng đã có thể bay xa như thế, ngay cả xưng hô cũng sửa lại, từ con về hiện biến thành họ Nghiêm, thái độ trước sau chuyển biến to lớn, thật đúng là làm hai người thất lối.

“Con không cần nói tốt cho hấn.” Tô Khởi Vượng dừng cảm, thối rầu trừng mắt, Nghiêm Từ Trầm lại tự theo mục đích bản thân đi tới đại thụ, gọi nha hoàn phân phó vài câu, sau đó đi trở về, khẽ cười với người đàn ông trung niên thần sắc khản trương: “Con đối với nàng có tốt không, người hỏi nàng sẽ biết.”

Cầm Dạ hơi nghiêng đầu, nhanh chóng tiếp lời: “Cha, con vẫn chưa phải chịu nửa phần ủy khuất. Phu quân, phu quân đối với con tốt lắm.” Cẩn thận nghĩ lại, quả thực Nghiêm Từ Trầm chưa từng có lúc bạc đãi nàng, ăn, mặc, ở, đi lại, mọi thứ chu đáo.

“Thật sự?” Tô Khởi Vượng nháy nháy con mắt đậu xanh, nửa tin nửa ngờ như trước.

“Thật.” Hai người trăm miệng một lời, lập tức liếc nhau.

Cầm Dạ cười lạnh, người đứng là khoe khoang a.

Nghiêm Từ Trạm khinh miệt liếc mắt, khắp thiên hạ đều sắp biết bộ mặt thật của cô rồi, cha cô còn chẳng hay biết gì, dịu dàng thiện lương? Gặp quý đi thôi.....

Hai vợ chồng bắn tên trộm, ở trong mắt Tô Khởi Vượng, đó là mất đi mây lại liếc mắt đưa tình, hòn đá trong lòng ông rơi xuống đất, lại lần nữa mặt mày hớn hơ tiếp đón: “Con rể hiền, là cha trách lầm con –”

“Không sao, chỉ cần người hiểu là được, con đối với nương tử của con, xưa nay đều đặc biệt.” Nghiêm Từ Trạm kéo tiểu thê tử che ở trước người, đưa miệng đến bên tai nàng, nhẹ giọng nói: “Cầm Dạ, nàng nói có phải hay không?”

Cầm Dạ cười miễn cưỡng: “Đương nhiên, phu quân đối với ta, cho tới bây giờ đều đặc biệt.” Đặc biệt cảm thú, đặc biệt vô si.

Tô Khởi Vượng vui mừng gật đầu: “Các con đã ân ái như vậy, ta an tâm, nha đầu Cầm Dạ này từ nhỏ đã không có mẹ, khi đó có người trong lòng còn không chịu nói với ta..... Trong lúc vô ý tin vật đính ước con đưa cho nó rơi ra ngoài nó mới bằng lòng thừa nhận.”

Thăm

Đây là lần đầu tiên sau khi phụ thân xuất hiện nàng có cảm giác tai vạ đến nơi..... Nếu tình huống cho phép, nàng thật sự rất muốn chạy trốn chết, vì sao lại như vậy, vì sao còn ở trước mặt đối phương nhắc tới việc này, nàng gả vào Nghiêm phủ thuần túy do người khác tính kế, không phải lương tình tương duyệt. Huống chi, tại thời điểm mấu chốt này đưa nhẫn ngọc ra, tuyệt đối sẽ lộ ra chuyện cũ hai người gặp nhau trước kia.

Cầm Dạ sợ tới mức mặt mũi trắng bệch, vội vàng nói: “Cha, thời gian không còn sớm, con đưa người ra ngoài đi.” Nửa lời nửa kéo vai phụ thân, nàng gần như là chạy.

“A?” Tô Khởi Vượng không hiểu ra sao.

“Từ từ, tin vật đính ước?” Nghiêm Từ Trạm nhắc đôi chân dài, bước nhanh vượt qua hai người, thân nhiên nói: “Con không rõ ý tứ của người, cái gì là tin vật đính ước?”

“Chính là chiếc nhẫn ngọc kia, di? Sao lại ở trên tay con rể, con cầm lại rồi sao?” Tô Khởi Vượng nháy mắt mấy cái, theo dõi chiếc nhẫn xanh biếc trên đầu ngón tay kia.

Nghiêm Từ Trạm dừng lại, có chút đắm chiêu buông mi mắt.

“Ai nha ai nha, trời sắp mưa, xong rồi.” Cầm Dạ vừa lời vừa túm, lúc này người nào đó không còn ngăn trở nữa, nàng mới có thể thuận lợi đưa phụ thân lên xe ngựa, khép lại màn xe, lại thấy áy náy, dịu dàng nói: “Cha, hai ngày nữa con sẽ tới thăm người.”

Tô Khởi Vượng thổi râu trừng mắt: “Con vội vã đuổi cha trở về.....”

“Không thể nào.” Cầm Dạ cắn môi, cảm giác áy náy càng mãnh liệt.

“Ha ha, các con tân hôn yền, muốn ở cạnh nhau cũng là bình thường, năm đó ta và mẹ con càng dính, đó mới gọi là một tác không rời.” Tô Khởi Vượng lắc đầu, nửa khắc sau lại đắm chiêu nói: “Có điều Cầm Dạ này, cha còn một tâm nguyện.”

“Sao ạ?”

“Sớm một chút sinh cho cha một đứa cháu để cha làm ông ngoại đi.”

“.....”

Tiến bước phụ thân, khi vào cửa đã không còn thấy bóng dáng Nghiêm Từ Trạm, nàng đi hai bước về phía trong, vừa lúc gặp Diêu Thủ Nghĩa từ phòng ăn bưng bát ngọc đi ra, ông cúi người: “Thiếu phu nhân, thiếu gia nói ở thư phòng chờ người.”

Cầm Dạ thờ dài, bữu môi nói: “Trên tay ông là cái gì?” Đừng bảo là cái gì đó ngọt người chết người không đền mạng.

“Bầm thiếu phu nhân, là canh hoa sen.” Diêu Thủ Nghĩa cung kính nói: “Sau khi thiếu gia hạ triều luôn dùng món điểm tâm này.”

Quả thế, tên đàn ông thích ngọt như mạng này, thật đúng là..... Cầm Dạ lắc đầu, vươn tay nói: “Ta mang vào cho, đỡ cho ông lại đi một chuyến.”

“Này..... Cũng tốt, vậy làm phiền thiếu phu nhân.” Diêu Thủ Nghĩa gật đầu, nhẹ nhàng thở phào một hơi, cũng tốt, mỗi lần thiếu gia cùng thiếu phu nhân tranh phong minh gần như đều có mặt, quang cảnh kia thật sự gian nan, lúc này tránh được thì nên tránh.

Đi vào phía trước thư phòng, cửa phòng khép hờ, Cầm Dạ dùng một tay đẩy ra, đi thẳng vào.

Nghiêm Từ Trạm đã thay triều phục, quần áo xanh ngời ở trước bàn, ngón tay dài loạt xoạt lật tấu chuông, nghe được tiếng người vào, nhíu mày nói: “Cửa cũng không gõ?”

Cầm Dạ nhún nhún vai: “Chẳng phải chàng bảo ta tới sao, có chuyện gì thì nói thẳng đi.” Đang cầm canh hoa sen liền đặt mông ngồi lên bàn học, nàng từ trên cao nhìn xuống gương mặt tuần mỷ kia, sau đó ở trước mặt hắn không chút hoang mang sờ bát ngọc, mùi hương phác mũi nhanh chóng lan tràn.

Nghiêm Từ Trạm mím môi: “Đẩy nắp lại.”

“Vì sao?” Cầm Dạ cười sáng lạn: “Ta có lòng tốt giúp phu quân thổi nguội canh, không tốt sao? Uống nóng quá không tốt cho thân thể.”

“Nàng thì biết cái gì.” Chỉ cần đụng đến vấn đề điểm tâm ngọt, khuôn mặt bình tĩnh của người nào đó sẽ nát: “Sau khi nguội vị ngọt của hoa quế sẽ tàn mất.” Nói xong, hắn đứng lên, vươn tay muốn đoạt.

Cầm Dạ nhàn nhả tránh thoát, cho dù thân mình vẫn đau nhức khó nhin như cũ, nhưng dù sao là người có khinh công, tránh thoát người thường vẫn dễ dàng. Chậm rãi thổi hơi nóng thoát ra từ chén ngọc, nàng ngoài cười nhưng trong không cười nhắc nhở: “Rốt cục chàng bảo ta đến thư phòng làm gì, nếu không nói, canh này sẽ lạnh thật.”

Nghiêm Từ Trạm thẳng tắp trừng mắt điểm tâm trong tay nàng, bộ dáng kia cực kỳ giống đứa trẻ không lấy được kẹo vừa tức lại vừa vội. Tay cầm cây bút nắm thật chặt, hần tức gặm vạch một vết thật sâu lên giấy Tuyên Thành, “Lần ở miếu đồ nát, cũng không phải lần đầu tiên gặp mặt của chúng ta, đúng hay không?”

“Đúng.” Cầm Dạ lưu loát thừa nhận: “Ta từng bị thị vệ trong phủ của chàng mang vào biệt viện, nhờ phúc của chàng đêm đó, làm ta bị thương suốt năm ngày chưa được xuống giường.”

“Ta không nhớ rõ.” Nghe Tích Kì nói, đêm đó hắn bị đau đầu.

Không nhớ rõ? Cư nhiên nhẹ nhàng như vậy. Cầm Dạ oán hận cắn răng: “Phu quân đại nhân, làm sao bây giờ, chàng dễ quên như vậy, xem ra đồ ngọt làm cho trí nhớ chàng không tốt, vậy để thiếp thân ủy khuất một chút, thay chàng giải quyết đi.” Vừa dứt lời, nàng ngửa cổ, ngay cả thìa cũng không dùng, uống sạch sẽ canh hoa sen.

Nghiêm Từ Trạm trơ mắt nhìn hoa sen tiến cống một ngày mới nở hoa một lần bị bóp chết bằng lòng trả thù của người nào đó, mỹ vị như thế, lại bị nàng cau mày chịu đựng nuốt xuống, hắn thật không dám tán đồng hành vi của nàng.

“Nàng. không muốn uống thì đừng uống.” Tốt xấu để lại một nửa chứ!

Cầm Dạ một hơi uống xong, tát lưỡi: “Ngọt quá, uống không ngon.”

Nghiêm Từ Trạm thoáng nhìn cạnh môi đỏ mọng kia lưu lại nước canh hồng nhạt, lại có chút rục rịch. Cầm Dạ cười cong mắt, cách bàn học chậm rãi ghé sát vào hắn, không phải không có đắc ý nói: “Xem ra về sau hạ triều chàng phải về nhà sớm mới được, bằng không mỹ vị này đều phải vào ngũ tạng của ta.”

“Thật không?” Hắn híp mắt đẹp, ngón cái chậm rãi vuốt ve môi nàng.

Cầm Dạ cứng đờ, nhìn mĩ nhan kia càng ngày càng phóng to trước mặt, sau đó môi bị người dùng lực ngăn chặn, xúc cảm vừa ảm áp lại tê dại kia nhanh chóng lan tràn ra.

Đúng lúc này, cửa phòng bị người ta một cước đạp văng, tiếng trẻ con ồn ào: “Nghiêm tướng, hôm nay trẫm riêng đến thăm ngài, vô cùng nghiêm túc muốn thương lượng với ngài, chuyện Bùi ái khanh tiếp nhận chức thái phó, ngài xem, trẫm cũng mang cả Bùi ái khanh đến A, các ngài đang làm gì?”

Bạn đang đọc truyện *Cầm Dạ Lai Phủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54

Tri Nhượng Thần vừa vào cửa liền thấy được một cảnh tượng ngoài ý muốn – Tể tướng trong triều nhưng lạnh lùng xuất chúng bắt cẩu ngôn tiếu của hắn đang ép buộc áp một cô gái lên cạnh bàn, hai người hôn khó khăn chia lìa, ngay cả mấy bản tấu chương vốn vô tội nằm trên mặt bàn cũng rơi trên mặt đất.

[bắt cẩu ngôn tiếu: thận trọng ít nói]

“Hoàng thượng.” Thường Hi hợp thời chần chừ đứng trước, làm đại thái giám tùy thân, hắn rõ ràng ham mê hay thói quen của hoàng đế như lòng bàn tay, tuy năm tới đã mười một tuổi, nhưng người đó đối với mấy việc nam nữ cũng không cảm thấy hứng thú, mặc dù trong cung có ma ma chuyên môn dạy dỗ

việc giường chiếu vợ chồng, nhưng sau khi mở mấy tập tranh đông cung đồ hán vẫn duy trì vẻ mặt buồn ngủ, các trò tiêu khiển như chơi gà, chơi dê còn hấp dẫn ánh mắt của hán hơn.

Có điều giờ phút này vượt lên che khuất tầm mắt hoàng đế, thực không phải vì phi lễ chó thị hay làm hư trẻ con, mà do thần tử ở trước mặt quân chủ trình diễn tiết mục nóng hổi như vậy thực hơi thất lễ, còn nữa, tấu chương văn bản rời rạc phân tán ít nhiều sẽ để lại ấn tượng không tốt.

Thường Hi là người thông minh, có thể leo lên đến vị trí này tất nhiên phải có tâm tư hơn so với những thiếu niên tầm thường, giờ phút này cho dù Nghiêm Từ Trạ có cảm kích hay không, ít nhất, đối với hán mà nói, đã được mang danh uyển chuyển khéo léo không chút nhọc nhằn.

Chẳng qua, bỏ đá xuống giếng lại có khối người, thí dụ như ai đó họ Bùi từ sau khi vào cửa biểu tình luôn rất quý dị, giờ phút này ý cười bên môi nhìn thế nào cũng có chút chế nhạo, ngay cả ngữ điệu nói chuyện cũng mang đến cảm giác áp lực âm trầm: “Tình cảm của Nghiêm tướng cùng phu nhân quả nhiên không giống tầm thường, có lẽ hôm nay vội vàng hạ triều như vậy cũng vì có thể gặp kiều thế sớm một chút, chắc chắn, người ta nói đúng là tân hôn yến, quả nhiên lời này không sai.”

“Nếu Bùi đại nhân hâm mộ, sớm thành thân là được.” Nghiêm Từ Trạ thần nhiên nói xong, có lẽ đến mức ngay cả cười cũng keo kiệt cho, trực tiếp kéo thế từ vén áo quý xuống đất: “Thần không biết Hoàng Thượng đến phủ, không tiếp đón từ xa, mong Hoàng Thượng thứ tội.”

“Ái khanh không cần đa lễ, đứng lên đi.” Trì Nhược Thần chớp đôi mắt tròn xoe, nhìn Cẩm Dạ, sau đó nghiêng đầu sang bên cạnh gật đầu với Thường Hi, Thường Hi ngẫm hiểu, lập tức gập thắt lưng: “Hoàng Thượng, người có gì muốn phân phó nô tài?”

“Trẫm.” Nói được một nửa, lại nghẹn họng, dường như có chút khó xử.

Thường Hi nhỏ giọng tiếp lời: “Hoàng Thượng, có phải cảm thấy thân mình không khỏe hay không? Có lẽ trong phòng hơi nóng, nô tài mang ngài ra bên ngoài đi dạo nhé?”

“A, được, thật tốt quá, hôm nay quả thật trẫm mặc hơi nhiều.” Trì Nhược Thần cười rất mất tự nhiên, vung cái tay béo: “Trẫm đi một vòng sẽ quay lại, các ái khanh trò chuyện trước đi.” Đi ra phía trước, lại vụng trộm liếc mắt cô gái duy nhất ở đây, lập tức cắn môi đi ra ngoài.

Cẩm Dạ cảm thấy không thể hiểu được, nàng chỉ gặp vị tiểu hoàng đế này một lần, đó là ở yến hội trung thu lúc trước, khi đó hán vẫn không chú ý nhiều đến mình, thậm chí ngay cả con mắt cũng không liếc một cái, đối lập với hành động vừa rồi, thực làm nàng khó hiểu. Có điều trước mắt, nàng cũng không có tinh lực đi quan tâm đến chi tiết này, bởi vì –

Dường như hai người đàn ông trong phòng đang ở trạng thái giường cung bật kiếm.

Nàng hơi ló ra từ phía sau Nghiêm Từ Trạ, nhìn thấy gương mặt quen thuộc ấy, đôi môi cong lên, lúm đồng tiền nhọt nhọt, cứ việc mặc triều phục vẫn xinh đẹp bẩm sinh. Cẩm Dạ âm thầm thở dài, lại phát hiện Bùi Diệc Hàn cười toe, nhếch mày về hướng nàng, về mặt kia đại để là nói, tiểu đồ đệ, đã lâu không gặp.

Nàng không muốn bại lộ chuyện mình và hán quen biết, thân phận mình đã đủ phức tạp, thật sự không cần lửa cháy đổ thêm dầu, vì thế nàng hơi quay đầu đi làm bộ như không nhìn thấy.

Ngay sau đó, một tiếng nói vang lên bên tai nàng: “Quay về phòng đi.”

Cẩm Dạ giật mình, ngữ điệu này không còn bình thường nữa, nghe hơi lạnh nhạt, nàng ngửa đầu, chống lại con ngươi đen xinh đẹp của Nghiêm Từ Trạ, trong mắt hán có sự tức giận, tuy rằng chỉ lướt qua, nhưng nàng vẫn có thể thu vào đáy mắt.

“Làm sao vậy?” Nàng không tự chủ được vươn tay, nhẹ nhàng giữ chặt tay hán, sự lạnh lẽo nhanh chóng truyền sang, nàng như bị giật mình bởi sự chủ động của mình, vừa giận vừa gấp rút tay về.

“Về – phòng – đi!” Người nào đó hóa càng lúc càng lớn, khi nói chuyện gần như rít ra từ kẽ răng.

Bùi Diệc Hàn lạnh lạnh mở miệng: “Con tức của Nghiêm đại nhân thật lớn, phu nhân yếu đuối như vậy, nên thương hương tiếc ngọc một chút.” Nói xong, ra vẻ phong lưu phóng khoáng dựa vào cạnh giá sách, gọi lại Cẩm Dạ đang muốn rời đi: “Nghiêm phu nhân, không biết ngài còn nhớ rõ tại hạ hay không?”

Cẩm Dạ trừng hán một cái, thẳng thắn này rốt cuộc muốn làm gì chứ. Cần thận liếc Nghiêm Từ Trạ bên cạnh một cái, mới nhìn nửa khắc đã kinh hồn táng đảm dời tầm mắt, theo như quan sát của nàng, Nghiêm tướng bắt đầu ngôn tiểu không lộ ra sắc mặt trong truyền thuyết đã hoàn toàn bạo nộ rồi, tuy rằng biểu tình như trước rất lạnh nhạt, nhưng ánh mắt rõ ràng đã trở nên ngoan ác.

Nhưng, nhưng vì sao hán lại tức giận chứ?

Cẩm Dạ chầm rãi đi ra khỏi phòng trong sự nghi hoặc trăm lòng không thể giải, sau lưng là hai ánh mắt cực nóng, vẫn gắt gao tùy tùng không chịu buông tha, nàng bắt đầu đi lắt léo, tiết mục này thật giống như tranh giành tình nhân. Chẳng qua, sự phụ đối với nàng, xưa nay chưa từng có hành vi vượt quá quy củ, hoặc là nói, Bùi Diệc Hàn vốn đa tình, ngày thường hơi có chút hành động thân thiết chiếm tiện nghi nàng cũng sẽ không cảm thấy kỳ quái. Nhưng còn Nghiêm Từ Trạ, gương mặt âm trầm không được tự nhiên rất giống như người khác lấy mất vật sở hữu của hán.

Vật sở hữu? Là nàng ư?

Cầm Dạ nhún vai, bắt đầu bước nhanh hơn, cảm giác bị người khác nhìn chăm chăm rất không thoải mái, nàng vốn có gương mặt bình thản, ném vào đám đông cũng chỉ có thể nhạt nhòa, ai ngờ giờ phút này lại thành tiêu điểm trong mắt hai nữ nam, đồng thời trong lòng luôn có lời nói khuyên nàng, nếu không tránh ra, vị huynh đài bên trong sẽ vì lửa giận mà lại lần nữa tái phát bệnh đau đầu.

Trong phòng, hai người giằng co.

Ai cũng không nhìn về phía đối phương, đứng yên không nói gì, gió thổi mưa giông trước cơn bão, không khí áp lực làm cho Diêu Thủ Nghĩa vừa bùng trào cũng không dám thở mạnh, tất cung tất kính buông ly trà, nhẹ giọng nói: “Thiếu gia, nếu không có gì khác, lão nô trước hết.”

“Lão Diêu, ông ở đây với Bùi đại nhân, ta có việc, đi một chút sẽ trở lại.” Nghiêm Từ Trạm nói câu này xong, ném khách ở lại nhanh chóng ly khai.

Diêu Thủ Nghĩa nhẹ nhàng thở ra, thiếu gia tâm tình không tốt, không ở lại trong gian phòng này, coi như ông tránh được một kiếp, nếu không, hẳn phát giận không ai có thể ngăn được, chỉ là lệ khí giữa hai hàng chân mày cũng có thể làm cho bộ xương già cả của ông kinh ra một thân mồ hôi lạnh.

“Điều quan gia phải không?” Bùi Diệc Hàn thuận tay vỗ vỗ vai đối phương.

Diêu Thủ Nghĩa xoay người: “Bùi đại nhân, uống trà.” Ông xoay người, đẩy ly trà.

Bùi Diệc Hàn hơi cười: “Không vội, chủ tử nhà ông có việc, vậy phiền ông trò chuyện với ta.” Hắn cười có thâm ý khác: “Điều quan gia đừng đứng, ngồi xuống đi.” Lão nhân vừa trung hậu vừa giản dị này thật đúng là trung thành và tận tâm, không biết có thể từ miệng ông ấy đào ra bao nhiêu tình báo có giá trị.

...

Mặt trời chiều ngả về tây, Cầm Dạ tản bộ trong ánh chiều chậm rãi trở về phòng, lần vẩy xuống dài che lại tư thái không quá tự nhiên, nàng vẫn cảm thấy rất suy yếu, nhất là thất lưng cùng. giữa hai chân, đau nhức khó nhịn, làm cho nàng không tự giác nhẹ nhàng trợn mắt nguyền rủa người kia không biết tiết chế.

Đi ngang qua rừng cây nhỏ xanh um tươi tốt, bỗng nhiên nghe thấy phía sau có tiếng bước chân dồn dập, nàng phản xạ quay đầu, còn chưa thấy rõ người tới, đã bị kéo vào một vòng ôm. Nàng kinh hoàng giãy dụa, đang muốn nâng tay một chương chụp qua, lại ngửi thấy mùi ngọt nị trên người đối phương, ngoại trừ Nghiêm Từ Trạm còn ai vào đây.

“Chàng làm gì!” Nàng dừng lại phản kháng, bị hai tay hắn vây ở giữa thân cây.

Nghiêm Từ Trạm mặt không chút thay đổi, hơi hơi cúi đầu: “Nàng quen biết hắn.”

Cầm Dạ ngừng hô hấp, vội vàng nói: “Chàng đừng nói hươu nói vượn, trừ bỏ một lần trong cung yến, ta chưa bao giờ gặp hắn.”

“Vừa rồi nàng và hắn mất qua mây lại.” Nghiêm Từ Trạm thân nhiên trình bày sự thật.

Cầm Dạ hừ lạnh: “Muốn gán tội cho người khác, sợ gì không có lý do.” Dừng một chút, đột nhiên nàng lại nghĩ đến điều gì, bàn tay mềm ôm lấy cổ hắn, nhẹ nhàng nói: “Ta nói nè phu quân, đừng bảo là chàng ghen chứ?”

Trên mặt Nghiêm Từ Trạm lướt qua sự quẫn bách, nhanh chóng lùi mình: “Nàng suy nghĩ nhiều quá.”

Cầm Dạ lại bò lên không buông tha: “Thật không? Thật là ta nghĩ nhiều?” Nàng đi theo phía sau hắn, nhìn bóng dáng hắn trốn tránh, thỉnh thoảng châm ngòi thổi gió: “Nếu trong lòng chàng không có quỷ, đi nhanh như vậy làm gì, chẳng lẽ.”

“Cầm miệng!” Sắc mặt Nghiêm Từ Trạm hơi quẫn, cầm lấy tay nàng kéo về phía hành lang, gần như vừa đi tới góc âm u, liền áp nàng lên tường.

Cầm Dạ trợn to mắt, hắn ngược chiều ánh nắng, không nhìn rõ biểu tình, có điều cặp mắt kia sáng trong suốt, mang theo tính xâm lược, làm cho nàng không hiểu sao muốn chạy trốn. Nói không rõ là cảm giác gì, nàng rút cổ, xoay người nói: “Ta, ta muốn trở về phòng.”

Nghiêm Từ Trạm ép nàng, áp chế môi nàng, lập tức đoạt lấy tất cả hô hấp.

Chân Cầm Dạ mềm nhũn, so với đêm qua, nụ hôn này quả thực càng mạnh mẽ, mang theo khí thế lửa cháy lan ra đồng cỏ, có lẽ còn có chút trừng phạt, làm cho nàng gần như không đứng vững, đợi sau khi kết thúc mới vừa then vừa quẫn đánh bả vai hắn: “Ban ngày ban mặt chàng làm gì thế!”

Nghiêm Từ Trạm hô hấp hỗn loạn: “Nàng nợ ta.”

“Sao ta lại nợ chàng?” Cầm Dạ càng dùng sức đánh.

“Nàng và hắn mất đi mây lại.”

“.....”

Cầm Dạ hoàn toàn không nói gì, nếu hắn thừa nhận ghen thì thôi, cố tình đã để ý như vậy còn vệt chết mạnh miệng, làm cho nàng không có cách nào khác, lại nói, nàng cũng không muốn yếu thế. Vì vậy nàng cố gắng chống đỡ đôi chân gần như nhũn ra tựa vào tường, hừ nói: “Ta có thể về phòng

chưa?”

Nghiêm Từ Trạh không trả lời, có điều lại lần nữa tới gần nàng, ngón tay dài nắm cầm nàng, thẳng tắp nhìn nàng chăm chăm.

Cầm Dạ che miệng lại: “Đừng đến đây.” Ít nhất đừng ở chỗ tùy thời tùy lúc có người đi qua chứ, khắc chế một chút có được không!

Nghiêm Từ Trạh mở môi mỏng, muốn nói gì đó. Lúc này một lối khác trên góc hành lang truyền đến thanh âm nói chuyện, ngắt lời hắn –

“Phu nhân của Nghiêm tướng nhìn hơi bình thường nhỉ, hình như không giống với lời đồn, Thường Hi, người nói có phải trăm đã bạc đãi hắn hay không.”

“Hoàng thượng, đây là ngài ban hôn, Nghiêm tướng cảm ơn còn không kịp, làm sao có thể nói là bạc đãi.”

“Nhưng mà, nhưng mà lúc trước trăm nghe nói tiểu thư Tống gia mỹ mạo kinh người, là mỹ nhân đệ nhất kinh thành mới đúng, nay xem ra chẳng qua là người trong biển người.”

“Tiểu mỹ nhân đệ nhất kinh thành là chỉ Tống gia nhị tiểu thư, vị này là đại tiểu thư.”

“A, cư nhiên có hai đứa con gái, quả nhiên trăm quá hồ đồ, nghe lời Cửu ca không viết rõ ràng thánh chỉ, vừa nghĩ như thế, cảm giác áy náy càng sâu.”

“Nếu hoàng thượng thật sự muốn bù lại, cuối tháng chọn ra hai tiểu mỹ nhân tiến cống đưa cho Nghiêm tướng đi.”

“Như vậy được chứ? Nghe nói Nghiêm tướng giữ mình trong sạch, đối với việc gió trăng cũng không phải quá ham thích mà.”

“Không thể nào, chỉ cần là đàn ông thì đều thích chung điện, nô tài nghe nói, mấy tháng trước, Nghiêm tướng và Cửu Vương gia cùng đi gặp hồng bài của Xuân Hạnh lâu đệ nhất kinh thành, liên tiếp ba ngày cũng chưa về nhà đâu.”

“Thật không. Ha ha, vậy thì rất tốt, cuối tháng sẽ hỏi ý của Nghiêm tướng, nếu hắn thích, trăm đem tất cả mỹ nữ tiến cống đẩy hết cho hắn.”

“Ngô hoàng anh minh, thời gian không còn sớm, sợ là Bùi đại nhân cùng Nghiêm tướng sẽ nóng nảy, hoàng thượng mau vào đi thôi.”

Tiếng nói chuyện càng lúc càng xa.

Nơi hành lang gấp khúc –

Nghiêm Từ Trạh chỉ cảm thấy thịt bên hông bị hung hăng véo, hắn trấn định chịu đựng đau đớn, sau đó lại trấn định mở miệng: “Hãy nghe ta nói, chuyện Xuân Hạnh lâu.” Còn chưa nói xong, cẳng chân lại đau đớn nóng rát, hắn hừ hừ hai tiếng, lui về khoảng cách an toàn, không kiên nhẫn nói: “Rất cực nhọc có muốn nghe giải thích hay không?”

Cầm Dạ rốt cục nổi bão: “Chết đi, Nghiêm Từ Trạh, đi tìm chết đi!”

Bạn đang đọc truyện *Cầm Dạ Lai Phủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 55

Chuyện lập thái phó khác, nói lớn không lớn nói nhỏ không nhỏ, nhưng nghĩ đến việc tân hoàng quá ham chơi, việc chọn người như trước đáng giá suy nghĩ thận trọng. Cho nên khi tiểu hoàng đế gây sự muốn Bùi Diệc Hàn nhậm chức, gần đây Cửu vương gia thân long thấy đầu không thấy đuôi không hiểu sao lại xuất hiện ở tướng phủ, có lẽ do nghe được chút tiếng gió, vội đến ngăn cản.

Về phần Bùi Diệc Hàn, ngồi nửa khắc đã không thấy tăm hơi bóng dáng, vội vàng gửi lời từ biệt với hoàng đế rồi rời đi trước.

Nay cửa tướng phủ còn lại bóng dáng hai cao một lùn, Trì Nguyệt Hằng khuyên can Trì Nhược Thần lên xe ngựa mãi, đối phương lại còn chơi xấu, ồn ào nói không cho Bùi Trang Nguyên giảng bài sẽ không làm hoàng đế nữa. Điều này chọc tức Cửu Vương gia của chúng ta, giờ này khắc này thân ở Nghiêm phủ nhiều phó dịch, mặc dù đóng cửa, cũng khó tránh khỏi người khác nghe lén, vì tránh cho uy nghiêm hoàng gia quét rác, hắn chỉ có thể giả vờ đồng ý trước, rồi sau đó phải lập tấu chương mới được cho là chính thức tiền nhiệm.

Kỳ thật đây chẳng qua chỉ là kế sách kéo dài, đến lúc đó trở về cung, làm cho Mẫn thái hậu khuyên bảo tiểu tử nghịch ngợm này. Trì Nguyệt Hằng nghĩ như thế, nghiêng đầu liếc mắt nhìn Nghiêm Từ Trạh đứng không hé răng một cái, chợt thấy cổ quái, xưa nay Nghiêm đại Tể tướng mặt người dạ thú lại bị vậy trong trạng thái mờ mịt, nhìn qua có chút phiền chán, thậm chí còn hơi khó chịu.

Thật là ngạc nhiên, chuyện gì có thể làm cho người tâm cao khí ngạo bậc này thất bại.

“Nghiêm tướng, sao nhìn ngài như mất hồn mất vía thế?” Nhặt quả cầu bèo tròn kia vào cổ kiệu sau, Trì Nguyệt Hằng tạm thời buông bỏ tâm tình lo âu, trêu chọc Nghiêm Từ Trạm: “Chẳng lẽ phu nhân không cho ngài vào phòng?”

“Cửu Vương gia vẫn nên quan tâm đến mình đi.” Ngừ điệu lạnh lùng.

“A, bị bốn vương nói trúng rồi sao.” Trì Nguyệt Hằng nhướn mày, khề cười nói: “Trước đây vẫn luôn bày bộ mặt người chết cho bốn vương nhìn, bây giờ lại xuất khẩu phản pháo, chắc chắn, trong lòng Nghiêm tướng có quỷ sao.....” Hắn vừa cười vừa kéo mình xe ngựa xuống, đứa bé bên trong thỉnh thoảng lại vươn cái tay béo, như có như không gãi ông tay áo hắn.

“Hoàng Thượng, còn có gì phân phó?” Bất đắc dĩ thở dài.

Trì Nhược Thần kéo cổ hắn, nhỏ giọng nói: “Cửu ca, hóa ra thế tử của Nghiêm tướng chẳng những không có nhan sắc, còn rất hung hãn.”

“.....” Trì Nguyệt Hằng dở khóc dở cười, quay đầu nhìn về phía người bên cạnh, hắn đang cau mày, giống như nghe thấy lời nói của hoàng đế, khuôn mặt thanh thoát nhìn qua hơi uẩn giận. Cảnh tượng này cũng làm Trì Nguyệt Hằng rất ngoài ý muốn, nếu không phải ngay sau đó lại nhanh chóng hồi phục biểu tình yên tĩnh không gọn sóng, thật sự hắn sẽ nghĩ rằng người này vì kiêu thế mà chống đối quân chủ.

“Hoàng Thượng, thời gian không còn sớm.” Thường Hi làm hết phận sự nhắc nhở.

“Ừm.” Trì Nhược Thần ứng một tiếng, lại chui đầu ra, nghiêm mặt nói: “Cửu ca, trăm hiểu vì sao huynh vội vã tìm đến tướng phủ, lòng trăm đã định, chuyện Bùi Diệc Hàn làm thái phó huynh không cần khuyên trăm.” Nói xong vung tay lên về phía thiếu niên bên cạnh, người nọ hiểu ý kéo dài âm: “Khởi kiệu—”

“Thần kính đưa hoàng thượng hồi cung, Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế.”

Hoa kiệu càng lúc càng xa, xoay người, hai người đều thay bằng biểu tình có chút dăm chiêu.

Sắc mặt Trì Nguyệt Hằng càng khó chịu, trong trí nhớ của hắn, Trì Nhược Thần luôn là đứa bé ngoan túm góc áo hắn, ham chơi tùy hứng, giống như vĩnh viễn cũng không lớn lên, nhưng lời nói vừa rồi, giữa những hàng chữ đều lộ ra kiên định, đó không phải là điều tầm thường, rõ ràng là uy nghiêm của quân vương, không chấp nhận người khác có chút phản kháng.

Chẳng lẽ, gần đây, hắn đã bỏ qua sự trưởng thành của đứa bé sao, hay là.....

“Tên trạng nguyên hai khoa văn võ này rất khó lường.” Nghiêm Từ Trạm bỗng nhiên mở miệng.

Trì Nguyệt Hằng mỉm cười: “Xem ra Nghiêm tướng có cùng suy nghĩ với bốn vương, bỏ qua chuyện rốt cuộc Bùi Diệc Hàn tài hoa cỡ nào, chỉ cần nói đến chiêu số giết giặc trúng gió bên tai quân vương, ta và ngài đều không theo kịp.”

“Nghe nói ngày ấy thi Đình hắn xuất khẩu thành thơ, kĩ kinh tứ tào, ngay cả Tổng Chính Thanh luôn luôn hà khắc cũng khen không dứt miệng.” Khẩu khí Nghiêm Từ Trạm thân nhiên: “Tài tử đồng thời đỗ trạng nguyên hai khoa văn võ cũng không nhiều, trăm năm qua chỉ có hai vị.” Một trong số đó, là phụ thân của hắn.

[kĩ kinh tứ tào: tài hoa làm cho mọi người đều kinh ngạc]

“Thế thì sao?” Trì Nguyệt Hằng tiếp lời, lập tức huyết một tiếng sáo, cách đó không xa đột nhiên lao ra một con ngựa, lông mao đỏ sậm, thân thể mạnh mẽ, nhanh như điện chớp, sau đó nâng móng trước lên, vểnh vàng dừng lại trước mặt hắn. Hắn xoa lưng ngựa, giống như lơ đãng nói: “Nghiêm tướng có cảm thấy địa vị của mình tràn ngập nguy cơ hay không?”

Nghiêm Từ Trạm cười như không cười nheo mắt lại: “Hắn là người lo lắng chỉ sợ không phải vì thân, Vương gia mỗi ngày bồn ba vì quốc gia xã tắc, chẳng phải vẫn hy vọng giang sơn Đại Trì có thể củng cố sao, bề ngoài xem ra chỉ là ghé thái phó đổi chủ, nhưng kỳ thật tai họa ngầm sau lưng đến tột cùng như thế nào..... Vương gia nên rõ ràng hơn vì thân mới đúng.”

Trì Nguyệt Hằng trầm mặc, sau một lúc lâu mới mỉm cười: “Lần nào Nghiêm tướng cũng đứng đắn như vậy, thật sự là không thú vị, phu nhân không vì điểm này mà khác khẩu với ngài sao?”

Có chứ, vừa mới cãi nhau.

Nghiêm Từ Trạm nhớ tới khuôn mặt mỗi khi tức giận lại mặt đỏ tai hồng của cô gái nào đó, bỗng trở nên đau đầu, suy nghĩ nửa khác, đúng là vẫn còn tự khinh bỉ mình khác thường. Chẳng qua chỉ là một người đàn bà mới cưới vào phủ, nói sâu xa hơn, chính là mặt thám người khác phái vào, mình thật sự đã hơi dễ bụng, tiếp tục như vậy cũng không phải dấu hiệu tốt, chỗ nào nên phân rõ thì phải phân rõ, sau này nhất định không thể để nha đầu kia nắm cái mũi đất đi.

“Nghiêm tướng?” Thấy đối phương sững sờ, Trì Nguyệt Hằng không nhịn được nâng tay vỗ vai hắn: “Bốn vương thấy sắc mặt ngài không tốt lắm, chớ không phải là buổi tối làm lưng vất vả quá, cần phải bảo trọng thân mình nhé.” Hắn cười đến ý vị thâm trường.

Nghiêm Từ Trạm lạnh lùng trừng mắt nhìn hấn một cái, lập tức không hiểu sao lui nhanh về phía sau, chỉ vào xa xa chậm rãi nói: “Vương gia, cẩn thận.”

Cẩn thận cái gì? Trì Nguyệt Hằng hoài nghi xoay người, còn chưa đứng vững, đã nghe bên tai tiếng roi vút lên, gần như lướt vèo qua đầu hấn. Con ngựa chấn kinh, thét dài chạy đi, dây cương túm trong tay bất chợt siết thành một vệt máu, hấn đau hít một ngụm khí lạnh, giường mắt lại phát hiện trước mặt đứng một cô gái áo đỏ, nhất thời há hốc mồm.

“Tiểu tử thôi, rốt cục bốn tiểu thư cũng tìm được người.” Biện Lam giờ roi lên, ngữ điệu đặc ý: “Hôm nay ta thật muốn nhìn, ai có thể cứu được người!” Vừa dứt lời, đã hung ác quật một cái.

Trì Nguyệt Hằng chật vật né qua, theo bản năng nghĩ đến việc chạy trốn vào tường phủ, không nghĩ tới thẳng nhai Nghiêm Từ Trạm này đúng là hoàn toàn bị chó tha mất lương tâm, bỏ lại người bất lực như hấn đi trốn trước. Cước bộ nhẹ nhàng, mắt thấy bóng dáng hấn sắp biến mất sau cánh cửa, chỉ để lại một góc áo bên ngoài. chẳng qua một góc cũng tốt, Trì Nguyệt Hằng bất chấp tất cả, hai tay túm chặt tay áo người nào đó: “Nghiêm tướng, có nạn cùng chịu chứ, rốt cuộc ngài có coi bốn vương là huynh đệ hay không?”

“Không dám trèo cao.” Người nào đó lạnh nhạt bỏ lại một câu, phân phó thị vệ hai bên: “Người đâu, đóng cửa lại cho ta.”

“Không cần! Không cần! Nghiêm Từ Trạm, tên khốn này, ngày thường bốn vương đối đãi với người không tệ.” Trì Nguyệt Hằng tru lên, vội vàng tránh né thế công dày đặc, dù thế nào hấn cũng không dự đoán được vào lúc này sẽ đụng tới người đàn bà chanh chua kia.

Trước đó vài ngày nàng mở một cửa hàng vải ngay cạnh hiệu cầm đồ của hấn, ngày hôm sau đã hùng hổ lại đây khởi binh vắn tội, nói là hấn đoạt mồi làm ăn của nàng. Trời đất chứng giám! Hàng vải và hiệu cầm đồ hoàn toàn là hai việc làm ăn không liên quan đến nhau, ngay cả khách hàng cũng không giống nhau, sao có thể nói đến chuyện đoạt khách khứa? Ôn tồn giải thích nửa ngày nàng không nghe, vì thế hấn... ực... khoe khoang chút sắc đẹp, ai ngờ bị nểng là kẻ háo sắc chiếm tiện nghi của nàng, từ đó đến nay làm hại hấn chưa dám bước vào hiệu cầm đồ nữa bước.

“Tên tiểu nhân không biết xấu hổ này, có giỏi thì đừng trốn!” Biện Lam khề quát.

“Cô nương, chẳng lẽ tiểu sinh không né, đứng cho cô đánh sao?” Trì Nguyệt Hằng cười khỏ, thừa dịp cửa còn chưa đóng, tận dụng mọi thứ lùi người vào trong khe hở, uy hiếp thị vệ bên trong: “Đừng đóng! Mất mạng cũng đừng đóng!”

Nghiêm Từ Trạm đứng ở bên trong, khinh thường bĩu môi: “Không muốn sống thì cứ nghe hấn.”

Thị vệ hai mặt nhìn nhau, rất là mâu thuẫn.

Trì Nguyệt Hằng nắm chặt thời cơ, liều mạng huých vào bên trong, áy vậy mà cũng phá toang cửa ra, bởi vì xung lượng quá mạnh, hấn đặt mông ngã ngồi trên mặt đất, trong rủi có may lại lần nữa tránh được cây roi của người nào đó. Tay chân cùng sử dụng đứng lên, hấn túm chặt nam tử thanh nhã kia, nhe răng cười: “Nghiêm tướng, không ngại thì tạm thời làm tấm chắn của bốn vương đi.”

Nghiêm Từ Trạm phát tác bệnh khiet phích, ghét bỏ nhìn tay hấn: “Lòng bàn tay của người vừa bị bắn.”

“Hai người các người coi ta không tồn tại có phải không?” Biện Lam giữa đầu rảo bước tiến vào, lưu loát vung lợi khí trong tay, cười lạnh: “Ta còn tưởng người cầu cứu ai chứ, hóa ra là tên khốn lần trước làm ta khó xử trước mặt mọi người!” Nàng nhớ rõ rãnh mạch, người đàn ông này sai thị vệ của hấn đã thương rất nhiều huynh đệ của nàng, cũng tốt, món nợ này hôm nay tính cùng nhau.

Trì Nguyệt Hằng nhô đầu ra từ sau lưng Nghiêm Từ Trạm, nghiêng mặt chế nhạo: “Nghiêm tướng, ngài xem, bây giờ chúng ta ngồi cùng một thuyền rồi.”

Biện Lam cười nhạo: “Không phải anh cũng chẳng phải em.” Nói xong, bàn tay giờ lên, một roi hung hăng phang xuống. Cây roi này có xước mạng rô, một khi đánh trúng sẽ đâm vào da thịt, huyết nhục mơ hồ. Nàng là đại tiểu thư được chiều chuộng tính tình nông nổi, xuống tay không biết nặng nhẹ, tất nhiên cũng không hiểu đạo lý thủ hạ lưu tình.

Giờ này khắc này, chỉ mảnh treo chuông, mặc dù Nghiêm Từ Trạm muốn gọi Tích Kì cũng không kịp, chỉ có thể vô duyên vô cớ hứng chịu, triều phục cùng trung y bị quật rách, nháy mắt ngực bụng đã da tróc thịt bong, máu chảy ra ngoài rùng rùng.

“Thiếu gia!” Điều Thủ Nghĩa vội vàng đuối tới sợ đến mức sắc mặt trắng bệch, chỉ thiếu không ngất xỉu tại đương trường mà thôi, vừa thấy chủ tử nhà mình bị thương, vội vàng khởi động tinh thần lạnh lùng nói: “Người là đã nha đầu nhà ai, dám làm càn với Cửu Vương gia và tể tướng đương triều!”

Biện Lam nghe xong, đương trường sừng sốt, roi dài như cũ hơi giờ ở không trung, không có động tác tiếp theo.

Điều Thủ Nghĩa đau lòng đỡ lấy Nghiêm Từ Trạm, quát thị vệ đang gây ra như phồng: “Nhanh đi thông tri thiếu phu nhân, nhanh đi chứ!”

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Dạ Lai Phủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56

Khi Diêu Thủ Nghĩa vội vàng bước vào hậu viện, Cẩm Dạ đang nằm ở tháp trúc trong lương đình, chuỗi ngọc quạt tròn bị bẻ thành hai đoạn, một đoạn đặt trong lòng bàn tay vuốt ve, còn nòng phe phẩy chiếc quạt ngấn cùn còn lại, trong lòng tràn đầy hờn dỗi, không biết nên phát tiết như thế nào, nghe thấy tiếng bước chân nàng quay đầu, sau khi thấy rõ người tới nàng liền nâng dậy thân mình nói: “Lão Diêu, sao đầu đầy mồ hôi thế kia, có việc gì vậy?”

“Thiếu phu nhân, thiếu gia..... ngài.....” Vì tình thế cấp bách ông cư nhiên lắp ba lắp bắp.

Cẩm Dạ ngồi dậy, nhíu mày: “Làm sao vậy, lão Diêu, có chuyện gì thì nói ra, ắp a ắp ứng làm gì.”

“Thiếu gia bị người ta bắt nạt!” Diêu Thủ Nghĩa nghẹn đỏ mặt, cuối cùng nói được một câu đầy đủ, sau đó bức thiết nhìn đối phương chăm chăm: “Người mau đi xem một chút đi.” Tuy rằng thiếu phu nhân nhìn qua có vẻ yếu không thể ra gió, dù có ra thật cũng chẳng sử dụng được gì, nhưng tốt xấu nàng là người trong lòng của thiếu gia, có nàng ở đó, ít nhất trong lòng thiếu gia sẽ dễ chịu một chút.

“Bị bắt nạt?” Cẩm Dạ nghe thấy như lọt vào trong sương mù, ở trong mắt nàng, thằng nhãi Nghiêm Từ Trạm này khôn khéo hơn người, cả bụng ý nghĩ xấu, thân là Tề tướng địa vị cao, ngoại trừ khuyết điểm không có võ công, gần như không chê vào đâu được. Nếu muốn hắn chịu thiệt, trừ phi đụng tới tường hợp không đúng dịp, ví dụ như, gặp phải ai đó không biết thân phận hắn lại là võ lâm cao thủ đồng thời còn gây sự bừa bãi..... Điều kiện tiên quyết chính là Tích Kì không ở bên cạnh.

“Là thật!” Thấy cô gái trước mắt có vẻ mặt hoài nghi, Diêu Thủ Nghĩa gấp đến độ giậm chân: “Có một nha đầu điều ngoa gây sự ngoài cửa, hình như tìm Cửu Vương gia trả thù.....”

“Nếu là kẻ thù của Cửu Vương gia, vậy sao lại liên lụy đến phu quân?” Cẩm Dạ khó hiểu, theo đạo lý mà nói, người nào đó cũng không phải loại anh hùng hảo hán bằng hữu gặp nạn thì mình xuất thủ tương trợ, huống chi, Trì Nguyệt Hằng chắc hẳn không được coi là bằng hữu của hắn mới phải.

Nhưng nói đi phải nói lại, về phẩm hạnh của lão nô này trong Nghiêm gia, nàng luôn rõ ràng, làm việc ổn trọng tuân thủ quy củ nghiêm ngặt, ít khi có lúc đại loạn đầu trần tuyến, có thể làm cho ông ấy nóng nảy như vậy, tất là chủ tử Nghiêm phủ gặp chuyện không hay.....

Vừa nghĩ như vậy, Cẩm Dạ không dám chậm trễ nữa, nhanh chóng sửa sang lại váy áo rồi lập tức đứng dậy: “Đi.”

Hai người hấp tấp chạy đến tiền thính, từ xa đã nhìn thấy trên đại môn nước son màu đỏ dựa một bóng dáng xanh đen, hơi cúi thắt lưng tay ấn bụng, dường như bị thương.

Lòng Cẩm Dạ lạnh ngắt, bước chân nhanh hơn, Diêu Thủ Nghĩa đi theo phía sau, chỉ chỉ vài nha hoàn đứng xem náo nhiệt, cả giận nói: “Một đám đứng đó làm gì, chuẩn bị nước ấm và kim sang được ta dọn chưa, còn không mau đi!”

Thấy tổng quản xưa nay hòa ái tỏ ra lạnh thấu xương như thế, bọn nha đầu khiếp sợ, chó có lên tiếng nhanh chóng tỏa ra bốn phía.

Cẩm Dạ tóm lại một hạ nhân chạy qua bên cạnh nàng, thấp giọng phân phó vài câu rồi khẽ nâng làn váy đi về phía trước, có chút vội vàng, mắt đi về tào nhả ngày thường. Nàng cũng không hiểu đến tột cùng vì sao mình hoảng hốt, chỉ hơi hối hận vừa rồi cùng lão Diêu lãng phí thời gian nói chuyện vô nghĩa, lẽ ra nàng đã tới sớm, chẳng phải sao.

Đội đến đi tới trước mặt hắn, mới phát hiện tình huống nghiêm trọng hơn nàng tưởng tượng, hai chữ “bắt nạt” trong miệng Diêu Thủ Nghĩa quả thật quá mức không rõ ràng, nàng có thể nhìn thấy máu tươi tràn ra, gần như tong tong nhỏ xuống đất, nỡ rộ một mảnh đỏ sẫm.

“Nàng tới làm gì? Chẳng phải sớm bảo nàng trở về phòng sao.” Nghiêm Từ Trạm quay đầu lại, khẩu khí nghe qua dường như có chút hờn giận.

Cẩm Dạ sững sốt, không rõ lửa giận của hắn từ đâu mà đến, nhưng cái miệng bất mãn của đối phương vẫn như cũ chọc giận nàng, nàng có lòng tốt làm tròn nghĩa vụ quan tâm của thế tử, ai ngờ hắn lại hất vào đầu nàng một thùng nước lạnh, thật là giận quá.

“Ta đến xem chàng đã chết chưa.” Lửa giận bốc lên, nàng cũng đánh phải vậy, cúi người đi qua bên tai hắn dặt ra lời nói ác liệt: “Có điều xem ra, hình như chàng vẫn rất sinh long hoạt hổ.”

Nghiêm Từ Trạm liếc nàng một cái, thân nhiên nói: “Nhờ phúc của nàng.”

Cẩm Dạ cắn chặt quai hàm, một bụng hỏa, cái này gọi là gì chứ! Nàng bức bối muốn quay đầu rồi đi, nhưng thoáng nhìn đáng vẻ hắn trắng bệch nghiêm mặt lại cố nén đau, nàng không thể nào cất bước nổi. Ánh mắt hạ xuống, đảo qua bàn tay hắn đặt trên bụng, phần da thịt không có vải che khuất có thể nhìn thấy rõ ràng, miệng vết thương kia khá dài, da thịt huyết nhục mơ hồ.

Roi?

Nàng sợ run một chút, sắc mặt ngưng trọng điểm huyết cảm máu trên người hắn, lập tức nhẹ giọng phân phó với Diêu Thủ Nghĩa bên cạnh: “Lão Diêu, ông đỡ phu quân trở về phòng.”

“Nàng muốn làm gì?” Nghiêm Từ Trạm dùng sức tóm chặt tay nàng, nói từng chữ một: “Giao cho Tích Kì xử lý.”

Cẩm Dạ hí mắt: “Nếu Tích Kì ở đây, sao chàng lại bị thương?” Nói xong nàng đẩy ra tầng tầng thị vệ che trước người, bên ngoài cũng không có quá nhiều người xem náo nhiệt, có lẽ do cổ kỵ danh hào tướng phủ, sợ gặp phải phiền toái. Cẩm Dạ đứng trên thềm đá, liếc mắt một cái đã phát giác ra bóng dáng màu đỏ nổi bật, là đại tiểu thư Biện gia, tay cầm roi dài, tư thái kiêu căng, bắt mắt dĩ biểu tình lại có chút sợ hãi, cùng với tư thế oai hùng hiên ngang này không hề thích hợp.

“A, là tỷ!” Biện Lam vươn dài cổ gọi to về phía Cẩm Dạ, nói xong lại hung tợn trừng mắt một vòng thị vệ chung quanh đang chậm rãi tới gần, luống loát vung roi: “Các người cách bà cô xa một chút!”

Bọn thị vệ xanh mặt, bắt đầu lùi về phía sau vài bước, kỳ thật đám đàn ông này căn bản đều là người võ nghệ cao cường, nhưng binh khí của Biện Lam linh mãnh ngoài ý muốn, ngay cả lực sát thương cũng cao hơn roi bình thường rất nhiều, thoáng bị roi đảo qua đã da tróc thịt bong, bọn họ không dám hành động thiếu suy nghĩ, chỉ có thể uất ức đứng nhìn.

Cẩm Dạ áp chế cảm xúc đang sôi trào, chậm rãi phe phẩy quạt tròn, gió lạnh nổi lên cũng không thể làm dịu đi nửa phần cơn tức, nàng lạnh lùng nhìn chăm chăm cô gái không biết tại và đến nơi, chỉ cảm thấy tức giận trào lên trong lòng. Chưa nói chuyện ra mặt thay hấn, nàng có cảm giác vật sở hữu của mình bị người khác xâm phạm.

“Nghiêm phu nhân, an tâm chờ nóng.” Đột nhiên có một bàn tay ngăn trước mặt.

Cẩm Dạ ngẩng đầu, ánh vào mi mắt là một gương mặt tuấn lãng, nàng không chớp mắt đi sát qua người hấn, lạnh lùng bỏ lại một câu: “Nghe nói là Vương gia rước lấy phiến toái, vì sao không tự mình giải quyết?”

“Là bốn vương sơ sẩy.” Trì Nguyệt Hằng lắc đầu, đi nhanh tiến lên, một phen túm cổ tay nàng: “Có điều Nghiêm phu nhân này, đây chính là cửa tướng phủ, nhiều ánh mắt nhìn chăm chăm lắm đấy.” Hấn có ý chỉ bảo, nếu ngày hôm sau kinh thành truyền ra phu nhân Tể tướng ở trước cửa nhà mình ra tay quá nặng, đến lúc đó toàn bộ Nghiêm gia tất nhiên không thể nhìn thấy ánh sáng.

Cẩm Dạ dừng lại, sau một lúc lâu mới mỉm cười: “Thề xác và tinh thần của ta đều biết đúng mực, không nhọc Vương gia lo lắng.” Nàng đến gần vòng vây, đẩy ra vài người gần nhất, thân nhiên nói: “Các người đi xuống cả đi.”

Thị vệ chần chừ: “Thiếu phu nhân, này.”

“Đi xuống! Ta xử lý.” Ngự khí Cẩm Dạ mạnh hơn.

Mọi người gục đầu xuống, yên lặng thối lui.

Biện Lam vui sướng: “Ta biết tỷ tỷ khác bọn hấn mà, tỷ tỷ sẽ không trách ta chứ, tuy rằng ta nhất thời xúc động đã thương phu quân của tỷ, nhưng ai bảo hấn tự chủ trương che trước tên háo sắc kia, roi của ta không có mắt, tất nhiên không rút lại được.”

“Tên háo sắc?” Cẩm Dạ quay đầu, liếc mắt Trì Nguyệt Hằng.

Biện Lam gật đầu: “Chính là tên Cửu vương gia không biết chui ra từ chỗ nào ấy, ai biết là thật hay giả.”

“Người đi theo ta.” Cẩm Dạ ngắt lời nàng, dẫn đầu đi trước, Biện Lam chần chờ một chút, sau đó cuộn roi đi theo.

Trì Nguyệt Hằng không cam lòng, ở phía sau kêu to: “Nghiêm phu nhân, chớ để nha đầu điều ngoa thương tổn mệnh quan triều đình này chạy thoát.” Rõ ràng hấn bị lãng phí thời gian buổi trưa nhân nhả, hiệu cảm đồ cũng không thể về, ngay cả tên Nghiêm Từ Trạm khó hầu hạ này cũng bị thương, lúc trước không muốn bại lộ thân phận mới tìm mọi cách nhường nhịn nàng, ai ngờ lần này nàng dám to gan lớn mật theo dõi hấn, nếu không cho nàng nếm thử sự lợi hại của hấn sợ là sẽ khó lường.

“Cửu Vương gia để ý như vậy, không bằng ngài đến giải quyết việc này đi.” Lúc sắp quặt vào ngõ nhỏ Cẩm Dạ chậm rãi dừng bước.

Trì Nguyệt Hằng nhìn cây roi dài trong tay Biện Lam, cười đến miễn cưỡng: “Không cần, bốn vương tin tưởng Nghiêm phu nhân.”

.

Ngõ nhỏ này đi sâu vào là ngõ cụt, không ít chạc cây cổ thụ hai bên đầu tường vươn vào, che đi không ít ánh nắng, cũng khiến cho ánh sáng so với bên ngoài âm u hơn.

Khuôn mặt Biện Lam toét ra nụ cười ngọt ngào, đi theo phía sau lú lú: “Tỷ tỷ, tỷ muốn dẫn ta đi đâu thế, từ ngày ấy ở Nghê Thường các, không được gặp lại tỷ tỷ, ta còn muốn tỷ tỷ chỉ điểm cho ta nhiều hơn một chút.”

“Chỉ điểm cho người?” Cẩm Dạ thanh lãnh xoay người, dương tay vung ra một cái tát, lạnh lùng nói: “Hôm nay ta sẽ tận tình chỉ điểm cho người.”

Biện Lam không phòng bị, bị tát vừa vặn, vì đối phương không khống chế lực, làn da mềm mại của nàng ta nhanh chóng nổi vết hồng, thân thể cũng suyết mất cân bằng, chặt vật bám lấy tường, nàng phần nộ vung roi quát: “Cô làm gì đấy!”

Cẩm Dạ bĩu môi: “Không cần lãng phí sức lực, người biết người không đánh được ta.”

“Ta. Ta.” Biện Lam tức đỏ mặt, từ nhỏ đến lớn chưa có ai dám động thủ với nàng, nàng là đứa con gái duy nhất trong nhà, phía trên có bảy ca ca, từ khi ra đời đã được mọi người nâng niu trong lòng bàn tay, đã bao giờ chịu khuất nhục như vậy. Nhưng theo như lời đối phương, nàng không phải đối thủ của nàng ta, lúc trước ở Nghê Thường các nàng cũng đã biết chênh lệch giữa hai người, bây giờ cho dù trong tay có vũ khí cũng không nhất định đánh thắng được.

Càng nghĩ càng khó chịu, càng nghĩ càng đau lòng, cuối cùng, vị đại tiểu thư chỉ biết kêu ngoạ ngoạ tàng này bị tức khóc, như một đứa trẻ giậm chân: “Ta muốn hót cho cha ta, đến lúc đó phải cao thủ lại đây, các người cứ chờ đấy!”

Cầm Dạ châm chọc cười, lười tốn võ mồm với nàng ta, mũi chân mượn lực đạp lên tường gạch, xoay người định vron tay chụp lên vai Biện Lam, sắc mặt nàng ta trắng nhợt, gập thắt lưng né qua, bất chấp tất cả, nhấc cao chân chạy ra phía ngoài, vừa chạy vừa mắng: “Ta sẽ không bỏ qua cho cô, một ta gọi cô một tiếng tỷ tỷ, đồ đàn bà chanh chua.....” Còn chưa chạy ra được vài bước, trong tay đã không còn gì, cúi đầu nhìn lại, chiếc roi đặc chế kia đã rơi vào tay người khác.

“Trả lại cho ta!” Biện Lam luyến tiếc bảo khí này, dừng cước bộ.

Cầm Dạ ác ý cong môi, nhanh chóng tới gần nàng ta, sau đó cầm roi vung lên, tiêu sái quay hai vòng, cuối cùng cô tay rung lên, cây roi gào thét lướt qua tai Biện Lam, đâm thủng bức tường phía sau.

Rầm rầm, đá vụn rơi xuống như bột phấn.

Biện Lam mờ to mắt, số chết trùng mắt cô gái thon gầy cao hơn nàng nửa cái đầu, trong lòng hối hận không thôi, sớm biết như thế, sẽ không chọn lúc này tìm đến tên háo sắc kia, chọc giận hắn còn được, lại còn chọc giận nữ chủ nhân tương phủ, thật đúng là khó giải quyết.

Cầm Dạ mỉm cười: “Muốn so roi với ta à, ta thấy có vẻ ta vẫn giỏi hơn một chút.” Nói xong sắc mặt phát lạnh, hung hăng vung tiếp một cái tát nữa, vẫn đánh cùng một chỗ, gương mặt thanh thoát trời cho trong nháy mắt sưng lên.

Biện Lam ôm quai hàm, nghiến răng nghiến lợi: “Mụ đàn bà đánh đá này, cô đúng là mụ đàn bà đánh đá.”

“Một cái tát kia, là đánh thay phu quân ta, cái tát này, là đánh cho chính người.” Khi Cầm Dạ nói chuyện, còn thối thối lòng bàn tay, hôm nay quả thật nàng hơi nóng tính, bỏ qua chuyện Nghiêm Từ Trạ bị thương, nha đầu Biện gia này hoàn toàn vượt qua giới hạn chịu đựng của nàng, làm nàng khó có thể khác chế vì nàng ta mà dạy dỗ một phen.

“Không tới phiên cô giáo huấn ta!” Biện Lam rống to, trong mắt còn sưng nước mắt, quật cường không chịu lùi xuống.

Cầm Dạ cười lạnh: “Ta thấy ở trong mắt người, khắp thiên hạ cũng chẳng có ai đủ tư cách giáo huấn người, không khó đoán ra, nói vậy người có cặp cha mẹ từ nhỏ đã tình nguyện thu dọn cục diện rồi rầm cho người, gặp phải họa lớn họa nhỏ đều có thể thay người giải quyết.....”

“Đúng vậy thì sao? Người ghen tị với ta chắc.” Biện Lam vung nắm tay nhỏ.

Cầm Dạ không nói, sau một lúc lâu lại đột nhiên cười khê: “Ta nghĩ, cuối cùng có một ngày, Biện gia sẽ bị hủy hoại trong tay người.” Nói xong, nàng chậm rãi túm roi, trả nó cho đối phương: “Cầm lấy, ta không muốn nhìn thấy người nữa.”

Biện Lam dùng sức túm chặt, ngo ngác nhìn bóng dáng của nàng một lúc lâu, bỗng nhiên đuổi theo, kéo lấy tay áo nàng cả giận nói: “Những lời cô nói có ý gì, dựa vào đâu mà nói ta sẽ hủy Biện gia?”

“Ta lười nói với người.” Cầm Dạ tránh thoát tay nàng, không quay đầu lại đi về phía trước, không có ý muốn giải thích.

Biện Lam không buông tha, nhanh chóng tiến lên ngăn cản đường đi của đối phương: “Cô không nói rõ ràng, ta sẽ không cho cô đi.”

Cầm Dạ rốt cục không còn kiên nhẫn, đưa tay đẩy nàng ta ra: “Còn phải nói? Đến tốt cùng trong đầu người nghĩ gì, báng hiệu tướng phủ lớn như vậy, người không nhìn thấy, bên hông Cửu Vương gia rõ ràng có ngọc bội hoàng gia, người cũng không nhìn thấy. Người cho rằng Biện gia các người có thân phận gì, có thể đấu với tể tướng quyền khuynh hướng đã sao, có thể thắng nổi Vương gia phụ chính một tay che trời sao, ta nên cười người quá hỗn nhiên, hay là quá ngu muội? Người có biết không, chuyện hôm nay, chỉ cần Cửu Vương gia tâu với Hoàng Thượng, Biện gia các người sẽ có kết cục như thế nào.”

“Ta.....” Biện Lam cắn chặt môi, bắt đầu không khống chế được nước mắt.

Cầm Dạ lắc đầu: “Thu hồi sự kiêu căng điêu ngoa của người lại, tự giải quyết cho tốt.”

Bạn đang đọc truyện *Cầm Dạ Lai Phủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 57

Thành thân với Nghiêm Từ Trạ đã một tháng, có khi Cầm Dạ cảm thấy kỳ quái, người này đối với người khác bạc tình lạnh nhạt thì thôi, cổ tình đối với

bản thân hẳn càng lạnh nhạt, ví dụ như tình cảnh nàng nhìn thấy trước mắt khi chọc thủng cửa sổ –

Điều Thủ Nghĩa đầu đầy mồ hôi đứng bên cạnh, lấy cây kéo cắt một miếng băng thật dài, lại không biết xuống tay từ đâu. Miệng vết thương nhìn ghê người như vậy, ngay cả nha hoàn bưng chậu đồng đứng bên cũng trắng bệch mặt, nhưng mặt người nào đó vẫn không chút thay đổi, tùy ý đại phu vẩy thuốc bột cầm máu trên người hắn.

Phần lớn thuốc chữa thương có thành phần kích thích, lúc trị liệu dài lên vết thương, có thể tưởng tượng được cảm thụ của Nghiêm Từ Trạm giờ phút này..... Có điều tuy đau đớn như vậy, nhưng khuôn mặt kinh diễm vô song kia vẫn không sợ hãi, ngay cả nàng nhìn thấy cũng có chút không đành lòng, hơi hơi quay đầu sang một bên.

Nói đi phải nói lại, kỳ thật hành vi nhìn lên của Cẩm Dạ bây giờ thật không thú vị, tướng phủ cũng coi như một nửa nhà nàng, mọi người nói xem, ở trong nhà mình mà phải lên lút như vậy sao, nhìn phu quân của mình mà còn phải chọc thủng cửa sổ giấy.....

Bất đắc dĩ nàng chính là kiểu người mất tự nhiên đến tận xương tủy, nghĩ đến dáng vẻ Nghiêm Từ Trạm phụ nữ nói chuyện với nàng nàng lại tức, vì thế nàng ở trước cửa phòng ngủ tới tới lui lui ba lượt, hy vọng ai đó có thể phát hiện ra nàng rồi nàng sẽ thuận nước đẩy thuyền mà vào phòng..... Đáng tiếc không thành công, có lẽ mọi người trong phòng đều đặt hết lực chú ý lên người Nghiêm Từ Trạm, do vậy không ai chú ý tới người đang sống sờ sờ có ý tạo ra động tĩnh này.

Thật sự là quá vớ vẩn.

Cẩm Dạ nắm chặt khăn tay, hung hăng xoay người muốn rời đi, dù sao nàng chỉ thuận tiện đi ngang qua mà thôi, cùng lắm là đến xem dáng vẻ thống khổ gãy dựa của hắn, cái gọi là quan tâm để ý thật sự chẳng liên quan gì đến nàng cả.

Đúng, chính là như vậy.

Vừa nghĩ như vậy, nàng càng buộc chính mình phải rời đi, nàng ngẩng đầu, bước chân nhanh hơn đi ngang qua trước phòng..... Ai ngờ lúc này đánh bậy đánh bạ, không khéo gặp phải lúc Điều Thủ Nghĩa quay đầu, lại không khéo phát hiện thiếu phu nhân có dáng vẻ khả nghi, lúc này ông liền bước đến cao giọng gọi: “Thiếu phu nhân, người tới rồi.”

“.....” Không, thật sự nàng chỉ đi ngang qua mà thôi.

“Mau vào, lão nô còn đang nghĩ, rốt cuộc người đi đâu rồi.” Điều Thủ Nghĩa nhét tấm băng gạc kia vào tay nàng, lập tức giống như ném được cục khoai lang nóng bỏng tay, thoải mái thở dài một hơi: “Thiếu phu nhân, ngài bôi thuốc cho thiếu gia đi.”

“Vì sao?” Cẩm Dạ hỏi lại theo bản năng, sau đó tầm mắt đối diện với ánh mắt người nào đó bắn tới, đôi mắt đen tuyền như mực kia hẹp dài xinh đẹp như trước, nhưng ở trong mắt nàng, không hiểu sao lại thêm chút lạnh lẽo vèo vèo vụt qua.

Hắn nhìn nàng như vậy là có ý gì?

Sau một lúc lâu, Cẩm Dạ không có tiết khí khuất phục: “..... Được, để ta.” Nàng vào phòng, cúi đầu đứng bên cạnh hắn, đem băng gạc đặt lên mặt bàn, theo chỉ thị của đại phu bôi thuốc mỡ lên.

“Vì này là Nghiêm phu nhân phải không?” Đại phu tuổi trung niên có chòm râu dê vén tay áo, nhanh chóng thu dọn hòm thuốc, bận rộn nhưng không quên nói chuyện: “Tiểu nhân đã xử lý tốt miệng vết thương cho Nghiêm đại nhân, đến lúc đó phiên phu nhân thay ngài ấy quấn băng gạc, mỗi ngày bôi một lần, kiêng những món cay và ngọt.”

Nghe được chữ “ngọt”, Nghiêm Từ Trạm hờn giận nhíu mày.

Đại phu sợ tới mức run run, chỉ kém không ném hòm thuốc xuống đất rồi trúng chân mình, ông trời ơi, sao lại gặp phải trường hợp khó giải quyết như vậy, bệnh nhân quả thực khó hầu hạ đến cực điểm, không cho phép tiếp xúc đến làn da dù chỉ một cọng lông, lại càng không cho phép quá mức gần sát hắn. Trời đất! Ông chỉ là một đại phu thay người chữa bệnh, không phải thần tiên có thể cách không bằng bó, không tới gần người bệnh sao có thể làm nghề y?

[cách không bằng bó: giống như kiểu cách không điểm huyết, không chạm vào người mà vẫn băng bó được cho bệnh nhân]

May mà trong thời khắc mấu chốt, cứu tinh xuất hiện, không nghĩ tới Nghiêm tướng sinh ra chớ gần này lại cưới một người vợ, nhìn qua mảnh mai yếu ớt, chỉ sợ bình thường ăn không ít đau khổ.

Đại phu đồng tình liếc mắt nhìn Cẩm Dạ một cái, lập tức cúi lưng lui tới cạnh cửa: “Nghiêm đại nhân Nghiêm phu nhân, nếu không có chuyện gì khác, vậy lão phu xin cáo từ trước.” Nói xong không đợi mọi người đáp lại đã vén y bào chạy như điên.

Điều Thủ Nghĩa sững sờ sau một lúc lâu, vội vàng đuổi theo: “Tiền chữa bệnh, tiền chữa bệnh nữa, đại phu!”

“Chữa bệnh từ thiện, không lấy tiền –” Phía xa, truyền đến một câu như vậy.

Cẩm Dạ thở dài, lại thành công dọa chạy một người, có một số kẻ, sinh ra đã có loại khí thế này, không cần võ nghệ tuyệt luân, cũng không cần thân hình to lớn, chỉ cần một ánh mắt, có thể làm khiếp sợ một đám người, tựa như Nghiêm Từ Trạm, hắn chính là kiệt xuất trong các nhân tài.

“Nàng còn thất thần làm gì.” Thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng, phá vỡ yên tĩnh.

“Nóng thế.....” Nàng nhỏ giọng nói thầm, tùy tay cầm lấy tấm băng gạc bên cạnh, đo chiều dài miệng vết thương, chuẩn bị băng bó cho hấn, khi cúi thất lưng lại thấy hơi không tiện, vì thế hỏi ý kiến đối phương: “Chàng có thể đứng lên không?”

Nghiêm Từ Trạm trừng mắt nàng, khinh thường nói: “Phiền.” Ngoài miệng nói như vậy, thân mình lại vẫn đứng lên theo lời, dựa vào cạnh bàn, thản nhiên nói: “Nàng đừng có tay chân vụng về đấy.”

Chàng mới tay chân vụng về! Cẩm Dạ dùng sức, rắc thuốc lên, động tác hơi mạnh, vì thế thành công nghe được người nào đó kêu rên, nàng cười mặt mày cong cong: “Thực xin lỗi, phu quân, thiếp thân không cẩn thận, để chàng chịu khổ rồi.”

Tuyệt đối là nàng cố ý..... Nghiêm Từ Trạm lui nửa bước, bắt đầu gọi người: “Lão Diêu, lão Diêu!”

“Có lão nô!” Diêu Thủ Nghĩa thở hổn hển chạy vào cửa, vừa rồi đuổi theo đại phu kia sức cùng lực kiệt, ai ngờ đối phương lại giống như con ngựa hoang thoát cương, thật sự ông không nghĩ tới, người sắp năm mươi tuổi, cũng có thể chạy trốn mạnh mẽ như vậy.

Nghiêm Từ Trạm mân môi mông: “Lão Diêu, ông tới làm tiếp.....” Còn chưa nói xong, đã bị tiếng nói của cô gái đang cười duyên ngắt lời: “Diêu quản gia, ta muốn ở bên cạnh phu quân trong chốc lát, vậy nên không muốn bị người khác quấy rầy.”

Diêu Thủ Nghĩa hiểu ý cười, chỉ chỉ tiểu nha hoàn trong góc: “Xuân Đào, theo ta ra ngoài.” Ông là lão quản gia thức thời, sao có thể không hiểu ý của chủ nhân, tuy rằng nhìn qua thiếu gia hơi vội vàng xao động, nhưng theo ông thấy, ước chừng do bị thương nên tâm tình không tốt, chỉ cần thiếu phu nhân ở bên cạnh, tất nhiên sẽ nhanh chóng khỏe lên.

Ôm một suy nghĩ sai lầm như vậy, ông để lại không gian riêng tư cho đôi vợ chồng nhỏ.

Cửa phòng bị khép lại, không khí trở nên yên tĩnh.

Cẩm Dạ mỉm cười: “Phu quân, vì sao chàng cách ta xa vậy?” Nàng nghĩ nàng đã thăm dò được tính cách thẳng nhai này rồi, vệt chết còn mạnh miệng, hay nói cách khác, chính là sĩ diện làm tội cái thân.

“Không bơi.” Nghiêm Từ Trạm bĩu môi, lấy áo trong trên lưng ghé tựa định mặc vào.

Cẩm Dạ một phen đoạt chiếc áo kia, ra vẻ tận tình khuyên bảo: “Không bơi thuốc, sao có thể khỏe được, nào, chúng ta tiếp tục.” Hắc hắc hắc, nàng thật sự yêu chết mất cái cục diện nghiêng về một phía trước mắt.

“Rốt cuộc nàng muốn thế nào.” Nghiêm Từ Trạm thờ dài, loại cảm giác thất bại quen thuộc này lại nổi lên, mỗi lần đụng tới nàng hấn luôn như vậy, đã bao lâu rồi hấn chưa từng bị người ta tùm mũi đất đi.

“Ta muốn làm hết trách nhiệm của thê tử, chăm sóc chàng thật tốt mà.” Cẩm Dạ nháy mắt, hồn nhiên vô tội: “Bằng không chàng nói xem ta nghĩ thế nào?”

Nghiêm Từ Trạm ấn huyết thái dương, chỉ cảm thấy đau đầu: “Nói đi, rốt cuộc nàng tức cái gì.” Dừng một chút, lại bổ sung: “Không cần diễn trò nữa, ta nhìn ra được.” Quả thật hấn có thể nhận ra biểu tình của cô gái này, từ ngày ấy khi nàng vào cửa cho tới bây giờ, nhiều hay ít thì hấn cũng đã thăm dò tính nết của nàng, trước mặt người khác thì dịu dàng khôn khéo, sau lưng thì giương nanh múa vuốt, đúng là cuộc sống hai mặt.

Cẩm Dạ không hề rảnh, nhìn chăm chăm vào mắt hấn, thật lâu sau mới mở miệng: “Lúc trước vì sao chàng cứ bắt ta trở về phòng như vậy?” Có lòng tốt lại bị ghét bỏ.....

“Hỏi cái này có ý nghĩa sao.” Hấn quay đầu, thản nhiên nói: “Ta không muốn trả lời.”

Cẩm Dạ tức giận: “Được, ta không hỏi, vậy chàng để ta rịt thuốc đi.”

“.....” Nghiêm Từ Trạm nhìn móng tay nàng cào một vết thật sâu trên bàn gỗ, bỗng nhiên có loại cảm giác bất lực mặc người xâm lược, dùng sức nhắm chặt mắt, hấn hàm hồ nói: “Sợ nàng dọa người.”

“Cái gì?!” Người nào đó nổi giận.

Nghiêm Từ Trạm lé mắt: “Nếu nàng đánh thua, hoặc bị thương, còn phải tìm người chăm sóc nàng, không thấy phiền toái sao.”

Cẩm Dạ cắn răng: “Có ai làm phu quân như chàng không?”

“Có người làm nương tử như nàng chắc?” Nghiêm Từ Trạm hỏi lại, thuận tay chỉ chỉ miệng vết thương trên ngực mình: “Nàng nhất định không biết ta đau thế nào, vừa rồi còn dám liều mạng rắc thuốc, ba chữ ‘muru sát chồng’, nàng hoàn toàn xứng đáng.”

Cẩm Dạ á khẩu không trả lời được, có chút chột dạ, nghĩ nghĩ liền ôm đồng băng gạc kia sán lên: “Ta.....”

“Gi?” Hấn phòng bị thụt lùi vài bước.

“Lần này ta cam đoan sẽ không làm chàng đau.” Cẩm Dạ nhỏ giọng cầu hòa, thoáng nhìn ánh mắt khinh thường của hắn, lại uy hiếp nói: “Chàng nghe cũng được, không nghe cũng thể thôi, cuối cùng đều rơi vào trong tay ta, ta có một trăm loại phương pháp làm chàng khuất phục, điểm huyết chính là loại trực tiếp nhất, muốn thử hay không?”

Nghiêm Từ Trạh hơi buột mắ, cắn răng: “Ngoại trừ cậy mạnh ra nàng còn nghĩ được cách gì khác không?”

“Điểm huyết cũng không phải dựa vào cậy mạnh đâu.” Cẩm Dạ cười khê, lập tức lượn đến trước người hắn, cẩn thận dùng băng gạc bao lên, vòng nọ tiếp vòng kia. Vì dáng người hắn hơi cao to, đỉnh đầu của nàng gần sát chóp mũi hắn, có thể cảm nhận được làn hô hấp nhẹ nhàng ảp, hơn nữa khi quần băng vải còn dùng hai tay vòng qua lưng hắn, cực kỳ giống thân thiết ôm nhau hết lần này đến lần khác.

Không hiểu sao Cẩm Dạ lại đỏ mặt, ngón tay cũng run rẩy không nghe lời.

Nghiêm Từ Trạh lôi kéo tóc nàng, khó nén ù rừ ngáp một cái: “Nhanh lên, ta mệt.”

Cẩm Dạ mờ mịt gậ đầu, sau một lúc lâu như đột nhiên ý thức được điều gì, căng thẳng nói: “Chàng nói chàng mệt, chàng muốn ngủ ở đây sao.”

Nghiêm Từ Trạh nghiêng mặt liếc nàng một cái: “Ý của nàng là muốn đuổi ta ra khỏi phòng?”

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Dạ Lai Phũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 58

Đêm nay Cẩm Dạ cực không nỡ ngủ, có lẽ vì bên cạnh có thêm một người khác, rõ ràng nằm chần ảp, nhưng lại không có cách nào ngủ cho an ổn. Nói một cách khác, là tinh thần mệt mỏi, bất đắc dĩ trong đầu vẫn duy trì trạng thái tỉnh táo, hai người khó có thể điều hòa.

Hơi hơi cuộn thân thể lại dán sát vào cạnh tường, nàng trọn mắt nhìn Nghiêm Từ Trạh nằm bên cạnh, so với sự không ai bì nổi trong ngày thường, giờ phút này mi dài buông xuống tư thế im lặng ngủ say ngược lại càng đã động lòng người, ngay cả ánh trăng cũng cực kỳ quan tâm đến hắn, mềm nhẹ đổ xuống sáng rọi sùm mặt thoát trần, đầu giường soi bóng.

Bỗng nhiên Cẩm Dạ cảm thấy hơi tức giận bất bình, nàng tại đây mất ngủ khó an, hắn lại ngủ say mộng đẹp đầm đìa như trước, đây là đạo lý gì chứ. Vì thế nàng lòng dạ hẹp hòi vươn tay, túm lần tóc đen tóa ra trên gối, ác ý lôi kéo.

Vốn tưởng rằng Nghiêm Từ Trạh sẽ không có phản ứng gì, dù sao người đang ngủ say không dễ dàng bùng tỉnh như vậy, ai ngờ chỉ nhẹ nhàng một chút hắn đã nhú mi, sau đó mím môi nghiêng mình, trực tiếp để lại một cái lưng cho nàng. Đương nhiên, từ đầu tới đuôi khi thực hiện động tác này hắn đều không mở to mắt, đó là hàm nghĩa cảnh cáo rất nhỏ, đại ý là — ta vẫn tỉnh, chớ làm phiền.

Bất đắc dĩ Cẩm Dạ chỉ an phận được một lúc, lại bắt đầu rục rịch, kỳ thật nàng ít khi có hành động ngậy thơ như vậy, cũng không biết vì sao, đêm nay sinh ra rất nhiều suy nghĩ hoang đường vô căn cứ, tâm niệm vừa động đã vòng đầu ngón tay bò lên tóc hắn.

“Ngày mai ta phải lâm triều.” Lúc này đây người nào đó rốt cục không còn kiên nhẫn, nâng nửa người dậy nhìn xuống nàng.

“Ta biết chứ.” Cẩm Dạ vô tội nói: “Nhưng ta không ngủ được.”

Nghiêm Từ Trạh về mặt mệt mỏi, híp con mắt dài hừ lạnh: “Thế thì sao? Muốn ta chịu trách nhiệm việc nàng mất ngủ?”

“Ừm. chàng là phu quân của ta, nói như vậy cũng đúng.” Cẩm Dạ nháy mắt, trong lúc vô ý liếc qua thấy bàn cờ đen bóng trên án thư, lập tức có chủ ý, liền dựa mình vào hướng hắn: “Không bằng chúng ta chơi bàn cờ có được không.”

“Chơi cờ?” Nghiêm Từ Trạh bĩu môi: “Ta không có hứng thú.” Có ai chơi cờ lúc nửa đêm canh ba không, thật sự là càng lúc hắn càng đau đầu.

Cẩm Dạ trọn tròn mắt, nhịn một hồi lâu mới cười toe, giả vờ làm nũng nói: “Chỉ một ván thôi.”

“Nửa ván cũng không được.” Hắn thân nhiên nói xong, lại chỉ vào vết thương chỗ băng gạc bao vây: “Nàng thấy rồi đấy, người ta có thương tích, nếu nàng muốn chơi thật, thế thì ra góc đằng kia chơi một mình, có điều chớ phiền đến ta.”

“.....” Thật nhỏ mọn. Bị hắn nói hai ba câu kích thích có chút khó chịu, tính bướng bỉnh của Cẩm Dạ nổi lên không thể nào dìm được, ngồi thẳng dậy chuẩn bị xuống giường, vì nàng ngủ bên trong, cho nên trên đường đi tất nhiên phải lê qua người hắn.

Thật cẩn thận kéo chặt chiếc áo trong rộng thùng thình, tuy nói hai người đã có quan hệ xác thịt, xuất phát từ suy nghĩ nào đó nàng vẫn lo lắng cảnh xuân lộ ra ngoài, vừa muốn bận tâm quần áo lại không thể áp vào chỗ hắn bị thương, cọ xát sau một lúc lâu, nàng mới miễn cưỡng kéo đôi chân dài nhỏ thò qua chiếc màn màu tím.

“Nàng muốn chần chờ tới khi nào?” Nghiêm Tử Trạh nhìn chăm chăm cô gái bận rộn phía trên, giờ phút này nàng buông một đầu tóc đen, trên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn là thần thái nhàn nhõ cùng cố gắng trấn tĩnh, động tác chậm rãi này nhìn qua có chút ý tứ hàm xúc như quyền rũ.

Cầm Dạ không để ý tới hấn, néo néo lòng bàn tay, chân trái cuối cùng thò ra, đang muốn vuron cả thân mình ra ngoài, vô ý bị đôi giày của mình vừa vụn sây chân, lập tức trọng tâm không cân bõ nhào vào người Nghiêm Tử Trạh, người đó kêu rên một tiếng, đau trắng mặt.

“Ta, không phải ta cố ý.” Nàng kích động ngồi xuống, lại hoàn toàn quên mất tư thế ngồi trên hồng này vô cùng ái muội.

Nghiêm Tử Trạh cắn răng: “Ta thấy chơi cờ là giả, chơi ta mới là thật.”

“A?” Cầm Dạ sùng sốt, lâu sau mới phản ứng lại, đỏ mặt nói: “Chàng chớ nói bậy, là chính chàng suy nghĩ nhiều thì có.”

“Thật là ta nghĩ nhiều?” Hấn chậm rãi ngồi dậy, một tay như có như không khoát lên hồng nàng, một tay kia chống phía sau, chậm rãi nói: “Nàng không ngủ được, lại làm ta tỉnh, lần qua lộn lại ép buộc, rõ ràng là đã tâm của Tư Mã Chiêu, người qua đường đều biết.”

[đã tâm Tư Mã Chiêu, người qua đường đều biết: câu thành ngữ này xuất phát từ ‘Tam Quốc chí – Ngụy Thư – Cao Quý Hương Công Quỹ’]

Cuối thời Tam Quốc, quyền binh của nước Ngụy dần rơi vào tay dòng họ Tư Mã. Khi Cao Quý Hương Tào Mậu tại vị, Tư Mã Chiêu làm đại tướng. Khi thấy họ Tào ngày một suy đồi, còn dòng họ Tư Mã thì ngày một lộng quyền, trong lòng Tào Mậu vô cùng căm tức, mới viết một bài thơ nhan đề ‘Tiềm Long’ để giải bày tâm lòng u uất của mình. Tư Mã Chiêu xem xong bài thơ này liền nổi giận lớn tiếng quát hỏi Tào Mậu, khiến Tào Mậu khiếp sợ toát mồ hôi lạnh, không nói năng được câu nào. Trong lòng Tào Mậu căm thấy Tư Mã Chiêu có ý chiếm ngôi vua, mà việc này người trong triều ai nấy đều biết. Một hôm, ông ta cho triệu tập Vương Kinh và ba vị đại thần khác vào trong cung, tức giận nói: ‘Đã tâm của Tư Mã Chiêu ngay cả người qua đường cũng biết, ta không thể ngồi đợi hấn đến giết ta. Hôm nay, ta và các người cùng đi thảo phạt hấn.’ Các đại thần đều khuyên ông ta nên nhẫn nại, không nên lao vào đại họa, nhưng Tào Mậu không nghe bèn đi tập hợp cấm vệ quân và lính hầu cùng thái giám lại, đánh từ trong cung ra. Nào ngờ, có người đi báo tin này cho Tư Mã Chiêu, kết quả, Tào Mậu bị đâm ngay ngực rơi xuống ngựa mà chết, mà đã tâm làm phản của Tư Mã Chiêu càng thêm rõ ràng.]

Cầm Dạ xấu hổ: “Miệng chỉ biết nói linh tinh, chàng có thể vô si thêm chút nữa không!” Nàng không thoát được tay hấn, bị hấn gắt gao nắm chặt, chỉ có thể trừng mắt hấn: “Buông tay.”

“Nói thêm nữa.” Nghiêm Tử Trạh lạnh lùng mở miệng: “Nếu nàng muốn ta cũng có thể phụng bồi, có điều.”

Lời còn chưa dứt, đối diện đã lao đến một cái gối đầu.

Cầm Dạ nhanh chóng nhảy xuống giường, mảy liễu dựng thẳng: “Chàng nên cảm thấy may mắn khi bọn hạ nhân đã đổi gối ngọc.”

Nghiêm Tử Trạh mân môi, cười như không cười, lắc đầu.

Lúc này đột nhiên vang lên tiếng đập cửa dồn dập, cùng với tiếng kêu hoang mang rối loạn của người nào đó: “Thiếu gia, không hay rồi, mau mở cửa, thiếu gia.”

Nghiêm Tử Trạh một phen giữ chặt tiểu thể tử đang muốn đi mở cửa, lạnh lùng nói: “Có phải nàng điên rồi không, quay lại!”

Cầm Dạ theo ánh mắt hấn, nhìn thấy mình áo rách quần manh, lúc này ảo não không thôi, sao lại thế này, định cứ như vậy đi gặp người ngoài sao. Phần nộ nhảy lên giường ôm chần, nàng xuyên thấu qua khe hở tấm màn quan sát tình huống bên ngoài.

Nghiêm Tử Trạh phủ thêm ngoại bào, vừa đẩy then cửa ra, tên thanh niên bên ngoài đã nghiêng ngả lão đảo xâm nhập, thờ không ra hơi: “Thiếu, thiếu gia, lão phu nhân lại phát bệnh!”

“Gần đây bà ấy không uống thuốc sao?” Hấn cau mày, rất hờn giận: “Rõ ràng ta đã căn dặn người rồi, khi đưa thuốc phải nhìn chăm chăm bà ấy uống xong mới được rời đi, hay người coi lời ta nói như gió thoảng bên tai?”

“Không phải, thiếu gia.” Thanh niên vẻ mặt đau khổ, liến thoảng nói: “Tiểu nhân xác thực đã nhìn thấy lão phu nhân uống xong mới đi, nhưng có đôi khi bà ấy sẽ nhớ thuốc ra, tiểu nhân không biết nên xử lý như thế nào.”

Nghiêm Tử Trạh trầm sắc mặt: “Đồ vớ đĩ.”

Thanh niên nom nớp lo sợ cúi đầu, không biết làm sao.

“Gọi lão Diêu dậy, tới từ đường.”

“Vâng!” Tiếng bước chân dần dần đi xa.

Nghiêm Tử Trạh lộn trở lại, nói với bóng người trên giường: “Nàng cứ ở đây, ngủ trước đi.” Nói xong định xoay người rời đi, cổ tay áo lại bị một bàn tay vuron đến giữ chặt, có vẻ tâm tình hấn hơi vội vàng xao động, không có lòng nào nghĩ nhiều, khẩu khí nghe rất ác liệt: “Rốt cuộc nàng còn chuyện gì nữa?”

“Mẹ chàng. ý ta là, mẹ làm sao vậy?” Lúc này Cầm Dạ mới chính thức cảm thấy mình làm con dâu rất kỳ cục, thành thân tới nay, ngoại trừ ngày ấy

Kính trà gặp qua một lần, sau đó chưa bao giờ có dịp cùng xuất hiện. Tuy nói người phụ nữ ấy khó sống chung, nhưng nói đi cũng phải nói lại, nếu đối phương sinh bệnh, nàng không thể nào chẳng biết xấu hổ mà không quan tâm, vì thế lại ló ra hỏi một lần: “Vừa rồi hạ nhân kia nói mẹ sinh bệnh, bệnh gì?”

Nghiêm Từ Trăm trầm mặc một lát, lỗ mũi nói hai chữ: “Bệnh điên.” Sau đó nhanh chóng đi ra cửa phòng.

Còn lại một mình Cẩm Dạ kinh ngạc ngồi trong chăn, bệnh điên? Sao có thể là bệnh điên, lần trước nhìn thấy lão phu nhân vẫn đoan trang cao quý, cho dù ngẫu nhiên có lúc không khống chế được tật xấu, nhưng nghĩ như thế nào cũng không cảm thấy tinh thần thất thường. Nàng càng nghĩ càng cảm thấy quý dị, hoàn toàn đắm chìm trong suy nghĩ của mình, ngay cả cửa sổ bị người ta lặng lẽ đẩy ra cũng không chú ý tới.

Bóng đen nhẹ nhàng xoay người vào phòng, gần như nháy mắt đã đi tới trước giường, sau đó khoanh tay đứng ngoài màn một lúc lâu, dường như đang chờ đợi cô gái bên trong phát giác. Đến lúc, tính nhẫn nại dùng hết, hần lấy ra từ bên hông một đồng tiền, giấp ở giữa hai ngón tay, quăng vèo đi.

Nhanh chóng truyền đến tiếng con gái kinh hô: “Ai đấy!”

Bóng đen lui vài bước, thoải mái ngăn lại ám khí sắc nhọn bay đến từ giữa không trung, khẽ cười nói: “Chắc chắn, mấy ngày không gặp, công lực của ngươi sao lại càng ngày càng lui bước thế?”

Nghe ngữ điệu quen thuộc ấy, Cẩm Dạ phản xạ kéo cao chăn, ngay sau đó liền nhìn thấy khuôn mặt tuần tú của người nọ thò vào, mặt nàng xanh mét: “Bùi Diệc Hàn, bốn chữ ‘phi lễ chớ nhìn’ rốt cuộc ngươi có hiểu hay không!”

Ánh mắt hần làm cản xẹt qua xương quai xanh của nàng, ngoắc ngoắc ngón tay: “Nhanh lên, mặc quần áo vào, vì sư mang ngươi ra ngoài tìm việc vui.”

“Ngươi thật sự là. um.” Miệng bị che, Cẩm Dạ giận trừng mắt nhìn gương mặt xinh đẹp gần trong gang tấc, thật sự là điên rồi, lúc này mà dám vào tướng phủ, còn kiêu ngạo vào phòng ngủ như vậy, quả nhiên là chuyện chỉ có vị sư phụ phong cách hành sự vớ vẩn của nàng mới làm ra được.

Bùi Diệc Hàn nhún vai: “Nếu ngươi không động thủ, vậy để vị sư giúp ngươi mặc đi, còn nữa, tướng phủ nhiều cao thủ, ngươi đừng lớn tiếng quát to, thị vệ chạy tới ta với ngươi đều không dễ thoát thân.” Hần chậm rãi buông tay ra, lại bổ sung nói: “Nhớ lấy, nhỏ giọng chút.”

“Hy vọng lão nhân gia ngài có thể nhớ rõ, đây là nhà của ta, mặt khác, tướng công ta lập tức sẽ trở về, ngươi nên nhanh chóng đi đi.” Cẩm Dạ nói từng chữ một: “Cuối cùng, ta nhắc nhở một câu, nếu ở nhà của ta, có vẻ ngươi mới là kẻ không dễ thoát thân, đâu có chuyện gì liên quan tới ta.”

Bùi Diệc Hàn hơi cười: “Nếu ngươi không muốn sáng mai khắp kinh thành lan truyền những lời tai hại, như kiểu chuyện tình yêu của tân khoa Trạng Nguyên cũng nữ chủ nhân tướng phủ, ngươi biết đấy. cho dù như thế nào, vị sư đề nghị ngươi lập tức theo ta.”

“Vô liêm sỉ!” Nàng âm thầm mắng, tâm không cam lòng không nguyện mặc vào bộ y phục dạ hành hần đưa, vừa cẩn thận kéo tấm màn thay quần áo vừa nói: “Nghiêm Từ Trăm trở về không nhìn thấy ta thì làm thế nào?”

[y phục dạ hành: quần áo đen để mặc hành tẩu lúc đêm khuya]

“Nói dối chứ sao nữa, đây không phải sở trường của ngươi sao.” Bùi Diệc Hàn nhìn chung quanh: “Ngươi nhanh lên được không, ta thực sợ tên thị vệ đầu gối bên cạnh phu quân ngươi đó.”

Cẩm Dạ lưu loát xuống giường, đeo khăn che mặt, hàm hồ nói: “Đi đâu?”

“Xuân Hạng lâu.”

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Dạ Lai Phủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59

Trăng lên đầu cành, đúng là lúc mọi người đã ngủ say, hết thấy đều lặng im không tiếng động, ngoại trừ xóm cô đầu này. Đèn lồng đỏ treo cao, nữ tử quần áo lộ liễu nghiêng mình dựa cửa, vẫy quỳên khăn mời chào khách nhân, trước cửa đứng lại những chiếc xe ngựa xa hoa của vương tôn công tử, phóng mắt nhìn lại, cảnh tượng vô cùng náo nhiệt.

Lại nói tiếp, kinh thành thật ra cũng không thiếu những nơi yên hoa nổi danh, mà Xuân Hạng Lâu là nhân tài kiệt xuất trong đó, gần ba năm tranh giải hoa khôi đều là Lộng Nguyệt nhà bọn họ thắng được, nghe đồn cô nương Lộng Nguyệt đẹp như thiên tiên nhưng lại lạnh lùng, ngàn vàng khó mua nổi nụ cười mỹ nhân, chỉ có khách hàng được nàng ưu ái mới có thể được tiếp đón.

“Cho nên hơn nửa đêm ngươi không ngủ được trèo lên nóc nhà người khác, vì vụng trộm nhìn tiểu mỹ nhân này một lần?” Cẩm Dạ đứng trên mái hiên,

thân hình mỏng manh lay động trong gió đêm, cái khăn đen che mặt vẫn như cũ che đi hơn nửa khuôn mặt, đôi mắt lộ ra bên ngoài rút đi nét ôn thuận ngày thường, nhìn qua có vài phần mỉa mai.

“Không phải vậy.” Bùi Diệc Hàn tùy ý cạy cạy mái ngói dưới thân, khẽ cười nói: “Vi sư cũng không quá hứng thú với tiểu mỹ nhân Lộng Nguyệt này, người biết đấy, con gái quá mức lãnh diễm luôn thiếu chút thật tình, rất không thú vị.”

Cầm Dạ bữu môi, mặc kệ hắn, đi thẳng tới trung gian, cúi mình nhìn khe hở qua mái ngói, nhưng thấy bên trong ánh nền sáng quắc, phòng ở bố trí cực kì tao nhã lịch sự, trên bàn chuẩn bị đầy rượu ngon món ngon, phía góc có một chiếc tỳ bà cổ, bao quát khắp nơi, duy độc thiếu chủ nhân.

Nàng nhìn thật lâu vẫn không thấy trò gì, đến nơi như thế này, vừa không có võ công bí tịch, cũng sẽ không có cơ quan ám khí, duy nhất có chẳng qua là tình yêu nam nữ. Nàng thực tại không rõ dụng ý của Bùi Diệc Hàn, chẳng lẽ –

“Người bảo mang ta đi tìm việc vui, chính là đến nhìn lên người khác. Ách, mây mưa thất thường?” Cầm Dạ che miệng, vẻ mặt không dám tin.

“A, người thật là đã nhắc nhở vi sư.” Bùi Diệc Hàn bưng tỉnh đại ngộ: “Kỳ thật vi sư vốn không nghĩ tới trình độ cao thâm này, có điều nếu đồ đệ người muốn nhìn, vi sư đành cố mà nhìn một chút cũng được.” Khi hắn nói chuyện đã cời xuống miếng vải đen che mặt, lúm đồng tiền bên má trái quyến rũ tự nhiên, trông rất đẹp mắt.

“Bùi Diệc Hàn, nếu người không nói ra mục đích đêm nay, ta sẽ đi về.” Cầm Dạ giả bộ vờ buồn ngủ gáp liên tục: “Thật sự ta hơi mệt, mệt hoảng.” Dứt lời, nàng lui về phía sau vài bước, chuẩn bị đề khí nhảy xuống, nhưng sau một lúc lâu lại thấy không ổn, quay đầu nhìn thoáng qua liền dừng sò tại chỗ, chỉ vì nam tử xưa nay tươi cười ngả ngón bảy giờ âm trầm hạ mặt, mắt đẹp ẩn chứa nguy hiểm sắp đến trong mưa gió.

Nàng nhanh chóng ý thức được, ngay sau đó đã bị hắn tóm lấy tay, bên tai vang lên ngữ điệu thản nhiên không cảm xúc: “Sao nào, gả cho Nghiêm Từ Trạm rồi, chiếc lồng sắt tướng phủ nhốt người đến hồng người rồi sao, đến bây giờ mới ngăn ngui hai tháng, đã bắt đầu trở nên nhu nhược.”

“Ta không hiểu người đang nói gì.” Cầm Dạ rất kinh ngạc, không rõ hắn thành lĩnh như vậy là chuyện gì xảy ra, phương thức nói chuyện trong bóng có kim như vậy cũng không giống nam tử nàng biết trong trí nhớ. Từ chối trong chốc lát, không thể thoát khỏi bàn tay to ấy, nàng hơi bị chọc giận, thanh âm không tự giác bén nhọn: “Người làm đau ta!”

Bùi Diệc Hàn nhìn gương mặt gần trong gang tấc, có chút mất mát khó hiểu, hắn quen biết nàng sắp mười năm, từ tiểu nha đầu quật cường lại hiếu chiến cho đến hôm nay là một tiểu thư khuê các biết cách ẩn nhẫn cùng trí tuệ, hắn tự nhận mình rất hiểu nàng, ai ngờ khi gặp lại, nàng lại bắt đầu trở nên xa lạ, dường như ngay cả trái tim cũng đặt trên mình đũa con của kẻ thù.

Cầm Dạ, người thay đổi.

Hắn giấu những lời này trong miệng, cuối cùng cũng không nói gì, khi buông tay lại nhanh chóng thay bằng nụ cười ngả ngón trong dĩ vãng: “Vi sư nghĩ, gần đây tất nhiên người lo là võ nghệ, mang người tới đây tìm việc vui.”

Vừa nghe những lời này, ánh mắt Cầm Dạ sáng rực: “Thật sự? Người muốn cùng ta luận bàn một chút?”

“Người hoàn toàn không phải đối thủ của ta.” Bùi Diệc Hàn nháy mắt mấy cái: “Yên tâm, lát nữa trong phòng này sẽ có kẻ tự động đưa lên cửa, đến lúc đó người muốn luyện đến hừng đông ta cũng không có ý kiến.”

Cầm Dạ nhếch mắt nhìn hắn: “Người muốn ta đánh khách nhân của hoa khôi Xuân Hạng Lâu? Quả nhiên vẫn là tính chiếm hữu của người quá phá.”

“Không phải khách nhân, là một tên đạo tặc tội ác chồng chất thôi, người áp chế hắn, chú ý, đừng xuống tay quá ngoan ác, còn lại ta đến xử lý.” Bùi Diệc Hàn cười: “Nào, đêm nay để vi sư nhìn xem, người có lui bước hay không.”

Cầm Dạ tỉnh tề căn nhắc lời nói của đối phương, luôn cảm thấy có điểm không thích hợp, quay đầu đánh giá hắn nửa khắc, đột nhiên dùng sức mở ra lòng bàn tay hắn, vết chai trên bàn tay ấy vẫn rõ ràng như cũ, là dấu vết do sử dụng kiếm trong thời gian dài lưu lại. Nàng có chút đăm chiêu cau mày: “Ta cứ nghĩ lời người nói với ta lần trước là thật.”

Bùi Diệc Hàn giả ngu: “Cái gì?”

“Người nói người đã sớm không làm sát thủ.” Cầm Dạ hừ hừ: “Xem ra cuộc sống của trạng nguyên lang quá rảnh rồi rồi, lại vẫn muốn sống những ngày trải qua gió tanh mưa máu.”

“Vui đùa mà thôi, nếu không cả ngày đối mặt với đám quan viên cứng nhắc, chẳng phải muốn vi sư buồn chết?” Bùi Diệc Hàn nhún nhún vai, không hề có chút áy náy khi lừa gạt người khác.

Cầm Dạ lắc đầu, đang muốn nói gì đó, lại bị hắn bưng kín miệng, nàng hơi hơi trợn to mắt, nghi hoặc nhìn hắn.

Bùi Diệc Hàn ghé sát lại, hạ giọng: “Nhỏ giọng một chút, phía dưới có người đến.” Hai người đồng thời cúi đầu, lay mái ngói nhìn vào bên trong, đầu tiên căn phòng truyền đến tiếng bước chân rõ nét, sau đó có một bóng dáng màu tím ánh vào mi mắt.

Nhìn bóng dáng ấy, xem ra là kẻ cao gầy dáng người linh lung, tóc đen búi lên, lộ ra cần cổ phẩn nộ, đợi đến khi xoay người lại, dung nhan có thể sánh với hoa đào làm cho hai người trên nóc nhà phải kinh diễm một phen, nhất là cặp mắt kia, vô cùng xinh đẹp, khi nhìn vào người khác có thể nặn ra nước, thật là động lòng người.

Không hổ là hoa khôi, danh bất hư truyền.

Cầm Dạ lấy khuỷu tay đấm đấm người bên cạnh đang nhìn không chớp mắt, mặt mày tràn đầy trêu chọc, Bùi Diệc Hàn lấy lại tinh thần, trừng nòng một cái, lại quay đầu không hé răng tiếp tục nhìn chăm chăm.

Trong phòng, Lộng Nguyệt đã đi tới cạnh đàn cổ, rữ rữ quần áo tao nhã ngồi xuống, còn chưa kịp đánh đàn, cửa đã bị người ta dùng sức đá văng ra.

“Tiện nhân, người chết chỗ nào rồi!” giọng nữ bén nhọn nghe lên rất chói tai.

Lộng Nguyệt đứng lên, mị mị mắt, cứ việc đang hờn giận vẫn nhẫn nại nói: “Hạ Văn tỷ tỷ, lát nữa ta còn có khách, nếu không có chuyện quan trọng, không bằng.....”

“Không bằng cái gì?” Người tới mặc một thân hồng y, hùng hổ, vừa vuron tay đã muốn cho đối phương một cái bạt tai, ai ngờ bị Lộng Nguyệt thoải mái né qua, nàng ta tức giận vò chặt chiếc khăn, cả giận nói: “Ta không biết người dùng công phu đồ gì, làm cho toàn bộ Xuân Hạnh lâu đều vây quanh người, có điều người khác thích người không có nghĩa rằng Hạ Văn ta cũng thích người, người nghe rõ cho ta, đừng mộng tưởng đoạt lấy khách nhân của ta, muốn đấu với ta, người còn phải nghĩ xem mình nặng mấy cân mấy lượng!”

Lộng Nguyệt tủi thân kéo dài giọng: “Tỷ tỷ, ta không có.”

“Còn không có, người cho rằng trước đó vài ngày Tể tướng đại nhân cùng Cửu Vương gia thay nhau qua đêm trong phòng người, người liền đắc chí? Ta phi.....”

Kể tiếp đối thoại Cầm Dạ đã không nghe nổi nữa, nàng chỉ cảm thấy máu trong cơ thể dâng lên, một ngọn lửa kêu gào bùng phát trong đáy lòng, lập tức đốt chọi tất cả lý trí cùng bình tĩnh.

“Không có việc gì chứ?” Bùi Diệc Hàn lắc lắc tay trước mặt nàng, rõ ràng hẳn nhận thấy được lửa giận của nàng, là vì..... Nghiêm Từ Trăm?

Cầm Dạ đột nhiên túm tay hắn gạt ra, đứng dậy: “Ta muốn đi về.”

“Hừ.....” Bùi Diệc Hàn ra hiệu im lặng, nhỏ giọng nói: “Đừng ích kỷ như vậy, là đàn ông ắt sẽ có một lần tới nơi này, người không cần đặt ở trong lòng.”

“Ta không muốn nghe những lời đó.” Cầm Dạ không nể mặt, càng lúc càng cảm thấy nổi giận, cái gì mà khiết phích, cái gì mà sinh ra chó gàn, đều là gât người, họ Nghiêm kia chẳng qua cũng chỉ là một tên phẩm phu tục tử, nhìn thấy tiểu mỹ nhân thì rục rịch không nhịn được, đáng ghét, rất đáng ghét!

Bùi Diệc Hàn vuron tay giữ chặt nàng: “Động tĩnh nhỏ một chút, ta thật vất vả mới tìm được tin tức, đạo tặc kia sẽ là khách nhân tối nay của Lộng Nguyệt, người đừng làm hỏng việc.”

“Chính người giải quyết đi.” Để lại những lời này, nàng phui mông muốn đi.

Bất đắc dĩ mưa gió không thể đoán trước, cũng không biết nóc nhà Xuân Hạnh lâu làm bằng cái gì, nhìn qua cứ tưởng bền chắc, giờ phút này lại có vấn đề. Cầm Dạ vừa mới bước ra một bước, liền cảm thấy dưới chân hụt hẫng, thân mình không tự chủ được rơi xuống.

‘Ầm vang long’, một trận gà bay chó sủa, Bùi Diệc Hàn quay mặt đi, không đành lòng nhìn lại.

Cầm Dạ rơi rất chặt vật, áp sụp cả cái bàn bằng gỗ từ đàn giá trị xa xỉ, cô gái áo hồng cũng bất hạnh chịu liên lụy, hình như bị dọa đến, ngo ngác nhìn nửa khắc rồi hôn mê bất tỉnh.

“Người là ai?” So sánh với người đó, Lộng Nguyệt rất trấn định, nữ tử áo đen từ trên trời giáng xuống này nhìn qua có vẻ biết vâng lời, xem diện mạo thật ra không thấy có gì uy hiếp.

Cầm Dạ không dấu vết nhìn lướt lên trên, tên Bùi Diệc Hàn chết tiệt đã không thấy bóng dáng, nàng phui phui ống quần, cười một cái với Lộng Nguyệt: “Kỳ thật, ta chỉ đi ngang qua, người không cần để ý đến ta, ta lập tức đi ngay đây.” Nói xong, lưu loát đẩy ra cửa sổ phía sau, nhắc chân chuẩn bị nhảy ra.

Vừa mới thò ra một hơi, phía sau đã lướt đến một đạo chường phong sắc bén, nàng chỉ có thể cúi đầu né qua, thả người nhảy vào hậu viện, cách cửa sổ kinh ngạc nói: “Người biết võ?”

Lộng Nguyệt cười lạnh: “Đây không phải nơi người nói đến là đến nói đi là đi.” Cùng với đó, nàng ta nhảy ra, từng bước ép sát. Khi đi tới trước mặt đối thủ, lại tùy tay bẻ một nhánh cây, thoáng vung, trên đất đã có một vết xệt dài.

Xem ra là cao thủ.

Cầm Dạ có chút không nhịn được cười, thật sự là một đêm nhiều chuyện, gặp được hoa khôi từng ân ái với trượng phu, còn không cẩn thận trượt chân rớt xuống phòng người khác, cuối cùng chủ nhân phòng đó còn là một tên biết võ khó chơi.....

Chường phong hết lượt này đến lượt khác, nghênh diện mà đến, chiêu chiêu lãnh liệt, lưu loát không chút dây dưa.

Cầm Dạ chỉ biết tránh né, thật sự là bị buộc vạ bất đắc dĩ, nắm lấy một đám bùn đất, ném bùm về phía Lộng Nguyệt, Lộng Nguyệt bị mờ ánh mắt, tạm thời dừng lại thể công. Nàng nhân cơ hội tiến lên, phản thủ liền đánh vào trước ngực nàng ta.....

Một chương này gần như dùng chín thành nội lực, ai ngờ Lộng Nguyệt chỉ lui lại mấy bước, không hề bị thương.

Cầm Dạ không thể tin được nhìn hai tay mình, thật sự không phải ảo não võ nghệ bản thân không tinh, mà là xúc cảm mới vừa rồi dưới lòng bàn tay, vì sao lại cứng rắn như thạch, hoa khô, hoa khô hẳn là nữ đi?

“Bị người phát hiện, đã vậy, đừng trách ta nhẫn tâm.” Ngữ điệu lạnh lùng, không nũng nịu nhỏ nhẹ như lúc trước, giờ phút này nghe qua, có chút trống mái khó phân biệt.

Cầm Dạ quay đầu bỏ chạy: “Bùi Diệc Hân, còn không ra, muốn nhìn ta chết mới vui sao?”

Lúc này, xa xa, có một thanh âm chậm rãi truyền đến –

“Đồ đệ ngoan, vì sư không đánh đàn bà.”

“Hắn là đàn ông!!!”

Bạn đang đọc truyện *Cầm Dạ Lai Phủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 60

Cầm Dạ đứng ở góc đường đã thật lâu, giờ phút này sắc trời vẫn đang ám trầm, đại khái qua một canh giờ nữa trời sẽ sáng, nàng khó xử nhìn nhìn y phục dạ hành trên người, rồi cách ánh trăng nhìn nhìn cánh cửa tướng phủ thủ vệ sâm nghiêm cách đó không xa, lòng ảo não.....

Sao nàng lại để chính mình lâm vào cục diện xấu hổ như vậy chứ, mới vừa nãy khi nhảy ra bức tường cao hậu viện có lẽ vì thân thủ Bùi Diệc Hân tránh được thủ vệ, trước mắt muốn trở về thực sự tiến thoái không được.

Trên thực tế nàng chỉ còn lại hai cách, hoặc là đợi đến hừng đông đi bỏ trang mua một bộ quần áo bình thường, hoặc là mặc bộ trang phục quý dị này lên tiếng với thủ vệ, tỷ như, ta là thiếu phu nhân, mong các người chờ đem chuyện đêm nay báo cho người khác biết?

Coi như hết, ngẫm lại thôi đã thấy thực dọa người.

Suy trước nghĩ sau một lúc lâu, Cầm Dạ vẫn quyết định bí quá hoá liều, cẩn thận hoảng đến hậu viện, đầu tường có chút nhánh cây xanh lá mạ mới mọc, nàng lui về phía sau vài bước, sau đó đạp một cước lên thân cây bên cạnh, khi thả người nhảy lên thuận tay túm vào cành lá, sau đó mượn lực bay qua tường.

Chột dạ bịt kín cái khăn đen một lần nữa, nàng cúi thấp lưng, vốn định tới chỗ Sơ Tình đổi bộ quần áo, ai ngờ chưa đi được một bước trên cỏ đã chạm vào một vật lạnh lẽo..... Cầm Dạ cứng ngắc quay sang, thấy trường kiếm vắt ngang bên gáy, chủ nhân thanh kiếm kia mặt không biểu tình nhìn nàng chằm chằm.

“Kẻ nào, dám can đảm ban đêm xông vào tướng phủ.” Trên khuôn mặt ngăm đen của Tích Kì nhìn không ra hi vọng ái ố, ngay cả khẩu khí nói chuyện cũng gọn gọn không sợ hãi.

Cầm Dạ mím môi, đây là lần thứ hai nàng một mình nhìn thấy Tích Kì, nàng đối với hắn, luôn có một phần cảm kích không thể nói rõ, có lẽ lúc mới gặp ở biệt viện hắn từng thủ hạ lưu tình thả nàng, có lẽ là thái độ chân thành của hắn cực kỳ giống nha hoàn của nàng. Nói tóm lại, ấn tượng của Tích Kì trong lòng nàng, quả thật xứng với bốn chữ ‘phẩm hạnh lương hảo’.

“Không nói lời nào?” Mũi kiếm lại dí vào sâu một chút.

Cầm Dạ thoáng ngửa đầu ra phía sau, không dấu vết tránh đi binh khí sắc bén kia, ho nhẹ hai tiếng: “Ta là ai người nên rõ ràng đi.” Nàng nghĩ hắn nhớ rõ thanh âm của nàng, đi theo Nghiêm Tử Trăm lâu như vậy, hoặc nhiều hoặc ít luôn có lúc nghe nàng nói chuyện.

“Thiếu phu nhân, thuộc hạ đáng chết.” Mặt Tích Kì lộ vẻ kinh ngạc, nhanh chóng thu hồi trường kiếm quý một gối xuống.

“Không sao, ta về phòng trước.” Cầm Dạ khoát tay, đi ra vài bước lại quay đầu nhỏ giọng nói: “Cái kia..... người có biết phu quân ta giờ phút này ở đâu không?”

Tích Kì do dự sau một lúc lâu, cúi đầu nói: “Thiếu gia ở thư phòng, có điều người đã phát hiện thiếu phu nhân nửa đêm rời nhà.”

Trong lòng Cẩm Dạ lộp bộp một tiếng, truy vấn nói: “Khi nào thì phát hiện?”

“Sau khi trở về từ chỗ lão phu nhân thì phát hiện.” Tích Kì lui vài bước, rút ra khoảng cách lễ phép, rồi sau đó lại bổ sung: “Nếu phu nhân lo lắng cho thiếu gia, có thể đi thư phòng nhìn xem.”

“Người nên lo lắng là hần đi.” Cẩm Dạ thốt ra, giờ này khắc này không khỏi có chút mất mát, nàng thành linh rời đi cũng đã hai canh giờ, rõ ràng Nghiêm Tử Trạm không phải người tìm nàng, trong phủ thậm chí im lặng như thường.....

Thấy nữ tử đối diện vẻ mặt hoảng hốt, Tích Kì lên tiếng: “Thiếu gia biết phu nhân có võ, nên yên tâm phu nhân.”

“Người nói lời này có ý gì.” Cẩm Dạ nhú mồm, ảo não bị chọc đúng tâm sự: “Người chớ lung tung phỏng đoán tâm tư của ta.” Nếu Nghiêm Tử Trạm hoàn toàn không cần biết tung tích của nàng, vậy nàng cần gì phải vì việc nhỏ này mà buồn bực không vui, gần đây lực chú ý của nàng đặt trên người hần hơi thái quá, giờ phút này nghĩ đến, thật đúng là làm cho nàng xấu hổ.

“Thuộc hạ không dám.” Tích Kì lắc đầu, không hé răng nữa, xoay người liền lui xuống.

Cẩm Dạ đứng trong sân chốc lát, đột nhiên nở nụ cười, tươi cười hơi tự giễu, trí tuệ cùng cao ngạo của mình dường như đụng phải Nghiêm Tử Trạm luôn không phát huy được tác dụng, nàng như kẻ đứng cạnh đầm lầy, một chân dẫm vào bên trong, thân mình không thể khống chế trầm xuống.

Cảm giác này càng lúc càng không tốt, thẳng thắn mà nói là nàng sợ hãi, nàng không thích thứ cảm xúc tâm tâm niệm niệm nhớ về người khác, bề ngoài nàng có vẻ nhu nhược, trong lòng lại vô cùng tự do không kềm chế được, trước mắt bị sợi dây tình quấn quýt, đi không ra trốn không thoát, thật là đau đầu.....

Không nhìn ánh mắt kinh ngạc của thị vệ tuần tra, Cẩm Dạ tháo xuống miếng vải đen, vì tiện cho hành động mà buộc tóc đuôi ngựa cao cao, bước đi nhẹ nhàng, hô hấp trầm ổn, nàng dùng phương thức này để điều chỉnh tâm tình.

Đi qua khúc rẽ hành lang kia, chính là tắm phòng. Phía cuối, có một bóng người mơ hồ, Cẩm Dạ đến gần một chút, mới phát hiện là Nghiêm Tử Trạm, hần tựa vào trụ gỗ, khép hờ mắt, thần sắc khó nén bi thương.

Cẩm Dạ nháy mắt cứng đờ tại chỗ, nàng chưa bao giờ thấy hần như vậy, nam tử không ai bì nổi trong trí nhớ cùng sườn mặt xinh đẹp lại yếu ớt trước mắt trọng điệp vào nhau, dễ dàng gọi lên sự đồng tình của nàng. Không phân rõ là thương hại hay đau lòng, nàng hơi hơi quay mặt đi, bắt đầu thật sự tự hỏi, rốt cuộc là ai có năng lực này, có thể khiến cho Nghiêm Tử Trạm khổ sở như thế.....

“Ai?” Dường như hần phát hiện ra điều gì, cảnh giác xoay người lại.

Đợi đến khi thấy rõ toàn bộ khuôn mặt hần, Cẩm Dạ thở hốt vì kinh ngạc, cảm hần rõ ràng có vết cào, hần là dấu tích móng tay phụ nữ, đồng thời khuôn mặt bên phải có lằn đỏ rõ rệt.

Bị người ta đánh?

Cẩm Dạ tròn to mắt, ngay sau đó, nàng nhìn thấy trong mắt hần phòng bị cùng lửa giận, nàng cắn cắn môi, thấp giọng nói: “Thật xin lỗi, ta không nghĩ chàng ở chỗ này.” Nàng hiểu được, tâm cao khí ngạo như hần, tất nhiên không nguyện ý để người ta chứng kiến đáng về giờ phút này.

Nghiêm Tử Trạm không để ý tới nàng, nhú chặt mi, sắc mặt khó coi đến cực hạn, lạnh lùng liếc nàng một cái rồi theo bên cạnh nàng nghênh ngang bước đi. Cước bộ vội vàng, giống như che giấu.

Cẩm Dạ theo bản năng vươn tay tóm chặt ống tay áo hần: “Chàng làm sao vậy.....” Đầu ngón tay vừa dính vào vải dệt, đã bị hung hăng đẩy ra, nàng chặt vật ngã xuống đất, không khéo hành lang gấp khúc vừa lúc có một cục đá nhỏ, nàng ngã xuống lần này khiến cho hòn đá đâm sâu vào đầu gối, lập tức đau đến toàn tâm.

Nàng trắng mặt, ôm đầu gối mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, ngẩng đầu chống lại đôi con ngươi lạnh như băng của hần, sững sờ tại chỗ.

“Cách ta xa một chút.” Lời nói không có độ ấm tản ra trong gió đêm.

Cẩm Dạ đã không nói ra lời, đêm nay Nghiêm Tử Trạm rất khác thường, ánh mắt nhìn nàng giống như với người xa lạ, ngay cả ngữ điệu nói chuyện cũng dị thường lạnh lùng, hần và nàng tuy rằng không phải vợ chồng tân hôn hạnh phúc, nhưng tốt xấu vài ngày trước đó nàng tự nhận ở chung xem như hòa hợp.

Chẳng lẽ chỉ là giấc mộng Nam Kha?

Câu “Cách ta xa một chút” dường như đã vạch ra biểu hiện giả dối, nàng cúi đầu, chỉ cảm thấy có đau đớn rất nhỏ rất sâu chậm rãi lan tràn trong đáy lòng, không kịp thừa nhận nguyên nhân chuyển biến thái độ của hần, không kịp an ủi chính mình, nàng cuộn lại chiếc chân bị thương, nhìn hần rời đi không quay đầu lại, cắn răng khắc chế cảm xúc chua chát không nên có.

“Thiếu phu nhân!” Bỗng nhiên có người ở chỗ rẽ gọi nhẹ.

Cẩm Dạ giấy dựa đứng lên, nhìn Diêu Thủ Nghĩa vội vàng chạy về hướng nàng, miễn cưỡng tươi cười: “Lão Diêu, khuya như vậy còn chưa ngủ sao.”

“Vâng.” Diêu Thủ Nghĩa gật gật đầu, đột nhiên chỉ vào chân nàng kinh hô: “Thiếu phu nhân, chảy máu! Lão nô, lão nô thay ngài tìm đại phu.” Ông gấp đến độ lấp bắp, như còn ruồi mất đầu xoay quanh.

“Lão Diêu, không có việc gì, không cần kinh hoảng.” Cẩm Dạ giữ chặt ông lại: “Vết thương nhỏ này nha hoàn của ta có thể xử lý tốt, ông thay ta tìm Sơ Tinh lại đây.”

Diêu Thủ Nghĩa do dự: “Nhưng là.....”

Cẩm Dạ thúc giục: “Mau chút, nếu không ta đau đến ngất đi mất.”

Diêu Thủ Nghĩa vừa nghe, liền không dám chậm trễ nữa, vội vàng chạy nhanh đến phòng hạ nhân. Không lâu sau, Sơ Tinh đi theo đến đây, trên vai khoác ngoại bào, quần áo xộc xệch, hiển nhiên là vội vã xuất môn.

“Tiểu thư!” Sơ Tinh nhìn thấy vết máu trên đầu gối, lòng co chặt lại, nhanh chóng cúi người nâng nàng dậy.

“Đi, đi phòng em” Cẩm Dạ tựa vào người nha hoàn, khập khiễng đi về phía trước, Diêu Thủ Nghĩa vì nam nữ có khác, cũng không tiện vươn tay ra đỡ, chỉ có thể cẩn thận đi sau chủ tử.

Ba người một trước một sau vào phòng, Nghiêm phủ đối đãi với hạ nhân ngoại trừ quy củ hà khắc, những phương diện khác vẫn đều rất tốt, nhất là đại nha hoàn như Sơ Tinh, có thể có phòng riêng, tuy rằng cách người khác tầm ván gỗ mỏng manh, vẫn coi như có được một mảnh trời.

Cẩm Dạ bị nâng ngồi trên giường. Sơ Tinh bắt đầu lục tung tìm thuốc, vừa tìm vừa thảm oán: “Tiểu thư, người đi đường cũng quá không cẩn thận, lớn như vậy rồi, còn té ngã, thật là.....”

Cẩm Dạ không nói, trên thực tế, cũng không tất yếu khai ra Nghiêm Từ Trạm, dù sao, nha đầu Sơ Tinh này vốn hộ chủ, khó bảo toàn sẽ không gây sự với hần.

Trái lại là Diêu Thủ Nghĩa, không chịu nổi vài lần há mồm muốn nói gì đó, đến yết hầu lại nuốt xuống. Kỳ thật lúc ấy ông thấy được đại bộ phận tình huống, bao gồm thiếu gia vươn tay đẩy thiếu phu nhân, vẫn như cũ rõ ràng trong mắt. Bất đắc dĩ làm hạ nhân, thật sự không thể nhiều lời, điều này làm cho ông lâm vào cảm xúc vội vàng xao động.

“Lão Diêu, có chuyện ông cứ nói.” Cẩm Dạ nhìn ra điều gì, thiện người am hiểu ý nói: “Không cần suy nghĩ nhiều, ở chỗ ta, không có nhiều quy củ như vậy.”

Diêu Thủ Nghĩa thở dài: “Đành vậy, lão nô sẽ nói những điều mình biết.” Nói xong, đang muốn mở miệng, đột nhiên ông lộ ra thần sắc khó xử, nhìn về phía Sơ Tinh.

Cẩm Dạ hiểu ý: “Sơ Tinh, em ra ngoài trước đi.”

Sơ Tinh thờ phỉ phỉ quay đầu lại: “Chân của người thì sao, không rịt thuốc sao?”

“Lát nữa sẽ bôi, chỉ bị thương ngoài da, không chết được.” Cẩm Dạ cười nói “Nghe lời, ta với lão Diêu nói xong sẽ gọi em vào.”

“Được rồi.” Sơ Tinh đứng dậy, đặt thuốc lên bàn, sau đó xoay người rời đi.

Diêu Thủ Nghĩa đi qua đóng chặt, chần chờ một lúc lâu mới từ từ nói: “Hy vọng thiếu phu nhân không nên trách thiếu gia, mỗi lần thiếu gia gặp lão phu nhân xong, tính tình đều không tốt.”

“Xin chỉ giáo?” Cẩm Dạ truy vấn, hóa ra vết thương trên mặt Nghiêm Từ Trạm là nung của hần gây ra.

Diêu Thủ Nghĩa thở dài: “Lão phu nhân vô cùng ghét thiếu gia, nói cách khác, bà rất hận lão gia, hận luôn cả đứa trẻ vì lão gia mà sinh hạ. Sau khi thiếu gia sinh ra, lão phu nhân chưa bao giờ ôm người dù chỉ nửa lần, thậm chí không cho phép thiếu gia vào phòng ở của bà, mỗi khi nhắc tới thiếu gia, liền nói bần, nói là lão gia dơ bẩn xấu xa, ép bà nổi dỗi tông đường, mới có đứa trẻ dơ bẩn này.”

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Dạ Lai Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61

Cuộc chiến tranh lạnh này đến một cách khó hiểu, ít nhất ở trong mắt Diêu Thủ Nghĩa, chính là có chuyện như vậy. Nhìn hai người trước bàn cơm tao nhã lại nặng nề dùng bữa, ông đứng ở bên cạnh, chỉ cảm thấy vô cùng khó nhìn.

Sao lại thế này, rõ ràng trước đó vài ngày ông còn cố ý nói với thiếu phu nhân trí nhớ không khoái trá khi còn bé của thiếu gia, vốn tưởng rằng nàng sẽ

chủ động đi thân cận thiếu gia, ai ngờ khi hai người gặp mặt, so với tưởng tượng càng ác liệt. Không nói gì với nhau còn chưa tính, thậm chí, ngay cả nhìn vật nhìn cảnh cũng cố ý tránh né đối phương, ngẫu nhiên tầm mắt gặp nhau, cùng lăm lăm là thần nhiên tạm dừng nửa giây, sau đó dời đi như không tồn tại.

Đây là sao vậy?

Điều Thủ Nghĩa thờ dài một hơi, tiếp nhận canh hoa sen từ tỷ nữ bên cạnh, đưa tới trên bàn, đẩy về phía Nghiêm Từ Trạ, nhẹ giọng nói: “Thiếu gia, điểm tâm”

“Không ăn, ta đi thư phòng.” Nhẹ nhàng bâng quơ một câu, sau đó người nhanh chóng đi ra khỏi cửa.

Cầm Dạ nhìn bóng dáng kia xuất thần, thật lâu sau mới cảm khăn lau miệng, đứng dậy nói: “Ta cũng trở về phòng.”

“Thiếu phu nhân.” Điều Thủ Nghĩa hiếm khi vô lễ như vậy, chần ở trước người chủ tử, muốn nói lại thôi: “Lão nô có vài lời. Không biết có nên nói hay không.”

“Lão Điều, nếu ông cho rằng lời này nói cũng phí công, không bằng tiết kiệm chút sức đi.” Cầm Dạ mỉm cười, kỳ thật nàng đoán ra ông muốn nói gì, đơn giản là mấy lời vợ chồng dĩ hòa vi quý linh tinh.

Thẳng thắn mà nói, không phải nàng keo kiệt, kì thực là Nghiêm Từ Trạ quá mức không được tự nhiên lại khó hầu hạ, người bị đẩy ngã bị thương là nàng, người bị nói lời lạnh nhạt cũng là nàng, theo đạo lý mà nói người nên phát tính tình tuyệt không phải là hần. Nhưng đến nay thì sao, người khởi xướng ngược lại cả ngày bung cái mặt sinh ra chớ gần, từ ngày ấy qua đi, cả đêm hần ngủ ở thư phòng, kiên trì, làm như muốn cùng nàng rút ra khoảng cách.

Vừa nghĩ đến đủ loại thành tích ác liệt của người nào đó, Cầm Dạ sẽ tức, tâm tình hần không tốt, tất nhiên có thể lý giải, nàng cũng không vì cái đẩy đó mà canh cánh trong lòng, dù sao, nghe qua chuyện thơ ấu thốn thức, nếu nói không có chút đồng tình, vậy không thể nghi ngờ là gạt người, huống chi, nàng cũng không muốn lừa mình, đêm hôm đó vì chuyện của Nghiêm Từ Trạ, thật là trần trọc khó ngủ.

Cho dù như thế nào, cảm giác từ nhỏ đến lớn đều bị mẫu thân coi như ôn dịch là không thể tưởng tượng, nàng tạm thời nhin hần thành linh xấu tính, coi như nhất thời. Nhưng nhiều lần nàng lập đi lập lại cho hần bậc thang hạ, đối phương lại không cảm kích không cúi đầu, thái độ rất thanh cao, thực là khó chịu.

[cho bậc thang hạ: ý là cho người nào đó cơ hội như kiểu chót trèo lên cao rồi giờ cho cái bậc thang cứ thế mà trèo xuống, cả hai lại coi như chưa có chuyện gì xảy ra]

“Lão nô, lão nô.” Điều Thủ Nghĩa ghen nửa ngày, cuối cùng vẫn không tìm thấy từ thích hợp, hết nhìn đông lại nhìn tây sau một lúc lâu chỉ vào bát canh chưa động một ngụm nói: “A, bát canh hoa sen này, thiếu phu nhân uống đi.”

Cầm Dạ bĩu môi: “Quá ngấy.”

“Nhưng trước đây mỗi lần thiếu phu nhân đều vì bát canh này mà tranh cãi với thiếu gia.” Điều Thủ Nghĩa theo bản năng nói tiếp, kỳ quái, nếu không thích uống, vì sao ba phiên bốn lần ở trước mặt thiếu gia uống xong bát canh này.

Cầm Dạ sừng sốt, nói thật, nàng không thích món điểm tâm ngọt đòi mạng này dù chỉ một chút, mặc dù tranh đoạt với Nghiêm Từ Trạ, chẳng qua là vì cho hần nổi bão thôi. Trước mắt, hần đi rồi, cảm giác không chiến mà thắng này không thú vị, đã vậy, chiến lợi phẩm cũng đột nhiên trở nên không thú vị.

“Về sau ta cũng không muốn ngửi thấy cái mùi này nữa.” Nàng nhú mày, cố gắng nhớ lại cảnh tượng hai người cùng ngồi ăn trên bàn cơm, tâm tình càng thêm ác liệt.

Điều Thủ Nghĩa thấy sắc mặt nàng không tốt, liền nhỏ giọng đề nghị: “Thiếu phu nhân, lão nô cảm thấy. không bằng người đi ra ngoài giải sầu đi, tính tình thiếu gia hơi quái một chút, người chớ để ở trong lòng.”

“Vì sao ta phải để trong lòng?” Cầm Dạ hừ hừ: “Ta cũng không hề để ý, cho dù cả đời này hần không định nói chuyện với ta, ta cũng không cảm thấy có nửa phần tổn thất.” Dùng mồm mép phát tiết một chút oán khí, xoay mình lại lại nhìn thấy người nào đó đi mà quay về, lập tức nàng sững sờ tại chỗ.

Nghiêm Từ Trạ híp mắt đẹp đảo qua biểu tình không được tự nhiên của nàng, lạnh như tảng băng nói: “Thật không? Vậy thì vừa lúc, dù sao ta cũng không định nói chuyện với nàng.”

“.....” Cầm Dạ oán hận trừng mắt nhìn hần một cái, không ý thức được sai lầm trong câu nói của hần, quay đầu bước đi.

Duy độc Điều Thủ Nghĩa ngơ ngác bổ sung: “Nhưng thiếu gia, rõ ràng vừa rồi người cũng đã ngoại lệ, người.”

“Cầm mồm.” Nghiêm Từ Trạ tức giận: “Chuẩn bị xe ngựa, ta muốn tiến cung một chuyến.”

.
.

Gần như nghiền răng nghiền lợi ra tướng phủ, Cầm Dạ không thèm che dấu lửa giận không thể nghi ngờ đã dọa đến thị vệ, lập tức không ai dám chạm

trẻ, tất cung tất kính cúi đầu hỏi: “Thiếu phu nhân, muốn ra ngoài sao ạ, có cần tiểu nhân thay người chuẩn bị kiệu không?”

“Không cần, tự ta đi được.”

Đèn rực rỡ mới lên, gió đêm từ từ.

Bước đi trên đường không mục đích, cô đơn chiếc bóng tựa hồ chỉ có một mình nàng, Cẩm Dạ bắt đầu hối hận không mang theo tùy thi, bỗng nhiên nghĩ đến Sơ Tinh. Đường như nha đầu kia có chút không thích hợp, trước đây luôn dính lấy nàng, nhưng gần đây luôn ba ngày hai bữa không thấy bóng người, càng cô quái là, mỗi lần vào đêm, nha đầu kia đều ra ngoài một lần, không biết đang làm gì.

“Cô nương, muốn mua tranh sao, chỗ ta có rất nhiều danh họa, mỗi bức đều là tinh phẩm, bảo đảm ngài vừa lòng.” Đột nhiên có người ở bên tai kêu to.

Cẩm Dạ quay đầu, thấy là một thanh niên mặc áo vải thô, đứng phía sau quầy bán hàng rong, tám ván ghép thành cái bàn đánh bóng đặt mười bức họa, bốn góc họa đều dùng cái chặn giấy đè nặng, phần lớn là cảnh sắc núi non, mặc dù nhìn ra được là hàng nhái, cũng có thể xem là một đồ dỏm tốt.

“Không cần.” Nàng khoát tay, nâng bước đang muốn rời đi, lại nhìn thấy khuôn mặt quen thuộc trong trong bức họa phía góc, kinh hãi còn không dám tin dụi mắt: “Này.” Nam tử trong họa thân hình cao to, tay cầm cuốn sách lười biếng dựa vào thân tùng, sườn mặt cực kỳ giống Nghiêm Từ Trạ, tình tế nhìn lại, trên tay còn cực kì cẩn thận vẽ một chiếc nhẫn, hình dạng lớn nhỏ không có sai biệt.

“Cô nương thích bức họa này?” Tiểu thanh niên hắc hắc cười gượng: “Có điều bức này không được, đây là khách nhân đặt trước, không thể bán cho cô.”

Cẩm Dạ nghiêng đi mặt: “Ngươi họa?”

Thanh niên lắc đầu: “Không, là một họa sĩ tạm đặt ở chỗ ta, người mua chút nữa sẽ tới lấy.”

“Ngươi có biết người mua bức họa này là ai?” Cẩm Dạ nhíu mày, cầm lấy bức họa quan sát vài lần, bối cảnh này hình như trong tưởng phủ.

“Tiểu nhân không tiện lộ ra.” Thanh niên rất thông minh, cố ý bảo lưu lại chút đường sống.

Cẩm Dạ hiểu ý, lấy túi tiền, đặt bạc lên bàn, thân nhiên nói: “Đầu tiên, ta sẽ không nói cho người khác rằng ngươi nói cho ta biết, mặt khác, năm mươi lượng bạc đổi lấy một câu nói của ngươi, vụ làm ăn này quả có lời.”

Thanh niên thẳng tắp nhìn chằm chằm đồng bạc, không lâu sau liền gật đầu thỏa hiệp: “Được rồi, nghe nói tranh này là người trong lòng của thiên kim Tổng phủ, sau lại nam tử này bị một cô gái khác hoành đao đoạt ái, thiên kim Tổng phủ thống khổ, mới sai người chung quanh cướp đoạt bức họa để an ủi nỗi khổ tương tư.”

“Bậy bạ!” Cẩm Dạ cảm thấy vỡ vụn, phó phường truyền lưu gì chứ, trắng đen đều điên đảo. Lại nói, Tổng Đinh Nguyệt thật đúng là hết hy vọng, Nghiêm Từ Trạ đã thành thân với mình mấy tháng có thừa, nàng ta còn nhớ mãi không quên, thật sự làm người ta nổi giận.

Cảm xúc tức giận từng chút từng chút xâm nhập đáy lòng, nàng càng nhìn bức họa kia càng cảm thấy chói mắt, đột nhiên vươn tay: “Có bút không?”

Thanh niên gật đầu, gấp thắt lưng lấy ra bút nghiên mực từ phía dưới, đang muốn đưa qua lại cảm thấy không ổn: “Có thì có, nhưng mà. cô nương muốn làm gì?”

Lần này Cẩm Dạ đem toàn bộ túi tiền giao cho đối phương, sau đó một phen đoạt lấy cây bút trong tay hắn, cười nói: “Nam tử trong tranh này quá cô độc, còn thiếu nét bút đột phá vẽ rồng điểm mắt.” Nàng cúi thân mình, dính dính mực, ngay tại chỗ trống trong bức họa bừa bãi phát huy.

Thanh niên nóng nảy: “Ai ai, vạ vạ không thể đâu.”

Cẩm Dạ nào có thời gian quan hắn, nhẹ nhàng giật giật đầu ngón tay liền điểm huyết hấn, sau đó theo mục đích bản thân vẽ xong, nghiêng đầu thưởng thức nửa khắc lại nhắc họa thối khô nét mực. Lúc này xem ra, bức tranh tự thành khoảnh khắc ngọt ngào giữa đôi tình nhân, nam tử đọc sách, nữ tử đánh đàn, rất thích ý.

“Vị tiểu ca này, ngươi không cần kinh hoàng, khi khách nhân tới lấy họa, ngươi cứ việc giao cho nàng là được, tin tưởng nàng sẽ không làm khó dễ ngươi.” Trong nháy mắt giải huyết cho hắn, nhất thời nàng cảm thấy tranh này thuận mắt rất nhiều, nàng học họa đã tám năm có thừa, có thể ở giờ phút này có chút tác dụng cũng coi như hữu ích.

Thanh niên khóc không ra nước mắt nhìn bức tranh biến dạng: “Sao ngươi biết khách nhân sẽ không trách tội ta.”

“Bởi bức họa này vốn chính là sự thật, sao có thể trách tội?” Cười cười lưu lại một câu, nàng không quay đầu lại bước nhanh rời đi.

Nói ra cũng kỳ quái, sự việc khúc chiết không lớn không nhỏ này qua đi, tâm tình lại tốt. Ngẩng đầu nhìn sắc trời, thời gian hơi muộn, Cẩm Dạ cước bộ nhẹ nhàng hồi phủ, đi qua ngõ nhỏ giáo huấn Biện Lam, lại phát hiện bóng dáng Sơ Tinh, loáng thoáng còn thấy một bóng dáng cao lớn.

Lại đi gần vài bước, có giọng nam trầm ổn chui vào lỗ tai: “Đại tiểu thư, đã lâu không gặp.”

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Dạ Lai Phủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 62

Đây không phải là một ngõ rộng, vì tiến vào ba người, giờ phút này trở nên hơi chật chội, Cẩm Dạ đứng ở cửa ngõ, trước mặt là nha hoàn quần áo xanh nhạt, đuôi lông mày khỏe mắt hàm chứa kinh hoàng chưa kịp rút đi, biểu tình nhìn qua rất là xấu hổ.

“Tiểu thư.” Thử gọi một tiếng, sau khi không được đáp lại Sơ Tinh bất an kéo kéo tay áo.

Cẩm Dạ không để ý, khi nói chuyện tầm mắt lướt thẳng qua Sơ Tinh, tuy khuôn mặt hàm chứa ý cười, nhưng độ ẩm trong đáy mắt lại ngày càng rét lạnh: “Sở Luật, ta còn đang nghĩ, mấy ngày nay ngươi bỗng dưng an phận thủ thường, tướng phủ to như vậy, cũng không thấy ngươi cải trang dịch dung tiến vào..... ai ngờ chuyện có nguyên nhân, hóa ra là vội vàng gặp nha hoàn của ta.”

Nghe vậy trong lòng Sơ Tinh căng thẳng, đã biết không ổn, nàng đi theo tiểu thư đã mười năm, bình thường chỉ cần một ánh mắt một cái nhếch mày đã có thể hiểu được trong lòng đối phương nghĩ gì, mà trước mắt đôi con ngươi này lạnh như băng, tươi cười lạnh bạc, đúng là dấu hiệu trước lúc tức giận. Có vẻ Sơ Tinh biết vì sao Cẩm Dạ tức giận, có điều trước mặt đang trong trạng thái tức giận thực không nên giải thích, nàng cũng chỉ có thể nhẫn nại đợi ở một bên, về phủ sẽ cố gắng lý giải cho tiểu thư.

Ai ngờ Cẩm Dạ không cảm kích, liếc nàng một cái rồi nói: “Em đi về trước.”

Sơ Tinh theo bản năng tiếp lời: “Tiểu thư, em cùng người.....”

“Đủ rồi, em lập tức hồi phủ cho ta, chớ để ta nói lần thứ ba.” Cẩm Dạ hít một hơi dài, lúc này là tức giận thật sự, nha hoàn mình tín nhiệm nhất lại gạt mình gạt mặt thân tín của Tổng Chính Thanh, mặc dù có thể Sơ Tinh đối với A Sở hoài tâm tư khác, nhưng khó bảo đảm người kia sẽ không dùng chút thủ đoạn để moi móc thông tin trong tướng phủ.

Vừa nghĩ như vậy, nàng lại không thể ngăn chặn một chút cảm giác phản bội sinh sôi trong lòng, bóng dáng gầy yếu của nàng đứng thẳng tắp, sắc mặt dưới ánh trăng càng trở nên trắng bệch.

Thấy thế, Sơ Tinh thở dài, lập tức không hề kiên trì nữa, cúi mình chào, xoay người rời đi.

Cẩm Dạ thu hồi tầm mắt, đối mặt với nam tử áo xanh phía trước: “Chột dạ?”

“Đại tiểu thư nghĩ nhiều quá rồi.” Sở Luật cười cười, lại nói: “Chẳng qua tiểu nhân chỉ nhờ Sơ Tinh cô nương gửi lời nhắn thôi, nếu đã gặp được người, vậy thì không còn gì tốt hơn.” Nói xong, liền lấy ra từ cổ tay áo một phong thư, đưa qua: “Đại nhân nhà ta có một số việc muốn phiên đại tiểu thư.”

“Hừ, chẳng phải Tổng đại nhân xưa nay luôn thần thông quảng đại sao? Sao có thể cần dùng đến phận đàn bà yếu đuối như ta.” Cẩm Dạ tuy tiếp nhận, lại không có ý mở ra, ngược lại có chút đăm chiêu nhìn chằm chằm Sở Luật.

Gã đến tướng phủ sắp hai tháng, có lẽ là có ý quên sự tồn tại của đám người Tổng gia, cuộc sống của nàng coi như thích ý, nhưng giờ phút này bị khách không mời mà đến phá đám, cảm giác bất an đứng ngồi không yên lại đến. Nàng cân nhắc, lời nói của Tổng Chính Thanh vào một ngày trước khi nàng xuất giá vắng vắng bên tai –

“Nhớ kỹ, từ đó trở đi, ngươi là Tổng Cẩm Dạ, gã cho Nghiêm Từ Trạm sau phải chặt chẽ giám thị hần, cho dù là chuyện trong nhà, hay là chuyện quan trọng trong triều chính..... Ngươi không cần tìm ta, khi tất yếu, ta sẽ phái người đến gặp ngươi.”

Cho nên, trước mắt nên đến vẫn phải đến.

Cẩm Dạ kinh ngạc đứng tại chỗ, không thể ngăn chặn cảm giác vô lực cùng khó chịu quét toàn bộ thể xác và tinh thần, cho dù nàng có thông minh hay hiểu rõ lòng người đi chăng nữa, cũng một mối ứng đối với những thứ tranh quyền đoạt lợi này, hơn nữa bên kia Cửu Vương gia thường thường tạo áp lực, nàng có loại xúc động muốn cướp đường mà chạy.

“Đại tiểu thư?” Thấy vừa gặp mặt đã tinh thần hoảng hốt, Sở Luật không khỏi ra tiếng nhắc nhở: “Thời gian không còn sớm, tiểu nhân còn phải hồi phủ đợi mệnh.”

“Ngươi đi trước đi, ta xem xong sẽ viết thư cho Tổng đại nhân.” Cẩm Dạ lui vài bước, tránh đường.

“Thật có lỗi, tiểu nhân còn chưa thể đi.” Sở Luật lắc đầu, thân nhiên nói: “Đại nhân dặn, tiểu nhân phải rời đi sau khi đại tiểu thư xem xong, về phần bức thư này, tiểu nhân nhất định phải hủy diệt, phòng ngừa bất cứ điều gì.”

Hay lắm một câu phòng ngừa bất cứ điều gì, Cẩm Dạ không tiếng động cười lạnh trong lòng, lão hồ li này càng ngày càng tinh, chỉ sợ là lo lắng bị Nghiêm Từ Trạm phát hiện dấu vết để lại, nhưng hiển nhiên nước cờ này ông ta đã đi sai lầm rồi, khôn khéo như Nghiêm đại Tể tướng, sao lại không biết thân phận chân chính của thê tử mới vào cửa chứ.....

Nói như vậy, nàng thật đúng là bị kẹp ở giữa, trước mặt hai người Tống – Nghiêm đều phải cho rằng mình không biết gì sống cuộc sống bình thường, sau lưng lại phải làm chút chuyện không thể đưa ra ngoài ánh sáng.

Chân chừ một lúc lâu, liền mở phong thư, trên tờ giấy trắng chỉ có vài dòng ít ỏi, Cẩm Dạ quét qua một lượt, sau đó không dám tin rút lui vài bước, cắn răng nói: “Quá vớ vẩn, ta không làm được.”

Sở Luật mỉm cười: “Đại tiểu thư, đối với người mà nói, đây cũng không phải việc khó.” Dừng một chút, từ trong tay đối phương đoạt giấy viết thư, chậm rãi vò thành một nắm, đầu ngón tay dùng sức một cái, bột giấy liền theo khe hở bay là tả rơi xuống.

“Chẳng lẽ ở trong mắt Tống đại nhân, Tô Cẩm Dạ ta chỉ xứng làm trộm cướp?” Cẩm Dạ nắm chặt tay, bức thư kia đại ý nàng đã hiểu được, đơn giản là sai nàng sao chép những lời phê bình chủ giải Nghiêm Từ Trạm viết lên tấu chương mỗi ngày, sau đó lập tức vụng trộm phái người đưa đi Tống phủ. Nàng ít khi hỏi đến chuyện phân tranh trong triều đình, thứ nhất do chuyện không liên quan đến mình, thứ hai là do nghe nói nơi đó hắc ám xấu xa, không muốn mình bị cuốn vào trong đó.

Sao có thể dự đoán được Tống Chính Thanh cư nhiên nghĩ ra ám chiêu bức này, sai nàng lên vào thư phòng làm những chuyện đủ để tai họa mất đầu.....

“Đại tiểu thư cũng không cần nghĩ quá phức tạp, chẳng qua đại nhân chỉ quan tâm quốc sự thôi, mắt thấy thân thể Nghiêm tướng không khỏe, e sợ phê duyệt tấu chương ra sai sót, thế nên mới hạ sách này.” Mặt không đỏ tim không đập nói dối xong, Sở Luật không nóng không lạnh tiếp tục nói: “Gần đây thiên hạ thái bình, có lẽ tấu chương thần tử tham tấu cũng không nhiều lắm, đại nhân nói, phạm là có liên quan đến cái chế binh vụ chiến sự khoa cử, mong đại tiểu thư lưu ý, còn lại, mặc kệ nó.”

Cẩm Dạ đột nhiên bật cười: “Trở về chuyện cáo Tống đại nhân, tiểu nữ tử nhất gan khiếp sợ, sợ là không đảm đương được trọng trách này.” Vừa dứt lời. Nàng nhắc chân bước đi, nhiệm vụ này ở trong mắt nàng, thực tại không thể tưởng tượng, huống chi gần đây Nghiêm Từ Trạm đều ngủ ở thư phòng, nàng sao có thể có khả năng tiếp cận tấu chương.

“Hết cách, nếu đại tiểu thư khó xử thì thôi vậy.” Phía sau truyền đến lời nói đơn giản.

Nghe vậy Cẩm Dạ thu lại bước chân, Tống Chính Thanh hẳn là loại người ngoan cố không đạt tới mục đích sẽ không từ bỏ, nếu cố ý phải thân tín lại đây truyền lời, sao có thể chấp nhận nàng cự tuyệt.....

Quả nhiên, nửa khắc qua một câu trúng đích.

“Có một việc đã quên nói cho đại tiểu thư, Tô lão gia gần đây lại gặp đại nhân nhà ta, nghe nói hai người trò chuyện với nhau rất vui.”

Cẩm Dạ đột nhiên quay đầu, một bước to túm lấy cổ áo người đàn ông trước mặt, cả giận nói: “Ngươi nói cái gì!”

“Đại tiểu thư nghe rất rõ ràng.” Sở Luật lơ đãng cười cười: “Đại nhân thấy sắc mặt Tô lão gia không tốt lắm, riêng đón ông ấy đi biệt viện ngoài kinh thành ở mấy ngày, điều dưỡng cho khỏe, cũng coi như không làm thất vọng một phen chân tình của đại tiểu thư với đại nhân.”

Cẩm Dạ tức giận cả người phát run: “Các ngươi cần gì liên lụy đến cha ta, có gì cứ việc hướng về ta mà đến.” Nàng thật sự đã xem nhẹ Tống Chính Thanh, hóa ra ông ta đã ti bi vượt qua sự tưởng tượng của nàng, mặc dù nương bị đuổi ra Tống gia, tốt xấu cha cũng coi như tỷ phụ, họ Tống cũng không niệm chút tình cũ, lợi dụng cha đến uy hiếp chính mình.

Sở Luật tránh khỏi tay nàng, phui phui cổ áo, không nhanh không chậm nói: “Một câu cuối cùng, đề nghị mới vừa rồi của đại nhân, tiểu thư có gì bất đồng không?”

Cẩm Dạ cắn chặt môi, móng tay đâm sâu vào lòng bàn tay, mang đến cảm giác đau đớn tận xương, nàng chỉ có thể dùng điều này ngăn chặn sợ hãi trong nội tâm, chỉ cần vừa nghĩ đến việc phụ thân luôn thương nàng yêu nàng giờ phút này đang ở nơi nào đó chịu khổ, ngực lại cảm thấy chua chát khó nhin.

“Đại tiểu thư, nếu người không đáp ứng, tiểu nhân thật sự phải đi về.”

“Sở Luật!” Cẩm Dạ bỗng nhiên bám tay áo hắn, thấp giọng nói: “Nói cho ta biết, cha ta ở đâu?” Ngữ điệu của nàng hơi run, mơ hồ mang theo khẩn cầu cùng ghen ngào, đó là cảm xúc bị thương không thể che giấu.

Sở Luật hiếm khi trầm mặc, thật lâu sau tránh đi ánh mắt của nàng, chậm rãi nói: “Thật xin lỗi, tiểu nhân chỉ phụng mệnh làm việc.”

Cẩm Dạ trợn to mắt: “Phụng mệnh làm việc? Sở Luật, ngươi ở Tống gia mặc dù chỉ gần gũi nửa năm, nhưng cha ta cho tới bây giờ chưa từng bạc đãi ngươi, thậm chí, ngay cả khi lên kinh cũng chỉ dẫn theo một mình ngươi, điều này đủ để chứng minh ông tin nhiệm ngươi cỡ nào. Nhưng ngươi thì sao, rốt cuộc ngươi đang làm những gì?”

“.....” Dừng sức nhắm chặt mắt, Sở Luật dưới hai ba câu nói của nàng gần như tan rã, chỉ có thể cúi đầu nói: “Ta đáp ứng với người, ta sẽ dùng hết khả năng giữ cho Tô lão gia bình an vô sự, nhưng đồng dạng, mỗi đêm trước hừng đông người phải đem tình báo thu được dùng thư gửi ra, nếu không, đại nhân giận dữ, sợ sẽ đả thương người vô tội.”

Cẩm Dạ cười khổ lắc đầu: “Khi nào ông ta sẽ thả cha ta?”

“Tiểu nhân không biết.” Trên mặt Sở Luật lướt qua không đành lòng, sau một lúc lâu lại nói: “Đại tiểu thư vẫn nên đem chuyện đại nhân sai phải làm tốt, đến lúc đó có lẽ ông ấy sẽ cho người biết tung tích của Tô lão gia.”

“Biết tung tích thì như thế nào? Cha ta không phải tù phạm, chẳng lẽ người muốn cha con chúng ta gặp lại còn phải giống như thăm tù sao.....” Cẩm Dạ nhỏ giọng nói, đến cuối cùng không thể chịu được nữa, thỉnh thoảng cúi xuống cây trúc trên đầu đặt lên gáy đối phương: “Người dẫn ta đi tìm cha ta, ngay bây giờ!”

Sở Luật không trốn, mặt cũng không nâng một chút: “Đại tiểu thư làm gì, người nên rõ ràng, tu vi võ công của ta cao hơn, chứ lãng phí thời gian lúc này làm những chuyện ngu muội.”

“Có phải lãng phí thời gian hay không, thử qua mới biết được.” Cẩm Dạ lại tới gần vài phần, mũi nhọn cây trúc kia cuối cùng đâm rách da, máu đỏ sẫm bắt đầu rơi xuống.

“..... Tội gì.” Sở Luật nhủ thầm, ngay sau đó nhanh chóng túm lấy cổ tay nàng, phản thủ đẩy một cái, đã đẩy nàng ra ngoài, cứ việc không chế lực đạo rất nhẹ, nhưng dừng trên người nàng, vẫn không khỏi chịu chút da thịt khổ.

Cẩm Dạ mặt xám mày tro ngã xuống đất, đầu gối chưa khỏi hẳn lại lần nữa cọ xước da, cát đá ma sát trên da non, thống khổ cỡ nào, nàng lại như không cảm giác được, trong mắt tràn đầy tơ máu, dữ tợn có chút đáng sợ: “Người hãy nghe cho kỹ, cuối cùng có một ngày, ta muốn Tổng Chính Thanh trả hết nợ cho Tô gia.” Bỏ lại câu nói này, nàng dùng cả tay lẫn chân đứng lên, khắp khiêng đi ra ngoài ngõ.

Lúc này ước chừng qua canh ba, người đi đường rất thưa thớt, đầu đêm thu hơi lạnh, nàng lác lác đi trên đường cái, suy nghĩ duy nhất trong đầu là đi thăm Tô phủ ở ngoại ô. Bất đắc dĩ túi tiền trên người sớm đưa cho thanh niên quán tranh, nàng không thuê được xe ngựa, cũng không muốn trở về tướng phủ để người ta nhìn thấy cảnh chật vật này, chỉ có thể nhẫn đau đi bộ.

Thật vất vả đi tới cửa thành, trời lại nổi mưa to, thị vệ thấy nàng lẻ loi một mình, bị thương còn tinh thần hoảng hốt, không khỏi sinh ra vài phần thương hại, vì thế thay nàng gọi xe ngựa, có lòng tốt hộ tống nàng tới Tô phủ.

Cẩm Dạ cảm tạ người tốt, thất tha thất thểu đẩy ra cửa lớn Tô gia, vào cửa chỉ thấy bồn hoa hai bên bị đẩy ngã trên mặt đất, bình hoa đập nát, lại đi vào trong, đó là hành lang dài đi thông chủ viện, nàng kinh hồn táng đảm nhìn vết cào trên cột trụ sơn đỏ ven đường, ước chừng là dấu vết giày dẫm lưu lại.

Cha chỉ thuê bốn năm nha hoàn cộng thêm một đầu bếp nữ, căn bản không hề có sức chống cự, ngay cả nam đinh duy nhất, cũng là một tên khát cái què chân đáng thương không tìm được việc sống tạm, tự bảo vệ mình cũng là một vấn đề, càng chớ nói đến chuyện bảo vệ chủ nhân.

Cẩm Dạ lau giọt mưa tích tụ trên mặt, đi lại chung quanh sau rốt cục xác định trong nhà không có một bóng người, chỉ để lại cảnh tượng hỗn loạn cô độc. Nàng chỉ cảm thấy bầu không khí trống vắng thê lương này cũng cảm giác sợ hãi vô chừng sắp đem nàng bức điên, từ khi sinh ra đến bây giờ, ngoại trừ một lần mẫu thân qua đời khi còn nhỏ, chưa có thời khắc nào nàng sợ hãi như vậy.

Cha ở đâu, đến tột cùng cha ở nơi nào.....

Một đường đi thẳng, một đường té ngã, cùng với sấm chớp đi đùng, mưa gió mãnh liệt, ngay trong thời tiết như vậy nàng một mình trở về tướng phủ.

Có lẽ vì mây đen dày đặc, trận mưa này che hết ánh sáng hùng hồn, khi Cẩm Dạ bước lên thềm đá, còn vô ý thức nhìn bầu trời xa xa, ai ngờ thỉnh thoảng bị cửa vấp một cái.....

Vốn tưởng rằng sẽ ngã mặt mũi bầm dập, nhưng đợi nửa khắc, đau đớn như mong đợi không xuất hiện, ngược lại có đôi bàn tay thay nàng ổn định thân hình. Cẩm Dạ ngẩng đầu, vừa lúc nhìn thấy Nghiêm Từ Trạm nhanh chóng rút tay về, dáng vẻ lui ra phía xa, cặp mắt xinh đẹp quen thuộc kia giống như vài ngày trước đó, mang theo rét lạnh cùng xa cách.

Nhất thời cái mũi đau xót, áp lực nhiều ngày qua hơn nữa cha bị người ta bắt đi, cảm giác khủng hoảng đánh bại bức tường phòng vệ trong tim, thật sự không cầm được nước mắt, nàng nâng hai tay che mặt, cứ như vậy bất lực đứng dưới mưa bất khóc.

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Dạ Lai Phủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 63

Đã bao lâu không làm càn mà khóc như vậy, thậm chí nàng cũng không nhớ được, vẫn nghĩ những giọt nước mắt trẻ con này đã không thích hợp với mình, từ khi cặp kê nàng hiếm khi có thời điểm phóng túng như thế. Chính là giờ phút này, cái gọi là bi thương cùng phát tiết khó lòng khống chế, nàng đứng ở trước mặt vị phu quân thậm chí coi như không quen thuộc, triệt để sụp đổ.

“Thiếu phu nhân, ai nha, thiếu gia, hai người đang làm gì vậy.” Điều Thủ Nghĩa nguyên bản còn nhân nhả ghé vào cửa sổ thưởng thức cảnh mưa, vừa thấy bên ngoài hai vị chủ tử bị mưa xối rồi tinh rồi mù, lập tức vội vã, chống ô giấy dầu lao tới.

Thời tiết ác liệt như vậy, ông nghĩ chỉ có quái nhân như ông mới yêu thích, ngờ đâu thiếu gia cùng thiếu phu nhân thế nhưng cũng có hưng trí đi ra dầm mưa. Thiếu phu nhân về muộn không mang ô có thể lý giải, vậy còn thiếu gia thì sao, trong ấn tượng đường như thiếu gia ở thư phòng ngồi không bao lâu lại trở về tâm phòng dạo qua một vòng, sau đó ngay tại đình này đứng cả đêm.

“Lão Diêu, ông đi về trước.” Nghiêm Từ Trạm cau mày, không có ý vươn tay nhận ô.

Diêu Thủ Nghĩa thờ dãi: “Thiếu gia, hai người vẫn nên mau chóng vào nhà đi, nếu nhiễm phong hàn sẽ không hay.” Ông sống hơn nửa đời, gặp qua ngàn vạn người, lại thủy chung không hiểu rõ đôi tiểu vợ chồng này, một khác trước còn ngơoi một lời ta một câu giống như oan gia liếc mắt đưa tình, ngay sau đó đã trở mặt còn nhanh hơn lật sách, động một cái liền giận dỗi, động một cái lại đề đôi phương phát tiết tức giận.

Hình thức ở chung như vậy, thật sự tất yếu sao.

Ông lắc đầu, cố chấp đem ô nhét vào tay Nghiêm Từ Trạm, sau đó thức thời ly khai.

Mưa càng rơi xuống càng lớn, cực kỳ giống ông trời muốn hắt nước xuống thiên hạ, trong thiên địa mờ mịt một mảnh, phân không rõ đường ranh giới. Mưa giăng mênh mông, sắc nước ngập trời, cấu thành cảnh trí đầu thu thịnh linh mưa to.

Tiếng sấm ầm ầm phát ra cảm xúc phấn uất vô thố, Cẩm Dạ dần dần ngồi xổm xuống, mặc hạt mưa đổ ập nện trên người, nàng đã khóc có chút mệt mỏi, yết hầu khàn khàn ánh mắt sưng đỏ, tóc mai bên tai đều vì ướt nhẹp mà dính bết trên mặt, đáng vẻ như vậy không cần nhìn cũng biết chật vật cỡ nào. Nhưng nàng còn đang phân cao thấp, không phân rõ tâm lý gì đang quấy phá, nước mắt và mưa, chảy ròng ròng rót xuống.

“Đủ rồi.” Tiếng nói không nghe ra cảm xúc gì đậm đặc như thường ngày.

Cẩm Dạ sợ run nửa khác, có loại cảm giác như mưa to đột nhiên đình chỉ, ngẩng đầu mới phát hiện hán đã đứng ở bên cạnh nàng, đáng vẻ bị mưa ngược đãi sau không chật vật như nàng, một tay miễn cưỡng vắt sau lưng một tay vuốt lên trán khê vén làn tóc ra sau, tư thái đẹp kinh tâm động phách như trước. Nàng bỗng nhiên im lặng, không được tự nhiên tránh tầm mắt, sau khi nhìn cái ô kia cả buổi, liền mạch lưu loát ra tay, hung hăng giật cái ô xuống dưới.

Tiếp theo, hai người lại lần nữa trở về bầu không khí bị mưa to xâm nhập.

Nghiêm Từ Trạm rốt cục không kiên nhẫn, cầm tay nàng nhíu mày nói: “Rốt cuộc nàng muốn ồn ào tới khi nào?” Nói xong, tầm mắt lơ đãng đảo qua vết máu trên đầu gối, lại thoáng dịu giọng điệu: “Nàng về phòng trước, lát nữa ta sai nha hoàn chuẩn bị nước ấm.”

Cẩm Dạ bủn xỉn, lẩm bẩm hai tiếng, lập tức tránh thoát tay hán, không quay lại đi vào trong.

Nghiêm Từ Trạm ngăn người, cẩn thận cân nhắc hai chữ kia sau lại đi nhanh đuổi theo, xoay bả vai của nàng ảo não nói: “Vừa rồi nàng nói gì đó, nói lại lần nữa xem.”

“Ta nói chàng dối trá.” Cẩm Dạ lớn tiếng: “Nghe rõ chưa, dối trá! Chàng đang làm gì chứ, ra về khoan dung chẳng quan tâm ta, sau đó lại giả mù sa mưa làm ta nghĩ rằng chàng đang lo lắng cho ta đang đợi ta về. Nghiêm Từ Trạm, chàng thật sự làm cho ta không nắm rõ.” Nàng nhếch môi, không nâng tay lau đi giọt lệ trong hốc mắt, tầm mắt trở nên mơ hồ, khuôn mặt gằn trong gang tấc cũng thế.

Cũng vì như vậy, mới xem nhẹ trên mặt Nghiêm Từ Trạm một chút áy náy cùng đau lòng, hôm nay hán hoàn toàn bị giết trở tay không kịp, lúc trước ấn tượng với nha đầu kia vẫn là mạnh mẽ, đừng nói là bừa bãi rơi lệ, ngay cả chút yếu thế nàng cũng không chịu.

Trái lại, với hán mà nói, tối nay nàng thực rất khác thường, cũng quá. có uy hiếp, vốn trái tim phòng thủ kiên cố bị cửa ra một lỗ hồng, bộ phận mềm mại này dễ dàng gặp phải ánh mặt trời.

“Trở về phòng đi, đầu gối của nàng không bôi thuốc sao?” Thở dài một hơi, biểu tình của người nào đó bị bắt đắ dĩ chiếm cứ.

Cẩm Dạ cười cô đơn: “Vết thương này còn không phải do chàng ban tặng, chàng cần gì phải làm bộ làm tịch, dối trá.” Nàng gạt tay hán ra, lúc đi đường bước cao bước thấp, rất là miễn cưỡng.

Tính nhẫn nại của con người là có hạn độ, đạo lý này, thông minh như nàng không thể không hiểu, nàng chỉ đang thăm dò điểm mấu chốt của hán thôi, lại hoặc là, từ đầu tới đuôi hán đều không vì tránh chiến tranh lạnh hán cố ý khơi mào kia mà giải thích, khẩu khí này, nàng thật là không nuốt nổi.

“Vậy thì tùy nàng.” Thanh âm lại lần nữa trở nên lạnh lẽo.

Cẩm Dạ cười khổ, quả nhiên vẫn là không thể, lật qua lật lại như trước là chính mình đau lòng, hơi hơi nghiêng đầu, nhìn hán đi qua thân mình không chớp mắt, nàng hoàn toàn thất vọng, ban đầu muốn cùng hán thương lượng chuyện Tông Chính Thanh cũng vì thế từ bỏ. Nếu người đàn ông này hoàn toàn không quan tâm đến mình, vậy nàng có thể nào xác định hán sẽ tin tưởng mình chứ.

Bóng dáng cao to nhanh chóng biến mất trong tầm mắt nàng, rẽ quá hành lang gấp khúc sẽ không nhìn thấy, nụ cười tự giấu của Cẩm Dạ còn chưa kịp hiện lên, Nghiêm Từ Trạm lại dừng dừng nổi giận tiêu sái quay về, cước bộ mang theo không cam lòng cùng ảo não, bùm bùm giẫm bấn đầy bọt nước.

Nàng tròn to mắt, chống lại đôi mắt híp lại của hán, kinh ngạc nói: “Định làm gì?”

“Nàng bảo ta dối trá, nàng nên nhìn xem đáng vẻ của nàng hiện giờ, hai chữ dối trá liền viết trên trán của nàng.” Nghiêm Từ Trạm bủn xỉn, tay dài chụp

tới, đã ôm lấy nàng bế lên.

Cầm Dạ giầy dựa: “Chàng cho rằng chàng đang làm gì!” Nàng nhìn quanh bốn phía, phát hiện cách đó không xa cửa sổ đều mở ra, đó là phòng hạ nhân, hình như đêm nay tất cả mọi người vô tâm đi ngủ, toàn bộ chạy đến xem náo nhiệt.

“Chẳng lẽ không phải trong đầu nàng hy vọng ta làm như vậy sao?” Nghiêm Tử Trạm tựa tiểu phi tiểu liếc nàng một cái, sau đó biểu tình thay đổi, gương mặt lạnh băng đối diện loạt cửa sổ kia.

Rất nhanh – thanh âm đóng cửa sổ vang lên liên tiếp.

Cầm Dạ oa ở trong lòng hần, á khẩu không trả lời được, nghe tim hần đập, trái tim vốn nên an tĩnh lại phiền chán không thôi, luôn không tự chủ được nghĩ tới phụ thân không rõ tung tích, ông tuổi cao như vậy, không thể chịu nổi ép buộc, làm gì mới tốt.....

.

.

Trở về phòng, nhanh chóng có nha hoàn lại đây thay nàng băng bó miệng vết thương, sau đó lại đun nước ấm, ngâm khăn chuẩn bị thay nàng lau người: “Thiếu phu nhân.....”

“Các người lui xuống trước đi, tự ta làm là được.” Cầm Dạ lui người hầu, ngồi bên cửa sổ nhìn chằm chằm Nghiêm Tử Trạm, hần vừa tắm rửa xong, buông một đầu tóc đen ngồi bên giường đọc sách. Nàng chăm chăm theo dõi hần, vài lần cố lấy dũng khí muốn cùng hần nhắc tới âm mưu quỷ kế của Tổng Chính Thanh, chầm chước sau một lúc lâu cũng chưa có cách nào mở miệng.

Lập lại vài lần, cuối cùng nhận thấy ánh mắt dị thường nóng cháy của nàng, Nghiêm Tử Trạm thật sự không có cách nào giả bộ không nhìn thấy, chỉ phải tạm thời buông sách trong tay, quay đầu: “Làm sao vậy?”

Cầm Dạ nghiêm túc nói: “Ta có chuyện vô cùng quan trọng muốn nói với chàng.” Chuyện tới nay, nàng vẫn nên nói ra toàn bộ mới tốt, dù sao, chuyện đi thư phòng vụng trộm xem tấu chương quá mức vớ vẩn, nàng không nên gặt hần.

“Không muốn bị cảm lạnh thì lau người rồi nói sau.” Nghiêm Tử Trạm chỉ chỉ chậu nước kia, thần nhiên nói: “Nước sắp lạnh rồi.”

Cầm Dạ gật đầu: “Vậy chàng giúp ta gọi nha đầu vào đi.” Cả người ẩm ướt như vậy quả thật không thoải mái, lỡ may nhiễm phong hàn thật, đúng là không ổn.

“Ta nghĩ không cần.” Nghiêm Tử Trạm mỉm cười: “Nàng nói tự mình làm, bọn họ đều đi xa cả rồi.”

Hần bỗng nhiên tươi cười, ở trong mắt Cầm Dạ, không khỏi có chút quý dị: “Thế thì sao? Chàng rốt cuộc đang cười cái gì.....”

“Không có gì.” Hần xắn cao tay áo, vò khăn ướt ở trong chậu đồng, thoáng cúi thắt lưng, nhét tóc nàng ra sau tai, “Nếu đã vậy, vậy để ta làm đi.”

Bạn đang đọc truyện *Cầm Dạ Lai Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64

Bình thường mà nói sau khi vào đêm, sẽ thấy đèn đuốc Tổng phủ thành Bắc sớm lâm vào yên lặng, có điều hôm nay, đã có chút không bình tĩnh, trừ bỏ hai xuyên đèn lồng đón gió trước đại môn, ngay cả phòng ngủ đều rạng ánh đèn lồng.

Kỳ thật xưa nay Tổng Chính Thanh đều hiểu đạo dưỡng sinh, ngủ khi mặt trời lặn, dậy khi gà gáy, hơn nữa bình thường chú trọng điều trị bằng ẩm thực, cho nên thân thể so với nam tử trung niên cùng tuổi tốt hơn rất nhiều, ngay cả về ngoài thoạt nhìn cũng thế. Có điều nói đi phải nói lại, một đại nhân vật không dễ bạc đãi chính mình như vậy đêm nay thế nhưng phá lệ thức khuya.

Ánh nến sáng tỏ, chủ nhân Tổng gia đang vui đầu trong công văn, trước mặt quỳ một hắc y nam tử, vẻ mặt trấn định, cứ việc quỳ lâu ngày vẫn không thấy chút oán giận, khéo môi nhếch sống lưng thẳng, liếc mắt một cái liền biết là hạ nhân được huấn luyện quy củ.

Thật lâu sau, Tổng Chính Thanh cuối cùng cũng ngẩng đầu lên: “Sự tình xử lý thế nào?”

Sở Luật gục đầu xuống, trả lời: “Hồi bẩm đại nhân, thuộc hạ đã theo ngài phân phó truyền lời nhắc cho đại tiểu thư.”

“Ừm.” Tổng Chính Thanh ứng một tiếng, lại chấp bút, không có ý mở miệng.

Sở Luật cũng không dám quấy rầy, vô thanh vô tức lui tới góc, sau một lúc lâu, lại thử nói: “Đại nhân, thuộc hạ cả gan nói một câu, dường như đại tiểu

thư rất cảm tức chuyện chúng ta kèm Tô lão gia, chỉ sợ nàng ghi hận trong lòng, không chịu cống hiến cho đại nhân, không bằng.....”

“Không bằng cái gì?” Tổng Chính Thanh giương mắt, lạnh giọng ngắt lời: “Muốn kiếm chế nha đầu kia chỉ có thể dùng biện pháp mạnh, Tô Khởi Vượng với nàng mà nói là nhược điểm duy nhất, không có ưu thế này, ta không còn điều kiện khác có thể bức nàng thỏa hiệp.” Ông thừa nhận phương thức này hơi tiểu nhân, có điều không còn cách nào, nếu năm đó họ Tô dám can đảm bắt cóc a tỷ, vậy trước mắt chịu chút khổ cũng hẳn là.

“Đại nhân nói phải.” Sở Luật buông đôi mắt, trên mặt có chút gầy gù. Thẳng thắn mà nói, hẳn xác thực lòng mang áy náy, hôm nay sau khi gặp Cẩm Dạ, lời nói của nàng còn vang vọng bên tai, nửa năm ở Tô gia, Tô Khởi Vượng quả thật chưa từng bạc đãi hẳn, thậm chí là toàn tâm tín nhiệm.....

Nhận thấy thần sắc đối phương dường như không thích hợp, Tổng Chính Thanh đột nhiên đứng lên, nắm bút trên giá ném qua, cá giận nói: “Người rõ ràng bốn phận của mình cho ta, chớ làm chút chuyện thấp kém ăn cây táo rào cây sung, nếu ta biết được, cẩn thận mạng chó của người!”

Sở Luật không tránh không né bị ném trúng, thấp giọng nói: “Thuộc hạ không dám, thuộc hạ chỉ lo lắng lấy cá tính ăn mềm không ăn cứng của đại tiểu thư mà nói, phương pháp này sợ là hoàn toàn ngược lại.” Nói xong, hẳn nhớ lại khuôn mặt bao hàm phần nộ cùng đau lòng kia, càng lúc càng cảm thấy không được tự nhiên, khi đối mặt nàng có thể trung mặt làm người xấu, đợi khi yên lòng lại cảm giác có lỗi lại nảy lên.

“Không tới phiên người quan tâm những chuyện này.” Tổng Chính Thanh dài mắt, rất là hờn giận, nuôi thân vệ này hơn hai mươi năm, ngay từ đầu là một tên ăn mày bị vứt bỏ trên đường, đến bây giờ cũng xưng là thanh niên tuân thủ lịch sự, cho dù ông không đặt quá nhiều tâm huyết vào người này, nhưng cũng hy vọng Sở Luật có thể trở thành trợ thủ đắc lực nhất của mình, ai biết tuổi tác càng ngày càng tăng, tiểu tử này nhìn như quật cường càng ngày càng nhân từ nương tay, làm việc đều thích để lại lối thoát, không biết đạo lý nhỏ cỏ phải nhổ tận gốc.

Nói ngắn lại là lòng dạ đàn bà, chung quy khó thành châu báu.

Lại liếc mắt bóng dáng cao to mặt mày không sợ hãi một cái, Tổng đại thủ phụ nhủ nhủ mày: “Bắt đầu từ ngày mai người trà trộn vào tướng phủ cho ta, nghiêm mật giám thị nhất cử nhất động của vợ chồng Nghiêm Từ Trạm, đúng giờ hội báo.”

Sở Luật cả kinh trong lòng, vội vàng nói: “Thuộc hạ vô năng, sợ là dù dịch dung, đều bị đại tiểu thư nhận ra được.”

Nghe vậy Tổng Chính Thanh cười lạnh: “Hừ, ta muốn làm cho nha đầu kia biết chung quanh nàng đều có người của ta, làm cho nàng không dám dùng thủ đoạn.” Ông biết Tô Cẩm Dạ là một cô gái không đơn giản, bề ngoài nhìn qua bình thường, ngôn hành lại lộ ra tâm tư kín đáo, lòng dạ sâu đậm, che dấu cũng vô cùng tốt, nếu không phải vài lần tiếp xúc về sau nàng cố ý vạch ra khuôn mặt nguy trang, sợ là chính mình cho tới nay cũng sẽ chẳng hay biết gì.

Sở Luật gật đầu: “Thuộc hạ hiểu được, đến lúc đó sẽ chú ý không để Nghiêm tướng phát hiện kỳ quái.”

“Tốt lắm.” Tổng Chính Thanh ngồi trở lại ghế thái sư, trầm tư sau một lúc lâu nói: “Còn một chuyện, người thay ta cẩn thận quan sát quan hệ giữa hai người.”

“Quan hệ?” Sở Luật sững sốt, sau đó phản ứng lại: “Đại nhân lo lắng đại tiểu thư động chân tình?”

Tổng Chính Thanh chậm rãi gõ mặt bàn, thần nhiên nói: “Chỉ sợ hai người này đều có tình cảm với nhau, đến lúc đó liên翩 toái.” Đối phó một mình Tô Cẩm Dạ đã rất khó giải quyết, thêm một tên Nghiêm Từ Trạm mình đầy ý nghĩ xấu nữa, nếu thực tạo thành cục diện như thế, bàn cờ này sẽ không dễ đi.

“Thuộc hạ sẽ lưu ý, mong đại nhân yên tâm.” Sở Luật vén y bào, đi lễ nạp thái sau liền chuẩn bị lui ra: “Thời gian không còn sớm, đại nhân bảo trọng thân thể, nên đi ngủ.”

“Ừm, người đi xuống đi.”

Sở Luật theo lời rời đi, mới vừa đi tới cạnh cửa lại bị gọi lại, hẳn thuận thế xoay người, vẫn như cũ khiêm tốn có lễ: “Đại nhân còn gì phân phó?”

Tổng Chính Thanh vẫn không nhúc nhích tránh hẳn một hồi lâu, chậm rãi nói: “Nha đầu Đinh Nguyệt kia tuổi cũng không nhỏ, ta thay nó tìm mối hôn sự, nếu người có lòng thì khuyên nhủ nó, thiếu làm chút chuyện hoang đường, sống yên ổn trong nhà chuẩn bị lập gia đình cho ta.”

Sở Luật nháy mắt cứng đờ, cả người lạnh lẽo, vài lời ngắn ngủn, lại như kim châm đầy đặc, không lưu tình chút nào đâm vào hẳn, hẳn gian nan xoay người ra cửa, lần đầu tiên vô lễ như vậy không đợi Tổng Chính Thanh ý bảo đã tự tiện rời đi.

Mưa phùn như tơ, trúc xanh ánh họa.

Sở Luật đứng cuối đường mòn, lẳng lặng nhìn bóng dáng hồng nhạt trong lương đình cách đó không xa, hẳn sớm biết chuyện như vậy, hẳn và Tổng Đinh Nguyệt chênh lệch thân phận khác nhau một trời một vực, là tuyệt đối không có kết quả.

Nhưng sớm nhận rõ chút bi ai này sau lại vẫn không làm nên chuyện gì, hẳn vẫn không có cách nào xóa đi tình cảm không ngừng phát sinh, chỉ có thể dùng hết khí lực đối tốt với nàng, thỏa mãn tất cả yêu cầu nàng đề xuất, dù có tình gây sự cũng không quan tâm..... Mặc dù thay nàng thu thập bức họa của người đàn ông khác, mặc dù phải ẩn nhẫn nhìn nàng vì người kia mà mừng rỡ đau buồn, hẳn đều vui vẻ chịu đựng.

Sau một lúc lâu, Tổng Đinh Nguyệt vô ý thức quay đầu, sau khi thấy rõ người tới không khỏi kinh hãi nói: “Sở Luật, cuối cùng người cũng đến, ta chờ người đã lâu.” Tiếng nói thanh thúy lúm đồng tiền như hoa.

Hắn cười khò, không thể phủ nhận mình lại vì một câu nói vô tâm mà run sợ trong chớp mắt, đầu kia nằng đi lại như con bướm, nhẹ nhàng mà đến, mắt đẹp hàm chứa chờ đợi: “Họa của ta đâu? Mang đến không?”

“Mang đến.”

Tổng Đình Nguyệt sốt ruột: “Người thất thân làm gì, họa đâu? Để chỗ nào.”

“Ở chỗ này.” Sở Luật từ cổ tay áo rộng thùng thình rút ra cuộn tranh kia, niết chặt trong tay, lại chậm chạp không chịu giao cho nàng.

“Sở Luật, ta sẽ tức giận.” Tổng Đình Nguyệt ninh mị, nũng nịu quát: “Ta muốn như vậy còn chưa ngủ không phải vì nhìn người sừng sò!” Vừa dứt lời, nàng liền thiếu kiên nhẫn, tiến lên một phen đoạt lấy, lập tức mân môi đắc ý cười: “Sớm muốn gì cũng phải đưa ta.”

Bức họa cuộn tròn bị lưu loát mở ra, phía trên miêu tả một đôi nam nữ dựa sát vào nhau mà đứng, rất tình chàng ý thiếp, mặc dù bút lực nhìn ra có chút khác biệt, cũng không ảnh hưởng đến ý cảnh.

“Tiểu thư, người nên chết tâm.” Sở Luật dùng sức nhắm mắt lại.

Tổng Đình Nguyệt tròn to mắt, khuôn mặt vốn trắng nõn kia càng lúc càng hồng, đến cuối cùng dung nhan vốn mỹ mạo vì quá tức giận mà có chút dữ tợn. Hùng hăng xé nát bức họa kia, nàng tiến lên đẩy nam tử trước mặt một phen: “Sao lại thế này! Sao người đàn bà kia lại ở trong bức họa? Nhất định là cha ta giờ trò quỷ đúng hay không, ông ấy muốn ta gả cho người khác……”

Sở Luật ngắt lời nói: “Tiểu thư, đừng đoán lung tung, không phải đại nhân làm.”

Tổng Đình Nguyệt sao có thể nghe lọt tai, vốn coi Tô Cẩm Dạ là cái đinh trong mắt, lúc này bị bức họa làm cho tức giận không nhẹ, lập tức miệng không lưa lời: “Ta biết rồi, nhất định là tiện nhân kia mua chuộc họa sĩ làm cho ta khó chịu, đoạt vị hôn phu của ta còn chưa tính, còn muốn hủy diệt niềm vui cuối cùng của ta, thật ghê tởm đến cực hạn!”

Một tiếng trống làm tinh thần hăng hái mất xong, nàng còn chưa giải hận, tại vô số mảnh vụn kia số chết dặm chân, sau đó bỗng nhiên sừng sò, ý thức được hành vi của mình dường như cũng đem người trong lòng dẫm nát dưới chân, vì thế lại lần nữa gập thắt lưng, phát hiện phần Nghiêm Từ Trạm bên từng mảnh từng mảnh nhô lên.

Sở Luật không nhìn nổi, đột nhiên vươn tay tóm nàng: “Tiểu thư, thanh tĩnh chút.”

Tổng Đình Nguyệt cắn răng: “Ta rất tỉnh táo, tất nhiên ta sẽ đợi đến ngày nào đó tiện nhân kia bị hui!”

“Không có ngày như vậy.” Sở Luật không tự giác nặng tay thêm, vì sao nàng luôn không rõ, khẳng khái một mực thích một người đàn ông vĩnh viễn không có khả năng yêu mình.

Tổng Đình Nguyệt ăn đau, bắt đầu liều mạng giãy dụa: “Người buông tay cho ta! Đừng vọng tưởng thay thế cha ta thuyết phục ta, ta sẽ không bỏ Nghiêm Từ Trạm, ta cũng sẽ không gả cho người khác, tuyệt đối không! Người tiện thể nhân cho cha ta, trừ phi ông ấy nguyện ý nhìn thấy ta chết, nếu không chờ bức ta!”

“……” Sở Luật rốt cục không thể nhẫn nại, theo bản năng nâng tay vung một bạt tai.

Tiếng tát tai thanh thúy vang lên trong nháy mắt, hai người đều sừng sò, một người vừa sợ vừa hối hận, một người khác thì ngậy ra như phồng.

Tổng Đình Nguyệt bụm mặt, vẻ mặt không dám tin: “Sở Luật, người điên rồi có phải hay không, thật to gan, cư nhiên dám động thủ với ta!” Nàng ở trước mặt hắn đều là muốn gió được gió muốn mưa được mưa, mười năm cùng nhau lớn lên đều là như thế, sao dự đoán được giờ phút này hắn thế nhưng đánh nàng……

“Không cần gả cho người khác, không cần gả cho Nghiêm Từ Trạm, cũng không được dễ dàng nói chết.” Bỏ lại câu nói kia, Sở Luật không quay đầu lại đi thẳng rời khỏi.

Để lại một mình Tổng Đình Nguyệt, bị mưa bụi bay vào lương đình làm mờ ánh mắt, dường như ý thức được điều gì, không lấy Nghiêm Từ Trạm, cũng không gả cho người khác, vậy còn có ai?

Khác biệt với buổi tối một ngày trước mưa rền gió dữ, sáng sớm hôm nay tốt đẹp đến mức hoa mắt, ánh nắng nhu hòa chiếu vào trong phòng, Cẩm Dạ tại một mảnh ấm áp này tĩnh lại, ôm chăn chậm rãi ngồi dậy, tay phải không tự giác sờ sờ ra phía ngoài, phát giác giường ngủ bên cạnh trống không.

Xem ra quả nhiên hắn vẫn không trở về đi ngủ……

Nàng híp mắt, nhớ lại hành động quái dị của người nào đó tối hôm qua, đầu tiên là chẳng hiểu ra sao nói muốn thay nàng lau người, sau đó khi nàng bị bắt buộc cởi quần áo sau, tay thẳng nhai này sẽ không chi an phận cho việc lau mình. Đương nhiên, trong lúc đó nàng cũng nghiêm túc tỏ vẻ cự tuyệt, bắt đầu bị hắn trấn áp, khi phản kháng lại lần nữa vô ý đụng đến miệng vết thương trên đầu gối, đau đến mức mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Kết cục cuối cùng, chính là người nào đó đồ bưng hai mắt muốn tìm bất mãn vội vàng ly khai phòng ngủ.

Cẩm Dạ mân môi, nghĩ đến hắn cố nén dục vọng lại ra vẻ tư thái thanh cao liền thấy buồn cười, nhưng cười chưa được nửa khắc, nhìn căn phòng trống

rồng, không tự chủ được lại bị hắc ám nặng trĩu dưới đáy lòng đã kích. Thật sự là quá bất hiểu, cha còn đang mất tích, nàng còn có tâm tư ở chỗ này nghĩ đồng nghĩ tây, đặc biệt nhất là, nàng còn chưa kịp thương lượng chính sự với Nghiêm Từ Trạm.

Vừa nghĩ như vậy, Cẩm Dạ cố nén đau đớn trên hai đầu gối xuống giường, cùng thời khắc đó, tiếng đập cửa nhẹ nhàng vang lên. Nàng khập khiễng tiêu sái đi qua, vừa mở cửa, liền nhìn thấy Sơ Tinh vẻ mặt bất an không yên, vì thế theo bản năng truy vấn: “Xảy ra chuyện gì?”

“Tiểu thư, người còn đang tức giận sao?” Sơ Tinh vò khăn tay, khổ sở trong lòng không thôi, nếu có thể, nàng thực không muốn làm cho tiểu thư – người đối đãi với mình như tỷ muội hiểu lầm điều gì.

Cẩm Dạ thở dài: “Đêm qua ta cũng có chỗ không đúng, em chớ để ở trong lòng.” Theo biểu hiện xem ra, nha đầu kia chẳng qua động xuân tâm mà thôi, chủ yếu và thứ yếu hẳn là còn phân rõ.

“.....Cả đời này em cũng không phân bội tiểu thư.” Sơ Tinh giọng cao ba ngón tay, lời thề son sắt.

Cẩm Dạ tiến lên ôm nàng: “Được rồi, đều trôi qua, ta chỉ không thích em cùng người Tống gia ở cùng nơi.”

“Vâng.” Sơ Tinh cuối cùng yên tâm, bỗng nhiên lại sán lại, thấp giọng nói: “Tiểu thư, em nói cho người, hôm nay trong phủ đến một đám gia đình mới.”

Cẩm Dạ lơ đãng: “Việc vặt như chọn lựa gia đình xưa nay là chức trách của lão Diêu quản gia, có liên quan gì với ta sao?”

Sơ Tinh do dự: “Nhưng mà, nhưng mà em nhìn thấy một khuôn mặt rất quen thuộc, người này tiểu thư cùng em đều nhận thức, tuy nói hẩn dịch dung, nhưng vẫn nhìn ra được hình dáng ngũ quan vốn có.”

Tính tò mò của Cẩm Dạ bị khơi mào: “Hử? Là ai?”

“Sở Luật.”—

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Dạ Lai Phủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 65

Hoa viên sau tướng phủ, kỳ thật không coi là kinh điểm tuyệt luân, ít nhất so với chính sảnh xa hoa nơi tiền viện, nơi này thực kém cỏi không ít. Ước chừng cũng bị tính cách cổ quái của Nghiêm Từ Trạm tác động, trừ bỏ chính giữa có hồ hoa sen, còn lại chỉ có một loạt cỏ thụ đơn điệu cùng vườn hoa bao chung quanh, bên trong nở đầy hoa cỏ không biết tên, xa xa nhìn lại, chính là một mảnh xám ngắt, không hề có nửa phần mỹ cảm đáng nói.

Cẩm Dạ ít khi tới nơi này, thứ nhất là không có nhân tình ấy thứ hai là lúc trước nàng theo Bùi Diệc Hàn gặp qua không ít độc vật, trong đó phần lớn là độc hoa yêu diễm, còn trẻ nàng không biết bị họ Bùi trêu chọc không cần thận hái xuống loài hoa kịch độc Túy Khinh La, sau đó hôn mê suốt ba ngày. Tự đáy về sau, đối với hết thảy hoa cỏ linh tinh, nàng không có hảo cảm gì nữa.

“Lão Diêu, nơi này ngày thường ai trông coi?” Dạo qua một vòng, nàng lại lui về dưới đại thụ, chỉ cảm thấy dường như đáng về nơi này có chút khác biệt với lần trước.

Diêu Thủ Nghĩa đáp: “Bẩm thiếu phu nhân, hoa tượng mới tới hôm qua mất chút công phu, sửa sang lại chỗ này.” Nói xong, ông nâng tay che ánh nắng, hí mắt nhìn chung quanh, bỗng nhiên bước đi tới một chiếc cây khác, ngửa đầu cao giọng nói: “A Luật, mau tới bái kiến thiếu phu nhân.”

[hoa tượng: người chăm sóc hoa, cây cảnh]

A Luật? Cẩm Dạ không tiếng động cười cười, mắt lạnh nhìn một bóng dáng màu đen nhảy từ trên cây xuống, sau đó đi lại trầm ổn tiêu sái tới trước mặt mình, quy củ quỳ xuống. Khuôn mặt kia có ngũ quan nhìn kỹ vẫn nhả nhận tuần dật như trước, có điều màu da trở nên ngăm đen, mắt phải cũng có một vết sẹo vắt ngang thái dương, nhìn qua hơi dữ tợn.

Chẳng qua cho dù như thế nào, Cẩm Dạ vẫn nhận được người đàn ông trước mặt, hướng hồ giờ phút này hẳn cũng không dịch dung hoàn toàn, mặt mày vẫn là đáng về tên Sở Luật kia. Duy nhất làm nàng cảm thấy ngoài ý muốn là, dường như từ trong mắt hắn nàng nhìn ra chút gì đó không tầm thường, là áy náy? Lại hoặc là cảm giác bất đắc dĩ, nàng cũng không nói lên được.....

“Tiểu nhân bái kiến thiếu phu nhân.” Cúi đầu nói, không tân trang nhiều.

Cẩm Dạ nhếch mày: “Người là A Luật? Họ gì? Nhà ở đâu thế?” Nàng thật muốn nhìn, lần này hẳn lại bịa ra cái họ gì.

“Tiểu nhân..... là cô nhi, không có họ, từ nhỏ làm việc vặt trong kinh thành.” Nhắc tới hai chữ cô nhi, Sở Luật không khỏi có chút mất mát, lời nói này nghe vào trong tai đối phương có lẽ là qua loa tắc trách, nhưng kì thực hẳn quả thật mất cả cha lẫn mẹ, cho tới nay vốn chưa bao giờ được hưởng thụ nửa khắc thân tình.

Điều Thủ Nghĩa thấy sắc mặt Cẩm Dạ không tốt cho lắm, còn tưởng nàng bắt mẫn ông nhận một người lai lịch không rõ vào phủ, vội vàng tiếp lời nói: “Thiếu phu nhân, lão nô thấy tiểu tử này biết chút quyền cước công phu, dùng để chăm sóc này những cỗ thụ che trời này không thể tốt hơn, liền.....

Lời còn chưa dứt, Cẩm Dạ đã lên tiếng ngắt lời: “Lão Diêu, ta không có ý trách ông, ông vốn phụ trách những thứ này, ta sẽ không nhúng tay cũng sẽ không nghi ngờ nhiều.” Dùng một chút, nàng lại nói: “Ta hơi đói bụng, hôm nay dùng cơm trưa sớm một chút đi.”

“Được, lão nô đi thông tri phòng bếp chuẩn bị.”

Chờ Điều Thủ Nghĩa đi rồi, Cẩm Dạ cũng không nóng lòng mở miệng, nàng là người có thể nhẫn nại, cũng đã sớm dự đoán được Tổng Chính Thanh sẽ đưa một thám tử đến. Chính là không nghĩ tới sẽ nhanh như vậy, quả nhiên họ Tổng rất coi trọng chuyện tấu chương, mới nóng lòng phải thân tín đến giám thị mình.....

“Như thế nào, Tổng đại nhân nhà ngươi sợ ta dùng thủ đoạn sao? Sao lại không tin nhiệm ta như thế.” Nàng dựa cây, tựa tiểu phi tiểu tiếp tục lạnh lùng trào phúng: “Sở Luật ơi Sở Luật, ta nên nói ngươi như thế nào mới tốt, là âm hồn không tiêu tan hay là đuổi cùng giết tận, ngay cả chút thời gian thanh tỉnh ta ở tướng phủ cũng phải đoạt đi.”

Sở Luật yên lặng đứng lên, trực tiếp chỉ ra ý đồ: “Đại tiểu thư, đại nhân muốn thu được những phê bình chú giải tấu chương này trước giờ tỵ, còn phải nhờ người lo lắng.”

“Thứ ta bắt lực, khi Nghiêm Tử Trạm ở thư phòng không thích người khác quấy rầy, mà nếu thừa dịp hấn ngủ ta nửa đêm chuồn ra mà nói, lỡ may bị phát hiện nên làm thế nào cho phải.” Cẩm Dạ thần nhiên từ chối, rồi sau đó chân thành nói: “Sở Luật, ta không có lòng nào cuốn vào chính sự, nếu người thực coi ta là đại tiểu thư, vậy nói ra tung tích cha ta, ta biết người khó xử..... Như vậy, người chỉ cần nói phương hướng đại khái, còn lại ta đi tìm, được không?”

Sở Luật không rên một tiếng, chỉ cười khỏ, hấn sao có thể nói cho nàng tung tích của Tô lão gia, ngay cả chính hấn cũng không biết, Tổng Chính Thanh đã hơi hoài nghi hấn, cố ý không cho hấn tiếp nhận trông giữ Tô Khôi Vương, thực tại hấn bắt lực.....

“Thật có lỗi.” Muốn giải thích, nhưng cuối cùng ngàn vạn lời nói vẫn hóa thành ba chữ ngắn gọn này.

Cẩm Dạ tức giận: “Nếu cha ta thiếu nửa cọng tóc, các người sẽ chờ xem!”

“Đại tiểu thư, đây là lời khuyên cuối cùng của tiểu nhân, vì hộ Tô lão gia chu toàn, người hãy làm theo phân phó của đại nhân, nếu không ta thật không dám cam đoan sẽ xảy ra chuyện gì.” Sở Luật cau mày, nhớ lại những thủ đoạn đáng sợ làm người ta giận sôi trước đây Tổng Chính Thanh ngầm thực hiện, da đầu run lên.

“Ngươi không nói cho ông ta chẳng phải được rồi?” Cẩm Dạ cười lạnh: “Cho dù ta không đúng hạn hoàn thành nhiệm vụ, chẳng phải cũng có biện pháp giải quyết sao? Ngươi ở tướng phủ, ánh mắt Tổng Chính Thanh cũng không có cách nào tới xa như vậy.”

Sở Luật lắc đầu: “Ta không muốn làm phản đồ.” Mạng của hấn, là Tổng Chính Thanh nhặt về, hấn từng thề độc, cuộc đời này vĩnh viễn nguyện trung thành cho Tổng gia.

“Cổ hủ.” Bực mình khó nhịn, Cẩm Dạ khó có thể tiếp tục đoạn đối thoại này, gót chân vừa chuyển liền thẳng rồi đi.

Sở Luật ở phía sau không nặng không nhẹ nhắc nhở: “Đêm nay giờ tỵ, hậu viện.”

.

.

Bị Sở Luật chen ngang như vậy, tâm tình Cẩm Dạ vốn không được tốt lắm càng thêm họa vô đơn chí, đầu gối của nàng còn chưa khỏi, chỉ có thể phái Sơ Tĩnh đi ra ngoài tìm cha. Nhưng biển người mờ mịt, kinh thành lại lớn như vậy, hơn nữa, lỡ may Tổng Chính Thanh đưa cha đến nơi khác, hậu quả thiết tưởng không chịu nổi.

Nói tóm lại, giống như tìm kim dưới đáy biển, thật khó.....

Ở trong phòng trầm tư suy nghĩ một buổi chiều, cũng không thể cân nhắc ra phương pháp gì hữu hiệu, mắt thấy sắc trời càng ngày càng ám trầm, Cẩm Dạ khó lòng ngồi yên, cùng lúc đó tin tức của Sơ Tĩnh còn chưa đến, giờ tỵ càng lúc càng gần. Nàng muốn tìm Nghiêm Tử Trạm nói ra hết thấy, nhưng tên kia không biết sao lại thế này, qua thời gian bãi triều còn chưa về nhà.

Đang nghĩ tới, bên ngoài liền truyền đến tiếng đập cửa: “Thiếu phu nhân, dùng bữa tối.”

Cẩm Dạ mở cửa ra, thần nhiên nói: “Ta chờ thiếu gia trở về, cùng nhau ăn.”

Tiểu nha đầu mới tới e sợ liếc nàng một cái, nhỏ giọng nói: “Thiếu gia đã trở lại, trước mắt ở thư phòng.”

“Cái gì?” Hấn trở về cư nhiên không tìm nàng,..... thanh âm Cẩm Dạ nhin không được sắc nhọn: “Thiếu gia trở về khi nào?”

Tiểu nha đầu gãi gãi da đầu, suy nghĩ nửa khắc sau nói: “Ước chừng nửa canh giờ trước.”

Được lắm Nghiêm Từ Trạm.

Cầm Dạ lập tức hùng hổ mở cửa ra, đầu gối đau đớn cũng không quan tâm, dọc theo đường đi đặng đặng sát khí làm nô bộc đi ngang qua không ai không sợ hãi, trong lòng cảm thấy khó hiểu, vì sao ngày thường thiếu phu nhân dịu dàng khả ái giống như thay đổi thành người khác, thoát nhìn thật khó tiếp cận.....

Kỳ thật lúc này nàng hoàn toàn xem nhẹ một chuyện, căn bản không tất yếu tức giận như vậy, bởi vì Nghiêm Từ Trạm không biết nàng đang đợi hắn, cái gọi là người không biết thì vô tội, như vậy những hành vi này của hắn cũng có thể tha thứ.

May mà khi đến cửa thư phòng Cầm Dạ liên tỉnh táo lại, thậm chí xấu hổ ý thức được chân tướng, ở trong lòng người nào đó, dường như cảm tình của bọn họ cũng chưa tới giai đoạn kia, cái kiểu thói quen linh tinh như vừa về nhà sẽ gặp nương tử trước cũng không áp dụng cho bọn họ.....

“Mời thiếu phu nhân về, hôm nay thiếu gia chính sự nặng nề, thỉnh chớ quá rầy.”

Cầm Dạ ngẩng đầu, nhìn chằm chằm Tích Kì không biết chui ra từ chỗ nào, giờ phút này hắn giống như môn thần che ở trước mặt nàng, thân mình cao trắng gần như che đi tất cả tầm mắt.

Thoáng lui về phía sau hai bước, nàng hờn giận nói: “Ta có việc tìm hắn, chuyện rất quan trọng.” Cố ý tăng thêm khẩu khí, ai ngờ đối phương vẫn như cũ không nhúc nhích, Cầm Dạ cuối cùng buồn bực: “Tên đầu gối này, cho dù không chịu cho qua, tốt xấu cũng đi vào thông báo một tiếng!”

Tích Kì trầm mặc, sau một lúc lâu mới xoay người đi vào, không bao lâu lại đi ra nói: “Thiếu gia nói, bất luận kẻ nào cũng không được làm phiền.”

Cầm Dạ nhắm chặt môi, đứng tại chỗ không nói.

Tích Kì thở dài: “Thiếu phu nhân đừng hoài nghi tiểu nhân, lời nói của tiểu nhân là thật, quả thật thiếu gia.....”

“Ta nghe được.” Nàng rành mạch nghe được Nghiêm Từ Trạm nói đừng làm cho nàng tiến vào, năm chữ này so với bất luận kẻ nào cũng không được làm phiền còn nghiêm trọng hơn, đủ để kích khởi tất cả phần nộ cùng không cam lòng của Cầm Dạ.

Dựa vào đâu mà không cho nàng vào? Nàng là mãnh thú hồng thủy hay là cái gì? Có tất yếu phải trốn tránh nàng như vậy sao, nàng còn tưởng trải qua đêm qua, bọn họ đã xong trận chiến tranh lạnh này, ai biết người này vẫn làm khó như vậy.....

“Thiếu phu nhân, xin đừng làm cho tiểu nhân khó xử.” Tích Kì vờn cánh tay, ý bảo thỉnh về.

Cầm Dạ gật đầu: “Đã như vậy, ta trở về phòng trước.” Nói xong nàng chậm chậm xoay người, giả bộ muốn ly khai, ngay sau đó lại đột nhiên vượt qua người đối phương bên, đẩy cửa chạy vào trong.

Tích Kì nhíu mày: “Thiếu phu nhân!” Mũi chân điểm một chút, định đi bắt nàng.

Lúc này, bên trong rốt cục có phản ứng: “Quên đi, làm cho nàng tiến vào.”

Cầm Dạ được đền bù mong muốn, đi qua bình phong khắc hoa, nhìn thấy Nghiêm Từ Trạm mặt không chút thay đổi ngồi sau bàn học, trước mắt hiển nhiên hắn vừa tắm rửa xong, thay một thân áo trắng, tóc đen ướt sũng tán ở sau gáy, rất là thanh nhã.

Thấy thế nàng sùng sốt, thời tiết đã tới cuối thu, theo thói quen của hắn, chỉ tắm rửa trước khi đi ngủ, sao hôm nay lại làm trước thế này. Có điều nay nàng cũng không nhân hạ chú ý những việc đó, nàng thấy trên bàn đầu giường chông chông như núi, liền tiến lên nói: “Làm phiền chàng chút thời gian, ta.....”

Ai ngờ lời còn chưa dứt, đã bị Nghiêm Từ Trạm thỉnh linh đánh gãy: “Đầu gối khỏi rồi?”

Cầm Dạ mơ hồ gật đầu: “Không sai biệt lắm.”

Nghiêm Từ Trạm đột nhiên nói: “Nàng lại đây.”

Tươi cười này ở trong mắt Cầm Dạ, bỗng nhiên cảm thấy rất không thích hợp, a, nghĩ ra rồi, tối hôm qua khi hắn nói giúp nàng lau người cũng cười như vậy..... Thật cẩn thận tiêu sái hai bước, nàng lại dừng lại, hồ nghi nói: “Chàng có chút khác thường.”

Đợi thật lâu không thấy nàng lại đây, Nghiêm Từ Trạm không kiên nhẫn, vờn tay dài lôi kéo, đem nàng mang nhập trong lòng, thấp giọng nói: “Hôm nay trắng tròn.”

“Hử?” Trạng thái rất mê mang.

Nghiêm Từ Trạm bắt đầu chậm rãi cời nút thắt của nàng: “Trước đó vài ngày ta đụng phải tên tiểu tử chết tiệt ở dược trì, hắn đem những chuyện tốt mình làm đều nói cho ta biết.”

Cầm Dạ không hiểu ra sao: “Chuyện tốt gì?”

Nghiêm Từ Trạm mỉm cười: “Cho dù như thế nào, ta bảo nàng không cần vào, nàng đã vội vã muốn gặp ta như vậy, ta coi đây là mời.”

Trong thư phòng đèn đuốc rạng rỡ, nơi dùng để đọc sách làm công, riêng số tiền lớn mua dạ minh châu giá trị xa xỉ lại đây, đèn đuốc lung linh từ phía trên vách đá, đủ để chiếu nơi này sáng rõ như ban ngày.

Cầm Dạ vẩy vạt áo, thực miễn cưỡng che bả vai, tại hoàn cảnh sáng ngời này dây dưa không rõ, làm nàng rất không được tự nhiên. Mặt đỏ tai hồng cúi đầu, nàng thậm chí cũng không dám giương mắt đối diện ánh mắt hắn, trong đầu loạn thành một đống, không rõ vì sao sự tình lại phát triển đến tình trạng trước mắt.

Vốn là đứng ở bên cạnh hắn nói chuyện, rồi sau đó bị hắn ôm vào trong lòng tùy ý..... sầm sỡ, đợi đến lúc nàng muốn cự tuyệt hắn đã bắt đầu đi thường quyết đoán cởi quần áo của nàng.

“Từ từ.....” Cố vươn tay bắt lấy bàn tay vén váy nàng lên, Cầm Dạ thấp giọng nói: “Chúng ta thật sự trúng măn nguyệt tán?”

“Hử?” Nghiêm Từ Trạm chỉ hàm hồ ứng một tiếng, cái tay kia lại không an phận, rục rịch dọc theo bả vai của nàng đi xuống, đụng đến bên hông dùng sức một cái, lại bế nàng lên.

Cầm Dạ kinh hoàng: “Làm gì!”

Nghiêm Từ Trạm ôm nàng tới trên bàn, một tay lấy quần áo ra vắt ở lưng ghế dựa, một mảnh khác phủ lên đèn ngọc lưu ly, rất nhanh trong phòng liền trở nên hôn ám, ánh sáng như sương mù, nhìn qua có vài phần ái muội.

Cầm Dạ nhìn cặp mắt đẹp bao trùm dục vọng mong manh, ngay cả thần sắc cũng tiên diễm hơn ngày xưa rất nhiều, làm cho gương mặt xưa nay trong trẻo nhưng lạnh lùng càng trở nên xinh đẹp. Nàng gần như thiếu chút nữa khuất phục dưới sắc đẹp của hắn, may mà trước ngực truyền đến cảm giác mát đưa lý trí trở về, nàng sổ chết đầy hắn ra, tìm về chiếc áo vắt bên cạnh, thở hổn hển nói: “Nghiêm Từ Trạ, chàng không cần xăng bậy.....”

“Ta cảm thấy nàng không nên cự tuyệt ta.” Hắn thoáng gấp thắt lưng, để ở môi nàng nói nhỏ: “Được tính của măn nguyệt tán nàng nên rõ ràng, ta hỏi qua tiểu tử kia, nói nếu không tận hưởng lạc thú trước mắt, tâm mạch sẽ bị thương, thậm chí lưu lại di chứng.”

“Nhưng ta một chút cũng không cảm thấy có dấu hiệu phát bệnh, thậm chí ngay cả miệng khô lưỡi khô cũng không có.” Cầm Dạ hoài nghi nhíu mày: “Sao nào, chàng cảm thấy rất nghiêm trọng?”

Nghiêm Từ Trạm cắn răng bên tai nàng: “Nàng nói xem.” Nói xong, hắn vươn ngón tay dài tinh tế xoa cẳng chân nàng, cảm thụ xúc cảm ấm áp da thịt bóng loáng như lụa dưới lòng bàn tay. Trong cơ thể là dục vọng mãnh liệt vọt đến, làm cho hắn không thể không đối mặt khát vọng của mình.

Kỳ thật trước khi hạ triều hắn đã cảm thấy không thích hợp, cuối mùa thu tắm nước lạnh cũng không thấy hiệu quả, thật vất vả nhốt tại thư phòng muốn mượn xử lý công sự sống qua đêm nay, ai biết được nàng lại đưa lên cửa.

“Cầm Dạ, nàng luôn có thể làm cho kế hoạch của ta trên đường sinh ra kẻ hở.” Bất đắc dĩ thở dài.

Nghe đối phương dùng ngữ điệu mềm nhẹ gọi ra tên bản thân, Cầm Dạ chỉ cảm thấy hai má càng nóng, giờ này khắc này mới hậu tri hậu giác ý thức được, đối với người đàn ông trước mặt, dường như nàng đã có chút để ý, cho nên vừa biết tin tức cha bị bắt cóc muốn cùng hắn thương lượng đầu tiên, chẳng qua nàng không muốn vĩnh viễn cất giấu bí mật mang theo mặt nạ ở trước mặt hắn thôi.....

“Ta là thám tử Tổng Chính Thanh đưa vào đến.” Thực lưu sững nói xong.

Động tác thoát ý của Nghiêm Từ Trạm dừng lại một chút: “Nàng không biết vào lúc này đàm luận đề tài đó rất sát phong cảnh sao?” Tháo xuống thúy ngọc đeo trước ngực, hắn xoay người đi tới ghế quý phi trải thảm lông, thần nhiên nói: “Nàng trước lại đây.”

Ngữ điệu nói chuyện dường như lạnh xuống, Cầm Dạ chậm rãi đi tới, cười khổ nói: “Chàng tức giận cũng phải.”

“.....” Nghiêm Từ Trạm kéo nàng qua, một tay đem nàng đặt ở ghế quý phi, oán hận nói: “Nàng coi ta là tên gốc mà đối đãi sao? Ta đã sớm biết, từ lúc thánh chỉ kia ban bố, dấu vết của lão hồ li đã lộ ra đây.”

Cầm Dạ kinh ngạc: “Vậy vì sao chàng còn cố ý làm bộ không biết?”

Nghiêm Từ Trạm có chút khó xử quay đầu đi, cho tới bây giờ hắn căn bản chưa từng nghĩ sẽ cùng nàng phát triển đến tình trạng này, mặc dù vẫn hiểu thân thể của nàng, nhưng luôn luôn chưa dám thùng tờ giấy kia, về phần nguyên nhân sau lưng, hắn không muốn nghĩ nhiều.....

Hai người cùng lâm vào trầm mặc, không khí rất lì lợm.

Thật lâu sau, Cầm Dạ nhẹ giọng nói: “Cha ta hiện tại thành nhược điểm tốt nhất Tổng Chính Thanh dùng để uy hiếp ta, ta tìm đã lâu, đều không tra được tung tích của ông ấy. Họ Tổng đề ta tới đây vụng trộm sao chép lời bình tấu chương, mỗi nửa đêm sẽ giao cho thủ hạ của ông ta, nếu không sẽ lấy cha ta

khai đao.”

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Dạ Lai Phủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 66

Cẩm Dạ cảm thấy mình chưa từng thoải mái như vậy, tựa như tảng đá đọng lại trong lòng đã lâu có thể hạ xuống, giờ phút này rốt cục nàng có thể không còn gánh nặng đứng trước mặt hần, rút đi tất cả bí mật cùng âm mưu, hoàn toàn phơi bày tất cả sự thật. Thẳng thắn thành khẩn cõi lòng, vứt đi băn khoăn, thậm chí nàng có chút bất an, không biết thẳng thắn như vậy sẽ mang đến hậu quả như thế nào, chỉ có thể cố lấy dũng khí chống lại tầm mắt người nam tử ấy.

Cùng thời khắc đó, Nghiêm Tử Trạm đang nhìn nàng, trong đôi mắt phượng ngoại trừ dự niệm, còn hàm chứa không rõ ý tứ hàm xúc.

Dường như Cẩm Dạ từ đôi đồng tử tối đen như mực ấy nhìn ra được điều gì, chỉ cảm thấy ánh mắt hần dẫu dưới hàng mi dài càng ngày càng nóng rực, nàng bị hần trừng có chút không được tự nhiên, hơn nữa trước mắt tư thế bọn họ ái muội triền miên như vậy, không khỏi rút cổ quay mặt đi, nhỏ giọng nói: “Ta nói với chàng đều là sự thật.....”

“Ừm.” Nghiêm Tử Trạm thần nhiên ứng một câu, lại không mở miệng.

Đối phương đơn giản một chữ như vậy liền chặn họng nàng, Cẩm Dạ trong khoảnh khắc cũng không biết nên nói tiếp như thế nào, trong lòng nghĩ cùng lắm thì bởi hần giết thời gian, nhưng cô tình hần trên nàng dưới vị trí xấu hổ như thế, ngay cả tay nàng cũng không biết đặt ở đâu mới tốt. Hơn nữa mới vừa rồi qua loa phi kiện áo lót, đai lưng cũng chưa kịp hệ đã bị hần áp đến ghế quý phi, nàng gần như có thể đoán được trước ngực mình tất nhiên là cảnh xuân một mảnh.....

“Làm cho ta đứng lên được chứ? Chúng ta như vậy không có cách nào nói chuyện.” Rồi rầm sau một lúc lâu, vẫn là đưa tay đẩy người nào đó. Ai biết ngay sau đó cả người hần đều lưu loát áp lên người nàng, Cẩm Dạ nháy mắt liền sững sốt, bên tai là hần truyền đến hô hấp hơi loạn, ầm ập thoang thoang, mỗi hơi đều treu chọc đến đầu quả tim.

Nàng không phải cô gái không hiểu chuyện, đương nhiên nghe được ra hần rất khó chịu, chỉ cần từ nhiệt độ cơ thể kinh người kia là có thể biết được đôi phương khó chịu cỡ nào, nhưng quả thật nàng còn có rất nhiều chuyện muốn thương lượng với hần..... Cha mất tích, tấu chương phê bình chú giải, còn có sau này nên ứng đối với Tổng Chính Thanh như thế nào, đều phải xử lý một phen.

Nhưng mà, nhưng mà như vậy có thể quá tàn nhẫn hay không.....

Cẩm Dạ mím môi, phát hiện trên trán hần đã thấm ra mồ hôi, bàn tay đỡ thắt lưng nàng dùng lực, bộ dáng vô cùng nhẫn nại. Nàng bỗng nhiên không hiểu sao cảm thấy thông cảm cho người nào đó, cụ thể hẳn nguyệt tán có công hiệu gì đại khái nàng cũng rõ ràng, cô tình người trúng chiêu chỉ có hần, nàng có thể mặt không đổi sắc cùng hần tiếp tục nói chuyện nghiêm túc, nhưng đối với hần mà nói, đại khái là sắp không nhịn được đi.

“Nàng thật sự rất biết chọn thời gian.” Quả nhiên, người nào đó bắt đầu oán giận.

“Ta muốn..... ách.....” Áp ứng, cuối cùng nàng vẫn lựa chọn thỏa hiệp, thử xoa mặt hần, nàng thực ngốc xoay xoay thân mình, tỏ vẻ ngầm đồng ý.

Nghiêm Tử Trạm kêu rên: “An phận chút, đừng nhúc nhích.” Hần bên này cấp tốc, thân mình bị được tính không chế sao chống lại được khiêu khích, đàn ông tầm thường sợ là đã sớm hổ đói bất đề, cũng một Nghiêm đại tể tướng định lực hơn người, ở trước mặt kiều thể ngọc thể ngang dọc cũng có thể kháng cự tra tấn.

Đại khái là hiểu sai ý, nghĩ nàng bắt đầu từ chối, hần khẽ cắn môi, khởi động thân mình rồi đi, lập tức nhanh chóng vượt qua bình phong đi tới cửa, đối với Tích Kì trung thành và tận tâm canh giữ ở đầu kia lưu loát để lại một đoạn nói: “Đi tới vài biệt viện của Tổng Chính Thanh tìm tung tích cha Cẩm Dạ, dụng mạo không cần ta miêu tả, lần trước đã tới tướng phủ..... lúc tất yếu có thể tìm Lộ Nguyệt hỗ trợ.” Nói xong, lại giống như phát tiết đập cạnh cửa, lưu lại Tích Kì thực vô tội ngơ ngác sững sờ tại chỗ.

Cẩm Dạ kinh ngạc nhìn hần quần áo không chỉnh đi ra ngoài, sau đó về mặt ghen khuất ngồi trở lại sau bàn học, nàng chậm rãi ngồi thẳng thân mình, nghĩ nghĩ rồi hé ra miệng cười sáng lạn: “Cám ơn.”

Nghiêm Tử Trạm hừ hừ, sắc mặt vẫn không thể nào đẹp mặt: “Còn muốn nói gì nữa?”

“Cái gì?” Cẩm Dạ không quá hiểu được ý tứ của hần.

Nghiêm Tử Trạm dùng sức nhắm chặt mắt: “Nàng bảo có chính sự muốn nói, vậy thì một tiếng trống làm tinh thần hăng hái nói xong đi, kể tiếp chúng ta còn bẽ bộn nhiều việc.” Khí thế nghiêng trời lệch đất, tay chân cũng sử dụng.

Mặt Cẩm Dạ từ đêm nay bắt đầu chưa bao giờ khôi phục sắc mặt bình thường, luôn là mây đỏ phủ đầy, ngoại trừ kiến thức được sức tự chủ cường đại

của đối phương, nàng còn sâu sắc lĩnh ngộ được chân lý đàn ông đều là sói, mặc dù trong trời lạnh lùng đậm đặc như Nghiêm Từ Trạm, cũng như thế.

“Chuyện tẩu chương, ta còn chưa nghĩ ra biện pháp.”

“Lát nữa ta sẽ dạy cho nàng, ngoại trừ điều này thì sao?”

“Còn có Tổng Chính Thanh.....”

“Việc này cần bàn bạc kỹ hơn, không thể vội, còn gì khác sao?”

Cầm Dạ gian nan lắc lắc đầu, cho dù còn có chút tai họa ngầm muốn nói cũng bị hấn nói hai ba câu chặn lại, cho dù như thế nào tạm thời hấn đã thay nàng giải quyết vấn đề quan trọng nhất, có Tích Kì thân thủ bất phàm cùng Lộng Nguyệt tin tức linh thông, nàng có thể thoảng an tâm.

“Phu quân đại nhân, thiếp thật không biết nên hỏi báo chàng như thế nào.” Ngừ điệu vừa chuyển, nàng treo lên nụ cười ngọt ngào, đáng đi thướt tha về hướng hấn. Bàn chân trắng nõn nhỏ xinh không hài miệt, dẫm nát sàn nhà hắc mã nào phá lệ nổi bật.

Nghiêm Từ Trạm nhếch mi: “Nàng lại định làm trò gì?”

Cầm Dạ to gan ngồi trên đầu gối hấn, bàn tay mềm mại bò lên sau gáy hấn, sau đó ác ý ghé vào lỗ tai hấn thấp giọng nói: “Có phải nhẫn rất vất vả hay không?”

“Cũng tạm.” Ngoài miệng nói như vậy, tay đã không chịu khống chế luồn vào vạt áo trong của nàng.

Cầm Dạ dừng một chút, nhanh chóng không còn cốt khí hóa thành một bãi nước, sao còn thấy được hình tượng yêu nữ mỹ hoặc cường thế nửa khắc trước, chỉ có thể cúi đầu rên rỉ.

Nghiêm Từ Trạm ôm lấy nàng, làm cho nàng nằm trên bàn học rộng thùng thình, gập thắt lưng tinh tế hôn môi, ngẫu nhiên mang theo vài phần thô lỗ cần cần, khoe khoang tài giỏi làm cho nàng thờ dốc sau đó mới hóa thành dịu dàng liếm duyên..... sủng ái qua xương quai xanh độ cong duyên dáng, xuống chút nữa, dùng mọi cách đùa đỉnh hồng mai mềm mại kia.

“A.....” Cầm Dạ trợn to mắt, tuy rằng đã không phải lần đầu tiên, cảm giác này vẫn mãnh liệt đáng sợ, túm chặt cạnh bàn, nàng cắn môi không cho mình kêu ra tiếng.

Nghiêm Từ Trạm cúi đầu cho nàng một nụ hôn dài, hàm hồ nói: “Bên ngoài không có người, không cần chịu đựng.”

Cầm Dạ vẫn có chút kêu không nổi, chân chừ nửa khắc mới kéo đầu hấn xuống chủ động vươn lên hôn hấn, then thùng vươn đầu lưỡi miêu tả bạc môi duyên dáng của hấn, sau khi được hấn nhiệt tình đáp lại mới theo bản năng tách hai chân ra bò lên thắt lưng hấn.

“Học được thực mau.” Nghiêm Từ Trạm thở phì phò, ánh mắt cũng thay đổi.

Cầm Dạ đã trở nên mờ mịt, cả người như bị một đoàn lửa nóng vây quanh, thân thể bị dần dần hòa tan, là cảm giác nhanh tới đỉnh lại ần ần khát vọng, mãi đến khi hấn thành lĩnh động thân tiến vào, nàng mới bị cảm giác mừng như điên nuốt trọn, há mồm hung hăng cắn bờ vai của hấn, mượn điều này để phát tiết quá nhiều cảm xúc.

Nghiêm Từ Trạm ăn đau, cảm lấy thất lưng nàng va chạm càng thêm mạnh mẽ.

Cầm Dạ bất lực mặc hấn ta cần ta cứ lấy, trải qua thời gian lại bị kích thích sâu sắc theo nhau mà đến biến thành không biết làm sao, cúi đầu khóc cầu xin tha thứ: “Dừng lại được chứ..... Đủ.....” Những lời này vốn là lời nói vô tâm, ai biết được hấn thế nhưng thật sự ngừng lại, đầu giúc đến cần cổ nàng không có động tác nữa.

Bên tai truyền đến tiếng nói từ bỏ hô hấp ồ ồ còn có chút than nhẹ thống khổ, Cầm Dạ thanh tỉnh, ý thức được không thích hợp, nâng tay tới bên hông, khi vươn đến trước mắt lại nhìn thấy đầu ngón tay lay động máu.

Đầu gối của nàng đã kết vảy, sẽ không đổ máu nữa, máu này ngoại trừ hấn, không còn người thứ hai. Đột nhiên nghĩ tới trước đó vài ngày Biện Lam tới cửa gây sự, Cầm Dạ bừng tỉnh đại ngộ, kinh hoàng nói: “Ông trời, vết thương của chàng còn chưa khỏi!”

“Nói bậy, sớm tốt lắm.” Nghiêm Từ Trạm cố chấp phủ nhận.

Cầm Dạ đẩy đẩy hấn: “Chính chàng nhìn xem, trên tay ta là gì? Chàng thật đúng là không muốn sống nữa.....” Diên rồi, hấn tuyệt đối diên rồi, lúc ấy nhìn thấy miệng vết thương ghê người nứt ra cũng không quá để ý. Nàng cứng lại hô hấp, rút cuộc bất chấp cái khác từ dưới thân hấn giẫy ra: “Đi bôi thuốc!”

Nghiêm Từ Trạm vẫn nằm trên bàn, đầu cũng không nâng lên nửa phần, chính là theo thanh âm nàng giữ chặt tay nàng, mang theo một chút làm nũng nói: “Ta không cần.”

Cầm Dạ dờ khóc dờ cười: “Chàng sẽ trở thành tể tướng đầu tiên bởi vì tưng dục mà đổ máu chỉ từ.”

“Đối với đàn ông mà nói, dừng lại giữa đường mới có thể chết.” Hấn khởi động thân mình, dùng sức đem nàng kéo đến bên người: “Nghe lời, chúng ta

tiếp tục.”

Cầm Dạ há hốc mồm, hẳn đối chuyện này thật đúng là chấp nhất, đại khái là vì đã kích đến lòng tự trọng đàn ông đi, nghĩ như vậy, không hiểu sao ý cười nảy lên trong lòng, nàng nghẹn cười quay đầu đi: “Bôi thuốc xong rồi nói sau.”

Nghiêm Từ Trạm còn muốn nói gì đó, sau khi nhìn thấy biểu tình của nàng, liền rất là tức giận: “Nàng cười cái gì!”

Cầm Dạ rốt cuộc không khống chế được, vừa chạy tới nội thất lấy thuốc cao cùng băng gạc, vừa ôm bụng kêu ngao cười to. Có điều chuyện kể tiếp chứng minh thực tế, loại hành vi này của nàng thật sự đâm bị thương tự tôn nam tính yếu ớt của người nào đó, ngay cả bôi thuốc mỡ cho hắn, hắn cũng mọi cách không phối hợp.

Đến sau lại, nàng cũng giận, vung băng gạc, làm bộ muốn đi: “Họ Nghiêm, rốt cuộc chàng muốn thế nào!”

Nghiêm Từ Trạm nhìn nàng nửa khắc, bỗng nhiên mỉm cười: “Ta nghĩ..... nếu không chúng ta thử cái khác xem”

“Thử xem cái gì?” Cầm Dạ không rõ.

“Thử một loại tư thế sẽ không làm cho miệng vết thương vỡ ra, nàng sẽ thích.”

.....

.....

Thời điểm kế tiếp, Cầm Dạ chân chính cảm nhận được cảm giác vừa thay người băng bó vừa chảy mồ hôi như mưa.....

Bạn đang đọc truyện *Cầm Dạ Lai Phủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 67

Thanh âm giống như nước suối trong, tràn ra trong thư phòng—

“Lũ lụt Thương Châu, đã thành cục thịt trong lòng dân chúng, ngân lượng cứu lũ bị cướp, dẫn tới kêu ca nổi lên bốn phía, lòng thần xấu hổ, lại tập hợp ý kiến các nơi.....” Nói đến đây đột nhiên dừng lại, thực mất hứng để lại một tiếng thở dài.

Cầm Dạ nguyên bản còn cầm bút ngăn người, bị hắn không nặn không nhặt nhìn lướt qua lập tức ngồi thẳng, vô tội nói: “Sao không nói tiếp?”

Nghiêm Từ Trạm nhàu mày, ngón tay dài nhẹ nhàng gõ mặt bàn: “Ta vừa giảng điều này, rốt cuộc nàng nhớ kỹ hay chưa?”

“Cái này thì chưa.” Thực thẳng thắn cười cười, nàng tự theo mục đích bản thân nằm úp sấp trên bàn học, bắt đầu tìm kiếm trong đồng tấu chương kia, sau một lúc lâu mở ra hai bản, cẩn thận xem xét xem xét rồi bỗng nhiên kéo tay áo người nào đó một phen, tràn đầy kinh ngạc nhìn hắn.

“Nàng làm gì vậy.....” Nghiêm Từ Trạm khó hiểu.

Cầm Dạ chưa nói tiếp, chỉ thuận tay cầm nghiên mực, chấm ướt ngòi bút rồi cổ tay run lên, cho mực thừa rụng xuống, đợi đến khi trên giấy viết xong câu nói của hắn lúc trước, mới nói: “Ta rất ngạc nhiên, những tấu chương này chàng đều xem qua?” Điều này thực làm người ta thất vọng, gần như hắn có thể không ngừng nói ra nội dung mỗi bản tấu chương, thậm chí..... ngay cả lời phê chuẩn đối trá lâm thời nghĩ ra cũng dự thường lưu loát.

Chớ không phải là trên đời này thực sự có nhân tài tuyệt điểm?

Nàng không tin tã, không chờ hắn trả lời lại truy vấn lần nữa: “Mau nói cho ta biết, có phải sau khi hồi phủ chàng luôn ở thư phòng phê duyệt tấu chương?”

Nghiêm Từ Trạm có chút không kiên nhẫn: “Nàng vẫn truy vấn những chuyện râu ria đó đến tột cùng muốn như thế nào, mau chút đưa thư đi, nếu thực sự nàng có thời gian rảnh rỗi, không bằng lại đến làm chút chuyện có ý nghĩa.....”

“Chàng không được nói tiếp!” Cầm Dạ đỏ mặt, mềm nhũn dựa vào lưng ghế dựa: “Chẳng qua ta chỉ hỏi một chút thôi, chàng chớ nói trái nói phải nói linh tinh.”

Nghiêm Từ Trạm bắt đầu đi: “Chỉ thô sơ giản lược xem qua một lần, còn chưa kịp nhìn kỹ.”

“.....” Đại khái cái gọi là ‘đã nhìn qua là không quên được’ cũng như thế đi, bỗng chốc Cẩm Dạ thấy thật ghen tị với người nào đó, ông trời dữ dội không công bằng, cho hần ngũ quan khiến đàn bà đều tự biết xấu hổ cũng đành thôi, cố tình còn giao cho hần trí tuệ sáng tạo nhanh nhẹn hơn người.

Không khó đoán được trong lòng nàng nghĩ gì, Nghiêm Từ Trạm lắc đầu, đùa cợt tươi cười: “Ta thật không biết phu nhân ta lòng dạ hẹp hòi như thế, ngay cả phu quân mình cũng phải so sánh một phen.”

“Ta..... đâu có.” Nhanh chóng cúi đầu, nàng chỉ có thể dùng múa bút thành văn để che dấu chột dạ: “Tiếp tục đi.”

Nghiêm Từ Trạm gạt đầu: “Chuyện lủ lủ, liên lụy rất nhiều, thần cả gan gián ngôn, còn phải bàn bạc kỹ hơn, tuyệt không thể đánh rắn động cỏ.” Vừa dứt lời, chợt nghe nàng ở bên nhỏ giọng nói thầm một câu, hần nhủ mảy, nhanh chóng đi thông thả bước tới bên người nàng, gấp thắt lưng hỏi: “Nàng lặp lại lần nữa.”

Cẩm Dạ cười khê: “Giọng quan kiều này, ta nghe lâu như vậy, mỗi lần nửa phần trước đều đánh trúng chủ đề, đến phần sau lại thành có lệ.” Nói trắng ra là, thần vô năng, không nghĩ ra biện pháp cụ thể, vẫn là hoàng thượng tự giải quyết đi.

“Ứng phó Tổng Chính Thanh mà thôi, tất nhiên ta sẽ không đem ý kiến thật ở tấu chương nói cho hần.” Nghiêm Từ Trạm cười lạnh: “Khẩu vị của lão hồ li kia càng lúc càng lớn, Lục Các vốn phụ chính, trước mắt cũng sắp thành tham gia vào chính sự. Ông ta thật đúng là coi như ta đã chết, dưới mí mắt của ta cũng dám đưa người vào tìm hiểu.” Nói xong, bỗng nhiên chú ý tới sắc mặt Cẩm Dạ không tốt lắm, hần mỉm môi, ngừng đã lâu mới miễn cưỡng nói: “Không phải ta nói nàng.”

Kỳ thật Cẩm Dạ cũng không quá để ý đến câu nói của hần, chẳng qua hiếm khi hần buông tha cái kiêu mắt cao hơn đỉnh hạ mình giải thích, điều này không khỏi làm cho nàng nổi lên lòng thù hằn.

Cán bút vung lên bàn, nàng không nể mặt: “Không viết.”

Nghiêm Từ Trạm sừng sốt, thực không rõ vì sao đối phương bỗng dưng trở nên không được tự nhiên, hần suy nghĩ nửa khắc, vẫn là khó hiểu phong tình lôi kéo đuôi ngựa nàng tùy ý buộc sau đầu: “Sắp đến giờ tỵ, còn một bản cuối cùng.”

Cẩm Dạ giả bộ tức giận: “Ta nói không viết, chàng không nghe thấy sao? Trong đáy lòng chàng vẫn cho rằng ta là thám tử của Tổng Chính Thanh, ta đây cần gì phải ở trong này đối với chàng thấu tâm đào phế.”

“.....” Nghiêm Từ Trạm hết đường chối cãi, hần đường đường là Tể tướng, dưới một người trên vạn người, chưa từng có thời khắc thất bại, đừng nói là dám can đảm phát giận giống nàng, ngay cả lời nói của hần cũng ít có người dám phản bác.

Vì thế, căn phòng lại lần nữa yên lặng.

Tên đàn ông không biết đồ dành này, diễn ra rồi không thể xuống bậc thang, không khí cứ cương cứng như vậy.

Cẩm Dạ ngậm hổi hận, người nói người đùa cái gì thì đùa, lại đi đùa một tên đàn ông có lẽ chưa bao giờ động tình, đáng tiếc là nàng tranh chấp trước, nếu tự mình kết thúc, vậy thì quá mức dọa người.

“Ta, ta đi đây.” Cuối cùng chỉ có thể thực mất mặt để lại một câu, nàng cầm giấy viết thư, vội vàng đi ra ngoài, khoảnh khắc đang muốn rút ra then cửa đột nhiên bị người ta dùng lực kéo lại.

“Nàng tức cái gì.” Mặt Nghiêm Từ Trạm băng bó, ngữ điệu rất là cố chấp.

Cẩm Dạ khó có thể tự chế cảm xúc đặc ý, định cúi đầu dẫu đi ý cười, ngay sau đó cảm lại bị nâng lên, hô hấp bị cướp đoạt, nàng bị động thừa nhận một nụ hôn.

Đầu tiên là mang theo ý tưởng phật thân nhiên, rồi sau đó dần dần chuyển thành dịu dàng trấn an, sau đó nữa..... đột nhiên thay đổi bản chất, người nào đó lại bắt đầu không an phận cỡi vạt áo của nàng.

“Nghiêm Từ Trạm!” Luống cuồng tay chân bắt được tay hần, Cẩm Dạ trừng to mắt: “Kính nhờ chàng có tiết chế một chút được không.”

“Không được.” Hần ôm chặt nàng, đặt nàng lên ván cửa, nửa là mê hoặc nửa là bá đạo ở bên tai nàng nhẹ giọng nói: “Mãn nguyệt tán của ta còn chưa giải hoàn toàn.”

Cẩm Dạ lệ mắt liếc hần: “Vừa rồi chàng còn nói thời gian không còn sớm.”

Nghiêm Từ Trạm dừng lại, thật lâu sau buông nàng ra, thở dài: “Nàng luôn có biện pháp làm cho người ta trở tay không kịp.” Hướng ra ngoài liếc mắt một cái bầu trời đen như mực, hần lại có chút lo lắng: “Người phụ trách truyền tin là ai?”

Cẩm Dạ không muốn làm cho hần lo lắng, cố ý giấu diếm: “Chỉ là gã sai vặt chạy chân trong Tổng phủ, chàng không cần lo nhiều.”

“Ừm, chẳng qua ta không thích người Tổng phủ cải trang đến nhà của ta.” Nghiêm Từ Trạm mị mắt, rất là thông dong nói: “Đợi đến khi tìm được cha nàng, tiểu tử kia sẽ không còn giá trị.”

Tất nhiên Cẩm Dạ nghe hiểu ý tứ của hắn, giết một mặt thám căn bản không có gì đáng trách, nhưng nếu đối tượng là Sở Luật, nàng có chút hoài nghi Tích Kì có phải đối thủ của hắn hay không. Thật cẩn thận đem thư nhét vào cổ tay áo, lúc nhấc chân phát hiện người nào đó còn túm tay nàng, nàng lay tay áo nhào lên một cái, cười nói: “Không nghĩ tới phu quân đại nhân luyện tiết thiếp thân rồi đi như thế.”

Nghiêm Từ Trạm rút tay về, trấn định nói: “Ta chỉ quên nói với nàng, đai lưng của nàng còn chưa buộc chặt.”

Cẩm Dạ theo bản năng cúi đầu, quả thực váy áo còn buông, nàng biết vậy nên đại quần, bất chấp mỹ cảm thất hai cái nút to, sau đó tông cửa xông ra.

.

.

Theo ước định đến hậu viện, Sở Luật đứng ở bóng đen trong góc tường lẳng lặng chờ, khác với áo xanh ngày thường, giờ phút này quần áo đen gần như cùng bóng đêm hóa thành một thể.

Khi Cẩm Dạ đi qua thân hình hắn vẫn không nhúc nhích, cho đến khi gót chân nàng không cẩn thận giẫm phải nhánh cây phát ra tiếng vang hắn mới phản xạ quay mình lại, đồng thời rút trường kiếm ra.

“Sở Luật, người đây là diễn trò gì.” Cô bị đặt binh khí, tư vị này tuyệt đối khổ sở.

Thấy rõ ràng người tới, cảm xúc đề phòng của hắn mới trầm tĩnh lại, lưu loát đưa kiếm vào vỏ, hắn vẫn thực kính cẩn gấp thắt lưng: “Đại tiểu thư, thứ đại nhân phân phó có mang đến không?”

Cẩm Dạ chậm rãi rút thư ra, cẩn thận niết ở trong tay, nghiêm mặt nói: “Điều nên làm ta đều làm được, khi nào ta có thể nhìn thấy cha ta?” Nàng còn chưa xác định Tích Kì cùng Lộng Nguyệt có thể tìm được tung tích cha hay không, nếu nàng có thể như nguyện gặp được ông ấy, tương lai cứu người cũng sẽ giảm đi rất nhiều phiền toái.

“Đại tiểu thư, ta đã nói với người, tiểu nhân không thể can thiệp tâm tư của chủ tử.” Sở Luật mở lòng bàn tay ra, nhìn chăm chăm ánh mắt đối phương, chân thành nói: “Khi nào đại nhân nguyện ý thì sẽ cho người gặp Tô lão gia, hoặc thả Tô lão gia về nhà, tình huống mà ta biết so với người cũng không tốt hơn bao nhiêu, điểm này còn thỉnh đại tiểu thư lượng giải.”

Cẩm Dạ trầm mặc không nói, ánh mắt ẩn chứa hoài nghi.

Sở Luật vươn tay nhận thư, trầm giọng nói: “Vì an nguy của Tô lão gia, đại tiểu thư vẫn nên mau chóng làm cho tiểu nhân đem thư mang qua đi.”

Nghe vậy lòng Cẩm Dạ tê rần, theo lời buông lỏng lá thư, trong lòng nàng tràn ngập bất an, rõ cuộc Tổng Chính Thanh sẽ đối phó cha như thế nào, mà cha lại bị nhốt ở đâu, mấy vấn đề này quấn quít lấy nàng, làm cho nàng không thể rõ ràng, thậm chí. ngay cả muốn đi đâu tìm người cũng rất mơ hồ.

“Đại tiểu thư, tiểu nhân cáo từ.” Sở Luật mượn lực đạp lên thân cây bên cạnh, nhanh chóng tới được đầu tường.

Cẩm Dạ vội vàng đuổi theo hai bước, hô: “Người thay ta báo cho Tổng Chính Thanh, hai ngày này nhất định ta sẽ đi tìm ông ta!” Phần nộ kêu xong một câu, nàng thất hồn lạc phách ở trong sân ngồi trong chốc lát, thật vất vả mới bình ổn cảm xúc nôn nóng chuẩn bị đứng dậy về phòng, lại nhìn thấy nơi khác trên đầu tường nhảy xuống một bóng đen.

“Người.” Nam tử nói chuyện hàm chứa kinh ngạc.

Cẩm Dạ nhìn trông mắt dài nhỏ chưa bị cái khăn đen che mặt ngăn trở, bỗng nhiên cảm thấy nhìn rất quen mắt, thừa dịp hắn sững sờ, một bước tiến lên kéo lớp nguy trang của hắn.

Dưới ánh trăng dung mạo thiếu niên mỹ lệ, ít đi son phấn nồng nặc, giờ phút này xem ra đúng là có chút nam nữ khó phân biệt.

Cẩm Dạ tiến lên một bước, chỉ vào hắn hô nhỏ: “Lộng Nguyệt.”

“Người là nô tỳ? Đêm hôm khuya khoắc sao còn lang thang.” Ánh mắt thiếu niên nhanh chóng nghiêm sát khí, nữ tử trước mặt hắn nhận ra được, lúc trước ở Xuân Hạch Lâu gặp qua một lần, so với y phục dạ hành, lúc này hiển nhiên nàng ăn mặc so với lần trước còn tùy tính hơn, ngoại bào cũng mặc ngược, kỳ quái là quần áo đều thượng phẩm, trong lúc nhất thời cũng không phân ra thân thế của nàng, chỉ có thể tạm thời cho rằng hạ nhân trong phủ.

Cẩm Dạ không có tâm tình trả lời vấn đề của hắn, chỉ vì trong tay hắn cầm một buộc vải, buộc vải chưa hoàn toàn thắt chặt, có chút vải dẹt đỏ thẫm lộ ra bên ngoài, viền cạnh hơi thâm, tựa như bị tẩm máu.

“Người ngờ ngác làm gì? Còn không tránh ra, ta có chuyện quan trọng.” Thiếu niên thực không kiên nhẫn.

Cẩm Dạ chậm rãi xê dịch sang bên cạnh, khi hắn đi qua chính mình lại một phen kéo lấy buộc vải kia, áo dài nhiễm máu bên trong bị chấn động rơi ra, quần áo chỗ thắt lưng còn thêu vân văn màu hoàng kim. Hoa văn này giống như đã từng quen biết, nàng nhớ mang máng cảnh tượng ngày nào đó sau giờ Ngọ ngồi ở hậu viện nhà cũ từng kim từng kim một đường thay cha may quần áo.

“Không, sẽ không.” Bi thương kêu một tiếng, chân nàng đột nhiên mềm nhũn, quỳ rạp xuống đất.

Chương 68

Cẩm Dạ im lặng ngồi ở góc, bên cạnh là cửa sổ mở nửa, cứ việc ánh trăng dịu dàng, chiếu vào trên mặt nàng vẫn lộ ra nhan sắc tái nhợt, từ đầu tới đuôi nàng chưa từng nói qua một câu, chỉ ngẫu nhiên ngẩng đầu liếc mắt Nghiêm Từ Trạm đứng trước án thư một cái.

Hắn đang cùng Lộng Nguyệt nói chuyện với nhau, mày đẹp hơi nính, tạo nên nếp gấp, là có ý đề thấp tiếng nói, giống như không muốn làm cho nàng nghe được. Nhưng cùng trong một thư phòng không gian không coi là rộng mở, mặc dù cẩn thận nữa, có thể giữ bí mật đi đâu, huống chi Cẩm Dạ là người tập võ, tất nhiên thính lực sâu sắc rất nhiều, chắc hẳn phải vậy, đối thoại giữa đôi phương như cũ một chữ không lọt rơi vào trong tai.

“Ta ở bên ngoài Tổng phủ đợi một đêm, không chờ thấy Tổng Chính Thanh ra ngoài, nghĩ đến đêm nay cũng không phải ngày ông ta đi tuần tra Tô Khởi Vượng, có điều.....” Lộng Nguyệt lại nói: “Tình trạng phía bên đầu gối so với ta tốt hơn rất nhiều, huyết y này do hắn phát hiện.”

Nghiêm Từ Trạm nhanh chóng tiếp nhận nói: “Phát hiện ở đâu?”

“Hắn là ở biệt viện ngoại ô, một canh giờ trước ta cùng hắn hội họp, hắn liền đưa ta buộc vải này, nói là ta về phục mệnh trước, hắn còn muốn ở nơi đó thêm chốc lát, nhìn xem còn có tin tức cụ thể hơn không.” Lộng Nguyệt nói xong, như nhớ tới cái gì, nhỏ giọng nói: “Có điều rất kỳ quái, võ nghệ của đầu gối cũng xứng cao thủ đứng đầu, nhưng khi ta gặp hắn lại phát hiện hơi thở hắn không ổn, hiển nhiên bị nội thương.....”

Nghe vậy Nghiêm Từ Trạm có chút ngoài ý muốn, Tích Kì theo hắn lâu như vậy, thật đúng là không tìm ra người nào có thể làm đối thủ, trước mắt ở biệt viện Tổng gia bị thương, điều này có chút làm người ta không thể không hoài nghi, thoáng suy nghĩ nửa khắc, hắn kết luận: “Ta đoán tất nhiên họ Tổng sẽ từ Tô Khởi Vượng ở nơi đó, cho nên mới phái cao thủ đóng chốt.”

Lộng Nguyệt gật đầu: “Lời nói của Nghiêm tướng chỉ phải, có điều theo phỏng đoán trước mắt, người trông coi tất nhiên võ nghệ trác tuyệt, chỉ sợ ta cũng khó nắm chắc thắng lợi, không biết trong lòng Nghiêm tướng có nước cờ tiếp theo hay không?”

Nghiêm Từ Trạm không nói chuyện, có chút đắm chiêu nhìn về phía bên kia, nàng vẫn là vẻ mặt trầm lặng, có lẽ lúc trước cảm xúc quá mức kích động, trước mắt ngược lại nhìn không ra chút biểu tình. Hắn nhìn chăm chú trong lòng nàng vẫn ôm chặt bộ quần áo kia, không khỏi âm thầm thở dài.

“Nghiêm tướng?” Lộng Nguyệt thúc giục nói: “Xông vào hay là đánh lén, đều cần tiêu tốn rất nhiều thời gian, mong ngài mau chóng làm ra lựa chọn, ta cũng có thể an bài xuống.”

Nghiêm Từ Trạm bỗng nhiên trở nên chần chừ, suy đi nghĩ lại, xông vào tất nhiên không được, trước không nói thành công hay không, chỉ cần ác ý thiện sát phủ đệ mệnh quan triều đình, tội này cũng rất nặng, lỡ may bị Tổng Chính Thanh nắm được thân phận, tất nhiên sẽ mượn điều này để phát huy. Về phần đánh lén, mới vừa rồi chẳng phải Tích Kì đã đánh lén sao? Vẫn còn bị thương, xem ra cũng không thể thông qua.....

Cũng làm khó hắn có thời điểm do dự như vậy, đổi thành thường ngày, chuyện không nắm chắc hẳn xưa nay phải lên kế hoạch kỹ lưỡng mới bằng lòng thực hiện, nhưng..... nếu muốn đợi hắn chu toàn, Tô Khởi Vượng có thể chờ được không? Hoặc là, nàng có thể đợi được sao?

Vừa nghĩ vậy đúng là nghĩ chuẩn.

Quả nhiên, giọng nói kiên định của nữ tử từ góc truyền đến: “Không cần lãng phí thời gian, đưa ta đi biệt viện kia.”

Nghiêm Từ Trạm quay đầu, nhìn thấy Cẩm Dạ đã đứng lên, nhìn qua vẻ mặt bình thản, không có gì đặc thù, có điều cẩn thận nhìn lại lần nữa, sẽ phát giác ngón tay buông bên người run nhẹ nhẹ, tiết lộ tâm tình bối rối.

“Nàng như thế này, còn muốn đi cứu người?” Hắn chậm rãi đi tới trước mặt nàng, nói từng chữ một: “Nàng chớ quá mức qua loa.”

Cẩm Dạ chống lại ánh mắt hắn, chân thành nói: “Ta không có cách nào chờ đợi vô mục đích như thế, bộ quần áo này là ta tự tay làm cho cha ta, phía trên nhiễm đầy máu, điều này có nghĩa gì, chàng rõ ràng hơn ai khác..... Tổng Chính Thanh đã động hình phạt riêng, chàng bảo ta có thể nào đứng đó làm ngo.”

Có lẽ cha bị bắt cóc đã nhiều ngày, nàng lại vẫn vô tâm vô phế hưởng lạc trong tương phú. Vừa nghĩ như vậy, hối hận cùng nóng lòng khó áp chế, thậm chí nàng bất chấp hướng về phía Lộng Nguyệt hỏi: “Người còn thất thân làm gì, mang ta đi!”

“Nghiêm tướng, này.....” Lộng Nguyệt quay đầu, tìm tòi ý kiến nam tử phía sau.

Còn chưa chờ Nghiêm Từ Trạm trả lời, Cẩm Dạ nhanh chóng rút ra cây trâm gỗ còn sót lại trên tóc, cho là sắc bén để ở bên gáy Lộng Nguyệt, âm thanh lạnh lùng nói: “Ta nói, lập tức, mang ta đi!”

Thấy tình hình như thế, Nghiêm Từ Trạm rốt cục dài mặt: “Còn gây sự!”

Cầm Dạ đỏ hốc mắt, huyết y kia hoàn toàn phá hủy lý trí của nàng, vừa đựng tới chuyện liên quan đến tính mạng phụ thân, nàng sẽ không có biện pháp bình tĩnh, theo bản năng trở nên mờ nhạt: “Chàng nói ta gây sự, chàng làm sao biết được ý nghĩ của ta? Giờ phút này người đang chịu khổ không phải cha chàng, đương nhiên chàng có thể nói mát.....”

Mắt Nghiêm Từ Trạm nháy mắt lạnh băng đến cực điểm, lạnh lùng nói: “Nếu đã như vậy, ta cũng không tất yếu vì người ngoài hưng sư động chúng.”

Cầm Dạ quật cường quay đầu sang một bên, lực đạo trên tay không tự giác tăng thêm.

“Nghiêm phu nhân, tiểu nhân bạc mệnh, không chịu nổi kinh hách như vậy đâu.” Ngoài miệng nói thế, thực chất Lộng Nguyệt vẫn không sợ chết nhún vai, khỏe môi dương lên nụ cười đồng thời cực nhanh ngửa ra phía sau, né khỏi vật trong tay đối phương, một tay kia quắc lấy cổ tay nàng, lại dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng đẩy, cây trâm nháy mắt rơi xuống đất, gãy thành hai đoạn.

Cầm Dạ sợ run sau một lúc lâu, lại ra tay lần nữa, bắt đắc dĩ lúc này không gặp may mắn như vậy, một khắc kia khi huyết đạo bị chế trụ, nàng cũng chỉ có thể oán hận chính mình không bằng người ta.....

“Nghiêm phu nhân, đắc tội.” Lộng Nguyệt lui một bước, ánh mắt nhìn nàng lại ý vị sâu xa, thực làm người ta ngoài ý muốn, vốn tưởng rằng nàng là nha hoàn trong phủ, ai ngờ được cuối cùng lại thành thế tử Nghiêm tướng, hơn nữa xem ra đôi vợ chồng này cũng không giống bên ngoài tung tin vịt là hôn nhân chính trị, chỉ sợ đều có ý với nhau.

Đương nhiên, thú vị nhất là mấy ngày hôm trước hắn còn tại Xuân Hạnh Lâu nhìn thấy Nghiêm gia thiếu phu nhân cùng một người đàn ông khác, nhìn qua quan hệ còn rất thân mật, chắc chắn, hắn thật đúng là tò mò Nghiêm tướng biết sau sẽ có cảm tưởng gì.....

“Lộng Nguyệt.”

“Ai..... A? Nghiêm tướng có gì phân phó?” Lập tức bị điểm danh, Lộng Nguyệt có chút chột dạ.

Nghiêm Từ Trạm án thái dương, sắc mặt rất là khó coi: “Người về Xuân Hạnh Lâu trước đi, an bài thêm vài thám tử nhìn chăm chăm Tống Chính Thanh, thuận tiện, lát nữa thay ta gọi Tích Kỳ trở về.”

“Được.” Lộng Nguyệt gật đầu, xoay người muốn đi, vừa bước ra một bước lại dừng lại quay đầu nói: “Nghiêm tướng, huyết đạo của phu nhân nửa canh giờ có thể coi bỏ, người cần phải chú ý nàng.” Nói xong, lại lần nữa xoay người thì lễ, lập tức nhanh chóng rời đi.

Trong phòng quay lại tình cảnh một canh giờ trước, chẳng qua lần này hình ảnh tình chàng ý thiếp ân ái biến mất không thấy, còn lại là yên lặng kéo dài.

Hai người lại bắt đầu phân cao thấp, tâm tình Nghiêm đại Tể tướng dĩ nhiên ác liệt đến cực hạn, một ngày này nhiều “kinh hi” lắm, thực làm hắn khó lòng phòng bị. Về phần Cầm Dạ, một lòng chỉ muốn tìm được tung tích phụ thân, bị thù hận của người nào đó ngăn trở cũng rất là không có đạo lý giận chó đánh mèo lên đối phương, lập tức hạ quyết tâm không nói chuyện với hắn.

“Á huyết của nàng cũng bị điểm?” Nghiêm Từ Trạm rút cục mở miệng.

Cầm Dạ hừ hừ, không thể chuyển động cổ tránh đi đối phương, thế thì nhắm mắt lại cho thanh tịnh.

Đợi sau một lúc lâu, không đợi thấy trả lời, Nghiêm Từ Trạm lãnh nghiêm mặt ngồi trở lại sau bàn, đầu của hắn lại bắt đầu đau, hơn nữa càng ngày càng nghiêm trọng, rất có khí thế gây sóng gió. Chỉ có thể lấy ra binh sứ nhỏ trong ngăn kéo, mở nút vải hồng bịt miệng, đổ mấy viên thiếu nguyệt ra tay, cũng không dùng nước trà, cứ như vậy nuốt xuống.

Ai ngờ vừa nuốt xuống không bao lâu, hắn liền cảm thấy không thích hợp, trong cổ họng có cảm giác nóng rát dị thường kịch liệt, đau đớn khó nhịn, chỉ có thể liều mạng ho khan.....

Cầm Dạ ban đầu còn bức bối, chỉ nói là hắn ăn đường ăn quá nhanh, nhất thời chưa chuẩn bị bị sặc, sau lại thấy hắn ghé vào mặt bàn thật lâu cũng không ngẩng đầu lên, đột nhiên sinh ra dự cảm không rõ –

“Nghiêm Từ Trạm?” Thử thăm dò gọi một tiếng.

Đối phương không hề phản ứng.....

Cầm Dạ hoảng thần, tiếp tục hô lớn: “Này, đứng lên, đứng lên đi! Chàng ghé vào kia làm gì?”

May mà lúc này cuối cùng có hiệu quả, hắn miễn cưỡng khởi động thân mình đứng lên, sắc mặt trắng bệch, nghiêng ngả lao đảo đi hai bước, cố sức tựa vào cạnh bàn gọi tên nàng: “Cầm Dạ.....” Chất lỏng nâu đặc từ khóe môi hắn lưu lại, ở trên áo trắng hạ xuống nhiều dấu vết.

Là máu đen, biểu hiện trúng độc.

“Có người..... ở trong thiếu nguyệt..... động tay chân..... Khụ khụ.....” Ngữ điệu đã phá thành mảnh nhỏ, nhìn thấy mặt nàng tràn đầy nước mắt, hắn cố sức cười cười, còn muốn an ủi nàng, có điều khí lực đã dần dần xói mòn, tay chân mềm nhũn, không thể khống chế ngã vào bóng đêm.

“Nghiêm Từ Trạm!” Trái tim Cầm Dạ bị đâm mạnh, nàng chưa bao giờ nghĩ đến ông trời sẽ đùa cợt như vậy, trong tướng phủ lại có người dám hạ độc

hắn, cổ tình còn vào lúc nàng bị điểm huyết.

Nàng cảm hận cảm giác bất lực như vậy, quá mức tàn nhẫn, muốn tro mắt nhìn hắn suy sụp đổ trên mặt đất lạnh băng, không thể làm điều gì cả, thậm chí không thể chạy tới nâng hắn dậy. Trừ bỏ khăn cả giọng la lên cùng khóc, hết lần này đến lần khác muốn dùng nội kình phá tan huyết đạo, nàng thật sự không thể làm được điều gì, không làm được.....

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Dạ Lai Phủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69

Đêm đó, mưa rơi xuống không hề có dấu hiệu, mang theo gió lạnh thấu xương, tàn sát bừa bãi các cửa sổ đóng kín. Cẩm Dạ đứng gần sát cửa, nguyên bản quần áo vốn đơn bạc bị mưa gió ướt thấu.

Lúc này đã gần cuối mùa thu, mặt nàng trắng bệch, cảm thấy độ ẩm trên đầu ngón tay nhanh chóng tan đi, rõ ràng huyết đạo trên người một canh giờ trước đã tự coi bỏ, lại cổ tình không chịu hoạt động nửa bước, cứng rắn trong mưa gió tra tấn chính mình.

“Thiếu phu nhân, ngài đây là tội gì.....” Diêu Thủ Nghĩa đi lên phía trước, đang muốn đóng cửa sổ lại bàn tay bị đối phương ngăn ở nửa đường, ông thờ dãi, giọng điệu trầm trọng: “Nếu ngài cũng bị bệnh, ai tới chăm sóc thiếu gia.”

Cẩm Dạ vẫn chưa trả lời, chỉ chậm rãi quay đầu, nhìn về phía nội thất đèn đuốc sáng trưng, ngoài bình phong đứng Trì Nguyệt Hằng vừa được tin tức đã vội vàng chạy tới, giờ phút này đang cùng Thái y cúi đầu nói chuyện với nhau, người đó trên mặt tràn đầy sợ hãi cùng bất đắc dĩ, nói chưa đến nửa khắc đã bùm một gổ quỳ xuống, sau đó liên tục dập đầu.

Cảnh tượng này không thể nào quen thuộc được hơn, nàng như ý thức được điều gì, run run hai tay che mặt, xoay người hô hấp hào hển. Tất cả bất hạnh tựa như trong một đêm đều buông xuống, nàng vẫn không dám tới gần giường, là sợ nhìn thấy hắn nôn ra máu đáng sợ không tức giận, nhưng hôm nay hành động gián tiếp của thái y lại bóp chết nàng lừa mình dối người.

Diêu Thủ Nghĩa ghé sát vào, nghe rõ miệng nàng không rõ lẫn qua lộn lại nói câu nói kia – “Là ta làm chàng tức giận, là ta làm chàng đau đầu..... là ta khiến chàng ăn vào độc được.”

Ông trầm mặc đã lâu, cũng không nghĩ ra lời an ủi, không đành lòng quay mặt đi: “Thiếu phu nhân, thiếu nguyệt không độc, là có người động tay động chân, hướng chi, ngài cũng không biết, đây chỉ là đúng dịp, ngài không cần áy náy.”

Ánh sáng trong mắt Cẩm Dạ từng chút từng chút lóe lên, đúng vậy, nàng không biết, nhưng trên đời này nhiều lần đúng dịp như vậy, sao nàng lại cổ tình đưa độc được tới phu quân. Nghiêng ngả lão đảo vượt qua bình phong, nàng nhìn thấy nam tử trên giường mặt như màu tuyết, lẳng lẳng nằm ở đó, đúng là không có nửa phần sinh khí, lòng nàng cả kinh, run rẩy vươn ngón tay.....

“Nghiêm phu nhân!” Trì Nguyệt Hằng một phen túm cổ tay nàng, nhủ mày nói: “Tham hơi thở làm gì, người còn sống, bốn vương tại đây, Nghiêm tướng không chết được.”

Cả người Cẩm Dạ đều mòng, sừng sốt một trận, bỗng nhiên dùng sức túm Thái y: “Phương Thái y, ông nói cho ta biết, phu quân ta trúng độc gì?”

Phương Mẫn Chi qua tuổi bán trăm hơi hơi run rẩy đứng thẳng thân mình, vẻ mặt suy sụp cúi đầu xuống: “Này..... Hạ quan cũng không biết, theo nghề y hơn mười năm, chưa bao giờ gặp qua độc này. Mới vừa rồi bắt mạch cho Nghiêm tướng, chỉ cảm thấy thân thể ngài ấy băng hàn, âm độc công tâm, cổ tình mạch tượng lại tương phản, hạ quan..... hạ quan vô năng.”

Cẩm Dạ cười rất khó coi, tầm mắt xẹt qua Trì Nguyệt Hằng thần sắc ngưng trọng bên cạnh, cắn môi nhẹ giọng nói: “Cửu Vương gia, người đi vợ vệt danh y trong thiên hạ, ta đi bắt người hạ độc, được không?”

Nàng nói chuyện cực nhỏ giọng, nhưng vẫn đang nghe ra ý quyết tuyệt. Trì Nguyệt Hằng không chút nghi ngờ, nếu Nghiêm Từ Trạng thực sự có gì không hay, chỉ sợ nhà đầu kia sẽ thay hắn báo thù trước, sau đó tự tử trước mộ phần.

“Độc, không chỉ chuyện hạ độc, bốn vương cũng sẽ phái người đi thăm dò.” Gật gật đầu, hắn do dự mãi, vẫn nói ra câu nói kia: “Chúng ta..... thời gian không nhiều lắm, ước chừng chỉ có một tháng.”

Nghe vậy Cẩm Dạ đột nhiên ngẩng đầu, nhìn thẳng hắn, há mồm chưa nói ra một câu, nước mắt nhịn đã lâu lại khó nhặn, từng giọt rơi xuống, dính ướt hai má.

Trì Nguyệt Hằng chưa bao giờ thấy đáng sợ nàng như vậy, mặc dù giao tình không coi là sâu, cũng thấy rõ trong mắt nàng sắc thái cực kỳ bi thương, hắn ý thức được người bên ngoài dù nói nhiều cũng không có ý nghĩa, hắn lắc đầu, mang theo hạ nhân ra ngoài. Khoảnh khắc khép cửa lại, rõ ràng nghe được tiếng khóc thống khổ nén thấp đến mức tận cùng kia, nước nức như con thú nhỏ, từng thanh lấy máu.

Diêu Thủ Nghĩa dừng lại cước bộ, lo lắng xoay người: “Vương gia, này.....”

Tri Nguyệt Hằng nhìn phía chân trời: “Mạng Nghiêm tướng rấn như vậy, bổn vương nghĩ, ông trời sẽ không mang đi.”

Diêu Thủ Nghĩa thở dài: “Mong có thể mượn Vương gia cát ngôn.”

Ngồi ở trên giường lẳng lặng chăm chú nhìn mặt hắn, Cẩm Dạ nắm bàn tay băng hàn tận xương của Nghiêm Tử Trạ, lòng xoắn cùng một chỗ, người một khắc trước còn dùng tiếng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng để nghe kia giáo huấn nàng, giờ khắc này lại không nhúc nhích vùi trong hôn mê. Nàng thiếp mặt vào mu bàn tay hắn, nước mắt càng không kiêng nể gì rơi xuống, hắn xưa nay là nam tử cơ trí cường đại, đại nạn trước mặt cũng không yếu thế, nếu hắn biết giờ phút này mình yếu đuối mặc người xâm lược như vậy, sợ là sẽ tức giận đi.

Nhẹ nhàng mon trón hàng mi đẹp của hắn, nàng gục đầu xuống, hôn lên khóe mắt: “Chờ ta.”

Gọi hai tiểu tỷ canh tẩm phòng, Cẩm Dạ áp chế không nổi nhẩn tâm rồi đi. Qua hành lang gấp khúc, đẩy ra cửa thư phòng, nàng châm lửa thấp nến, nơi này còn bảo trì dáng vẻ lúc trước rồi đi, vì sự tình xảy ra đột nhiên, đám máu đen hần phun ra rõ ràng còn trên mặt đất, nàng hung hăng cắn môi, bức lui lệ trong đáy mắt.

Tấu chương trên bàn chính tề xếp ở góc, giấy và bút mực còn ở vị trí nguyên bản của nó, duy độc là bình sứ nhỏ đựng thiếu nguyệt, cô đơn nằm ở cạnh bàn, nút vải hồng bị miệng đã bung ra. Cẩm Dạ theo phản xạ ghét bỏ nhan sắc như màu máu, đầu ngón tay vùng lên, khiến cho nó nhẹ nhàng bay đi.

Thật cẩn thận bưng bình sứ lên, nàng dùng ống tay áo bày ra, đồ hết được vật bên trong, mấy viên thuốc tròn trịa như châu lặn tới, nhìn qua không thấy gì không ổn. Đợi đến khi cẩn thận để sát vào, mới phát giác có mấy viên bên ngoài giống như dính nước, ướt sũng, dưới ánh nến càng thêm rõ ràng.

Nàng nhướn mày, từ trong lòng lấy ra chiếc khăn sạch sẽ, đem mấy viên thiếu nguyệt kia cẩn thận bọc vài tầng, đang muốn nhét vào cổ tay áo, khóe mắt đột nhiên quét thấy đáy bình dính cái gì. Để sát vào kiểm tra, mới nhìn rõ là một mảnh đoá hoa, không thu hút, thậm chí hơi hơi khô vàng.

Bàn tay cầm chai của Cẩm Dạ đột nhiên buông lỏng..... Rầm, bình sứ nhỏ ấy nện trên mặt đất, vỡ thất linh bát lạc. Nàng không rảnh bận tâm, chỉ vì đoá hoa kia cùng đoá hoa Bùi Diệc Hàn tặng nàng để hoàn thành tâm nguyện giống nhau như đúc. Trí nhớ dường như lại nhớ tới lúc hắn gần đi đêm đó, cầm một gốc cây lục hiệp hoa khô cằn, biểu tình cả lợ phát phờ, cười nói cho nàng về sau nếu có chuyện gì phiền toái, một cánh hoa bằng một nhiệm vụ.

Nay hoa này dị thường kỳ quái xuất hiện ở đây, tuyệt đối không có khả năng trùng hợp, chẳng lẽ là..... hay là..... Cẩm Dạ trắng bệch mặt đứng tại chỗ, có chút cảm giác như cười ngửa xem hoa –

“Họ Bùi, người tới kinh thành làm gì?”

“Tìm người quen, vì sự ta còn có chút tâm nguyện vẫn chưa hoàn thành.”

“Ta nói này sự phụ đại nhân, ban đêm xông vào tướng phủ cũng không phải ai cũng có thể chịu trách nhiệm.”

“Vi sự chẳng qua là tới thăm người thôi.....”

Hai lần, đều ở phủ đệ nhà mình, khi gặp lại, hắn lại biến hóa nhanh chóng thành Trạng nguyên già văn võ song toàn. Ý cười lạnh bạc ý nở rộ từ khóe miệng, Cẩm Dạ nhặt lên đoá hoa héo rũ kia, từng chút từng chút nghiền nát nó trong lòng bàn tay, giống như sự tín nhiệm cuối cùng của nàng giành cho người nào đó.

Ngoài cửa sổ không biết khi nào truyền đến tiếng kêu đột ngột, rồi sau đó là tiếng rít phá không mà đến.

Dường như có gì đó sát mặt đi qua, Cẩm Dạ hiêm hiêm xoay người, quay đầu liền nhìn thấy giữa giá sách dính một phen phi tiêu, đuôi tiêu có một khối vải nhỏ. Nàng đi qua một phen kéo xuống, nhìn thoáng qua chữ viết quen thuộc phía trên, chỉ cảm thấy cả người lạnh lẽo, ngay cả mưa gió ngoài cửa sổ cũng hóa thành không tiếng động. Từng nghe qua những chuyện liên quan đến phản bội cùng lừa gạt gièm pha, ai ngờ được một khi xảy ra với mình, cũng thật sự đau như tim mọc.

“Tiểu thư..... Tiểu thư.....” Có người nghiêng ngả lão đảo xông vào cửa.

Cẩm Dạ xiết chặt khối vải kia, nhìn cô gái vẻ mặt lo lắng, sau đó nâng tay nhét tóc của nàng ra sau tai, nhẹ giọng nói: “Sơ Tĩnh, ta muốn đi ra ngoài một chuyến.” Rất nhiều chuyện, phải hỏi rõ ràng.

Cô gái mặt ướt mưa vẫn kinh hồn chưa định: “Tiểu thư, người muốn đi đâu..... em đã mất dấu vết Sở Luật, ai ngờ vừa hỏi phủ chợt nghe cô gia trúng độc, sao lại thế này?”

“Kỳ thật..... ta cũng không biết sự tình vì sao biến thành như vậy. Sơ Tĩnh, em nói xem, nếu người mà em quen thuộc đột nhiên trở nên xa lạ đáng sợ, phải làm thế nào cho phải.” Cẩm Dạ cười chua xót: “Thay ta chăm sóc Nghiêm Tử Trạ, ta muốn đi ra ngoài một chuyến.” Bỏ lại một câu này, nàng không quay đầu lại đi ra ngoài.

Sơ Tinh sững sờ tại chỗ, không rõ ý tứ của nàng, mà trong mắt có thể thấy được bóng dáng nữ tử dị thường kiên định, so với mưa đêm càng thêm quyết tuyệt. Sau một lúc lâu, nàng mới phản ứng lại, đuổi theo vài bước hô: “Tiểu thư, ô!”

Cầm Dạ như không nghe thấy, đội mưa vội vàng rời đi, trên áo trắng còn dính máu của Nghiêm Từ Trạm lúc trước, bị nước làm ướt nhẹp, vết máu thấm ra, giờ phút này nhìn lên rất là đáng sợ.

Ngã tư đường ngoài tường phủ vạn phần lạnh lùng, có lẽ do thời tiết, không tìm thấy nửa phần bóng người, ngẫu nhiên có xe ngựa vội vàng băng qua, bắn khỏi một đám nước bùn. Nàng cũng không biết né tránh, tùy ý xa phu thổi một tiếng: “Mụ điên ở đâu ra, hơn nửa đêm còn lang thang bên ngoài, xui.”

Cầm Dạ không giận ngược lại cười, nàng nghĩ nàng quả thật điên rồi, mới có thể lỗ mãng ra cửa như vậy, tâm tâm niệm niệm muốn tìm tung tích cha, thay phu quân của nàng tìm giải được, lại muốn hỏi họ Bùi vì sao muốn làm như vậy.

Lại đi trăm bước, chính là Trạng Nguyên phủ.

Nàng lùi ở góc, xa xa nhìn trước phủ đệ hai ngọn đèn lồng, từ ống tay áo lấy ra mảnh vải kia, lại tinh tế nhìn một lần, phía trên ngắn ngủn có sáu chữ — giải được ở nhà của ta.

Đáy lòng chưa xót khó nhin, nàng hít vào một hơi thật sâu, đang muốn cất bước, khoe mắt đột nhiên miết đến trên tường phía trước bên phải có bóng đen nhảy xuống, nhìn ra là kẻ có võ công trụ cột, cước bộ cũng không ổn, như là bị thương. Cầm Dạ căn bản không muốn để ý tới, nhưng bóng đen này càng chạy càng gần, hiển nhiên không chú ý tới nàng ở chỗ âm u.

Đội khi còn cách vài bước, người tới ý thức được không đúng, tiến đến gần một tay bóp cổ nàng: “Người nào!”

Cầm Dạ đã thấy rõ hơn nửa khuôn mặt đối phương, ngay cả giấy dựa cũng lười, trực tiếp nói: “Tích Kì, là ta.”

Nghe vậy Tích Kì nhanh chóng buông tay, nhú mày đánh giá nữ tử chặt vật trước mặt, sau đó nghiêng đầu nhìn nhìn Trạng Nguyên phủ phía sau, thấp giọng nói: “Thiếu phu nhân, không thể.”

Cầm Dạ lắc đầu, đưa mảnh vải qua, chân thành nói: “Nhìn thứ này, ngươi còn cảm thấy ta không nên đi?”

Tích Kì tiếp nhận, thô thô quét một lần, cắn răng nói: “Thiếu phu nhân không nên lỗ mãng như thế, lỡ may người có chuyện gì không hay xảy ra, thuộc hạ không thể đảm bảo với đại nhân. Độc của đại nhân, trong thời gian ngắn nhất định sẽ không trí mạng, vẫn nên về trước bàn bạc kỹ hơn.”

Cầm Dạ nâng mắt, nghi hoặc theo dõi hắn, chậm đội câu dưới.

Tích Kì cười khổ: “Họ Bùi, sẽ không lấy mệnh của đại nhân nhanh như vậy.” Huyết hải thâm cừ bị giết cả nhà, một viên độc được sao có thể kết thúc?

Cầm Dạ hít một hơi: “Dù vậy, ta cũng phải đi hỏi cho rõ, huống chi, cho dù độc kia không trí mệnh, cũng là kịch độc, sớm một ngày lấy được giải được ta cũng sớm một ngày an tâm.” Dừng một chút, nàng lại nghĩ tới điều gì, kích động bất lấy ống tay áo nam tử bên cạnh: “Tích Kì, ngươi đi Tổng phủ biệt viện, cha ta đâu? Ngươi không dẫn ông ấy đi ra sao?”

Sắc mặt Tích Kì vừa nghe đến những lời này sau hoàn toàn bại, ánh mắt bình thường chất phác đầy áy náy, bình tĩnh nhìn Cầm Dạ, thế nhưng hai chân quỳ xuống: “Thuộc hạ vô năng.”

Cầm Dạ tròn to mắt, cất cao ngữ điệu: “Lời này của ngươi có ý gì?” Ngực như bị đè một tảng đá nặng, nửa khắc cũng không thờ nổi, nàng chậm rãi gấp thất lung, từng ngum từng ngum hô hấp.

Tích Kì quay mặt, quyết đoán nói: “Tô lão gia, mất.”

Mất..... Mất.....

Bốn chữ, như kiếm sắc, xuyên vào trong tai.

Cầm Dạ giương miệng, muốn nói gì đó nhưng mắc trong cổ họng, nửa lời không mở miệng được.

Mưa rơi dường như lớn hơn nữa, tia chớp dữ tợn cắt qua phía chân trời, kể tiếp tiếng sấm vang lên, miệng nàng tanh ngọt, cuối cùng không duy trì được đã kích liên tiếp, quỳ xuống đất nôn ra một búng máu.

Bạn đang đọc truyện *Cầm Dạ Lai Phủ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70

Ai cũng không dự đoán được, gặp lại sẽ là tình cảnh như vậy.

Dạ minh châu trên cột trụ tản ánh sáng lạnh, hòa với hàn ý trong không khí, giống như băng đá vô hình, ngăn cách khoảng cách giữa hai người.

“Ta biết ngươi sẽ đến.” Bùi Diệc Hàn hơi cười, lời nói tuy không chút để ý, mắt đẹp lại ẩn chứa thâm ý. Cô gái quen biết từ năm ấy hần mười bảy tuổi, giờ phút này ánh mắt nhìn hần như tuyết đầu đông, là thần thái hoàn toàn xa lạ, thậm chí mang theo hận ý.

Hận ý?

Bỗng nhiên ngực hần xẹt qua chua xót, có chút không chịu nổi tránh đi ánh mắt của nàng, khi quay đầu lại đã thay bằng biểu tình thoải mái như xưa: “Sao lại nhìn vì sự như thế?”

Cầm Dạ không trả lời, thật lâu sau mặt không chút thay đổi vươn tay: “Giải được.”

Ý cười của Bùi Diệc Hàn ngưng bên miệng: “Ta nghĩ ngươi gả cho hần, chẳng qua là ý của Tổng Chính Thanh, trước mắt xem ra, là ta đã nhìn nhầm” Lời còn chưa dứt, cổ áo đã bị nắm lấy, hần kinh ngạc nhếch cao mày, vẫn chưa đẩy tay nàng ra, chỉ nhẹ giọng nói ra sự thật: “Cầm Dạ, ngươi đang phát run.”

“Tổng Chính Thanh, sao ngươi lại quen biết Tổng Chính Thanh!” Nàng cắn chặt môi, cổ chấp không chịu buông tay.

Bùi Diệc Hàn ngăn ra, lập tức cười khê: “Ta có thể đi tới vị trí hôm nay, không thể không có công lao của Tổng thủ phụ, ta không có chỗ dựa này, sao có thể phân tranh cao thấp với Nghiêm Từ Trăm”

Cầm Dạ chậm rãi buông tay xuống, gần như nói rất nhỏ: “Như vậy, cha ta chết, có liên quan đến ngươi hay không?” Khi nàng nói chuyện ngữ điệu mang theo ba phần ý khẩn cầu mơ hồ không rõ, giống như sợ đối phương sẽ nói ra điều gì làm nàng không chịu nổi.

“Nếu không muốn biết đáp án, cần gì phải hỏi nhiều.” Bùi Diệc Hàn thối lui, xoay người không hề nhìn nàng.

Hành động đó ý nghĩa là cam chịu.

“Được, tốt lắm!” Cười ha hả, nàng đỡ cột trụ, thất lưng lại càng ngày càng cong, cuối cùng vô lực ngồi chồm hổm, gất giọng reo lên: “Cuối cùng ngươi cũng thành con chó của ông ta, ngay cả cha ta ngươi cũng hạ độc thủ được, ông ấy từng gặp mặt ngươi, ông ấy còn khen ngươi thiếu niên tài trí, ngươi đã quên sao, ngươi đã quên sao!”

“Cầm Dạ!” Hần nhìn vết máu trên khóe môi nàng, có chút bối rối đi qua đỡ nàng, còn chưa dính vào góc áo lại bị nàng hung hăng đẩy ra. Bùi Diệc Hàn xiết chặt nắm tay, thờ dài: “Ta không giết cha ngươi.”

Cầm Dạ ngẩng đầu: “Ngươi cũng không cứu ông ấy.”

Bùi Diệc Hàn quay đầu đi: “Ta bất lực, cha ngươi ở trong lao chịu khổ nhiều lắm, nhiễm phong hàn sốt cao không lui, hơn nữa miệng vết thương chuyển biến xấu.” Nói đến nửa câu sau, hần đã mất lực tiếp tục, chỉ vì ánh mắt đầy phần nộ cùng căm hận của nàng hoàn toàn đánh nát một tia may mắn cuối cùng trong đáy lòng hần.

“Ta sớm nên đoán được, Tích Ki võ nghệ cao như vậy cũng bị thương, cao thủ đóng tại biệt viện Tổng gia chính là ngươi.” Cầm Dạ cười lạnh, nói xong miễn cưỡng đứng thẳng thân mình, trong chớp mắt cũng đầu vầng mắt hoa, nàng cắn răng nhịn xuống, nhìn hần nói từng chữ một: “Mười năm thầy trò, từ nay ân đoạn nghĩa tuyệt.”

Bùi Diệc Hàn trầm mặc, hần nhìn nàng một thân chật vật lại quyết tuyệt nói ra những lời này, những kỷ niệm cùng nàng trước kia như bài son đào hải dội lại.

[bài son đào hải: ý dữ dội như kiểu dời núi lấp biển hoặc có thể nói là nghiêng trời lệch đất]

Hần là kẻ xưa nay độc lai độc vãng, lưng đeo huyết hải thâm cừu, lại tại đêm ấy xông vào phòng nàng, từ đó dây dưa không rõ, thu nàng làm đồ đệ, dạy nàng võ công. Đợi nàng từ một bé gái trưởng thành thiếu nữ, cố ý xem nhẹ tất cả cảm giác khác thường, mỗi khi suy nghĩ bay xa, liền giết chết tình cảm không nên nảy sinh, lấy có đạo chơi tứ phương cố ý rời đi.

Hần không nên có cảm tình, hần chỉ vì báo thù, không có tâm tư trêu chọc đến bất cứ cô gái nào. Hần nghĩ mình thật sự thành công, hần nghĩ thật sự chưa bao giờ thích nàng.

Nhưng — nếu thật sự không thêm để ý, vậy đau đớn như phiên giang đào hải trong ngực là sao.

“Giải được, ngươi cho hay không?” Thật lâu sau, Cầm Dạ dần dần phá tan trầm mặc, thẳng thắn mà nói, nàng không quá thích vẻ mặt của hần, cái loại bi ai không ngôn ngữ nào hình dung sao có thể thích hợp với một kẻ nhẫn tâm như hần.

Bùi Diệc Hàn nâng mắt: “Không có giải được.”

Cầm Dạ oán hận nói: “Ngươi dẫn ta lại đây, chẳng lẽ để đùa giỡn ta.”

“Thật là không có giải dược, độc này tên là hôn đoạn, cũng không trị mạng, đầu tiên là hôn mê bảy ngày, sau đó mỗi tháng sẽ phát tác một lần, đau đớn lần sau nặng hơn lần trước, đến cuối cùng người trúng độc khó có thể chịu được đau khổ mà tự mình kết thúc.” Dừng một chút, hần lạnh lùng cười nói: “Ta thật muốn nhìn, kẻ cao ngạo như Nghiêm Từ Trạ có thể chống đỡ bao lâu.”

Nghe vậy thân hình nàng lay động, quay đầu liếc nhìn hần một cái, không nói một câu nhấc chân rời đi.

Hần dương tay che phía trước nàng: “Người muốn đi đâu?”

Cầm Dạ nhìn cũng không nhìn hần, tránh đối phương đi thẳng về phía trước: “Không có giải dược, ta đành quay về cùng chàng.” Đi tới cạnh cửa, mưa vẫn chưa dừng, xối quần áo đơn bạc của nàng, mang đến ý lạnh tận xương. Nàng vẫn không nhúc nhích nhìn cánh mưa bên ngoài, thật lâu không nhích người, sau một lúc lâu mới xoa nước mưa đọng trên khóe mắt, nhẹ giọng nói: “Ta không vào được biệt viện Tổng phủ, thi thể cha ta, mời người thay ta an táng, xem như..... tình cảm thầy trò trước kia.”

Bùi Diệc Hần cứng lại hô hấp, đáy mắt nảy lên chua xót, yên lặng nhìn bóng dáng của nàng dần dần đi xa, cánh tay vươn lên giữa không trung run nhẹ, cuối cùng vẫn hạ nhãn tâm, cầm một quân cờ trên bàn ngọc ném đi, cách không điểm huyết của nàng.

Cầm Dạ không thể nhúc nhích, thân mình rơi vào một vòng ôm ấm áp, giận dữ nói: “Người còn muốn làm gì!”

“Ta muốn kể cho người một chuyện xưa.” Tươi cười của hần rất đậm, cũng không quan tâm mưa to đổ ập xuống, ôm nàng ngồi ngay tại chỗ.

“Ta không muốn nghe! Buông!” Cầm Dạ rất tức giận.

Bùi Diệc Hần lơ đãng, giống như trước kia trấn an xoa xoa đầu nàng: “Người xem, còn cái lộn, chớ bức vì sự điểm á huyết của người.”

Cầm Dạ bất lực, chỉ có thể nhắm mắt lại, tùy ý nước mắt tràn mi mà ra.

Hần vươn ngón tay dài, xoa mặt của nàng, ngẩng đầu nhìn hướng chân trời, nhẹ giọng nói: “Ta cũng không phải cô nhi từ nhỏ, trước đây nói cho người, chẳng qua để qua mặt người thôi. Ta nguyên bản cũng có một gia đình mỹ mãn, cha là trấn quốc tướng quân của Đại Trì, chưa từng bại trận, thanh danh hiển hách, mặc dù nương mất sớm, trong ấn tượng của ta cũng rất yêu ta..... Cha ta là võ tướng, vô tâm triều chính, bắt đắc dĩ tiên hoàng chợt bệnh nặng, lòng ông ta đặt nặng nghi ngờ, không thể tin nhiệm người khác, liền đem chính quyền phó thác cho cha ta, cũng cho tả tướng Nghiêm Phụng Bắc phụ tá, cha ta là kẻ vũ phu, tất nhiên không hiểu việc triều cương, tấu chương chính sự nói trắng ra cũng đều từ tả tướng xử lý, còn ông ấy chủ động thỉnh cầu đóng quân ở Bắc cương, chống đỡ kẻ thù bên ngoài..... Một văn một võ hai trọng thần lớn, cũng thống trị Đại Trì quốc thái dân an, sau đó hoàng thái phi sinh ra đứa con trai tiếp theo, tiên hoàng mừng rỡ, trước khi băng hà lập hần làm thái tử, cũng chính là Trì Nhược Thần đăng cơ ngày nay.”

Nói tới đây, đột nhiên hần dừng lại, như không chịu nổi đau đớn, dùng sức ôm chặt nàng.

Cầm Dạ trắng mặt: “Ta không thờ nổi.”

Bùi Diệc Hần thoáng lỏng lực đạo, vùi đầu vào cổ nàng, không nhìn nàng hờn hển cùng kháng cự, tiếp tục nói: “Tả tướng lòng muông dạ thú, không cam lòng ủy quyền cho một tiểu tử chưa dứt sữa, liền đến du thuyết cha ta, muốn bức cung tạo phản. Cha ta sao chịu được, vội vàng tìm đến kinh thành muốn báo cho Thái Hậu biết, ai ngờ bị cản ngược một cái, thậm chí còn giả tạo văn thư cha ta thông đồng địch quốc, dưới sự cưỡng bức của đại thần trong triều, cùng nhau dâng tấu, đáng thương Bùi gia ta một trăm hai mươi sáu mạng người, bị tru cừu tộc.”

“Tả tướng..... Tả tướng là cha Nghiêm Từ Trạ đi.” Cầm Dạ không biết nên nói điều gì, thế đạo này, đen trắng lẫn lộn, mỗi người đều gánh chua xót mà sống, mỗi người đều đeo mặt nạ làm người.....

“Năm đó ta mười lăm tuổi, may mà cha đưa ta lên núi học nghệ, mới tránh được một kiếp.” Bùi Diệc Hần ngửa mặt lên trời cười to: “Ông trời bất công, ông trời bất công! Đợi khi luyện được võ công tuyệt thế, đợi khi có thể chém giết kẻ thù, Nghiêm Phụng Bắc đã bị chính nữ nhân của mình làm tức giận đến đi đòi nhà ma.”

Cầm Dạ nghe một trận chua xót, nghĩ đến người cha đã mất của nàng, ngay cả lần cuối cùng trước khi chết cũng không được gặp, lại có cảm giác mất mát đến tê tâm liệt phế, không nhận được gào khóc.

Bùi Diệc Hần nhắm mắt lại, tinh tế than nhẹ bên tai nàng: “Cầm Dạ, ta biết người cũng cảm thấy khổ sở thay ta, cho nên, ta lại càng không nên buông tha Nghiêm Từ Trạ đúng hay không, nợ cha con trả, thiên kinh địa nghĩa.”

“n oán đời trước không nên.....” Nàng tròn to mắt, bị điểm á huyết.

“Nói bậy!” Sắc mặt hần đột nhiên trở nên khó coi, khuôn mặt tuấn mỹ có chút dữ tợn, “Nếu hôm nay đổi thành người, người còn có thể nói ra những lời như vậy? Chẳng lẽ Bùi gia ta xứng đáng bị oan uổng bị giết cả nhà? Ta từng ở trước thi thể cha ta lập lời thề độc, chỉ cần ta sống một ngày, nhất định không quên báo thù.”

Cầm Dạ buông mắt, không tiếng động thờ dài.

“Người là đồ đệ của ta, ta sẽ không nhìn người chịu chết.”

Cầm Dạ hít một hơi, bất an thôi quét cả trái tim.

Bùi Diệc Hàn cười lạnh: “Vận số của Nghiêm Tử Trạm đã đến, hấn cuồng vọng tự đại, trong triều gây thù hằn không ít, mấy ngày nay ta cùng Tổng Chính Thanh sớm bày ra kế hoạch chu toàn, nợ máu năm đó, ta muốn đòi lại y nguyên từ hấn.” Hấn híp đôi mắt dài, giống như nhìn thấy Nghiêm phủ nhà tan cửa nát, ánh mắt âm hàn đáng sợ.

Lúc này, cô gái trong lòng giật mình.

Bùi Diệc Hàn kinh hãi: “Ngươi điên rồi.” Nàng cư nhiên không để ý phản phệ mà phá tan huyết đạo.

Cầm Dạ ra sức giãy hấn, nghiêng ngả đứng lên, máu tươi không ngừng từ miệng mũi tràn ra, nụ cười của nàng chưa giảm nửa phần: “Vậy thì như thế nào, cho dù chết, ta cùng chàng cũng sẽ ở cạnh nhau.” Cước bộ đã trở nên phù phiếm, nàng kéo lê thân mình rách nát, từng bước một đi ra phía ngoài.

Bùi Diệc Hàn lắc đầu, một chưởng đánh nàng hôn mê, ôm chặt nàng lộ ra nụ cười tàn nhẫn: “Cầm Dạ, ta sẽ không để ngươi đi, đây không chỉ là tư tâm của ta, quan trọng hơn, ta muốn làm cho họ Nghiêm trước khi chết cũng không thể thấy được người âu yếm.”

Bạn đang đọc truyện *Cầm Dạ Lai Phủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 71

Đêm đó, mưa rơi xuống không hề có dấu hiệu, mang theo gió lạnh thấu xương, tàn sát bừa bãi các cửa sổ đóng kín. Cầm Dạ đứng gần sát cửa, nguyên bản quần áo vốn đơn bạc bị mưa gió ướt thấu.

Lúc này đã gần cuối mùa thu, mặt nàng trắng bệch, cảm thấy độ ẩm trên đầu ngón tay nhanh chóng tan đi, rõ ràng huyết đạo trên người một canh giờ trước đã tự cởi bỏ, lại cố tình không chịu hoạt động nửa bước, cứng rắn trong mưa gió tra tấn chính mình.

“Thiếu phu nhân, ngài đây là tội gì.” Điều Thủ Nghĩa đi lên phía trước, đang muốn đóng cửa sổ lại bàn tay bị đối phương ngăn ở nửa đường, ông thở dài, giọng điệu trầm trọng: “Nếu ngài cũng bị bệnh, ai tói chăm sóc thiếu gia.”

Cầm Dạ vẫn chưa trả lời, chỉ chậm rãi quay đầu, nhìn về phía nột thất đèn đuốc sáng trưng, ngoài bình phong đứng Trì Nguyệt Hằng vừa được tin tức đã vội vàng chạy tới, giờ phút này đang cùng Thái y cúi đầu nói chuyện với nhau, người đó trên mặt tràn đầy sợ hãi cùng bất đắc dĩ, nói chưa đến nửa khắc đã bùm một gổ quý xuống, sau đó liên tục đập đầu.

Cảnh tượng này không thể nào quen thuộc được hơn, nàng như ý thức được điều gì, run run hai tay che mặt, xoay người hô hấp hào hển. Tất cả bất hạnh tựa như trong một đêm đều buông xuống, nàng vẫn không dám tới gần giường, là sợ nhìn thấy hấn nôn ra máu đáng sợ không tức giận, nhưng hôm nay hành động gián tiếp của thái y lại bóp chết nàng lừa mình dối người.

Điều Thủ Nghĩa ghé sát vào, nghe rõ miệng nàng không rõ lẫn qua lộn lại nói câu nói kia — “Là ta làm chàng tức giận, là ta làm chàng đau đầu. là ta khiến chàng ăn vào độc được.”

Ông trầm mặc đã lâu, cũng không nghĩ ra lời an ủi, không đành lòng quay mặt đi: “Thiếu phu nhân, thiếu nguyệt không độc, là có người động tay động chân, huống chi, ngài cũng không biết, đây chỉ là đúng dịp, ngài không cần áy náy.”

Ánh sáng trong mắt Cầm Dạ từng chút từng chút lóe lên, đúng vậy, nàng không biết, nhưng trên đời này nhiều lần đúng dịp như vậy, sao nàng lại cố tình đưa độc được tới phu quân. Nghiêng ngả lão đảo vượt qua bình phong, nàng nhìn thấy nam tử trên giường mặt như màu tuyết, lẳng lẳng nằm ở đó, đúng là không có nửa phần sinh khí, lòng nàng cả kinh, run rẩy vươn ngón tay.

“Nghiêm phu nhân!” Trì Nguyệt Hằng một phen tóm cổ tay nàng, nhủ này nói: “Tham hơi thở làm gì, người còn sống, bôn vương tại đây, Nghiêm tướng không chết được.”

Cả người Cầm Dạ đều mộng, sừng sốt một trận, bỗng nhiên dùng sức tóm Thái y: “Phương Thái y, ông nói cho ta biết, phu quân ta trúng độc gì?”

Phương Mẫn Chi qua tuổi bán trăm hơi hơi run rẩy đứng thẳng thân mình, vẻ mặt suy sụp cúi đầu xuống: “Này. Hạ quan cũng không biết, theo nghề y hơn mười năm, chưa bao giờ gặp qua độc này. Mới vừa rồi bắt mạch cho Nghiêm tướng, chỉ cảm thấy thân thể ngài ấy băng hàn, âm độc công tâm, cố tình mạch tượng lại tương phản, hạ quan. hạ quan vô năng.”

Cầm Dạ cười rất khó coi, tầm mắt xẹt qua Trì Nguyệt Hằng thần sắc ngưng trọng bên cạnh, cắn môi nhẹ giọng nói: “Cửu Vương gia, ngươi đi vợ vết danh y trong thiên hạ, ta đi bắt người hạ độc, được không?”

Nàng nói chuyện cực nhỏ giọng, nhưng vẫn đang nghe ra ý quyết tuyệt. Trì Nguyệt Hằng không chút nghi ngờ, nếu Nghiêm Tử Trạm thực sự có gì không hay, chỉ sợ nha đầu kia sẽ thay hấn báo thù trước, sau đó tự tử trước mộ phần.

“Được, không chỉ chuyện hạ độc, bổn vương cũng sẽ phái người đi thăm dò.” Gật gật đầu, hắn do dự mãi, vẫn nói ra câu nói kia: “Chúng ta..... thời gian không nhiều lắm, ước chừng chỉ có một tháng.”

Nghe vậy Cẩm Dạ đột nhiên ngừng đầu, nhìn thẳng hắn, há mồm chưa nói ra một câu, nước mắt nhịn đã lâu lại khó nhặn, từng giọt rơi xuống, dính ướt hai má.

Tri Nguyệt Hằng chưa bao giờ thấy đáng vẻ nàng như vậy, mặc dù giao tình không coi là sâu, cũng thấy rõ trong mắt nàng sắc thái cực kỳ bi thương, hẳn ý thức được người bên ngoài dù nói nhiều cũng không có ý nghĩa, hắn lắc đầu, mang theo hạ nhân ra ngoài. Khoảnh khắc khép cửa lại, rõ ràng nghe được tiếng khóc thống khổ nén thấp đến mức tận cùng kia, nước nở như con thú nhỏ, từng thanh lấy máu.

Điêu Thủ Nghĩa dừng lại cước bộ, lo lắng xoay người: “Vương gia, này.....”

Tri Nguyệt Hằng nhìn phía chân trời: “Mạng Nghiêm tướng rắn như vậy, bổn vương nghĩ, ông trời sẽ không mang đi.”

Điêu Thủ Nghĩa thở dài: “Mong có thể mượn Vương gia cát ngôn.”

.

.

Ngồi ở trên giường lẳng lặng chăm chú nhìn mặt hắn, Cẩm Dạ nắm bàn tay băng hàn tận xương của Nghiêm Tử Trạ, lòng xoắn cùng một chỗ, người một khắc trước còn dùng tiếng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng dễ nghe kia giáo huấn nàng, giờ khắc này lại không nhúc nhích vui trong hôn mê. Nàng thiếp mặt vào mu bàn tay hắn, nước mắt càng không kiêng nể gì rơi xuống, hẳn xưa nay là nam tử cơ trí cường đại, đại nạn trước mặt cũng không yếu thế, nếu hắn biết giờ phút này mình yếu đuối mặc người xâm lược như vậy, sợ là sẽ tức giận đi.

Nhẹ nhàng mon trón hàng mi đẹp của hắn, nàng gục đầu xuống, hôn lên khóe mắt: “Chờ ta.”

Gọi hai tiểu ty canh tầm phòng, Cẩm Dạ áp chế không nổi nỗi tâm rồi đi. Qua hành lang gấp khúc, đẩy ra cửa thư phòng, nàng châm lửa thấp nến, nơi này còn bảo trì đáng vẻ lúc trước rồi đi, vì sự tình xảy ra đột nhiên, đám máu đen hắn phun ra rõ ràng còn trên mặt đất, nàng hung hăng cắn môi, bức lệ lệ trong đáy mắt.

Tấu chương trên bàn chính tề xếp ở góc, giấy và bút mực còn ở vị trí nguyên bản của nó, duy độc là bình sứ nhỏ đựng thiếu nguyệt, cô đơn nằm ở cạnh bàn, nút vải hồng bị miệng đã bung ra. Cẩm Dạ theo phản xạ ghét bỏ nhan sắc như màu máu, đầu ngón tay vung lên, khiến cho nó nhẹ nhàng bay đi.

Thật cẩn thận bưng bình sứ lên, nàng dùng ống tay áo bầy ra, đổ hết được vật bên trong, mấy viên thuốc tròn trịa như châu lân tới, nhìn qua không thấy gì không ổn. Đợi đến khi cẩn thận để sát vào, mới phát giác có mấy viên bên ngoài giống như dính nước, ướt sũng, dưới ánh nến càng thêm rõ ràng.

Nàng nhướn mày, từ trong lòng lấy ra chiếc khăn sạch sẽ, đem mấy viên thiếu nguyệt kia cẩn thận bọc vài tầng, đang muốn nhét vào cổ tay áo, khóe mắt đột nhiên quét thấy đáy bình dính cái gì. Để sát vào kiểm tra, mới nhìn rõ là một mảnh đoá hoa, không thu hút, thậm chí hơi hơi khô vàng.

Bàn tay cầm chai của Cẩm Dạ đột nhiên buông lỏng..... Rầm, bình sứ nhỏ ấy nện trên mặt đất, vỡ thất linh bát lạc. Nàng không rảnh bận tâm, chỉ vì đoá hoa kia cùng đoá hoa Bùi Diệc Hàn tặng nàng để hoàn thành tâm nguyện giống nhau như đúc. Trí nhớ dường như lại nhớ tới lúc hắn gần đi đêm đó, cầm một gốc cây lục hiệp hoa khô cằn, biểu tình cả lo phát phờ, cười nói cho nàng về sau nếu có chuyện gì phiền toái, một cánh hoa bằng một nhiệm vụ.

Nay hoa này dị thường kỳ quái xuất hiện ở đây, tuyệt đối không có khả năng trùng hợp, chẳng lẽ là..... hay là..... Cẩm Dạ trắng bệch mặt đứng tại chỗ, có chút cảm giác như cười ngửa xem hoa –

“Họ Bùi, người tới kinh thành làm gì?”

“Tìm người quen, vì sự ta còn có chút tâm nguyện vẫn chưa hoàn thành.”

“Ta nói này sự phụ đại nhân, ban đêm xông vào tướng phủ cũng không phải ai cũng có thể chịu trách nhiệm.”

“Vi sư chẳng qua là tới thăm người thôi.....”

Hai lần, đều ở phủ đệ nhà mình, khi gặp lại, hắn lại biến hóa nhanh chóng thành Trạng nguyên gia văn võ song toàn. Ý cười lạnh bạc ý nộ rộ từ khóe miệng, Cẩm Dạ nhặt lên đoá hoa héo rũ kia, từng chút từng chút nghiền nát nó trong lòng bàn tay, giống như sự tín nhiệm cuối cùng của nàng giành cho người nào đó.

Ngoài cửa sổ không biết khi nào truyền đến tiếng kêu đột ngột, rồi sau đó là tiếng rít phá không mà đến.

Dường như có gì đó sát mặt đi qua, Cẩm Dạ hiêm hiêm xoay người, quay đầu liền nhìn thấy giữa giá sách dính một phen phi tiêu, đuôi tiêu có một khối vải nhỏ. Nàng đi qua một phen kéo xuống, nhìn thoáng qua chữ viết quen thuộc phía trên, chỉ cảm thấy cả người lạnh lẽo, ngay cả mưa gió ngoài cửa sổ cũng hóa thành không tiếng động. Từng nghe qua những chuyện liên quan đến phản bội cùng lừa gạt gièm pha, ai ngờ được một khi xảy ra với mình, cũng thật sự đau như tim mọc.

“Tiểu thư..... Tiểu thư.....” Có người nghiêng ngả lão đảo xông vào cửa.

Cầm Dạ xiết chặt khối vải kia, nhìn cô gái vẻ mặt lo lắng, sau đó nâng tay nhét tóc của nàng ra sau tai, nhẹ giọng nói: “Sơ Tình, ta muốn đi ra ngoài một chuyến.” Rất nhiều chuyện, phải hỏi rõ ràng.

Cô gái mặt ửng hồng vẫn kinh hồn chưa định: “Tiểu thư, người muốn đi đâu. em đã mất dấu vết Sở Luật, ai ngờ vừa hỏi phủ chợt nghe cô gia trúng độc, sao lại thế này?”

“Kỳ thật. ta cũng không biết sự tình vì sao biến thành như vậy. Sơ Tình, em nói xem, nếu người mà em quen thuộc đột nhiên trở nên xa lạ đáng sợ, phải làm thế nào cho phải.” Cầm Dạ cười chua xót: “Thay ta chăm sóc Nghiêm Tử Trạm, ta muốn đi ra ngoài một chuyến.” Bỏ lại một câu này, nàng không quay đầu lại đi ra ngoài.

Sơ Tình sững sờ tại chỗ, không rõ ý tứ của nàng, mà trong mắt có thể thấy được bóng dáng nữ tử dị thường kiên định, so với mưa đêm càng thêm quyết tuyệt. Sau một lúc lâu, nàng mới phản ứng lại, đuổi theo vài bước hô: “Tiểu thư, ô!”

Cầm Dạ như không nghe thấy, đội mưa vội vàng rời đi, trên áo trắng còn dính máu của Nghiêm Tử Trạm lúc trước, bị nước làm ướt nhẹp, vết máu thấm ra, giờ phút này nhìn lên rất là đáng sợ.

Ngã tư đường ngoài tường phủ vạn phần lạnh lùng, có lẽ do thời tiết, không tìm thấy nửa phần bóng người, ngẫu nhiên có xe ngựa vội vàng băng qua, bắn khởi một đám nước bùn. Nàng cũng không biết né tránh, tùy ý xa phu thổi một tiếng: “Mụ điên ở đâu ra, hơn nửa đêm còn lang thang bên ngoài, xui.”

Cầm Dạ không giận ngược lại cười, nàng nghĩ nàng quả thật điên rồi, mới có thể lỗ mãng ra cửa như vậy, tâm tâm niệm niệm muốn tìm tung tích cha, thay phu quân của nàng tìm giải được, lại muốn hỏi họ Bùi vì sao muốn làm như vậy.

Lại đi trăm bước, chính là Trạng Nguyên phủ.

Nàng lúi ở góc, xa xa nhìn trước phủ đệ hai ngọn đèn lồng, từ ống tay áo lấy ra mảnh vải kia, lại tinh tế nhìn một lần, phía trên ngắn ngủn có sáu chữ — giải được ở nhà của ta.

Đáy lòng chưa xót khó nhịn, nàng hít vào một hơi thật sâu, đang muốn cất bước, khoe mắt đột nhiên miết đến trên tường phía trước bên phải có bóng đen nhảy xuống, nhìn ra là kẻ có võ công trụ cột, cước bộ cũng không ổn, như là bị thương. Cầm Dạ căn bản không muốn để ý tới, nhưng bóng đen này càng chạy càng gần, hiển nhiên không chú ý tới nàng ở chỗ âm u.

Đội khi còn cách vài bước, người tới ý thức được không đúng, tiến đến gần một tay bóp cổ nàng: “Người nào!”

Cầm Dạ đã thấy rõ hơn nửa khuôn mặt đối phương, ngay cả giấy dựa cũng lười, trực tiếp nói: “Tích Kì, là ta.”

Nghe vậy Tích Kì nhanh chóng buông tay, nhủ mày đánh giá nữ tử chặt vật trước mặt, sau đó nghiêng đầu nhìn nhìn Trạng Nguyên phủ phía sau, thấp giọng nói: “Thiếu phu nhân, không thể.”

Cầm Dạ lắc đầu, đưa mảnh vải qua, chân thành nói: “Nhìn thứ này, người còn cảm thấy ta không nên đi?”

Tích Kì tiếp nhận, thô thô quét một lần, căn dặn nói: “Thiếu phu nhân không nên lỗ mãng như thế, lỡ may người có chuyện gì không hay xảy ra, thuộc hạ không thể bẩm báo với đại nhân. Độc của đại nhân, trong thời gian ngắn nhất định sẽ không trị mạng, vẫn nên về trước bàn bạc kỹ hơn.”

Cầm Dạ nâng mắt, nghi hoặc theo dõi hắn, chậm đợi câu dưới.

Tích Kì cười khò: “Họ Bùi, sẽ không lấy mệnh của đại nhân nhanh như vậy.” Huyết hải thâm cừu bị giết cả nhà, một viên độc được sao có thể kết thúc?

Cầm Dạ hít một hơi: “Dù vậy, ta cũng phải đi hỏi cho rõ, hướng chi, cho dù độc kia không trị mệnh, cũng là kịch độc, sớm một ngày lấy được giải được ta cũng sớm một ngày an tâm.” Dừng một chút, nàng lại nghĩ tới điều gì, kích động bất lấy ống tay áo nam tử bên cạnh: “Tích Kì, người đi Tổng phủ biệt viện, cha ta đâu? Người không dẫn ông ấy đi ra sao?”

Sắc mặt Tích Kì vừa nghe đến những lời này sau hoàn toàn bại bại, ánh mắt bình thường chất phác đầy áy náy, bình tĩnh nhìn Cầm Dạ, thế nhưng hai chân quỳ xuống: “Thuộc hạ vô năng.”

Cầm Dạ tròn to mắt, cất cao ngữ điệu: “Lời này của người có ý gì?” Ngực như bị đè một tảng đá nặng, nửa khắc cũng không thờ nổi, nàng chậm rãi gấp thất lung, từng ngụm từng ngụm hô hấp.

Tích Kì quay mặt, quyết đoán nói: “Tô lão gia, mất.”

Mất. Mất.

Bốn chữ, như kiếm sắc, xuyên vào trong tai.

Cầm Dạ giương miệng, muốn nói gì đó nhưng mắc trong cổ họng, nửa lời không mở miệng được.

Mưa rơi dường như lớn hơn nữa, tia chớp dữ dội cắt qua phía chân trời, kế tiếp tiếng sấm vang lên, miệng nàng tanh ngọt, cuối cùng không duy trì được đã kích liên tiếp, quỳ xuống đất nôn ra một búng máu.

Ai cũng không dự đoán được, gặp lại sẽ là tình cảnh như vậy.

Dạ minh châu trên cột trụ tản ánh sáng lạnh, hòa với hàn ý trong không khí, giống như băng đá vô hình, ngăn cách khoảng cách giữa hai người.

“Ta biết ngươi sẽ đến.” Bùi Diệc Hàn hơi cười, lời nói tuy không chút để ý, mắt đẹp lại ẩn chứa thâm ý. Cô gái quen biết từ năm ấy hẳn mười bảy tuổi, giờ phút này ánh mắt nhìn hắn như tuyết đầu đông, là thần thái hoàn toàn xa lạ, thậm chí mang theo hận ý.

Hận ý?

Bỗng nhiên ngực hắn xẹt qua chua xót, có chút không chịu nổi tránh đi ánh mắt của nàng, khi quay đầu lại đã thay bằng biểu tình thoải mái như xưa: “Sao lại nhìn vi sư như thế?”

Cầm Dạ không trả lời, thật lâu sau mặt không chút thay đổi vron tay: “Giải được.”

Ý cười của Bùi Diệc Hàn ngưng bên miệng: “Ta nghĩ ngươi gả cho hắn, chẳng qua là ý của Tổng Chính Thanh, trước mắt xem ra, là ta đã nhìn nhầm” Lời còn chưa dứt, cổ áo đã bị nắm lấy, hắn kinh ngạc nhếch cao mày, vẫn chưa đẩy tay nàng ra, chỉ nhẹ giọng nói ra sự thật: “Cầm Dạ, ngươi đang phát run.”

“Tổng Chính Thanh, sao ngươi lại quen biết Tổng Chính Thanh!” Nàng cắn chặt môi, cổ chấp không chịu buông tay.

Bùi Diệc Hàn ngăn ra, lập tức cười khê: “Ta có thể đi tới vị trí hôm nay, không thể không có công lao của Tổng thủ phụ, ta không có chỗ dựa này, sao có thể phân tranh cao thấp với Nghiêm Từ Trám”

Cầm Dạ chậm rãi buông tay xuống, gần như nói rất nhỏ: “Như vậy, cha ta chết, có liên quan đến ngươi hay không?” Khi nàng nói chuyện ngữ điệu mang theo ba phần ý khẩn cầu mơ hồ không rõ, giống như sợ đối phương sẽ nói ra điều gì làm nàng không chịu nổi.

“Nếu không muốn biết đáp án, cần gì phải hỏi nhiều.” Bùi Diệc Hàn thối lui, xoay người không hề nhìn nàng.

Hành động đó ý nghĩa là cam chịu.

“Được, tốt lắm!” Cười ha hả, nàng đỡ cột trụ, thất lưng lại càng ngày càng cong, cuối cùng vô lực ngồi chồm hổm, gất giọng reo lên: “Cuối cùng ngươi cũng thành con chó của ông ta, ngay cả cha ta ngươi cũng hạ độc thủ được, ông ấy từng gặp mặt ngươi, ông ấy còn khen ngươi thiếu niên tài trí, ngươi đã quên sao, ngươi đã quên sao!”

“Cầm Dạ!” Hắn nhìn vết máu trên khóe môi nàng, có chút bối rối đi qua đỡ nàng, còn chưa dính vào góc áo lại bị nàng hung hăng đẩy ra. Bùi Diệc Hàn xiết chặt nắm tay, thờ dãi: “Ta không giết cha ngươi.”

Cầm Dạ ngẩng đầu: “Ngươi cũng không cứu ông ấy.”

Bùi Diệc Hàn quay đầu đi: “Ta bất lực, cha ngươi ở trong lao chịu khổ nhiều lắm, nhiễm phong hàn sốt cao không lui, hơn nữa miệng vết thương chuyển biến xấu.” Nói đến nửa câu sau, hắn đã mất lực tiếp tục, chỉ vì ánh mắt đầy phần nộ cùng căm hận của nàng hoàn toàn đánh nát một tia may mắn cuối cùng trong đáy lòng hắn.

“Ta sớm nên đoán được, Tích Ki võ nghệ cao như vậy cũng bị thương, cao thủ đóng tại biệt viện Tổng gia chính là ngươi.” Cầm Dạ cười lạnh, nói xong miến cường đứng thẳng thân mình, trong chớp mắt cũng đầu vàng mặt hoa, nàng cắn răng nhin xuống, nhìn hắn nói từng chữ một: “Mười năm thầy trò, từ nay ân đoạn nghĩa tuyệt.”

Bùi Diệc Hàn trầm mặc, hắn nhìn nàng một thân chật vật lại quyết tuyệt nói ra những lời này, những kỷ niệm cùng nàng trước kia như bài son đào hải đội lại.

[bài son đào hải: ý dữ dội như kiêu dôi núi lấp biển hoặc có thể nói là nghiêng trời lệch đất]

Hắn là kẻ xưa nay độc lai độc vãng, lưng đeo huyết hải thâm cừ, lại tại đêm ấy xông vào phòng nàng, từ đó dây dưa không rõ, thu nàng làm đồ đệ, dạy nàng võ công. Đợi nàng từ một bé gái trưởng thành thiếu nữ, cố ý xem nhẹ tất cả cảm giác khác thường, mỗi khi suy nghĩ bay xa, liền giết chết tình cảm không nên nảy sinh, lấy cớ dạo chơi tứ phương cố ý rời đi.

Hắn không nên có cảm tình, hắn chỉ vì báo thù, không có tâm tư trêu chọc đến bất cứ cô gái nào. Hắn nghĩ mình thật sự thành công, hắn nghĩ thật sự chưa bao giờ thích nàng.

Nhưng — nếu thật sự không thêm để ý, vậy đau đớn như phiến giang đào hải trong ngực là sao.

“Giải được, ngươi cho hay không?” Thật lâu sau, Cầm Dạ dần dần phá tan trầm mặc, thẳng thắn mà nói, nàng không quá thích vẻ mặt của hắn, cái loại bi ai không ngôn ngữ nào hình dung sao có thể thích hợp với một kẻ nhẫn tâm như hắn.

Bùi Diệc Hàn nâng mắt: “Không có giải được.”

Cầm Dạ oán hận nói: “Người dẫn ta lại đây, chẳng lẽ để đùa giỡn ta.”

“Thật là không có giải dược, độc này tên là hồn đoạn, cũng không trị mạng, đầu tiên là hôn mê bảy ngày, sau đó mỗi tháng sẽ phát tác một lần, đau đớn lần sau nặng hơn lần trước, đến cuối cùng người trúng độc khó có thể chịu được đau khổ mà tự mình kết thúc.” Dừng một chút, hần lạnh lùng cười nói: “Ta thật muốn nhìn, kẻ cao ngạo như Nghiêm Từ Trạ có thể chống đỡ bao lâu.”

Nghe vậy thân hình nàng lay động, quay đầu liếc nhìn hần một cái, không nói một câu nhấc chân rời đi.

Hần dương tay che phía trước nàng: “Người muốn đi đâu?”

Cầm Dạ nhìn cũng không nhìn hần, tránh đôi phương đi thẳng về phía trước: “Không có giải dược, ta đành quay về cùng chàng.” Đi tới cạnh cửa, mưa vẫn chưa dừng, xối quần áo đơn bạc của nàng, mang đến ý lạnh tận xương. Nàng vẫn không nhúc nhích nhìn cảnh mưa bên ngoài, thật lâu không nhích người, sau một lúc lâu mới xoa nước mưa đọng trên khóe mắt, nhẹ giọng nói: “Ta không vào được biệt viện Tổng phủ, thi thể cha ta, mời người thay ta an táng, xem như..... tình cảm thầy trò trước kia.”

Bùi Diệc Hàn cứng lại hô hấp, đáy mắt nảy lên chua xót, yên lặng nhìn bóng dáng của nàng dần dần đi xa, cánh tay vươn lên giữa không trung run nhè nhẹ, cuối cùng vẫn hạ nhãn tâm, cầm một quân cờ trên bàn ngọc ném đi, cách không điểm huyết của nàng.

Cầm Dạ không thể nhúc nhích, thân mình rơi vào một vòng ôm ấm áp, giận dữ nói: “Người còn muốn làm gì?”

“Ta muốn kể cho người một chuyện xưa.” Tươi cười của hần rất đậm, cũng không quan tâm mưa to đổ ập xuống, ôm nàng ngồi ngay tại chỗ.

“Ta không muốn nghe! Buông!” Cầm Dạ rất tức giận.

Bùi Diệc Hàn lơ đãng, giống như trước kia trấn an xoa xoa đầu nàng: “Người xem, còn cái lộn, chớ bức vì sự điểm á huyết của người.”

Cầm Dạ bất lực, chỉ có thể nhắm mắt lại, tùy ý nước mắt tràn mi mà ra.

Hần vươn ngón tay dài, xoa mặt của nàng, ngẩng đầu nhìn hướng chân trời, nhẹ giọng nói: “Ta cũng không phải cô nhi từ nhỏ, trước đây nói cho người, chẳng qua để qua mặt người thôi. Ta nguyên bản cũng có một gia đình mỹ mãn, cha là trấn quốc tướng quân của Đại Trì, chưa từng bại trận, thanh danh hiển hách, mặc dù nuông nết sớm, trong ấn tượng của ta cũng rất yêu ta..... Cha ta là võ tướng, vô tâm triều chính, bắt đắ dĩ tiên hoàng chột bệnh nặng, lòng ông ta đặt nặng nghi ngờ, không thể tin nhiệm người khác, liền đem chính quyền phó thác cho cha ta, cũng cho tá tướng Nghiêm Phụng Bắc phụ tá, cha ta là kẻ vũ phu, tất nhiên không hiểu việc triều cương, tấu chương chính sự nói trắng ra cũng đều từ tá tướng xử lý, còn ông ấy chủ động thỉnh cầu đóng quân ở Bắc cương, chống đỡ kẻ thù bên ngoài..... Một văn một võ hai trọng thần lớn, cũng thống trị Đại Trì quốc thái dân an, sau đó hoàng thái phi sinh ra đứa con trai tiếp theo, tiên hoàng mừng rỡ, trước khi băng hà lập hần làm thái tử, cũng chính là Trì Nhược Thần đăng cơ ngày nay.”

Nói tới đây, đột nhiên hần dừng lại, như không chịu nổi đau đớn, dùng sức ôm chặt nàng.

Cầm Dạ trắng mặt: “Ta không thờ nổi.”

Bùi Diệc Hàn thoáng lỏng lực đạo, vùi đầu vào cổ nàng, không nhìn nàng hỗn hển cùng kháng cự, tiếp tục nói: “Tả tướng lòng muông dạ thú, không cam lòng ủy quyền cho một tiểu tử chưa dứt sữa, liền đến du thuyết cha ta, muốn bức cung tạo phản. Cha ta sao chịu được, vội vàng tìm đến kinh thành muốn báo cho Thái Hậu biết, ai ngờ bị cản ngược một cái, thậm chí còn giả tạo văn thư cha ta thông đồng địch quốc, dưới sự cưỡng bức của đại thần trong triều, cùng nhau dâng tấu, đáng thương Bùi gia ta một trăm hai mươi sáu mạng người, bị tru cừ tộc.”

“Tả tướng..... Tả tướng là cha Nghiêm Từ Trạ đi.” Cầm Dạ không biết nên nói điều gì, thế đạo này, đen trắng lẫn lộn, mỗi người đều gánh chua xót mà sống, mỗi người đều đeo mặt nạ làm người.....

“Năm đó ta mười lăm tuổi, may mà cha đưa ta lên núi học nghệ, mới tránh được một kiếp.” Bùi Diệc Hàn ngửa mặt lên trời cười to: “Ông trời bất công, ông trời bất công! Đợi khi luyện được võ công tuyệt thế, đợi khi có thể chém giết kẻ thù, Nghiêm Phụng Bắc đã bị chính nữ nhân của mình làm tức giận đến đi đòi nhà ma.”

Cầm Dạ nghe một trận chua xót, nghĩ đến người cha đã mất của nàng, ngay cả lần cuối cùng trước khi chết cũng không được gặp, lại có cảm giác mất mát đến tê tâm liệt phế, không nhịn được gào khóc.

Bùi Diệc Hàn nhắm mắt lại, tình tế than nhẹ bên tai nàng: “Cầm Dạ, ta biết người cũng cảm thấy khổ sở thay ta, cho nên, ta lại càng không nên buông tha Nghiêm Từ Trạ đúng hay không, nợ cha con trả, thiên kinh địa nghĩa.”

“n oán đời trước không nên.....” Nàng tròn to mắt, bị điểm á huyết.

“Nói vậy!” Sắc mặt hần đột nhiên trở nên khó coi, khuôn mặt tuấn mỹ có chút dữ tợn, “Nếu hôm nay đổi thành người, người còn có thể nói ra những lời như vậy? Chẳng lẽ Bùi gia ta xứng đáng bị oan uổng bị giết cả nhà? Ta từng ở trước thi thể cha ta lập lời thề độc, chỉ cần ta sống một ngày, nhất định không quên báo thù.”

Cầm Dạ buông mắt, không tiếng động thở dài.

“Người là đồ đệ của ta, ta sẽ không nhìn người chịu chết.”

Cầm Dạ hít một hơi, bất an thổi quét cả trái tim.

Bùi Diệc Hàn cười lạnh: “Vận số của Nghiêm Từ Trăm đã đến, hần cuồng vọng tự đại, trong triều gây thù hằn không ít, mấy ngày nay ta cùng Tổng Chính Thanh sớm bày ra kế hoạch chu toàn, nợ máu năm đó, ta muốn đòi lại y nguyên từ hần.” Hần híp đôi mắt dài, giống như nhìn thấy Nghiêm phủ nhà tan cửa nát, ánh mắt âm hàn đáng sợ.

Lúc này, cô gái trong lòng giật mình.

Bùi Diệc Hàn kinh hãi: “Người điên rồi.....” Nàng cư nhiên không để ý phản phệ mà phá tan huyết đạo.

Cầm Dạ ra sức gây hấn, nghiêng ngả đứng lên, máu tươi không ngừng từ miệng mũi tràn ra, nụ cười của nàng chưa giảm nửa phần: “Vậy thì như thế nào, cho dù chết, ta cùng chàng cũng sẽ ở cạnh nhau.” Cước bộ đã trở nên phù phiếm, nàng kéo lê thân mình rách nát, từng bước một đi ra phía ngoài.

Bùi Diệc Hàn lắc đầu, một chương đánh nàng hôn mê, ôm chầm nàng lộ ra nụ cười tàn nhẫn: “Cầm Dạ, ta sẽ không để ngươi đi, đây không chỉ là tư tâm của ta, quan trọng hơn, ta muốn làm cho họ Nghiêm trước khi chết cũng không thể thấy được người âu yếm.”

2 thành viên đã gửi lời cảm ơn Huyền Mộng về bài viết trên: Hồng Gai, pigpop 09.10.2015, 07:29 Huyền Mộng Cựu học sinh Ngày tham gia: 28.02.2012, 09:11

Bài viết: 1151

Được thanks: 899 lần

Điểm: 10.4

Re: [Cổ đại] Cầm Dạ lai phủ - Huyền Mật - Điểm: 11 Chương 71

Mười ngày sau.

Kinh thành gần đây có đại sự xảy ra, nghe đồn tiểu hoàng đế thân chí không rõ triền miên giường bệnh, Nghiêm tướng thân trúng kịch độc, đã rất lâu chưa từng lâm triều. Càng đáng sợ hơn là, nghe nói biên cương mọi rợ xâm phạm, trong lúc nhất thời kinh thành tràn ngập mây đen, lòng người hoảng sợ, không thể qua ngày.

So với việc bầu không khí áp lực bên ngoài, trong hoàng cung cũng chẳng tốt hơn bao nhiêu. Giờ phút này trong Thái Dương điện, Mẫn thái hậu đoan trang xinh đẹp mất đi vẻ tao nhã, nét bích ti chỉ bộ trên ngón út thành hai đoạn, lạnh lùng nói: “Lời ấy của Tổng khanh gia là thật sao?”

Nam tử trung niên quỳ dưới thấy thế vội vàng nói: “Thái Hậu nương nương bớt giận, việc này không phải là nhỏ, tất nhiên thần không dám lừa gạt nương nương.”

Mẫn Thái Hậu nhíu mày: “Có thể có chứng cứ?”

Tổng Chính Thanh cung kính nói: “Nương nương không ngại truyền Phương Thái y, sẽ biết lời nói của thần không phải giả.”

Mẫn Thái Hậu do dự sau một lúc lâu, phát tay: “Người đâu, tuyên Phương Thái y.”

Lão nhân một thân triều phục được cung nữ mang vào, sau đó khiêm tốn quỳ xuống: “Thần Phương Mẫn Chi khấu kiến Thái Hậu nương nương, nương nương thiên tuế thiên tuế thiên tuế.”

“Miễn lễ.” Khẩu khí của Mẫn Thái Hậu có chút không kiên nhẫn, hấp tấp nói: “Phương Thái y, ai gia muốn người lập lại chẩn đoán lúc trước của hoàng nhi cho ta nghe.”

Phương Mẫn Chi căng căng: “Hoàng Thượng khi thì hôn mê khi thì thanh tỉnh, nhiệt độ cao không lùi, ý thức tan rã, bệnh trạng này do có một thời kì bị độc hương làm hại.”

Mẫn Thái Hậu tiếp lời: “Thái y có biết, đây là loại độc gì?”

Phương Mẫn Chi như trước cẩn thận nói: “Lão thần mấy năm trước từng đến Tây Vực, may mắn gặp được một vị cao thủ dụng độc, trên người hần huân loại mùi này, người thấy trong thời gian ngắn cũng không lo ngại, một khi vượt qua nửa canh giờ cả người sẽ vô lực, sau đó xuất hiện ảo giác, đến cuối cùng.....”

“Cuối cùng như thế nào?”

“Nhẹ thì hôn mê bất tỉnh, nặng thì mất mạng.”

Mẫn Thái Hậu trắng xanh mặt, võ mạnh trên bàn gỗ, cả giận nói: “Thật to gan, thật to gan!” Phương Mẫn Chi sợ tới mức không dám thở mạnh, biết rõ không phải đang nói mình, vẫn kinh ra một thân mồ hôi lạnh.

“Nurong nurong, tấu chương kia.” Tổng Chính Thanh nhẹ nhắc nhở.

Mẫn Thái Hậu gật gật đầu, thị nữ lĩnh mệnh mà đi, một lát sau cầm một vật được bọc khăn vàng đến, cúi người đưa cho Phương Mẫn Chi.

Tổng Chính Thanh khẽ nâng cằm: “Phương Thái y, tấu chương này có chỗ nào không ổn hay không?”

Phương Mẫn Chi run run đưa tay mở ra tẩm vải ra, bên trong là một bản tấu chương, bề ngoài xem ra cũng không chỗ nào không ổn. Ông run rẩy mở ra, để sát vào mũi, đột nhiên thân sắc đại biến: “Lão thần sợ hãi, lão thần sợ hãi.”

Tấu chương kia ‘ba’ một tiếng rơi trên mặt đất.

Mẫn Thái Hậu nhăn mày tròn mắt: “Áp a áp ứng làm gì!”

Phương Mẫn Chi nuốt ngụm nước miếng, chỉ cảm thấy trên trán có mồ hôi lạnh chảy xuống, không dám khiêu chiến chủ tử chấp chương hậu cung một lần nữa, vội vàng nói ra sự thật: “Trong tấu chương bị huân hương, lão thần cả gan phản định, hương này ước chừng cùng loại độc Hoàng Thượng trúng phải. là, là giống nhau.”

“Ước chừng?” Tổng Chính Thanh lạnh mặt.

Mặt Phương Mẫn Chi như màu đất, được vật trong thiên hạ, tương tự nhau nhiều như trăm loại, hơn nữa, người trong hoàng cung người lừa ta gạt, hơi sai lầm một chút sẽ ngấp đầu tai ương, sao ông dám vọng động kết luận, bắt đấng dĩ hai vị phía trên thật sự là tính tình không tốt cho lắm, ông chỉ là một ngự y sao dám đắc tội. Cẩn thận chằm chước một chút, lại cúi đầu nói: “Lão thần nô độn, quả thật là giống nhau.”

“Thôi, Phương Thái y, ông đi xuống trước đi.” Từ từ thờ dài, Mẫn Thái Hậu bình lui mọi người, khuôn mặt dưới trang dung tính xảo có chút mệt, bụng bạch ngọc trà trăn lên nhẹ nhấp, sau đó có chút dăm chiêu nhìn về phía cửa sổ khắc hoa: “Tổng khanh gia, người giúp hoàng đế hạ phê bình chú giải, chỉ có một, không phải sao?”

Tổng Chính Thanh mừng thầm trong lòng, mặt ngoài vẫn bất động thanh sắc đáp: “Nurong nurong thánh minh.”

“Nghe nói gần đây thân thể hần có bệnh nhẹ, nhất định là cất giấu không chịu vào triều, mấy năm nay ai gia nghĩ hần vắng mệnh tiên đế tài bồi phụ tá hoàng đế, thật đã quên hần là con của kẻ công cao chấn chủ kia.” Nói xong, nàng hung ác ném trà trăn xuống đất: “Lòng muông dạ thú, tất gây họa cho Đại Tri ta.”

Tổng Chính Thanh cúi đầu càng thấp: “Nurong nurong, muốn trừ người này, còn phải bàn bạc kỹ hơn.”

“Không cần nhiều lời, việc này ai gia đều có tính.” Mẫn Thái Hậu thờ dài một hơi, dương tay: “Người đâu, truyền ý chỉ của ai gia, làm Nghiêm tướng ngày mai vào triều, không thể thoái thác.”

...

Màn giường màu ám không thể giấu đi ánh trắng, mơ hồ có thể thấy được một bóng dáng nằm trên tháp, bên ngoài tiếng mưa rơi lê thê, lại không lẫn át được từng tiếng ho suyễn của chủ nhân, cẩn thận nghe ngóng, thậm chí còn có thể cảm nhận được chủ nhân áp lực vài phần đau đớn.

Bỗng nhiên, tiếng đập cửa dồn dập, có người kêu: “Thiếu gia, Cửu Vương gia tới chơi.”

Dứt lời, cánh cửa kia lại bị người ta đẩy ra từ bên ngoài, thiếu niên cảm y ngọc bào không mời tự nhập, đối với hành vi vô lại như vậy không cảm thấy xấu hổ chút nào, ngược lại nghênh ngang tiến lên vén màn che, khẽ cười nói: “Nghiêm tướng, nghe nói thân thể ngài có bệnh nhẹ, bốn vương riêng đến thăm ngài.”

Nghiêm Từ Trạ tựa vào đầu giường, khó nén thân sắc có bệnh, trong mắt phượng ngày thường kiệt ngạo bất tuân gần đầy tơ máu, dường như chịu đựng rất nhiều thống khổ, chỉ có ánh mắt vẫn mang ba phần bề nghệ, lạnh lẽo nhìn chằm chằm người tới: “Cửu Vương gia đây là đến xem ta chết chưa?”

“Nghiêm tướng nói đùa, bốn vương xưa nay ái tài, sao có thể ác độc như thế.” Tri Nguyệt Hằng mỉm cười, tự tìm ghế dựa ngồi xuống, lại nói: “Nghe nói hôm nay mẫu hậu hạ ý chỉ cho người.”

Nghiêm Từ Trạ nâng mắt, thân nhiên nói: “Hiếm khi Thái Hậu nurong nurong lo lắng, đặc biệt tuyên thân hồi cung lâm triều.”

Tri Nguyệt Hằng dần dần thu ý cười, nghiền ngẫm đối phương một lúc lâu, đột nhiên bật cười: “Ta nói này, Nghiêm đại Tề tướng, người thật không sợ chết?” Hần càng ngày càng không hiểu tiểu tử họ Nghiêm này, ngay cả hần cũng nghe được Tổng Chính Thanh bày ra trận võng, hần cũng không tin, lấy tình báo của Nghiêm Từ Trạ, lại không ý thức được nguy cơ.

Biết rõ vào Kim Loan điện, cử tử nhất sinh, có đi không có về, còn có thể làm như không có việc gì như vậy?

Hần thật đúng là không tin.

“Cửu Vương gia đây là muốn thần kháng chỉ sao?” Nghiêm Từ Trạ ngoài cười nhưng trong không cười trả lời một câu, còn muốn nói gì đó, ngực bụng không hiểu sao nảy lên đau đớn bén nhọn, giống như vụn kim đâm, lập tức sắc mặt xanh trắng, nắm chặt lấy lòng bàn tay.

Tất nhiên Trì Nguyệt Hằng biết hấn trúng độc, thấy hấn mồ hôi đầm đìa, rõ ràng gặp đau đớn, lại không hừ ra dù chỉ một câu, sinh ra lòng kính nể đồng thời không khỏi có chút sợ hãi: “Nghiêm tướng quả thực không giống người thường, đối với chính mình cũng nhẫn tâm như thế, kẻ muốn thành đại sự phải tâm ngoan thủ lạt, chẳng phải đang nói Nghiêm tướng sao.....”

Lời này, là cảnh cáo, cũng là thử.

Nghiêm Từ Trạ không hé răng, sau khi nhìn qua trận độc phát này, lại dựa vào đầu giường, suy yếu nói: “Nói vậy trong lòng Thái Hậu nương nương, thần cũng có ấn tượng như thế.”

Nghe vậy Trì Nguyệt Hằng đứng lên, tới gần nói: “Nếu không phải thời khắc này ngươi nửa sống nửa chết đáng về bệnh tình nguy kịch, ta sẽ nghĩ ngươi đang diễn trò.” Hấn hiếm khi phiền chán thông thả bước đi, lại quay đầu ngồi lại, bổ sung thêm một câu: “Ngươi thiết kế một vở diễn hoàn mỹ, dẫn xả xuất động, hết thấy đều ở trong kế hoạch của ngươi.” Nói vừa ra khỏi miệng, hấn liền hồi hận, âm thầm quở trách mình thiếu kiên nhẫn.

Vốn tưởng rằng đối phương sẽ thề thốt phủ nhận, ai ngờ, Nghiêm Từ Trạ lại khẽ cười: “Trúng độc là thật.”

Trì Nguyệt Hằng ghen hờn nhìn trần trời, lắp bắp nói: “Ý của ngươi..... ý của ngươi là.....” Trong kinh hãi thiếu chút nữa ngã từ trên ghế xuống, luống cuống tay chân chỉnh sửa vạt áo, lại vờn dài cổ hỏi: “Vì sao?”

Khóe miệng Nghiêm Từ Trạ cong lên trào phúng: “Có người vội vã muốn báo thù, đã chờ không kịp, nếu đã vậy, ta đành cùng hấn diễn một hồi.”

Trì Nguyệt Hằng á khẩu, thật lâu sau mới rầu rĩ ghen ra một câu: “Luận về tính kế, người trong thiên hạ khó ai hơn Nghiêm tướng.” Sắc mặt hấn âm tình bất định, một lát lại giống như nhớ ra điều gì, nhưn mày nói: “Sao không thấy Nghiêm phu nhân? Chẳng lẽ bị kẻ thù cướp đi?”

Nghiêm Từ Trạ nhú mày, ánh mắt kia trong phút chốc âm vụ lạnh thấu xương, lại dùng ngữ điệu dị thường mềm nhẹ mở miệng: “Trì Nguyệt Hằng, ngươi biết ta ghét nhất người khác biết rõ còn cố hỏi.”

Ngay cả tôn xưng cũng giảm đi, xem ra là giận thật.

Trì Nguyệt Hằng chuyển biến nhanh chóng, thành thật nói: “Bỏn vương rất ngạc nhiên, vì sao ngươi không cứu nàng trở về?” Hai người này nên yêu nhau chết đi sống lại mới đúng, không có lý nào hấn lại bỏ rơi thê tử chẳng quan tâm.

“Họ Bùi là sư phụ nàng.” Nghiêm Từ Trạ nhắm mắt lại chộp mắt.

“Cho nên ngươi để nàng một mình ở đó?” Trì Nguyệt Hằng không dám gạt bừa lác đầu.

Nghiêm Từ Trạ xùy một tiếng: “Cửu Vương gia cũng biết, tin tức thần trúng độc bắt đầu truyền ra từ đêm đó, sát thủ trong phủ đi ra đi vào chừng ba mươi người, thần nghĩ, Trạng Nguyên phủ so với Tướng phủ an toàn hơn nhiều lắm.”

Trì Nguyệt Hằng không thuận theo không buông tha: “Hộ vệ của Nghiêm tướng đâu? Bỏn vương nghe nói, Nghiêm tướng nuôi một ẩn vệ mười hai đội, người người mang tuyệt kỹ, chẳng lẽ còn không bảo vệ được trong phủ chu toàn?”

Nghiêm Từ Trạ rút cục không kiên nhẫn: “Ngươi nói còn có thể làm sao!”

Ngay cả tôn xưng cũng giảm đi, xem ra là giận thật.

Trì Nguyệt Hằng sừng sốt, phản ứng lại sau bỗng nhiên cười to: “Nói như vậy, trong phủ Trạng Nguyên đều thành người của ngươi, hay lắm hay lắm..... Đạo cao một thước ma cao một trượng, Nghiêm tướng thật sự là quá âm hiểm.”

“Đa tạ Vương gia khích lệ.” Nghiêm Từ Trạ kéo khóe miệng, có thâm ý khác nhìn nam tử cử chỉ thoải mái trước mặt: “Đêm đã khuya, Vương gia không trở về phủ nghỉ ngơi sao?”

Trì Nguyệt Hằng nghiêm mặt nói: “Nghiêm tướng đuổi người? Bỏn vương còn lo lắng tình cảnh ngày mai của Nghiêm tướng, muốn giúp ngươi tránh cửa ải khó khăn này đâu, ai ngờ ngươi cũng không cảm kích.”

Tốt lắm, rút cục nói ra ý đồ đến.

Nghiêm Từ Trạ ngồi thẳng người, giầy dựa muốn xuống giường, một tay cố sức đỡ cạnh bàn, một tay kia từ ngăn kéo lấy ra một phong thư, giao cho đối phương: “Vương gia giúp thần, thần sẽ làm Vương gia vừa lòng.”

Trì Nguyệt Hằng nhìn hai chữ thật to viết theo lối viết thảo trên phong thư, cười nói: “Nghiêm tướng, ngươi thực bỏ được?”

“Có mất mới có tất.” Nghiêm Từ Trạ quay đầu, đi tới trước cửa sổ. Bên ngoài bóng đêm mê người, hấn nghĩ đến khuôn mặt thanh tú lại quật cường kia, thần sắc lạnh lùng dần dần thư hoãn, không biết giờ phút này, nàng có đang lo lắng cho hấn hay không.....

Trì Nguyệt Hằng mị mắt: “Không sợ bỏn vương ngồi nhìn các ngươi trai cò tranh chấp hay sao? Kết quả lưỡng bại câu thương, ngư ông đắc lợi chính là

bản chất của hoàng tộc Đại Trì chúng ta.”

“Vương gia đây là đang ép thần.” Khuôn mặt tái nhợt của Nghiêm Từ Trạm nhiễm chút xơ xác tiêu điều, lệ khí quanh thân tản ra không đi, mặt không chút thay đổi chậm rãi mở miệng: “Nếu thật sự như vậy, thần sẽ làm bước cuối cùng, Vương gia không ngại hỏi phủ nhìn xem, binh phủ còn đó hay không.”

Trì Nguyệt Hằng kinh hãi, như thế nào cũng không dự đoán được hần phái người trộm đi binh phủ, binh phủ này chỉ dùng để điều động ba trăm vạn tướng sĩ đóng ở kinh thành, thấy phủ như thấy hoàng đế khai quốc, ai cũng không dám phản kháng. Ý thức được vấn đề nghiêm trọng, hần khó thở công tâm, hung hăng đâm một quyền.

Nghiêm Từ Trạm vô lực né tránh, có lẽ cũng không muốn tránh, vốn thân mình đã bị mấy ngày liên trúng độc tra tấn suy sụp hơn phân nửa, lần này chịu một đâm của đối phương, cước bộ lập tức lảo đảo, thật vất vả đỡ khung cửa đứng vững, máu tụ trong ngực lại nảy lên cửa miệng, khó nhẹn được huyết khí bốc lên, xoay người phun ra một búng máu to đỏ sẫm.

Trì Nguyệt Hằng lớn tiếng: “Nghiêm tướng, ngươi mượn gan của ông trời sao? Ngươi đây là muốn tạo phản!”

Nghiêm Từ Trạm kịch liệt ho khan, một hồi lâu sau mới bình phục xuống, chậm rãi nói: “Vương gia, ngài nên biết mục đích của Thái Hậu, hôm nay cho dù thần có tội hay không, người đều mượn cơ hội lần này trừ bỏ Nghiêm gia. Mà trước mắt, thần cam tâm tình nguyện ủy quyền, chẳng qua để bảo vệ một nhà bình an, nếu Vương gia không chịu lấy thân phận nhiếp chính đại thần ra tay trước, vậy thần cũng chỉ có một con đường cuối cùng có thể đi thôi.”

Trì Nguyệt Hằng không nói, giang sơn này tuy là Trì gia đánh hạ, nhưng tân đế tuổi nhỏ, lão thần trong triều không trung thành và tận tâm như khi tiền hoàng vẫn còn trên đời, ngược lại dựa vào Lục các Tổng Chính Thanh, về phần Nghiêm Từ Trạm, cứ việc tính cách bất thường, nhưng tài trí hơn người, tất nhiên cũng thu nạp không ít lòng người.

Nếu trừ bỏ Tổng gia, Nghiêm Từ Trạm một người độc đại, tình cảnh tất nhiên khó bề, nếu trừ bỏ Nghiêm gia, độc lưu Tổng Chính Thanh, cũng không tốt hơn bao nhiêu.....

Cân nhắc sau, hần liền có đáp án, tươi cười không chút để ý lại treo bên miệng: “Nghiêm tướng cần phải cảm kích bốn vương, ngày mai lần đầu tiên mẫu hậu buông rèm chấp chính, bốn vương lại muốn ngỗ nghịch người, danh hào bất hiếu này, bốn vương nhưng là chịu oan uổng.”

“Đại ân của Vương gia, thần suốt đời khó quên.”

Trì Nguyệt Hằng cười cười, lại nói: “Nếu đêm nay ta không tới, ngươi còn nước cờ tiếp theo hay không?”

Nghiêm Từ Trạm chần chờ một lát, vuốt cằm: “Tự nhiên là có, chẳng qua cho dù như thế nào, Cứu Vương gia ngài mới là nước cờ an toàn nhất mà thần yêu thích.”

“Nghe vào thực không thoải mái a.....” Tự giễu cười cười, Trì Nguyệt Hằng đứng dậy cáo từ, trước khi đi bỗng nhiên bỏ lại một hộp thuốc: “Không muốn tiểu nha đầu kia tuổi còn trẻ mà phải thủ tiết, đây là giải độc hoàn tốt nhất ta lục soát ra từ trong cung, nếu thực không giải được, cũng bảo đảm mạng người hơn mười năm.”

Nghiêm Từ Trạm kinh ngạc, trong mắt đẹp hiện lên ngoài ý muốn: “Thần.....”

“Hãy chấm dứt việc đó!” Trì Nguyệt Hằng ngắt lời hần, chột cảm khái: “Nếu ngươi ta không phải thân phận hôm nay, ta đoán chắc chắn ta sẽ thưởng thức ngươi, chẳng sợ binh thủy tương phùng một hồi, cũng tốt hơn những ngày cho nhau tính kế.” Dứt lời, không hề dừng lại, quay đầu rời đi.

[binh thủy tương phùng: bèo nước gặp nhau]

Nghiêm Từ Trạm nhìn bóng dáng hần đi xa, cố gắng khởi động tinh thần, nghiêng ngả lảo đảo trở lại giường, hơi thở không xong thấp giọng gọi: “Lộng Nguyệt.”

Thiếu niên áo đen từ xà ngang nhảy xuống, một phen kéo rớt mặt nạ da người, sau đó luồn quỳ xuống đất: “Có thuộc hạ.”

Nghiêm Từ Trạm cắn răng: “Ngày mai, hộ nàng chu toàn.”

“Lời này có ý gì?” Lộng Nguyệt khó hiểu nói: “Lúc trước đại nhân phân phó việc làm ta đều làm tốt, nhược điểm của những trọng thần này đều ở trong tay đại nhân, mặt khác ai nên thu mua cũng đều thu mua vì mình dùng, đại nhân còn không yên tâm điều gì?”

Nghiêm Từ Trạm lạnh lùng liếc nhìn hần một cái: “Ngươi đừng quên, còn có Bùi Diệc Hàn.”

Lộng Nguyệt xấu hổ: “Thiếu chút nữa đã quên..... Thuộc hạ nô độn.”

“Ngươi sớm một chút về Trạng Nguyên phủ, đừng để người ta nổi lên lòng nghi ngờ.” Nghiêm Từ Trạm dừng một chút, lại lo lắng nói: “Tình hình gần đây của nàng thế nào?”

Lộng Nguyệt hé miệng: “Thăng thần mà nói, không tốt lắm, thiếu phu nhân vẫn lo lắng thân thể đại nhân, ba phiên bốn lần muốn chạy trốn ra ngoài, mỗi lần đều bị Bùi Diệc Hàn tróc về, có điều họ Bùi kia cũng rất quân tử, chưa bao giờ động tay, cùng lắm thì không nhẹ không nặng giáo huấn hai câu.”

Nghiêm Từ Trạh cảm thấy trầh xuống, dư độc thật vấh và áp chế lại đội lên.

Lộh Nguyệt khắh trương nói: “Đại nhầh!”

Nghiêm Từ Trạh che miệh lại, sức lực ho khắh cũng không có, từ khe hở máu cuộn cuộn không ngừng rơi xuống, nhiễm đỏ trung y màu trắng, “Người trước..... Khắh khắh, đi về trước.”

Lộh Nguyệt không đành lòng nói: “Đại nhầh, chẳng phải Cửu Vươh gia tặng được sao?”

Nghiêm Từ Trạh nhắh mắt lại, suy yếu nói: “Ta không thể thua, người biết sao? Thuốc này lưu đến ngày mai rồi ấh, đến lúc đó mặc dù là độc được, ta cũng chấp nhận.” Chỉ cần nằh có thể bình an, hết thấy đều đáng giá.

Lộh Nguyệt há mồm, cuối cùng không khuyềh được gì, chỉ phải hung hắh rời đi.

.

.

Uất Trì nằh thứ tư, hai mươi thắh chặh, trong triều kinh biểh.

Lục các thủ phụ Tổng Chính Thanh ấh hối lộ trái pháp luật, nuốt vào hơn mười vạn ngân lượh cứu lũ, mưu toan nói xấu Tể tướng mưu phản hành thích vua, tội thêm một bạc. Tần hoàng niệm công lao cũ, phá lệ khai ấh, đặc xá chín mươi nhầh khẩu Tổng gia rồi đến Bắc cung, sinh thời không thể hối kinh.

Thắh chỉ vừa niệm ra, trong chớp máh vị thủ phụ đại nhầh quyền thế ngập trời đương trường không khắh chế được cảm xúc, túm ống tay áo Nghiểh Từ Trạh ồn ào: “Họ Nghiểh, người hắh hại ta, người hắh hại ta!” Tiếp theo khi bị thị vệ tha xuống, ông ta không thừa nhận được kích thích, hai máh lật ngược, hôn mê bất tỉnh.

Cửu Vươh gia thờ dài, tâm tình rất là không tốt, nhanh chóng tuyên bãi triều, về phần Mẫn thái hậu buông rèm chấp chính, từ lúc chúng thần thượng trình bản tấu chứng cứ Tổng Chính Thanh tham ô liên vớh vàng trở về tắh điện.

Nghiểh Từ Trạh tại triều không nhìn thấy Bùi Diệh Hầh, trong lòng luôn luôn đề nặng tảng đá lớn. Trầh trở lên nhữềh kiệu sau, lại càng không an bình, hận không thể mọc thêm đôi cánh bay đến bên người Cẩm Dạ.

Chỉ có thể phiền hà hai kiệu phu kia, mùa đông rét lạnh chạy toát một thân mồ hôi, đợi đến Trạh Nguyên phủ, lại bị cảnh tượng trước máh kinh hãi, một thân mồ hôi bị dọa khô cong.

Đây đầh còn là Trạh Nguyên phủ, thi thể đầy đấh, vết máu trước máh, nói là luyềh ngực cũng không đủ. May mà phủ đệ tại nơi hẻo lánh, nếu không chắc chắn gây khắh hoảng.

Nghiểh Từ Trạh nhìn đến cảnh này, trái tim đã hoảng bắh phần, suy nghĩ luôn luôn bình tĩnh gần như loạn thành keo dán, ý niệm duy nhất tâm tâm niệm niệm trong đầh là tìm được nằh.

“Tích Kì!” Gọi thị vệ bên người, hắh vén y bào lên chạy vào trong, “Cùng ta đi tìm người.”

Nam nhầh chất phắc cường tráh nhúh mắh: “Đại nhầh, không bằng để ta đi tìm, thân thể ngài.....” Còn chưa nói xong, bóng dáng triều phục màu xanh kia đã bước nhanh rồi đi hắh, hắh thờ dài, chỉ phải theo sau.

Từ hoa viên đến nội đầh, đầh là thi thể, không thấy nửa người sống. Thắh đến trước đại đường, mới có một nha hoầh áo đỏ lão đầh chạy đến, trong tay còn cầm thanh trường kiểh, nhìn thấy hai người sau sừng sốt.

Tích Kì rút đao, hộ ở trước người chủ nhầh, âm thanh lạnh lườh nói: “Người nào?”

Nữ tử mở miệh, âm điệu lại là tiếng nói khắh khắh của đầh ông: “Đầh gỗ chết tiết, tráh ra! Ta là Lộh Nguyệt.....” Ngũ quan hắh nhắh cùng một chỗ, chắc là bị nội thương nghiểh trọng, nói chuyện cũng đứt quãng: “Đại nhầh, ngài đừng đi vào..... Họ Bùi vũ công cao cường, giết tất cả ấh vệ của chúng ta.”

Nghiểh Từ Trạh kéo hắh, lòng nóng như lửa đốt: “Cẩm Dạ đầh?”

Lộh Nguyệt quay đầh đi: “Ồ bên trong, nhưng mà đại nhầh..... Đại nhầh!” Hắh trở máh nhìn Nghiểh Từ Trạh đẩy cửa ra, muốn đi ngăn cản, lại biết hắh làm việc lộh quyền, một khi hạ quyết tâm sẽ không sửa đổi. Lập tức cũng không biết nên làm thế nào cho phải, chỉ có thể hung tợn đẩy Tích Kì một phen: “Nghĩ biện pháp đi người!”

Tích Kì vẫn không có biểu tình gì, trầh giọng nói: “Nếu bắt đắh đi, hai người chúng ta lấy mệnh giao ra, đổi một con đường sống cho chủ tử.”

Lộh Nguyệt nghiểh đầh, cười khế: “Dễ thôi.”

Hai người đi theo vào cửa.

Đại đường không còn hoa lệ sáng ngời như lúc trước, cây đèn ngọc lưu ly vỡ thất linh bát lạc, tranh chữ rơi trên mặt đất, duy nhất sạch sẽ là chiếc ghế bành rộng thùng thình ở trung gian. Bùi Diệc Hàn ngồi trên, cũng không biết giết bao nhiêu người, y bào màu xám nhiễm máu sũng nước, ngay cả mặt mũi cũng dính vết máu, cả người nhìn qua rất là đáng sợ. Cẩm Dạ ngồi bên chân ghế, tay chân bị trói lại, miệng tắc vải, nghe được tiếng vang sau đột nhiên quay đầu.

[thất linh bát lạc: kẻ đây người đó, nằm rải rác]

Nghiêm Từ Trạh nhìn chằm chằm khuôn mặt xanh tím của nàng, độ ẩm trong đáy mắt từng chút lạnh xuống, nghiêng đầu lạnh lùng nói: “Ngươi cho nàng ăn cái gì?”

“Căng thẳng như vậy làm chi.” Bùi Diệc Hàn cười cười: “Chẳng qua là độc dược tầm thường, trong ba canh giờ không có giải dược thất khiếu sẽ đổ máu mà chết.”

Ngữ điệu của Nghiêm Từ Trạh càng thêm lạnh lẽo: “Ngươi muốn thế nào?”

Bùi Diệc Hàn cười: “Trước cho hai con chó chường mắt của ngươi cút đi, đừng bắn mắt ta.” Hắn cũng không hy vọng lát nữa đang phấn khích lại bị người ta đánh gãy.

Nghiêm Từ Trạh nâng tay: “Các ngươi đi xuống.”

Tích Kì vẫn không nhúc nhích, Lộng Nguyệt vội vã: “Đại nhân, họ Bùi không có ý tốt.....”

Nghiêm Từ Trạh xoay người: “Đi ra ngoài, chỗ để ta nói lần thứ hai.”

Hai người nhìn nhau liếc mắt một cái, quay đầu cho Bùi Diệc Hàn một ánh mắt cảnh cáo, sau đó thật cẩn thận lui tới sau cửa.

“Cha ngươi nợ Bùi gia ta hơn trăm mạng người, món nợ này hôm nay chúng ta tính rõ ràng.” Bùi Diệc Hàn nói từng chữ một, từ bên hông lấy ra một phen chủ thủ tinh xảo, niết trong lòng bàn tay thường thức.

Nghiêm Từ Trạh lạnh lùng cười: “Ngươi cũng chỉ là một con chó mất nhà, cha ta đã chết, ngươi không có chỗ ký thác cừu hận, chỉ có thể đem tức giận đổ lên đầu ta.”

“Ngươi nói cái gì!” Bùi Diệc Hàn thay đổi sắc mặt.

Chưởng phong sắc bén công tới, đánh trúng ngực, Nghiêm Từ Trạh bị ngoại lực chấn đến trên tường, thân thể như sợi bông rách nát, nhẹ nhàng rơi xuống, chỉ cảm thấy ngũ tạng lục phủ đều đổi chỗ, đau đến không thể hô hấp.

Cẩm Dạ nức nở một tiếng, nước mắt nhanh chóng lan tràn. Sóng chết quay đầu nhìn chằm chằm Bùi Diệc Hàn, nàng phát ra âm tiết mơ hồ không rõ, giống như lên án giống như trút giận.

Bùi Diệc Hàn ngồi đó, sờ sờ mái tóc dài của nàng, khẩu khí như dịu dàng như trước kia: “Cẩm Dạ, người đàn ông này không xứng làm tướng công của ngươi, sự phụ thay ngươi giết hắn.”

Cẩm Dạ tròn to mắt, tràn đầy hoảng sợ.

Bùi Diệc Hàn cười to, đem chủ thủ ném đến trước mặt Nghiêm Từ Trạh, khoái ý nói: “Một mạng của ngươi đổi một mạng của nàng, ngươi không có dị nghị khác đi?”

“Tùy ngươi, chỉ sợ ngươi nói không giữ lời.” Nghiêm Từ Trạh đã đứng lên, lỗ tai ửng ửng, hắn nâng tay sờ một cái, cả tay nhầy nhụa máu đỏ tươi. Theo bản năng nhìn về phía nàng, nàng khóc nước mắt nước mũi hỗn loạn, bộ dáng xấu đến buồn cười, hắn lại cười không nổi.

“Bỗng nhiên lại cảm thấy giết ngươi rất lời cho ngươi.” Bùi Diệc Hàn vòng quanh hắn thông thả bước, đột nhiên dừng lại, âm trầm nói: “Ngươi trước phế đi tay phải, lại phế đi hai chân, tay trái lưu trữ, đến lúc đó ta tự mình thay ngươi động thủ.”

Nghiêm Từ Trạh nhặt chủ thủ lên, thần nhiên nói: “Có thể, nhưng ta phế hai chân xong, ngươi phải đưa giải dược cho nàng ăn vào.” Hắn đã không dám nhìn nàng nữa, khi nói chuyện ánh mắt cố ý tránh đi, sợ nhìn thấy thần sắc nàng thương tâm muốn chết.

Bùi Diệc Hàn không hiểu sao có chút ảo não: “Thật đúng là vợ chồng tình thâm, cũng tốt, tất nhiên ta sẽ thành toàn ngươi, chỉ cần ngươi làm theo yêu cầu của ta, ta sẽ cho nàng ăn giải dược.”

“Được.” Nghiêm Từ Trạh buông mắt, lúc này giữa trưa, ánh mặt trời ảm áp mùa đông chiếu vào trên mặt hắn, thần nhiên rọi sáng sừng mặt, gương mặt đẹp đẽ như vậy, nhìn qua lại có chút quyết tuyệt.

Tay trái cầm đao, phản thủ lưu loát đâm vào vai phải, mũi dao cắm tận xương, chặt đứt gân tay. Hắn không hề nháy mắt, giống như phế cái tay kia không phải của mình, lại dùng sức một cái, mũi dao bị rút ra, lúc này máu tươi phun vãi, sán ánh mặt trời, là hình ảnh tàn khốc đến cực điểm.

Bùi Diệc Hàn vỗ tay cười to: “Đừng dừng lại, tiếp tục đi.”

Cùng thời gian, Tích Kì Lộng Nguyệt đều vọt vào cửa, nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, Lộng Nguyệt đỏ mặt: “Ta giết người!” Bất đắc dĩ phần nộ nhiều lắm, ra chiều quá hỗn loạn, chỉ chốc lát sau đã bị điểm huyết, Tích Kì muốn hỗ trợ, cũng vì lúc trước đêm nhập biệt viện Tống gia bị thương nặng chưa lành mà bại trận.

“Không cần –” Tiếng thét chói tai đau triệt nội tâm vang lên.

Bùi Diệc Hàn cúi đầu, thấy khoe miệng Cẩm Dạ đều là máu, tựa hồ nương nhờ mặt sàn mà sát rơi tẩm vải. Trái tim hắn run lên, lui lại mấy bước, không đành lòng nhìn tiếp.

“Van cầu người, đừng giết vò hắn, giết ta, giết ta đi.” Nàng cuộn thân mình lại, vô cùng không được tự nhiên đập đầu, thùng thùng, mỗi một lần đều hung hăng đập mạnh.

Không bao lâu, trên sàn nhiễm những đóa hoa đỏ sẫm.

Nàng quên đau đớn, chết lặng lập đi lập lại, cho đến khi thân mình rơi vào một vòng ôm ấm áp, nàng ngửa mặt, nhìn thấy khuôn mặt Nghiêm Từ Trạm, miễn cưỡng cười: “Chàng đừng, đừng thương tổn chính mình, bằng không để hắn giết ta còn sướng khoái hơn.”

Bùi Diệc Hàn nhìn hình ảnh hai người ôm nhau, chỉ cảm thấy chói mắt đến cực điểm, vung tay lên, dễ dàng tách hai người ra. Thấy cả người nàng đều run run, các đốt ngón tay sung đỏ, liền không đành lòng giải trừ dây thừng cho nàng, sau đó ôm nàng nhẹ nhàng đặt lên ghế thái sư, hắn cười chua xót: “Người không nên đau lòng vì hắn.”

Cẩm Dạ kéo lấy tay áo hắn, máu tươi từ trán không ngừng chảy vào trong miệng, bị nghẹn ngay cả nói cũng nói không rõ, “Sur phụ. Khụ khụ, sur phụ.”

Thấy nàng lại gọi hắn sur phụ, Bùi Diệc Hàn mừng rỡ, vội vàng ôm lấy nàng, nhỏ giọng nói: “Chậm rãi nói, chậm rãi nói.”

Cẩm Dạ cố sức thở: “Sur phụ, tha chàng, cầu người. thành toàn, thành toàn chúng ta.”

Bùi Diệc Hàn chậm rãi buông tay ra, sắc mặt băng hàn: “Ta tha hắn, thành toàn các người, vậy ai đến tha ta, thành toàn ta?!” Nói xong câu này, cuối cùng hắn hạ sát ý, từng bước một tới gần.

Nghiêm Từ Trạm đứng ở nơi đó, tránh cũng không tránh, cánh tay phải không hề động đập buông tại bên người, thần sắc kiêu căng như trước, dường như hắn mới là kẻ quyền to nắm giữ sinh tử.

“Nghiêm Từ Trạm! Ta hận nhất biểu tình này của người!” Một tay bóp lấy hầu kết của hắn, ngữ điệu Bùi Diệc Hàn lạnh lẽo đáng sợ: “Nể mặt Cẩm Dạ, ta dùng một chiêu tiễn người quy thiên.” Gân xanh trên tay nổi lên, đang định dùng sức, đau nhức lại chột buông xuống.

Hắn không dám tin cúi đầu nhìn chuỗi chữ thủ xuyên qua ngực, chậm rãi quay mặt đi, nàng rơi lệ đầy mặt thấp giọng khóc: “Sur phụ, thực xin lỗi, người vẫn bức ta, người vẫn bức ta.”

Hắn bỗng nhiên nở nụ cười, không hiểu sao lại nhớ đến ban đêm ấy khi hai người mới gặp, nàng cầm băng gạc thay hắn băng bó, cũng vừa khóc vừa giải thích, sợ làm đau hắn.

Nhưng lúc này, nàng có thể vì một người đàn ông khác đưa hắn lên hoàng tuyền

Thôi, thua, rốt cục thua hoàn toàn.

“Ta không giết cha người. ông ấy bị tử ở ngoại ô. Khụ khụ. bí phủ ngoại ô.” Dùng sức lực cuối cùng, nói cho nàng chuyện này, hy vọng nàng sẽ vui vẻ.

Trong nháy mắt lâm vào hắc ám vĩnh hằng, hắn nhìn thấy chân trời ấm áp, đỏ như vậy, tiền diễn như vậy, giống như trái tim đang đổ máu của hắn.

Ba tháng sau, hoàng thành.

Tri Nguyệt Hằng thắng một trận xinh đẹp, Nghiêm Từ Trạm chủ động từ quan, lão tặc Tống Chính Thanh bị lưu đầy nơi hoang dã. Giờ phút này hắn tay trái nắm binh phù, tay phải véo khuôn mặt bánh bao của tiểu hoàng đế, đúng là đường làm quan rộng mở.

“Cửu ca, véo đau lắm.” Tri Nhượng Thần lắc hoảng cả mặt, lại trốn không thoát ma chướng của đối phương, lập tức vội nói: “Tri Nguyệt Hằng! Trăm mệnh người buông tay! Thật là to gan!”

Nghe vậy nô tài hầu hạ quanh mình đều chấn hưng một chút, đây là lần đầu tiên thấy tiểu hoàng đế triển lộ uy nghi, thật là khó được.

Tri Nguyệt Hằng chậm rãi thu hồi tay, tà cười nói: “Thần tội đáng chết vạn lần, có điều, khi Hoàng Thượng ra lệnh có thể thu hồi về mặt nước mắt lưng tròng kia hay không, người nhìn mặt của người xem, rất giống cái bánh bao dầm mưa ướt nhẹp, quá buồn cười.”

“Người nói vậy!” Lòng tự trọng nho nhỏ của Tri Nhượng Thần đau đớn, lập tức lại ôm chân nằm lên long tháp, trông mong nói: “Cửu ca, trầm thấy hôm

nay huynh thật là vui vẻ, trầm hôn mê mấy ngày nay xảy ra chuyện gì tốt?”

Cũng khó trách hẳn không biết, mấy chuyện gièm pha Thái Phó cùng Lục các ăn hối lộ trái pháp luật luôn mãi bịt kín, tin tức vẫn chưa truyền ra. Càng chớ nói đến việc hoàng đế dưỡng bệnh ở Di Cung điện xa xôi hẻo lánh, gần như ngăn cách với triều đình.

Tri Nguyệt Hằng vẫn chưa trả lời, chỉ chậm rãi ngồi thẳng thân mình, bỗng nhiên thu kiểm tư thái vui đùa, một tay túm lấy tiểu hoàng đế từ trên giường: “Hoàng Thượng!”

“A..... A?” Tiểu hoàng đế trừng đôi mắt tròn vo, không rõ.

“Nên trưởng thành.” Hắc thần nhiên nói.

Tri Nhượng Thần chớp mắt, còn đang rối rắm trong ý tứ của đôi phương, trong tay đã bị nhét vào một vật, hắn cúi đầu nhìn xem, mờ mịt nói: “Đưa binh phù cho trẫm làm gì?”

Tri Nguyệt Hằng không nói, thối lui quỳ xuống, sau đó dập đầu như lễ quân thần.

“Cửu ca, làm gì thế!” Tri Nhượng Thần có chút hoảng, trong ấn tượng vị ca ca này của hắn xưa nay bất cần đời, cùng chính mình cũng thật là thân mật, ít khi có tư thái nghiêm cần tuân thủ lễ tiết như vậy.

Tri Nguyệt Hằng ngẩng đầu, nghiêm mặt nói: “Hoàng Thượng, Nghiêm tướng đi rồi, Lục các thủ phụ cũng đã biến mất.” Khi hắn nói chuyện trong mắt tràn đầy chờ mong, tiêu sái thoải mái sau khi tảng đá trong đáy lòng rơi xuống đất.

Tri Nhượng Thần há miệng thở dốc, lời nói muốn hỏi nhiều lắm, lập tức cũng không nói ra được.

“Cho nên..... trong triều sẽ không có người độc chiếm quyền to, sẽ không có người ủng hộ binh tự trọng, thần đã dùng hết khả năng quét dọn tất cả đả vụn trên đường.” Dừng một chút, ngữ điệu Tri Nguyệt Hằng trở nên bức thiết: “Hoàng Thượng, thiên hạ Đại Tri toàn quyền giao ở trong tay người, người là chúa tể thiên núi sông này, không ai có thể chia xẻ, cũng không ai có thể nhúng tay.”

Lời nói này nói cực kỳ tha thiết, Tri Nhượng Thần không tự chủ được gật gật đầu, vươn dài cổ tầm mắt lướt qua bả vai rộng lớn của Cửu ca hắn, thấy được cảnh đẹp mặt trời lặn về tây nấu chảy không gian ngoài cửa sổ, trong lòng lộ bộ một chút, dường như hiểu được điều gì.....

Tri Nguyệt Hằng lại dặn dò vài câu mới yên tâm hồi phủ, ai ngờ trên đường lại đụng phải Diêu Thủ Nghĩa quản gia Nghiêm gia, hắn giơ tay sai người dừng kiệu, lưu loát ngăn lại đường đi của đôi phương, “Diêu quản gia.”

Diêu Thủ Nghĩa sững sốt, vội vàng cúi đầu: “Cửu Vương gia.”

Tri Nguyệt Hằng nhướn mày nhìn địa khê trong lòng ông, cười nói: “Nghiêm tướng đi gấp như vậy nha, ngay cả phủ đệ cũng chuẩn bị bán.....”

Diêu Thủ Nghĩa cũng không biết nói điều gì cho phải, chủ tử sớm phân phó đi nhanh về nhanh, bên này lại cố tình có chương ngại vật, ông đi cũng không được, không đi cũng không xong, nhất thời không có chủ ý.

Tri Nguyệt Hằng nhíu mày, tâm tình vô cùng tốt từ trong lòng lấy ra chiếc quạt giấy, xòe ra, nói thẳng: “Không bằng bốn vương cũng đi tiễn Nghiêm tướng đi.”

Diêu Thủ Nghĩa vừa nghe, mặt như màu đất.

.

.

Tướng phủ nào nhiệt khác thường, ngày thường Nghiêm Từ Trạm ghét ồn ào nhất, lúc này lọt vào trong tầm mắt lại là nô bộc xếp thành hàng dài nối liền không dứt theo nhau đi ra từ các sương phòng.

Tri Nguyệt Hằng nghiêng mặt, thực dễ dàng thấy được Nghiêm Từ Trạm nằm trên ghế trúc trong lương đình, tóc đen áo trắng, tư thái thần nhiên. Hắn thoáng đến gần hai bước, thấy sắc mặt người này tái nhợt lộ ra chút bệnh trạng, ước chừng lúc trước chịu độc chưa khỏi hẳn, lúc này hai mắt khép hờ đáng vẻ nghỉ ngơi ngược lại đơn thuần vô hại.

“Nghiêm tướng, muốn chuyển nhà?” Vui vẻ hỏi một câu.

Nghiêm Từ Trạm giương mắt, quét đôi phương một cái, cười lạnh nói: “Không phải như ngài mong muốn sao.” Rất nhanh lại chộp mắt, lần này ngay cả cò lè cũng không chịu.

Tri Nguyệt Hằng bị hắn đối đãi vô lễ như vậy, cũng không ảo não, tự đắc tìm cái ghế đá ngồi xuống, phe phẩy cây quạt cười khê: “Tốt xấu bốn vương cũng là Cửu ca của thiên tử đương triều, người có thể nào đối đãi như thế.”

“Thiếu gia, điểm tâm” Nha hoàn bưng bàn điểm tâm, quý ở một bên châm trà cho hai người.

Nghiêm Từ Trạm ăn một khối hạnh hoa cao, hips mắt đẹp nhìn hướng Trì Nguyệt Hằng. “Cửu Vương gia, ngài là nhiếp chính Vương gia, Nghiêm mỗ chỉ là dân đen áo vải, không biết nên dùng cấp bậc lễ nghĩa gì mới đúng, thỉnh thứ lỗi.”

“Công lực chậm chạp khiêu khích đúng là nửa điểm cũng không hạ xuống.” Trì Nguyệt Hằng bật cười, suy nghĩ nửa khắc lại than nhẹ một tiếng: “Mấy năm nay người vì Hoàng Thượng xử lý chiến tích, nay chưa ban thưởng nửa phần đã già từ sự nghiệp khi đang trên đỉnh vinh quang, như vậy tính ra, Trì gia chúng ta khát khe người.”

“Vương gia nói quá lời, vốn là một vụ giao dịch, Nghiêm mỗ chào từ giả mới đòi lấy ngài đối phó Tổng Chính Thanh trên triều đình ngày đó, sao nói khát khe, huông chi.....” Nghiêm Từ Trạm thích hợp dừng lại, một tay đỡ trán, cười đến mức rất có thâm ý.

Trì Nguyệt Hằng gạt mình, như ý thức được điều gì quay đầu nhìn lại, dường như bọn gia đình Nghiêm phủ đã đem vật phẩm quý trọng khiêng hết ra sân, quần gia Điều Thủ Nghĩa đang kiểm kê. Một loạt thùng gỗ đàn mộc sắp xếp mở ra, bên trong vàng bạc châu báu rạng rỡ phát quang dưới ánh mặt trời, gần như muốn làm mù mắt người nào đó.

“Họ Nghiêm!” Mặt Trì Nguyệt Hằng tái xanh, quát: “Mấy năm nay người cư nhiên..... cư nhiên.....”

Nghiêm Từ Trạm đẩy trà trần thị nữ bung đến, chậm rì rì đứng thẳng người nói: “Hối hận chưa an bài cho ta một tội danh để xét nhà? Thăng thần mà nói, Nghiêm mỗ cho tới bây giờ cũng không muốn làm thanh quan. Ngài cũng biết ngày ấy vì sao quần thần phải giúp ta đệ tấu Tổng Chính Thanh một quyển? Chẳng qua là bọn họ đều có nhược điểm nằm trong tay ta, sáu năm làm tướng, mặc dù ta không dám vọng động, nhưng sáu phần trọng thần đương triều lúc trước đều từng cầu ta, mỗi một chút hối lộ bọn họ đưa tới ở chỗ ta đều ghi lại, cũng từ bọn họ tự ấn dấu tay, không thể chống chế.”

Trì Nguyệt Hằng chưa nói thêm câu nào, sắc mặt từ xanh chuyển đỏ, thật vất vả bình tĩnh trở lại mới cắn răng nói: “Nếu người còn một đường lui, cần gì phải làm bộ làm tịch đến cầu ta hỗ trợ, hơn nữa, cần bản không cần từ quan.”

“Ngay cả ta tiếp tục làm tướng, Trì gia có năng lực giữ ta bao lâu?” Ánh mắt Nghiêm Từ Trạm sáng quắc, “Mặc dù ta nói ta nguyện ý trung thành Thánh Thượng cả đời, ngài tin sao? Mẫn Thái Hậu lại tin sao?”

Trì Nguyệt Hằng á khẩu không trả lời được, nhắm mắt lại, quay đầu đi.

Nghiêm Từ Trạm thần nhiên nói: “Dân gian thịnh truyền ta chỉ cần một tay hô mưa gọi gió, lòng muông dạ thú gian trá mọi bề, nhưng ngài có từng nghĩ tới, nếu ta có tâm tạo phản, lúc tấn đế thượng vị là lúc thời cơ tốt nhất, cần gì phải chờ tới bây giờ.”

“Vậy người.....”

“Cho nên nói người ở địa vị cao có đôi khi thật sự thiếu tâm nhãn, nhất là hoàng tộc Đại Trì các người.” Ác liệt kéo kéo khóe miệng, Nghiêm Từ Trạm thần nhiên đi thông thả bước vào trong viện, gấp thắt lưng tùy ý vỗ vỗ một hòm hoàng kim trong đó, nghiêng mặt nói: “Vương gia, thế nào? Những thứ này muốn sung công vào quốc khố sao? Bằng không thảo dân mượn đi làm chút buôn bán nhỏ.”

Trì Nguyệt Hằng mân môi, nhiều năm qua tâm tâm niệm niệm đề phòng một người như vậy, kết quả đối phương lại hoàn toàn không có chút tư tâm, cảm giác này tuy nói không thất bại lại như trước rất khó chịu. Hắn cáo từ, lúc ra khỏi cửa lại hơi dừng lại, nhẹ giọng nói: “Bảo trọng.” Nói xong, cũng không để ý đối phương có nghe được hay không, không quay đầu lại bước nhanh rời đi.

Nghiêm Từ Trạm cười cười, quần áo màu trắng bị gió thổi bay, biểu tình chưa sót. Điều Thủ Nghĩa đi lên, nhẹ giọng nói: “Thiếu gia, thiếu phu nhân đến đây.....”

Cầm Dạ vừa tỉnh lại vẫn có cảm giác đầu nặng nề, cũng không thể trách nằng, lúc trước lạy Bối Diệc Hân bị thương, trước mắt cái trán còn bôi thuốc. Đi đường cũng không quá vững chắc, lão đạo, dưới trạng thái này nhìn thấy cách đó không xa mỹ nam tuyệt thế mỉm cười với mình, đôi mắt trong veo ấy, mỗi như hoa đào, nháy mắt khiến cho tim nằng nổi trống.

“Thực không an phận.” Nghiêm Từ Trạm bĩu môi, cầm tay nằng nắm trong lòng bàn tay.

Cầm Dạ nhưn mày: “Chẳng phải phu quân đại nhân cũng bệnh thể mới khỏi sao? Người không nghỉ ngơi cho tốt chẳng phải chỉ có mình ta.” Nằng kéo hắn đi trở về tẩm phòng, đẩy hắn nằm lên giường, chân thành nói: “Sáng mai mới xuất phát đi Dao Châu, tàu xe mệt nhọc, chàng ngủ bù trước đi.”

Nghiêm Từ Trạm hơi buông mi mắt, vô cùng nhu thuận, chẳng qua nằm xuống một cái lại chớp mắt ý xấu nhéo quần áo Cầm Dạ, nằng kinh hô một tiếng, ghé vào trên người hắn.

“Chàng điên rồi?” Cầm Dạ tức giận.

Nghiêm Từ Trạm ôm thắt lưng thê từ nhà mình, phần trư ăn lão hổ, vô tội nói: “Nằng áp đau ta.”

Cầm Dạ chỉ vào trán mình, cắn răng: “Ta lạy bị thương đầu, không phải lạy hông đầu.” Vừa dứt lời, một bàn tay nào đó bắt đầu giải vạt áo nằng, sau đó đệ thường linh hoạt chui vào áo trong gây sóng gió. Nằng đỏ mặt, dùng sức nhéo ống tay áo hắn nói: “Thái y, Thái y đã dặn dò chàng rồi!”

“Có sao?” Nghiêm Từ Trạm nháy mắt mấy cái, lại nhanh chóng hồi phục: “Không có đi.” Xoay người một cái đặt nằng dưới thân, dọc theo la quần của nằng một đường hướng về phía trước, xúc cảm trên đầu ngón tay trắng mịn như tơ, bộ phận nào đó trên thân thể đã bắt đầu kêu gào, hắn thờ sâu, quả nhiên là nhịn lâu lắm.

Cầm Dạ còn chưa kịp phản ứng đã bị tước hết mũ rập, thật vất vả lý trí mới chiếm thượng phong, vừa định dùng lời chính nghĩa khuyên hấn tiết chế, hấn lại thả người thật sâu tiến vào, nàng phản xạ cắn ngón tay, chân dài vô lực bắt trên cánh tay hấn, trong miệng hô lên tiếng rên rí vừa mềm vừa mị, vô cùng dụ hoặc.

Nghiêm Từ Trạm khoái ý kịch liệt, nhanh chóng dừng lại kêu rên: “Nàng đây là muốn mạng của ta.....”

Cầm Dạ mở to đôi mắt ngập nước, mềm nhũn trừng hấn: “Trước kia thấy chàng nhân khuôn nhân dạng, trong trẻo nhưng lạnh lùng xuất trần, ai ngờ đúng là mặt người dạ thú như thế.”

“Đây chẳng phải là nàng thích sao?” Hấn cắn vành tai của nàng một ngụm, vùi đầu tiếp tục phấn đấu.

Ngay sau đó, ngoài cửa đột nhiên truyền đến tiếng la sát phong cảnh –

“Con rể, nguoi ở đâu? Đến đến đến! Chơi bàn cờ với lão phụ!”

Nghiêm Từ Trạm giựt mình một cái, thất bại thờ dài.

Cầm Dạ ghen cười: “Đi thôi, cha ta sẽ không bỏ qua, mấy ngày nay ông vẫn chưa thắng được chàng, tất nhiên không chịu thua.”

“Con rể! Con rể!” Người bên ngoài còn ồn ào chưa từ bỏ ý định.

Nghiêm Từ Trạm thấp rủa một tiếng, như thế nào cũng không chịu bút ra trong thời khắc mấu chốt, cường thế che miệng Cầm Dạ, “Nàng đừng hô lên tiếng, ta tốc chiến tốc thắng.”

Cầm Dạ không dám tin, vừa mở miệng ra đã bị hấn hung hăng hôn trụ, kế tiếp là cảm quan kích thích mãnh liệt, gần như nàng sắp không chống đỡ được, cảm giác sung sướng tràn khắp toàn thân, nước mắt cũng bị bức ra hốc mắt.....

Cuối cùng là hấn tận hưởng kêu rên, nhanh chóng lấy quần áo mặc vào, hấn vỗ vỗ khuôn mặt tràn đầy nước mắt của nàng, cười khê: “Vô dụng như vậy.”

Cầm Dạ mệt không khí lực đấu võ mềm với hấn, nhìn hấn thay nàng buông sa mỏng, sau đó lại mông lung trông thấy cha mình đứng ở cửa, vẻ mặt tươi cười bám vai Nghiêm Từ Trạm..... Nàng nằm trong chăn, cười đến mức tràn đầy vui mừng, cả đời này, một người có lòng như thế, là đủ.

Bạn đang đọc truyện *Cầm Dạ Lai Phụ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.